

ATTORNEY GENERAL'S REPORT ON CHILD SEXUAL ABUSE IN THE ARCHDIOCESE OF BALTIMORE

INTERIM PUBLIC RELEASE (APRIL 2023)
REDACTED BY ORDER OF THE CIRCUIT COURT FOR
BALTIMORE CITY

ATTORNEY GENERAL ANTHONY G. BROWN

“Raport prokuratora generalnego na temat wykorzystywania seksualnego dzieci w archidiecezji Baltimore”

Zastrzeżenie

Niniejszy Raport służy wyłącznie celom informacyjnym. Opiera się na materiałach uzyskanych z poczty elektronicznej i telefonicznej infolinii Biura Prokuratora Generalnego, wywiadach ofiar i świadków, mediach typu open source, dokumentach elektronicznych dostarczonych przez Archidiecezję Baltimore w odpowiedzi na wezwania Wielkiego Jury oraz listach sprawozdawczych z Archidiecezji. Oskarżenia opisane w niniejszym Raporcie nie stanowią stwierdzenia winy.

Raport zawiera szczegółowe opisy wykorzystywania seksualnego i innych wykroczeń seksualnych wobec dzieci. Jeśli potrzebujesz pomocy, zadzwoń na gorącą linię zgłaszania ofiar wykorzystywania seksualnego dzieci, 410-576-6312.

Spis treści

Lista oprawców	iii
Wprowadzenie	1
Podejście do włączenia do niniejszego raportu	2
Wybór języka	3
Przegląd Archidiecezji Baltimore	3
Historia przepisów dotyczących wykorzystywania dzieci i przestępstw seksualnych w stanie Maryland	4
Ewolucja przestępstw znęcania się nad dziećmi	4
Ewolucja przepisów dotyczących przestępstw seksualnych	5
Przedawnienie	7
Ewolucja wymagań sprawozdawczych	8
Podsumowanie nadużyć i tuszowania	9
Zakres nadużycia	9
Tuszowanie przez przywódców kościoła	11
Kierownictwo Kościoła	13
Przegląd Oficjalnych Działań Archidiecezji	17
Zalecenia	19
Narracje oprawców	21
Dodatek A	451
Dodatek B	454

Lista oprawców

1. Ojciec Ludwik Afryka
2. Ojciec James Avant
3. Ojciec Bruce Ball
4. Ojciec Jan Banko
5. Ojciec Michael Barnes
6. Ojciec Thomas Bauernfeind
7. Ojciec Wincenty Bechtel
8. księdza Ronalda Belschnera
9. Ojciec Thomas Bevan
10. ojca Maurice'a Blackwella
11. Ojciec Ludwik Bonacci
12. księdza Jana Bostwicka
13. Wielebny H. Cornell Bradley
14. Ojciec William Braun
15. Ojciec Laurence Brett
16. Ojca Fredericka Brinkmanna
17. Stefana Brotzmana
18. Ojca Waylanda Browna
19. Ojciec Gerard Bugge
20. Ojciec Robert Callahan
21. księdza Johna Carneya
22. prałata Johna Corbetta
23. Ojciec Brian Cox
24. Ojciec Charles Coyle
25. Ojciec Fernando Cristancho
26. Ojca Roberta Cullena
27. Ojca Józefa Daviesa
28. Ojciec Richard Deakin
29. Ojca Alfreda Deana
30. księdza Donalda Dimitroffa
31. Brata Franciszka Dolana
32. Ojciec James Dowdy
33. Ojciec Robert Duerr
34. Ojciec John Duggan ¹
35. Ojca Fryderyka Duke'a
36. Ojciec Walter Emala
37. Ojca Franciszka Ernsta
38. Ojciec Luigi Esposito
39. Ojca Terence'a Evansa
40. Ojciec Alfred Ewanowski
41. ojca Kennetha Farabaugha
42. księdza Alfonsa Figlewskiego

¹ John Duggan zidentyfikowany jako sprawca przemocy w tym raporcie (jezuity) nie jest tą samą osobą, co nieżyjący już kanclerz Archidiecezji Baltimore, John Duggan.

43. Diakon Józef Firlie
44. Ojciec Carl Fisher
45. Siostra Theonella Flood
46. Ojciec Daniel Wolny
47. księdza Józefa Gallaghery
48. księdza Józefa Gerga
49. Ojca Stevena Girarda
50. Ojca Marka Haighta
51. Ojciec John Hammer
52. Ojciec Edward Heilman
53. księdza Mariana Helowicza
54. Ojca Józefa Hilla
55. prałata Roberta Hiltza
56. Ojciec George Hopkins
57. księdza Josepha Hopkinsa
58. księdza Roberta Hopkinsa
59. Ojca Williama Jamesona
60. Ojciec Albert Julian
61. Diakon John Justice
62. Ojciec Thomas F. Kelly
63. Ojciec Thomas M. Kelly
64. księdza Józefa Kenneya
65. Ojciec Szymon Kenny
66. Ojciec Paweł Knapp
67. księdza Michała Kołodzieja
68. księdza Józefa Kracha
69. księdza Williama „Jaya” Krouse'a
70. księdza Józefa Krusa
71. Diakon Tomasz Kuhl
72. Brata Xaviera Langana
73. Ojciec Michael LaMountain
74. Ojciec James Lannon
75. Ojca Rossa LaPortę
76. Ojca Regisa Larkina
77. Ojciec David Leary
78. Ojca Franciszka LeFevre'a
79. księdza Roberta Lentza
80. księdza Jana Lippolda
81. księdza Roberta Johna Lochnera
82. Ojciec Antoni Lorento
83. Ojca Jerzego Loskarna
84. Ojca Edwarda Neila Magnusa
85. Ojciec Ronald Mardaga
86. Ojca Kennetha Martina
87. księdza Józefa Maskella
88. Ojciec Benedykt Mawn

89. Brat Constantine McCarthy
90. prałata Williama McCrory'ego
91. księdza Franciszka McGratha
92. księdza Eugeniusza McGuire'a
93. Patrycja McIntyre'a
94. Brat Lawrence Meegen
95. Ojca Raymonda Melville'a
96. Johna Merzbachera
97. księdza Józefa Messera
98. Ojca Ronalda Michauda
99. Ojciec William Migliorini
100. Ojciec John Mike
101. Ojciec Jerome Moody
102. Brata Eugeniusza Morgana
103. Brata Williama Morgana
104. Ojciec Jan Góra
105. Ojciec Timothy Murphy
106. Ojciec J. Glenn Murray
107. Ojciec Alana Nagle
108. Ojca Roberta Newmana
109. Diakon Leo O'Hara
110. Ojciec Garrett Orr
111. Ojciec Henry O'Toole
112. księdza Jana Padiana
113. Ojciec John Peacock
114. Ojciec Dennis Pecore
115. Ojciec Adrian Poletti
116. Eryk Cena
117. Ojca Blaira Rauma
118. Brata Tomasza Rochacewicza
119. Ojca Franciszka Roscettiego
120. księdza Charlesa Rouse'a
121. Brat Marius John Shine
122. Ojca Williama Simmsa
123. Ojciec David Smith
124. prałata Richarda Smitha
125. Ojca Tomasza Smitha
126. Ojciec Michael Spillane
127. Ojca Alberta Stallingsa
128. Ojca Edmunda Stroupa
129. Brata Cuthberta Sullivana
130. Ojca Franciszka Sweeneya
131. Ojciec Alcuin Tasch
132. Brat Cuthbert/Joseph Thibault
133. Brata Tomasza Tomasunasa
134. Ojciec Jerome Toohey

135. Ojciec James Toulas
136. Ojciec Gerald Tragesser
137. Ojciec Jorge Velez-Lopez
138. Ojca Franciszka Wagnera
139. Ojciec William Walsh
140. Ojciec William Wehrle
141. prałata Thomasa Whelana
142. księdza Jana Wielebskiego
143. prałata Rogera Woodena
144. Ojciec Howard Yeakle
145. Siostra Franciszka Yocum
146. prałata Henryka Zerhusena
147. #147 ██████████²
148. #148 ██████████
149. #149 ██████████
150. #150 ██████████
151. #151 ██████████
152. #152 ██████████
153. #153 ██████████
154. #154 ██████████
155. #155 ██████████
156. #156 ██████████

² Nazwiska sprawców opisanych po tym punkcie zostały zredagowane w tymczasowym publicznym opublikowaniu tego Raportu w kwietniu 2023 r. na mocy postanowienia Sądu Okręgowego dla Baltimore City, ponieważ w czasie sporządzania Raportu nie było wiadomo, że nie żyją i nie byli wcześniej wymienione jako wiarygodnie oskarżone przez Archidiecezję Baltimore lub w inny sposób zidentyfikowane publicznie. Są one wymienione w porządku alfabetycznym, aby zachować skuteczność redakcji.

Wstęp

W 2018 roku Biuro Prokuratora Generalnego Maryland wszczęło dochodzenie Wielkiej Ławy Przysięgłych w Archidiecezji Baltimore, badając zarzuty karne wykorzystywania seksualnego dzieci przez duchownych, seminarzystów, diakonów i pracowników Archidiecezji. Biuro Prokuratora Generalnego postanowiło również zbadać wysiłki przywódców Kościoła katolickiego w celu ukrycia wykorzystywania seksualnego. Wielkie Jury miasta Baltimore wydało wezwania do sądu Archidiecezji, a także poszczególnym parafiom, zakonom i Seminarium Najświętszej Marii Panny. W odpowiedzi na wezwania sporządzono setki tysięcy dokumentów z lat czterdziestych XX wieku, w tym raporty z leczenia, akta osobowe, raporty z transferów oraz zasady i procedury.

Dodatkowo Biuro Prokuratora Generalnego utworzyło adres mailowy i telefon zaufania dla osób, które mogą zgłaszać informacje o nadużyciach duchownych. Ponad trzysta osób skontaktowało się z biurem, a śledczy z Biura Prokuratora Generalnego skontaktowali się i przesłuchali setki ofiar i świadków. Wielu z tych, którzy się zgłosili, opowiedziało już swoją historię; niektórzy zgłosili się po raz pierwszy.

Niezaprzeczalna historia odkryta przez to dochodzenie to historia wszechobecnych i uporczywych nadużyć ze strony księży i innego personelu archidiecezji. To także historia wielokrotnego odrzucania lub tuszowania tego nadużycia przez hierarchię Kościoła katolickiego. Chociaż historia każdej ofiary jest wyjątkowa, razem ujawniają motywy i zachowania typowe dla dorosłych, którzy wykorzystują seksualnie dzieci, oraz tych, którzy umożliwiają wykorzystywanie, ukrywając je. To, co było spójne przez cały czas, to absolutna władza i władza, jaką ci znęcający się księża i przywódcy kościoła mieli nad ofiarami, ich rodzinami i społecznościami.

Sprawcy często wskazywali na dzieci, które były szczególnie izolowane lub bezbronne z powodu nieśmiałości, braku pewności siebie lub problemów w domu, i przedstawiali się jako obrońcy i przyjaciele dzieci i ich rodzin. Oprawcy żerowali na dzieciach najbardziej oddanych Kościołowi: ministrantom i chórzystom, działaczom młodzieżowych organizacji kościelnych i harcerzy, a zwłaszcza tym, którzy pracowali na plebanach, odbierając telefony wieczorami i weekendy. Przygotowali ofiary prezentami i szczególną uwagą. Powiedzieli swoim ofiarom, że molestowanie było „wolą Bożą” i że nikt nie będzie wątpił w słowo księdza. Niektórzy grozili, że ofiara lub rodzina ofiary pójdzie do piekła, jeśli komukolwiek o tym powiedzą. Próbowali znormalizować zachowania seksualne jako „szorstkie warunki mieszkaniowe”. W konfrontacji zaprzeczyli

zachowanie, jeśli jest wiarygodne. Gdyby zaprzeczenie było niemożliwe, pomniejszyliby rozmiar nadużycia i opisali je jako słabość lub aberrację.

Aż do ostatnich dziesięcioleci urzędnicy kościelni, którzy otrzymywali skargi na nadużycia, nie zachowywali się lepiej. Raz po raz biskupi i inni przywódcy w Kościele okazywali empatię oprawcom, która znacznie przewyższała wszelkie współczucie okazywane maltretowanym dzieciom. Przywódcy ci wielokrotnie przyjmowali słowo oprawców ponad słowo ofiar i ich rodzin. Połączyli pedofilię z alkoholizmem i innymi zaburzeniami związanymi z używaniem substancji i wykazali niewłaściwą zależność od „leczenia”. Kiedy przeprowadzano „dochodzenia”, były one prowadzone przez duchownych, którzy nie byli ani wyszkoleni jako śledczy, ani niezależni od kościoła. Ci „śledczy” zazwyczaj przesłuchiwali tylko ofiarę i oprawcę i podejmowali niewielkie lub żadne próby poszukiwania potwierdzenia lub dowodów dodatkowych ofiar. Nadały zaprzeczeniu sprawcy równą lub większą wagę niż zarzutom ofiary. W niektórych przypadkach, gdy nawet najbardziej nieadekwatne dochodzenie ujawniło niezaprzeczalne nadużycia, archidiecezja usuwała sprawcę z parafii, ale albo nie podała żadnego powodu, albo podała fałszywy powód usunięcia. W wielu przypadkach sprawca był przenoszony — często wielokrotnie — do innej parafii bez ostrzeżenia parafian o wcześniejszym wykorzystywaniu.

Ten raport ma na celu udokumentowanie tej długiej i brudnej historii. Niestety, większość sprawców i tych, którzy ukrywali swoje wykroczenia, nie żyje i nie podlega już ściganiu. Choć historia tego nadużycia została udokumentowana przez ofiary, grupy rzeczników, dziennikarzy śledczych i inne osoby, mamy nadzieję, że po raz pierwszy upublicznimy ogromny zakres i skalę nadużyć i ukrywania popełnionych przez Archidiecezję Baltimore. Choć dla ofiar może być już za późno na wymierzenie sprawiedliwości w sprawach karnych, mamy nadzieję, że ujawnienie wykroczeń Archidiecezji w najszerszym możliwym zakresie przyniesie pewną miarę odpowiedzialności.

Podejście do włączenia do tego raportu

Biuro Prokuratora Generalnego uwzględniło w niniejszym Raporcie każdego obecnego lub byłego duchownego katolickiego, seminarzystę, diakona, członka zakonu katolickiego lub innego pracownika Archidiecezji, który był przedmiotem wiarygodnych zarzutów wykorzystywania seksualnego dzieci w stanie Maryland znane temu Urzędowi. Podejmując decyzję o uwzględnieniu domniemanego sprawcy, Biuro Prokuratora Generalnego oparło się na aktach otrzymanych w odpowiedzi na wezwanie Wielkiej Ławy Przysięgłych do Archidiecezji Baltimore, zeznaniach ofiar i świadków, którzy chcieli zostać przesłuchani, oraz materiałach znajdujących się już w rejestrach publicznych. W niektórych przypadkach jedynym dostępnym dowodem był tzw

metryki dostarczone przez archidiecezję. Raport obejmuje osoby, które nigdy nie zostały przydzielone do archidiecezji Baltimore, ale koncentruje się na tych księżach, diakonach, siostrach i pracownikach niebędących duchownymi, nad którymi archidiecezja Baltimore miała pewien nadzór lub po prostu posiadała zapisy dotyczące ich nadużyć. Raport jest wyczerpujący w odniesieniu do członków duchowieństwa, a także obejmuje szereg nie-klerykalnych sprawców nadużyć, takich jak John Merzbacher, aby wykazać, że tajemnica i tuszowanie nie ograniczały się do duchownych. Na podstawie naszego przeglądu tych dowodów uwzględniliśmy 156 sprawców, co do których ustalono, że byli przedmiotem wiarygodnych oskarżeń o nadużycia.

Na końcu raportu zamieściliśmy również listę księży i innego personelu, którzy służyli w jakimś charakterze lub mieszkali w Archidiecezji Baltimore, ale zostali wymienieni jako wiarygodnie oskarżeni w związku z wykorzystywaniem seksualnym dzieci poza Maryland. W zakresie, w jakim możemy ustalić, wskazaliśmy, kiedy i gdzie nadużycie miało miejsce, oraz diecezję i/lub zakon, który wymienił ich jako wiarygodnie oskarżonych.

Ten raport szczegółowo opisuje dziesięciolecia zachowań przestępczych. Osoby i instytucje udokumentowane w niniejszym Raporcie zerowały na bezbronnych dzieciach i krzywdziły je. Niniejszy Raport nie stanowi jednak aktu oskarżenia.

Wybór języka

Dzieci, które były wykorzystywane seksualnie, nie są wymieniane nawet w przypadkach, gdy publicznie wypowiadały się o wykorzystywaniu. W niniejszym raporcie używa się terminu „ofiara” zamiast „osoby, która przeżyła”, aby podkreślić przestępstwa tych, którzy ją skrzywdzili. Chociaż definicja gwałtu i wykorzystywania seksualnego uległa zmianie w okresie objętym niniejszym Raportem, każda penetracja dziecka obejmująca genitalia sprawcy lub ofiary jest określana jako gwałt. W całym niniejszym Raporcie odniesienia do archidiecezji lub innego podmiotu dokonującego obowiązkowych raportów lub ujawnień wskazują na zgodność z wymaganiami sprawozdawczymi stanu Maryland.

Przegląd Archidiecezji Baltimore

Diecezja Baltimore zajmuje szczególne miejsce w historii Kościoła rzymskokatolickiego w Ameryce. Miasto Baltimore było pierwszą siedzibą Kościoła katolickiego Stanów Zjednoczonych, które zostało usunięte spod władzy angielskiego Kościoła katolickiego, aw 1789 r. Diecezja Baltimore stała się pierwszą diecezją założoną w Stanach Zjednoczonych. John Carroll z Maryland był pierwszym amerykańskim biskupem, aw 1808 roku papież uczynił Baltimore archidiecezją. Do tamtego roku

kiedy papież stworzył także diecezje Bostonu, Nowego Jorku, Filadelfii i Bardstown, cały kościół katolicki w Stanach Zjednoczonych istniał w diecezji Baltimore. Chociaż w następnym stuleciu powstały dodatkowe diecezje, wraz z rozwojem kraju zarówno pod względem geograficznym, jak i demograficznym, Archidiecezja Baltimore zachowała prymat w hierarchii Kościoła.

Archidiecezja Baltimore nie obejmuje całego stanu; oprócz miasta obejmuje dziewięć hrabstw w środkowej i zachodniej Maryland (hrabstwa Allegheny , Anne Arundel , Baltimore , Carroll , Frederick , Garrett , Harford , Howard i Washington).³ Granice te nie zmieniły się od 1939 r. i pozostają niezmienione przez cały okres działalności przestępczej opisanej w niniejszym Raporcie. Według strony internetowej Archidiecezja posiada 153 parafie i misje, 59 szkół i co najmniej 24 katolickie zakony męskie i 26 katolickich zakonów żeńskich działających w jakimś charakterze. Aktywne pozostają również dwa seminaria, St. Mary's Seminary w Baltimore City i Mount St. Mary's Seminary w Emmitsburgu. W okresie objętym niniejszym sprawozdaniem następujące osoby pełniły funkcję arcybiskupa: Patrick Keough (1947-1961); Lawrence'a Shehana (1961-1974); Williama Bordersa (1974-1989); Williama Keelera (1989-2007); Edwina O'Briena (2007-2011); i Williama Lori (2012-obecnie).⁴

Historia przepisów dotyczących wykorzystywania dzieci i przestępstw seksualnych w stanie Maryland

Kryminalizacja wykorzystywania seksualnego dzieci w stanie Maryland ma skomplikowaną historię, która jest jeszcze bardziej skomplikowana przez zmieniające się rozumienie tego, co stanowi wykorzystywanie i zastosowanie przedawnień. Prawne obowiązki zgłaszania podejrzeń nadużyć również ewoluowały w czasie.

Ewolucja przestępstw znęcania się nad dziećmi

Maryland uchwaliła swoje pierwsze prawo, które wyraźnie kryminalizowało wykorzystywanie dzieci w 1963 roku. Stanowiło ono, że:

Każdy rodzic, rodzic adopcyjny lub inna osoba sprawująca stałą lub tymczasową opiekę nad małoletnim dzieckiem w wieku poniżej czternastu lat, która złośliwie bije, uderza lub w inny sposób znęca się nad takim małoletnim dzieckiem w takim stopniu, że wymaga leczenia takiego dziecka odpowie za przestępstwo.⁵

³ Diecezja Wilmington, utworzona w 1868 r., Oprócz stanu Delaware obejmuje hrabstwo Cecil i wschodnie wybrzeże Maryland (hrabstwa Caroline , Dorchester , Kent , Queen Anne , Somerset , Talbot , Wicomico i Worcester). Archidiecezja Waszyngtonu, utworzona w 1939 r., obejmuje nie tylko Dystrykt Kolumbii, ale także hrabstwa Maryland: Montgomery, Prince George's, St. Mary's, Calvert i Charles. Trwa dochodzenie Prokuratury Generalnej w tych diecezjach.

⁴ <https://www.archbalt.org/>.

⁵ lek. Ann. Kodeks, art. 27, § 11A.

Prawo nie rozróżniało wykorzystywania seksualnego od innych rodzajów przemocy fizycznej, wymagało obrażeń wystarczających do leczenia i przewidywało maksymalną karę piętnastu lat więzienia.

To prawo dotyczące wykorzystywania dzieci było kilkakrotnie zmieniane w ciągu następnych trzech dekad. W 1964 r. rozszerzono ją na dzieci do szesnastego roku życia i na każdą osobę „odpowiedzialną za nadzór” nad dzieckiem.⁶ W 1973 roku Zgromadzenie Ogólne wyeliminowało wymóg leczenia i wprowadziło ustawę mającą zastosowanie do dzieci do 18 roku życia.⁷ W 1974 roku ustawa ostatecznie wyjaśniła, że obejmuje ona wykorzystywanie seksualne, które definiuje jako „każdy akt lub akty związane molestowanie lub wykorzystywanie, w tym między innymi kazirodztwo, gwałt, poznanie ciała, sodomia lub nienaturalne lub perwersyjne praktyki seksualne wobec dziecka”.⁸ W 1978 r. został ponownie zmieniony, aby uwzględnić zaniedbanie. Stosowanie prawa nadal ograniczało się do „każdego rodzica, rodzica adopcyjnego lub innej osoby, która sprawuje stałą lub tymczasową opiekę lub sprawuje pieczę lub odpowiada za nadzór nad małoletnim dzieckiem”.⁹ W 1991 r. definicja ta została rozszerzona na każdego członka gospodarstwa domowego lub członka rodziny.¹⁰

W 2003 roku seksualne wykorzystywanie dzieci i inne formy fizycznego wykorzystywania dzieci zostały podzielone na odrębne ustawy. Maksymalna kara za wykorzystywanie seksualne dzieci została zwiększona z 15 do 25 lat pozbawienia wolności. Definicja wykorzystywania seksualnego zawarta w ustawie o wykorzystywaniu seksualnym dzieci pozostała w dużej mierze niezmienną od 1991 r. Wykorzystywanie seksualne definiuje się jako „akt obejmujący molestowanie seksualne lub wykorzystywanie nieletniego, niezależnie od tego, czy doznał on obrażeń fizycznych, czy nie” i obejmuje, ale nie jest nie ogranicza się do „kazirodztwa, gwałtu, przestępstw seksualnych w jakimkolwiek stopniu oraz nienaturalnych lub perwersyjnych praktyk seksualnych”.¹¹

Ewolucja przepisów dotyczących przestępstw seksualnych

Przed 1976 r. gwałt był przestępstwem pospolitym, za które groziło nie mniej niż 18 miesięcy więzienia i nie więcej niż dożywocie.¹² Gwałt według prawa pospolitego jest zwykle definiowany jako „akt dokonany przez mężczyznę, który siłą ma bezprawną cielesną znajomość z kobietą w wieku powyżej 10 lat bez

⁶ 1964 Md. U., rozdział 221.

⁷ 1973 Md. U., rozdział 835.

⁸ 1974 Md. U., rozdział 554.

⁹ *identyfikator*.

¹⁰ 1991 Md. U., rozdział 184.

¹¹ Md Code Ann. Kryminal. Prawo § 3-602.

¹²lek. Ann. Kodeks, art. 27 § 461 (1951).

zgody i wbrew woli ofiary”.¹³ Inna ustawa była prekursorem przestępstwa powszechnie zwanego „gwałtem ustawowym”. Ustawa ta czyniła wykreśleniem, zagrożonym karą do dwóch lat pozbawienia wolności, dorosły mężczyzna „cielesnie znający jakąkolwiek kobietę inną niż jego żona, w wieku od czternastu do szesnastu lat [...]”¹⁴ Przed 1976 r. inne rodzaje seksu przestępstwa mogły być ścigane wyłącznie jako ogólna napaść lub na podstawie przepisów o sodomii lub nienaturalnych i perwersyjnych praktykach.¹⁵

W 1976 roku Zgromadzenie Ogólne stworzyło przestępstwa gwałtu pierwszego i drugiego stopnia oraz przestępstwa seksualne od pierwszego do czwartego stopnia. „Gwałt” zdefiniowano jako stosunek pochwy z użyciem siły lub groźby użycia siły i bez zgody. Gwałt pierwszego stopnia obejmował obecność czynnika obciążającego, w tym użycie śmiertelności broni, zadanie lub groźbę ciężkiego uszczerbku na zdrowiu lub gdy ofiara miała mniej niż 14 lat, a sprawca był starszy o ponad cztery lata od ofiara.¹⁶ Gwałt drugiego stopnia obejmował gwałt bez obecności czynników obciążających oraz stosunek waginalny z osobą, która jest „upośledzona umysłowo, upośledzona umysłowo lub fizycznie bezradna”.¹⁷ Gwałt pierwszego stopnia był zagrożony karą dożywocia, natomiast gwałt drugiego stopnia groził karą maksymalnie 20 lat więzienia.

Przestępstwo seksualne pierwszego i drugiego stopnia zabrania angażowania się w „akt seksualny” z inną osobą z użyciem siły i bez zgody. „Akt seksualny” zdefiniowano jako stosunek oralny lub analny (ale nie pochwy) lub penetrację narządów płciowych lub odbytu jakimkolwiek przedmiotem w celu podniecenia seksualnego lub wykorzystania.¹⁸ Przestępstwo seksualne pierwszego stopnia obejmowało te same czynniki obciążające, co gwałt pierwszego stopnia.¹⁹ Przestępstwo seksualne drugiego stopnia zabrania angażowania się w „akt seksualny” z użyciem siły i bez zgody oraz angażowania się w „akt seksualny” z osobą „upośledzoną umysłowo, upośledzoną umysłowo lub fizycznie bezradną”.²⁰

Przestępstwa seksualne trzeciego i czwartego stopnia zabraniają „kontaktu seksualnego” z inną osobą wbrew jej woli i bez zgody. „Kontakt seksualny” został zdefiniowany jako „

¹³ *Hazel przeciwko Stanowi*, 221 Md. 464 (1960).

¹⁴ lek. Ann. Kodeks, art. 27, § 462 (1951).

¹⁵ Zbrodnia sodomii została zniesiona w Maryland w 2020 r. *Zobacz* Md. Code Ann., Crim. Ustawa § 3-321 (2020).

¹⁶ lek. Ann. Kodeks, art. 27, § 462 (1976).

¹⁷ lek. Ann. Kodeks, art. 27, § 463 (1976).

¹⁸ lek. Ann. Kodeks, art. 27, § 461(e) (1976).

¹⁹ lek. Ann. Kodeks, art. 27, § 464 (1976).

²⁰ lek. Ann. Kodeks, art. 27, § 464A (1976). W 2017 roku przestępstwo seksualne pierwszego stopnia zostało połączone z gwałtem pierwszego stopnia, a przestępstwo seksualne drugiego stopnia z gwałtem drugiego stopnia. Md. Code Ann., Crim. Ustawa § 3-303, § 3-304 (2017). Teraz zarówno stosunek waginalny, jak i „akt seksualny” dokonany z użyciem siły i bez zgody są ścigane jako „gwałt”.

celowe dotykanie jakiegokolwiek części okolic odbytu lub narządów płciowych ofiary lub aktora lub innych części intymnych” w celu podniecenia seksualnego lub wykorzystania, w tym penetracja cyfrowa.²¹ Przepisy dotyczące przestępstwa seksualnego trzeciego stopnia obejmowały angażowanie się w „kontakty seksualne” z tymi samymi czynnikami obciążającymi, co gwałt pierwszego stopnia i przestępstwo seksualne pierwszego stopnia, angażowanie się w „kontakty seksualne” z osobą „upośledzoną umysłowo, upośledzoną umysłowo lub fizycznie bezradną ” lub nawiązywania „kontaktów seksualnych” z osobą, która nie ukończyła 14 lat, jeśli sprawca jest starszy od ofiary o więcej niż 4 lata. Przepisy dotyczące przestępstwa seksualnego trzeciego stopnia były zagrożone karą do 10 lat więzienia. Przepisy dotyczące przestępstwa seksualnego czwartego stopnia zabrania „kontaktu seksualnego” z osobą wbrew jej woli i bez jej zgody lub „akt płciowy” lub stosunek waginalny z osobą w wieku 14 lub 15 lat, jeżeli sprawca jest starszy o ponad 4 lata od ofiarą i groziła mu kara do roku więzienia. Wszystkie przepisy dotyczące gwałtu i przestępstw seksualnych były przestępstwami, z wyjątkiem przestępstwa seksualnego czwartego stopnia, które było wykroczeniem.

W 2006 roku Zgromadzenie Ogólne zrewidowało przestępstwo seksualne trzeciego stopnia, aby obejmowało osobę w wieku powyżej 21 lat angażującą się w „akt seksualny” lub stosunek pochwy z osobą, która ma 14 lub 15 lat.²² Również w 2006 roku Zgromadzenie Ogólne dodało do przestępstwa seksualnego czwartego stopnia zakaz „aktywności seksualnej”, „kontaktu seksualnego” lub stosunku waginalnego z osobą małoletnią będącą studentką w szkole, w której zatrudniona jest osoba sprawująca władzę.²³ „Osobą władzy” jest osoba, która ukończyła 21 lat, jest zatrudniona w szkole prywatnej lub publicznej i sprawuje nadzór nad małoletnim uczyszczającym do szkoły.²⁴

Przedawnienie

Ogólnie rzecz biorąc, Maryland nie ma przedawnienia dla przestępstw. Oznacza to, że przestępstwa takie jak morderstwo, gwałt i wykorzystywanie seksualne dzieci mogą być ścigane w dowolnym momencie po ich wystąpieniu. Państwo jest jednak związane prawem obowiązującym w chwili popełnienia czynu. Na przykład, jeśli przestępstwo nie było przestępstwem w momencie jego popełnienia, zastosowanie ma obowiązujący przedawnienie wykroczenia, zazwyczaj rok. Podobnie, jeżeli zachowanie nie spełniało znamion przestępstwa w momencie jego popełnienia, nie może być ścigane, nawet jeśli jest przestępstwem w świetle obowiązującego prawa.

To komplikuje ściganie historycznego wykorzystywania seksualnego dzieci na kilka sposobów. Po pierwsze, jak wyjaśniono powyżej, chociaż przestępstwo gwałtu zawsze było przestępstwem, niezależnie od wieku

²¹lek. Ann. Kodeks, art. 27, § 461(f) (1976).

²² Md. Code Ann., Crim. Ustawa § 3-307 (2006).

²³ Md. Code Ann., Crim. Ustawa § 3-308 (2006).

²⁴ Md. Code Ann., Crim. Ustawa § 3-303, § 3-304 (2017).

ofiara, jej definicja historycznie ograniczała się do penetracji pochwy penisem. Wszystkie inne formy wykorzystywania seksualnego dzieci nie były przestępstwami w świetle prawa stanu Maryland aż do lat 60. XX wieku, kiedy to przestępstwo wykorzystywania seksualnego dzieci zostało ustanowione ustawą, a niektóre przestępstwa seksualne stały się przestępstwami dopiero w 1976 r., Kiedy uchwalono ustawowy program dotyczący przestępstw seksualnych.

Ewolucja wymagań sprawozdawczych

W 1964 roku Zgromadzenie Ogólne uchwaliło wymóg, aby wszyscy lekarze, którzy leczą dziecko poniżej czternastego roku życia i zauważą oznaki znęcania się, zgłaszali się do lokalnego wydziału policji lub policji stanu Maryland. W 1966 r. wymóg zgłaszania został rozszerzony na wszystkich pracowników służby zdrowia, nauczycieli, pracowników socjalnych i organy ścigania, a wiek, w którym należy zgłaszać, został podniesiony z 14 do 16 lat. W 1973 r. prawo zostało ponownie rozszerzone, aby wymagać od każdej osoby, która *ma* powód sądzić, że dziecko jest wykorzystywane, aby zgłosić to organom ścigania. Znowelizowana ustawa przyznała immunitet od odpowiedzialności cywilnej lub karnej za zgłoszenia w dobrej wierze i nie nałożyła żadnej kary za niezgłoszenie. W 1986 r. Zgromadzenie Ogólne ustanowiło również sankcje licencyjne dla licencjonowanych specjalistów, którzy nie zgłoszą się zgodnie z mandatem. W następnym roku Zgromadzenie Ogólne rozszerzyło prawo, tak aby wymagało nie tylko zgłaszania zaobserwowanych urazów, ale także wszelkich okoliczności, w których profesjonalista ma powody sądzić, że doszło do nadużycia lub zaniedbania.

Obecne wymagania dotyczące zgłaszania stanu Maryland nakładają obowiązek zgłaszania każdej osoby, która ma powody, by sądzić, że dziecko było wykorzystywane lub zanedbywane.²⁵ Ustawa przewiduje wyjątki dla informacji chronionych tajemnicą adwokacką oraz informacji udzielonych księdzu Kościoła ustanowionego, jeżeli zostały one udzielone podczas spowiedzi lub w inny sposób poufne zgodnie z prawem kanonicznym lub doktryną kościelną. Żadne takie wyjątki nie mają zastosowania do obowiązków pracowników służby zdrowia, funkcjonariuszy policji, wychowawców lub pracowników służby społecznej działających w ramach obowiązków zawodowych.²⁶ W 1993 r. Biuro Prokuratora Generalnego wydało opinię stwierdzającą, że wymogi zgłaszania wynikające z ówczesnych art. .²⁷ Przed rokiem 1993 archidiecezja generalnie nie zgłaszała władzom przypadków nadużyć, jeśli ofiara była dorosła w momencie, gdy archidiecezja dowiedziała się o nadużyciach.

²⁵Md. Code Ann., Prawo rodzinne, § 5-704, § 5-705 (2022).

²⁶*identyfikator* .

²⁷78 Md op. adw. Gen. 189 (3 grudnia 1993).

Podsumowanie nadużyć i tuszowania

Jak wynika z opisów przypadków zawartych w niniejszym Raporcie, od lat czterdziestych do roku 2002 ponad stu księży i innych pracowników Archidiecezji dopuszczało się przerażających i powtarzających się nadużyć wobec najbardziej bezbronnych dzieci w swoich społecznościach, podczas gdy kierownictwo Archidiecezji odwracało wzrok. Raz po raz członkowie hierarchii kościelnej stanowczo odmawiali uznania zarzutów wykorzystywania seksualnego dzieci tak długo, jak to możliwe. Kiedy odmowa stawała się niemożliwa, przywódcy kościoła usuwali sprawców przemocy z parafii lub szkoły, czasami obiecując, że nie będą mieli więcej kontaktu z dziećmi. Dokumenty kościelne ujawniają z niepokojącą jasnością, że Archidiecezji bardziej zależało na unikaniu skandali i negatywnego rozgłosu niż na ochronie dzieci.²⁸

Zakres nadużycia

Oszalemiająca wszechobecność nadużyć sama w sobie podkreśla winę hierarchii kościelnej. Sama liczba sprawców i ofiar, deprawacja zachowań sprawców oraz częstotliwość, z jaką znani sprawcy mieli możliwość dalszego żerowania na dzieciach, są zdumiewające. Wiadomo, że ponad 600 dzieci było wykorzystywanych przez 156 osób uwzględnionych w tym raporcie, ale liczba ta jest prawdopodobnie znacznie wyższa. Według biuletynu Criminal Victimization Bulletin, wydawanego corocznie przez Departament Sprawiedliwości Stanów Zjednoczonych, w 2019 r. zgłoszono tylko 33,9% wszystkich gwałtów i napaści na tle seksualnym. W 2020 r. liczba ta spadła do 22,9%.²⁹ Liczby są jeszcze bardziej ponure, gdy ograniczają się do ^{dzieci}. Jedno z badań wykazało, że tylko 11,9% kobiet, które zostały zgwałcone przed 18 rokiem życia, zgłosiło to policji lub innym organom i było mniej skłonne do zgłoszenia, jeśli gwałciciel był im znany.³⁰

W niektórych parafiach było wielu sprawców. W parafii św. Marka w Catonsville mieszkało i pracowało jedenastu sprawców wykorzystywania dzieci od 1964 do 2004 roku: Lentz i Belschner w latach sześćdziesiątych; Helowicz, David Smith, Dowdy i Duke w latach 70.; Heilman i Rouse w latach 80.; oraz LaPorta, Ernst i Zerhusen w latach 90. Cztery parafie miały sześciu sprawców: St. Michael-Overlea w Baltimore

²⁸Podczas gdy dochodzenie koncentrowało się na archidiecezji, z odpowiedzi policji i prokuratorów wynika również, że w wielu przypadkach okazywali oni szacunek Kościołowi i nie byli zainteresowani badaniem tego, co przywódcy kościoła wiedzieli i kiedy.

²⁹Rachel E. Morgan, Ph.D. & Alexandra Thompson, *Criminal Victimization, 2020*, Bureau of Justice Statistics, październik 2021, dostępne pod adresem <https://bjs.ojp.gov/sites/g/files/xyckuh236/files/media/document/cv20.pdf>.

³⁰W badaniu zapytano 4008 kobiet, czy padły ofiarą dokonanego gwałtu w jakimkolwiek momencie przed ich 18. urodzinami. Nie uwzględniono próby gwałtu i innych form wykorzystywania seksualnego. RF, Resnick i in., *Czynniki związane ze zgłaszaniem*

gwałtu w dzieciństwie , 23 Child Abuse & Negl., 559–569 (czerwiec 1999), dostępny pod adresem <https://pubmed.ncbi.nlm.nih.gov/10391513/>.

(Afryka, Brinkmann, Loskarn, O'Toole, Rochacewicz, Thomas Smith); St Patrick in Cumberland (Bevan, Brett, George Hopkins, Robert Hopkins, Larkin, Mountain, Wielebski); St. Mary in Cumberland (Bevan, Helowicz, Robert Hopkins, Michaud, Richard Smith, Spillane); i św. Klemensa w Lansdowne (Girard, nauczyciel Brotzman, Ernst, Kenney, Lentz, Maskell). Trzy parafie miał pięciu oprawców: St. Thomas More w Baltimore ([REDACTED], Barnes, Thomas Kelly, Spillane, Loskarn); Matki Bożej Zwycięskiej w hrabstwie Baltimore (Afryka, Carney, Maskell, Ernst, Peacock); i parafia św. Klary w Essex (Girard, Messer, Migliorini, Richard Smith, Stallings).

Sposoby, w jakie oprawcy żerowali na swoich ofiarach, były bardzo zróżnicowane, ale wszyscy wykorzystywali pozycję autorytetu i szacunku, jakim obdarzali księży i innych duchownych we wspólnotach katolickich. Rodzice często dawali księżom nieskrępowany dostęp do swoich dzieci, ponieważ ufali duchownym jako przywódcom duchowym i ludziom cnoty. Ofiara Henry'ego O'Toole'a opisała, jakim zaszczytem było zostać wybranym do niedzielnej pracy na plebanii i jak dumna była jej rodzina. Kiedy była z nim sama na plebanii, rozpinał jej koszulę i pieścił. W następstwie rozwodu matka ofiary zwróciła się do Jerome'a Tooheya z prośbą o wsparcie i poradę dla jej syna. Toohey wykorzystywał seksualnie chłopca przez trzy lata. Jan Wielebski był kolejnym księdzem, który wykorzystywał seksualnie dzieci, które przychodziły do niego po poradę. Co przerażające, jedna z jego ofiar została wysłana do Wielebskiego z powodu wcześniejszego wykorzystywania seksualnego. Robert Hopkins polował na ministranta, który zgłosił się na ochotnika do otwarcia plebanii w godzinach porannych i asystowania przy mszy. Hopkins cieszył się takim zaufaniem rodziny, że rodzice ofiary pozwolili synowi spać na plebanii. Hopkins gwałcił go przez pięć lat.

Jednym z najbardziej niepokojących aspektów nadużyć jest częstotliwość, z jaką sprawcy kontynuowali swoje zachowanie nawet po tym, jak ofiary zgłosiły się lub zgłosiły obawy. Lawrence Brett przyznał się w 1964 roku w diecezji Bridgeport, że wykorzystał seksualnie i napadł na chłopca, kiedy był w Connecticut. Został wysłany na „leczenie” do Nowego Meksyku, gdzie nadal wykorzystywał dzieci, a następnie trafił do archidiecezji Baltimore. Został umieszczony w Calvert Hall, szkole dla chłopców. Po 1964 r. wykorzystał ponad 20 chłopców w Maryland. Joseph Maskell został przeniesiony z dwóch parafii w latach 60. z powodu doniesień o kłopotliwych zachowaniach z dziećmi, w tym fascynacji fantazjami seksualnymi i zachowaniami harcerzy oraz „posiadania młodych dziewcząt na plebanii pod podejrzanymi okolicznościami”. Raporty wielu rodziców nie tylko zostały zbadane, zgłoszone władzom ani opublikowane, ale został wyznaczony na kapelana w Liceum im. Arcybiskupa Keougha, szkole dla dziewcząt. Maskell wykorzystał seksualnie co

najmniej 39 ofiar. Walter Emala to kolejny ksiądz, który nadal wykorzystywał dzieci po tym, jak zgłosiły się ofiary. Został wygnany z tego, co się stało

diecezji Memphis w 1968 roku po wielu doniesieniach o wykorzystywaniu dzieci. Przybył do archidiecezji Baltimore i wykorzystał co najmniej sześciu chłopców w Maryland, a także innych w Pensylwanii.

Tuszowanie przez przywódców Kościoła

Czas trwania i zakres nadużyć duchowieństwa katolickiego był możliwy tylko dzięki współdziałaniu osób odpowiedzialnych za kierowanie Kościołem i ochronę jego wiernych. Przywódcy archidiecezji wielokrotnie odrzucali doniesienia o nadużyciach i wykazywali niewielką lub żadną troskę o ofiary. Nie zbadali odpowiednio skarg i nie podjęli żadnych wysiłków w celu zidentyfikowania innych ofiar lub potwierdzenia domniemanego nadużycia. Przenosili znanych sprawców na inne stanowiska o równych uprawnieniach i dostępie do dzieci. Skupili się nie na ochronie ofiar lub powstrzymaniu nadużyć, ale raczej na zapewnieniu za wszelką cenę ukrycia nadużyć. Koszty i konsekwencje uniknięcia skandalu ponosiły represjonowane dzieci.

Przykłady są liczne. W 1968 roku kardynał Shehan otrzymał list od zrozpaczonego ojca, w którym oskarża proboszcza Alberta Juliana o wykorzystywanie seksualne jego córki i domaga się usunięcia Juliana. Julian nie tylko przyznał się do wykorzystywania córki mężczyzny, ale także do „niekontrolowanego” pociągu do młodych dziewcząt i „od czasu do czasu ulegania pokusie”. Archidiecezja nie zgłosiła nadużycia, nie szukała innych ofiar i nie zrobiła nic, aby pomóc znanej ofierze. Archidiecezja raczej po cichu zapewniła Julianowi leczenie psychiatryczne i przeniosła go do „pracy za biurkiem i pracy parafialnej w niepełnym wymiarze godzin, w której nie byłby narażony na pokusy”, a dwa lata później kardynał Shehan poparł prośbę Juliana o laicyzację, aby mógł „zawrzeć ważny związek małżeński i żyć jako dobry świecki katolik”. Kilkadziesiąt lat później, w 2002 roku, kobieta zgłosiła, że była maltretowana przez Juliana w latach 60. i знаła co najmniej jedną inną ofiarę, która była ofiarą, której ojciec jako pierwszy oskarżył Juliana. Dopiero wtedy archidiecezja zgłosiła nadużycie organom ścigania.

W innym przykładzie archidiecezja dowiedziała się już w 1987 r., że brat Thomas Rochacewicz wykorzystał seksualnie 14-letnią dziewczynkę około 1980 r. i przyznał, że „podniecały go niektóre młode dziewczyny”. Odpowiedzią Kościoła było poinformowanie ofiary, że Rochacewicz przejdzie terapię i zostanie przeniesiony z dala od dzieci. Nic nie wskazuje na to, aby Archidiecezja podjęła jakiegokolwiek kroki w celu odnalezienia kolejnych ofiar lub zgłoszenia ich organom ścigania, dopóki nie zgłosiły się kolejne ofiary w 1994 r. W ciągu tych siedmiu lat Rochacewicz kontynuował swoją posługę. Ostatecznie dziewięć kobiet zgłosiło, że Rochacewicz wykorzystywał je w szpitalu św.

Michael Church w Baltimore i Matki Bożej Nieustającej Pomocy w Ellicott City w latach 70. i 80., kiedy mieli od 6 do 15 lat, i pojawiły się przesłanki, że dodatkowe ofiary zdecydowały się nie zgłaszać.

Nawet w niektórych rzadkich przypadkach ścigania wykorzystywania seksualnego system sądowniczy i prasa sprzymierzały się z Kościołem, aby uniknąć przejrzystości i odpowiedzialności. W 1958 roku ojciec Gerald Tragesser został oskarżony o wykorzystywanie seksualne 13-letniej dziewczynki. W listach do innych księży arcybiskup Keough wyraźnie nazwał jednego z rodziców ofiary „niekatolikiem” i skrytykował ich za „brutalne oskarżenia i domaganie się publicznego procesu”. Arcybiskup Keough poinformował, że z pomocą „kilku znakomitych świeckich katolików” sprawa została rozwiązana prywatnie w gabinecie Sędziego Głównego Sądu Okręgowego dla hrabstwa Baltimore. Kiedy matka ofiary próbowała ujawnić nadużycia w prasie, arcybiskup Keough napisał, że „przedłużające się i niezwykle ostrożne negocjacje” oraz „radosny wpływ wysoko postawionego dziennikarza” uniemożliwiły wydrukowanie tej historii.

Arcybiskup Keough napisał do sędziego i obiecał, że Tragesser pójdzie do ośrodka leczenia i nie wróci do Maryland. Arcybiskup powiedział, że gdyby pozwolono mu wrócić do kapłaństwa, byłoby to „w jakiejś kościelnej jurysdykcji w Nowym Meksyku lub w jego pobliżu”. Sędzia zgodził się, że takie usposobienie najlepiej służy „interesom społeczeństwa i sprawiedliwości”, i określił jego stosunki z duchowieństwem katolickim jako „niezwykle serdeczne”. Tragesser został przeniesiony do diecezji Salt Lake City niecały rok później. W liście przenoszącym Tragessera opisano go jako mającego „problemy z dziewczynami” i napisano, że przeniesienie ma dać mu „nowy start”. Tragesser pozostał księdzem przez kolejne 17 lat.

W 1987 roku ksiądz Robert Newman przyznał się do wykorzystywania seksualnego dwunastu chłopców w wieku od 9 do 15 lat w ciągu piętnastu lat, opisując ponad sto aktów wykorzystywania. Newman zrezygnował ze swojej parafii, ale Kościół powiedział, że to „ze względów zdrowotnych” i nie ujawnił nadużyć parafianom Newmana. Archidiecezja zgłosiła Newmana organom ścigania, ale raport policyjny odzwierciedla tylko jeden przypadek nadużycia z jedną ofiarą. Nic nie wskazuje na to, by archidiecezja podzieliła się z organami ścigania pełnym zakresem przyznanych nadużyć Newmana.

Newman otrzymał „leczenie” zamiast oskarżenia. Szefowa Wydziału ds. Przepływów Seksualnych w Prokuraturze Stanowej powiedziała, że nie jest skłonna do wniesienia oskarżenia i „dostrzega wartość utrzymywania takiego człowieka na stanowisku”. Po kilku miesiącach „leczenia”

Newman powrócił do czynnej posługi w archidiecezji Hartford w stanie Connecticut, gdzie był księdzem przez kolejne 12 lat. To

Dopiero w 2002 roku nadużycia Newmana zostały upublicznione i opuścił aktywną posługę. Wiele dodatkowych przykładów współudziału Archidiecezji w ułatwianiu i utrwalaniu wykorzystywania seksualnego dzieci w jej szeregach można znaleźć w poniższych opisach poszczególnych przypadków.

Przywódtwo Kościoła

Podczas gdy ostateczna odpowiedzialność spoczywa na kolejnych arcybiskupach, którzy podejmowali decyzje o przywróceniu księży do posługi, ułatwieniu ich przeniesienia do innej diecezji i nie podawali żadnego powodu lub fałszywego powodu ich usunięcia, jest wielu starszych członków Archidiecezji zaangażowanych i godne wzmianki porady dotyczące postępowania w przypadku krzywdzenia dzieci. [REDACTED]

[REDACTED]

Urządnik A

[REDACTED]

Urządnik B

[REDACTED]

Urządnik C

[REDACTED]

[REDACTED]

Urządnik D

Urządnik E

Philip Francis Murphy został wyświęcony w 1958 roku. Po krótkim okresie pracy w parafii Baltimore służył w Rzymie w North American College. W 1968 został mianowany wicekanclerzem i kanclerzem w 1971. Został mianowany biskupem pomocniczym, wikariuszem generalnym i wikariuszem zachodnim w 1976. Służył w Shehan, Borders i Keeler. Zmarł w 1999 roku.

Porter White przyjął święcenia kapłańskie w 1945 roku. Po święceniach służył w Bazylice i nauczał w Seminarium Mariackim. Został mianowany zastępcą kanclerza w 1951 r. przez arcybiskupa Keougha i wicekanclerza w 1954 r. Shehan mianował go kanclerzem w 1965 r. Według jego nekrologu White został konsultantem arcybiskupa Borders od 1976 r. Zmarł w 1988 roku.

John Duggan był wicekanclerzem, a następnie kanclerzem w latach czterdziestych i pięćdziesiątych XX wieku pod rządami Keougha. W połowie lat pięćdziesiątych został przydzielony do kościoła św. Filipa i Jakuba i służył tam aż do przejścia na emeryturę. Zmarł w 1996 roku.³³

Przypadek księdza Thomasa J. Bauernfeinda ilustruje rolę, jaką odegrali starsi członkowie przywództwa Kościoła w popelnianiu i ukrywaniu nadużyć. Ojciec Bauernfeind, który był

██████████.

³³Ten ksiądz John Duggan jest inną osobą niż ksiądz jezuita o tym samym nazwisku, który jest sprawcą przemocy opisanym w tym raporcie.

sam został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezję w 2002 r. i jest opisany jako sprawca nadużyć w niniejszym Raporcie, pracował jako zastępca kanclerza i wicekanclerz w Kancelarii Archidiecezji od 1968 do 1975 r., a od 1975 do 1978 r. pełnił funkcję kanclerza. ról, podczas gdy sam wykorzystywał dzieci, był odpowiedzialny za nadzorowanie większości prac Archidiecezji i był zaangażowany w wiele spraw personalnych. Kiedy ofiara zgłosiła się w 1987 roku, aby zgłosić, że ojciec Bauernfeind wykorzystał ją w 1977 roku, gdy miała 16 lat, ojciec Bauernfeind przyznał się do nadużycia.

Nie ma wzmianki, że Archidiecezja podjęła jakiegokolwiek dochodzenie; [REDAKTOWANE] po prostu _____

udokumentował podsumowanie nadużyć i opowiedział, że [REDAKTOWANE] zwrócił się do prokuratora stanowego _____

urzędu o obowiązkach meldunkowych bez wymieniania nazwiska Bauernfeinda. Mówiła też ofiara

zgłosiła nadużycie [REDAKTOWANE]. Archidiecezja nie zgłosiła Bauernfeind organom ścigania. Bauernfeind zachował swoje zadanie duszpasterskie, a kiedy duchowieństwo _____

Rada Personalna zaleciła Bauernfeindowi, aby w przyszłym roku pełnił inną rolę duszpasterską, [REDAKTOWANE] _____

wysłał mu list gratulacyjny. Obydwa [Urzędnik C] i [Urzędnik D] wysłał mu później list gratulacyjny z okazji 25. rocznicy. Druga ofiara zgłosiła się w 2002 r., aby zgłosić rozległe nadużycia ze strony Bauernfeinda, gdy był kanclerzem, co, jak powiedziała, zgłosiła przynajmniej częściowo [REDAKTOWANE]. Archidiecezja ostatecznie sporządziła wymagane raporty w 2002 roku.

Podobne przykłady ilustrują wzorce panujące przez dziesięciolecia ze strony tych przywódców Kościoła, aż w końcu archidiecezja otrzymała polecenie zmiany swoich praktyk w 2002 r. Raz po raz przywódcy nie przeprowadzali odpowiedniego dochodzenia, nie zgłaszali ani nie usuwali winnych księży ze stanowisk mających dostęp do _____

molestowania ze strony innego księdza, który rozmawiał z ofiarą. Ofiara zeznała, że około 20 lat wcześniej, gdy ofiara miała 15 lub 16 lat, seminarzysta z seminarium Najświętszej Marii Panny przydzielony do parafii ofiary zabrał ofiarę do jej pokoju w seminarium, upił ofiarę, a następnie dotknął ofiarę „niewłaściwie” i złożył jej propozycję seksualną. Ofiara zgłosiła nadużycie w 1992 r., ponieważ „obawiała się, że kleryk, obecnie ksiądz _____

Diecezja Metuchen, może nadal proponować innym młodym mężczyznom”. [REDAKTOWANE] udokumentował to _____

w „Osobistym i poufnym” memorandum do arcybiskupa Keelera, w którym wyraźnie pominięto nazwisko seminarzysty. Jednak memorandum znajduje się w aktach archidiecezji dotyczących księdza Johna Banko, który został przydzielony do parafii św. Józefa w Cockeyville, kiedy był seminarzystą w St.

Mary's we wczesnych latach siedemdziesiątych, a później służył jako proboszcz w diecezjach Trenton i Metuchen w stanie New Jersey.

Nic nie wskazuje na to, by [REDACTED] podjęto jakąkolwiek próbę bezpośredniego kontaktu z ofiarą, aby

przeprowadzić dalsze dochodzenie lub zgłosić nadużycie władzom cywilnym. Raczej [REDACTED] napisał, że był

udostępnianie informacji, aby Keeler mógł poinformować biskupa Metuchen. Nie wiadomo, co powiedziano biskupowi Metuchen i czy coś z tym zrobił. Ale Banko nie został usunięty z ministerstwa aż do 2000 roku, w następstwie dochodzenia w sprawie dalszych nadużyć. W 2003 i

2006 roku Banko został skazany w New Jersey za wykorzystywanie seksualne dwóch chłopców w wieku poniżej trzynastu lat w swojej parafii w New Jersey w latach 1993-1995 - po tym, jak zgłoszono wykorzystywanie przez niego ofiary z Baltimore

w [REDACTED] 1992 r. W ocenie sądowej w związku z wyrokiem wydanym w 2006 r. Banko

został opisany jako „powtarzający się i kompulsywny” przestępca seksualny; miał co najmniej trzy inne znane

ofiary, w tym kolejną w Baltimore. W wewnętrznym archidiecezjalnym e-mailu z 2002 r. [REDACTED]

[REDACTED] opisał akta Banko i czterech innych księży, którzy dopuścili się wykorzystywania seksualnego w Baltimore jako kleryków, jako akta „złych chłopców”.

W przypadku księdza Vincenta Bechtela, [REDACTED] udokumentowany raport z lutego 1987 r.

dwóch chłopców z Mount St. Joseph High School [REDACTED] osobno zgłosiło, że Bechtel zabiegał

ich do czynności seksualnych. [REDACTED] Ocena była taka, że Archidiecezja musi „to przyjąć

poważnie” i że on [REDACTED] i dyrektor powinni porozmawiać z Bechtelelem. Ale nie ma żadnego zapisu

o każdym takim spotkaniu, o wszelkich późniejszych działaniach lub o wszelkich zgłoszeniach władzom cywilnym. Bechtel pozostał na wydziale na Mount St. Joseph aż do przejścia na emeryturę dwa lata później w 1989 r. — kiedy to

Arceybiskup Keeler, bp Francis Murphy i [REDACTED] wszyscy napisali do niego listy gratulacyjne

i upoważnił go do pozostania w czynnej posłudze parafialnej. W 2018 roku ofiara zgłosiła się, by zgłosić, że Bechtel wykorzystywał go seksualnie na Mount St. Joseph w 1987 lub 1988 roku - prawdopodobnie po

wezwania udokumentowane w [REDACTED] memorandum.

Przywódcy kościelni nie podjęli działań nawet wtedy, gdy organy ścigania powiadomiły ich o nadużyciach w ich szeregach, a czasami nawet aktywnie próbowali uchylić takie doniesienia. Pod koniec marca 1988 roku ofiara zadzwoniła do Departamentu Policji Hrabstwa Baltimore i zgłosiła, że była wykorzystywana seksualnie przez księdza Mariona Helowicza w kościele św. Szczepana w latach 1981-1984, kiedy ofiara miała 16 lat. Policja zaalarmowała Archidiecezję następnego dnia i zapisała rozmowy między policjantami, [REDACTED] E Urzędnik [REDACTED] Thomas Smith (inny sprawca opisany w tym Raporcie) wskazują, że Helowicz przyznał się do nadużycia. Nuty wyrażają

zaniepokojenie perspektywą przesłuchania Helowicza przez policję i zaufanie urzędników archidiecezji do zapewnień Helowicza, że miał tylko jedną ofiarę. Na podstawie oświadczenia Helowicza, że była tylko jedna ofiara, przywódcy kościoła pozwolili mu wrócić do parafii i wznowić posługę. Ale niecały tydzień później Helowicz przyznał się do molestowania drugiego chłopca. Dopiero wtedy zawieszono mu uprawnienia kapłańskie i usunięto go z parafii. Niemniej jednak, w trakcie śledztwa w sprawie Helowicza, z pierwszą ofiarą „wielokrotnie kontaktowały się 'niezidentyfikowane' osoby z Archidiecezji, które próbowały uciszyć go zapewniając, że ksiądz Helowicz jest leczony”. Helowicz został oskarżony w październiku 1988 r. o przestępstwo seksualne wobec pierwszej ofiary i przyznał się do winy w grudniu 1988 r. Jednak archidiecezja nie zgłosiła władzom wykorzystywania przez Helowicza drugiej ofiary aż do 2002 r.

Przegląd Oficjalnych Działań Archidiecezji

Na początku 2002 roku Boston Globe opublikował serię artykułów na temat wykorzystywania seksualnego dzieci w archidiecezji bostońskiej. Dogłębne omówienie przez Globe tuszowania spraw na najwyższych szczeblach archidiecezji w połączeniu z dużą liczbą doniesień z całego kraju o pojedynczych księżach dopuszczających się nadużyć zwróciło uwagę całego kraju na skalę i wszechobecność kryzysu. W odpowiedzi Konferencja Biskupów Katolickich Stanów Zjednoczonych spotkała się w Dallas w Teksasie, aby zmierzyć się z problemem wykorzystywania seksualnego dzieci w Kościele katolickim. Konferencja wydała „Kartę Ochrony Dzieci i Młodzieży”, w której stwierdzono, że „nawet pojedynczy akt wykorzystywania seksualnego małoletniego – kiedykolwiek miał miejsce – dopuszczony lub stwierdzony po przeprowadzeniu odpowiedniego procesu zgodnego z prawem kanonicznym” wymagał trwałego usunięcia kapłana lub diakona ze stanu duchownego i „w razie potrzeby wydalenia ze stanu duchownego”. Karta wymagała, aby każda diecezja miała Biuro ds. Ochrony Dzieci i Młodzieży, niezależną komisję rewizyjną, w skład której wchodziły osoby spoza kościoła, w celu przeglądu zarzutów nadużyć i doradzania archidiecezji w sprawie odpowiednich działań oraz poddawania się regularnym audytom w celu ustalenia zgodności. Wymagało to również kontroli przeszłości i szkolenia i zakazał zawierania ugody zobowiązującej strony do zachowania poufności w przypadku braku dokumentacji, której ofiara żądała zachowania poufności.

Archidiecezja Baltimore zastosowała się do wytycznych Karty i podjęła dodatkowy krok w postaci opublikowania listy księży „wiarygodnie oskarżonych”. Lista z 2002 roku była jedną z pierwszych w kraju, ale zawierała tylko 57 nazwisk. W tym czasie Archidiecezja zdecydowała się

nie włączać żadnego księdza, który zmarł przed zgłoszeniem nadużycia. W 2019 roku Archidiecezja zmieniła tę politykę i

dodał nazwiska 23 księży, których po śmierci oskarżono o nadużycia. Archidiecezja kontynuuje uzupełnianie listy, która obecnie liczy 152 nazwiska.

Archidiecezja zaczęła również oferować ofiarom pomoc finansową na poradnictwo, z płatnościami zazwyczaj dokonywanymi bezpośrednio na rzecz terapeuty. (Niniejszy Raport nie dokumentuje wszystkich przypadków, w których Archidiecezja zaoferowała ofiarom zapłatę za poradnictwo).

W 2007 r. Archidiecezja stworzyła opcję mediacji, nadzorowaną przez sędziego w stanie spoczynku, dla ofiar ubiegających się o jednorazową płatność bezpośrednio na ich rzecz. Archidiecezja wymaga, aby ofiary były reprezentowane przez adwokata, a mediacja nie przewiduje odszkodowania karnego ani innych nagród dostępnych w postępowaniu cywilnym. Archidiecezja zapewniła i energicznie walczyła o przedawnienie obrony w procesach cywilnych, w których obrona jest dostępna.

W oparciu o zapisy Archidiecezji, Karta znacznie poprawiła wewnętrzne postępowanie w przypadku zgłaszania wykorzystywania seksualnego dzieci. Co najważniejsze, przed 2002 rokiem znanym sprawcom pozwolono pozostać w służbie po „leczeniu”. Chociaż zazwyczaj kierowano ich do duszpasterstw bez bezpośredniego zaangażowania młodzieży, takich jak szpitale czy Centrum Katolickie, nie można było zapewnić, że nie będą mieli kontaktu z dziećmi. W rzeczywistości wielu sprawców przemocy w Raporcie spotkało ofiary, gdy dzieci wracały do zdrowia w szpitalu. To oczekiwanie na Kartę spowodowało, że Keeler ostatecznie rozwiązał zatrudnienie Williama Simmsa w Centrum Katolickim, powtarzającego się i przyznanego pedofila, i zmusił go do przeniesienia się z plebanii do prywatnego mieszkania.

Obecna struktura ma jednak ograniczenia. Chociaż wydaje się, że Niezależna Komisja Rewizyjna traktuje swoją rolę bardzo poważnie, a w przypadku Maurice'a Blackwella była skłonna publicznie nie zgodzić się z decyzją Arcybiskupa o przywróceniu go do posługi, Rada może brać pod uwagę jedynie informacje dostarczone przez Archidiecezję i nie ma niezależnej zdolności dochodzeniowej. W przypadku Thomasa Bevana, kiedy archidiecezja zbadała pierwsze zgłoszenie nadużycia, okazano wielki szacunek Bevanowi i księżom, którzy poręczyli za niego, w tym

_____ Pomimo przyznania się Bevana, że znał i zabrał ofiarę do swojej kabiny

wiele razy i że dzieci biegały nago po jego domku, ofiara była zdeterminowana, by nie być wiarygodna, ponieważ zapisy archidiecezjalne mówiły, że chłopiec opuścił szkołę na kilka miesięcy przed przybyciem Bevana do parafii.

Biorąc pod uwagę redakcje większości dyskusji Niezależnej Komisji Rewizyjnej, trudno jest w pełni zrozumieć rolę Niezależnej Komisji Rewizyjnej w podejmowaniu decyzji o

umieszczeniu niektórych księży jako wiarygodnie oskarżonych. Jednak brak wymienienia księży, takich jak Albert Julian, który

przyznał się do wykorzystywania seksualnego dzieci i dla którego kardynał Shehan zabiegał o laicyzację, podaje w wątpliwość, czy Rada otrzymała pełne informacje. Innym przykładem księdza, którego nie wymieniono, jest Thomas M. Kelly. Oprócz zgłoszenia ofiary o wykorzystywaniu seksualnym, gdy miała 8 lat, księży, którzy pracowali z Kelly w czasie wykorzystywania, podjęli nadzwyczajny krok i poskarżyli się kardynałowi Shehanowi na lekkomyślne i nieobliczalne zachowanie Kelly, w tym dotykane i chwytywanie młodych dziewcząt.

Innym ograniczeniem jest brak jasności co do tego, czy sprawca, uznany przez archidiecezję za wiarygodnie oskarżoną, zostanie zlaicyzowany, czy też będzie mógł przejść na emeryturę. Wydaje się, że decyzja zależy częściowo od tego, czy sprawca zaakceptuje laicyzację, czy też podejmie wyzwanie. Wielu księży wymienionych jako wiarygodnie oskarżonych pozwolono przejść na emeryturę i byli oni wspierani finansowo przez Archidiecezję przez wiele lat, a w niektórych przypadkach aż do śmierci.

Zalecenia

1. Zmiana terminu przedawnienia powództw cywilnych dotyczących wykorzystywania seksualnego dzieci.

Każda ofiara ma wyjątkowe doświadczenie wykorzystywania i trwającej całe życie traumy, która zbyt często następuje. W ich historiach są jednak wspólne wątki, szczególnie wokół wyzwania, jakim jest zgłaszanie nadużyć. Wśród ofiar, których historie zostały udokumentowane w niniejszym raporcie, wiele z nich czekało ze zgłoszeniem nadużyć, których doświadczyły, aż do późnego wieku. Niektórzy nie zgłaszali się, dopóki ich rodzice nie zmarli, aby oszczędzić im bólu związanego z dowiadywaniem się o wykorzystywanie. Wiele z nich zamierzało nigdy o tym nie mówić, ale zostało przekonanych, by zgłosić się z pomocą terapeuty, grupy wsparcia lub samodzielnie, gdy skonfrontowali się z wpływem wykorzystywania na życie na swoje życie i życie ich bliskich. Niektóre ofiary wyparły swoje wspomnienia, a wspomnienia nadużyć pojawiły się dopiero wiele lat później. Jeszcze inni uznali, że to, czego doświadczyli, było znęcaniem się dopiero po osiągnięciu dorosłości; dzieci, zwłaszcza te, które są wychowywane przez swoich oprawców, mogą nie rozpoznać zachowania jako nadużycia w momencie, gdy ma ono miejsce. Chociaż dane są ograniczone, badania wykazały, że ponad połowa ofiar wykorzystywania seksualnego dzieci nie zgłasza tego, dopóki nie przekroczy wieku 50 lat. Według CHILD USA, The National Think Tank for Child Protection, średni wiek ofiar, kiedy zgłaszają wykorzystywanie seksualnego dzieci wynosi 52 lata.³⁴

³⁴ *Opóźnione ujawnienie Arkusz informacyjny oparty na najnowocześniejszych badaniach nad wykorzystywaniem seksualnym dzieci*, CHILDUSA, marzec 2020 r., dostępny pod adresem: <https://childusa.org/wp-content/uploads/2020/04/Delayed-Disclosure-Factsheet-2020.pdf>.

Ponieważ stan Maryland uznaje przedawnienie obrony w sprawach cywilnych – obrona, na której archidiecezja konsekwentnie polega – ofiary nie mają możliwości odwołania się, jeśli mają więcej niż 38 lat. 35 Jednak wiele ofiar cierpiało przez całe życie z powodu wyrządzonej^{im} krzywdy przez Kościół. Wpływ nadużyć, jakich mogą doświadczyć ofiary, jest szeroki; może obejmować podatność na nadużywanie substancji psychoaktywnych, trudności w nawiązywaniu więzi emocjonalnych z małżonkami lub innymi bliskimi im osobami, depresję, niepokój, złość, zaburzenia odżywiania, a nawet przewlekły ból fizyczny. Nasz system sądowniczy powinien zapewnić ofiarom, które doznały tych krzywd, możliwość dochodzenia odszkodowania od odpowiedzialnych za nie osób i instytucji. Powinni również mieć dostęp do informacji uzyskanych przez strony w postępowaniu cywilnym, aby dowiedzieć się, co Kościół wiedział o ich nadużyciach i co można było zrobić, aby je chronić.

W piętnastu stanach nie ma obecnie cywilnych przepisów o przedawnieniu niektórych lub wszystkich roszczeń dotyczących wykorzystywania seksualnego dzieci. Dwadzieścia cztery stany stworzyły okno, w którym można wnosić roszczenia lub zezwoliły na wznowienie roszczeń, które wygasły. Maryland powinno podążać jedną z tych ścieżek, aby zapewnić ofiarom większe możliwości pociągnięcia Archidiecezji do odpowiedzialności i uzyskania odszkodowania za poniesione szkody.

Od momentu przedłożenia w Sądzie Okręgowym dla Baltimore City zredagowanej wersji tego Raportu do tymczasowego publicznego udostępnienia w kwietniu 2023 r. Zgromadzenie Ogólne było gotowe do uchwalenia ustawy (ustawa House Bill 1 i Senat Bill 686), która, jeśli zostanie podpisana przez gubernatora, wyeliminowałoby państwowe przepisy o przedawnieniu roszczeń o odszkodowanie za niegodziwe traktowanie dzieci w celach seksualnych.

2. Rozwiń odpowiedzialność publiczną

Co zrozumiałe, skupiono się na nadużyciach ze strony księży, ale wielkie szkody wyrządzili także nieklerykalni członkowie archidiecezji, tacy jak diakoni i nauczyciele. John Merzbacher jest najbardziej oczywistym przykładem systemowego nadużycia, a diakoni tacy jak Leo O'Hara i Thomas Kuhl również mieli wiele ofiar. Archidiecezja powinna rozważyć rozszerzenie swojej listy wiarygodnie oskarżonych o każdego, kto pod auspicjami Archidiecezji dopuścił się aktu znęcania się nad dzieckiem.

³⁵Przed 2017 rokiem ofiary nie miały możliwości odwołania się po ukończeniu 25 roku życia, ale to ograniczenie wiekowe zostało zmienione na 38 lat. Senat Bill 505.

A BUSER N ARRATYWY

1. Ojciec Louis John Africa

Data urodzenia: 29 listopada 1944 r
Seminarium
duchowne: Nieznany
Data święceń: 22 czerwca 1975
Data zgonu: 5 czerwca 2016 r

Znane zadania:

1966-1970 Nauczyciel, Monsignor Coyle High School, Taunton, MA
Nauczyciel, szkoła średnia Bishop McNamara, Forestville,
1970-1973 MD
1973-1974 Diakon, St. Michael-Overlea, Baltimore, MD
1975-1976 Associate Pastor, Our Lady of Victory, Baltimore, MD
Tymczasowy zastępca pastora, Holy Trinity, Glen Burnie,
Lato 1976 MD
1977 Stowarzyszony proboszcz, St. Michael-Overlea, MD
1977-1980 Zastępca pastora, St. Ann, Hagerstown, MD
1981 *Urlop*

Streszczenie:

W 1962 roku Affrica otrzymała habit Braci Świętego Krzyża i służyła przez jedenaście osób lat przed wyjazdem, aby ubiegać się o święcenia kapłańskie. Był nauczycielem w Gimnazjum im Massachusetts, zanim przeniósł się do Forestville w stanie Maryland, aby uczyć w szkole Bishop McNamara

został przyjęty do święceń kapłańskich przez Archidiecezję Baltimore (zwaną dalej „Archidiecezją”) w

1975.

W 2005 roku mężczyzna, który w 1973 roku miał 15 lat, zgłosił się, by zgłosić wykorzystywanie seksualne w

reżę Affrica od 1973 do 1976. Ofiara zeznała, że Affrica zgwałciła go ustnie i go polubił. Powiedział, że Affrica zorganizowała grupę młodzieżową i nastoletnich chłopców z parafii

iz Waszyngtonu dołączył do grupy i rutynowo spędzał weekend z Affrica w probostwo. Przynajmniej raz Affrica poprosił ofiarę o przyniesienie marihuany na plebanie i rutynowo pił alkohol i palił marihuanę z ofiarą na plebanii. Przynajmniej na jednym Z tej okazji Affrica zabrała grupę nastolatków, w tym ofiarę, na weekendowe rekolekcje spożywanie alkoholu. Pewnego razu, gdy ofiara miała 15 lub 16 lat, powiedział Affrica

ofiare, aby pokazać mu swojego penisa, a następnie Affrica pieścił ofiarę, dopóki ofiara go nie powstrzymała.

Innym razem, po przeprowadzce Affrica do parafii św. Anny w Hagerstown, ofiara (która

miał wtedy najwyraźniej 18 lat) nocował u Affrica na plebanii; ofiara była nietrzeźwa, a Affrica uprawiała z nim seks oralny i analny.

W 2007 roku zgłosiła się kobieta, która zgłosiła wykorzystywanie seksualne przez Affrica pod koniec lat 70., kiedy miała 15 lub 16 lat. Affrica została następnie przydzielona do parafii św. Anny w Hagerstown, a ofiara zgłosiła, że wiele małych dzieci spędzało czas na plebanii i piło alkohol. Affrica zapoznał ją z whisky i zgwałcił ustnie na plebanii. Powiedziała, że powiedziała księdzu podczas spowiedzi, a on kazał jej zgłosić nadużycie.

Affrica wziął urlop w 1981 roku i ożenił się. Nigdy nie wrócił do posługi kapłańskiej.

Archidiecezja złożyła obowiązkowe raporty dotyczące nadużyć obu ofiar władzom, zgodnie z wymogami prawa. Archidiecezja nie przeprowadziła własnego dochodzenia w sprawie żadnego z raportów; według archidiecezji powodem było to, że do czasu sporządzenia raportów w 2005 i

2007 roku Affrica opuścił duszpasterstwo, a jego wydziały zostały „automatycznie zawieszony”, kiedy w latach 80. ożenił się cywilnie.

W liście z 15 kwietnia 2016 r. Affrica, który od tego czasu został licencjonowanym klinicznym pracownikiem socjalnym, zwrócił się do arcybiskupa Lori o laicyzację. W liście tym napisał, że żałuje „wszelkiego zamieszania wśród wiernych, jakie moje działania mogły spowodować w czasie mojego wyjazdu”. W 2016 roku Archidiecezja zwróciła się z prośbą o laicyzację Afryki.

Affrica nie została wymieniona jako wiarygodnie oskarżona przez Archidiecezję.

2. **Brat James Avant (franciszkanin kapucyn)**

Data urodzenia: styczeń 1943 r
Seminarium
duchowne: Nieznany
Data święceń: Nieznany
Data zgonu: Nie dotyczy

Znane zadania:

1972 Morgan State University, Baltimore, MD
1972-1978 Kościół św. Marcina, Baltimore, MD
1979-1984 Charles Lwanga Center, Baltimore, MD
1990 *Prośba o urlop*
1991 *Zażądano dodatkowego urlopu*
1995 *Prośba o dyspensę od życia zakonnego*

Streszczenie:

W listopadzie 1993 roku kobieta pracująca jako sekretarka [REDACTED] powiedziała mi, że jej syn był wykorzystywany seksualnie przez Avant na początku lat 70. na plebanii św. Marcina, kiedy jej syn był w ósmej klasie. Jej syn powiedział, że tam również inni chłopcy byli wykorzystywani seksualnie i opisał orgie w pokoju Avant. Pracowała wówczas na plebanii jako sekretarka i widziała chłopców wchodzących i wychodzących z pokoi Avant. Powiedziała, że jej syn jest bardzo chory i nie chce mówić o znęcaniu się. Od tego czasu zmarł. Nie chciała też, aby jej nazwisko zostało upublicznione. Kobieta powiedziała, że inny syn był wykorzystywany seksualnie przez starszą parafiankę, która zapytała pastora, czy jest jakiś młody chłopak, który mógłby mu pomóc w pracach domowych. Jej syn wierzył, że pastor w St. Martin wiedział „co się dzieje”.

Archidiecezja powiadomiła Prowincjała Braci Kapucynów-Franciszkanów, księdza Williama Wiethorna, w listopadzie 1993 roku. Jak udokumentowano w memorandum do złożenia w 1993 roku, Wiethorn powiedział, że „nie był zaskoczony, że tak się stało i że większość Braci czuła się że [Avant] był do tego zdolny”.

W styczniu 1995 r. Philip Fink, wikariusz prowincjalny Braci Kapucynów-Franciszkanów, napisał:

do Avant i powiedział, że dowiedział się o zgłoszonym nadużyciu, kiedy rozmawiał z nim [REDACTED] w grudniu 1994 r. Powiedział, że zaalarmuje diecezję Pittsburgh i rozpocznie dochodzenie. Zauważył również, że „z tego zarzutu jest jasne, że nie ma możliwości, abyś kiedykolwiek był zaangażowany w działalność publiczną w przyszłości... Biorąc pod uwagę

obecny klimat, odpowiedzialność byłaby po prostu zbyt duża”. Poprosił Avanta, aby poprosił o zwolnienie, w przeciwnym razie Fink wystąpi o zwolnienie.

W marcu 1995 Fink napisał do matki ofiary i powiedział, że po raz pierwszy dowiedział się o wykorzystywaniu w grudniu. Powiedział, że „w tym czasie James mieszkał sam w rejonie Pittsburgha i nie był członkiem cieszącym się dobrą reputacją we wspólnocie kapucynów”. Fink powiedział, że chociaż skonfrontował się z Avantem, a Avant zaprzeczył znęcaniu się nad ofiarą, mimo to Fink poprosił Avanta o napisanie do Papieża i oficjalną prośbę o opuszczenie Zakonu i posługi w Kościele katolickim. Avant tak zrobił. Fink wyjaśnił, że ponieważ Avant zgodził się odejść z ministerstwa, nie musiał się z nią kontaktować, dopóki „nie złożono wszystkich dokumentów”. Archidiecezja sporządziła wymagane raporty dopiero w 1995 roku.

Avant został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezję w 2002 roku.

3. Ojciec Bruce Ball (diecezja La Crosse, WI)

Data urodzenia: 6 października 1947 r
Seminarium
duchowne: Seminarium Mariackie
Data święceń: 27 maja 1978
Data zgonu: 15 września 2002

Znane zadania:

1974-1975 Villa Maria, Timonium, MD
1976 Wyświęcony na diakona
Lato 1976 Mianowany przez diecezję Wisconsin jako kapelan harcerzy Ameryki
1975-1978 Shrine of the Sacred Heart School, Baltimore, MD
1978 Wyświęcony w archidiecezji La Crosse Wisconsin

Streszczenie:

Ball przyjechał z Wisconsin, aby studiować w St. Mary's Seminary w Maryland i jako seminarzysta pracował w Villa Maria i Shrine of the Sacred Heart School w Mount Washington. Święcenia kapłańskie przyjął w diecezji La Crosse w stanie Wisconsin i wrócił do Wisconsin, aby służyć jako kapłan. Ostatecznie został skazany za wykorzystywanie seksualne dzieci w Wisconsin, ale istnieją zapisy o dwóch ofiarach w Baltimore w czasie, gdy Ball był w Sanktuarium Najświętszego Serca.

Według doniesień prasowych władze Wisconsin dowiedziały się o skargach dotyczących wykorzystywania seksualnego dzieci przez Ball w 1984 roku i przeprowadziły dochodzenie.³⁶ W szczególności zarzucano mu, że wygłaszał uwagi o charakterze seksualnym wobec dzieci i zapraszał je do spania z nim w swojej kabinie. Nie został oskarżony, ale szeryf zaalarmował biskupa La Crosse Wisconsin Johna Paula o rzekomym zachowaniu i zalecił Ballowi, aby nie miał kontaktu z dziećmi. Ball został jednak przeniesiony przez diecezję La Crosse do innej parafii i nadal miał kontakt z dziećmi.

W 1990 roku ofiara powiadomiła diecezję Wisconsin o wykorzystywaniu seksualnym przez ks. pieścił go podczas zajęć fizycznych na lekcjach wychowania fizycznego i siłował się z nim i innymi dziećmi w szkole. Podczas „zapasów” Ball dotykał swojego penisa i prosił ofiarę, aby dotknęła jego. Ofiara dodała również, że siostra Frieda, dyrektor Sacred Heart, była obecna podczas tych „fizycznych”. Ojciec

³⁶był badany już w '84, CZASY DZIENNIKA (13 września 1992); Autorytety: Biskup wiedział, że *Ksiądz ma słabość do chłopców*, CZASY DZIENNIKA (11 września 1992).

Ball był przyjacielem rodziny, a także siłował się i dotykał penisa ofiary w domu swojej rodziny. W 1980 roku ofiara i jej brat odwiedzili Ball w Wisconsin i zostali na noc. Ojciec Ball biegał z nimi nago w ciągu dnia, a wieczorem pieścił genitalia ofiary w łóżku. Dodatkowo Ball przyjechał do Baltimore z wizytą około 1990 roku i przywiózł ze sobą dwóch młodych chłopców z Wisconsin.

W 1991 roku w hrabstwie Clark w stanie Wisconsin Ball wielokrotnie dotykał penisa 12-letniego chłopca i rzucił wyzwanie dwóm chłopcom, aby odsłonili swoje penisy. W 1991 roku został oskarżony o wykorzystywanie seksualne dzieci w oparciu o to zachowanie. Przyznał się do wykorzystywania seksualnego czterech chłopców podczas pobytu w parafii.

W 2002 roku druga ofiara skontaktowała się z archidiecezją i powiedziała, że ks. Ball wykorzystywał go seksualnie, gdy był uczniem Sanktuarium Najświętszego Serca w latach 1975-1978. W szczególności, kiedy Ball był jego nauczycielem gimnastyki, pieścił genitalia ofiary podczas badania fizykalnego sprawdzające przepukliny i zrobił to samo z innymi studentami. Ball i inny nauczyciel gimnastyki powiedzieli chłopcom, że ćwiczenia fizyczne są konieczne, aby uniknąć kontuzji. Ustawili chłopców w schowku w klasie. Siostra Frieda była obecna podczas badań fizycznych.

Archidiecezja złożyła władzom obowiązkowe zawiadomienia o nadużyciach. Ball został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję w 2002 roku.

4. Ojciec Jan Banko (diecezja Trenton / diecezja Metuchen, NJ)

Data urodzenia: 1946
Seminarium
duchowne: Seminarium Mariackie
Data święceń: 20 maja 1972
Data zgonu: 29 lutego 2016 r

Znane zadania:

1971 Józefa, Cockeysville, MD
1972 Wyświęcony w diecezji Trenton, NJ
1982-1989 Kościół św. Karola Boromeusza, Skillman, NJ
1989-1996 Kościół św. Edwarda Wyznawcy, Milford, NJ
1996-2000 Kościół Maryi Matki Bożej, Hillsborough, NJ
2000 *Wydziały usunięte*

Streszczenie:

W 1992 roku ofiara zgłosiła, że gdy miał 15 lub 16 lat, około 1972 roku, seminarzysta z St. Mary's przydzielony do jego parafii robił mu zaloty seksualne. Seminarzysta przyprowadził ofiarę z powrotem do swojego pokoju w seminarium po tym, jak poszli do kina, gdzie razem pili alkohol. Seminarzysta zaczął go niewłaściwie dotykać i proponować mu seks. Chłopiec odmówił agresywnie, a seminarzysta zatrzymał się, przeprosił i zapytał go

nikomu nie mówić. Jest to udokumentowane w memorandum skierowanym _____ do arcybiskupa

Keeler z dnia 24 marca 1992. Chociaż Banko nie jest wymieniony w dokumencie, pojawia się on w jego aktach.

Nie ma wzmianki o tym, by archidiecezja zgłosiła nadużycie władzom.

W 2002 roku ofiara zgłosiła, że była wykorzystywana seksualnie przez Banko w latach 1970-1980, począwszy od wieku 7 lat. Banko był klerykiem w 1970 roku, a ofiara powiedziała, że nadużycia miały miejsce w seminarium, w domu ofiary w Ojczyźnie oraz w samochodzie Banko. Ofiarą był uczeń z niepełnosprawnością intelektualną w Boys 'Latin High School, a Banko był jego nauczycielem religioznawstwa w klasie powiązanej z łaciną chłopięcą i uczył albo łaciny dla chłopców, albo w seminarium św. Marii. Banko pieścił go, masował, obnażał i gwałcił ustnie. Po tym, jak Banko opuścił Baltimore, wrócił, aby odwiedzić rodzinę ofiary i podczas tych wizyt znęcał się nad ofiarą. Ostatnia wizyta miała miejsce w 1980 roku i Banko przyszedł z innym młodym chłopcem. Banko próbował dotknąć ofiary w barze w Baltimore, ale ofiara odepchnęła go i powiedziała, żeby nigdy więcej go nie dotykał. Matka ofiary była zaniepokojona młodym chłopcem z Banko i powiedziała Banko, że nie

witaj z powrotem w ich domu. Nie wiedziała, że Banko znęcał się nad jej synem. W notatce wewnętrznej

napisany przez _____, mówi, że _____, była skarga

złożone w archidiecezji w 1992 roku, a arcybiskup Keeler podzielił się tymi informacjami z biskupem Banko”. Archidiecezja złożyła obowiązkowy raport władzom.

Na podstawie ówczesnych doniesień prasowych, w 2000 roku w New Jersey wszczęto śledztwo i powiadomiono diecezję Metuchen. W 2003 roku Banko został skazany za kwalifikowaną napaść seksualną na 11-letniego ministranta w latach 1993-1994 i skazany na 18 lat więzienia. Banko dwukrotnie zgwałcił 11-latkę w małej szatni w kościele św. Edwarda Wyznawcy w Milford w stanie New Jersey. Powiedział mu, że jego rodzice ucierpieliby, gdyby komukolwiek o tym powiedział. Trzech mężczyzn zeznało podczas skazania, że byli przygotowywani i wykorzystywani seksualnie przez Banko. Mężczyźni opisali grę w racquetball z Banko w klubie sportowym, a następnie kąpiele nago w wannie z hydromasażem i otwartej kabinie prysznicowej. Mówili, że stawiał im drogie obiady i częstował alkoholem, mimo że byli niepełnoletni.³⁷ Według doniesień prasowych z 2002 r. diecezja Metuchen odebrała Banko uprawnienia kapłańskie w 2000 r., kiedy dowiedziała się o śledztwie karnym.

W 2006 roku Banko został skazany za napaść seksualną na innego chłopca w szpitalu św. Edwarda Wyznawcy w 1994 i 1995 roku i skazany na dodatkowe 26 lat więzienia. Prokuratura stwierdziła, że wyrok został częściowo oparty na ocenie sądu, która uznała go za „powtarzającego się i kompulsywnego” przestępcę seksualnego. W ówczesnym doniesieniu prasowym diecezja Metuchen nie komentowała, czy zostanie złaicyzowany, czy może wrócić do czynnej posługi w jakimś późniejszym terminie.

W wewnętrznej wiadomości e-mail z dnia 20 sierpnia 2002 r. _____ opisał pliki firmy Ball,

Banko, Haight, LaMountain i Melville, księża z innych diecezji, którzy popełnili nadużycia w Baltimore jako seminarzyści, jako „niegrzeczni chłopcy”.

Banko został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję w 2002 roku.

³⁷ Robert Hanley, *Kaplan winny wykorzystywania seksualnego 11-letniego ministranta*, NY TIMES, (12 grudnia 2002), dostępne pod adresem: <https://www.nytimes.com/2002/12/12/nyregion/ksiazd-winy-wykorzystywania-seksualnego-11-latka-ministranta.html>.

5. Ojciec Michael Lowell Barnes

Data urodzenia: 24 sierpnia 1945 r
Seminarium
duchowne: Seminarium Góry Mariackiej
Data święceń: 15 listopada 1975
Data zgonu: 20 maja 2017 r

Znane zadania:

1970-1974	Seminarzysta, parafia św. Pawła, Ellicott City, MD
1974-1976	Diakon, następnie Kapłan, St Michael-Overlea, Baltimore, MD Asystent proboszcza, a następnie proboszcz parafii i szkoły św.
1976-1982	Klary, Essex, MD Rezydujący ksiądz/współpracownik/urlop edukacyjny, St. Thomas
1982-1983	More
1983-1985	<i>Urlop</i>
1985-1986	Św. Piusa X, Rodgers Forge, Towson, MD
1986-1988	<i>Urlop</i>
1988	kapelan szpitala Johnsa Hopkinsa
1988	Associate Pastor, St Mary, Cumberland, MD
1989	<i>Urlop</i>
2001-2009	Świecki pracownik, St. Raphael, Rockville, MD

Podsumowanie :

W 1972 roku wysłano list [REDACTED] z Mount Saint
Seminarium Mariackie. Napisano w nim: „Rozmawiałem już z tobą o Michaelu Barnesie i nie
mówiłem o tym

skontaktował się jeszcze z psychiatrą”. Nic nie wskazuje na to, że podjęto jakiegokolwiek
działania.

25 maja 1983 roku ksiądz Wayne Funk napisał memorandum do Arcybiskupa Bordersa o
Barnesa. Powiedział, że wiosną 1982 roku prałat Stallings (prześladowca opisany w tym
Report) nalegał, aby Barnes został przeniesiony z parafii św. Klary, ponieważ, między innymi,
Barnes „zżył się bardzo z nastoletnim chłopcem z parafii i wydawało się, że spędza
spędza z nim nadmierną ilość czasu i wykorzystuje własne finanse w imieniu tego nastolatka”.
Barnesa

oparł się przeniesieniu, ale zgodził się wziąć urlop, aby dokończyć studia, z
zastrzeżeniem Archidiecezji, że otrzyma poradę i że „nastolatek” nie przyjdzie
do św. Tomasza Morusa, gdzie miał być umieszczony. Zgodnie z memorandum, w tym roku
Barnes wypadł z programu studiów i „nagromadził wysokie rachunki za linie lotnicze dla siebie i
swoich
nastoletniego przyjaciela do iz Kalifornii, Florydy i Kolorado”. Kupił także samochód dla ofiary

i dawał mu cotygodniowe prezenty w wysokości 30 dolarów. Obawa w memorandum polegała na tym, że Barnes miał problemy finansowe, a nie to, że dokonywał niewłaściwych i potencjalnie nadużyć seksualnych związek z nastolatkiem. Funk powiedział, że Barnes „był wierny swojej poradni psychiatrycznej”.

Jego ocena terapeuty powiedziała: „Nie widzę psychologicznego powodu, dla którego [Barnes] nie mógłby być księdzem. To kwestia motywacji”. Pomimo tej oceny archidiecezja uznała, że nie można mu zaproponować innego zadania. Postanowili, że arcybiskup zaproponuje Barnesowi alternatywę: wejście do szpitala lub zwolnienie. Barnes wybrał urlop, który trwał do 1985 roku.

W 1986 roku, po krótkim pobycie w St. Pius, Barnes został ponownie wysłany na terapię, opłacaną przez Archidiecezję, w Instytucie św. Łukasza. Wstępna ocena nie zawierała wzmianki o wykorzystywaniu dzieci. Raport z postępów wysłany do Arcybiskupa z 1987 roku przez terapeutę St. Luke powiedział, że „bardzo wcześnie w naszej pracy wycofał się ze związku z młodym mężczyzną, który był źródłem ogromnego bólu dla księdza Barnes’a”. Barnes pozostawał w leczeniu do 1988 roku.

W 1988 roku Barnes został przydzielony do St. Mary w Cumberland, gdzie proboszczem był Ronald Belschner. (Belschner został wiarygodnie oskarżony o wykorzystywanie seksualne dzieci, w tym w Cumberland. Jest on opisany w tym Raporcie.) W rejestrze przydziału Barnes’a do St. Mary’s, odręczne notatki z sierpnia 1988 r. mówiły, że przydział będzie „tymczasowy”, że inna osoba będzie „działał jako jego przełożony i spotykał się z nim regularnie” oraz że Barnes będzie uczestniczył w „programie opieki”.

Pod koniec grudnia 1988 roku Barnes nagle zrezygnował. Wewnętrzny dokument w archiwach archidiecezji wydaje się odzwierciedlać okoliczności jego rezygnacji. Wewnętrzny dokument odzwierciedla, że w 1988 roku mężczyzna zgłosił, „że ksiądz Barnes złapał się za genitalia podczas zapasów w St. Clare’s w Baltimore, kiedy [ofiara] miała 13-17 lat (połowa lat 70.)”. Niniejszy dokument odzwierciedla „Datę notyfikacji” z dnia 22 grudnia 1988 r.

Ten sam dokument wewnętrzny wspomina również o oddzielnym raporcie, w którym kobieta zadzwoniła, aby zgłosić „nocne wizyty na plebanii w St. Clare, a młodzi mężczyźni i chłopcy byli wypędzani, zanim pastor wstał”. Powiedziała: „Ojciec Barnes rzekomo otworzył drzwi w samej bieliźnie; [i] powiedział chłopcom, że jest gejem”. W 2021 roku Biuro Prokuratora Generalnego przeprowadziło wywiad z mężem kobiety, która złożyła to doniesienie do Archidiecezji. Powiedział, że Barnes „dokonywał nieuzasadnionych zabiegów” o „natury seksualnej” wobec swoich trzech synów. Kiedy jego żona zgłosiła to archidiecezji, wysłali „mnicha”, aby z nią porozmawiał, który powiedział, że będzie to kosztować pieniądze archidiecezji. Mniej więcej w tym samym czasie akta Archidiecezji zawierają odręczną notatkę, która mówi: „Problem z Mike’iem, nigdy nie moglibyśmy twierdzić, że nie ma wiedzy... Percepcja [Mamy], że miał aktywne życie seksualne w St. Pius.... Mogła być niebezpieczna.

odbierać telefony na plebanii i siedzieć w pokoju Barnesa. Stallings był świadomy tego układu. Barnes pozwalał ofierze oglądać filmy zawierające nagość i seks oraz pozwalał mu pić piwo, podczas gdy Barnes pił mocne alkohole. Czasami ofiara upiła się i nie mogła wrócić do domu. Wykorzystywanie seksualne zaczęło się w te noce, kiedy nocował. Ofiara pamięta, jak brała prysznic, kiedy Barnes wszedł do kabiny i dotknął swojego penisa. Barnes chwycił ofiarę i obmacywał jej genitalia. Czasami ofiara budziła się po utracie przytomności z odurzenia, a Barnes gwałcił ofiarę rękami i ustami. Nadużycia miały miejsce głównie w St. Clare, ale także podczas nocnych wycieczek do Ocean City, Delaware, Kalifornii, Kolorado i Florydy. Zatrzymywali się w hotelach i domach wypoczynkowych należących do parafian.

W 2009 roku Barnes został oskarżony o liczne przypadki wykorzystywania dzieci, napaści i przestępstw seksualnych w różnym stopniu wobec ofiary. W dniu 3 czerwca 2010 r. Barnes wniósł apelację do *Alforda* - przyznając, że stan ma wystarczające fakty, aby udowodnić jego winę, chociaż w rzeczywistości nie przyznał się do zarzutów - i został skazany za jeden zarzut wykorzystywania dzieci w sądzie okręgowym hrabstwa Worcester. Został skazany na dwa lata więzienia, z zaliczeniem na 208 dni odsiadki i dwa lata nadzorowanego okresu próbnego. Barnes [redacted] musiał [redacted] zarejestrować się jako przestępca seksualny w Maryland.

Po skazaniu [redacted] [redacted], że „dostateczny dowód

został zebrany w celu ustalenia, czy [redacted] proces o wymierzenie kary może zostać wszczęty, ponieważ istnieją wystarczające [redacted] dowody na ustalenie ewentualnego popełnienia przestępstwa w rozumieniu prawa kościelnego”

¹ i zamknięcie wstępnego dochodzenia. ² nakazał poinformowanie Barnes o decyzji

i „dano mu możliwość starania się o dobrowolną laicyzację, ponieważ od wielu lat nie służył jako [sic] ksiądz”. W sierpniu 2010 r. Archidiecezja uregulowała roszczenia cywilne ofiary przeciwko niej na kwotę 50 000 USD.

W 2012 roku Barnes złożył petycję o laicyzację. Arcybiskup Lori przekazał niezbędne dokumenty i powiedział, że poza nadużyciami, za które skazano Barnes, „nie było żadnych innych zarzutów nadużyć ze strony [Barnesa]”. W 2013 roku papież Franciszek zezwolił na laicyzację „od wszelkich obowiązków kapłańskich, w tym od celibatu”.

Archidiecezja sporządziła wymagane raporty w 2002 r. Z aktualizacją w 2008 r. Barnes został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezję w 2019 r.

6. Ojciec Thomas J. Bauernfeind

Data urodzenia: 7 sierpnia 1938
Seminarium
duchowne: Papieski Uniwersytet Gregoriański, Rzym, Włochy
Data święceń: 18 grudnia 1963
Data zgonu: 1 stycznia 2003 r

Znane zadania:

1964-1968	Asystent Pastor św. Franciszka z Asyżu, Baltimore, MD
1968	Associate Pastor, Holy Cross, Baltimore, MD
1968-1971	Asystent kanclerza Centrum Katolickiego, Baltimore, MD Studia prawa kanonicznego na Uniwersytecie Katolickim w Waszyngtonie
1969-1970	Waszyngtonie
1971-1975	Wicekanclerz Centrum Katolickiego, Baltimore, MD
1975-1978	Kanclerz Centrum Katolickiego, Baltimore, MD
1978-1979	Tymczasowy administrator parafii św. Marka, Catonsville, MD
1979-1988	Pastor, św. Wawrzyńca, Woodlawn, MD
1988-1991	Pastor, Matki Bożej Królowej Pokoju, Middle River, MD
1991-1992	<i>Zwolnienie lekarskie</i>
1992-1995	Associate Pastor, St. Anthony of Padua, Baltimore, MD
1995-1996	Associate Pastor, Najdroższa Krwi, Baltimore, MD
1996-1998	Rektor, St. Alphonso, Baltimore, MD Emerytowany i mieszkający w Shrine of the Little Flower, Baltimore, MD
1998	Baltimore, MD
2002	<i>Usunięto wydziały</i>

Podsumowanie :

Bauernfeind pracował w latach 1968-1978 w Kancelarii Archidiecezji, a od 1975 r. do 1978 pełnił urząd kanclerza. W tej roli był między innymi Bauernfeind odpowiedzialny za nadzorowanie funkcji wykonawczych i administracyjnych Archidiecezji, miał znaczne zaangażowanie w sprawy personalne, pełnił funkcję doradcy arcybiskupa ds legislacyjne i polityczne. Bauernfeind rezydował przez większość lat, które pełnił w Kancelarii na plebanii św. Antoniego z Padwy w Baltimore.

W lutym 1987 r. ofiara zgłosiła się do Archidiecezji, że była wykorzystywana Bauernfeind dziesięć lat wcześniej, gdy miała 16 lat i pracowała na plebanii św. Antoniego. Bauernfeind, pełniący wówczas urząd kanclerza archidiecezji, pieścił, całował i wielokrotnie podejmował z nią „próbę obcowania płciowego”. Bauernfeind rozmawiał z nią o tym masturbacji, powiedział jej, jak może „ją zadowolić” i powiedział jej, że chce wiedzieć, jak ona

„poczułby się nagi”. Poszkodowana oświadczyła, że zanieśie jedzenie do pokoju Bauernfeinda i na kilka

razy próbował ją molestować. Poszkodowany powiedział, że Bauernfeind był zwykle pijany i nie tylko

kilka razy agresywnie. Ofiara zeznała dalej, że pewnego razu Bauernfeind zaprosił ją do swojego pokoju, zamknął drzwi, powiedział „jak się czujesz bez tego ubrania” i próbował ją zgwałcić, rozdzierając przy tym jej bluzkę.

Bauernfeind przyznał, że wykorzystywał ofiarę, choć twierdził, że nie pamięta szczegółów poszczególnych incydentów i zaprzeczył wykorzystywaniu seksualnemu innych ofiar. Nie ma wzmianki, że archidiecezja podjęła jakiegokolwiek dalsze dochodzenie w sprawie wykorzystywania ofiary przez Bauernfeinda lub możliwości, że mógł on wykorzystywać inne osoby. Memorandum do akt napisane

z [REDAKTOR] dnia 24 lutego 1987 r. podsumował raport o nadużyciu, a ponadto stwierdził, że an

[REDAKTOR] adwokat reprezentujący Archidiecezję z Gallagher Evelius & Jones LLP i [REDAKTOR] skontaktował się z Prokuraturą Krajową i nie wymienił nazwiska Bauernfeinda, ale przedstawił część faktów i zapytał o obowiązki sprawozdawcze. Zgodnie z notatką zastępcy prokuratora stanowego „powiedział, że ten incydent nie podlega zgłoszeniu zgodnie z ustawą o wykorzystywaniu dzieci; niemniej jednak powiedziała również, że te fakty mogą postawić zarzuty napaści, pobicia i być może

usiłowanie gwałtu”. Odrębne notatki, które wydają się być napisane przez [REDAKTOR], datowane na luty

6, 1987, zanotowano: „napaść + pobicie, usiłowanie gwałtu – brak przedawnienia”. Niezależnie od tego archidiecezja nie podała wówczas nazwiska Bauernfeinda ani oficjalnie nie zgłosiła tego nadużycia.

Ofiara zeznała, że co najmniej dwa razy przed 1987 rokiem informowała innych księży lub urzędników archidiecezji, że Bauernfeind ją wykorzystywał. Po raz pierwszy zgłosiła nadużycie wkrótce po tym, jak do niego doszło

[REDAKTOR] [REDAKTOR].³⁸ Potem, gdy ofiara była w ostatniej klasie liceum w 1977 roku powiedziała, [REDAKTOR] | kto poinformował jego biskupa. Nie przeprowadzono żadnego dochodzenia; ofiara czuła, że archidiecezja jej nie wierzy. W późniejszym okresie zatrudnienia

w Seton High School ofiara powiedziała [REDAKTOR] jej, że powinni byli zrobić więcej i że pozwolił „innym” przekonać go, że nie jest wiarygodna, ponieważ była tylko nastolatką. Około roku 1983 lub 1984 ofiara powiedziała także księdzu mieszkającemu w Domu Rekolekcyjnym, w którym pracowała. Ofiara widziała Bauernfeinda, gdy był w Catonsville przed śmiercią. Przeprosił ją i powiedział, że „to był dla niego ciężki okres”.

[REDACTED]

W marcu 1987 roku Bauernfeind został wysłany na cztery dni „Oceny i oceny psychoteologicznej” w Międzynarodowym Centrum Terapii Duchownych i Zakonnych w Domu Afirmacji w Whitinsville w stanie Massachusetts. Następnie otrzymał leczenie ambulatoryjne od [REDACTED] iz [REDACTED]. Bauernfeind zachował przydział duszpasterski, w którym był wówczas zaangażowany.

W październiku 1988 r. Rada ds. Kadr Duchownych zarekomendowała Bauernfeinda na proboszcza parafii

Matki Bożej Królowej Pokoju. [REDACTED] wysłał mu list gratulacyjny. W tym samym roku,

[REDACTED] i [REDACTED] przesłał mu gratulacje z [REDACTED] 5-lecie [REDACTED] list. Bauernfeind pełnił posługę duszpasterską aż do przejścia na emeryturę w 1998 roku.

W marcu 1991 roku Bauernfeind miał wypadek samochodowy i przebywał na zwolnieniu lekarskim; po wyzdrowieniu został umieszczony w parafii św. Antoniego z Padwy jako proboszcz stowarzyszony. W 1992 roku Bauernfeind szukał pomocy w spłaceniu narastającego długu z powodu problemów zdrowotnych i śmierci rodziców. Archidiecezja pomogła mu w uzyskaniu kredytu, spłaciła część zadłużenia i pomogła skonsolidować karty kredytowe.

Dopiero w 2002 roku, kiedy Archidiecezja zdecydowała się po raz pierwszy opublikować listę nazwisk duchownych, którzy zostali wiarygodnie oskarżeni o wykorzystywanie seksualne, Archidiecezja odebrała Bauernfeindowi uprawnienia do pełnienia funkcji kapłańskich. Zgodnie z notatkami ze spotkania Niezależnej Komisji Rewizyjnej Archidiecezji w maju 2002 r.

usunięciem wydziałów było [REDACTED] przypomnienie mu, że istnieje wobec niego zarzut”. The

Archidiecezja powiedziała Niezależnej Komisji Rewizyjnej, że w 1987 roku istniał inny sposób myślenia o raportowaniu; że prawo nie było jasne, czy konieczne jest zgłoszenie dziecka

znęcanie się nad ofiarami, które nie zgłosiły się, dopóki nie osiągnęły pełnoletności. [REDACTED] wskazane były władze cywilne

powiadomiony ustnie w 1987 r. Archidiecezja sporządziła wymagane raporty dotyczące tego nadużycia w 2002 r.

W październiku 2002 r., po wpisaniu Bauernfeinda na listę księży, którzy w sposób wiarygodny wykorzystywali go seksualnie, archidiecezja otrzymała drugi raport o nadużyciach dokonany przez Bauernfeinda. Ofiara zeznała, że około 1974 roku, kiedy miała 17 lat i pracowała jako sekretarka w biurze administracyjnym Archidiecezji, Bauernfeind wielokrotnie ją wykorzystywał, zarówno w biurze, jak i na plebanii św. Antoniego. Ofiara powiedziała, że kiedy Bauernfeind został mianowany kanclerzem, zorganizował ofiarę, aby służyła jako jego osobista

sekretarka i że przy różnych okazjach podczas pracy w centralnych biurach Archidiecezji, Bauernfeind dotykał jej w niewłaściwy sposób, próbował ją pocałować i wykonywać nieodpowiednie czynności seksualne. komentarze do niej. Bauernfeind

zmuszał ofiarę do dyktowania za zamkniętymi drzwiami, masował jej szyję, mówił jej, że chce ją pocałować po francusku. Wykonywał telefony do jej domu, tylko po to, by usłyszeć jej głos i móc się masturbować. Bauernfeind nalegał, aby to on poprowadził jej ślub i zagroził, że jeśli nie pozwoli mu doradzać sobie i jej narzeczonemu, zagwarantuje, że nie będzie mogła wziąć ślubu w kościele. Przygotowywał do małżeństwa na plebanii, spotykał się z nimi osobno i razem. Bauernfeind zadawał pytania natury seksualnej. Podczas jednego z tych incydentów, gdy Bauernfeind rzekomo udzielał ofierze poradnictwa przedmałżeńskiego, Bauernfeind oświadczył, że chciał pokazać ofierze, jak „sprawić mężczyznom przyjemność”, zabrał ofiarę do swojego pokoju na plebanii, nie pozwolił żeby wyszła i położył ją na łóżku. Powiedział, że chce zobaczyć jej bieliznę. Ofiara kazała mu się zatrzymać i walczyła z nim, ale powiedział jej, że w pobliżu nie ma nikogo, kto mógłby usłyszeć jej krzyk, i przytrzymał ją. Bauernfeind związał jej ręce, zdarł spodnie i próbował zgwałcić ofiarę. Nie mógł uzyskać erekcji, więc poszedł do łazienki się masturbować, a ona była w stanie uciec. Diakon zobaczył, jak uciekała ze spuszczoneymi spodniami, zapytał, czy wszystko w porządku, a ona kazała mu wejść do pokoju Bauernfeinda. Bauernfeind powiedział ofierze, że gdyby zgłosiła nadużycia, nikt by jej nie uwierzył.

Ta ofiara stwierdziła, że oprócz diakona, który widział ją zaraz po tym, jak Bauernfeind próbował ją zgwałcić, zgłosiła również nadużycia Bauernfeinda co najmniej dwa razy przed 2002 rokiem.

Zgłosiła

nadużycie

_____. Ponownie zgłosiła nadużycie w 1987 roku, ale nic z tego nie wyszło; czuła, że archidiecezja jej nie wierzy. Po jej zgłoszeniu w 2002 r. Archidiecezja sporządziła wymagane raporty.

Po śmierci Bauernfeinda w 2003 roku do księży wysłano zawiadomienie, w którym wspomniano o pierwszym doniesieniu o wykorzystywaniu seksualnym, ale nie o drugim. Obie ofiary opowiedziały o wielu traumach w swoim życiu z powodu nadużyć.

Bauernfeind został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję w 2002 roku.

7. Ojciec Vincent Wilbur „Bill” Bechtel

Data urodzenia: 12 września 1919 r
Seminarium
duchowne: Seminarium Mariackie
Data święceń: 27 maja 1950 r
Data zgonu: 19 września 1994

Znane zadania:

1950-1963 Asystent, St. Agnes, Catonsville, MD
1957 Adwokat Sądu Metropolitalnego
Personel nauczycielski duchowieństwa, St. Paul Latin High School,
Baltimore, MD
1962-1969 Instruktor, Cardinal Gibbons High School, Baltimore, MD
1969-1973 Administrator i proboszcz parafii św. Wawrzyńca, Woodlawn, MD
1973-1979 Wydział, Mount St. Joseph High School, Baltimore, MD (również
nauczał
1979-1989 zajęcia w Instytucie Notre Dame, Mount St. Agnes College i
Seminarium Paulistów)
1989 *Emerytowany*

Podsumowanie :

Bechtel spędził większość swojej kariery jako nauczyciel i administrator szkoły. W 1986 dwa chłopcy w wieku kilkunastu lat niezależnie powiedzieli swoim doradcom w Lighthouse Counselling Centre w

Catonsville w stanie Maryland, że „zostali namówieni” przez wydział szkoły średniej Mount St. Joseph

członek. Osoba, którą opisali, pasowała do opisu Bechtela. Już ich nie było

uczniów, kiedy powiedzieli swoim doradcom. Zgłoszone nadużycie jest udokumentowane w wewnętrznym dokumencie z 1987 roku

memorandum do akt napisane **Urzędnik E**. Memorandum Archidiecezji nie przez podać szczegóły incydentów poza tym, że chłopcy uważają, że działania Bechtela były „a nakłanianie do czynności seksualnych”. Napisano, że chłopcy „nie reagowali” na prośby i tyle czuli, że Bechtel później okazał im „pewien stopień złości i zdenerwowania”.

E zwrócił uwagę, że zarzuty zostały skierowane prywatnie do doradców, a nie na jakimś publicznym forum, sugerując, że chłopcy nie mieli ukrytego motywu, takiego jak „vendetta”

za uzyskanie „złych ocen z kursu”. Kontynuował: „Czujemy, że nawet musimy potraktować to poważnie

choć nie ma zarzutów, że coś się stało”. Wskazał, że kilku członków tzw

Archidiecezji, m.in

Urzędnik E

Urządnik C

,
rozma
wiał z
Bechte
lem.
Jednak
tam

nie ma dokumentacji tego spotkania ani żadnych późniejszych podjętych działań i nie ma na to żadnych wskazówek

że zarzuty te zostały zgłoszone jakimkolwiek władzom; memorandum odnotowuje poradnictwo

Centrum uznało, że „wydawało się jasne”, że żadne zgłaszanie nie jest konieczne zgodnie z prawem stanowym.

wdzięczność za „wieloletnie poświęcenie czasu i talentu na posługę nauczania i formacji naszej młodzieży”. Murphy napisał, że Bechtel „wniósł wyjątkowy wkład w życie tysięcy młodych ludzi”. Bechtelowi wyraźnie pozwolono również pozostać w czynnej posłudze w parafii św. Marka, jeśli sobie tego życzył. W 1994 roku, kiedy zmarł Bechtel,

W 2018 roku kobieta z Pensylwanii skontaktowała się z diecezją Harrisburga, aby zgłosić, że jej dwaj synowie byli „maltretowani” przez Bechtela, kiedy byli uczniami szkoły średniej Mount St. Joseph, ale nie podała żadnych dodatkowych szczegółów poza tym, że wszyscy o tym wiedzieli. Archidiecezja sporządziła wymagane raporty.

Również w 2018 roku ofiara skontaktowała się z Mount St. Joseph High School i poinformowała, że Bechtel „kochał” go w 1987 lub 1988 roku, kiedy był 15- lub 16-letnim uczniem tej szkoły. W liście do archidiecezji szkoła odnotowała zarzut i stwierdziła, że ofiara nie zgłosiła nadużycia w czasie, gdy miało to miejsce. W liście napisano, że ofiara chciała tylko „uwiarygodnić” relacje innych ofiar. Nie podano dalszych szczegółów zdarzenia. W liście szkoły napisano również, że szkoła zgłosiła to nadużycie „władzom cywilnym” i nie znalazła żadnych innych dokumentów odnoszących się do nadużyć seksualnych ze strony Bechtel, chociaż szkoła przyznała, że ma „niewielką dokumentację” ze względu na upływający czas.

Bechtel został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezję w 2019 roku.

8. księdza Ronalda Belschnera

Data urodzenia: 25 lipca 1939 r
Seminarium
duchowne: Seminarium Mariackie
Data święceń: 25 maja 1965
Data zgonu: Nie dotyczy

Znane zadania:

1965-1969	Associate Pastor, St. Mark's, Catonsville, MD Kapelan na pół etatu, Mount Saint Joseph School, Baltimore, MD
1967-1969	MD
1969-1970	Associate Pastor, St. Gregory the Great, Baltimore, MD
1970-1976	Pastor św. Grzegorza Wielkiego, Baltimore, MD
1977-1980	Pastor Kościoła Wszystkich Świętych, Baltimore, MD
1981-1989	Pastor, St. Joseph-on-Carrollton Manor, Buckeystown, MD
1983-1985	Pastor, św. Ignacy, Urbana, MD
1989-1991	Pastor Kościoła Najświętszej Marii Panny, Cumberland, MD

Podsumowanie :

W grudniu 2017 roku ofiara zgłosiła, że była wykorzystywana seksualnie przez Belschnera w szpitalu św.

Grzegorza Wielkiego w 1975 i 1976 roku, gdy miał 14 lub 15 lat. Belschner dwukrotnie zgwałcił go ustnie i

przytulił go niewłaściwie jeszcze dwa razy. W jednym z tych uścisków czuł penisa Belschnera przy jego plecach. Belschner zapytał go, czy dobrze się z tym czuje, na co ofiara odpowiedziała „nie”.

Gwałt ustny miał miejsce w biurze Belschnera, po tym jak poprosił ofiarę o pomoc coś. Po napaści seksualnej ofiara poszła do domu, płakała i wymiotowała. Przestał chodzić do kościoła i wkrótce porzucił szkołę średnią. Kilka lat później udał się na poszukiwanie Belschnera w All

świętych i stanęli przed nim. Belschner dał mu 5 dolarów i wydawał się przestraszony.

W październiku 2020 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez Belschnera w latach 1976

i 1979. Mieszkał w pobliżu św. Grzegorza Wielkiego i spotkał Belschnera w tamtejszym centrum aktywności. The

ofiara uciekła z domu, a Belschner powiedział, że założył dom dla takiej młodzieży jak on.

Belschner zabrał go do swojego mieszkania, gdzie pieścił, a następnie zgwałcił chłopca analnie. Napadł na niego

wielokrotnie, aż ofiara zdystansowała się od Belschnera.

Archidiecezja złożyła obowiązkowe raporty do władz w 2017 i 2020 roku.

Po święceniach w 1965 roku Belschner został proboszczem w parafii św. Marka iw
innych miejscach
w okolicach Baltimore, a później w środkowej i zachodniej Maryland. Przeniósł kilka parafii

razy i w kilku miejscach był przedmiotem skarg, że jest „imperialistyczny”, „paternalistyczny” lub w inny sposób nie jest dobrym komunikatorem.

W 1969 roku nastoletni chłopiec napisał list do arcybiskupa, protestując przeciwko przeniesieniu Belschnera. Opisał lato spędzone na malowaniu pokoju Belschnera i powiedział, że Belschner wysłucha jego spowiedzi w swoim pokoju. W liście chwalono Belschnera za to, że pomaga jemu i jego przyjacielowi i pozwala im zostać na noc w swoim pokoju. Napisał, że Belschner „ogólnie lubi nastolatki”, więc chce spędzać z nimi czas i zabierać je na przejażdżki samochodowe.

W 1985 roku Belschner opuścił parafię Urbana po „poważnych problemach w relacjach ze społecznością”. Nic nie wskazuje na to, by problemy te były związane z napaściami na tle seksualnym lub innymi niewłaściwymi zachowaniami seksualnymi. Chciał skorzystać z urlopu wychowawczego, podczas którego „zaangażowałby się w bardziej intensywną terapię” oraz uczęszczać na zajęcia w Seminarium Mariackim. Wziął sześciomiesięczny urlop naukowy bez nadzoru, podczas którego kwestionował zarówno swoje powołanie, jak i seksualność, ale ostatecznie zdecydował się wrócić do kościoła i do nowej parafii w parafii św. Józefa. Mniej więcej w tym samym czasie Belschner adoptował 17-letniego syna.

W 1990 roku wielu pracowników i parafian wyraziło zaniepokojenie 19-letnim młodym mężczyzną, którego Belschner zaprosił do zamieszkania na plebanii Najświętszej Marii Panny. Młody człowiek został zatrudniony jako personel parafialny w czasie, gdy zwalniano innych członków personelu. Parafia przeprowadziła ankietę wśród 25 parafian, z których kilku wyraziło duże zaniepokojenie sytuacją, w tym jeden, który powiedział, że młody mężczyzna dzwonił do nich z sypialni Belschnera, a drugi, że jest przekonany, że Belschner jest winny pedofilii. Parafia przeprowadziła również wywiady z pracownikami, z których kilku wyraziło poważne zaniepokojenie zachowaniem Belschnera, w tym niektórzy, którzy twierdzili, że robił nieodpowiednie uwagi seksualne, jeden, który powiedział, że „rozpaczliwie potrzebuje pomocy” i ma „problemy osobiste”, jeden, który zrezygnował z obaw o „życiu osobistym” Belschnera i gospodyni, która zauważyła, że rano było używane tylko jedno łóżko. Parafianie i pracownicy również wyrazili zaniepokojenie pić Belschnera i potencjalnymi nieprawidłowościami finansowymi.

Śledczy z Biura Prokuratora Generalnego przeprowadzili wywiady uzupełniające z kilkoma pracownikami St. Mary w 2021 roku. Pracownicy ci przedstawili dodatkowe szczegóły, z których jeden powiedział, że istnieją zarzuty dotyczące młodych mężczyzn, w tym parafian, którzy wyciągają swoich synów ze służby przy ołtarzu. Kilku wspomniało o obecności młodych mężczyzn na plebanii i że Belschner albo podawał im alkohol, albo był pijany w ich pobliżu.

W czerwcu 1991 roku chłopiec z ósmej klasy opisał Belschnera w ankiecie parafialnej jako „złego księdza”. Rozmowa z matką wkrótce potem wykazała, że chłopiec był oporny na interakcję z Belschnerem, ale nie podała żadnych innych szczegółów.

Dowiedziawszy się o tych skargach, biskup Frank Murphy napisał do Belschnera i nalegał, aby młody człowiek wyprowadził się z plebanii i został zwolniony z pracy w parafii. Mimo to Belschner ponownie zatrudnił młodego człowieka wbrew zarządzeniom biskupa, po czym widziano go, jak opuszczał plebanię o 7 rano. przebywał na urlopie wychowawczym i został wezwany na konsultację. Początkowo sprzeciwiał się uczestnictwu w programie leczenia szpitalnego, ostatecznie się na to zgodził, a potem nie stawił się na leczenie. Formularz skierowania do centrum leczenia

uzupełnione przez ██████████ rzezzonego powodem skierowania sprawy było: „choć nigdy nie zostało to faktycznie potwierdzone,

██████████ nad jego zaangażowaniem w sprawy starszych nastoletnich chłopców”. Odnosił się do „obawy, które zostały poruszone podczas jego dwóch ostatnich przydziałów parafialnych”. W liście polecającym zauważono również, że Belschner został przyłapany na kłamaniu w innych sprawach. Wziął roczny urlop, po którym nie został przydzielony do nowej parafii.

W 2017 roku nowo wyświęcony ksiądz, który służył z Belschnerem we Wszystkich Świętych, powiedział, że Belschner organizował przyjęcia dla młodych mężczyzn z alkoholem. Nie był pewien wieku młodych mężczyzn i nie był świadkiem zachowań seksualnych. Z Belschnerem mieszkał wówczas młody człowiek. Ksiądz określił to jako „dziwną sytuację”.

Belschner został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję w 2019 roku.

9. **pralata Thomasa Bevana**

Data urodzenia: 17 lipca 1936
Seminarium
duchowne: Seminarium Góry Mariackiej
Data święceń: 25 maja 1963
Data zgonu: Nie dotyczy

Znane zadania:

1963-1974	Associate Pastor, Our Lady of Mount Carmel, Middle River, MD i nauczyciel, Mount Carmel Parish High School, Essex, MD
1969	Kapelan policji i straży pożarnej hrabstwa Baltimore
1974-1979	Zastępca proboszcza parafii św. Jana Ewangelisty, Frederick, MD, i nauczyciel, Mount St. Mary's Seminary, Emmitsburg, MD
1976-1990	Dyrektor Biura Edukacji Duchowieństwa Archidiecezji Baltimore
1979-1990	Pastor, St. Mark, Fallston, MD
1991	<i>Urlop</i>
1991-1992	Tymczasowy administrator, St. Mary, Cumberland, MD
1992	Tymczasowy Administrator, St. Patrick, Mount Savage, MD Dyrektor Wykonawczy ds. Sekretariatu, Życia Kapłańskiego i
1992-1997	Duszpasterstwa dla Krajowej Konferencji Biskupów Katolickich
1997-2009	Pastor, St. Patrick, Cumberland, MD
2006-2009	Wikariusz Forane dla Wikariatu Zachodniego Archidiecezji Baltimore
2016	<i>zlaicyzowany</i>

Podsumowanie :

W lutym 2005 roku mężczyzna zgłosił, że jako 10-latek był wykorzystywany seksualnie przez Bevana

w 1972 roku, kiedy był uczniem Szkoły Podstawowej św. Jana Ewangelisty i ołtarz św. Jana chłopak. Bevan wyprowadził go z klasy kilka minut wcześniej w piątkowe popołudnie i zapytał, czy chce

udać się do swojej chaty w Emmitsburgu w stanie Maryland. Ofiara powiedziała, że będzie potrzebowała matki

pozwolenie, więc Bevan pojechał do domu chłopca i porozmawiał z matką, która się zgodziła. Na

kabinie, Bevan dał mu crème de menthe, a potem zaczął go pieścić, kiedy zaczął zasypiać. Bevan

powiedział do chłopca: „jest ok, bo jestem księdzem”. Podczas kolejnej wyprawy do chaty w 1972 lub 1973 r., kiedy

ministranci z poprzedniej parafii Bevana byli obecni, Bevan dał chłopcom alkohol i „miał”.

ministranci rozbierają się i smućą, podczas gdy on ich obserwuje”. Podczas kolejnej wyprawy do domku, ofiara

czy jego ojciec przyjechał go odebrać, a Bevan nie zaprosił go ponownie do chaty. chłopca rodzice pamiętali, jak Bevan odbierał ich syna, aby zabrać go do chaty. Archidiecezja dokonała obowiązkowe zgłoszenie nadużyć władzom.

W maju 2005 roku ofiara napisała do Archidiecezjalnego Biura Ochrony Dzieci i Młodzieży

opisać wpływ nadużycia, w tym powtarzające się koszmary. Zakończył stwierdzeniem, że on i jego rodzina „modlą się, abyście potraktowali moją sprawę poważnie i NIE próbowali zakopywać prawdy. Świętość i godność Kościoła katolickiego mogą po części bardzo dobrze zależeć od tego”.

Memorandum archidiecezjalne mówi, że Bevan „zaprzeczył jakiegokolwiek wykroczeniu” podczas konfrontacji, ale powiedział, że zaprzyjaźnił się z ofiarą, którą nazwał „samotnikiem”. Bevan przyznał się również, że zabrał ofiarę do chaty cztery lub pięć razy i powiedział, że możliwe jest, że ofiara została na noc, ale nie pamięta. Bevan zaprzeczył, by kiedykolwiek dawał dzieciom alkohol, ale przyznał, że chłopcy rzucili się przed dorosłymi, mówiąc, że był „zaskoczony”, kiedy to zrobili. Powiedział, że ofiara pomagała mu w projektach po szkole.

Archidiecezjalne memorandum opisywało postępowanie ze zgłoszeniem ofiary nadużycia.

Wyjaśniając, dlaczego archidiecezja uznała ofiarę za niewiarygodną, [REDAKTOR] powiedział, że Bevan rozpoczął naukę w St. John dopiero w czerwcu 1974 r., a ofiara opuściła szkołę w połowie roku szkolnego 1974. Stwierdzono, że dochodzenie obejmowało wywiady z nauczycielem i innym księdzem, i że żaden z nich nie przypominał sobie niczego niezwykłego, co wydarzyło się w szkole lub w domku.

W rzeczywistości, zgodnie z notatkami z wywiadu księdza, [REDAKTOR] który był a

bliski przyjaciel Bevana, który „spędził znaczną ilość czasu w domku”, [REDAKTOR] powiedział, że w domku były dzieci, podobnie jak alkohol. Pomimo potwierdzenia przez Bevana, że znał ofiarę, że wielokrotnie zabierał ją do swojej chaty, że dzieci chodziły nago po jego chacie, wspomnienia rodziców ofiary, że ich syn poszedł do chaty, oraz potwierdzenia przyjaciela Bevana, że dzieci byli obecni w kabinie, archidiecezja uznała, że „nie mogli potwierdzić zarzutu postawionego przez tę osobę i że żadne działania przeciwko ks. Bevan był wtedy uzasadnione.

Archidiecezjalna Niezależna Komisja Rewizyjna omówiła zgłoszone nadużycie na spotkaniu 3 maja

spotkanie 2005. [REDAKTOR] została zapytana, czy Archidiecezja rozmawiała z jakimiś dorosłymi, a ona

[REDAKTOR] nazwany [REDAKTOR] jako przebywający w chacie Bevana. To jest jedyne

odniesienie do **Wyłączony. B** przebywał w kabinie i był przesłuchiwany na ten temat. **Wyłączony. B** powiedział, że wielokrotnie odwiedzał kabinę i nigdy nie widział nadużywania alkoholu ani

□ □

„skłonności do posiadania dzieci w pobliżu”. Ofiara została opisana jako „bardzo biedny historyk”, a Bevan jako „szczery”. Niezależna Komisja Rewizyjna poprosiła o dalsze dochodzenie. Po tym, jak Archidiecezja podjęła jeszcze jeden krok śledczy i rozmawiała z kobietą, której nazwisko podał Bevan, która poszła z rodziną do domku i nie pamiętała, żeby widziała dzieci

smuging, Niezależna Komisja Rewizyjna w dniu 19 stycznia 2006 r. stwierdziła, że jest „zadowolona z dochodzenia i ustalenia, że zarzut nie jest wiarygodny”. W memorandum archidiecezji stwierdza się ponadto, że zgłosiła zarzuty do biura prokuratora stanowego hrabstwa Frederick, które stwierdziło, że „nie będzie zajmować się tą sprawą w żaden sposób, dopóki domniemana ofiara nie skontaktuje się bezpośrednio z hrabstwem Frederick”. Bevan pozwolono kontynuować jako pastor.

Tydzień po otrzymaniu zgłoszenia ofiary o nadużyciach ze strony Bevana, 25 lutego 2005 r. arcybiskup Keeler napisał do Bevana list, w którym chwalił go za jego służbę i pytał, czy „byłby otwarty na okres dodatkowej służby” w St. Patrick.

W listopadzie 2006 kardynał Keeler mianował Bevana wikariuszem Forane dla zachodniego regionu Wikariatu Zachodniego Archidiecezji. W dniu 5 marca 2009 r. Arcybiskup O'Brien przychylił się do prośby Bevana o pozostanie w St. Patrick przez kolejny rok.

W czerwcu 2009 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez Bevana około 1976 roku, kiedy był w czwartej klasie. Był ministrantem w St. John i Bevan zabierał go trzy razy do domku w Emmitsburgu. Przed pierwszą wycieczką nauczyciele ogłosili, że kilku chłopców zostanie wybranych do pracy w chacie Bevana. Bevan zawiązał ofiarę i innego chłopca do chaty. Trochę popracowali, ale dla ofiary wyglądało to na udawanie. Dwóch chłopców spało na małym strychu. W pewnym momencie podczas pierwszej podróży Bevan wszedł na strych, położył się na plecach, rozłożył nogi i uśmiechnął się, ale nie dotknął ofiary. Podczas drugiego wyjazdu był tam jedynym dzieckiem. Bevan zawiązał ofiarze oczy chustką i zmusił ofiarę do uprawiania z nim seksu oralnego. Bevan nazwał to „grą”. Następnie zabrał ofiarę do domu na posesji i podał ofiarze wódkę i sok pomarańczowy, po czym ponownie zawiązał mu oczy i zmusił do stosunku oralnego. Podczas trzeciego wyjazdu znów był jedynakiem. W domu, a nie w chacie, Bevan ponownie podał ofiarze wódkę i sok pomarańczowy, ponownie zawiązał mu oczy i ponownie zgwałcił ustnie. Bevan powiedział mu, żeby nikomu nie mówił, a potem źle go traktował w szkole i parafii. Po trzeciej podróży ofiara odmówiła dalszego odprawiania mszy w kościele.

1 lipca 2009 r. arcybiskup O'Brien złożył „prałatowi Tomowi” Bevanowi życzenia urodzinowe wraz z jego „najlepszymi życzeniami”.

W sierpniu 2009 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez Bevana w jego domku w Emmitsburgu „przy dziesiątkach okazji” w latach 1972-1975, kiedy ofiara miała od 10 do 13 lat. W tym czasie ofiara była uczniem i ministrantem w kościele Matki Bożej z Góry Karmel. Powiedział, że podczas „wielu podróży” Bevan podnosił go i wsuwał chłopca w bieliznę Bevana, tak że

Penis Bevana dotykał pośladków chłopca. Powiedział, że Bevan będzie go wtedy łaskotać. Ofiara powiedziała, że zdarzyło się to około dwa tuziny razy. Powiedział też, że podczas jednej ze swoich ostatnich wypraw do chaty powiedział Bevanowi, że chce zadzwonić do rodziców i wrócić do domu, ale Bevan powiedział, że jest „za późno” i że będzie musiał wrócić do chaty. Archidiecezja złożyła upoważniony raport władzom.

W tym miesiącu Bevan został ponownie zapytany o zgłoszone przypadki wykorzystywania seksualnego dzieci. Przygotował pisemne uwagi i powiedział, że po sześciodniowym namyśle stwierdził, że „nie mógł tego zrobić”. Przyznał się, że zabierał chłopców do chaty, czasem samych, i sypiał z nimi na strychu. Bevan został umieszczony na urlopie administracyjnym i zakazano mu pełnienia funkcji księdza, zamieszkiwania w parafii św. Patryka lub jakiegokolwiek byłej parafii oraz utrzymywania jakichkolwiek kontaktów z nieletnimi. Archidiecezja również publicznie ujawniła zarzuty nadużyć wobec Bevana.

Również w sierpniu 2009 roku inna ofiara zgłosiła, że była wykorzystywana seksualnie przez Bevana. Kilkakrotnie odwiedzał chatę Bevana w latach 1971-1973, kiedy miał 12 lub 13 lat. Ofiara była wówczas ministrantem i chórzystą w kościele Matki Bożej z Góry Karmel. Bevan poprosił go o pracę na Górze Karmel iw jego chacie. W kościele Bevan łaskotał go i mocował się z nim, podczas gdy dwóch innych uczniów go przytrzymywało. Bevan również łaskotał go i siłował się z nim w chacie. Podczas łaskotania lub zapasów Bevan wkładał ręce do spodni ofiary i pieścił ją. Archidiecezja złożyła upoważniony raport władzom. Archidiecezja osiągnęła ugodę finansową z ofiarą w lipcu 2017 r.

We wrześniu 2009 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez Bevana, gdy był ministrantem w kościele Matki Bożej z Góry Karmel w 1973 i 1974 roku. Jechał z innymi chłopcami autobusem kościelnym do chaty - wszyscy nowi ministranci. Był tam również jego ojciec. Wszyscy chłopcy byli nadzy, podobnie jak wielu dorosłych mężczyzn. W notatkach z relacji ofiary czytamy: „Ubrania rozebrane przez innych chłopców, penis, genitalia, pośladki wysmarowane pastą do zębów”. Grupa dorosłych siedziała na werandzie i piła piwo. Odnalazł ojca i wyjechali w środku nocy. Matka ofiary powiedziała, że powiedział jej, że „Bevan poprosił chłopców, aby biegali nago” i że „inny ksiądz siedział i uśmiechał się”. Była świadkiem, jak Bevan pocierał dłońmi twarz jej syna w górę iw dół w innym miejscu. Nic nie wskazuje na to, by sprawa została zgłoszona organom ścigania lub w inny sposób skierowana do Archidiecezji.

Bevan został ponownie skonfrontowany w październiku 2009 roku. Powiedział, że zaczął zabierać ministrantów do swojej kabiny w 1972 roku. Powiedział, że inni księża, w tym William Simms, inny sprawca wykorzystywania dzieci opisany w

został skazany na 18 miesięcy aresztu domowego z pięcioletnim okresem próbnym. Był również zobowiązany do zarejestrowania się jako przestępca seksualny wobec dzieci, poddania się ocenie i leczeniu psychiatrycznemu, poddaniu się badaniom wariografem oraz zakazu kontaktu z jakąkolwiek ofiarą lub jakiegokolwiek kontaktu bez nadzoru z osobą poniżej 16 roku życia. W 2014 roku został usunięty z Rejestr przestępców seksualnych.

W październiku 2015 roku kobieta zgłosiła, że jej zmarły mąż, były diakon, był wykorzystywany seksualnie przez Bevana jako chłopiec. Niedatowana odręczna notatka w aktach Bevana, zawierająca nazwisko ofiary, brzmiała: „kąpanie się nago z dziećmi – plaże dla nudystów”.

_____ Archidiecezja złożyła upoważniony raport władzom.

Podczas swoich zadań Bevan miał kontakt i interakcje z innymi sprawcami przemocy. Bevan został tymczasowo przydzielony do parafii Najświętszej Marii Panny, aby pomóc w rozprawieniu się z zarzutami wobec Belschnera, pedofila opisanego w niniejszym Raporcie. We wrześniu 1991 roku Bevan odczytał oświadczenie skierowane do parafii Najświętszej Marii Panny o „decyzji wyjazdu” Belschnera. W rzeczywistości Belschner nie wyjeżdżał z własnej woli, ale został usunięty i wysłany na leczenie z powodu doniesień o wykorzystywaniu seksualnym dzieci. W liście do biskupa Murphy'ego miesiąc wcześniej Bevan napisał, że „co najmniej [Belschner] był nieroztropny, pozwalając młodym mężczyznom mieszkać na plebanii po niektórych wcześniejszych problemach duchownych tutaj. Tego typu działania musiały być postrzegane jako utożsamiane z orientacją poprzednich _____ mieszkańców, niezależnie od tego, czy była, czy nie”. Następnie powiedział: „[a] po czterech tygodniach tutaj nadal nie widzę wystarczających dowodów, aby potwierdzić autentyczność któregokolwiek z tego typu oskarżeń przeciwko niemu”. We wrześniu 1991 arcybiskup Keeler udzielił Bevanowi urlopu, o który prosił w lutym tego roku.

rok na urlop wypoczynkowy. _____ napisał 26 września, aby powiedzieć Bevanowi, że podczas jego

urlopu nie posiadał żadnych uprawnień i nie mógł pełnić żadnej funkcji kapłańskiej.

Bevan i Robert Lentz, inny sprawca wykorzystywania dzieci opisany w tym raporcie, uczęszczali razem do seminarium Mount St. Mary's i zostali „dobrymi przyjaciółmi”, według Lentza w liście z 1990 r., w którym wyrażał swój entuzjazm, że będzie służył razem z Bevanem w kościele św. Marka. Lentz został zastępcą pastora Bevana w St. Mark w 1990 roku i zastąpił go w następnym

roku. 5 lutego 1991 r. Rada Parafialna przegłosowała zastąpienie Bevana w parafii św. Marka; Lentz był obecny podczas tego głosowania. Trzy dni później Bevan złożył rezygnację i poprosił o urlop naukowy. W 1969 roku w A

list od kanclerza Portera White'a do Williama Simmsa, innego sprawcy wykorzystywania dzieci opisanego w tym raporcie, White spełnił prośbę Simmsa i mianował Bevana i Lentza kapelanami policji i straży pożarnej hrabstwa Baltimore wraz z Simmsem. W 2003 roku, po zgłoszeniu nadużyć, Simms powiedział, że Bevan był jednym z niewielkiej liczby księży, z którymi pozostawał w kontakcie. W 2009 roku Bevan powiedział, że Simms był gościem w jego kabinie.

Bevan był przełożonym Edwarda Heilmana, innego sprawcy przemocy opisanego w tym Raporcie, przez dwa lata, kiedy był klerykiem i stażystą w St. Mark, gdzie mieszkał na plebanii. Wykorzystywanie dzieci przez Heilmana opisane w tym Raporcie obejmuje wykorzystywanie w seminarium iw St. Mark. Bevan napisał list w październiku 1980 roku do arcybiskupa Bordersa, polecając Heilmana do kapłaństwa. Ronald Mardaga, również sprawca znęcania się nad dziećmi, opisany w tym Raporcie, był przyjacielem Heilmana i znęcał się nad chłopcem z Heilmanem w St. Mark. Mardaga był uczniem Mt. Carmel High School, kiedy był tam Bevan i uważał Bevana za wzór do naśladowania.

Bevan związał się z harcerzami w 1963 roku i pełnił różne funkcje, w tym komisarza sąsiedztwa w Radzie Dystryktu Wschodniego w Baltimore, w Radzie Krajowej Kapitolu, jako kapelan obozu letniego w rezerwacie harcerzy Broadcreek Memorial, w Katolickim Komitecie ds. skautingu, aw 1981 r. został odznaczony Nagrodą św. Jerzego przez Katolicki Komitet ds. Skautingu.

W latach 1992-1997 Bevan pełnił funkcję dyrektora wykonawczego Sekretariatu ds. Życia i Duszpasterstwa Kapłańskiego Krajowej Konferencji Biskupów Katolickich (obecnie Konferencja Biskupów Katolickich Stanów Zjednoczonych). Założył Komitet Ad Hoc ds. Wykorzystywania Seksualnego. W liście ze stycznia 1994 roku do arcybiskupa Baltimore, Bevan napisał: „Nigdy nie mogłem wiedzieć, że cały ten problem wykorzystywania seksualnego stanie się tak pochłaniający dla pracy Konferencji i diecezji. Jednakże [,] bardzo się cieszę, że mam możliwość być pomocnym [przewodniczącemu komitetu] Biskupowi Kinneyowi i jego pracy”.

W 1998 roku Bevan otrzymał nagrodę Papieża Jana XXIII przyznaną przez Narodową Organizację Kształcenia Ustawicznego Duchowieństwa Rzymskokatolickiego. W grudniu 1999 roku Bevan został podniesiony do rangi prałata krajowego z tytułem prałata.

Bevan otrzymywał świadczenia emerytalne, ubezpieczenie medyczne i ubezpieczenie pojazdu od Archidiecezji do 2016 r. 16 sierpnia 2016 r. Bevan został zlaicyzowany.

Bevan został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezję w 2019 roku.

10. Ojciec Maurice J. Blackwell

Data urodzenia: 27 lutego 1946 r
Seminarium
duchowne: Seminarium Mariackie
Data święceń: 18 maja 1974
Data zgonu: Nie dotyczy

Znane zadania:

1973-1974	Diakon, parafia św. Grzegorza Wielkiego, Baltimore, MD
1974-1979	Współproboszcz parafii św. Bernardyna, Baltimore, MD
1979-2003	Pastor parafii św. Edwarda, Baltimore, MD
1993	<i>Urlop z powodu zarzutów o nadużycia</i>
1998-2003	<i>Urlop z powodu zarzutów o nadużycia</i>
2004	<i>zlaicyzowany</i>

Streszczenie:

W sierpniu 1993 roku mężczyzna zgłosił, że Blackwell wykorzystywał go seksualnie przez trzy lata, kiedy był chórzystą w kościele św. Edwarda. Blackwell pieścił jego brzuch i pośladki, pocierał sutki i próbował dotykać genitaliów. Blackwell został skonfrontowany i zaprzeczono nadużyciom, ale powiedział, że angażował się w stosunki seksualne z dorosłymi mężczyznami. Został umieszczony na urlopie administracyjnym, a jego wydziały zostały tymczasowo usunięte 8 września 1993 r.

Archidiecezja poprosiła Blackwella o zbadanie i leczenie w prowadzonej przez kościół placówce, Institute of Living w Hartford, Connecticut, co Blackwell zrobił. ██████████ ██████████ skontaktował się z matką ofiary, wskazując, że Archidiecezja pokryje koszty związane z jego terapią, „ponieważ istnieją podstawy, by sądzić, że mogło dojść do niewłaściwego zachowania ks. Maurice'a Blackwella wobec twojego syna.

Archidiecezja wszczęła dochodzenie, a jej duszpasterski zespół reagowania „uznał, że młody człowiek stawiający zarzuty jest konsekwentny i wiarygodny”. Ofiara przeszła również dwa badania wariografem przeprowadzone przez organy ścigania.

Wkrótce po upublicznieniu nadużyć we wrześniu 1993 r. Zgłosiło się trzech dodatkowych mężczyzn. Anonimowy mężczyzna zgłosił, że Blackwell niewłaściwie pieścił go w 1972 lub 1973 r., Kiedy miał około 20 lat. Spotkał Blackwella, gdy był studentem w Essex Community College, a Blackwell zaprosił go do seminarium St. Mary's, aby dowiedzieć się więcej o dołączaniu do Black Student Union. Położył rękę na udzie i okolicy narządów płciowych mężczyzny podczas jazdy do St. Mary's. Kiedy dotarli do seminarium, Blackwell zabrał go do swojego pokoju i uprawiał seks

zaliczek, które rozmówca odrzucił. Dzwoniący wielokrotnie powtarzał, aby „uwierzyć dziecku”. 41-letni mężczyzna wyciągnął rękę po przeczytaniu oświadczenia Blackwella w artykule *Baltimore Sun*, że „nie ma nic do ukrycia”. Dzwoniący poinformował, że Blackwell robił mu niechciane zaloty seksualne w 1970 roku, kiedy miał 19 lat, a Blackwell był seminarzystą. Dzwoniący chciał podzielić się swoją historią, aby wesprzeć ofiarę. Nie znaleziono notatek dotyczących trzeciej osoby. 24 września 1993 r. **Wyłączony. B** powiedział psychiatrze Blackwella, że troje dorosłych zgłosiło, że Blackwell „albo był z nimi w związkach homoseksualnych, albo robił im zaloty seksualne. Najwcześniejszy... pochodzi z 1970 roku.

24 września 1993 **Wyłączony. B** rozmawiał z psychiatrą leczącym Blackwella. Psychiatra powiedział, że Blackwell nadal zaprzeczał znęcaniu się nad ofiarą i jakimkolwiek „działaniami seksualnym”, ale psychiatra podejrzewał, że Blackwell może kłamać. Powiedział, że nierzadko zdarza się, że pacjenci początkowo zaprzeczają „pewnym zachowaniom”, a później się do nich przyznają. W raporcie Instytutu Życia z dnia 25 października 1993 r. skierowanym do **Wyłączony. B**, oceniający rozpoczęli od stwierdzenia, że rozumieją, że archidiecezja chce „mocnej i jednoznacznej opinii o przydatności [Blackwell] do powrotu do czynnej posługi”. Dyrektor powiedział, że proste oświadczenie nie jest możliwe ze względu na złożoność jego osobowości i okoliczności. „Biorąc pod uwagę przywództwo [Blackwella] w społeczności afroamerykańskiej, jak również niezwykle pozytywne uczucia jego parafian, sytuacja pozostaje potencjalnie wybuchowa i niezwykle trudna. Próbowaliśmy rozwinąć nasze zrozumienie tego, co należy zrobić, biorąc pod uwagę potrzeby [Blackwell], parafii i archidiecezji Baltimore”.

W raporcie ostrzeżono, że Blackwell miał historię „podniecenia homoerotycznego połączonego ze złym osądem, brakiem wglądu i impulsywnością”, co oznaczało, że może być narażony na „niewłaściwe zachowanie seksualne”. Zdaniem jednego z psychiatrów Blackwell mógł znęcać się nad ofiarą, ale Blackwell się do tego nie przyznał. Blackwell żywił „stłumioną wściekłość”, która mogła prowadzić do „sporadycznych epizodów seksualnego działania”. Ich zaleceniem było, aby Blackwell „nie wracał w tym czasie do niezależnej posługi w Saint Edward's”. Zalecili kontynuację psychoterapii, superwizję duchową i regularne spotkania z archidiecezją przez pewien czas, „aby ostateczne decyzje mogły zostać podjęte w okresie od trzech do sześciu miesięcy”. Oceniający przeszli do omówienia implikacji odpowiedzialności cywilnej i możliwości zawstydzenia Blackwell i kościoła. W późniejszej korespondencji psychiatra powtórzył zalecenia, ale potem powiedział, że wierzy, że Blackwell jest niewinny i nie stanowi zagrożenia dla dzieci.

Organy ścigania zamknęły śledztwo w sprawie Blackwell bez wniesienia aktu oskarżenia. Warto jednak zauważyć, że organy ścigania nie umorzyły śledztwa, ponieważ zarzuty ofiary nie były wiarygodne; uważali raczej, że nadużycie zostało wskazane, ale nie było wystarczających dowodów, aby udowodnić sprawę ponad wszelką wątpliwość. Policja wskazała, że w trakcie śledztwa dowiedziała się, że Blackwell mógł mieć wpływ na kilku innych chłopców, ale żaden nie chciał udzielić wywiadu, a na plebanii przez lata mieszkało kilku nastolatków. Funkcjonariusze organów ścigania przedstawili swoje ustalenia urzędnikom z Archidiecezji we wrześniu 1993 roku.

Pomimo wszystkich tych informacji, w grudniu 1993 r. kardynał Keeler przywrócił Blackwellowi uprawnienia i przywrócił go do pełnoetatowej posługi w parafii św. Edwarda. Przywrócenie Blackwella na stanowisko pastora było uwarunkowane jego zgodą, że nie będzie już mieszkał na plebanii ani nie prowadził duszpasterstwa młodzieży oraz że spotka się z grupą wsparcia dla księży i przejdzie terapię.

Składał również comiesięczne sprawozdania ze [REDAKTOWANO] swojej działalności.

[REDAKTOWANO]

[REDAKTOWANO]

[REDAKTOWANO]

[REDAKTOWANO]

Odręczne notatki z lutego 1994 r. brzmiały: „W tym miejscu równoległe z ks. Sprawa J. Mascalla. Wiedz, że kanonicznie zobowiązał się do powrotu go do parafii – w przeciwnym razie odwołanie, które przegralibyśmy na podstawie przedłożonej profesjonalnej opinii”. Notatki sporządzone tym samym pismem z marca 1994 dotyczące Blackwell brzmiały: „[psychiatra] – Brak skłonności do młodości

– Dobry program w Hartford” i „[psycholog] – Institute for Living Excellent”. Na innej stronie z marca napisano: „[psychiatra] – Brak oznak pociągu do młodzieży – brak kompulsywnego wykorzystywania młodzieży – w tych okolicznościach nie ma problemu z moją decyzją... [psycholog] z St. Luke: Institute of Living jest renomowany – Inni zostały zwrócone z dużo większymi trudnościami w historii – Ramy poparcia są tutaj znacznie silniejsze niż zwykle”.

W liście opublikowanym w „*Catholic Review*” Niezależna Komisja Rewizyjna nie zgodziła się z decyzją Keelera o przywróceniu Blackwell do pracy, opisując ją jako stwarzającą „niedopuszczalne ryzyko” i zarzucając Archidiecezję, że nie dokonała odpowiednich ujawnień dotyczących powodów przywrócenia. Keeler odpowiedział na ten list w czerwcu 1994 roku i powiedział Radzie Rewizyjnej, że Rada nie miała możliwości przeczytania raportu Instytutu Życia

ani osobistej rozmowy z Blackwellem i poznania systemu wsparcia, który na niego czekał. Wskazał również, że Blackwell's

„wypalenie” mogło być czynnikiem przyczyniającym się do tego, ale teraz zajmował się swoimi osobistymi potrzebami. Powiedział również, że ocena „nie wykazała żadnych klinicznych dowodów pedofilii ani żadnego zespołu, który mógłby wskazywać, że stanowi zagrożenie dla nieletnich”, nie było potwierdzenia nadużyć, a Blackwell nadal temu zaprzeczał.

W sierpniu 1998 roku Blackwell spotkał się z kardynałem Keelerem i poprosił o powrót na plebanię św. Edwarda. Keeler powiedział, że nie. Blackwell powiedział, że chciałby wznović poradnictwo, a Keeler wyraził zdziwienie, że przestał.

We wrześniu 1998 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez Blackwella od 15 roku życia do 26 roku życia. Blackwell był seminarzystą w czasie, gdy zaczęło się wykorzystywanie. Blackwell masturbował go, gwałcił ustnie i próbował zgwałcić analnie. Podczas konfrontacji Blackwell przyznał się do „trwającego związku seksualnego”, który rozpoczął się, gdy ofiara miała 16 lat, przypominając sobie „około 15-20 przypadków aktywności seksualnej” z ofiarą w latach 1971-1975. Blackwell przyznał, że wykorzystywał go w miejscu zamieszkania kleryka, w apartamentach św. Szczepana i na plebanii św. Bernardyna. Archidiecezja ostatecznie zawarła ugodę z tą ofiarą na kwotę 90 000 dolarów.

W październiku 1998 r. Archidiecezja wydała oświadczenie dotyczące zgłoszonego nadużycia i ogłosiła, że Blackwell poprosił o urlop i otrzymał go. Archidiecezja usunęła wydziały Blackwella, aby pełnić funkcję księdza. Archidiecezja wyznaczyła administratora parafii św. Edwarda, ale Blackwell pozostał „jako sprawa kanoniczna proboszczem parafii św. Edwarda”. Kardynał Keeler zachęcił Blackwella do szukania leczenia w St. Louis Behavioural

Institut Medycyny i Blackwell zgodzili się. W dniu 9 kwietnia 1999 roku _____ spotkał się z _____ Blackwell i

terapeutów, którzy go oceniali. Blackwell upierał się, że znęcanie się nad ofiarą, która zgłosiła się w 1998 r., było związkiem za obopólną zgodą i wykazał „brak empatii” dla ofiary. Zaprzeczył raportowi z 1993 roku. Terapeuci wyrazili zaniepokojenie brakiem wyrzutów sumienia lub empatii Blackwella oraz jego „podziałem swojej seksualności na przedziały”. Wykorzystywanie seksualne dzieci nazwano a

„naruszenie granic seksualnych”. _____ Martwił się, że Blackwell nie ujawnił najnowszego

ofiary, gdy zgłosiła się pierwsza ofiara, co stanowiło naruszenie zaufania. Powiedział, że Blackwell nie może wrócić do posługi, ale archidiecezja pomoże mu w przejściu do nowego życia. Wsparcie to obejmowało opłacenie obrońcy w sprawach karnych.

W kwietniu 1999 roku Keeler napisał do Blackwella, podkreślając, że „nie ma nadziei, że [Blackwell] będzie w stanie powrócić do posługi kapłańskiej, czy to w tej archidiecezji, czy gdzie indziej”.

Chociaż początkowo Blackwell zasygnalizował personelowi archidiecezji, że zrezygnuje z duszpasterstwa, nie zrezygnował z parafii św. Edwarda. Zamiast tego złożył w Watykanie wnioski o regres.

W maju 2002 roku pierwsza ofiara, która się zgłosiła, zastrzeliła Blackwella, raniąc go w rękę i biodro. Ofiara przyznała się do zastrzelenia Blackwella, zeznając na rozprawie, że działała z frustracji z powodu braku odpowiedzi na jego oskarżenia. Na rozprawie ujawniono również, że ofiara została zgwałcona analnie przez Blackwella. Kardynał Keeler zeznał i wyraził ubolewanie z powodu powrotu Blackwella do posługi w 1993 r. W grudniu 2002 r. Ofiara została skazana za trzy wykroczenia związane z bronią, ale uniewinniona od wszystkich zarzutów.³⁹ Ujawnienie, że Blackwell zgwałcił ofiarę, skłoniło prokuratora stanowego miasta Baltimore do wznowienia śledztwa i ostatecznie do oskarżenia Blackwella o trzy zarzuty wykorzystywania seksualnego dzieci. W lutym 2005 roku ława przysięgłych w Baltimore City skazała Blackwella za wszystkie trzy zarzuty. Sędzia przyznał jednak Blackwellowi nowy proces na podstawie jego orzeczenia, że złożono niewłaściwe zeznania na temat możliwych innych ofiar. Prokuratorzy postanowili nie iść do przodu z nowym procesem.⁴⁰ W 2008 roku Archidiecezja zawarła z ofiarą ugodę na kwotę 70 000 USD.

W maju 2002 roku mężczyzna zgłosił, że jego brat był wykorzystywany seksualnie przez Blackwella. Napisał, że „wskaźniki były oczywiste, że [Blackwell] miał problemy z młodymi mężczyznami”. Napisał, że będąc w St. Edward's, Blackwell miał w pewnym momencie czterech młodych mężczyzn na plebanii i „można było go zobaczyć, jak podnosił i zwalniał męskie prostytutki w centrum Baltimore”.

W sierpniu 2002 roku mężczyzna zgłosił, że Blackwell zgwałcił go analnie, gdy miał 17 lat, a Blackwell był seminarzystą w St. Mary's. Blackwell utrzymywał z nim stosunki seksualne przez kilka lat. Archidiecezja zawarła z ofiarą ugodę w wysokości 35 000 dolarów w 2008 roku.

W sierpniu 2002 roku drugi mężczyzna zgłosił, że Blackwell wykorzystywał go seksualnie około 10 razy w ciągu roku, kiedy miał 15 lub 16 lat na plebanii kościoła św. Bernardyna. Archidiecezja zawarła ugodę z ofiarą w 2008 roku na kwotę 75 000 dolarów.

W sierpniu 2002 roku trzeci mężczyzna zgłosił, że Blackwell wykorzystywał go seksualnie jako nastolatka, pieszcząc jego genitalia w piwnicy kościoła św. Grzegorza Wielkiego, w łazience podczas wycieczki do kościoła oraz na siłowni w kościele św. Bernardyna. Blackwell również zgwałcił go analnie w samochodzie.

³⁹ Allison Klein, [ofiara] uznana za niewinną, BALT. SONZ, 17 grudnia 2002, dostępne pod adresem: <https://www.baltimoresun.com/bal-te.md.stokes17dec17-story.html>.

⁴⁰ Julie Bykowicz, *Umorzona sprawa przeciwko byłemu księdzu*, BALT. S ONZ, 2 lipca 2005, dostępne pod adresem: <https://www.baltimoresun.com/bal-te.md.blackwell02jul02-story.html>.

Ponadto latem 2002 roku mężczyzna zgłosił, że udał się do Blackwell po pomoc finansową około 1991 lub 1992 roku (jako osoba dorosła) i odbył z nim stosunek płciowy. Ofiara kilka razy udała się na plebanię prosząc o pomoc, a za trzecim razem próbowała odmówić Blackwellowi, ale Blackwell wyciągnął broń i zagroził, że go zabije.

W marcu 2003 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez Blackwella, gdy miał 17 lat. Ofiara spotkała Blackwella na rekolekcjach w szkole średniej w Wilmington w stanie Delaware w 1981 roku, kiedy to Blackwell słuchał, jak ofiara opisywała problemy, które miał w domu. Blackwell zaprosił ofiarę do kontaktu z nim po rekolekcjach, co ofiara robiła w kolejnych miesiącach. Ofiara zaczęła spędzać weekendy na plebanii i ostatecznie tam zamieszkać. Blackwell dał ofierze samochód, ubranie i wiele innych prezentów. Molestowanie zaczęło się powoli gdzieś w listopadzie lub grudniu 1982 r. I nasiliło się z czasem, obejmując dotykanie i pocieranie genitaliów, masturbację i gwałt analny. Według ofiary nadużycia miały miejsce na plebanii św. Edwarda i podczas wspólnych nocnych wycieczek, w tym w domu brata Blackwella w Ohio. Ofiara stwierdziła, że jedynym sposobem na powstrzymanie zalotów Blackwella była obecność innej osoby, gdy ta dwójka była razem. Przemoc ustała w sierpniu 1983 roku, kiedy ofiara wyszła za mąż.

W czerwcu 2003 roku kardynał Keeler poprosił Blackwella o rezygnację z funkcji proboszcza w St. Edward. Blackwell odmówił. Usunięto go w sierpniu 2003 r., po tym jak archidiecezja zakończyła kanoniczny proces laicyzacji. W 2004 roku papież usunął Blackwella ze stanu duchownego. Archidiecezja zapewniła Blackwellowi pakiet kompensacyjny „na okres przejściowy”, który obejmował świadczenia do wiosny 2005 roku. Archidiecezja nadal płaciła za terapię Blackwella i jego matki do czerwca 2007 roku, kiedy to Archidiecezja zdecydowała się nadal płacić za leczenie. terapia jego matki, ale nie Blackwella.

W lutym 2017 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez Blackwella, począwszy od 1980 roku, kiedy ofiara miała 13 lat, i trwał do 17 roku życia. Blackwell zgwałcił go ustnie i wykorzystał na plebanii kościoła oraz w kilku pojazdach. Blackwell dał mu gotówkę i piwo Pabst Blue Ribbon i powiedział, że jeśli ofiara powie komukolwiek o nadużyciu, nikt mu nie uwierzy i zostanie przeklęty w piekle.

W maju 2018 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez Blackwella, gdy miał 8 lub 9 lat i był uczniem St. Edward's School. Blackwell wymusił masturbację i próbował zgwałcić ofiarę ustnie i analnie.

W kwietniu 2020 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez Blackwella w latach 1974-1976, kiedy był uczniem szkoły podstawowej w St. Bernadine. W trzeciej klasie Blackwell podszedł i przytulił go od tyłu na placu zabaw. W późniejszym momencie na korytarzu Blackwell trzymał go i dotykał pośladków ofiary. Innym razem został wysłany przez nauczyciela, aby pomóc Blackwellowi w pokoju na piętrze. Blackwell ustnie zgwałcił chłopca i powiedział, że „pokaże mu to następnym razem”. Innym razem Blackwell zabrał go z klasy do łazienki w sali gimnastycznej, a następnie masturbował się przed nim. Ostatnim aktem znęcania się było pieszczoty Blackwella na klatce schodowej.

Archidiecezja złożyła wymagane raporty władzom.

Blackwell został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję w 2002 roku.

11. Ojciec Louis Bonacci (jezuita)

Data urodzenia: 1942
Seminarium
duchowne: Weston School of Theology (Cambridge, MA)
Data święceń: 1973
Data zgonu: Nie dotyczy

Znane zadania:

1968-1970	Nauczyciel, szkoła przygotowawcza św. Józefa, Filadelfia, Pensylwania
1970-1973	Studentka Weston School of Theology, Cambridge, MA Stażysta w Jezuickim Centrum Wzrostu Duchowego, Wernersville, Pensylwania
1973-1974	Student Papieskiego Uniwersytetu Gregoriańskiego w Rzymie
1974-1978	asp. Dyrektor Campus Ministry, Loyola College, Baltimore, MD
1978-1982	Minister kampusu, Wake Forest University, Winston-Salem, Karolina Północna
1982-1988	Studia sabatowe i podyplomowe, Międzynarodowy Instytut Badań Maryjnych, Uniw. z Dayton, Dayton, Ohio
1988-1994	Minister kampusu, Xavier University, Cincinnati, OH
1994-1999	Minister kampusu i adiunkt na jezuickim uniwersytecie Wheeling, Wheeling, Wirginia Zachodnia
1999-2003	Minister kampusu i adiunkt, University of Scranton, Scranton, Pensylwania
2003-2004	Adiunkt na Uniwersytecie Misericordia w Dallas w Pensylwanii
2004	Koordinator Kierownictwa Duchowego, Diecezja Scranton, Scranton, PA
2005-2011	

Podsumowanie :

W kwietniu 2011 r. Prowincja Towarzystwa Jezusowego w Maryland (jezuici) dowiedziała się, że Bonacci

wykorzystał seksualnie „małoletniego w domu rodzinnym” w latach 1978-1982, kiedy Bonacci był

Zastępca dyrektora Campus Ministry w ówczesnym Loyola College w Baltimore. Nadużycie polegał na niewłaściwym dotykaniu seksualnym. Brak dalszych szczegółów dotyczących tego nadużycia, inne

niz miało to miejsce w hrabstwie Howard w stanie Maryland. Prowincja Maryland zgłosiła nadużycie

do odpowiednich władz, czasowo odsunięty Bonacciego od duszpasterstwa i Prowincji

Komisja Rewizyjna wszczęła dochodzenie.

W trakcie śledztwa prowadzonego przez jezuitów w sprawie pierwszego nadużycia, zgłosiła się druga ofiara

wykorzystywanie seksualne przez Bonacciego również jako dziecko. Drugi zarzut został zgłoszony władzom cywilnym

przez jezuitów. Nie ma dalszych szczegółów dotyczących tego nadużycia, poza tym, że miało ono miejsce w

Kolumbia, Maryland.

Zgodnie z zaleceniem Rady Rewizyjnej Prowincji, Prowincja Maryland trwale usunęła Bonacciego ze wszystkich duszpasterstw. Prowincja Maryland wystosowała zawiadomienie do wszystkich diecezji i instytucji, w których pracował Bonacci, ostrzegając je o tym nadużyciu i krokach podjętych w odniesieniu do Bonacciego. Archidiecezjalne zapisy wskazują, że Bonacci został umieszczony na archidiecezjalnej liście „nie zatrudniać” 11 lipca 2011 r. Bonacci opuścił jezuitów w 2014 r.

Bonacci został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję Baltimore w 2018 r., diecezję Scranton w 2018 r., diecezję Wheeling-Charleston w 2018 r., prowincję jezuitów Maryland w 2018 r., diecezję Charlotte w 2019 r. i archidiecezję Cincinnati. w 2020 r.

12. Ojciec John Bostwick (diecezja Richmond, Wirginia)

Data urodzenia: 20 czerwca 1941 r
Seminarium
duchowne: Seminarium Góry Mariackiej
Data święceń: 17 maja 1969
Data zgonu: Nie dotyczy

Znane zadania:

1969-1972	Associate, Parafia Matki Bożej z Lourdes, Richmond, VA
1972-1974	Pastor Kościoła katolickiego Wniebowstąpienia, Halethorpe, MD
1974-1976	Pastor kościoła katolickiego św. Rity, Dundalk, MD
1976-1985	Wydział, Mount Saint Mary College, Emmitsburg, MD; Święta Katarzyna Laboure, Harrisburg, Pensylwania (usługa weekendowa, świąteczna i letnia)
1985-1987	Pastor kościoła katolickiego św. Jerzego, Scottsville, Wirginia Administrator kościoła katolickiego św. Jana Neumanna, Powahatan, Wirginia
1987-1989	Wikariusz parafialny, parafia Świętego Krzyża, Lynchburg, VA
1989	Kościół Świętego Leona, Harrisburg, Pensylwania
1990-1992	Kościół Świętego Leona, Harrisburg, Pensylwania
1992-1996	Pastor parafii św. Piotra, parafii Wniebowzięcia NMP, Franklin, LA

Podsumowanie :

Bostwick dorastał w Baltimore w stanie Maryland i po ukończeniu szkoły średniej wstąpił do franciszkanów

ale został jednogłośnie odrzucony do złożenia ślubów, ponieważ „ciągle udawało mu się zakłócać życie wspólnotowe”,

według raportu przygotowanego przez biskupa Richmond, Waltera Sullivana, w sierpniu 1997 r.

Bostwick został następnie przyjęty jako seminarzysta w diecezji Richmond w Wirginii i uczęszczał na Mount Saint Mary's. Po święceniach został skierowany do Matki Bożej z Lourdes w r

Richmond w maju 1969. W lutym 1972 prośba Bostwicka o przeniesienie do archidiecezji Baltimore zostało przyznane przez kardynała Sheehana, a Bostwick został przydzielony do parafii Wniebowstąpienia w

Halethorpe, Maryland. Po dwóch latach w Ascension, Bostwick służył przez dwa lata w Saint Rita

parafii w Dundalk, Maryland, przed nagłym odejściem w 1976 roku. Następnie spędził dziewięć lat w

wykładowca w Mount Saint Mary College w Emmitsburgu w stanie Maryland. Podczas nauczania w Mount

Saint Mary, Bostwick spędzał weekendy i wakacje w parafii św. Katarzyny Laboure w

Harrisburg, Pensylwania. 11 marca 1985 roku Bostwick nagle opuścił Mount Saint Mary i wrócił do diecezji Richmond.

Nastąpiła seria przydziałów do parafii w Wirginii i Luizjanie, z których każdy był oznaczony

konflikt, aż do jego zawieszenia przez diecezję Richmond w 1996 roku. W 1987 Bostwick był poinstruowany, aby przejść terapię, a w 1989 Bostwick został wysłany do House of Affirmation w

Whitinsville, Massachusetts w celu oceny psychologicznej. Jednak Bostwick odmówił ujawnienia wyników testów i nie był przydzielony do parafii na okres mniej więcej jednego roku. W 1990 roku biskup Harry Flynn z diecezji Lafayette w Luizjanie poinformował biskupa Sullivana z diecezji Richmond, że byłby szczęśliwy, przyjmując Bostwicka, a w 1992 roku Sullivan pozwolił Bostwickowi wyjechać. Później, w kwietniu 1992 roku, biskup Sullivan dowiedział się, że Bostwick został poddany ocenie podczas pobytu w Harrisburgu i stwierdził, że Bostwick „kochał małe dzieci, ale unikał starszych dzieci, zwłaszcza tych w szkole średniej”.

5 kwietnia 1996 roku mężczyzna zgłosił diecezji Richmond, że Bostwick wykorzystywał go seksualnie jako 12-letniego chłopca w latach 1980-1982. To nadużycie miało miejsce w Harrisburgu w Pensylwanii, kiedy Bostwick był w Saint Catherine Laboure. Jak opisano w Raporcie Wielkiego Jury Pensylwanii, „Bostwick zaprzyjaźnił się z rodziną i w końcu został na noc w ich domu. Rodzina miała chłopca w wieku od 12 do 14 lat. Chłopiec pił piwo z Bostwickiem, a Bostwick pieścił genitalia chłopca. Bostwick zabrał chłopca do seminarium św. Marii, kiedy zajęcia były poza zajęciami. Bostwick pieścił genitalia chłopca, gdy chłopiec spał przez noc. Ostatni incydent polegał na tym, że Bostwick próbował dotknąć chłopca genitaliów Bostwicka. Chłopiec przestraszył się i zamknął w pokoju. Chłopiec pamiętał, jak Bostwick stał się emocjonalny, upadł na podłogę płacząc i przepraszał chłopca. Bostwick wyraził ubolewanie”. 16 kwietnia 1996 r. Biskup Sullivan umieścił Bostwicka na urlopie administracyjnym i nakazał mu powrót do Richmond.

6 sierpnia 1996 roku zgłosiła się kolejna ofiara. Według raportu Pennsylvania Grand Jury Report, „latem 1987 roku [ofiara] miała od 14 do 15 lat i udała się do domu Bostwicka w Wirginii. Bostwick próbował „nawiązać z nim kontakt genitalny”, ale nie upierał się, gdy ówczesny chłopiec odrzucił jego próbę. Ta sama ofiara wyjaśniła później w 2002 roku, że „zemdlął z powodu picia alkoholu podczas oglądania filmu z Bostwickiem. Obudził się w innym pokoju, kiedy Bostwick sięgnął po genitalia i powstrzymał Bostwicka przed nawiązaniem kontaktu.

W dniu 20 listopada 1996 r. Sullivan wysłał list do Bostwicka, odmawiając udzielenia wsparcia finansowego, dopóki Bostwick nie zgodzi się udać do St. Luke Institute na ocenę psychologiczną. Zgodnie z dokumentami diecezjalnymi, w 2001 r. Sygnatura Apostolska w Rzymie orzekła, że biskup Richmond niewłaściwie wstrzymał wsparcie finansowe Bostwick i przyznał zaległe wynagrodzenie od 27 października 1996 r. Wraz z odsetkami, oprócz bieżącego wymogu utrzymania finansowego.

Archidiecezja Baltimore wymieniła Bostwicka jako wiarygodnego oskarżonego w 2019 roku.

13. Wielebny H. Cornell Bradley (jezuita)

Data urodzenia: 1938
Seminarium
duchowne: Nie dotyczy
Data święceń: 1969
Data zgonu: Nie dotyczy

Znane zadania:

1962-1965	Nauczyciel i zastępca dyrektora, Gonzaga College High School, Waszyngton
1965-1966	Nauczyciel, DeNobili School, Dhanbad, Indie
1969	Wyświęcony na jezuitę
1970-1979	Gonzaga College High School w Waszyngtonie Prowincja Maryland Biura Towarzystwa Jezusowego, Baltimore, MD
1979-1988	Rezydował na Uniwersytecie Loyola (1979-1981) Mieszkał w Wheeler House (1982-1988)
1989-1993	Kościół św. Elżbiety z Hill Country, Boone, Karolina Północna
1993	Stacjonarna opieka psychiatryczna, Baltimore, MD Uniwersytet Świętego Józefa, personel ministerstwa kampusu,
1995-2005	Filadelfia, Pensylwania

Podsumowanie :

Wielebny H. Cornell Bradley był księdzem jezuitą, który większość lat 60. i 70. spędził jako nauczyciel i administrator w Gonzaga College High School w Waszyngtonie W 1993 r

Kierownictwo jezuitów z Maryland dowiedziało się o zarzutach, że Bradley wykorzystał seksualnie trzy osoby

osoby, w tym dwóch 15-letnich chłopców, w latach 1968-1988. Jeden z trzech zarzutów została potwierdzona - że Bradley miał długotrwały, obraźliwy związek seksualny z dorosłą kobietą.

W odpowiedzi Bradley został wysłany na obowiązkowy program leczenia psychiatrycznego dla kilku osób

miesiące przez Prowincjała Prowincji Maryland Towarzystwa Jezusowego (Jezuitów). "Opieka zdrowotna"

pracownicy stwierdzili, że jest zdolny do powrotu i wrócił do duszpasterstwa w 1995 roku i został przydzielony do St.

Józefa w Filadelfii, gdzie do 2006 roku pracował jako duszpasterz i kapelan kampusu

dla drużyny koszykówki. W 2006 roku Bradley został oskarżony o wykorzystywanie seksualne z udziałem dorosłego mężczyzny

miejsce w latach 80. i został usunięty z duszpasterstwa. Bradley przyznał, że tak dopuścił się nadużycia.

W 2007 roku Bradley został oskarżony o wykorzystywanie seksualne nieletniego w 1973 roku; Bradley nie zaprzeczył zarzut. W odpowiedzi prowincja jezuitów Maryland wysłała setki listów do instytucji i społeczności, w których Bradley służył podczas swojej kariery, prosząc o informacje o innych

nadużywać. W styczniu 2007 r. Prowincja Jezuitów Maryland powiadomiła Archidiecezję o zarzutach wobec Bradleya. Nastąpiło pięć dodatkowych skarg - trzy od uczniów Gonzagi, w tym oskarżenie, że Bradley niewłaściwie dotknął 14-letniego ucznia, i dwie z czasów Bradleya w St. Joseph's, dotyczące ucznia i członka personelu. Z akt nie wynika jasno, czy jakiegokolwiek nadużycia miały miejsce w Maryland, czy ograniczały się do Waszyngtonu

Bradley został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję po 2019 roku.

14. Ojciec William A. Braun (Sulpicjusz)

Data urodzenia: 4 stycznia 1918
Seminarium
duchowne: Nieznany
Data święceń: 30 maja 1942 r
Data zgonu: 8 października 1964

Znane zadania:

1942-1949	Proboszcz, kościół św. Dominika, Baltimore, MD
1949-1959	Nauczyciel, St. Charles College, Catonsville, MD
1959-1963	Nauczyciel, Kolegium św. Józefa, Mountainview, Kalifornia
1963	Nauczyciel, seminarium św. Tomasza, Louisville, KY

Streszczenie:

W 2002 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez Williama Brauna, gdy był uczniem gimnazjum w St. Dominic's School. Braun koordynował gimnazjalną lekką atletykę w szkole parafialnej. Na tym stanowisku Braun zaczął pielęgnować więź z ofiarą, zwracając na nią szczególną uwagę i nakłaniając ją do rozważenia wstąpienia do kapłaństwa. Braun zabrał ofiarę na mecze piłki nożnej, podwiózł go swoim samochodem i zaprosił go do dołączenia do Brauna na dwu- lub trzytygodniowe wakacje w Cape May w stanie New Jersey latem po jego siódmej i ósmej klasie, w 1946 i 1947 roku. Braun zaczął również kontrolować, mówiąc ofierze, co może, a czego nie może zrobić, jeśli chce zostać księdzem. Wykorzystywanie seksualne zaczęło się podczas pierwszych wakacji po 7 klasie. Braun sprawił, że ofiara spała w łóżku wysuniętym obok jego. Kiedy chłopiec obudził się rano, ręka Brauna była między jego nogami. Braun kazał ofierze wziąć ze sobą prysznic i dotykał genitaliów ofiary, czasami pod pozorem nauczania jej dobrych nawyków zdrowotnych. W samochodzie Braun kazał chłopcu się wyświadczać i przyznać się do wszelkich nieczystych myśli. Kiedy chłopiec mówił, Braun dotknął jego genitaliów i powiedział „pozwól mi zobaczyć, czy jesteś podniecony”. Ofiara poprosiła go, aby przestał, a on to zrobił.

Kiedy Braun wyjechał, aby uczyć w St. Charles College, wykorzystywanie seksualne ustało, ale zachowanie kontrolujące trwało. Braun pisał do ofiary co tydzień i regularnie go odwiedzał. Braun zabrał ofiarę na trzytygodniowe wakacje po 10 klasie. Ofiara została księdzem i nadal spotykała się z Braunem.

Archidiecezja zawarła z ofiarą ugodę w wysokości 35 tys. dolarów. Archidiecezja złożyła obowiązkowy raport władzom.

Braun został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezję w 2019 roku.

15. Ojciec Laurence Brett (diecezja Bridgeport, CT)

Data urodzenia: 1 marca 1937 r
Seminarium
duchowne: Seminarium Mariackie, 1956-1962
Data święceń: 26 maja 1962
Data zgonu: grudzień 2010

Znane zadania:

1958 i 1959	Summer Employment, St. Gregory the Great, Baltimore, MD
1962-1964	Wikary, kościół i szkoła św. Cecylii, Springfield, CT
1964	Wikary, Kościół Najdroższej Krwi, Trumbull, CT
1964	Kapelan Sacred Heart University, Fairfield, CT <i>Leczenie w Sługach Parakleta, Jemez Springs NM, a następnie w Nazarecie</i>
1964-1965	<i>Szpital, Albuquerque, Nowy Meksyk</i>
1965	Parafia św. Karola, Santa Fe, NM
1965-1967	Parafia św. Teresy, Albuquerque, NM
1967-1973	Praca w weekendy, Św. Pius X, Baltimore, MD
1967	W rezydencji, St. Jane de Chantel, Pasadena, MD
1969	Praca wakacyjna, St. Patrick, Cumberland, MD
1969-1973	Kapelan rezydent, Calvert Hall College, High School, Baltimore, MD
1971-1973	Nauczyciel, Calvert Hall College, High School, Baltimore, MD
1976	Kapelan Domu Macierzystego Sióstr Szkolnych de Notre Dame Pisarz kontraktowy, Podziel się słowem (publikacja liturgiczna Paulistów), Waszyngton
1974-1993	Gospodarz cotygodniowego programu telewizyjnego
1984-1991	Malvern Retreat House, Filadelfia, Pensylwania
1992	<i>Urlop</i>
1993	<i>złaicyzowany</i>
2006	

Podsumowanie :

W 1964 roku nastoletni chłopiec z Sacred Heart University w Bridgeport w stanie Connecticut poinformował o tym

Laurence Brett, kierownik duchowy na uniwersytecie, zgwałcił go ustnie i ugryzł w penisa, aby temu zapobiec

go przed wytryskiem, powodując ogromny ból i trwałe obrażenia. Diecezja Bridgeport natychmiast skonfrontował się z Brettem i przyznał, że to prawda. Brett powiedział, że ma „problem” i miał

znęcał się również nad innym studentem Uniwersytetu. Biskup Bridgeport Walter Curtis rozmawiał z

Delegatem Apostolskim i postanowił wysłać Bretta poza stan. Curtis napisał wewnętrzny

memorandum, które mówiło, że „zapalenie wątroby miało być udawane”, gdyby ktoś pytał, dlaczego Brett odchodzi. Bretta

został wysłany na „leczenie” do Nowego Meksyku i wspierany finansowo przez Diecezję Bridgeport. On

spędził także kilka miesięcy w Sacramento w Kalifornii w 1964 roku. Wiedza Curtisa o działaniach Bretta

a jego bezduszność wobec rodziny ofiary jest udokumentowana w raporcie z 2019 r. dotyczącym historycznych nadużyć duchownych w diecezji Bridgeport.⁴¹

W 1965 roku 14-letni chłopiec z Sacramento zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez Brett, a diecezja Sacramento zgłosiła to diecezji Bridgeport. Raport diecezji Bridgeport zawiera cytat z listu napisanego przez kanclerza Johna Toomeya do kanclerza Corneliusa Higginsa w diecezji Sacramento w 1966 roku. Napisał on: „Ksiądz Brett został zwolniony z funkcji kapelana na Uniwersytecie Sacred Heart tutaj z powodu incydentu Niewłaściwe postępowanie. . . Niewielki obszar tej diecezji (633 mil kwadratowych!) sprawia, że biskupowi Curtisowi bardzo trudno jest zaplanować przeniesienie tu księdza Brett. Obecnie poszukiwana jest inna diecezja, w której Ojciec mógłby wznowić pracę kapłańską. . . . Wiem, że bardzo dyskretnie wykorzysta pan powyższe informacje, monsinior Higgins, dla dobra reputacji księdza Brett. O ile możemy być pewni, pełna historia jego kłopotów nie jest powszechnie znana”.

W 1966 roku nastoletni chłopiec zgłosił, że Brett uprawiał z nim seks, kiedy Brett był wikariuszem w Connecticut. Brett był mentorem i duchowym doradcą grupy chłopców znanej jako „Brett's Mavericks”.

W liście z 3 stycznia 1967 r. ks. Thomas Fannon z plebanii St. Jane Frances napisał do prorektora Josepha Gossmana. Powiedział, że Brett, który mieszkał w Pasadenie, poprosił go, aby zwrócił się do Archidiecezji o przyznanie Brettowi wydziałów. Powiedział, o ile wiedział, że Brett był księdzem z Bridgeport o dobrej reputacji, „będącym obecnie na oficjalnym urlopie w celu prowadzenia badań i pisania dla Międzynarodowego Komitetu ds. Języka Angielskiego w Liturgii i Apostolatu Biskupów ds. Liturgii”. – dodał Fannon

że Brett asystował w weekendy u św. Piusa i [REDACTED]. Następnego dnia wicekanclerz Joseph Gossman odpowiedział Fannonowi i przychylił się do jego prośby o udostępnienie Brettowi „na czas jego pobytu w tej archidiecezji”. Powiedział, że „zrozumiano, że [Brett] będzie asystował w kościele św. Piusa X w weekendy”. Brett wypełnił dokumenty dotyczące personelu dla Baltimore i nie uwzględnił swojego czasu leczenia. Powiedział, że jedynymi czynnikami, które mogą ograniczać jego zadania, są czynniki zdrowia fizycznego, w tym nawracające zapalenie wątroby.

W maju 1969 arcybiskup wyznaczył Brett do pracy na lato w St. Patrick w Cumberland. W sierpniu 1969 r. Paul Love, przewodniczący personelu archidiecezji Baltimore

⁴¹ szanowny panie Robert L. Holzberg & Pullman i Comley, LLC, *Raport z dochodzenia w sprawie historii wykorzystywania seksualnego nieletnich przez duchownych w rzymskokatolickiej diecezji Bridgeport oraz odpowiedzi diecezji na to nadużycie, od 1953 do chwili obecnej (1 października 1953 r. , 2019)*, dostępny pod

adrese

https://www.bishop-accountability.org/diocesan_lists/Bridgeport/2019_10_01_Holzberg_Bridgeport_Report_on_Investigation.pdf.

Zarząd zapytał, czy Brett chciałby inne zadanie. Brett odpowiedział, że wolałby przydział rezydencyjny niż przydział parafialny, aby mieć czas na tłumaczenia liturgiczne i ze względu na swój stan zdrowia. Poprosił o św. Elżbietę lub podobne spotkanie. W listopadzie arcybiskup napisał, aby mianował go kapelanem w Calvert Hall.

Wczesną jesienią 1973 roku czterech chłopców zgłosiło swojemu nauczycielowi, Charlesowi LoPresto, że Brett wykorzystywał ich seksualnie w Calvert Hall. Dyrektor Calvert Hall, brat Stephen Pleva, został powiadomiony. Pierwszy chłopiec powiedział, że Brett pokazał mu pornografię i zgwałcił go ustnie wiosną 1973 roku. Drugi chłopiec powiedział, że Brett wykorzystał go jesienią 1973 roku. Trzecia ofiara podała niewiele szczegółów. Czwarta ofiara spóźniła się pewnego dnia na zajęcia zarumieniona i płacząca. Powiedział, że był z Brettem. (W 2008 roku jedna z pierwszych ofiar zawarła ugodę z Archidiecezją na kwotę 80 000 dolarów).

LoPresto rozmawiał z Biurem Prokuratora Generalnego w 2019 roku. Zaczął w Calvert Hall w 1969 roku. W 1973 roku został przedstawiony Brettowi, który wydawał się być ukochany przez studentów. Kręcili się wokół jego biura. Pewnego dnia do LoPresto przyszedł student i powiedział, że Brett zaprosił go na noc do swojego pokoju w rezydencji Brata. Brett pokazał mu nagie kobiety i powiedział, że nie powinien się wstydzić, że pociąga go seksualnie, bo seks jest piękny. Brett następnie zgwałcił go ustnie. LoPresto zastanawiał się przez tydzień, co robić, kiedy przyszedł do niego drugi chłopiec. Powiedział, że to samo przydarzyło się jemu, ale w biurze Brett w ciągu dnia. Powiedział, że Brett zdjął obrożę. Druga ofiara powiedziała, że było jeszcze dwóch innych chłopców. LoPresto kazał całej trójce z nim porozmawiać. Później, podczas zajęć, czwarty chłopiec przyszedł późno do klasy ze łzami w oczach i powiedział, że był z Brettem. LoPresto wyszedł z klasy i skierował się prosto do Talbota Ramsbottoma, szefa wydziału biologii. LoPresto powiedział Ramsbottomowi, że jeśli Ramsbottom nie zrobi czegoś tego dnia, zrobi to. Ramsbottom udał się do dyrektora, Plevy. Plev rozmawiał z czterema ofiarami w obecności LoPresto. Pod koniec dnia szkolnego zobaczył, jak Pleva puka do biura Brett. Brett przyszedł do jego drzwi bez obroży. LoPresto nigdy więcej nie zobaczył Brett. Calvert Hall nikomu nie powiedział ani nie podjął żadnych wysiłków, aby dowiedzieć się, czy były inne ofiary.

Czwarta ofiara rozmawiała z Biurem Prokuratora Generalnego w 2018 roku. Brett był znany jako „drażliwy dotyk”. Kręcił się po szatniach uczniów i stał na trybunach lub przy oknie obserwacyjnym do basenu, kiedy uczniowie pływali. Studenci zostali zmuszeni do pływania nago. Na drugim roku Brett był jego doradcą. W pierwszym tygodniu szkoły Brett wezwał go do swojego biura. W swoim biurze Brett kazał mu wyciągnąć penisa i Brett pieścił

jego. Brett zrobił to samo w następnym tygodniu. Brett zagroził, że wyśle go do Towson Catholic High School, jeśli komukolwiek powie. Dwa tygodnie później w szkole powiedziano, że Brett ma problem rodzinny i zniknął.

Szkoła nie zgłosiła nadużycia władzom, nie wydała publicznego oświadczenia, nie rozmawiała z innymi potencjalnymi ofiarami i nie pomagała ofiarom, o których wiedziała. 18 października 1973 roku Brett napisał list z rezygnacją do szefa Calvert Hall, brata Stephena Plevy, i powiedział, że musi wyjechać, aby zaopiekować się swoją chorą ciotką, która „przybrała nowy obrót na gorsze”. Powiedział, że musi być z nią i zobowiązał się do prowadzenia rekolekcji dla kapelanów Sił Powietrznych w Kalifornii. Powiedział również, że został poproszony o „rozszerzenie [swoich] pism i współpracę nad księgami liturgicznymi” dla Paulist Press (Podziel się słowem). “ [REDACTED] konsultował się ze mną od jakiegoś czasu w staraniach o rozszerzenie mojej pracy na rzecz Archidiecezji. ... Jak rozmawialiśmy z nim zeszłego wieczoru (dyskusja, która pomogła mi podjąć obecną decyzję), jest jeszcze wiele rzeczy, które mogę zrobić”. Brett zakończył stwierdzeniem, że zawsze będzie cenił czas spędzony w Calvert Hall i „za każdym razem, gdy stoję przed Bożym ołtarzem [sic], proszę was o modlitwę, abym w końcu stał się godny sakramentów, których udzielam, i abym wiernie żył Ewangelią, którą powołał mnie, abym głosił”.

W kwietniu 1976 r. Biskup Murphy napisał do Domu Macierzystego Notre Dame, w którym napisał, że ze względu na „wiele talentów i doświadczenie liturgisty” Bretta jestem przekonany, że jego posługa na rzecz sióstr przyniesie obopólne korzyści. Nie wspomniał o zarzutach wykorzystywania seksualnego dzieci ani o leczeniu pedofilii. Siostry Szkolne de Notre Dame poprosiły o oficjalne pismo zatwierdzające duszpasterstwo Bretta, ale Murphy powiedział, że ponieważ Brett nie był księdzem archidiecezji Baltimore, Siostry Szkolne Notre Dame mogą kontaktować się bezpośrednio z Brettem.

Edward Egan, biskup Bridgeport w stanie Connecticut w latach 1988-2000, spotkał się z Brettem w 1990 roku. Dokonał przeglądu przeszłości Bretta i w 1991 roku zdecydował, że Brett może nadal działać jako ksiądz pod auspicjami diecezji Bridgeport. W zeznaniu Egan został zapytany o memorandum z 1964 r. nakazujące urzędnikom kłamstwo na temat tego, dlaczego Brett został wysłany na leczenie, a Egan powiedział, że nie wymyśliłby wymówki w sprawie księdza, ale powiedziałby każdemu, kto by o to zapytał, że to żaden ich działalności. ⁴²

⁴²Eric Rich i Elizabeth Hamilton, *Abusive Priest Found in Caribbean Hideaway*, HARTFORD COURANT, 29 sierpnia 2002, dostępne pod adresem: <https://www.courant.com/news/connecticut/hc-abusive-priest-found-08-28-2002-historia.html>.

W listopadzie 1992 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez Bretta w Nowym Meksyku w 1966 roku, gdy miał od 10 do 12 lat. Brett próbował ustnie i analnie zgwałcić chłopca w swojej sypialni na plebanii. Brett powiedział chłopcu, że nikt mu nie uwierzy. Kiedy dowiedzieli się o raporcie, diecezja Bridgeport zatrudniła prywatnego detektywa, aby zbadał przeszłość ofiary i sprawdził, czy była karana.⁴³ Brett został skonfrontowany i zaprzeczono mu, że wykorzystywał ofiarę, ale przyznał, że wykorzystał seksualnie 16 lub 17-letniego chłopca w Albuquerque na plebanii parafii św. Teresy od Dzieciątka Jezus. Przyznał się również do dwóch „związków” seksualnych w Calvert Hall z uczniami szkół średnich. Powiedział, że zostało to zgłoszone biskupowi Murphy'emu. Powiedział, że archidiecezja nie prosiła go o wyjazd, ale jego praca w szkole średniej została zakończona.

W listopadzie 1992 r. ██████████ z Bridgeport napisał do biskupa Francisza Murphy'ego, aby powiadomił go o „zarzutach niewłaściwego postępowania” z Santa Fe w 1966 i 1967 r. Powiedział, że napisał do Bretta, który podróżował poza kraj, aby przyjechał do Bridgeport w celu przedyskutowania tego. Powiedział, że „nie mają powodu, by sądzić, że oskarżyciel... zamierza podjąć jakiegokolwiek działania prawne i nie było żadnego rozgłosu w sprawie oskarżenia”.

W 1992 roku mężczyzna zgłosił, że Brett wykorzystywał go seksualnie w latach 1961 i 1962 w szkole św. Cecylii i innych miejscach, w tym w seminarium św. Marii w Baltimore, gdy miał od 13 do 15 lat. Był jednym z „Mavericków Bretta”. Brett dwukrotnie zgwałcił chłopca ustnie i powiedział chłopcu, że fellatio jest formą Komunii Świętej. W 1993 roku złożył pozew przeciwko diecezji Bridgeport i ostatecznie otrzymał 750 000 dolarów.

W lutym 1993 roku mężczyzna zgłosił, że Brett wykorzystał go seksualnie w Sacramento 1960

Odręczne notatki z 3 sierpnia 1993 r., opisujące rozmowę telefoniczną z biskupem Murphym i nieznaną osobą, mówią, że Brett przyjechał do Baltimore po pobycie w Paraclete Center w Nowym Meksyku. Został wysłany przez Bridgeport za „molestowanie nieletniego, zamieszanego z nieletnim podczas zadania duszpasterskiego od Paraclete – osoby z San Diego – kardynała Shehana świadomego problemu Larry'ego. i przyjął go w poczuciu współczucia”. W notatkach napisano dalej, że „pozostawił Calvert Hall pod chmurką... sprawa została rozpatrzona wewnątrz w archidiecezji CHHS, która nie była zaangażowana”. Brett spotkał się z Murphym w marcu 1993 roku i powiedział, że Egan zmusił go do podpisania laicyzacji. Powiedział, że miał okres „mieszanej aktywności seksualnej”, ale żył w celibacie od 10 do 12 lat.

⁴³*Church Investigated Priest's Accuser*, HARTFORD COURANT, 22 marca 2002 r.

Diecezja Bridgeport zawiesiła wydziały Bretta w 1993
roku i powiadomiła – –

Archidiecezja Baltimore. W sierpniu 1993 roku

napisał do Bretta i poinformował go

że nie miał wydziałów w archidiecezji Baltimore.

Brett zniknął w 1993 roku i został znaleziony dopiero w 2002 roku przez reporterów z Hartford Courant, pomimo prób organów ścigania i prywatnych detektywów zatrudnionych przez archidiecezję Baltimore.

We wrześniu 1993 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez Bretta w latach 1971-1973 w St. Jane Frances. Również we wrześniu 1993 roku Calvert Hall poinformował władze, że szkoła dowiedziała się, że kilku uczniów mogło być wykorzystywanych seksualnie we wczesnych latach siedemdziesiątych przez Bretta, a

W 1994 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez Bretta w Calvert Hall High School w latach 1969 i 1970. Gdy miał 12 lat, ofiara uczyła religii Xaviera Langana (pedofila opisanego w tym Raporcie), a podczas klasa otrzymała wiadomość od Bretta, aby przyjść do Domu Brata. Poszedł i Brett zaczął z nim rozmawiać o sztuce, którą pasjonowała się ofiara. Brett następnie przywołał nagą rzeźbę i zapytał o penisa ofiary. Brett następnie opuścił pokój i wrócił z linijką i chusteczką. Kazał ofierze zdjąć spodnie i zgwałcił go ustnie. Powiedział, że były inne ofiary. Mniej więcej miesiąc później dyrektor Pleva wezwał go do swojego gabinetu i nakrzyczał na niego. Poszkodowany uważał, że Pleva chciał go wydalic z powodu znęcania się, ale nie mógł znaleźć podstaw. Kolejna ofiara Bretta została wydalona i wierzył, że to naprawdę dlatego, że był maltretowany przez Bretta. Archidiecezja złożyła obowiązkowe zawiadomienie władz o nadużyciu w 1994 r. Po zgłoszeniu nadużycia w 1994 r. ofiara spotkała się z kardynałem Keelerem. Ofiara zapytała, dlaczego archidiecezja umieściła pedofila w Calvert Hall, a Keeler powiedział, że ich zdaniem Brett „zmienił swoje postępowanie”. Ofiara zawarła ugodę z archidiecezją Baltimore i diecezją Bridgeport.

W październiku 1997 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie, w tym gwałt oralny, przez Bretta w latach 60. w jego domu w Baltimore i na plebanii w centrum miasta, gdy miał 16 lat. Nie był uczniem Calvert Hall. Archidiecezja złożyła obowiązkowe zawiadomienie władz o nadużyciach.

Pod koniec 1997 roku Archidiecezja umieściła oświadczenie w „Catholic Review” wskazujące, że Brett został oskarżony o niewłaściwe zachowanie seksualne i prosząc osoby dotknięte nadużyciami o kontakt z Archidiecezją i władzami stanowymi. Archidiecezja następnie otrzymała

raporty od trzech kolejnych ofiar w grudniu 1997 r., z których wszystkie Archidiecezja zgłosiła władzom cywilnym. Pierwszy

ofiara zgłosiła, że była wykorzystywana seksualnie jako student drugiego roku przez Brett'a w Calvert Hall w roku szkolnym 1969-1970. Brett wysłał notatkę, aby ofiara przyszła do niego, a kiedy to zrobił, Brett zgwałcił go ustnie. Ofiara nie miała kontaktu z Brettem przed ani po napaści. Ofiara zawarła ugodę z Archidiecezją i Calvert Hall na kwotę 50 000 dolarów. Druga ofiara zgłosiła, że była wykorzystywana seksualnie przez Brett'a w Calvert Hall na początku lat 70. Brett był jego nauczycielem religii i poprosił go, aby został po lekcjach. Brett próbował go pieścić i włożył twarz między nogi chłopca. Chłopak wyszedł, chociaż Brett próbował zablokować drzwi. Trzecia ofiara zgłosiła, że była wykorzystywana seksualnie przez Brett'a podczas drugiego roku w Calvert Hall w 1975 roku. Był na lekcji religii Brett'a. Pewnego dnia był w biurze Brett'a i Brett próbował go zgwałcić ustnie. Po tym, jak chłopiec stawiał opór, Brett zagroził, że go zawiedzie i źle traktował w klasie.

W 1997 roku archidiecezja Baltimore odpowiedziała na pytania prasy dotyczące Brett'a i stwierdziła, że zdaje sobie sprawę, że Brett „został oskarżony o pewnego rodzaju niewłaściwe czynności seksualne przed przybyciem do Baltimore. Również w 1997 r. Archidiecezja zatrudniła służby śledcze w celu zlokalizowania Brett'a. Były nieudane.

W styczniu 1998 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez Brett'a, gdy był studentem drugiego roku w Calvert Hall w 1973 roku. Brett wezwał go do swojego biura i powiedział, że może być gejem. Chłopak powiedział, że nie. Brett powiedział, że może pomóc mu się dowiedzieć. Brett kazał mu usiąść, zaciągnął zasłony i szczegółowo opisał seks heteroseksualny. Zmusił chłopca do ściągnięcia spodni, aby pokazać, czy jest podniecony, a następnie zgwałcił go ustnie. Chłopiec unikał ponownego przebywania sam na sam z Brettem po napaści. Archidiecezja złożyła obowiązkowe zawiadomienie władz o nadużyciu. Ofiara otrzymała ugodę od diecezji Bridgeport.

W styczniu 1998 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez Brett'a, gdy był studentem pierwszego roku w Calver Hall w 1976 roku. Brett przybył do szpitala, w którym chłopiec wracał do zdrowia po wypadku samochodowym na prośbę babci chłopca. Następnie Brett odwiedził go, gdy wracał do zdrowia w domu swoich babć i zabrał go do domu macierzystego Sióstr Szkolnych Notre Dame i do jego domu. Brett pokazał mu pornografię dla dorosłych i dzieci, a następnie dwukrotnie zgwałcił go ustnie. W późniejszych latach Brett próbował pieścić ofiarę. Archidiecezja złożyła obowiązkowe zawiadomienie władz o nadużyciach.

W 1999 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez Brett'a w latach 60., gdy miał 17 lat. Jechał autostopem, a Brett zabrał go i zabrał do Calvert Hall. Brett zabrał go do

swojego pokoju i dał mu alkohol, a następnie zgwałcił go ustnie. Brett powiedział mu, że Bóg tego nie zrobi

uważaj, żeby to robił, ponieważ księża nie mogą się żenić i mieć rodziny. Archidiecezja złożyła obowiązkowe zawiadomienie władz o nadużyciach.

W 1999 roku wydano dwa nakazy aresztowania Bretta w hrabstwie Baltimore i FBI zaczęło go szukać. Nakazy zostały ostatecznie wycofane.

W 2000 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez Bretta podczas drugiego roku w Calvert Hall w 1973 roku. Widział grupę chłopców często kręcących się po biurze Bretta, którzy wyglądali, jakby dobrze się bawili. Dołączył do grupy i w pewnym momencie znalazł się sam na sam z Brettem w swoim biurze. Brett pokazał mu magazyn pornograficzny, a następnie zgwałcił go ustnie. Później Brett zawiózł go do centrum handlowego Columbia, a następnie do rezydencji braci w Calvert Hall. Kilku Braci widziało, jak Brett zabiera go do jego sypialni. Brett ponownie zgwałcił go ustnie. Ktoś zapukał do drzwi podczas napadu, ale wyszedł, gdy nikt nie odpowiedział. Otrzymał ugodę z diecezji Bridgeport. Archidiecezja złożyła obowiązkowe zawiadomienie władz o nadużyciach.

Około 2000 roku mężczyzna zgłosił bratu Plevie z Calvert Hall, że był wykorzystywany seksualnie przez Bretta, kiedy był uczniem Calvert Hall w latach siedemdziesiątych. Biuro Bretta było „fajnym miejscem” na palenie. Pewnego razu Brett zapytał go, czy kiedykolwiek uprawiał seks lub orgazm. Następnie podniósł czarno-białą książkę „gejowskie porno” i zapytał ofiarę, jaką pozycję by sobie życzył. Brett zaczął wtedy mówić o Jezusie i Bogu, a potem chwycił genitalia ofiary. Brett powiedział ofierze, aby nic nie mówiła, a ofiara była „zamrożona” ze strachu. Brett wiedział, że się boi. Ofiara chciała zostać wydalona i złamała zasady ubioru, aby zostać wyrzucona. Nie ma wzmianki o jego raporcie dla Plevy.

W 2002 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez Bretta w Calvert Hall, ale nie podał szczegółów. Calvert Hall złożył władzom obowiązkowe zgłoszenie nadużycia.

W 2002 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez Bretta w Calvert Hall w latach 70. W lipcu 2002 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez Bretta na plebanii św. Piusa X, gdy miał 12 lat. Brett ściągnął chłopcu spodnie i dotknął jego genitaliów. Brett usłyszał hałas i zatrzymał się. Chłopiec uciekł i unikał Bretta. Archidiecezja złożyła obowiązkowy raport władzom.

W 2002 roku Brett został znaleziony przez Hartford Courant mieszkający na wyspie St. Maarten na Karaibach. Przedstawił się alternatywnie jako pisarz, biznesmen i agent CIA. Courant dowiedział się również, że przez wiele lat, gdy organy ścigania szukały Bretta, osoby związane z Kościołem katolickim znały jego miejsce pobytu, a nawet go odwiedzały. The

⁴⁴Eric Rich i Elizabeth Hamilton, *Abusive Priest Found in Caribbean Hideaway*, HARTFORD COURANT, 29 sierpnia 2002, dostępne pod adresem: <https://www.courant.com/news/connecticut/hc-abusive-priest-found-08-28-2002-historia.html>.

Potem zrobił to ponownie kilka dni później i zabrał go do swojego domu na Paca Street i dał mu alkohol. Chłopiec zemdlął i obudził się, gdy Brett gwałcił go analnie. Brett powiedział mu, że nie może nikomu powiedzieć. Powiedział, że jeśli powiesz ojcu, powie, że jesteś pedałem. Brett ponownie zgwałcił go w swoim domu i raz w domu macierzystym Sióstr Szkolnych Notre Dame. Zgwałcił go również ustnie podczas podróży samochodem. Ofiara unikała go po tym, gdy Brett przejeżdżał przez jego sąsiedztwo. Archidiecezja złożyła obowiązkowe zawiadomienie władz o nadużyciach. W liście sprawozdawczym archidiecezja poinformowała, że miejsce pobytu Bretta jest nieznane.

Brett zmarł w grudniu 2010 roku na Martynice.

W 2011 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez Bretta w połowie lat 60. w Nowym Meksyku, kiedy Brett został przydzielony do św. Teresy. Ofiarą był ministrant. Wymienił drugą ofiarę, która nie żyje. Archidiecezja Baltimore powiadomiła Archidiecezję Santa Fe. Pracownik archidiecezji Santa Fe powiedział, że nie zgłosi zarzutu nadużycia władzom, ponieważ Brett nie żyje. Później w tym samym roku archidiecezja Baltimore złożyła raport o zarzutach nadużyć władzom Nowego Meksyku.

W 2019 roku mężczyzna rozmawiał z Biurem Prokuratora Generalnego o swoich doświadczeniach z Brettem. Był uczniem Calvert Hall od 1972 do 1976 i był na lekcji religii Bretta na drugim roku. Kiedy zezwolono na spowiedź poza konfesjonalem, Calvert Hall urządził mały pokój obok kaplicy, aby Brett mógł się wyspowiadać. Ofiara weszła do pokoju, aby się wyspowiadać, a Brett przesunął swoje krzesło przed drzwiami. Brett powiedział, że ofiara wyglądała na silną i zdrową i zapytał, co myśli o seksie z mężczyznami. Poszkodowany powiedział, że nigdy nie miał. Brett położył rękę na nodze ofiary i zaczął przesuwając ją w kierunku genitaliów. Ofiara powiedziała, że jeśli Brett poruszy się jeszcze o cal, zacznie krzyczeć. Brett zdenerwował się i powiedział „możesz wyjść” i przesunął swoje krzesło sprzed drzwi. Brett zniknął w ciągu dwóch do trzech tygodni.

Brett został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję w 2002 roku.

16. Ojciec Frederick Brinkmann (redemptorysta)

Data urodzenia: 21 sierpnia 1949
Seminarium
duchowne: Nieznany
Data święceń: Nieznany
Data zgonu: Nie dotyczy

Znane zadania:

1976-1978 Kościół św. Michała, Baltimore, MD

Streszczenie:

Brinkmann jest księdzem redemptorystą, który pod koniec lat siedemdziesiątych służył jako proboszcz w kościele św. Michała w Baltimore. W październiku 1996 roku pewien mężczyzna skontaktował się z Archidiecezją, aby zgłosić, że był molestowany przez Brinkmanna w latach 1976-1977, gdy miał 16 lat. Ojciec ofiary porzucił rodzinę, w wyniku czego rodzina popadła w nędzę i zwróciła się o pomoc do księży św. Michała. Brinkmann pomagał rodzinie, organizując dla nich tymczasowe zamieszkanie w opuszczonym klasztorze parafialnym i dostarczając artykuły pierwszej potrzeby. W tym czasie Brinkmann zaczął zwracać szczególną uwagę na ofiarę, zabierając ją do restauracji i kupując mu alkohol i marihuanę. Brinkmann zabrał ofiarę na spotkanie z rodziną i do Esopes Retreat House w Nowym Jorku. Pewnego razu na plebanii św. Michała Brinkmann przekonał ofiarę do rozebrania się, a następnie zgwałcił go ustnie. Powiedział, że „jest to w porządku w oczach Boga”. Brinkmann następnie powiedział ofierze, aby go pieściła, ale ofiara powiedziała, że chce odejść. Nigdy nie wrócił na plebanie i od tego dnia unikał Brinkmanna. Ofiara cierpiała z powodu nadużywania substancji i miała problemy małżeńskie z powodu bólu i dezorientacji spowodowanej nadużywaniem Brinkmanna.

Archidiecezja skontaktowała się z redemptorystami, którzy powiedzieli, że nie wiedzieli o tym niewłaściwym postępowaniu, ale „nie byli całkowicie zaskoczeni” zarzutem.

Archidiecezja przekazała władzom wymagane raporty o nadużyciach.

W październiku 1996 r. przełożony prowincjalny Zakonu Redemptorystów, George Keaveney, napisał list

do [REDAKTOWANE], stwierdzając: „Mogę zapewnić, że nie ma żadnych innych incydentów znanych

redemptorystami” i że „nie miał absolutnie żadnego powodu, by kwestionować prawdziwość [Brinkmanna] w tej sprawie, ze względu na moją wieloletnią wiedzę o nim i otwartość mojego wywiadu”.

Brinkmann został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezję w 2002 roku. Redemptoryści nie wymienili go jako wiarygodnie oskarżonego.

17. Stefana Brotzmana

Data urodzenia: 3 kwietnia 1968
Seminarium
duchowne: Nie dotyczy
Data święceń: Nie dotyczy
Data zgonu: 31 sierpnia 2005 r

Znane zadania:

1991-1992	Nauczyciel, St. Clement School, Lansdowne, MD Nauczyciel, Szkoła Matki Bożej Królowej Pokoju, Baltimore, MD
1993-1999	Nauczyciel, St. Louis Catholic School, Clarksville, MD
1999-2004	Nauczyciel, Szkoła Niepokalanego Serca Maryi, Baltimore, MD
2004-2005	MD

Streszczenie:

Pod koniec sierpnia 2005 roku uczennica jednej ze szkół, w których uczył Stephen Brotzman, oskarżyła go o wysyłanie do niej nieodpowiednich e-maili. Według doniesień prasowych, Archidiecezja badała ten raport, kiedy 31 sierpnia 2005 roku Brotzman zmarł w pobliskim szpitalu.

Dzień po śmierci Brotzmana uczennica szkoły St. Louis zgłosiła archidiecezji, że Brotzman wykorzystał ją seksualnie w 2004 roku, kiedy miała 12 lat i uczęszczała na letni obóz sportowy, który Brotzman prowadził w innej prywatnej szkole niezwiązanej z Archidiecezją.

W rozmowie z Biurem Prokuratora Generalnego w 2019 roku ofiara stwierdziła, że Brotzman wykorzystywał ją seksualnie, a także wysyłała jej wiadomości o charakterze jednoznacznie seksualnym na „AIM”. Wierzyła, że prałat Luca ze szkoły w St. Louis wiedział o Brotzmanie i że Brotzman został „przeniesiony” do kilku szkół. Ofiara powiedziała, że była świadoma wykorzystywania innej ofiary w Niepokalanym Sercu Maryi. Poszkodowany zawarł ugodę z Archidiecezją. Stwierdziła, że rozumie, że śmierć Brotzmana była wynikiem komplikacji po próbie samobójczej. Co najmniej dwie inne ofiary zgłosiły nadużycia ze strony Brotzmana w 2006 roku.

Brotzman nie został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezję; do tej pory Archidiecezja umieściła na liście wiarygodnych oskarżonych jedynie duchownych.

18. Ojciec Wayland Brown (diecezja Savannah)

Data urodzenia: 1944
Seminarium duchowne: Seminarium Teologiczne Uniwersytetu Katolickiego w Waszyngtonie
Data święceń: lipiec 1977
Data zgonu: 8 czerwca 2019 r

Znane zadania:

1973-1977	Asystent seminarzysty, Kościół św. Róży z Limy, Gaithersburg, MD
1978-1986	Zastępca pastora kościoła i szkoły św. Jakuba, Savannah, GA
1986	Leczenie w St. Luke Institute w Maryland
1987-1988	Zastępca pastora kościoła św. Jakuba, Savannah, GA
lipiec 1988	<i>Usunięty z czynnej służby</i>
2004	<i>złacyzowany</i>

Streszczenie:

W 2004 roku Brown przyznał się w hrabstwie Montgomery do wykorzystywania seksualnego dzieci i pobicia. Brown wykorzystywał seksualnie 12-letniego chłopca w latach 1973-1975, kiedy był w seminarium w Waszyngtonie i pracował w kościele św. Róży z Limy w Gaithersburgu w archidiecezji waszyngtońskiej. Brown zaprzyjaźnił się z matką chłopca i zaczął przebywać w ich domu i spał w sypialni chłopca. Pieścił i gwałcił chłopca w sypialni chłopca, na plebanii kościoła oraz w pokoju akademika Browna w seminarium. Brown został również oskarżony o wykorzystywanie seksualne młodszego brata ofiary. Brown otrzymał 15 lat więzienia, z wyjątkiem 10 lat w zawieszeniu i 5 lat nadzorowanego okresu próbnego. Musiał zarejestrować się jako przestępca seksualny. Diecezja Savannah powiedziała, że nadużycia w Maryland były pierwszym doniesieniem Browna o wykorzystywaniu dzieci i że został on usunięty ze stanowiska w 1988 roku z powodu „problemów z osobowością”. Jednak ksiądz, który pracował z Brownem w Savannah, powiedział, że Brown został usunięty w 1987 roku po tym, jak rodzice skarżyli się na jego „zabawy” z nastolatkami na imprezie przy basenie.⁴⁵

Inna ofiara pozwała diecezję Savannah za nadużycia popełnione przez Browna w latach 1978-1983 i rozpoczynające się, gdy ofiara miała 10 lat. Diecezja osiedliła się w 2009 roku za 4,24 miliona dolarów.

⁴⁵ Annie Gowen, *ksiądz z Georgii, oskarżony o znęcanie się nad chłopcem w latach 70.*, W ASH . POST , 27 czerwca 2002, dostępne pod adresem: <https://www.washingtonpost.com/archive/local/2002/06/27/georgia-priest-held-charged-with-abuse-of-md-boy-in-1970s/e4995a7f-3c66-4971-a8cf-73faa9765301/>.

W 2016 roku diecezja Savannah rozstrzygnęła drugi proces sądowy z udziałem Browna o 4,5 miliona dolarów. Brown wykorzystywał ofiarę w latach 80., kiedy miał 13 lat, a Brown był księdzem w Saint James w Savannah. W pozwie zarzucono, że Brown przyznał się do „niedyskrecji” z dziećmi biskupowi Savannah Raymondowi Lessardowi w połowie lat 80. Według doniesień prasowych organy ścigania w Savannah powiedziały, że kiedy rozpoczęły śledztwo w sprawie Browna, diecezja Savannah próbowała go „ukryć”. W 1986 roku, kiedy detektywi próbowali aresztować Browna, diecezja powiedziała Brownowi i zorganizowała przeniesienie go do Maryland, gdzie trafił na leczenie do St. Luke Institute.

W 2017 roku Brown mieszkał w Baltimore po odbyciu kary więzienia w sprawie hrabstwa Montgomery. Archidiecezja Baltimore wysłała Brownowi list, w którym poinformowała go, że nie wolno mu angażować się w żadną działalność wolontariacką lub pracowniczą w ramach jurysdykcji archidiecezji ani przebywać na terenie archidiecezji „poza uczestnictwem w regularnie zaplanowanych celebracjach sakramentalnych”.

W 2019 roku Brown przyznał się do dziewięciu zarzutów, w tym sześciu zarzutów wykorzystywania seksualnego dzieci, za wykorzystywanie seksualne, które miało miejsce w Południowej Karolinie w 1978 i 1988 roku. Dwie ofiary były w wieku od 11 do 14 lat, kiedy Brown je wykorzystywał. Został skazany na 20 lat więzienia. W 1978 roku Brown zaprzyjaźnił się z jedną z ofiar i woził ją na wycieczki, w tym do Karoliny Południowej. Zgwałcił ofiarę podczas tych podróży, a znęcanie się trwało do 1979 roku.

Brown został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez diecezję Savannah.

ugodzie, aby uniknąć więzienia po znęcaniu się nad 16-letnim chłopcem, incydent, do którego przyznał się swoim przełożonym zakonnym,

do mojego poprzednika i do mnie przez telefon”. Keeler zauważył następnie, że Bugge był „wściekły” z powodu tego, że jego nazwisko znalazło się na liście wiarygodnych oskarżonych.

Uprawnienia Bugge do wykonywania posług w Archidiecezji Baltimore zostały usunięte w grudniu 1985 r. Jednak w czerwcu 1987 r. Arcybiskup William D. Borders udzielił Bugge pozwolenia na udzielanie chrztu i udzielanie co najmniej dwóch ślubów. W trakcie spełniania tych próśb arcybiskup Borders upomniął Bugge'a: „Oczekuję, że poprosisz o pozwolenie za każdym razem, gdy zechcesz zaangażować się w posługę tu, w archidiecezji Baltimore. Powiedziałbym też, że nie wydaje mi się rozsądne, abyś robił to zbyt często w ciągu następnego roku lub dwóch”.

W 1993 roku Bugge został ponownie skazany za prowadzenie pojazdu pod wpływem alkoholu w hrabstwie Baltimore, za co odsiedział jakiś czas w więzieniu.

W 2018 roku ofiara poinformowała archidiecezję, że została zgwałcona przez Bugge około 1975 roku, kiedy miała około 8 lat. Ofiara była na zajęciach szkolnej niedzielnej Bugge'a w St. John's w Severna Park w stanie Maryland, kiedy Bugge wyprowadził go z klasy, zaprowadził do szafy i siłą zgwałcił młodego chłopca. Ofiara przypomniała sobie, jak Bugge powiedział: „Jeśli komukolwiek powiesz, pójdziesz do piekła”. Archidiecezja złożyła obowiązkowe zawiadomienie władz o nadużyciu. W 2019 roku Archidiecezja zgodziła się na ugodę mediacyjną z ofiarą.

Bugge został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję Baltimore w 2002 r., a przez archidiecezję Harrisburg w 2018 r.

20. Ojciec Robert C. Callahan

Data urodzenia: 9 kwietnia 1931
Seminarium
duchowne: Seminarium Mariackie w Baltimore. lekarz medycyny
Data święceń: 25 maja 1957
Data zgonu: 22 listopada 2019 r

Znane zadania:

Przed 1957 r	Doradca w Camp St. Vincent, Zatrudnienie w Domu Dziecka św. Wincentego i inne domy dziecka
1957-1962	Zastępca proboszcza parafii św. Elżbiety, Baltimore, MD
1962-1965	Parafia św. Jana, Frederick, MD
1962-1965	Parafia św. Bernarda, Baltimore, MD
1965-1972	Parafia św. Rity, Baltimore, MD
1972-1973	Pomocniczy kapelan, Fort Holabird
1973-1975	Administrator, Chrystus Król, Edgemere, MD
1975-1978	Pastor, Chrystus Król, Edgemere, MD
czerwiec 1978	<i>Urlop</i>

Podsumowanie :

W 1978 roku Callahan został pozwany cywilnie w procesie, w którym twierdził, że miał romans pozamałżeński

z żoną sąsiada, w związku z czym „rozpoczął się urlop w czerwcu 1978 r., z którego do tego stopnia, że już nigdy nie powrócił do czynnej posługi w Archidiecezji”.

W 1988 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez Roberta Callahana w latach 1967-1974

od 11 do 18 lat. Callahan kilkakrotnie zgwałcił go analnie, kiedy spał na plebanii. „Callahan zachęcał [ofiara] do picia dużych ilości alkoholu przed angażowania się z nim w czynności seksualne”. Do nadużyć doszło w różnych innych miejscach, m.in

dom ofiary, dom Callahana, plebania św. Rity, plebania Chrystusa Króla, samochód Callahana i łódź mieszkalna, parking Glen Burnie, a nawet samochód rodziców ofiary. Ofiara w to wierzyła ktoś musiał wiedzieć o znęcaniu się ze względu na to, jak często sypiał na plebanii i dlatego Callahan często przebywał z nim w kościele, w jego szkole i w jego domu. "Tam było nie ma sposobu, aby się od niego uwolnić”.

Podsumowując spotkanie z ofiarą, ██████████ napisał: „Nie mam wątpliwości, że młody człowiek mówi prawdę, wydawał się wyraźnie urażony i urażony”. W odpowiedzi na ofiarę

obawy związane z tuszowaniem, ██████████ przyznał ofierze, „że miał rację, Kościół

popelniał błędy w przeszłości, ale teraz miał jaśniejszy obraz tego zaburzenia". [REDACTED] Również

powiedział, że miał wrażenie, że ofiara „jest zdolna w tym momencie do złożenia wyjaśnień przeciwko „instytucji” i przeciwko Callahanowi. To, co powstrzymuje go przed publicznym ujawnieniem, jest jego

własnego wstydu i wstydu”. Archidiecezja nie złożyła wymaganego raportu do cywilnego władze do dnia 13 czerwca 2002 r.

We wrześniu 1989 roku ofiara ponownie spotkała się z [] podsumowanie memorandum

[redacted]. [redacted] spotkanie w następujący sposób:

[Ofiara] wskazała, że przeprowadziła część własnego dochodzenia i znalazła akta sądowe, które wskazują, że William Donald Borders zwrócił się do sądów o udostępnienie akt ks. Callahan zapieczętował 10 maja 1979 r. Wskazał również, że [znał] przypadki, kiedy osoby sprawujące władzę zostały poinformowane o ks. Zachowanie Callahana wobec niego. Wśród tych osób był dyrektor szkoły św. Rity i jego własna siostra. Wskazał również, że jego śledztwo ujawniło, że ks. Callahan został aresztowany przez DWI poza stanem.

Pozostaje zły na Kościół, widzi masowe tuszowanie i ciągłe próby ochrony krnąbrnych księży. Nie ufa Kościołowi i mnie. Nie sądzę, aby udało mi się przekonać go, że można mi zaufać na tyle, aby zająć się tym, co się z nim stało, lub zrozumieć głębię bólu, który teraz odczuwa. Po raz kolejny oświadczył, że zamierza napisać do Arcybiskupa, do mnie i „innych”, którzy pozostają anonimowi, ze szczegółami tego, co się z nim stało.

...

Pytanie: czy należy podjąć próbę dokładniejszego zbadania akt Callahana w celu ustalenia, czy podjęto próby zajęcia się niektórymi zachowaniami, które zostały uznane za obraźliwe lub niewłaściwe? Być może teraz jest dobry moment, aby upewnić się, czy w jego aktach nie ma żadnych przesłanek oskarżeń o ww. zachowania wobec innych dzieci.

Ksiądz Ryszard Wojciechowski był skierowany do św. Rity w latach 1970-1972 i mieszkał w ten sam dom co Callahan. W 1990 roku powiedział, że Callahan był blisko wielu młodych ludzi łącznie z ofiarą i jej rodziną. Callahan uprawiał sport z nastoletnimi chłopcami i brał je na swojej łodzi, czasami na nocnych wycieczkach. „Czcili ziemię, po której chodził”.

Potwierdził, że Callahan miał dzieci w swoim pokoju, ale nie wiedział, czy zostały na noc.

Wojciechowski później zastąpił Callahana na stanowisku proboszcza Chrystusa Króla i słyszał o nim plotki

Callahan i zamężna kobieta, którzy nocowali na plebanii.

W korespondencji z pełnomocnikiem ofiary w 1990 r. Archidiecezja stwierdziła, że „[t]o brak informacji o wcześniejszej wiedzy na temat niewłaściwej aktywności seksualnej”. Niedatowane „Podsumowanie

Faktów” powiedział „[a] chociaż groził pozew, nigdy się nie zmaterializował, a Archidiecezja nigdy nie kontaktuj się [sic] w sprawie zarzutu”.

W 2017 r. archidiecezja skontaktowała się z Callahan, aby powiedzieć, że „[ostatnio] zwróciliśmy uwagę, że zarzuty dotyczące wykorzystywania seksualnego dzieci z twojej strony nie zostały zgłoszone do Kongregacji Nauki Wiary, jak tego wymagała prawo kanoniczne.” W liście zapytano, czy Callahan „byłby skłonny dobrowolnie starać się o laicyzację” na podstawie tego, „jak długo byłeś poza aktywną posługą i czy zawarłeś cywilny związek małżeński”. Podczas ich komunikacji Callahan twierdził, że poznał i poślubił swoją żonę po odejściu z ministerstwa i wierzył, że został „uniewinniony” za tę sytuację. Zgodził się starać o laicyzację i otrzymał ją w tym samym roku.

Callahan nie został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję.

21. księdza Johna Carneya

Data urodzenia: 19 maja 1931
Seminarium
duchowne: Seminarium Góry Mariackiej
Data święceń: 25 maja 1963
Data zgonu: 30 października 2020 r

Znane zadania:

1963-1968	Asystent Matki Bożej Zwycięskiej, Baltimore, MD
1970-1972	Associate Pastor, Our Lady of Victory, Baltimore, MD
1965	Nauczyciel, Arcybiskup Keough High School, Baltimore, MD
1968-1969	Zastępca pastora, St. Peter, Westernport, MD
1969-1970	Wspólny proboszcz, św. Filipa Neri, Linthicum, MD
1972-1982	Kapelan, Caton Nursing Home i Szpital Stanowy Mt. Wilson
1982-1995	Kapelan szpitala Misericordia w Filadelfii, PA i VA Medical Center, Martinsburg, Wirginia
1995	<i>Emerytowany</i>
1998	<i>Usunięto wydziały</i>

Podsumowanie :

Carney został wyświęcony w 1963 roku i od 1968 roku nauczał u arcybiskupa Keougha. proboszcz w Our Lady of Victory w latach 1963-68 i ponownie w latach 1970-72. Carney napisał w maju 1972 roku

„Zarząd Kadrowy” i poprosił o roczny urlop od kapłaństwa powołując się

„powody osobiste, o których wolę nie dyskutować”. Otrzymał leczenie zaburzeń lękowych. Kilka

kilka miesięcy później napisał do urzędnika archidiecezji, aby powiedzieć, że nie miał wiadomości od Personelu

zarządu, ale jego lekarz powiedział mu, że nie może pozostać w stanie kapłańskim.

W liście z 25 sierpnia 1972 do prałata Francisa Murphy'ego, psychologa klinicznego dr. William Urban przedstawił raport szczegółowo opisujący jego ocenę księdza Carneya. opisał dr Urban

Carney jako „niepełnosprawny emocjonalnie”, „skrajnie zależny” i „sfiksowany pregenitalnie”, ale

wskazał, że nie widzi powodu, dla którego Carney miałby opuścić kapłaństwo. Polecony dr Urban

usunięcie Carneya z Matki Bożej Zwycięskiej i umieszczenie go gdzieś, gdzie mógłby mieć relacji z „osobą wspierającą”, która nie była przełożonym.

Według odręcznych notatek w aktach archidiecezji, w 1974 roku Carney był nieszczęśliwy

z jego umieszczeniem w Caton Nursing Home. Notatki wskazywały, że Carney miał zapewnioną swoją skargą byłaby poufna. Odrębne notatki wskazują również, że ks. Brendan Carr

zasugerował negocjacje z Carneyem przed ponownym przydziałem. Notatki wskazywały, że Carney nie powinien być przypisywany do żadnej roli związanej z „CCD” lub nauczaniem.

W 1976 roku Carney napisał do prałata Murphy'ego z kilkoma pomysłami, w jaki sposób może zmniejszyć obciążenie finansowe kościoła. Carney zasugerował, aby otrzymywał roczną pensję i zamieszkał ze swoimi „dobrymi przyjaciółmi” Maskellem i księdzem Carrem. W memorandum z 6 stycznia 1977 r., zatytułowanym „Status księdza Johna Carneya”, Frank Lambert napisał do innego urzędnika archidiecezji z zaleceniami dotyczącymi umieszczenia. Lambert zasugerował, aby zaproponowano Carneyowi możliwość odegrania większej roli w służbie zdrowia lub zostania pastorem stowarzyszonym w parafii św. Piotra Apostoła. Jeśli Carney był odporny na te dwie sugestie, Lambert zasugerował, że „powinien mieć aktualną ocenę psychologiczną. Wyniki zostaną przekazane archidiecezji. Jeśli ta ocena na to wskazuje, powinien być zobowiązany do otrzymania odpowiedniej profesjonalnej pomocy”.

Prawie piętnaście lat później, w 1991 roku, kobieta ujawniła, że w 1970 lub 1971 roku, kiedy miała 10 lat, Carney pieścił ją i całował przy wielu okazjach. Carney przyznał się wówczas do całowania dziewczyny, ale zaprzeczył jakiegokolwiek niewłaściwemu zachowaniu. W 1995 roku kobieta ponownie skierowała swoje zarzuty do Archidiecezji. W liście napisanym do arcybiskupa Keelera kobieta opowiada, że Carney jeździł z nią swoim samochodem i „masował [jej] klatkę piersiową”. Leżał też na niej na sofie na plebanii Matki Bożej Zwycięskiej. Carney sadzał 10-latkę na swoich kolanach i poruszał jej ciałem tak, aby ocierało się o penisa Carneya.

Archidiecezja przeprowadziła wywiad z kobietą i jej matką w marcu 1995 roku. Matka ofiary powiedziała, że widziała, jak Carney wkładał ręce pod spódnicę ofiary i często siadał z ofiarą między nogami. Poinformowała, że chociaż nikomu nie powiedziała o incydencie, podjęła kroki, aby Carney nie miała dalszego kontaktu z córką. Podczas konfrontacji Carney przyznał, że „przytulił i pocałował” 10-letnią dziewczynkę w „romantyczny sposób”. Carney przeszedł na emeryturę w 1995 roku w czasie drugiego dochodzenia. Archidiecezja złożyła obowiązkowe zawiadomienie władz o nadużyciach w 1995 roku.

W kwietniu 1995 r. Arcybiskupowi Keelerowi wysłano pokwitowanie z The New Life Centre of Virginia „za profesjonalne usługi świadczone Johnowi Carneyowi”. Rachunek wskazuje wykonanie badań neuropsychologicznych i psychologicznych oraz wymienia liczbę zleconych badań diagnostycznych. Raport szczegółowo opisujący wyniki tych testów pojawia się w innych ujawnionych aktach. Raport wskazuje na „wrażenia diagnostyczne” zaburzeń psychoseksualnych BNO (Zatrzymany rozwój seksualny); pasywne agresywne zaburzenie osobowości; i paranoiczne zaburzenie osobowości.

Zredagowane notatki ze spotkania Archidiecezji Baltimore Independent z 20 kwietnia 1995 r.

Komisja Rewizyjna ds. Wykorzystywania Dzieci wskazała, że podczas tego spotkania omawiano Carney.

Uprawnienia Carneya jako kapłana zostały usunięte w kwietniu 1995 r. 30 sierpnia 1995 r.

napisał do Carneya, prosząc go o „ponowne rozważenie” udziału w ceremonii konwokacji w 1995 roku. „[Z] powodu zarzutów wykorzystywania seksualnego dzieci, które doprowadziły do pańskiej decyzji o przejściu na emeryturę” Wyłączony. B napisał: „być obecnym na konwokacji postawiłoby cię w niezręcznej sytuacji”. Wyłączony. B powiedział dalej, że powód przejścia Carneya na emeryturę uniemożliwił archidiecezji uznanie jego przejścia na emeryturę podczas celebracji, a ponieważ Carney nie miał zdolności, nie byłby w stanie koncelebrować liturgii. Wyłączony. B uważał, że doprowadzi to do „wielu pytań” ze strony innych księży, na które Carney „bardzo trudno byłoby odpowiedzieć”.

W 2003 roku arcybiskup Keeler napisał do Kongregacji Nauki Wiary w Watykanie w odpowiedzi na prośbę o dalsze informacje na temat Carneya. Kongregacja poinformowała, że otrzymała list od Carneya. Arcybiskup Keeler przekazał doniesienia o nadużyciach i o tym, że Carney przeszedł na emeryturę w 1995 roku. Arcybiskup Keeler przedstawił własną opinię na temat tego, czy Carney stanowi zagrożenie dla nieletnich i jego perspektyw na przyszłą posługę. Jeśli chodzi o to pierwsze, arcybiskup Keeler zauważył, że ma „wystarczające obawy” o ponowne wykroczenie, że „przyszła posługa publiczna, która w jakikolwiek sposób wymaga interakcji z nieletnimi, po prostu nie może być opcją”. Jeśli chodzi o to drugie, arcybiskup Keeler opisał wykorzystywanie seksualne Carneya jako „przeszłe działanie, które było co najmniej wyjątkowo niestosowne i nieroztropne”. Arcybiskup Keeler dodał, że „w obecnym klimacie opinii publicznej” przywrócenie księdza do publicznej posługi, który przyznał się do niewłaściwego zachowania wobec dziecka „bez względu na to, na czym polegało to zachowanie, byłoby zaproszeniem do publicznego ośmieszenia i wyrzutów wobec Kościoła.”

W 2009 roku napisał memorandum do arcybiskupa O'Briena w odpowiedzi na „prośbę o informacje” na temat Carneya. Memorandum wspominało, że Carney był emerytowanym księdzem, któremu usunięto uprawnienia „po tym, jak przyznał się do wykorzystywania seksualnego 10-letniej dziewczynki w 1975 r. w kościele Matki Bożej Zwycięskiej”. W memorandum zauważono również, że nazwisko Carneya znalazło się w „archidiecezjalnym ujawnieniu z 2002 roku księży, którzy przyznali się do wykorzystywania seksualnego nieletnich lub którym udowodniono, że je wykorzystywali”.

Do memorandum dołączone są dwa listy, jeden od siostry Carneya do arcybiskupa i jeden od arcybiskupa do Carneya. List od arcybiskupa datowany jest na 12 stycznia 2009 r. i informuje Carneya, że arcybiskup „przejrzał dostępne informacje dotyczące

[Carney's]" iw związku z tym odrzucał prośbę Carneya o „celebrację Mszy Zmartwychwstania Pańskiego” dla rodzeństwa Carneya. List od siostry Carneya był datowany na 25 stycznia 2009 roku i wyrażał rozczarowanie, że arcybiskup O'Brien odmówił pozwolenia Carneyowi na odprawienie Mszy Zmartwychwstania Pańskiego dla rodzeństwa Carneya. Siostra Carneya zaferowała swoje wsparcie dla Carneya, mówiąc, że jest „pewna, że nasz Dobry Pasterz trzyma Johna blisko siebie i jest zadowolony z wierności Johna jego powołaniu kapłańskiemu i jego głębokiemu życiu duchowemu niezależnie od decyzji prawnych / działań niektórych jego pasterzy w Kościół."

W 2014 r. memorandum do „złożenia” od urzędnika archidiecezji wskazywało, że Carney publicznie nosił rzymską obrożę i podawał się za księdza. Inny urzędnik archidiecezjalny powiedział, że spotka się z Carneyem, aby powtórzyć, że nie jest w stanie służyć ani prezentować się jako ksiądz.

Zgodnie z listem adwokata z 2017 roku, Carney znęcał się fizycznie nad chłopcem z szóstej klasy, który był uczniem arcybiskupa Keougha w latach sześćdziesiątych. Carney bił nogi i stopy ucznia gumowym wężem, uderzył ucznia w brzuch i położył ręce na jego gardle.

W trakcie tego dochodzenia Biuro Prokuratora Generalnego rozmawiało z kobietą, która zgłosiła, że Carney była obecna, gdy jako dziecko była wykorzystywana seksualnie przez Josepha Maskella, innego sprawcę opisanego w tym raporcie. Mężczyzna, który zgłosił przemoc fizyczną z rąk Carneya, również został przesłuchany i powtórzył swoje doniesienia o nadużyciach. Zgłosił również, że był wykorzystywany seksualnie przez Maskella.

Przeprowadzono również wywiad z kobietą, która była wykorzystywana seksualnie przez Carneya w 1970 roku. Potwierdziła swoje zgłoszenie o nadużyciu i wskazała, że jeden przypadek nadużycia miał miejsce na basenie. Ojciec John Peacock, inny sprawca przemocy opisany w tym Raporcie, został poinformowany o tym incydencie w szpitalu Matki Bożej Zwycięskiej. (Peacock został później wiarygodnie oskarżony o wykorzystywanie seksualne dzieci). Parafia nie została poinformowana i powiedziano jej, że Carney jedzie na „rekolekcje”. Ofiara powiedziała, że gdy miała od 18 do 20 lat, zgłosiła nadużycie policji hrabstwa Baltimore w Towson Precinct. Poinformowała, że Carney przyznał się do nadużycia podczas nagranej rozmowy telefonicznej, jednak nie wszczęto żadnego postępowania. Poszkodowana poinformowała, że spotkała się z Archidiecezją i nie chcieli rozmawiać o nadużyciach. Poszkodowany doszedł do ugody z Archidiecezją w wysokości 50 tys. dolarów.

Biuro Prokuratora Generalnego przeprowadziło wywiad z Carneyem 28 stycznia 2019 r. Carney przyznał się do znęcania się nad 10-letnią ofiarą i powiedział, że kardynał Lawrence Shehan poradził mu, aby o tym nie mówił. Carney powiedział: „Robisz w życiu głupie rzeczy, cóż, co zamierzasz zrobić?” Dodał, że to „okropna rzecz dla każdego”. Carney przyjaźnił się z Maskellem i poinformował, że w pewnym momencie między 1992 a 1994 rokiem Maskell zwierzył się, że zarzuty przeciwko niemu były prawdziwe. Zapytany o dodatkowe szczegóły, Carney nie miał żadnych i stwierdził, że Maskell był „bardzo dobrą osobą” i „miły dla wszystkich”.

Carney został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję w 2002 roku.

22. Prałat John J. Corbett

Data urodzenia: 15 sierpnia 1881
Seminarium duchowne: Seminarium Mariackie
Data święceń: czerwiec 1909
Data zgonu: 12 marca 1957

Znane zadania:

1909-1922	Kościół św. Brygidy, Baltimore, MD
1922-1923	Kościół św. Piotra w Waszyngtonie
	Pastor kościoła św. Małgorzaty w
1924-1943	Waszyngtonie
1943-1957	Pastor St. Mary Star of the Sea, Baltimore, MD
1956	Podniesiony do rangi prałata

Streszczenie:

W 1993 roku kobieta zgłosiła, że była wykorzystywana seksualnie przez Johna Corbetta w St. Mary, Star

Sea School w South Baltimore w 1949 i 1950 roku, kiedy była w trzeciej klasie. Inny dziewczyna była obecna przynajmniej raz, kiedy ją wykorzystywał. Corbett zaprosił ją i jeszcze jedną dziewczynę

do jego biura i stanąć obok niego na krześle. Następnie włożył ręce w jej spodnie i pieścił jej. Powiedziała, że jako dorosła poznała kobietę, która również była maltretowana przez Corbetta jako dziecko.

W 1993 roku druga kobieta zgłosiła, że była wykorzystywana seksualnie w St. Mary, Star of the

Sea przez Corbetta w 1952 lub 1953 roku.

W 2002 roku kobieta zgłosiła, że była wykorzystywana seksualnie na plebanii Mariackiej,

Gwiazda morza autorstwa Corbetta. Powiedziała:

Moja mama chodziła na plebanię po karty mszalne. Byłem z nią w gabinecie ojca Corbetta. Pamiętam, że miałam na sobie białą sukienkę; Byłem w pierwszej klasie. Ojciec siedział za swoim wielkim biurkiem i zawołał mnie, abym stanął obok niego. Potem byłam częściowo ukryta przed wzrokiem mojej matki. Z nią w tym samym pokoju, włożył palce w moje (pod)spodnie i we mnie. Pamiętam, jak stałem tam sztywny jak deska, patrząc na moją matkę, podczas gdy ojciec Corbett prowadził z nią rozmowę.

W podobny sposób doszło do drugiego incydentu. Powiedziała, że pamięta „uczucie strach, jakiego doznała, gdy dowiedziała się, że matka zabiera ją na plebanię. — Nie chciałem iść, ale nie wiedziałam, co innego zrobić”. Trzeci raz znęcał się nad nią w drugim plebani

pokój telewizyjny/gabinet na piętrze, gdy miała 7 lub 8 lat. Siostry ze szkoły parafialnej wysłały ją wraz z a

kolega z klasy „do sprzątnięcia gabinetu ojca”. Kolega z klasy wyszedł przed nią z gabinetu, a ksiądz Corbett zawołał ją z powrotem, gdy wychodziła. Powiedział: „Nie możesz jeszcze iść; musisz pożegnać się z Peterem. Ofiara myślała, że ma na myśli św. Piotra. Kiedy jednak do niego wróciła, „zobaczyła, że ksiądz się obnażył”.

W sierpniu 2002 roku kobieta zgłosiła, że była wykorzystywana seksualnie przez Corbetta na plebanii St. Mary, Star of the Sea około 1946 roku. Została wezwana przez swojego nauczyciela z klasy, aby poszła na plebanię i pomogła Corbettowi oczyścić jego biurko. Ona i inna dziewczyna poszły do jego biura na drugim piętrze. Miał szal na kolanach, na swojej erekcji. Powiedział, że ma parasol pod szalem. Zapytał dziewczyny, czy kąpały się poprzedniej nocy i czy wypróżniły się tego dnia, zanim włożył rękę pod jej spódnicę i majtki, by pogłaskać jej pośladki. Ofiara powiedziała Corbettowi, że jej matka powiedziała, że nikt nie może jej tam dotykać. Powiedział, że może, bo jest księdzem, ale ofiara powiedziała, że powie matce i przestał. Następnie włożył rękę w majtki drugiej dziewczyny. Powiedział pierwszej ofierze, żeby odwróciła głowę, ale ona słyszała jego ciężki oddech, kiedy molestował jej przyjaciółkę. Powiedziała o tym matce, która następnego dnia poszła do dyrektora. Wierzyła, że jej matka również rozmawiała z kimś u władzy w Archidiecezji. Jej matka przeprosiła ją w imieniu Corbetta, ale ani on, ani nikt z archidiecezji jej nie przeprosił. Wspomniała też o innej ofierze. Zobaczyła, jak Corbett wkłada rękę pod jej bluzkę. Powiedziała, że Corbett miał „długą karierę w wykorzystywaniu młodych dziewcząt”. Była bardzo zdenerwowana faktem, że Archidiecezja nie posiadała żadnego zapisu raportu jej matki.

W październiku 2002 roku kobieta zgłosiła, że była wykorzystywana seksualnie przez Corbetta na plebanii St. Mary, Star of the Sea. Kiedy była w pierwszej klasie, włożył palec do jej pochwy. Kiedy miała 7 lub 8 lat, odsłonił przed nią swojego penisa.

7 listopada 2002 r. Kobieta zgłosiła, że Corbett wykorzystywał ją seksualnie w latach czterdziestych XX wieku. Uczęszczała do szkoły Świętego Krzyża i „rutynowo odprowadzała swoją dziewczynę do domu, a po drodze mijała kościół i plebanię Najświętszej Marii Panny Gwiazdy Morza. [Corbett]... często siadał na ławce przed kościołem i wymieniał z nimi uprzejmości”. Mógł „pisać od tyłu”, aby zaimponować dziewczynom. Odprowadzała przyjaciółkę do domu, a potem wracała obok Corbetta. Podczas jednej z takich podróży Corbett wciąż siedział na ławce i zapytał ją, czy chciałaby otrzymać świętą kartkę. „Otrzymanie świętej karty było wtedy wielką sprawą”. Powiedziała tak i Corbett zaprosił ją na plebanię. Wewnątrz włożył rękę pod jej sukienkę i położył ją na jej udzie. Była zdezorientowana i od razu wyszła. To się nie powtórzyło.

W 2010 roku kobieta zgłosiła, że była wykorzystywana seksualnie przez Corbetta w 1946 roku, kiedy miała 6 lat w St. Mary's Star of the Sea. Powiedziała, że „molestował wszystkie dziewczynki w szkole”. Znała inne ofiary, w tym swoją kuzynkę.

W 2018 roku kobieta zgłosiła, że była wykorzystywana seksualnie przez Corbetta w latach pięćdziesiątych XX wieku, kiedy była w klasie od 4 do 7 w St. Mary's, Star of the Sea. Nie pamiętała, jak często dochodziło do nadużyć, ale zdarzało się to w jego sypialni. Wziął jej dłoń i położył na swoim ciele, łącznie z genitaliami.

W 2020 roku kobieta zgłosiła, że kolega z klasy powiedział jej, że Corbett „włożył ręce pod spódnicę kolegi z klasy i włożył ręce pod majtki kolegi z klasy”.

Notatki z dyskusji Johna Corbetta przez Independent Child Abuse Review Board są mocno zredagowane.

Archidiecezja złożyła wymagane raporty władzom.

Corbett został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezję w 2019 roku.

23. Ojciec Brian Cox

Data urodzenia: 22 lutego 1939
Seminarium
duchowne: seminarium józefickie
Data święceń: 1 czerwca 1968 r
Data zgonu: Nie dotyczy

Znane zadania:

1968-1973 Kościół św. Piusa V, Baltimore, MD
1975-1978 Kapelan, Arcybiskup Keough High School, Baltimore, MD
1978-1989 Zastępca pastora kościoła św. Jana, Westminster, MD
Mieszkał na Farmie Zmartwychwstania; asystował u św. Jana i
1989-1995 św. Piotra,
Libertytown, MD

Streszczenie:

Cox urodził się i wychował w Panamie i został wyświęcony na kapłana w 1968 roku. Swoją wczesną karierę skoncentrował na pracy z bezdomnymi, najpierw pracując w domu misyjnym o nazwie Dom Zmartwychwstania. Od 1975 do 1978 był kapłanem w Arcybiskup Keogh High School, następnie został proboszczem w St. John w Westminster. W 1989 roku opuścił parafię na urlopie naukowym, aby pracować w Resurrection Farm, wiejskim schronisku dla bezdomnych poza Westminsterem, choć nadal pomagał w dwóch parafiach. Mniej więcej w tym czasie inny ksiądz opisał go jako „nonkonformistę” i „trudnego”, ale w tym czasie nie były znane żadne zarzuty przeciwko niemu.

W 1994 roku Cox przyznał się sekretarzowi parafii, że czternaście lat wcześniej krótko dotknął genitaliów 13-latką, gdy mocował się z nim pod kocem. Sekretarka opowiedziała dwóm ██████ o przyjęciu — ██████ i ██████... Według

2019 wywiad z sekretarzem, ██████ rozmawiał z Coxem, który przyznał się do zachowania. The

Sekretarka powiedziała, że kiedy powiedziała ██████, powiedział, że nie chce tego słuchać. Żaden

ani ██████ nigdy nikomu nie zgłosił tego zachowania. Kiedy później wyszło na jaw, ██████ powiedział

archidiecezji, że nie zgłoszono mu tego w związku z wykorzystywaniem dzieci; ██████ zaprzeczył, że kiedykolwiek zwrócono mu na to uwagę. W końcu sekretarz powiedział trzeciej osobie, która przekazała tę informację archidiecezji w 1995 roku, rok po tym, jak po raz pierwszy wyszła na jaw. Archidiecezja następnie zgłosiła zarzuty do Biura Prokuratora Stanowego Hrabstwa Carroll.

Pierwsza ofiara została zidentyfikowana, ale nigdy nie postawiono jej żadnych zarzutów. Kiedy archidiecezja skonfrontowała Coxa z doniesieniem o nadużyciu, przyznał się do niego, a także do „sugestii seksualnych” drugiej ofierze, nieznanemu dziecku, i angażowania się w „niewłaściwe rozmowy seksualne”

z trzecią ofiarą, 16-letnim chłopcem. Te trzy incydenty miały miejsce w latach 1979-1985. Archidiecezja zgłosiła je władzom cywilnym. Trzecia ofiara powiedziała prokuratorom, że zamiast zwykłej „rozmowy”, do której Cox się przyznał, w rzeczywistości Cox wielokrotnie zgwałcił go ustnie i pieścił na plebanii St. John.

Cox został umieszczony na urlopie administracyjnym i wysłany na szpitalne leczenie psychiatryczne w St. Louis. Podczas tego leczenia przyznał się, że trzykrotnie w latach 1979-1981 miał kontakty seksualne z „młodzieżami”, z czego dwa na plebanii, oraz że odczuwał ogólny pociąg seksualny do chłopców w wieku od 15 do 18 lat. Przyznał również, że miał liczne kontakty seksualne z dorosłymi mężczyznami. Ocena psychiatryczna wykazała, że często bagatelizował swoje zachowanie.

Po dziesięciu miesiącach leczenia Cox wyraził chęć powrotu do Maryland, aby mieszkać i pracować w Resurrection Farm. Archidiecezja powiedziała mu, że zamiast tego powinien pozostać na leczeniu w St. Louis; wyraźnie zauważyli, że pomogłoby mu to uniknąć postawienia zarzutów karnych. Cox zignorował te instrukcje i wrócił na Farmę Zmartwychwstania. W biuletynie Resurrection Farm opisał siebie jako „wciąż księdza, ale bardziej ukrytego i prywatnego”. Archidiecezja napisała do niego, aby podkreślić, że nie może dłużej popisywać się jako ksiądz. Archidiecezja wysłała również listy do Resurrection Farm i wszystkich proboszczów oraz pobliskich szkół średnich, w których stwierdziła, że Cox nie ma uprawnień kapłańskich, że archidiecezja nie wyraziła zgody na jego powrót na Farmę Zmartwychwstania oraz że szkoły i parafie archidiecezji nie miały korzystać z Farmy Zmartwychwstania. Archidiecezja nadal dawała Coxowi miesięczne stypendium w wysokości 1000 dolarów, ubezpieczenie zdrowotne i dostęp do emerytury.

Doniesienia o nadużyciach z 1995 roku nie doprowadziły wówczas do postawienia zarzutów. Biuro prokuratora stanowego powiedziało, że nie było w stanie zlokalizować Coxa, aby go przesłuchać, ale nie jest jasne, jakie starania podjęto po jego powrocie na Farmę Zmartwychwstania.

W swoich publicznych oświadczeniach w tamtym czasie Archidiecezja odnosiła się do zachowania Coxa raczej jako pojedynczego zarzutu niewłaściwego postępowania wobec „nioletniego” (podkreślenie dodane), niż jako przyznanego zachowania, które dotyczyło trojga dzieci. Biuro prokuratora stanowego napisało do archidiecezji, oskarżając ją o pomniejszanie i błędną charakterystykę postępowania Coxa. Prokuratura Krajowa stwierdziła również, że zachęcając ludzi do zgłaszania nadużyć do kościoła, a nie do prokuratury, uczestniczą w tuszowaniu. W kolejnych komunikatach Archidiecezja zachęcała do zgłaszania się zarówno do Kościoła, jak i do władz państwowych.

Oświadczenie Archidiecezji dotyczące jednego przypadku nadużycia i zawieszenia Coxa wywołało rozgłos. Począwszy od 1995 roku, inne osoby zgłaszały podobne nadużycia i niewłaściwe interakcje z Coxem.

Czwarta ofiara usłyszała o tym w 1998 roku i powiedziała swojej żonie i matce o swoim własnym wykorzystywaniu przez Coxa. W 2002 roku ta ofiara dowiedziała się, że Cox nigdy nie był ścigany za wcześniejsze nadużycia i postanowił zgłosić nadużycie zarówno archidiecezji, jak i organom ścigania. Poinformował, że przez sześć miesięcy w 1980 roku Cox zabierał go na basen, a następnie pieścił w szatni. W czasie molestowania ofiarą był uczeń piątej klasy i ministrant. Notatki z archidiecezji dotyczące jego zawiadomienia brzmiały: „nie jestem pewien, czy chcę teraz wywołać skandal”. Nie jest jasne, czy notatka odnosiła się do oświadczeń ofiary, czy do opinii archidiecezji. Archidiecezja złożyła obowiązkowe zawiadomienie o nadużyciu, a te nowe zarzuty skłoniły Biuro Prokuratora Stanowego do wznowienia dochodzenia w sprawie doniesień o nadużyciach z 1995 roku.

Cox został oskarżony w 2002 roku o dwanaście zarzutów wykorzystywania seksualnego z udziałem trzeciej i czwartej ofiary. W nagranej rozmowie z jedną z ofiar twierdził, że w 1984 roku udał się do Archidiecezji po pomoc, ale został odrzucony. Przyznał się do jednego zarzutu wykorzystywania seksualnego każdej ofiary i odbył dziewięć miesięcy więzienia, począwszy od stycznia 2003 r. Jego stypendium i ubezpieczenie zostały zawieszono, gdy poszedł do więzienia. Po skazaniu został poproszony o rezygnację i odmówił. Archidiecezja zwróciła się z prośbą o zlaicyzowanie go mimowolnie, a Watykan zlaicyzował go w 2003 roku.

Piąta ofiara zgłosiła się do Archidiecezji w 2017 roku i została przesłuchana przez Prokuraturę Generalną w 2019 roku. Powiedział, że był maltretowany w 1987 i 1988 roku, gdy miał 10 lub 11 lat. Powiedział, że Cox pieścił go, gdy przebierał się i powiedział mu: „W porządku. To normalne” i nazwał to „naszym szczególnym związkiem”. Powiedział, że wykorzystywanie miało miejsce wiele razy w ciągu następnego roku i obejmowało gwałt oralny i pieszczoty. Stres był tak duży, że doznał paraliżu twarzy i w końcu zmyślił chorobę, by móc jechać do szpitala. Ofiara 5 była ministrantem, podobnie jak kilka innych ofiar. Archidiecezja złożyła obowiązkowe zawiadomienie władz o nadużyciach.

Oprócz ofiar wykorzystywania seksualnego dzieci, po rozgłosie w 1995 roku, inni donieśli o doświadczeniu niewłaściwego zachowania seksualnego przez Coxa. 20-latek powiedział, że czuł, że Cox próbował do niego podejść podczas przebierania się przed pływaniem, a matka 12-latki powiedziała, że niewłaściwie rozmawiał z jej synem o mokrych snach pod prysznicem, ale nie nie dotykaj go. Inny mężczyzna powiedział, że w 1997 roku Cox wyznał mu pociąg do młodych mężczyzn.

Biuro Prokuratora Generalnego dwukrotnie przesłuchiwało Coxa, 8 lutego 2019 r. I 25 kwietnia 2019 r. Cox powiedział, że był wykorzystywany seksualnie w konfesjonale, gdy miał 16 lat, a później stał się kompulsywny seksualnie wobec dorosłych gejów. W wywiadach przyznał się do wielu przypadków nadużyć, w tym pieszczot wielu młodych chłopców i gwałtu ustnego jednego. Przyznał się do przyznania się sekretarce do nadużycia i powiedział, że w to wierzy [REDAKTOWANE] również był tego świadomy, chociaż [REDAKTOWANE] nigdy nie rozmawiał o tym z Coxem. Cox też to kiedyś powiedział [REDAKTOWANE]

w latach 1985-1990 powiedział, [REDAKTOWANE] że „zmaga się z tym”, odnosząc się do pedofilii. On [REDAKTOWANE]

powiedział [REDAKTOWANE], co mu powiedziało: „Jesteś wspaniałym księdzem. Nie martw się o to. [REDAKTOWANE]

Cox został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję w 2002 roku.

24. Ojciec Charles Coyle (jezuita)

Data urodzenia: 2 stycznia 1932
Seminarium
duchowne: Kolegium Woodstocka
Data święceń: 1965
Data zgonu: 1 lipca 2015 r

Znane zadania:

1958-1962	Nauczyciel, szkoły jezuickie, Dallas, TX, Shreveport i Nowy Orlean, LA
1964-1965	Doradca katolickich organizacji charytatywnych, Baltimore, MD Dyrektor Instytutu Zdrowia Psychicznego, Woodstock, MD
1966	Spring Hill College, Mobile, AL
1967	Student, Boston College, Boston, MA Doradca ds. poradnictwa i narkotyków, Newton High School, Newton, MA
1969-1972	asp. Dyrektor, Strake Jesuit College Preparatory, Houston, TX
1977-1978	Spring Hill College, Mobile, AL
1978-1979	Św. Andrzeja Apostolskiego, Algier, LA
1982-1983	Kapelan, Holy Cross High School, Nowy Orlean, LA
lata 80	Kapelan Tulane University, Nowy Orlean, Luizjana
lata 80	Ignatius House Retreat Centre, Atlanta, GA
1991-1995	Zastępca dyrektora jezuickiego domu rekolekcyjnego Montserrat, Lake Dallas, TX
1995-1998	Duszpasterstwo, Nowy Orlean, LA
~ 1998-2002	

Podsumowanie :

W 2002 roku ofiara zgłosiła władzom Massachusetts, że Coyle wykorzystał go seksualnie i inny chłopiec w Newton w stanie Massachusetts w latach 70. Zgodnie z pozwem ofiary, Coyle zaprzyjaźnił się z nim, gdy Coyle był doradcą zawodowym w Newton South High School i ofiarą był studentem. Coyle zabrał ofiarę do swojego domu i zgwałcił ją ustnie. Coyle mieszkał z innym chłopcem, który później zmarł w wyniku samobójstwa. Coyle pracował w Archidiecezji Nowego Orleanu w 2002 roku

a jego wydziały zostały zawieszony przez arcybiskupa Nowego Orleanu na wieść o zarzutach powstał i pozew został złożony w Massachusetts.

W sierpniu i październiku 2003 roku dwaj bracia zgłosili, że byli wykorzystywani seksualnie przez

Charles Coyle, który udzielał porad starszemu z braci. Starszy brat

poinformował, że Coyle udzielał porad w ramach programu katolickich organizacji charytatywnych w Kolegium

z Notre-Dame. Starszy brat został wysłany do Coyle na cotygodniowe konsultacje w 1965 roku, kiedy

miął 16 lat w szkole średniej. Coyle po raz pierwszy znęcał się nad ofiarą w budynku na kampusie

College of Notre Dame, a później w domu Coyle'a w Woodstock w stanie Maryland. Coyle początkowo

pieścił genitalia chłopca, a później zgwałcił go ustnie, a potem analnie. Coyle przyjaźnił się z ojcem ofiar i czasami spędzał noce w ich domu rodzinnym.

Kilka lat później starszy brat wracał z wycieczki i poprosił Coyle'a o podwiezienie z lotniska. Miał wtedy ponad 18 lat. Coyle próbował zainicjować z nim seks, a ofiara odrzuciła jego zaloty. Coyle mieszkał w tym czasie w Bostonie i pracował jako doradca w tamtejszej szkole publicznej. Coyle mieszkał z dwoma nastoletnimi chłopcami.

Coyle wykorzystywał seksualnie młodszego brata w latach 60., kiedy miał od 11 do 13 lat. Pierwsze nadużycie miało miejsce w domu ofiary. Coyle próbował zmusić chłopca do dotknięcia swojego penisa, ale stawiał opór. Następnie dwukrotnie Coyle wszedł do jego łóżka, pieścił go i zgwałcił ustnie. Później Coyle zawiózł młodszego brata i innego chłopca do motelu w Wirginii, gdzie próbował ich zgwałcić analnie. Młodszemu bratu udało się uciec z pokoju motelowego, ale Coyle fizycznie zatrzymał drugiego chłopca w pokoju. Młodszy brat nie był pewien, co się stało w pokoju, ale usłyszał krzyki i krzyki w pokoju. Nie znał imienia drugiego chłopca.

Archidiecezja złożyła wymagane raporty władzom.

W memorandum z 2003 r. opisującym rozmowę telefoniczną między ██████████ i

Thomas Stahel z Prowincji Jezuitów w Nowym Orleanie powiedział, że Coyle był członkiem tej prowincji, a jego wydziały zostały zawieszono w marcu 2002 roku. Powiedział: „Wydaje się, że Coyle uporał się ze swoim niewłaściwym postępowaniem”.

Coyle został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję Baltimore i Zakon Jezuitów w 2018 roku. Został również wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję Nowego Orleanu i Bostonu.

25. Ojciec Fernando Cristancho (diecezja Istmina-Tadó, Kolumbia)

Data urodzenia: 15 lipca 1956
Seminarium duchowne: Ameryka Południowa
Data święceń: 1985
Data zgonu: Nie dotyczy

Znane zadania:

1995	<i>Przyznane wydziały przez diecezję Arlington</i>
1995-1997	Asystent pastora w Good Shepherd Church, Alexandria, VA
1997	<i>Wydziały wycofane przez diecezję Arlington</i> Uczęszczał na Uniwersytet Loyola, program poradnictwa duszpasterskiego
1999	
1999	<i>Wydziały nadane przez Archidiecezję Baltimore</i> Asystent pastora, a następnie proboszcz, St. Ignatius, Forest Hill, MD
1999-2002	
2002	<i>Wydziały wycofane przez archidiecezję Baltimore</i>

Podsumowanie :

Cristancho urodził się i przyjął święcenia kapłańskie w Kolumbii, w Ameryce Południowej. Przeniósł się do United

Zjednoczonych w 1994 roku i został przydzielony do Dobrego Pasterza w Aleksandrii. Odszedł po trzech latach „wśród

oskarżenia, że wypłacił pieniądze kościelne na wydatki osobiste pewnej parafiance

z którą rzekomo miał romans” według Sądu Apelacyjnego z 2007 r.⁴⁶ niezgłoszonych opinii w sprawie dotyczącej jego opieki, omówionej poniżej. Wstąpił do Poradni Duszpasterskiej Loyoli

Program, w którym poznał księdza Kennetha Farabaugha, który załatwił Cristancho asystę w St. Ignacy. (Farabaugh został później wiarygodnie oskarżony). Kiedy archidiecezja Baltimore przyznała

wydziały Cristancho, wiedzieli, że jego uprawnienia zostały cofnięte przez diecezję Arlington w 1997. Oficjalnym powodem było to, że „wykazał brak stałego programu duszpasterskiego”, ale Kanclerz Arlington powiedział ustnie do Biura Personelu Baltimore, że doszło do molestowania seksualnego

również niedyskrecja i odradzany nadawanie uprawnień. Głos zabrało Biuro Personalne do Cristancho, jego prawnika, pastora w Arlington i zakonnicy, która pracowała z nim w Arlington.

Wszyscy mówili, że pogłoski o niedyskrecji seksualnej są bezpodstawne.

W 2001 roku Cristancho, będąc księdzem w parafii św. Ignacego, dwukrotnie podróżował do Kolumbii z kobietą

żeby mogła zostać sztucznie zapłodniona jego nasieniem. Zaszła w ciążę i urodziła

⁴⁶W grudniu 2022 r. weszła w życie poprawka do konstytucji, zmieniająca nazwę Sądu Apelacyjnego Specjalnego na Sąd Apelacyjny Maryland.

do trojaczków później w tym samym roku. Nadal służył u św. Ignacego i nie powiedział kościołowi o dzieciach. Według publicznego oświadczenia archidiecezji z 2008 r., w lipcu 2002 r. Cristancho odmówił przydziału do innej parafii, „co doprowadziło do cofnięcia mu uprawnień do posługi w archidiecezji Baltimore w dniu 8 lipca 2002 r.... cofnięcie... że archidiecezja dowiedziała się, że Cristancho spłodził trojaczki... a dużo później został oskarżony i uznany przez sąd za molestowanie seksualne dwójki swoich dzieci”. 10 lipca 2002 roku Cristancho spotkał się z kardynałem Keelerem i powiedział mu, że dzięki sztucznemu zapłodnieniu spłodził troje dzieci.

W 2002 roku mężczyzna spotkał się z [REDAKTOWANO] archidiecezją, aby zgłosić psychiczne znęcanie się nad Cristancho w latach 2000-2002. Kiedy po czterech tygodniach nie otrzymał odpowiedzi, ponownie skontaktował się z archidiecezją. Opisał znęcanie się psychiczne i bycie zastraszonym, aby dać Cristancho 3000 dolarów, jego samochód, prezenty dla jego rodziny, poślubić jego siostrę w celach imigracyjnych i zapewnić mieszkania członkom rodziny. Opisał siebie jako ofiarę diabła w Archidiecezji i opisał skandal związany z wykorzystywaniem seksualnym dzieci jako dowód działania diabła.

We wrześniu 2002 roku kardynał Keeler napisał o Cristancho do biskupa Llano-Ruiza z diecezji Istmina-Tadó w Kolumbii. Wymienił szereg problemów, poczynając od „przesadnego sposobu celebrowania Eucharystii” przez Cristancho, poprzez naciskanie na parafian, by dawali mu pieniądze, odmowę przyjęcia kolejnego zadania w zachodniej Maryland i potajemne zapłodnienie kobiety in vitro. Nie wierzył, że Cristancho powinien kontynuować aktywną posługę i poprosił o przewodnictwo, ponieważ Cristancho odmówił powrotu do Kolumbii. W listopadzie 2002 r. biskup Llano-Ruiz napisał do kardynała Keelera, że wierzy, że Cristancho „miał problemy w dwóch poprzednich archidiecezjach i to są powody, dla których odszedł. Nie wiem, jakiego rodzaju miał problemy, poza tym, co sam napisał w swoich listach”. Zalecił, aby Cristancho został teraz zlaicyzowany. W grudniu 2002 roku kardynał Keeler odpowiedział, że doradzał Cristancho, aby „ubiegał się o dyspensę od obowiązków stanu duchownego” i wskazał, że jego zdaniem powinien przekazać sprawę biskupowi Llano-Ruizowi w celu przedstawienia Stolicy Apostolskiej. W 2003 roku matka dzieci Cristancho zaniepokoiła się prawdopodobnie nieodpowiednimi relacjami między Cristancho a chłopcem, którego uczył hiszpańskiego, który nocował u niego. Złożyła doniesienie na policję. W 2005 roku zaniepokoiła się, że Cristancho wykorzystał seksualnie jednego z ich dwóch synów, kiedy powiedział jej, że Cristancho „każe mi bawić się moim siusiem, żeby urosło duże, a potem wkłada je sobie do ust”. Rozmawiała z lekarzem rodzinnym, ale ani ona, ani lekarz

lekarz powiedział komukolwiek innemu. W następnym roku chłopiec powiedział przyjacielowi rodziny, który opiekował się dzieckiem, że jego ojciec włożył penisa chłopca do ust. Powiedziała o tym swojemu proboszczowi, który skontaktował się z Archidiecezją i powiadomił władze. Departament Opieki Społecznej Maryland zbadał i ustalił, że wykorzystywanie seksualne przez Cristancho było „wskazane” w przypadku obu jego synów. W 2007 roku wniosek Cristancho o przyznanie opieki został odrzucony, a odmowa ta została podtrzymana przez Sąd Apelacyjny Specjalny na tej podstawie, że wykorzystywał seksualnie swoje dzieci. W lutym 2009 r. arcybiskup O'Brien napisał do biskupa Llano-Ruiza, aby poinformował go o ustaleniach sądu stanowego i zasugerował, że „może zechcieć rozważyć podjęcie odpowiednich działań karnych dozwolonych przez prawo kościelne”.

W 2010 roku Archidiecezja napisała do Cristancho, że z powodu wykrycia przez Departament Opieki Społecznej wykorzystywania seksualnego dzieci, nie wolno mu w żaden sposób angażować się w działalność wolontariacką lub pracowniczą w jakiejkolwiek instytucji na terenie Archidiecezji ani przebywać na terenie parafii podczas obecności dzieci lub sponsorowanych przez parafię wydarzeń z udziałem dzieci. Powiedziano mu, że w żadnym momencie nie ma wstępu na teren kościoła św. Ignacego. Pozwolono mu uczestniczyć w Eucharystii i innych celebracjach sakramentalnych z wyjątkiem św. Ignacego.

W 2016 roku z archidiecezją skontaktował się mężczyzna, który powiedział, że był wykorzystywany seksualnie przez Cristancho od 2002 roku, kiedy miał 11 lat. Większość nadużyć miała miejsce w domu Cristancho w hrabstwie Harford. Cristancho był przyjacielem babci i ojczyma ofiary, a także spędzał z ofiarą czas na wakacjach oraz w domach członków rodziny ofiary. Ofiara spała w domu Cristancho i powiedziała, że Cristancho dzielił sypialnię ze swoimi małymi dziećmi. Na początku znęcania się, na biwaku, Cristancho dzielił namiot z ofiarą i włożył nogę między nogi ofiary. Nadużycia przerodziły się w pieszczoty i ostatecznie Cristancho zgwałcił chłopca zarówno analnie, jak i oralnie. Chłopiec był przerażony i przestał rozmawiać z rodziną. Archidiecezja sporządziła wymagany raport.

W 2017 roku Cristancho poszedł do apteki i użył sprzętu do drukowania zdjęć. Pracownik zobaczył nagie zdjęcia dzieci i złożył doniesienie do organów ścigania. Federalne organy ścigania wszczęły dochodzenie w sprawie Cristancho. Ostatecznie przyznał się do stworzenia nagich zdjęć pięciu ofiar. 11 maja 2022 roku Cristancho został skazany na 22 lata więzienia federalnego za wykorzystywanie seksualne dzieci.

Cristancho został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezję w 2002 roku.

26. Ojciec Robert Cullen (jezuita)

Data urodzenia: 1926
Seminarium
duchowne: Nieznany
Data święceń: 1958
Data zgonu: 15 lutego 2005

Znane zadania:

1959-1960	Sanktuarium Matki Bożej Męczenników, Auriesville, NY
1960-1961	Nauczycielka jezuickiej szkoły średniej w Dallas w Teksasie
1962-1963	Fordham University, Nowy Jork, NY
1963-1982	Nauczyciel, Loyola Blakefield High School, Baltimore, MD
1982-1990	Wheeling College, Wheeling, Wirginia Zachodnia
1990-1991	Kaplica Odkupiciela, Hot Springs, Karolina Północna
1991-1992	Świętych Piotra i Pawła, Pittsburg, Pensylwania
1992-1996	St. Charles Lwanga, Pittsburgh, Pensylwania
1996-2002	Nauczyciel, Loyola Blakefield High School, Baltimore, MD
2002-2005	Centrum jezuickie, Wernersville, Pensylwania

Podsumowanie :

Według publicznych rejestrów, w latach 60. matka ofiary zgłosiła się do Maryland Prowincji Jezuitów, że jej córka była wykorzystywana seksualnie przez Roberta Cullena w wieku od 8 do 14 lat. Powiedziała też swojemu bratu, księdzu jezuicie, i księdzu Allenowi Nowotny. Obaj mężczyźni potwierdzili otrzymanie zgłoszenia, ale nie podjęto żadnych działań w celu powiadomienia

władze, zidentyfikować dodatkowe ofiary lub ograniczyć dostęp Cullena do dzieci.

W 2005 roku sama ofiara zgłosiła się do jezuitów o wykorzystywaniu seksualnym Cullena. Jezuiti

sporządził wymagane sprawozdanie. Nadużycie miało miejsce w domu rodziny ofiary w hrabstwie Baltimore,

i według ofiary jej matka przyłapała Cullena „na gorącym uczynku”. Poinformowali o tym jezuiti

było wiele ofiar Cullena podczas jego pobytu w Loyola Blakefield, ale nie dostarczyły

Detale.

Cullen został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezję w 2019 roku. W 2019 roku Maryland

Prowincja Jezuitów umieściła Cullena na swojej liście „Jezuitów z zarzutem przestępstwa przeciwko a

małoletni (każdy poniżej 18 roku życia), którego nie można było w pełni zbadać w celu ustalenia wiarygodności,

ale co do których istnieje uzasadniona możliwość (pozorna prawda), że zarzucane przestępstwo wystąpił."

27. Ojca Józefa Daviesa

Data urodzenia: 17 maja 2018 r
Seminarium
duchowne: Seminarium Mariackie
Data święceń: 8 czerwca 1943 r
Data zgonu: 3 lutego 1992

Znane zadania:

1943-1963	Asystent proboszcza parafii św. Katarzyny w Sienie, Baltimore, MD
1952-1963	Kapelan, Calvert Hall College, Baltimore, MD
1958-1990	kapelan, harcerze
1963-1990	Kościół św. Józefa, Hagerstown, MD
1963-1990	Kapelan, Zakład Karny Maryland, Hagerstown, MD
1990	<i>Zrezygnowany</i>

Streszczenie:

Davies spędził swoją karierę przydzielony do dwóch parafii: św. Katarzyny i św. Józefa. Spędził również dziesięć nakładających się lat jako kapelan w Calvert Hall, ponad trzydzieści lat jako kapelan skautów i prawie trzydzieści lat jako kapelan w systemie więziennym. Davies wykorzystał seksualnie co najmniej ośmiu chłopców w latach pięćdziesiątych i sześćdziesiątych, którzy byli albo studentami Calvert Hall College, związanymi z parafią św. Katarzyny, albo z parafią św. Józefa. Chociaż został wyniesiony do godności prałata i publicznie chwalony przez Archidiecezję w trakcie swojej kariery zawodowej i w momencie przejścia na emeryturę, zrezygnował w 1990 r. Po tym, jak pojawiły się poważne obawy dotyczące wykorzystania przez niego funduszy w St. Joseph's. Audyt przeprowadzony przez archidiecezję wykazał znaczne deficyty, w tym brak 20 000 dolarów w datkach parafian na fundusz budowlany. Był również pytany o duże sumy, które przekazywał mężczyźnie, którego przyprowadził do siebie, a którego poznał w swojej pracy więziennej. Doniesienia o wykorzystywaniu seksualnym zaczęły się wkrótce po jego śmierci w 1993 roku.

W 1993 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez Daviesa w latach 1952-1956. Zaczęło się, gdy był ministrantem w kościele św. Katarzyny. Davies był odpowiedzialny za ministrantów i wydał pisemną karę za złe zachowanie. Kiedy chłopak nie wykonał zadania na czas, Davies zabrał go do innej części plebanii i zgwałcił analnie. Poszkodowany opisał swoją zakrwawioną bieliznę. Za drugim razem chłopiec powiedział, że powie matce, ale Davies stał się agresywny i powiedział, że mu nie uwierzą. Kiedy ofiara powiedziała Daviesowi, że go rani, Davies powiedział: „To nie potrwa długo. Potrzebuję tego.” Davies nadal gwałcił go dwa do trzech razy w miesiącu, powodując

intensywny ból i wstyd, a także problemy zdrowotne. Później w liceum próbował popełnić samobójstwo z powodu lat nadużyć.

Archidiecezjalna Niezależna Rada Rewizyjna ds. Wykorzystywania Dzieci dyskutowała na temat Daviesa na spotkaniach w listopadzie 1993 i kwietniu 1998, ale wszystkie notatki zostały zredagowane.

W grudniu 1997 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez Daviesa w roku szkolnym 1962-1963 w Calvert Hall. Davies wywoływał go trzy razy w tym roku z lekcji matematyki, pieścił go i całował w usta.

W październiku 2002 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez Daviesa, gdy był studentem w Calvert Hall. Dorastał, uczęszczając do parafii św. Katarzyny, a po odejściu ojca Davies wkroczył, by pomóc rodzinie. Pomógł ofierze w uzyskaniu częściowego stypendium na Calvert Hall. Kiedy ofiara potrzebowała wskazówek dotyczących seksu, jego matka poprosiła Daviesa, aby z nim porozmawiał. Poszedł do biura Daviesa w szkole i Davies kazał mu uklęknąć przed nim. Zmusił chłopca do wyjęcia penisa i trzymał go, gdy mówił o seksie.

W 2003 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez Daviesa w latach 60. na plebanii kościoła św. Józefa.

W sierpniu 2003 roku inny mężczyzna powiedział, że był wykorzystywany seksualnie przez Daviesa, kiedy był w St. Joseph's w latach 60., kiedy miał około 10 lat. Ofiara mieszkała kilka domów dalej od St. Joseph i odgarniała śnieg z chodników kościoła. W śnieżne dni Davies zapraszał go na plebanię między mszami. Davies w końcu zabierał go na jednodniowe wycieczki i kupował mu prezenty. Davies zapytał go kiedyś, dlaczego nie przyjął komunii, a chłopiec odpowiedział, że to dlatego, że się masturbował. Davies namówił chłopca, aby przyszedł na plebanię i wyspowiadał się. Podczas spowiedzi Davies powiedział chłopcu, aby opisał swoją masturbację, po czym Davies poszedł do łazienki i się masturbował. Potem Davies kazał mu leżeć na łóżku i masturbować się przed nim. Znęcanie się trwało latami, aż ofiara była nastolatką. Nadużycie polegało na masturbacji i ustnym gwałcie ofiary przez Daviesa. Ofiara określiła wpływ na swoje życie jako „piekielny” i straciła zaufanie do Kościoła katolickiego.

W 2005 roku mężczyzna zgłosił Calvert Hall, że był wykorzystywany seksualnie przez Daviesa, gdy był w ostatniej klasie w Calvert Hall w 1962 roku. Kiedy szedł na cotygodniową spowiedź szkolną w gabinecie Daviesa, ukląkł przed ekranem, za którym był Daviesem. Davies poprosił go, aby podszedł i uklęknął bezpośrednio przed nim. Następnie położył ręce na twarzy chłopca i pocałował go w usta. Ofiara opisała to jako namiętny pocałunek trwający kilka sekund. Poszkodowany powiedział, że był „wstrząśnięty,

zszokowana i przerażona”. Otrzymał pokutę, wyszedł i unikał Daviesa przez resztę swojego czasu w Calvert Hall. Z powodu tego doświadczenia przestał chodzić do kościoła na ponad dwadzieścia lat. Calvert Hall sporządził obowiązkowy raport dla władz i przesłał kopię do Archidiecezji.

We wrześniu 2016 roku kobieta zgłosiła, że jej mąż był wykorzystywany seksualnie przez Daviesa w latach pięćdziesiątych i sześćdziesiątych XX wieku w parafii św. Katherine i Calvert Hall College. Ofiarą był chłopiec i nastolatek w latach pięćdziesiątych i sześćdziesiątych XX wieku, uczęszczający do św. Katherine jako parafianin, a później uczeń Calvert Hall. Dowiedziawszy się o zarzutach, Archidiecezja przekazała władzom cywilnym list samoopisowy. Pierwotny list od małżonka ofiary płci męskiej zawiera uczucie rozczarowania utratą duchowej wiary jej męża podczas jego pierwszego doświadczenia edukacyjnego i jej późniejszy wpływ na jego walkę z rakiem prostaty. W liście czytamy również, że „wysyłanie księży dopuszczających się nadużyć seksualnych do innych parafii nie jest odpowiedzią. Tym muszą się zająć władze cywilne, a nie hierarchia kościelna”.

Archidiecezja sporządziła wymagane raporty.

Davies został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję w 2015 roku.

28. Ojciec Richard Deakin (kapucyn)

Data urodzenia: 1955
Seminarium
duchowne: Nie dotyczy
Data święceń: 13 kwietnia 1985
Data zgonu: Nie dotyczy

Znane zadania:

1984-1987	Asystent proboszcza parafii św. Marcina, Baltimore, MD
1987-1988	Kościół i klasztor św. Cecylii, Rochester, Pensylwania
1988	Klasztor św. Franciszka, Brookline, Pensylwania
1989	<i>Opuścił Zakon Kapucynów i ożenił się</i>
1993	<i>Zwolniony ze stanu duchownego</i>

Streszczenie:

Deakin był członkiem Zakonu Franciszkanów Kapucynów Prowincji św. Augustyna. Kapucyni pracowali w parafii św. Marcina w Baltimore i otrzymali uprawnienia od archidiecezji Baltimore. Deakin został przydzielony do St. Martin's w 1984 roku, a jego praca obejmowała koordynację grup młodzieżowych w St. Martin's i prowadzenie imprez towarzyskich.

W 1990 roku dziewczyna powiedziała matce, że Deakin wykorzystywał ją seksualnie od 1985 roku, kiedy miała 13 lat. Ona i jej rodzina byli parafianami w St. Martin i brała udział w zajęciach grup młodzieżowych. Kiedy była w szpitalu, dochodząc do siebie po poważnej operacji, Deakin odwiedził ją i przekonał, by mu zaufała i zaufała. Po wyjściu ze szpitala zaczął ją znęcać. Zaczął ją pieścić i w ciągu kilku miesięcy gwałcił ją pięć razy w tygodniu, w różnych miejscach, w tym w sypialni księdza w klasztorze, jego biurze, piwnicy kościoła, salach szkoły niedzielnej i samochodzie parafialnym. Po tym, jak Deakin opuścił Baltimore, nadal znęcał się nad ofiarą i odwiedzał ją w Baltimore w latach 1987-1988. W wyniku znęcania się ofiara zaczęła mieć koszmary, była przygnębiona i miała myśli samobójcze, co spowodowało jej hospitalizację. Zdrowie psychiczne ofiary nadal się pogarszało, zdiagnozowano u niej poważną depresję i zespół stresu pourazowego, co wymagało ciągłego leczenia i hospitalizacji.

Matka ofiary wezwała policję i w 1990 roku Deakin został aresztowany, oskarżony i skazany w Baltimore City za gwałt drugiego stopnia i wykorzystywanie seksualne dziecka. Deakin otrzymał

20 lat w zawieszeniu i 15 lat w zawieszeniu odpowiednio za każdy zarzut, biegnące równolegle, oraz 5 lat w zawieszeniu.

W 1992 roku ofiara pozwała Archidiecezję i Kapucynów, a sprawa została ostatecznie rozstrzygnięta na 2,7 miliona dolarów. Archidiecezja w ramach pozwu zażądała upublicznienia nazwiska ofiary, ale wniosek ten został odrzucony przez sąd. W obronie pozwu oskarżeni utrzymywali, że ofiara była winna współdziałaniu zaniechania, ponieważ nie zgłosiła nadużycia ani przełożonym Deakina, ani policji. Dzięki odkryciu ujawniono, że archidiecezja i kapucyni byli świadomi dodatkowych nadużyć seksualnych ze strony Deakina. Konkretnie, w 1987 roku Deakin został wezwany na policję po tym, jak kobieta zgłosiła, że molestował ją seksualnie ze swojego samochodu na ulicy. W szczególności powiedział: „Hej kochanie, masz fajny tyłek. Mam fajnego fiuta”. Następnie okrążył blok i powiedział: „Jak się masz, kochanie?” Odpowiedziała, że jest zboczony i wyszedł. Zgłosiła go na policję. Według zeznań kobiety powiedziała, że nie wniosła oskarżenia po tym, jak skontaktował się z nią ktoś z władz kościelnych i zapewnił ją, że Deakin otrzyma pomoc. [REDAKTION]

[REDAKTION] Deakin przyznał się policji, że w ciągu ostatniego roku miał problem z tego typu zachowaniami nawet dwa razy w tygodniu.

Incydent został omówiony między arcybiskupem Borders i ks. Francisem Fugini, ministrem prowincjalnym Zakonu Kapucynów, w wymianie listów w lutym i marcu 1987 r. W listach Borders poprosił o ocenę przeszłości Deakina i wyjaśnił, że jego stanowisko jest jeśli Deakin nie ma wcześniejszej historii i jeśli pozostaje na terapii, będzie mógł nadal mieć wydziały archidiecezjalne i pozostać w St. Martin's. W odpowiedzi wielebny Fugini poradził, aby przejrzał akta Deakina i rozmawiał ze współpracownikami Deakina i „nie ma absolutnie żadnych wskazówek dotyczących jakiegokolwiek wcześniejszej historii, nawet śladu jakiegokolwiek historii w tej sprawie”. Fugini powiedział również, że Deakin krzyczał na kobiety ze swojego samochodu tylko wtedy, gdy Deakin „był w zwykłym ubraniu i był po służbie, relaksując się”. Borders powiedział, że jeśli to prawda, że Deakin nigdy „nie angażował się w takie zachowanie ubrany w strój duchowny i nigdy nie został uznany za księdza... to z pewnością element skandalu jest zmniejszony”. Deakin zapewnił Fuginiego, że nigdy nikogo nie nagabywał ani nie angażował się w żadne czynności seksualne i zapewnił, że w jego przeszłości nie było nic takiego. Według listów, Deakin szukał leczenia w [REDAKTION], z [REDAKTION]. Borders wyraził chęć pozostania na bieżąco z diagnozą i leczeniem.

W skardze zarzucano, że Deakin został przeniesiony z parafii św. Marcina w czerwcu 1987, na zalecenie ██████████, personel archidiecezji i kapucynów zezwolił Deakinowi na poinformowanie członków parafii, że przeniesienie nastąpiło na prośbę Deakina i było zgodne z normalną praktyką rotacji duchownych do różnych parafii. Kiedy Deakin przebywał w St. Cecilia's, jego przełożeni skarżyli się na koszty licznych długodystansowych rozmów telefonicznych, które wykonał z Baltimore, i gdyby sprawdzili, urzędnicy kościelni dowiedzieliby się, że dzwoni do ofiary.

The Baltimore Sun doniósł o pozwie, w tym zeznaniach, które ujawniły, że Deakin szkolił się do kapłaństwa od 13 roku życia, a podczas jego szkolenia był krytykowany przez swoich przełożonych za wielokrotne wykorzystywanie pieniędzy kościoła na kina z oceną X i pornografią. Po tym, jak Deakin przyznał się do swojego zachowania wobec kobiety na ulicy w lutym 1987 r., ██████████ zalecił Deakinowi „stosunkowo szybkie” wyprowadzenie się z Baltimore, jednak został zatrzymany na swoim stanowisku do czerwca, po czym został przeniesiony do St. Cecilia's w Rochester, ROCZNIE. ██████████ opisał Deakina jako mającego „model życia nastolatka, a nie dorosłego”.

Raport Wielkiego Jury Pensylwanii 2018 opisał list od Deakina, bez daty, zaadresowany do „Najświętszego Ojca”, w którym przyznał się do wykorzystywania seksualnego. „W ciągu ostatniego roku do szesnastu miesięcy spędzonych w St. Martins, coraz bardziej angażowałem się seksualnie z nastolatką z parafii. Zaprzyjaźniłem się z nią i jej rodziną. Nasz związek rozpoczął się od tej dziewczyny i jej brata, którzy towarzyszyli mi, gdy wychodziłem na zakupy, do kina lub do parku. Nasz kontakt fizyczny ewoluował od okazjonalnego, zabawnego kontaktu, przez całowanie i pieszczoty, aż po stosunek seksualny. Deakin dalej wyjaśnił, że wierzył, że on i ofiara byli „potrzebujący emocjonalnie” i że wykorzystał ją, aby zyskać poczucie władzy i poczuć się potrzebnym komuś „jako mężczyźnie”. Deakin opisał to jako „bardzo chory związek” i dodał, że „nikt nie był świadomy zachowań seksualnych między mną a tą nastolatką”.

Zgodnie z zeznaniem złożonym w postępowaniu cywilnym z diecezją Pittsburgh, które zostało zweryfikowane przez Wielkie Jury Pensylwanii i omówione w jego Raporcie, ksiądz Robert F. Guay z diecezji Pittsburgh, który pełnił funkcję dyrektora Departamentu ds. , dowiedział się, że Deakin został oskarżony w 1990 roku z artykułu prasowego. Nikt z diecezji Pittsburgh nie skontaktował się z archidiecezją Baltimore, aby dowiedzieć się dodatkowych

informacji ani nie zbadali, czy w St. Cecilia's mogło dojść do jakichkolwiek innych nadużyć seksualnych.⁴⁷

Latem 1988 roku Deakin związał się z parafianką z parafii św. Cecylii w Pittsburghu, którą później poślubił. Chociaż raporty wskazują, że Deakin został odwołany ze stanu kapłańskiego w 1989 roku, wydaje się, że dyspensa od „kapłańskiego celibatu” Deakina została udzielona 8 stycznia 1993 roku.

Deakin został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję w 2002 roku.

⁴⁷ *Raport I 40th Statewide Investigating Grand Jury* pod adresem 634, dostępny pod adresem: https://www.attorneygeneral.gov/wp-content/uploads/2018/08/A-Report-of-the-Fortieth-Statewide-Investigating-Grand-Jury-Cleland-Redactions-8-12-08_Redacted.pdf.

29. Ojciec Alfred Dean (Josephite)

Data urodzenia: 27 stycznia 1960
Seminarium
duchowne: Nieznany
Data święceń: 14 maja 1989
Data zgonu: Nie dotyczy

Znane zadania:

1989 Wypełnij Pastor, St. Veronica, Baltimore, MD
Wypełnij pastora Matki Bożej Nieustającej Pomocy,
1989 Waszyngton, DC
1989 Wypełnij pastora, St. Joseph, Welsh, LA
1989 Wypełnij pastora, Corpus Christi, Nowy Orlean, LA
Współpracownik pastora, św. Franciszka Ksawerego,
Houston, TX
1989-1990 Zastępca pastora, St. Brigid, Los Angeles, CA
1990-1993 Pastor Świętej Rodziny, Natchez, MS
1993-1997 Ministerstwo Obszaru, St. Anne, Fayette, MS
1997 Wypełnij pastora, St. Brigid, Los Angeles, CA
1997 Wypełnij pastora, St. Joseph, Welsh, LA
1997 Pastor, Księżę Pokoju, Mobile, AL
1997-1998 *Odzyskiwanie zdrowia*
1998-1999 Associate Pastor, St. Veronica, Baltimore, MD
Tymczasowy administrator, św. Franciszek Ksawery,
Baltimore, MD
1999-2000 Pastor św. Franciszka Ksawerego, Baltimore, MD
2000-2002
3 lipca 2002 *Wydziały usunięte, umieszczone na urlopie administracyjnym*

Podsumowanie :

W lipcu 2000 roku do kardynała Keelera wysłano anonimowy list od parafianiny św. Franciszka Ksawerego, który stwierdził: „Piodą jest dokładnie to, co by było, gdyby ksiądz Dean został mianowany [jako

główny proboszcz św. Franciszka Ksawerego]. Wady księdza Deana nie są tajemnicą dla nas wszystkich. Tam

są niektórzy z nas, którzy są świadomi, że ksiądz Dean molestował dzieci i miał historię alkoholizmu”.

Archidiecezja wysłała list do przełożonego generalnego józefitów. Dziekanem został mianowany główny proboszcz św. Franciszka Ksawerego w tym samym roku.

W kwietniu 2002 roku odbyło się spotkanie z Deanem w sprawie jego związku z dwójką nastolatków

chłopców, którzy zdawali się mieszkać z nim w jego rezydencji na plebanii. Dean zaprzeczył, że dwóch chłopców

mieszkali na plebanii i zaprzeczali jakimkolwiek nadużyciom lub niewłaściwym związkom. On był radzono, aby nie odwozić ich samych do domu ani przebywać z nimi sam na sam na plebanii.

W lipcu 2002 r. do Biura Prokuratora Stanowego Baltimore wysłano anonimowy list, w którym wyrażono nadzieję, że Urząd bada „co się stało z małymi chłopcami” mieszkającymi na plebanii z Deanem.

Również w lipcu 2002 roku Dean został oskarżony o dokonywanie zalotów seksualnych z 13-letnim chłopcem, które rozpoczęły się w kwietniu tego roku w parafii św. Franciszka Ksawerego i trwały przez trzy miesiące. W szczególności przytulił chłopca, pocałował go w policzek i usta i poprosił chłopca o „prawdziwy pocałunek”. Według specjalisty ds. zdrowia psychicznego, który pracował z ofiarą, doznał on „wielkiego cierpienia emocjonalnego... [i] stracił wiarę w Kościół katolicki”. Archidiecezja umieściła dziekana na urlopie administracyjnym, odebrała mu wydziały i poleciła mu opuścić plebanię i zamieszkać w józefickiej kwaterze głównej. We wstępnym komunikacie prasowym po tym ujawnieniu Towarzystwo Najświętszego Serca św. Józefa zauważyło, że Dean został umieszczony na urlopie administracyjnym „w oczekiwaniu na dochodzenie w sprawie zarzutu wykorzystywania seksualnego dzieci”. Według wewnętrznych notatek śledztwo „ujawniło istotne kwestie budzące niepokój co do zdolności księdza Deana do duszpasterstwa nieletnich”. Dean został oskarżony o nadużycie, ale zarzuty zostały później wycofane. Ofiara ostatecznie doszła do porozumienia z archidiecezją w 2004 roku.

W sierpniu 2002 roku młody mężczyzna, który uczęszczał do kościoła św. Franciszka z parafianką, powiedział jej, że rozpoznaje Deana z jego dawnej dzielnicy. Powiedział, że Dean „będzie jeździł [] po Mount Vernon i odbierał [] małych chłopców” w każdy poniedziałek wieczorem.

Dean nigdy nie wrócił do służby.

Dean został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezję w 2002 roku.

30. Ojciec Donald Dimitroff (Bracia Chrześcijańscy)

Data urodzenia: 14 lipca 1953
Seminarium
duchowne: Nieznany
Data święceń: Nieznany
Data zgonu: Nie dotyczy

Znane zadania:

1981-1983	Nauczyciel w szkole średniej Bishop Walsh, Cumberland, MD
lata 90	Nauczyciel w St. Frances Academy, Baltimore, MD
1991-2002	Mieszkał w Calvert Hall High School, Towson, MD
2002	Wydział w Loyola College, Baltimore, MD
2010	Wydział na University of Maryland Baltimore County, MD

Streszczenie:

W 1997 roku mężczyzna zgłosił Christian Brothers, że był wykorzystywany seksualnie przez Dimitroffa od wczesnych lat 80. do kwietnia 1997. Dimitroff spotkał ofiarę, gdy ofiara była uczniem, a Dimitroff był nauczycielem w Bishop Walsh High School. Dimitroff przyznał się do związku z ofiarą, ale twierdził, że wierzy, iż chłopiec miał 18 lat. Oprócz nauczania w Bishop Walsh, Dimitroff asystował przy zajęciach komputerowych w St. Frances Academy w Baltimore na początku lat 90.

Akta Christian Brothers wskazują, że sprawa została przekazana w 1997 r. i zbadana przez Biuro Prokuratora Stanowego hrabstwa Allegany; jednak śledztwo zostało zamknięte, gdy ofiara nie odpowiedziała na zapytania policji i nigdy nie postawiono jej żadnych zarzutów. Bracia Chrześcijańscy poinformowali również Archidiecezję w 1997 r. Prowincjał Benedict Oliver napisał do kardynała Keeler 3 czerwca 1997 r. w sprawie zarzutu wskazującego, że ofiara była prawdopodobnie nieletnia w momencie rozpoczęcia „naruszenia granic”, że Dimitroff zapewnił go, że nie miał innych „niewłaściwych relacji” ani „naruszył granic” z jakimkolwiek innym nieletnim i zakończył stwierdzeniem, że „przynajmniej nie wniesiono żadnych zarzutów, obie strony pragną ugody pozasądowej i myślę, że sprawa nie zostanie stać się publicznym”.

Pomimo nadużyć i przyznania się Dimitroffa, pozwolono mu mieszkać w rezydencji Christian Brothers na terenie kampusu Calvert Hall High School do 2002 roku. Dimitroff został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezję w 2002 roku.

31. Brat Fabian, Francis E. Dolan (Xaverian)

Data urodzenia: Nieznany
Seminarium duchowne: Seminarium Mariackie
Data święceń: 1939
Data zgonu: 8 sierpnia 1975

Znane zadania:

1940	Józef Juniorat, Peabody, MA
1941-1949	Szkoła przemysłowa św. Marii. Baltimore, MD
1950-1955	Mount St. Joseph High School, Baltimore, MD
1956-1958	Liceum Ryken, Leonardtown, MD
1959-1960	Xaverian College, Silver Spring, MD
1961-1962	Nowicjat św. Józefa, Newton Highlands, MA Personel, Xaverian Brothers High School, Westwood, MA
1963-1964	MA
1965-1972	Staff, St. John's Preparatory School, Danvers, MA
1973-1975	Newton Highlands, MA

Podsumowanie :

W 1995 roku ofiara zgłosiła, że była wykorzystywana seksualnie przez kilku braci Xaverian w St.

Mary's Industrial School, począwszy od około 1945 r. Ofiara urodziła się w 1932 r., a

molestowanie miało miejsce od 1945 roku, kiedy miał 13 lat, do około 16 roku życia. W 1945 roku sąd

skazał ofiarę na „św. Mary's Industrial School, „szkoła reformowana” dla młodzieży [sic].

prowadzony przez Xaverian Brothers w Baltimore City. Brat Luanus (Lawrence Meegan) zgwałcił

ofiary ustnie i analnie w różnych miejscach w St. Mary's Industrial school. Zabrał też ofiarę i innego chłopca do szkolnego basenu lub pod prysznic i obserwował, jak się masturbują. Brat Benedykt

Joseph (Thomas F. Kelly) również zgwałcił ofiarę ustnie i analnie w pokoju Josepha i na zewnątrz teren szkoły. Brat Fabian (Francis Dolan) zgwałcił ofiarę w ambulatorium szkolnym na jednym okazja. Timothy McGrath, ksiądz pasjonista, który był kapelanem w St. Mary's Industrial School, dotknął seksualnie ofiary w szkolnej kaplicy. Ofiara wymieniła dwie inne potencjalne ofiary.

Opisał również dyscyplinę fizyczną stosowaną w szkole. Archidiecezja wydała mandat zgłosić władzom.

Dolan został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezję i Braci Xaverian w

2019.

32. Ojciec James Dowdy

Data urodzenia: 3 grudnia 1943 r
Seminarium
duchowne: Seminarium Mariackie
Data święceń: 17 maja 1969
Data zgonu: Nie dotyczy

Znane zadania:

1968-1969 Diakon, parafia św. Grzegorza
1969 Parafia św. Jana, Hydes
1969-1971 Seminarium św. Tomasza, Kenmore, WA
1971-1972 Asystent proboszcza kościoła Zwiastowania
Associate Pastor, Matki Bożej Nieustającej Pomocy,
Woodlawn, MD
1972-1975
1975-1980 Zastępca proboszcza parafii św. Marka, Catonsville, MD
1980-1989 Pastor parafii św. Hieronima, Baltimore, MD
1989-1990 *Urlop edukacyjny*
1990 Parafia św. Mateusza
1990-1991 Parafia św. Patryka, Havre de Grace, MD
1991-1992 Pastor św. Elżbiety Węgierskiej, Baltimore, MD
1992 Kościół Zwiastowania
1992-1993 Zastępca proboszcza parafii św. Józefa, Cockeysville, MD
umieszczony na urlopie administracyjnym; zlikwidowane
18 października 1993 *wydziały*
14 kwietnia 1997 *Separacja zatrudnienia*

Podsumowanie :

Dowdy został wyświęcony w 1969 roku. Służył w różnych parafiach do 18 października 1993 roku.

kiedy został umieszczony na urlopie administracyjnym w związku ze zgłoszeniem nadużycia seksualnego. Błyskotliwy

oddzielony od archidiecezji 14 kwietnia 1997 r.

Pierwsze zgłoszenie o niewłaściwym postępowaniu Dowdy'ego zostało podniesione w listopadzie 1991 r. Notatki z

czas pokazują troskę o „zainteresowanie Dowdy'ego chłopcami i zachowanie wobec nich”. Notatki opisują incydenty

w którym Dowdy złapał chłopca lub mocował się z chłopcem, i inny, w którym słyhać było, jak chłopiec mówi

„przestań” do Dowdy'ego. Jeden incydent polegał na tym, że Dowdy chwycił dziecko od tyłu „i nie pozwolił

niech idzie. Dowdy został przesłuchany i przyznał się do gry, ale odmówiono mu jakichkolwiek niewłaściwych

kontakt z dziećmi. Przyznał, że mógł pchnąć jednego z chłopców „pod ścianę” lub

„w ką”. Powiedział, że „łapie dzieci za szyję, ramiona lub kolana w punktach nacisku, po prostu wygłupiać.” Zapytał, kim są jego „oskarżyciele” i został poinformowany. Powiedział, że „podejrzewa mściwość.” Chłopcy zostali przesłuchani w obecności rodziców i powiedzieli, że nie maltretowany.

We wrześniu 1993 roku mężczyzna zgłosił, że Dowdy wykorzystywał go seksualnie w latach 1976-1984, kiedy mężczyzna miał od 16 do 24 lat. W tym czasie Dowdy wielokrotnie go całował i niewłaściwie dotykał. Do nadużyć doszło, gdy Dowdy był u św. Marka i św. Hieronima. Dowdy został umieszczony na urlopie administracyjnym 18 października 1993 r., a jego wydziały ministerialne zostały usunięte. Archidiecezja sporządziła upoważniony raport władzom i przeprowadziła spotkanie parafialne w St. Joseph's, obecnym miejscu pracy Dowdy'ego. W 1996 r. Archidiecezja zgodziła się pokryć koszty leczenia i leczenia ofiary. Również w 1996 r. Archidiecezja zgodziła się nadal finansować terapię Dowdy'ego, ale zaznaczyła, że subwencja na utrzymanie jest w trakcie przeglądu. Trwało to do 1997 r., kiedy Dowdy rozpoczął pracę w Urzędzie Ubezpieczeń Społecznych, kiedy to subsydia na życie zostały wstrzymane, ale ubezpieczenie zdrowotne było kontynuowane. W tym czasie archidiecezja obliczyła, że od 1992 roku zapłaciła Dowdy'emu 99 000 dolarów, nie licząc poradnictwa i leczenia, które kosztowały dodatkowe 60 000 dolarów. Ofiara otrzymała mniej niż 9000 dolarów.

Dowdy uczęszczał na poradnie stacjonarne w St. Luke Institute od stycznia 1994 do lipca 1994 i kontynuował leczenie do marca 1997. Podczas swojej oceny w St. Luke Institute Dowdy ujawnił kilka dodatkowych przypadków wykorzystywania seksualnego dziecka. Opisał dwa konkretne przypadki. W pierwszym przyznał się do „laskotek” z 11-letnim chłopcem, „które doprowadziły do tego, że nieletni dotykał jego genitaliów”. Powiedział, że całował i pieścił tę ofiarę. W drugim Dowdy powiedział, że był 14-16-letni chłopiec, którego pieścił i całował, iz którym angażował się we wzajemną masturbację. Tożsamość tych ofiar nie jest znana. Dowdy bardziej ogólnie opisał inne przypadki niewłaściwego zachowania seksualnego. Opisał „wzajemne pieszczoty” ze studentem seminarium, kiedy nauczał po przyjęciu święceń kapłańskich. Powiedział, że „przytulał i całował licealistów”, kiedy przychodzili do niego po duchowe przewodnictwo. Powiedział też, że miał kontakty seksualne z wieloma innymi mężczyznami, zarówno nastolatkami, jak i dorosłymi, w tym z pracownikiem seksualnym, który przyszedł do Dowdy po poradę i któremu Dowdy dał pieniądze. Archidiecezja złożyła obowiązkowe raporty o tym nadużyciu władzom.

W lutym 2015 roku inny mężczyzna zgłosił się i poinformował, że kiedy miał od dziewięciu do jedenastu lat - na początku lat 80. - Dowdy zawiązał wokół niego sznur szaty i gdy obaj byli ubrani, przycisnął do chłopca swojego penisa we wzwodzie. Mężczyzna powiedział, że Dowdy zrobił to samo innym chłopcom. Archidiecezja złożyła obowiązkowe zawiadomienie władz o nadużyciach.

Dowdy został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję w 2002 roku.

33. Ojciec Robert Duerr

Data urodzenia: 24 grudnia 1921
Seminarium
duchowne: Seminarium Mariackie
Data święceń: 22 maja 1948 r
Data zgonu: 11 sierpnia 1982

Znane zadania:

1948-1957 Asystent, St. Rita, Dundalk, MD
1957-1958 Urlop
1957-1958 Adwokat, Metropolitan Tribunal (powołany 14 maja 1957)
1958-1980 Mount de Sales Academy, Catonsville, MD
1958-1980 kapelan
1970-1977 Wicedyrektor
1977-1980 Dyrektor
1975-1980 Zastępca pastora, St. Louis, Clarksville, MD
1980 Emerytowany

Streszczenie:

W 2002 r. była zakonnica, która była przydzielona do parafii św. Rity w latach 1952-1953, zgłosiła archidiecezji, że w czasie swojego pobytu w parafii św. Rity, kiedy została przydzielona do nadzorowania zakrystii, była świadkiem, jak Duerr „pieścił ministrantów”, którzy byłby wtedy w trzeciej klasie. Według odręcznych notatek z wywiadu uzupełniającego była zakonnice widziała, jak Duerr wykorzystywał seksualnie młodego chłopca, który według niej miał około 8 lat. Była zakonnica zeznała, że widziała Duerr z chłopcem „w zakrystii przed mszą. . . [i Duerr] niewłaściwie dotykał młodego chłopca”. Spodnie chłopca były rozpięte, a Duerr go pieścił. Chłopiec nic nie powiedział, a Duerr udawał, że nic się nie stało. Kobieta nie pamiętała nazwiska ofiary. Była zakonnica opuściła Kościół w 1956 roku z powodu nadużyć. Próbowwała zgłosić to nadużycie do Archidiecezji 6 lat wcześniej, ale powiedziano jej, że nic nie mogą zrobić, ponieważ Duerr już nie żyje. W 2002 r. Archidiecezja zgłosiła nadużycie wobec nieznanego chłopca odpowiednim władzom, zgodnie z wymogami prawa.

W 2012 roku inna ofiara zgłosiła archidiecezji, że była wykorzystywana seksualnie przez Doerr od wczesnych lat pięćdziesiątych do wczesnych sześćdziesiątych, począwszy od wieku około 7 lat, aż do ukończenia szkoły średniej. Do nadużyć doszło w parafii św. Rity w Baltimore w stanie Maryland. Do pierwszego gwałtu doszło przed pierwszą komunią ofiary. Przez dekadę znęcania się Duerr dawał ofierze prezenty i traktował ją jak swoją dziewczynę. Ofiara

powiedziała zakonnicy o wykorzystywaniu w tamtym czasie, a ona również wierzyła, że ksiądz Charles Muth, inny ksiądz w parafii, wiedział o wykorzystywaniu, ponieważ jego biuro znajdowało się tuż obok biura Duerr. Nadużycia nie ustały, dopóki ofiara nie wyjechała na studia. Archidiecezja zgodnie z wymogami prawa zgłosiła to nadużycie odpowiednim władzom.

Duerr został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezję 2019.

34. Ojciec John Duggan (jezuita)

Data urodzenia: 21 stycznia 1927
Seminarium
duchowne: Weston Jezuicka Szkoła Teologiczna, MA
Data święceń: 15 lutego 1957
Data zgonu: 10 stycznia 2004

Znane zadania:

1951-1954	Nauczycielka, Scranton Preparatory School, Scranton, Pensylwania
1954-1959	Brak zadania
1959-1967	Nauczycielka, Scranton Preparatory School, Scranton, Pensylwania
1967-1968	Pacjent w Sheppard Pratt Hospital, Baltimore, MD
1968-1970	Nauczyciel, Loyola Blakefield School, Baltimore, MD
1970-1972	Minister w St. Isaac Jogues, Wernersville, Pensylwania
1972-1978	Kapelan Szpitala Św. Agnieszki w Filadelfii, Pensylwania
1978-1980	Stary kościół św. Józefa, Filadelfia, Pensylwania
1980-1981	Sabbatyczny (Jezuicka Szkoła Teologiczna w Chicago)
1981-1983	Centrum Duchowości, Nigeria, Afryka
1983-1984	Kapelan Centrum Medycznego Matki Bożej z Lourdes, Camden, NJ
1984-1988	Nauczycielka, Scranton Preparatory School, Scranton, Pensylwania
1988-1993	Zastępca pastora, St. Paul's, Scranton, Pensylwania
1993-1995	Leczenie, Southdown Institute, Kanada, Emmanuel Convalescent Fundacja
1995-2001	Ministerstwo Więziennictwa i kapelan osób starszych, Scranton, Pensylwania
1998-1999	Wiele ośrodków leczenia stacjonarnego w PA
2001-2002	Centrum szpitalne św. Jana Vianneya, Downingtown, Pensylwania

Podsumowanie :

W 2002 roku ojciec zgłosił archidiecezji, że jego syn był wykorzystywany seksualnie przez Duggana

uczęszczając do Loyola Blakefield pod koniec lat 60. i na początku lat 70., kiedy ich syn miał 15-17 lat

stary. Ofiara zmarła w 1975 roku. Spotkał się z księdzem Edem Glynnem, byłym prefektem stanu Maryland

Prowincja Towarzystwa Jezusowego (jezuitów), w 1993 r. Glynn powiedział ojcu ofiary, że skonfrontował się

Duggan i Duggan przyznali się do wykorzystywania seksualnego. Powiedział mu również, że Duggan był natychmiast

wysłanie do „Ośrodka Rehabilitacji” w Kanadzie na leczenie. (Centrum było Southdown

Institute, centrum leczenia dla księży poza Toronto, do którego przynajmniej wysłała diecezja Scranton

siedmiu księży oskarżonych o wykorzystywanie dzieci według raportu Wielkiego Jury Pensylwanii z 2018 r.).

Ojciec powiedział, że niedawno spotkał się z Dugganem, a Duggan powiedział mu, że znęcał się nad synem bardziej niż

raz. Opisał także spotkanie w 2002 r. z [REDACTED], o którym mu opowiedział

dwa inne zarzuty nadużyć i że Archidiecezja Baltimore była świadoma zarzutów.

Archidiecezja zaprzeczyła, jakoby wiedziała o zarzutach przed 2002 rokiem.

Jezuici potwierdzili, że dowiedzieli się o nadużyciach w 1993 r. (Duggan został przydzielony do St. Paul's w Scranton) i że Duggan został wysłany na ocenę i leczenie. Nie wyjaśniono ani pięcioletniej przerwy między 1954 a 1959 rokiem, ani roku leczenia w Sheppard Pratt w latach 60. Zgodnie z raportem Wielkiego Jury Pensylwanii z 2018 r., W 1993 r. Duggan został wysłany na ocenę psychologiczną i przyznał się do wykorzystywania seksualnego małych dzieci we wczesnym okresie kapłaństwa. Rodzina została zapewniona przez jezuitów, że sprawa zostanie zgłoszona odpowiednim władzom i że Duggan nigdy nie wróci na stanowisko z dostępem do dzieci. Na podstawie tych zapewnień rodzina nie wystąpiła z powództwem cywilnym ani karnym. Żadne zapisy nie sugerują, że sprawa została skierowana do organów ścigania przed 2002 r. Archidiecezja sporządziła zlecony raport.

Drugi mężczyzna zgłosił archidiecezji Baltimore w 2002 r., Że był wykorzystywany seksualnie przez Duggana, podczas gdy ofiarą był 11-letni uczeń Scranton Prep w Scranton w Pensylwanii w 1951 r. Nadużycie miało miejsce w rezydencji wydziału. Zgłosił to jezuickim władzom prowincjonalnym i cywilnym w 1996 roku. Następnie jezuicki prowincjał Glynn powiedział mu, że Duggan został oskarżony w 1993 roku i wysłany na leczenie. Ofiara dowiedziała się, że biskup Timlin ze Scranton pozwolił Dugganowi wrócić do czynnej służby po okresie leczenia i skonfrontowała się z Timlinem. Timlin powiedział, że decyzja została oparta na oświadczeniu Duggana, że nie wykorzystywał żadnych dzieci w Scranton i że został przydzielony do duszpasterstwa więziennego i nie był zaangażowany w pracę parafialną. Ofiara dowiedziała się, że w rzeczywistości Duggan nadal mógł służyć w miejscach, w których miał dostęp do nieletnich, pomagając lokalnym parafiom w weekendowych mszach, i ponownie skonfrontował się z Timlinem.

Prowincja Jezuitów Maryland potwierdziła archidiecezji, że otrzymała zgłoszenie o nadużyciu w 1996 roku. Zarzuty są opisane w Raporcie Wielkiego Jury Pensylwanii z 2018 roku. Według raportu mężczyzna zgłosił jezuickiemu prowincjałowi i władzom cywilnym w Scranton w grudniu 1996 r., Że był wykorzystywany seksualnie przez Duggana w latach 70. . Po 1996 roku duszpasterstwo Duggana ograniczało się do klasztorów i więzień w diecezji Scranton w Pensylwanii. Ta sama ofiara zgłosiła w 1999 roku, że wierzy, że Duggan uczestniczył w służbie bez nadzoru. Diecezjalna Komisja Rewizyjna zaleciła biskupowi Timlinowi, że jedyne posługami, które byłyby otwarte dla Duggana, były odprawianie mszy i udzielanie sakramentów w zakładach poprawczych, domach opieki i klasztorach.

W maju 2002 roku ofiara ponownie skontaktowała się z diecezją Scranton i zażądała zapewnień, że Duggan nie stanowi zagrożenia dla młodych ludzi. Timlin zasugerował następnie prowincjałowi Maryland Prowincji Jezuitów Maryland, że powrót Duggana do Scranton nie byłby dobrym pomysłem. Duggan został następnie usunięty ze wspólnoty jezuickiej w Scranton.

Zgodnie z korespondencją jezuitów do archidiecezji Baltimore, inna ofiara, która została ujawniona Towarzystwu Jezuitów w 1995 roku, pochodziła z miasta Benin w Afryce. W aktach stwierdza się, że Duggan był oskarżany o „niewłaściwe zachowanie”, kiedy został tam przydzielony do służby w latach 1981-1983.

Archidiecezja Baltimore wymieniła Duggana jako wiarygodnie oskarżonego w 2002 r. Diecezja Scranton i Prowincja Jezuitów Maryland uznały go za wiarygodnie oskarżonego dopiero w 2018 r.

35. Ojca Fryderyka Duke'a

Data urodzenia: 9 grudnia 1914
Seminarium
duchowne: Seminarium Mariackie
Data święceń: 30 maja 1942 r
Data zgonu: 17 lutego 1992

Znane zadania:

1942-1961	Sanktuarium Małego Kwiatka, Baltimore, MD
1961-1967	Mariackiego, Lonaconing, MD
1967-1971	Św. Jana Ewangelisty, Frederick, MD
1971-1978	Parafia św. Marka, Catonsville, MD
1978-1979	Parafia św. Bernarda, MD
1979-1987	Matki Boskiej Bolesnej, Owensville, MD

Streszczenie:

Duke popełnił wiele aktów wykorzystywania dzieci w Shrine of the Little Flower w Baltimore w latach 1944-1961. Po tym, jak 47-letnia ofiara skontaktowała się z Archidiecezją Baltimore w 1988 roku, powiadamiając ją, że Duke wykorzystywał go seksualnie, Archidiecezja rozmawiała z Duke przyznał się do wykorzystywania seksualnego 26 dzieci. Ostatecznie zgłosiło się siedem ofiar wykorzystywania seksualnego.

Archidiecezja była świadoma nadużyć księcia już w 1953 roku, kiedy dwóch lub trzech chłopców zgłosiło to innym księżom. W odpowiedzi kardynał Shehan wysłał Duke'a do Seminarium św. Marii po „kierownictwo duchowe”, po czym Duke powiedział arcybiskupowi Keoughowi, że w przyszłości będzie żył w „celibacie”. Sam Duke i dwie inne osoby potwierdziły w wywiadach z 1988 roku, że archidiecezja - w tym sam arcybiskup Keough - wiedziała o nadużyciach w latach pięćdziesiątych. Monsignor White powiedział, że w tym okresie kościół był świadomy, że Duke „bawił się z chłopcami”. Powiedział, że „Keough nic nie zrobił”. Biskup Murphy powiedział, że kardynał Shehan powiedział kiedyś: „szkoda, że Fred miał problemy z chłopcami”. Nie są znane żadne zapisy z lat pięćdziesiątych XX wieku, które odzwierciedlałyby postępowanie księcia lub wiedzę archidiecezji na ten temat. Duke powiedział, że ponownie zaczął molestować chłopców rok po okresie „kierownictwa duchowego” w 1953 roku.

Archidiecezja została ponownie poinformowana o nadużyciach w maju 1988 r., kiedy ofiara napisała do nich, opisując nadużycia ze strony Duke'a, którego opisał jako „diabolicznie wyjątkowego” w swojej niegodziwości. Do nadużyć doszło, gdy ofiara była w 7. i 8. klasie, w

1953 i 1954 r. W czasie wysłania listu w 1988 r. Duke był na emeryturze i mieszkał w domu opieki. Podczas wywiadu z

W tamtym czasie Duke przyznał się do wykorzystywania 26 chłopców w latach 1949-1961, w tym do gwałtu oralnego i analnego.

Archidiecezja, przygotowując się do przesłuchania ofiary w 1988 r., mówi: „nie rozmawiamy o żadnych innych dzieciach”, „wypieramy się wszelkiej odpowiedzialności”, „nie powiemy, że kościół nie wiedział”, „może my mógłby powiedzieć, że nie mamy nic w naszych aktach”, „jeśli obecny jest prawnik, okaż zdziwienie” oraz „żadnej historii, nic w aktach”. W wewnętrznej notatce z tego samego

okresie, ██████████ napisał: „[m]amy nadzieję wyjaśnić zły stan zdrowia Freda Duke'a i

być może nawet [ofiara] odwiedziła Freda Duke'a w [domu opieki]. Naszym zdaniem Fred Duke jest tak skruszony i szczery w tej sprawie, że osobisty kontakt może rozproszyć sytuację”. Ta ofiara zgodziła się z Duke'em na 25 000 \$. Zapłata pochodziła od księcia, a ugoda uwolniła zarówno księcia, jak i archidiecezję.

Po zgłoszeniu i ugodzie z 1988 r. Kościół nie szukał innych ofiar ani nie ogłaszał publicznie, ani nie zgłaszał postępowania organom ścigania. W sporządzonym później raporcie wewnętrznym archidiecezja napisała, że incydenty z 1988 r. „nie zostały zgłoszone [organom ścigania], ponieważ wszystkie ofiary były dorosłymi osobami, a ks. Duke od jakiegoś czasu nie miał kontaktu z dziećmi”. Przymuszalnie raport oznacza, że ofiary były „dojrzałymi dorosłymi” w momencie ponownego odkrycia nadużyć w 1988 r., a nie w czasie, gdy doszło do nadużyć. Kościół zgłaszał pewne zarzuty władzom kryminalnym począwszy od 1993 roku, chociaż do tego czasu Duke zmarł. Ogłoszenie Archidiecezji o śmierci Duke'a w 1992 roku określiło go jako „bardzo kochanego i bardzo oddanego”. Nie wspomniał o nadużyciach.

Kolejna ofiara zgłosiła się we wrześniu 1993 roku, rok po śmierci Duke'a. Ofiara ta poinformowała Archidiecezję, że pod koniec lat czterdziestych Duke znęcał się nad nim przez dwa lata, całując go wiele razy i raz pieszcząc. Podobnie jak w przypadku innych ofiar, Duke wysłał tę ofiarę do spowiedzi z innym księdzem (Josephem Kenneyem, również sprawcą przemocy opisanym w tym raporcie), który przysiągł ofierze zachowanie tajemnicy i nie zgłosił nadużycia. Ta sama ofiara napisała do Archidiecezji w marcu 2001 roku, opisując swoje kontakty z Duke'em, które rozpoczęły się w 1944 roku, jako „okropny koszmar, który towarzyszy mi do dziś”. Powiedział, że Duke go pieścił, a kiedy wyznał to innemu księdzu, ten kazał mu nikomu o tym nie mówić. Wykorzystywanie seksualne trwało dwa lata, począwszy od 10 roku życia ofiary. W późniejszym liście napisał, że „nie mogłem przed nim uciec!”

We wrześniu 2002 r. Archidiecezja upubliczniła zarzuty wobec Duke'a, co skłoniło szereg innych ofiar do ujawnienia się. We wrześniu 2002 roku ofiara napisała do kościoła, że

był wielokrotnie prześladowany przez Duke'a w latach 1961-1965, począwszy od wieku 11 lat. Powiedział, że po każdym z tych spotkań seksualnych ujawniał incydenty innym księżom podczas spowiedzi, ale księża „nigdy nie dali mi rady uciekać, albo powiedzieć rodzicom”.

Inna ofiara zawiadomiła archidiecezję we wrześniu 2002 r., że wiosną 1946 r., gdy miał 12 lat, Duke zapytał go, czy rosną mu włosy łonowe, a następnie zamknął go w pokoju i kazał na niego czekać. Przestraszona ofiara wyskoczyła przez okno i zraniła się w kostkę, ale nigdy nie była wykorzystywana seksualnie.

Inna ofiara spotkała się z kościołem w październiku 2002 roku, aby opisać swoje nadużycia ze strony Duke'a. Ofiara powiedziała, że Duke znęcał się nad nim od trzeciej lub czwartej klasy, w 1946 lub 1947 roku. Znęcanie się trwało przez pierwszą klasę liceum, co prawdopodobnie miało miejsce w 1952 lub 1953 roku. gwałt analny dwa do trzech razy w miesiącu i miał miejsce w gabinecie dyrektora, w pokoju Duke'a oraz w samochodzie Duke'a. Ofiara opowiedziała o nadużyciach wielu pracownikom kościoła, w tym innym księżom podczas spowiedzi. Jeden z tych spowiedników, ksiądz John Tierney, w końcu rozmawiał z Duke'em o nadużyciach i to ustało. Nic nie wskazuje na to, by Tierney lub jakakolwiek inna osoba zgłosiła nadużycie jakimkolwiek organowi przestępczemu lub innemu urzędnikowi kościelnemu. Ofiara powiedziała, że zgłosiła molestowanie także innemu księdzu w 1968 roku, ale nigdy nie skontaktowano się z nim w odpowiedzi.

W sierpniu 2003 r. Ofiara napisała list do kardynała Keelera, w którym napisała, że był maltretowany przez Duke'a, gdy był w siódmej i ósmej klasie, w latach 1949-1951. Stwierdził, że dwa lub trzy razy w miesiącu, podczas ćwiczeń chóru, Duke by zabier go w ustronne miejsce, żeby go pocałować i objąć, a księżę kazał mu kiedyś pokazać penisa. Powiedział, że Duke był wyraźnie podniecony podczas spotkań. Powiedział, że Duke był onieśmielający i powiedział mu, że takie zachowanie jest normalne. W końcu ofiara powiedziała Duke'owi, że przeszkadza mu to zachowanie i powie matce, a Duke przestał.

Inna ofiara zgłosiła się w 2010 roku, aby powiedzieć, że Duke całował go i pieścił dwa razy, gdy był w 7 lub 8 klasie, w 1960 roku.

Frederick Duke został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezję w 2002 roku. Archidiecezja składała władzom obowiązkowe raporty o nadużyciach począwszy od 2002 roku.

36. Ojciec Walter Emala (diecezja Memphis, TN)

Data urodzenia: 14 czerwca 1925
Seminarium duchowne: Seminarium Mariackie
31 maja 1952 r
Data święceń: 20 lutego 2008
Data zgonu:
Znane zadania:

1952	Tymczasowy asystent pastora kościoła św. Anny, Nashville, TN
1952	Asystent kapelana, St. Mary Orphanage, Nashville, TN
1952	Asystent kapelana, Tennessee State Penitentiary, Nashville, TN
1952-1955	Asystent pastora kościoła św. Anny, Memphis, TN
1955-1957	Asystent pastora, Kościół Świętego Ducha, Knoxville, TN Dyrektor ds. Młodzieży ze Wschodniego Tennessee, Knoxville, TN
1955-1957	
1955-1956	Nauczyciel, Knoxville Catholic High School, Knoxville, TN
1957-1959	Pastor kościoła św. Patryka, McEwen, TN
1959	<i>Zwolnienie lekarskie</i> Asystent pastora, Kościół Niepokalanego Poczęcia, Memphis, TN
1960-1967	
1960-1961	Nauczyciel, Liceum Niepokalanego Poczęcia, Memphis, TN
1967-1968	Asystent pastora kościoła św. Anny, Bartlett, TN
1968-1975	<i>Zwolnienia chorobowe i urlopy z diecezji Nashville</i> Służba w niepełnym wymiarze godzin, Our Lady Queen of Peace, Middle River, MD
1968-1972	
1972-1975	Tymczasowy proboszcz stowarzyszony Matki Bożej Królowej Pokoju, Middle Rzeki, doktor medycyny
1975	<i>Wydziały usunięte przez archidiecezję Baltimore</i>
1981-1985	Św. Piotra, Góra Karmel, Pensylwania
1981-1985	St. John, New Freedom, PA

Podsumowanie :

Walter Emala został wyświęcony w diecezji Nashville w 1952 r. ⁴⁸ Dokumenty sądowe dotyczące procesów sądowych dotyczących wykorzystywania seksualnego dzieci przeciwko diecezji Memphis, które zostały otwarte w 2010 r., w tym materiały o Emali. Odręczny list z 1959 roku od biskupa Nashville Williama Adriana do Emali powiedział: „W obecnej sytuacji nie możemy powierzyć ci innego duszpasterstwa w diecezji, chyba że ty radykalnie zmienić. I jestem całkowicie przekonany, że żaden pastor nie przyjmie cię jako asystenta, chyba że pod dowództwem, a czego nie chcę robić... Poza tym twój epizod z tym chłopcem, którego trzymałaś

wokół było zgorszenie dla wielu spośród waszego ludu”. Adrien powiedział, że diecezja musiała wpłacić 5000 dolarów

rachunki w wyniku zachowania Emali. W 1966 roku proboszcz St. Ann w Bartlett, Tennessee, i

⁴⁸Kiedy w 1971 roku utworzono diecezję Memphis, Emala został kapłanem diecezji Memphis.

Dyrektor ds. Powołań napisał do Josepha Duricka, administratora apostolskiego, że Emala „wydaje się mieć nienormalną obsesję na punkcie ich rozwoju seksualnego i zachowania... [Emala] zabiera młodych mężczyzn na wycieczki i nalega na spanie z nimi często nago. W tamtych czasach próbował obchodzić się z nimi w sposób seksualny”. Emala kazała chłopcom trenować i podnosić ciężary nago, badając ich. Kiedy rodzice dwóch chłopców zagrozili, że zabiorą głos, pastor w St. Ann poradził im, aby unikali Emali. Emala został skonfrontowany i odmówił zakończenia swoich związków z chłopcami. W kwietniu 1968 roku Durick napisał do Emali i powiedział, że może albo wziąć dłuższy urlop poza Tennessee i zachować swoje wydziały, albo przejść na emeryturę i je stracić.⁴⁹

Emala wybrała dłuższy urlop i przeniosła się do Maryland, aby zamieszkać z rodzicami. Nie ma dowodów na to, czy diecezja Nashville powiadomiła archidiecezję Baltimore o postępowaniu Emali. Wkrótce po przybyciu Emali do Maryland zaczął asystować w parafii Matki Bożej Królowej Pokoju w Middle River. Wydziały otrzymał na prośbę proboszcza Dominika Bonomo w sierpniu 1968 r. Z notatek z wizyty duszpasterskiej w listopadzie 1968 r. wynika, że Emala nie umie obchodzić się z pieniędzmi, ma cztery samochody i jest zadłużona. Miał też „pewne problemy psychiczne i przez rok był leczony ambulatoryjnie przez lekarza w Instytucie Seton... Poza tym jest bardzo porządnym księdzem, nie ma żadnych problemów z piciem ani nie wydaje się nadmiernie pociągać do dziewczyn. Nie ma żadnych podejrzeń co do H.” W 1971 r. Emala poprosiła diecezję Memphis o pozwolenie na ubieganie się o przydział do archidiecezji Baltimore i możliwość ubiegania się o inkardynację w przyszłości. Kanclerz Memphis, Leo Ringwald, napisał do niego 27 maja 1971 r. i udzielił mu pozwolenia na przedłużone zwolnienie lekarskie oraz pozwolenie na złożenie wniosku do Archidiecezji Baltimore o przydział, a po roku o inkardynację. Napisał: „masz dobrą opinię w diecezji Memphis i nadal masz uprawnienia diecezji”. W 1972 roku, w zależności od pozytywnej opinii Ringwalda, Emala została mianowana Tymczasowym Proboszczem Pomocniczym Matki Bożej Królowej Pokoju.⁵⁰

W czerwcu 1975 r. archidiecezja otrzymała informację o zachowaniu Emali z wieloma chłopcami. Odręczne notatki bez daty brzmiały: „1975-[nieczytelne]/Bonomo -> PFM (rodzina przyszła do księży OLQP) – [nieczytelne] -> zapasy na nogi – Emala się wygłupia, ale nie [nieczytelne]”. „[a]absolutnie

⁴⁹ Bill Dries, 2004 *Oskarżenie nie jest początkiem roszczeń dotyczących lokalnego nadużycia* MEMPHIS DAILY NEWS, 9 kwietnia 2010 r., dostępne pod adresem: <https://www.memphisdailynews.com/news/2010/apr/12/inside-the-priest-files-documents-reveal-50-years-of-abuse-coverups-in-memphis-diocese/>.

⁵⁰Odrębna notatka z datą 1 kwietnia 1971 roku mówiła, że Bonomo był niezadowolony z Hiltza. Robert Hiltz, sprawca znęcania się nad dziećmi opisany w tym Raporcie, został wyznaczony jako tymczasowy proboszcz Matki Bożej Królowej Pokoju w 1971 roku i ponownie w tym samym roku.

W poufnej” notatce, opisującej rozmowę z Emalą z 12 czerwca 1975 r., napisano, że arcybiskup Borders „chce, aby natychmiast opuścił przydział. Jako przyczynę przyznał „względy zdrowotne”. Granice nie pozwoliły mu „osobiście wrócić na probostwo”, ale po interwencji jego adwokata zezwoliły na jego powrót „na bardzo krótkie okresy, aby spakować rzeczy osobiste”. Borders spotkałoby się z Emalą tylko wtedy, gdyby po raz pierwszy spotkał się osobiście z biskupem Memphis, Carrollem Dozierem, w Memphis. Borders zgodziło się zezwolić Emali na zamieszkanie na wschodnim brzegu. Zasugerowano również, aby Emala „zrobiła rekolekcje”. Arcybiskup odwołał swoje wydziały 12 czerwca i anulował ubezpieczenie zdrowotne i samochodowe ze skutkiem od 1 sierpnia. Emali ostatecznie zezwolono na odprawianie mszy tylko za zgodą archidiecezji w każdym przypadku.⁵¹ Biskup Dozier został później wymieniony jako wiarygodnie oskarżony o wykorzystywanie seksualne dzieci przez diecezję Richmond, gdzie służył przed wyjazdem do Memphis.

Siostra Paula Napoli, Zakon św. Franciszka, która uczyła w Szkole Matki Bożej Królowej Pokoju w latach 1974-1980, udzieliła wywiadu Biuru Prokuratora Generalnego w 2021 r. Powiedziała, że po odejściu Emali z parafii wracał regularnie z wizytami . W pewnym momencie po odejściu Emali, a przed 1980 rokiem, chłopiec zgłosił jej, że Emala wykorzystywała go seksualnie. Emala zaprosiła go i innych chłopców na polowanie. W czasie podróży Emala spała obok niego i pieściła jego genitalia. Ofiara była w 7 klasie i uczęszczała do Matki Bożej Królowej Pokoju. Siostra Napoli powiedziała pastorowi Putsche, który rozmawiał z ofiarą, a następnie arcybiskupem Borders. Putsche powiedział Napoli, że Emali „nie będzie w pobliżu” i że nie powinna nikomu o tym mówić. Nie ma zapisu jej raportu.

22 lipca 1975 r. prałat Paul Schierse z diecezji Wilmington napisał do biskupa Doziera, aby poinformować, że Walter Power, pastor St. Mary, Refuge of Sinners w Cambridge, Maryland (na terenie diecezji Wilmington), zwany diecezją i poprosił o przyznanie uprawnień Emali, „kapłanowi na przepustce z diecezji Memphis”. Power był księdzem z Wilmington, który wykorzystywał seksualnie chłopców w latach pięćdziesiątych XX wieku i został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez diecezję Wilmington w 2006 roku. Power powiedział, że Emala powiedziała mu, że opuścił Baltimore, „ponieważ archidiecezja chciała go inkardynować, a on nie chciał być tam inkardynowany”. Schierse wyjaśnił, że rozmawiał z archidiecezją i dowiedział się, że Emali nakazano odejść, a jego wydziały zostały usunięte. Powerowi powiedziano, że Emala nie otrzyma wydziałów, chyba że zostanie najpierw przesłuchany przez biskupa Doziera, a Dozier zarekomendował Emalę.

⁵¹Istnieją co najmniej dwa przypadki, gdy Emała został dopuszczony do sakramentów w 1977 r. – msza za rodzinę i chrzest dla przyjaciela rodziny.

W listopadzie 1975 roku Emala napisał list z prośbą o pozwolenie na posługę kapłańską w diecezji Wilmington. Został odrzucony na podstawie informacji otrzymanych z archidiecezji Baltimore. Według niezapieczętowanych dokumentów sądowych w Memphis, w 1975 roku Dozier napisał do Schierse: „Popełniłem błąd przy podziale diecezji, przyjmując [Emalę] jako członka diecezji Memphis... Z tego punktu widzenia nie jestem w stanie osądzić ważność wydarzenia i wiem tylko to, co (Wilmington) Monsignor (Francis X.) Murphy zwierzył mi się na jego temat... Nie skrzywdziłbym księdza za nic i wspierałbym każdą decyzję, którą podejmiesz.

52

13 czerwca 1977 Emala napisała do Borders i poskarżyła się na jego traktowanie. Powiedział: „Byłem już bliski załamania z powodu przepracowania i napięcia (to właśnie ten stan wyczerpania psychicznego i fizycznego w pierwszej kolejności przyćmił mój zdrowy rozsądek i spowodował niefortunną nieostrożność, która spowodowała całe to smutne romansy).” Spodziewał się nagany i „przeniesienia do innej części archidiecezji” za „błędnie zinterpretowaną niedyskrecję”. Czuł, że był traktowany niesprawiedliwie i powiedział, że „irytujące jest obserwowanie, jak wielu księży popełniło błędy i było winnych nawet skandalicznych zachowań, a nawet gorszych, ale ich oficjalne kariery kiedykolwiek ucierpiały”.

25 sierpnia 1977 r. Borders napisał do Emali: „W swoim liście do mnie odnosisz się do incydentu, który spowodował wezwanie biskupa [P.] Fran[cis] Murphy'ego w czerwcu 1975 r. – incydent, który opisujesz jako „źle zinterpretowana niedyskrecja” z twojej strony. W naszej ocenie sprawa była niezwykle poważna, nie tylko dla Państwa, ale także dla parafii i Archidiecezji”. Borders wyjaśnił, że chociaż wycofał swoje uprawnienia, podjął również pozytywne kroki, aby pomóc Emali, w tym nakłaniając go do „odbycia rekolekcji”, zachęcając biskupa Doziera do przyjęcia go z powrotem do Memphis i płacąc za jego powrót oraz ułatwiając mu powrót do aktywnej służby, płacąc za ocenę psychologiczną. „Zrozumienie było takie, że przy pomocy oceny [psychologa]” archidiecezja uzyska „pewne spostrzeżenia, które będą pomocne w zarekomendowaniu cię innemu biskupowi”. Ponieważ Emala odmówiła podzielenia się oceną psychologa, archidiecezja nie mogła go polecić żadnej innej diecezji. Wreszcie Borders wyjaśnił, że Emala przyjechała do Baltimore w 1968 roku na własną rękę

⁵²Bill Dries, *Inside the Priest Files: Documents ujawniają 50 lat nadużyć, tuszowania w diecezji Memphis*, MEMPHIS DAILY NEWS, 11 kwietnia 2010, dostępne pod adresem: <https://culteducation.com/group/874-clergy-abuse/3839-inside-the-priest-files-documents-reveal-50-lat-of-use-cover-ups-in-memphis-diocese.html>.

Wspomniany tu Francis X. Murphy (kapłan z diecezji Wilmington) nie jest tą samą osobą, co nieżyjący już biskup archidiecezji Baltimore, P. Francis Murphy.

Inicjatywa będąc na zwolnieniu lekarskim z Memphis, służyła u Matki Bożej Królowej Pokoju na mocy umowy z księdzem Bonomo, która została oficjalnie przydzielona tymczasowo, gdy Bonomo zachorował, i nigdy nie oczekiwano inkardynacji w Baltimore.

9 czerwca 1978 r. biskup Francis Murphy napisał do arcybiskupa Bordersa o spotkaniu z Emalą. Emala poprosiła o zadanie. Murphy wyjaśnił, że Emala został zwolniony z powodu jego „historii psychiatrycznej”, „historii długów” i „oskarżeń postawionych w parafii przed jego wyjazdem”. Dodał, że rozmawiali o „niechęci Emali do podzielenia się prognozą lub oceną [psychologa]. [Emala] wskazał, że został poinformowany, że każdy, kto przeczyta ocenę, będzie miał o nim negatywną opinię”. Murphy poradził Emali, by „powróciła do Memphis jako swojej największej nadziei na przyszłość”.

14 maja 1979 r. Emala napisała do ówczesnego kanclerza Keeler w diecezji Harrisburg i powiedziała, że „w ciągu ostatniego roku miał przywilej służyć waszej diecezji, zwłaszcza św. Janowi Chrzycielowi, New Freedom... I byłbym wdzięczny za możliwość przedyskutowania z wami możliwości służenia (w jakimkolwiek charakterze, który mi zaoferowano) w pełnym wymiarze godzin Ludowi Bożemu w Harrisburgu”.

25 maja 1979 r. Raymond Finn z diecezji Memphis napisał do Keelera z prośbą o przekazanie informacji o Emali do jego akt. W listopadzie 1975 r. Leo Ringwald, kanclerz diecezji Memphis, zauważył, że znał Emalę od czasu inkardynacji, ale nic nie wiedział o jego trudnościach, dopóki nie zobaczył swoich akt. Widział w swoich aktach, że Emala „była kiedyś oskarżona o wykorzystywanie seksualne niektórych dzieci w stowarzyszeniu, ale nie wydaje się, aby zostało to ostatecznie udowodnione. Ponieważ nie ma go od kilku lat, nie wiem, czy to samo oskarżenie zostało ponowione gdzie indziej”. Finn napisał dalej, że „odkąd ks. Emala pracowała poza diecezją przez cały czas istnienia diecezji Biskup Dozier ma z nim tylko przypadkową znajomość. Nie ma jednak powodu, by nie zalecać rozszerzenia uprawnień diecezji Harrisburga na ks. Emalę”.

Keeler odpowiedział na list Finna, odnosząc się do rozmów telefonicznych między nimi, że „w świetle informacji, które przekazujesz, ta diecezja [tj. Harrisburg] z pewnością nie powstrzymałaby się od przyznania Emali uprawnień do okazjonalnej, weekendowej pomocy”.

Odręczne notatki datowane na 16 lipca 1979 r., prawdopodobnie dokumentujące spotkanie Keelera z Emalą, mówiły, że Emala była chora z powodu przepracowania i wzięła trzyletni urlop, aby uniknąć załamania nerwowego. Opowiedział także o swoich sześciu latach w Our Lady Queen of Peace. Notatki

powiedział, że Emala nie „złożyła wniosku do Baltimore o inkardynację ks. Tom Bauerfeind jest zaznajomiony z sytuacją także ks. Wayne Funk ([REDACTED]).” Bauernfeind jest sprawcą wykorzystywania dzieci opisanym w niniejszym Raporcie.

W notatce sporządzonej 30 grudnia 1985 roku przez Keelera, ówczesnego biskupa Harrisburga, zatytułowanej „Sytuacja Waltera Emali”, napisał: „Dzisiejszego wieczoru ojciec [Frederick] Farace pilnie zatelefonował, aby poinformować, że ksiądz Imala [sic] został oskarżony o bycie nadmiernie i jawnie zaznajomiony z niektórymi chłopcami przez rodziców z parafii św. Piotra na Górze Karmel. Nie ma dowodów ani doniesień o jakimkolwiek przypadku wykorzystywania seksualnego dzieci. Jednak rodzice powiedzieli księdzu Farace'owi, że podawał wino niektórym dzieciom i że istnieje obawa o nadmierną zażyłość. Jeden z rodziców był policjantem stanowym, który długo rozmawiał z księdzem Farace”. Emala zaprzeczyła jakimkolwiek wykroczeniom. „Jednakże w świetle skarg rodziców, obaj księża doszli do wniosku, że niewłaściwe” jest pozwolenie Emali na pozostanie w Mount Carmel w Pensylwanii. Keeler powiedział, że powiedział księdzu Farace'owi, że Emala zostanie pozbawiona uprawnień i że „kapłani zostaną o tym powiadomieni”.

Memorandum Harrisburg Chancery z 3 marca 1986 mówiło, że ksiądz, który pracował w Szkole Ducha Świętego w Mount Carmel, poinformował, że County Children's Services prowadzi śledztwo w sprawie Emali. Powiedział, że Emala regularnie przychodziła do szkoły, kiedy był w szkole św. Piotra i uczyła religii. Nie był świadomy popełnienia przestępstwa. Ojciec DeChico poinformował, że Emala zabrała kilkoro uczniów do domu swojej matki w Maryland i „ze względu na ograniczone możliwości, uczniowie spali w tym samym pokoju co Emala. Ci drudzy rozbierali się w ich obecności, ale tylko w celu wzięcia prysznic”. Dalej napisano, że „ze względu na nieprawidłowości” biskup Keeler powiedział, że „nie przyzna uprawnień ks. Diecezja Harrisburga, jaką kiedykolwiek otrzymał ksiądz Emala”.

W notatce sporządzonej 6 marca 1986 r. przez biskupa Keelera, zatytułowanej „Sytuacja Waltera Emali”, Keeler napisał, że dowiedział się „dzisiaj” o „dochodzeniach przeprowadzonych przez władze śledcze w Lourdes High School. meldunek, który złożył mi telefonicznie w okolicach świąt Bożego Narodzenia w sprawie sytuacji księdza Emali”. Farace powiedział mu, że spotkał Emalę w Saint John's New Freedom, kiedy „wiele lat temu pomagali tam księża z Saint Joseph's podczas choroby pastora”. Farace powiedział, że następnie poprosił Emalę, aby zakryła kościół św. Piotra, a Emala przebywała w parafii „tak długo, jak tydzień w miesiącu”. Keeler „podziękował księdzu Farace'owi za informację, podkreślając, że to wszystko było nowością dla naszego biura”.

8 marca 1986 roku Farace napisał do Keelera, w którym powiedział, że rodzice trzech chłopców, dwóch w wieku 13 lat i jednego w wieku 12 lat, udali się do swojego pastora, ojca DeChico, w sprawie zachowania Emali. DeChico, Farace i inny ksiądz ze szkoły Ducha Świętego zbadali zarzuty „i odkryli nieroztropne relacje z księdzem Emalą i chłopcami w wieku licealnym i gimnazjalnym z wielu parafii w szkołach publicznych i katolickich”. Chociaż nie znaleźli „żadnych dowodów wykorzystywania seksualnego ani molestowania”, Farace nie chciał, aby Emala kontynuowała naukę w St. Peter's z powodu „niejasnego niepokoju rodziców i ich obaw przed prawdopodobnym zachowaniem dewiacyjnym”. Powiedział, że ktoś skontaktował się z Children's Youth Services i prowadzą dochodzenie. Nic nie wskazuje na to, by diecezja planowała złożyć jakikolwiek raport do agencji rządowej. Keeler powiadomił arcybiskupa Bordersa, który powiadomił biskupa Stafforda w Memphis.

W liście z 29 kwietnia 1986 r. Hugh Overbaugh, wikariusz generalny Harrisburga, napisał do urzędnika diecezji Memphis i powiedział, że w 1979 r., kiedy Emala przebywała na urlopie w diecezji Memphis i mieszkała w Maryland, zwrócił się do biskupa Daleya w sprawie możliwości pełnoetatowej służby w diecezji Harrisburg. Sprawdzili jego status, przesłuchali Emalę i postanowili nie przyznawać mu wydziałów. „Jednak w zeszłym roku, w okresie choroby, jeden z naszych proboszczów, bez wiedzy Kancelarii, zaprosił księdza Emalę do pomocy w swojej parafii. Ojciec Emala przyjechał i pracował tam przez kilka miesięcy. Pod koniec grudnia proboszcz otrzymał skargi od kilku rodziców, że ojciec Emala zachowywał się niewłaściwie w stosunku do ich dzieci. Żaden z zarzutów nie został udowodniony, ale proboszcz uznał za celowe, aby ks. Emala zakończył swoją posługę w parafii”.

Emala poprosiła także diecezję Memphis o przyznanie mu fakultetów. W odpowiedzi z lipca 1988 r. biskup Memphis, Daniel Buechlein, powiedział: „Wierzę, że mój powód wstrzymania uprawnień jest już dla was jasny. Dwie inne diecezje uznały za stosowne to zrobić w odpowiedzi na zarzuty wobec ciebie... Chociaż zarzuty nie zostały udowodnione, podniosły wystarczająco dużo pytań, że nie mogę w dobrej wierze pozwolić ci na publiczne pełnienie funkcji księdza”.

W 1988 roku w wewnętrznej notatce urzędnicy archidiecezji Baltimore udokumentowali spotkanie z Emalą. Mimo usunięcia uprawnień Emala nadal prezentował się publicznie jako duchowny. Przyznał, że działał jako kapelan dla wielu grup we wschodnim Baltimore i robił to przez 20 lat, przebrany za księdza. „Wygląda na to, że aby chronić ogół społeczeństwa, a także chronić naszą własną odpowiedzialność, musimy teraz całkowicie odmówić wszelkiej posłudze księdzu Emali”. W drugim memorandum wewnętrznym z 1988 r

Archidiecezja Baltimore dowiedziała się, że Emala była kapłanem 22 organizacji, w tym pomocniczych grup strażackich i klubów politycznych. Kiedy powiedziano mu, że nie wolno mu w żaden sposób pełnić funkcji księdza, Emala nie zgodził się i powiedział, że zwróci się o pomoc prawną, aby się odwołać. Znajomy Emali zaangażowany w duszpasterstwo powiedział, że Emala stworzyła rozbudowany „system wsparcia rodzin członków tych grup” i „poraduje dzieci – głównie chłopców, czasem zaprzyjaźnia się z uciekinierami. Dawał im schronienie w swoim domu, zabierał na wycieczki (Fla.) itp.”

W styczniu 1995 roku dwoje rodziców zgłosiło, że ich syn był wykorzystywany seksualnie przez Emalę, poczynszy od 1985 roku, kiedy ich syn miał około 13 lat. 30 listopada 1994 roku obudziła ich walcząca Emala i ich syn. Tej nocy ich syn powiedział im, że Emala zgwałciła go, gdy był dzieckiem. Emala nadal dawała synowi znaczne sumy pieniędzy jako osoba dorosła. Dodatkowo inny z ich synów powiedział im, że Emala zabierała go i innych chłopców na imprezy towarzyskie, gdzie całował ich i dotykał pośladków. Niektórym z nich dostarczał także alkohol i marihuanę. Emala zabierała braci na wycieczki do Cambridge w stanie Maryland i częstowała ich alkoholem i marihuaną.

We wrześniu 1995 roku mężczyzna zgłosił, że Emala wykorzystywała go seksualnie, gdy miał 12 lub 13 lat w 1979 i 1980 roku w parafii Matki Bożej Królowej Pokoju w Middle River w stanie Maryland. Ofiara została ministrantem w 1975 roku i asystowała Emali przy prywatnych mszach. (Po 1975 r. Emali nie wolno było publicznie odprawiać mszy.) Znęcanie się zaczęło się, gdy ofiara była w 7. lub 8. klasie. Emala zabierała go na mecze i inne wycieczki. Gdy ofiara pomagała Emali w odprawianiu mszy, Emala całowała go w zakrystii w usta, przytulała i pieściła pośladki. W samochodzie, wracając z meczu hokejowego, Emala przytuliła i pocałowała chłopca, a matka ofiary to zobaczyła. Emala zabierała ofiarę do jego domu cztery lub pięć razy i do jego sypialni. Emala dała mu pornografię. Gdy ofiara leżała na łóżku, Emala przewróciła się na niego, pocałowała go i pchnęła w jego stronę. Poszkodowany wrócił do domu i powiedział rodzicom. Ofiara powiedziała również dwóm innym ministrantom, którzy powiedzieli, że Emala próbowała ich pocałować. Powiedział też dwóm księżom. Od tego momentu unikał Emali. Matka ofiary była wściekła, że Kościół pozwolił Emali dalej znęcać się nad dziećmi. Powiedziała, że wszyscy żartowali z Emali i dzieci. Kiedyś była świadkiem Emali siedzącej w jego samochodzie i całującej syna w usta. Powiedziała, że Emala zrujnowała życie swojemu synowi.

Sprawa Emali została przedstawiona Niezależnej Radzie Rewizyjnej ds. Wykorzystywania Dzieci w czerwcu i

wrzesień 1995 r., styczeń i kwiecień 1996 r. oraz lipiec 1997 r. Protokół został zredagowany.

W 1995 roku Archidiecezja Baltimore opublikowała ogłoszenie o Emali i poinformował diecezje Memphis i Nashville oraz inne organizacje, którymi mogła być Emala stowarzyszone, takie jak Stowarzyszenie Ochotniczych Strażaków Hrabstwa Baltimore w stanie Maryland

Stowarzyszenie Absolwentów Policji i Ochotnicza Straż Pożarna Middle River. – poinformowała archidiecezja

że Emala nie posiada uprawnień do pełnienia funkcji kapłańskiej i nie ma „dobrej opinii”. The Archidiecezja napisała również do Emali, aby powiedzieć to samo. Ogłoszenia i listy nie mówiły powodem likwidacji wydziałów.

W marcu 1997 roku matka zgłosiła, że dwóch jej synów zostało wykorzystanych seksualnie przez Emalę w

Matki Bożej Królowej Pokoju. Jeden z jej synów powiedział, że wszyscy wiedzieli, co robi Emala. Ona

wymieniono inne możliwe ofiary, w tym ofiarę, która zgłosiła się w 2012 r. Archidiecezja dokonała

obowiązkowy raport dla władz.

Zgodnie z raportem Wielkiego Jury Pensylwanii z 2018 r.:

W grudniu 2002 roku pewna kobieta zadzwoniła do diecezji Harrisburg i rozmawiała z księdzem Williamem Kingiem. Poinformowała, że słyszała, jak kobieta z Góry Karmel widziała Emalę całującą ministranta w usta w 1985 roku. W styczniu 2003 roku kobieta, która była świadkiem pocałunku Emali z ministrantem, zgłosiła incydent z pocałunkiem do diecezji. King skontaktował się z księdzem Thomasem Kujovskym i zapytał, czy ma jakieś wspomnienia związane z Emalą. Kujovsky przypomniał sobie, jak ksiądz Farace powiedział mu, że pewnego razu wszedł do pokoju Emali na plebanii i znalazł „pudełko po butach pełne fotografii dorastających mężczyzn, rozebranych od pasa w górę”.

W 2004 roku Michael McFadden, Sekretarz ds. Duchowieństwa i Życia Religijnego w Harrisburgu

diecezji, napisał do Emali: „Kilka osób w rejonie Góry Karmel wyraziło podejrzenia swoim pastorom, że mogłeś być zamieszany w jakiś rodzaj niewłaściwego zachowania seksualnego

nioletni”. Diecezja zgłosiła skargę do prokuratora okręgowego hrabstwa Northumberland.

Poradził Emali: „Zgodnie z prawem Pensylwanii przedawnienie ścigania karnego jest

zawieszony, gdy oskarżony opuszcza państwo”, co oznacza, że jakiegokolwiek zachowanie przestępcze w jego trakcie

czas spędzony na Górze Karmel mógł być ścigany. „Aby uniknąć skandalu i nie narazić się

do dalszych oskarżeń i ewentualnego dochodzenia karnego, ważne jest, aby nie być obecnym w dowolnym momencie na terytorium diecezji Harrisburg”. [REDACTED]

[REDACTED] Te incydenty zostały opisane w Raporcie Wielkiego Jury z 2018 r. Biura Prokuratora Generalnego w Pensylwanii.

W 2006 roku kobieta zgłosiła, że jej mąż był wykorzystywany seksualnie przez Emalę pod koniec lat 70. w kościele Matki Bożej Królowej Pokoju. Emala pokazywała mu pornografię i próbowała go dotknąć. Poinformowała również, że Emala zmusiła krewnego jej męża do siłowania się z nim nago.

We wrześniu 2012 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez Emalę jako ministrant w wieku od 7 do 13 lat. Emala zmusił ofiarę i trzech innych ministrantów do siłowania się z nim nago. Emala zagroziła, że będą musieli zostać po lekcjach i nie będą mogli być ministrantami, jeśli komukolwiek o tym powiedzą. Nagie zapasy odbyły się w domu matki Emali w rejonie Oliver Beach w Chase w stanie Maryland. Kiedy ofiara miała 11 lat, zaczął nocować dwa do trzech razy w tygodniu na plebanii za zgodą rodziców, ponieważ służył na mszy o 5:30 rano. Emala wchodziła nago do łóżka z ofiarą i rznąła ją do wytrysku lub gwałciła ofiarę ustnie. Emala zabierała też ofiarę na kręgle i pieściła ją w samochodzie. Emala dużo piła i podała ofierze wino mszalne. Ofiara powiedziała, że ksiądz Putsche próbował odciągnąć chłopców od Emali.

Archidiecezja złożyła obowiązkowy raport władzom i zawarła ugodę z ofiarą na kwotę 45 000 dolarów. Archidiecezja Baltimore zwróciła się do diecezji Memphis w dniu 13 lipca 2013 r. i zaproponowała włączenie jej w zwolnienie roszczeń, zauważając, że „ugody są środkiem duszpasterskim zamiast pomocy doradczej, tak aby dana osoba mogła sama zorganizować sobie poradnictwo. Ugody pozwalają również uniknąć znacznych kosztów, które mogłyby być związane z jakimkolwiek rodzajem sporów kontradyktoryjnych... Prosimy diecezję Memphis o przekazanie 15 000 USD na rzecz tej ugody, co naszym zdaniem jest całkiem rozsądne w świetle obowiązków duszpasterskich i potencjalnych problemów z odpowiedzialnością, z jakimi diecezja może się spotkać dzięki zaangażowaniu Emali”. Diecezja Memphis odmówiła udziału w ugodzie, ale archidiecezja Baltimore nadal obejmowała ich ugodą i zwolnieniem.

Archidiecezja Baltimore złożyła obowiązkowe raporty o nadużyciach władzom. Emala została wymieniona jako wiarygodnie oskarżona przez Archidiecezję Baltimore w 2002 roku.

wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez diecezję Harrisburg i diecezję Nashville w 2018 r. oraz przez diecezję Memphis w 2020 r. Diecezja Harrisburg umieściła Emalę w kategorii „Sprawy dotyczące zarzutów niewłaściwego zachowania (np. Całowanie)” i opisał tylko jedyną relacja kobiety, która w latach 80. widziała Emalę całującą się z chłopcem.

37. Ojciec Franciszek Ernst (jezuita)

Data urodzenia: 11 marca 1927
Seminarium duchowne: Seminarium jezuickie Woodstock College
Data święceń: 23 czerwca 1957
Data zgonu: 17 kwietnia 2004

Znane zadania:

1955-1958	Nauczyciel, szkoła przygotowawcza św. Józefa, Filadelfia, Pensylwania
1959-1971	Nauczyciel teologii, St. Joseph's University, Filadelfia, Pensylwania
1971-1974	Zastępca proboszcza, St. Jane Frances de Canthal, Riviera Beach, MD
1974-1976	Minister, Loyola College, Baltimore, MD
1974-1976	Personel weekendowy, Najdroższa Krwi, Baltimore, MD
1976-1993	Matki Bożej Zwycięskiej, Arbutus, MD
1993-1996	Pastor, Dobry Pasterz, Liban, Wirginia
1996-1998	Associate Pastor, St. Ignatius, Baltimore, MD
1998-2004	proboszcz stowarzyszony, St. Augustine, Elkridge, MD; Św. Marka, Catonsville, lekarz medycyny; i św. Klemensa, Lansdowne, MD

Podsumowanie :

W listopadzie 2011 roku jedna osoba zgłosiła, że były kolega z klasy był wykorzystywany seksualnie przez

Ernsta na plebanii kościoła św. Augustyna. Do nadużyć doszło, gdy ofiara była w pobliżu 12-14 lat i składał się z gwałtu i gwałtu oralnego. Osoba, która złożyła raport, uwierzyła że inni uczniowie również byli wykorzystywani przez Ernsta. Osoba podała nazwiska ofiary i potencjalne ofiary. Osoba ta zauważyła również, że Ernst mieszkał po swojej plebanii na plebanii św. Augustyna

przeszedł na emeryturę i dość często odwiedzał szkołę. Archidiecezja złożyła obowiązkowy raport z dnia

nadużycia, zgodnie z wymogami prawa, a także powiadomiła prowincję Towarzystwa Jezusowego (jezuitów) w prowincji Maryland.

Nie dokonano publicznego zawiadomienia.

We wrześniu 2022 r. Biuro Prokuratora Generalnego przesłuchało członka rodziny ofiary, która potwierdziła znęcanie się i stwierdziła, że zaczęło się, gdy ofiara miała około 6-7 lat i trwała przez kilka lat. Członek rodziny zauważył, że nadużycia często zdarzać się podczas ćwiczeń chóru czy ministranta. Ofiara poinformowała również tego członka rodziny, że Ernst prowadził książkę ze zdjęciami nagich chłopców.

W 1996 roku Ernst udzielił wywiadu do artykułu o nim w The Baltimore Sun . M.in
Refleksje na temat swojego czasu w kapłaństwie Ernst skomentował rosnący trend mężczyzn nie

dołączając do kapłaństwa, dopóki nie osiągnęli wieku 30 lat. Ernst stwierdził: „Myślę, że to znacznie zdrowsze. Są bardziej dojrzały i ich decyzja jest bardziej dojrzała. Niektórzy wchodzący faceci nie są dziewicami. Wiedzą, z czego rezygnują; my nie. Przez całe życie musiałem odnawiać swoją decyzję o zostaniu księdzem”.⁵³

Ernst nie figuruje na żadnej liście wiarygodnych oskarżonych.

⁵³Rafael Alvarez, *wytrwała walka księdza jezuitę o władzę: Zdolność wielebnego Franka Ernsta do przewycięzania życiowych dramatów sprawiła, że poświęcił się powołaniu, które rozpoczął prawie czterdzieści lat temu*, BALT . S ONZ , 28 sierpnia 1996, dostępne pod adresem: <https://www.baltimoresun.com/news/bs-xpm-1996-08-28-1996241028-story.html>.

38. Ojciec Luigi Esposito

Data urodzenia: 23 sierpnia 1940 r
Seminarium
duchowne: Misja św. Wincentego a Paulo, Włochy
Data święceń: 1964
Data zgonu: 28 stycznia 2021 r

Znane zadania:

1964-2018 Matki Bożej Pompei, Baltimore, MD
proboszcz pomocniczy (1964-1984)
proboszcz (1984-2018)
Nauczyciel/trener/dyrektor sportowy w liceum (1964-1987)

Streszczenie:

W maju 2018 roku ofiara zgłosiła archidiecezji, że była wielokrotnie wykorzystywana seksualnie przez Esposito, począwszy od około 1973 roku, kiedy miała około 14 lat, aż do czasów liceum. Esposito zaczął „pielęgnować” ofiarę, gdy miała około 5-7 lat. Znęcanie się, które polegało między innymi na całowaniu, pieszczotach, dotykaniu i pocieraniu genitaliów, miało miejsce w gabinecie Esposito, salach lekcyjnych w szkole, na plebanii kościoła oraz w jego osobistym pojeździe, gdy były zaparkowane na odludziu. Wydarzenia związane z nadużyciami obejmowały kolacje, chodzenie do opery w Lyric w Baltimore City i odwiedzanie klasztoru w New Jersey. Ofiara uważała, że Esposito miał obsesję i był w niej zakochany. Wielokrotnie na przestrzeni lat Esposito wkładał język do ust ofiary, trzymał ją i ocierał się o nią, gdy miał erekcję, ocierał się o nią i dotykał jej genitaliów i piersi. Ofiara pamiętała, jak bolały ją genitalia z powodu tego, jak bardzo był szorstki. Esposito powiedział jej, kiedy wytrysnął, „zmusiłeś mnie do rozlania nasienia” i powiedziałaby, że nikt nie powinien „rozlewać nasienia”, chyba że robi dziecko. Kiedy ofiara miała 15-16 lat, powiedziała Esposito, że jego przeszłe i trwające znęcanie się nad nią „nie było w porządku”.

Archidiecezja złożyła obowiązkowe zawiadomienie władz o nadużyciu. Esposito został usunięty z posługi, a jego uprawnienia do pełnienia funkcji kapłańskich zostały cofnięte.

Członkowie archidiecezji przeprowadzili wywiad z Esposito 17 maja 2018 r. Esposito powiedział, że spotkał ofiarę, gdy była małą dziewczynką. Przyznał, że był z nią blisko i „podkochiwał się w niej”⁵⁴

⁵⁴Raport Independent Review Board (IRB) z 2018 r. wskazuje, że Esposito stwierdził, że ofiara „była w nim zakochana”.

Jednak odrębne notatki z jego wywiadu przeprowadzonego przez Archidiecezję, które również zostały przepisane na maszynie, stwierdzały, że „podkochiwał się w niej”.

i odniósł się do jej pseudonimu podczas wywiadu. Esposito powiedział również, że mógł zabrać ofiarę i jej siostrę do New Jersey, aby spotkać się z zakonem zakonnym. Esposito twierdził, że nie pamięta, czy kiedykolwiek był sam na sam z ofiarą w swoim samochodzie, ale przyznał, że kiedy był z nią sam na sam w swoim biurze, mógł ją przytulić i „pocałować w usta”. Ponadto przyznał się, że całował ją, gdy była nastolatką i dawał jej prezenty. Zaprzeczył, by kiedykolwiek dotykał jej nóg lub piersi i twierdził, że nie miał erekcji, kiedy ją przytulał. Esposito zaprzeczył również wytryskowi lub rozmawiał z nią o wytrysku lub „rozłaniu nasienia”. Esposito powiedział, że nie ma nic przeciwko temu, by dziewczyny go całowały i dotykały. Powiedział, że mógł zabierać uczniów, w tym ofiarę, do Lyric Theatre, ale twierdził, że nigdy nie był sam ze studentami. Twierdził, że nigdy nie miał kontaktu z młodzieżą. Esposito stwierdził, że w seminarium nie nauczono go, jak postępować z dziewczynami „zakochanymi” w nim, i nie był przygotowany do radzenia sobie z „flirtowaniem” jako młody ksiądz.

Również w 2018 roku druga ofiara zgłosiła archidiecezji, że była wykorzystywana przez Esposito, gdy miała 16 lat, około 1972-1973. Ofiara spotkała Esposito, gdy miała około 14 lat. Esposito od razu zainteresował się ofiarą. Kupował jej prezenty i niejednokrotnie zabierał ją do opery i na kolację. Pewnego razu, gdy miała 16 lat, Esposito zabrał ją do opery i odwiózł do domu. Zatrzymał się w pobliżu Patterson Park na Highland Avenue, pocałował ją w usta, wyciągnął rękę i pieścił jej piersi. Ofiara czuła się tak nieswojo, że wysiadła z pojazdu i resztę drogi do domu przeszła piechotą. Esposito traktował ją inaczej po incydencie i nie było dalszego kontaktu fizycznego. Ofiara stwierdziła, że Esposito zawsze całował i przytulał dziewczyny w szkole, a jeśli dziewczyny spóźniały się na zajęcia, kazał je przytulać lub całować. Ofiara powiedziała również, że Esposito był zawsze z ww. ofiarą, a także przypominała sobie, że Esposito woził zakonnice do New Jersey.

Archidiecezja złożyła obowiązkowe zawiadomienie władz o nadużyciu.

Ponadto Thomas Kuhl, inny sprawca przemocy opisany w tym Raporcie, został aresztowany w połowie lat 80. za nagabywanie tajnego funkcjonariusza policji. Pastor w Sacred Heart, gdzie Kuhl brał udział w Programie Edukacji Religijnej, zwolnił go z pracy w programie. Esposito, który był proboszczem Matki Bożej Pompejańskiej, zatrudnił Kuhla. W lutym 2006 roku ujawniono, że Kuhl wykorzystywał seksualnie nieletniego i został usunięty z przydzielonego mu zadania, zakazano mu jakichkolwiek kontaktów z nieletnim, zakazano wstępu na teren Archidiecezji oraz zakazano pełnienia jakichkolwiek obowiązków duchownych i/lub przedstawiania się jako duchowny. W kwietniu 2006 roku Esposito umożliwiło Kuhlowi aktywny udział w Wielkiej Sobocie i Niedzieli Wielkanocnej

nabożeństw w Our Lady of Pompei, pomimo wiedzy, że archidiecezja wydała przykazanie zabraniające Kuhlowi udziału w nabożeństwach. W rezultacie kardynał Keeler nałożył na Esposito Przykazanie, które go zawiesiło, odebrało mu uprawnienia kanoniczne i umieściło go na urlopie administracyjnym do czasu dochodzenia. Dodatkowo, gdyby to lub coś podobnego miało się powtórzyć, Esposito zostałby natychmiast usunięty ze stanowiska proboszcza Matki Bożej Pompejańskiej.

Esposito został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję w 2018 roku.

39. Ojca Terence'a Evansa

Data urodzenia: Nieznany
Seminarium
duchowne: Nieznany
Data święceń: Nieznany
Data zgonu: 1984

Znane zadania:

1958-1973 Pastor, St. Margaret, Bel Air, MD

Streszczenie:

Pod koniec 2018 roku ofiara zgłosiła archidiecezji Los Angeles, że Evans wykorzystywał go seksualnie pod koniec lat pięćdziesiątych, kiedy ofiara miała około 14 lat. W czasie molestowania ofiara była członkiem drużyny softballowej Katolickiej Organizacji Młodzieży w parafii św. Małgorzaty. Podczas jednego z meczów softballu Evans, który był pastorem w St. Margaret, upadł podczas chodzenia po boisku, a ofiara zaoferowała mu pomoc w wstawaniu. Po meczu przyszedł pastor i powiedział ofierze, że Evans chce z nim porozmawiać, aby podziękować mu za pomoc. Ofiara została odprowadzona na plebanię przez zastępcę pastora i do biura Evansa. Evans polecił ofierze usiąść na krześle obok Evansa. Ofiara zauważyła, że ręka Evansa była wyciągnięta w jego stronę, jakby chciał ją uścisnąć. Ofiara wyciągnęła rękę, a Evans złapał ją, wciskając ją w genitalia Evansa. Ofiara próbowała odciągnąć rękę, ale Evans drugą ręką przytrzymał dłoń ofiary na swoich genitaliach. Evans trząsł się, pocierając dłoń ofiary o swoje genitalia. Natychmiast po tym, jak Evans puścił rękę ofiary, ofiara odeszła. Ofiara nigdy nie wróciła do Katolickiej Organizacji Młodzieży, a wkrótce po incydencie rodzina ofiary wyprowadziła się z Maryland.

Archidiecezja Los Angeles powiadomiła Archidiecezję Baltimore o nadużyciu w listopadzie 2018 r. Archidiecezja Baltimore rozmawiała z ofiarą i złożyła obowiązkowe zgłoszenie nadużycia władzom. Archidiecezja następnie rozmawiała z proboszczem zaangażowanym w ten incydent, który stwierdził, że nie pamięta ofiary ani incydentu i nie zaobserwował żadnych niepożądanych zachowań seksualnych ze strony Evansa podczas jego kadencji z nim. Współpracownik pastora stwierdził, że Evans miał w zwyczaju zaczynać pić gin wcześniej rano i kontynuować przez cały dzień.

Evans nie figuruje na żadnej liście wiarygodnych oskarżonych.

40. Ojciec Alfred Ewanowski (franciszkanin konwentualny)

Data urodzenia: 26 marca 1939 r
Seminarium
duchowne: Nieznany
Data święceń: Nieznany
Data zgonu: 18 października 1990

Znane zadania:

1968-1976 Nauczyciel, Liceum Arcybiskupa Curleya

Streszczenie:

W 1999 roku mężczyzna napisał do byłego prezesa Arcybiskupa Curley High School w Baltimore, informując, że był ofiarą nadużyć w 1967 roku i chce zostać usunięty ze szkolnej listy mailingowej. Był studentem pierwszego roku, a Ewanowski był jego nauczycielem biologii. W liście tym ofiara stwierdziła, że opowiedziała swoją historię „ks. David”, który, jak wspominał, był dyrektorem z okresu nadużyć. Szkoła odpowiedziała na list z 1999 r., w którym stwierdziła, że ofiara zostanie usunięta ze szkolnej listy mailingowej i że zarzuty nadużycia zostały przekazane prowincjałowi franciszkańskiemu w celu rozpatrzenia. Wewnętrzne memorandum szkolne wskazywało, że władze szkoły stwierdziły, że żaden z dyrektorów w czasie, gdy ofiara uczęszczała do szkoły, nie miał na imię „Dawid”. Skontaktowano się z „Davidem”, który był wówczas nauczycielem (a nie dyrektorem) i zaprzeczył jakiegokolwiek wcześniejszej wiedzy o zarzutach. Wewnętrzne memorandum szkolne odzwierciedla, że władze szkolne były świadome „wymaganego zgłoszenia tego rzekomego incydentu”, jednak nie ma wzmianki o tym, że urzędnicy szkolni lub franciszkańscy powiadomili władze cywilne lub Archidiecezję w tym czasie, ani nie ma zapisów o jakichkolwiek dalszych działaniach podjęte przez szkołę, Zakon lub Archidiecezję aż do drugiego raportu ofiary w 2003 r. (omówionego poniżej).

W marcu 2003 roku ofiara zgłosiła się ponownie i zgłosiła nadużycie księdzu Michaelowi Martinowi, prezydentowi arcybiskupa Curley, który powiadomił Archidiecezję i dokonał wszystkich wymaganych powiadomień. W 2009 roku Archidiecezja i Liceum zawarły z poszkodowanym ugodę finansową

Poszkodowany został przesłuchany przez Biuro Prokuratora Generalnego i opisał nadużycia. Ewanowski, który uczył biologii i niemieckiego i mieszkał na terenie kampusu, powiedział ofierze, że jest jedynym studentem, który nie ma niezbędnych wymagań z języka

angielskiego, aby napisać pracę semestralną w klasie, więc będzie musiał ukończyć „specjalny projekt”. zamiast terminu

papier. Ewanowski wielokrotnie organizował spotkania z ofiarą po szkole w ramach „specjalnego projektu”. Kiedy ofiara przybyła, Ewanowski zamknął drzwi do pokoju i wyłączył światła, a ofiara przebrała się przed nim w strój gimnastyczny. Następnie Ewanowski wykorzystywał seksualnie ofiarę w schowku wewnątrz zamkniętego pokoju, pod pretekstem siłowania się z ofiarą w celu dodatkowych badań grup mięśniowych człowieka.

W listopadzie 2013 roku zgłosiła się druga ofiara i zgłosiła, że była maltretowana przez Ewanowskiego około 1969 roku, kiedy był w klasie niemieckiego Ewanowskiego. Zmagał się z niemieckim akcentem i podczas jednej z rozmów Ewanowski nazwał go „mocno wyglądającym” i umówił się z nim po szkole. W tym czasie Ewanowski kazał ofierze przebrać się w strój gimnastyczny, a następnie „wylizal” ofiarę w szkolnej szafie. Chłopiec poinformował, że potem trzymał się z dala od Ewanowskiego, dopóki jego rodzina nie przeprowadziła się i nie przeniósł szkół. Szkoła i archidiecezja złożyły obowiązkowe zawiadomienia władz o nadużyciach.

W grudniu 2015 r. akta ugody cywilnej zawierają wzmiankę o incydencie wykorzystywania seksualnego z udziałem Ewanowskiego: „[Ofiara] twierdzi również, że brał udział w incydencie zapaśniczym z księdzem franciszkaninem, który uważa się za ks. Alfreda Ewanowskiego, OFM Conv., około 1972 roku w Liceum im. Arcybiskupa Curleya, co sprawiło, że poczuł się nieswojo”. Incydent został włączony do części umowy dotyczącej zwolnienia (wraz z informacjami dotyczącymi innego księdza, Thomasa Smitha, który jest kolejnym sprawcą przemocy opisanym w tym raporcie), ale nie ma żadnych dodatkowych informacji ani dokumentów dotyczących incydentu.

Ewanowski został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezję w 2019 roku.

41. ojca Kennetha Farabaugha

Data urodzenia: 19 czerwca 1937
Seminarium
duchowne: Seminarium Mariackie
Data święceń: 25 maja 1963
Data zgonu: 12 grudnia 2000

Znane zadania:

1963-1964	Niepokalane Serce Maryi
1964-1967	św. Bernardyna
1967	Piotra, Westernport
1967-1969	Liceum Łacińskie św. Pawła
1969-1980	Gimnazjum im. Kardynała Gibbonsa
1980-1992	Nauczyciel religii, John Carroll High School Proboszcz stowarzyszony, następnie proboszcz św. Ignacego w Hickory
1992-2000	

W lutym 1993 roku doradca katolickiej organizacji charytatywnej, zgodnie z mandatem zgłaszania nadużyć wobec dzieci, zgłosiła policji i archidiecezji, że dowiedziała się w trakcie terapii, że Farabaugh dokonał napaści seksualnej na 15-letniej dziewczynce w 1985 roku, kiedy dziewczyna była uczennicą, a Farabaugh był nauczycielem w John Carroll High School. Znęcanie się polegało na gwałcie waginalnym i ustnym i miało miejsce wielokrotnie w domu ojca Farabaugha w ciągu sześciu miesięcy. Doradca nie ujawnił nazwiska ofiary, ponieważ ofiara chciała pozostać anonimowa i nie upoważniła terapeuty do podania jej nazwiska. W lipcu 1993 r. Archidiecezja napisała list, który doradca miał dostarczyć rodzicom ofiary, prosząc ofiarę o rozmowę z nimi, ale ofiara odmówiła. W sierpniu 1993 r. archidiecezja „zaprosiła” Farabaugha do przedyskutowania z nimi tej sprawy. Natychmiast zidentyfikował ofiarę, ale zaprzeczył wykorzystywaniu seksualnemu. Archidiecezja powiedziała później, że „bazując na naturze i charakterze odpowiedzi [Farabaugha], ci, którzy przesłuchiwali go, kwestionowali jego ówczesną wiarygodność”. We wrześniu 1993 r. adwokat archidiecezji skontaktował się z ofiarą i po krótkiej rozmowie ofiara „wycofała swoje zarzuty”, odmówiła współpracy i poprosiła o zaprzestanie kontaktu. Farabaugh kontynuował swoje zadanie bez żadnych zmian ani dalszych badań.

W 1998 roku ksiądz zeznał, że ta ofiara powiedziała mu, że była wykorzystywana seksualnie przez księdza, gdy była nieletnia. Archidiecezja bezskutecznie próbowała nawiązać kontakt z ofiarą. 11 listopada 1993 roku Niezależna Rada Rewizyjna Archidiecezji ds. Wykorzystywania Dzieci odbyła spotkanie, na którym omówiono kilka spraw, w tym Farabaugh. Protokoły z

spotkania są mocno zredagowane, ale niezredagowana część dotycząca Farabaugh brzmiała następująco: „[Członek zarządu] zapytał, czy Archidiecezja powinna ujawnić zarzuty parafii ks. Farabaugh. [Inni członkowie zarządu] zgodzili się, że nie należy ujawniać informacji. [Jeden z członków zarządu] zasugerował, aby archidiecezja zaplanowała regularne spotkania doradcze z księdzem Farabaugh”. Nie ma archidiecezjalnych zapisów wskazujących, że miały miejsce jakiegokolwiek spotkania doradcze z Farabaugh. Protokół z posiedzenia niezależnej komisji rewizyjnej ds. wykorzystywania dzieci z 17 listopada 1998 r., ponownie mocno zredagowany, zawierał następującą informację: „Ostatnie działania związane ze sprawami ks. Farabaugh kontynuował swoje zadanie bez żadnych zmian ani dalszego dochodzenia, a parafianie nie zostali poinformowani.

W marcu 2000 r. ofiara, reprezentowana przez adwokata, skontaktowała się z Archidiecezją, powtarzając raport o nadużyciach z 1993 r. i prosząc o treść jakiegokolwiek śledztwa prowadzonego przez Archidiecezję w sprawie nadużyć ze strony Farabaugh. 27 lipca 2000 r. Archidiecezja zgodnie z wymogami prawa zgłosiła nadużycie organom ścigania. Dokumenty archidiecezjalne ujawniają, że biuro szeryfa hrabstwa Harford informowało archidiecezję o

dochodzenie. Memorandum do akt sporządzone przez

odnotowało, że porucznik

załatwienie opowiedział [redacted] awy nie wygląda naprawd [redacted] ze” i kiedy zapytał: „Dla kogo?” porucznik stwierdził „ofiara”. Porucznik skomentował, że „wygląda na to, że ofiara ma jakieś problemy”. Biuro szeryfa hrabstwa Harford przeprowadziło wywiad z Farabaugh, a następnie wyznaczyło mu badanie wariografem na godzinę 9:00 12 grudnia 2000 r. 12 grudnia 2000 r. O 8:50, zaledwie 10 minut przed planowanym badaniem wariografem, Farabaugh prowadził samochód na drzewo i został zabity.

Archidiecezjalny zapis odnotowuje, że „początkowe informacje nie miały wpływu na status Farabaugh”. Pomimo wstępnego doniesienia o nadużyciach w 1993 r. Farabaugh pozostał proboszczem parafii św. Ignacego i nadal mieszkał na tamtejszej plebanii aż do swojej śmierci w grudniu 2000 r.

Mocno zredagowany protokół ze spotkania Niezależnej Archidiecezjalnej Komisji Rewizyjnej ds. Wykorzystywania Dzieci w dniu 20 czerwca 2001 r. zawierał następującą informację: „Komisja została zaktualizowana w sprawie zarzutów wobec ks. Kennetha Farabaugh. Niedawno zainicjowany kontakt domniemanej ofiary, śledztwo prowadzone przez biuro szeryfa hrabstwa Harford i ks. Omówiono śmierć Farabaugh, dokładniej opisaną w Zarysie”. W protokole kontynuowano: „[adwokat Archidiecezji z Gallagher Evelius & Jones LLP] omawiał współpracę między

Archidiecezji i Hrabstwa Harford”. 26 września 2002 r. w memorandum podsumowującym spotkanie parafialne z parafianami św. Ignacego, zatytułowane „Sprawozdanie dla parafii”, archidiecezja opowiedziała historię z Farabaugh. Po przejrzaniu osi czasu list stwierdza: „Nie możemy osądzać kogoś, kto tak wyraźnie poświęcił swoje życie służbie Bogu i ludowi Bożemu. [...] Wdzięczni za duchowe dobro, jakie Ojciec Ken osiągnął w latach posługi kapłańskiej, z ufnością polecamy jego duszę współczującemu miłosierdziu naszego Boga”.

W październiku 2002 r. inna ofiara zgłosiła wielokrotne wykorzystywanie seksualne przez Farabaugh, począwszy od około 1964 r., kiedy ofiara była w szóstej klasie. Molestowanie zaczęło się od pocałunków, a następnie przerodziło się w dotykanie całego ciała ofiary. Do nadużyć doszło na plebanii u św. Bernardyna. Opisuując znęcanie się, ofiara powiedziała: „całowanie, pieszczoty, rozbieranie się – to wszystko było molestowanie. Jego ręce i usta były wszędzie. Doszło do manipulacji w pochwie – ale bez współżycia. Najbardziej żywym wspomnieniem jest to, jak wniósł mnie do swojej sypialni i położył na łóżku. Był na mnie i wykonywał ruchy – chociaż miał na sobie spodnie. Pewnie właśnie miał wytrysk w spodniach. Zawsze były uwagi na temat mojego ciała – dużo uwag”. Znęcanie się trwało do ósmej klasy ofiary. Kiedy ofiara była uczennicą drugiego roku w Seton High School, zgłosiła nadużycie swojemu nauczycielowi edukacji seksualnej, który był księdzem. Ksiądz powiedział ofierze, że zna Farabaugha i że wydaje się być dobrym człowiekiem. Nic się nie stało w wyniku powiadomienia tego księdza ⁵⁵ o znęcaniu się nad Farabaugh. Ofiara powiedziała, że około 30 lat później ponownie zgłosiła nadużycie innemu księdzu, który nie złożył żadnych dodatkowych zgłoszeń. Archidiecezja złożyła obowiązkowe zawiadomienie władz o nadużyciu, zgodnie z wymogami prawa.

W listopadzie 2002 roku pewna kobieta zgłosiła, że około 1970 roku, kiedy miała 16 lat, Farabaugh wysłał jej list o charakterze jednoznacznie seksualnym, w którym stwierdził, że kocha ją w „zły, fizyczny sposób”, że zaczekał do jej 16. lekarza i że chce obejrzeć ją nago. Farabaugh powiedział w liście, że chce uprawiać z nią seks. Ofiara pokazała wówczas list innemu księdzu. ⁵⁶ Ofiara po raz pierwszy spotkała Farabaugh, gdy miała 12 lat i zaczęła uczęszczać z nim na sesje doradcze w parafii Niepokalanego Serca Maryi.

⁵⁵Ksiądz, któremu zgłosiła nadużycie, poślubił później jednego z 17-letnich kolegów ofiary.

⁵⁶Raport Archidiecezjalnej Komisji Rewizyjnej z dnia 20 maja 2003 r. stwierdza, że w listopadzie 2002 r. „miejscowy ksiądz poinformował archidiecezję, że przyjaciel zwierzył mu się, że była wykorzystywana przez Farabaugh w 1970 r.”. Nie jest jasne, ale prawdopodobnie jest to ksiądz, któremu ofiara pokazała list. Powiedziała Archidiecezji, że może zweryfikować jej historię. Jeśli zamiast tego jest to osobne zgłoszenie nadużycia, nie ma na ten temat żadnych zapisów.

myśleć o nim jak o ojcu. Ofiara powiedziała, że liczne zaloty Farabaugh zrujnowały jej życie, ponieważ nie była w stanie nikomu ponownie zaufać. Archidiecezja złożyła obowiązkowe zawiadomienie władz o nadużyciu, zgodnie z wymogami prawa. Później, gdy u ofiary zdiagnozowano wczesną demencję, napisała list do archidiecezji. W liście napisała: „Czy to nie smutne, że część mnie poczuła ulgę na myśl, że w końcu mogę już nie mieć myśli i koszmarów o Kenneth Farabaugh?”

We wrześniu 2010 r. Ofiara zgłosiła wielokrotne wykorzystywanie seksualne przez Farabaugh, począwszy od 1963 r., Kiedy ofiara była uczennicą drugiej klasy szkoły podstawowej Niepokalanego Serca Maryi. Wielokrotnie Farabaugh podchodził do ofiary od tyłu, mówił mu, żeby mu zaufała, pocierał klatkę piersiową i penisa i mówił: „zrelaksuj się, wszystko będzie dobrze”. Farabaugh brał również rękę ofiary i kładł ją na genitaliach Farabaugh poza ubraniem, poruszając ręką dziecka, aż Farabaugh uzyskał erekcję. Farabaugh również ustnie i cyfrowo zgwałcił ofiarę. Wykorzystywanie seksualne, które z biegiem czasu stawało się coraz bardziej brutalne fizycznie, zdarzało się prawie w każdy weekend przez około rok. Farabaugh powiedział ofierze, aby nikomu nie mówiła, i że Bóg go ukarze, jeśli to zrobi. Ofiara przypominała sobie, że w pewnym momencie zakonnica w szkole ostrzegła matkę ofiary „przed pozwoleniem mu zostać jednym z ministrantów księdza Kena”. Ofiara powiedziała, że znęcanie się „przerażało go i przerażało” oraz „przez wiele lat [ofiara] nie była w stanie ufać ludziom”. Archidiecezja złożyła obowiązkowe zawiadomienie władz o nadużyciu, zgodnie z wymogami prawa. W marcu 2011 r. archidiecezja zawarła ugodę, w której zapłaciła ofierze 5000 dolarów.

W lutym 2019 roku mężczyzna zgłosił archidiecezji, że był uczniem John Carroll School, kiedy Farabaugh został tam przydzielony i że był w tym czasie wykorzystywany seksualnie przez Farabaugh. W aktach archidiecezjalnych nie ma dalszych wzmianek ani dokumentacji na temat tego nadużycia ani żadnych działań podjętych przez Archidiecezję w odpowiedzi na nie.

Farabaugh został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję w 2002 roku.

42. Ojciec Alfons Figlewski (franciszkanin konwentalny)

Data urodzenia: Nieznany
Seminarium
duchowne: Nieznany
Data święceń: Nieznany
Data zgonu: 5 grudnia 1948 r

Znane zadania:

1924-1939 Św. Stanisława, Fells Point, Baltimore,
MD

Streszczenie:

W 1997 r. ofiara zgłosiła się do Archidiecezji, że była molestowana przez Alfonsa Figlewskiego w latach 30. XX wieku. „Figlewski zabierał poszczególnych ministrantów na wycieczki tramwajami”. Poinstruował chłopców, aby podczas tych wycieczek nosili krótkie spodnie. Figlewski poprosił ofiarę, aby pozowała do zdjęcia i pieścił ofiarę, rzekomo „próbując przestawić swoje szorty do zdjęcia”. Ofiara zeznała dalej, że Figlewski „dotykał go w tramwaju”. Archidiecezja sporządziła wymagany raport.

W 2002 roku ta sama ofiara napisała do kardynała Williama H. Keelera, aby zgłosić nadużycia wobec Figlewskiego. Po przedstawieniu własnych, nieudanych prób uzyskania informacji o Figlewskim, ofiara powiedziała: „wydaje się bardzo dziwne, że w tym czasie w latach 30. ksiądz ks. średniości ubrany w krótkie spodnie, które dostarczał z obszernej szafy [e] krótkich spodni, które utrzymywał w tym celu, aby zadecydować z duchownych ani zakonników nie wiedział, co się dzieje”.

██████████ powiedział księdzu Michaelowi Kołodziejowi (który był wówczas ministrem prowincjalnym franciszkanów, św. Antoniego z prowincji Padwa, a później został nazwany wiarygodnie oskarżonym księdzem przez archidiecezję Baltimore), aby odpowiedział na list ofiary do kardynała Keelera i „jeśli zarzut wydaje się wiarygodna”, aby wysłać list z raportem do Biura Prokuratora Stanowego Baltimore.

Prawie trzynaście lat po jego pierwszym raporcie z 1997 roku, ta sama ofiara wysłała do Archidiecezji list z żądaniem za pośrednictwem prawnika, w którym opisał bardziej szczegółowo jego nadużycia. Napisał, że „był wielokrotnie wykorzystywany seksualnie w czasie, gdy był uczniem szkoły podstawowej w szkole św. Stanisława Kosty w Fell's Point”. „Przy najmniej

dwóch, a może trzech różnych okazjach, gdy [ofiara] była w piątej lub szóstej klasie, ks. Figlewski zabierał go sam tramwajem nr 16

która jechała wzdłuż Broadwayu do Baltimore Street. Takie wyjazdy „odbywały się w środku dnia, kiedy tramwaje nie były zatłoczone”. Po modlitwie w kościele św. Alfonsa i przeglądaniu sklepów z antykami, w drodze powrotnej do szkoły „Figlewski najpierw kładł rękę na gołym kolanie [ofiary], a potem sięgał pod spodenki i bieliznę, by dotknąć [ofiary] penisa. ” Rzeczywiście, ofiara miała „bardzo żywe wspomnienia, jak ksiądz Figlewski wkładał monety” do swoich majtek.

Archidiecezja zezwoliła na załatwienie sprawy w ramach swojego programu mediacji i ostatecznie osiągnęła ugodę z ofiarą.

Figlewski nie został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję.

43. Diakon Józef Firlie

Data urodzenia: 20 listopada 1941 r
Seminarium
duchowne: Nie dotyczy
Data święceń: Nie dotyczy
Data zgonu: 30 października 2000 r

Znane zadania:

1980-1990 Deacon, Szkoła św. Piotra i Pawła, Cumberland, MD

Streszczenie:

Joseph Firlie służył jako diakon w szkole św. Piotra i Pawła w Cumberland w latach 80-tych. W 1990 r. pracował również w Departamencie Usług dla Nieletnich (DJS) stanu Maryland. W 1991 r. biskup Murphy spotkał się z diakonem, który nadzorował Josepha Firlie w DJS. Jak udokumentowano w memorandum opisującym spotkanie, przełożony powiedział biskupowi Murphy'emu, że 17-letni chłopiec, opisany jako „niestabilny”, oskarżył Firlie podczas pobytu w DJS o dokonywanie zalotów seksualnych. Firlie zaprzeczył zarzutowi. Prokurator stanowy hrabstwa Allegany przeprowadził dochodzenie i nie postawił zarzutów karnych. Przełożony powiedział również biskupowi Murphy'emu, że współpracownicy Firlie powiedzieli przełożonemu, że nieletni powiedział im, że „wszyscy wiemy o problemach seksualnych pana Firlie”. Firlie został w jakiś sposób skonfrontowany z prokuratorem stanowym, przyznał się do „swojego problemu”, został wysłany do Johns Hopkins Sex Clinic „następnie skierowany do Morgantown”. Detektyw policyjny powiedział przełożonemu, że Firlie był widziany w rejonie Cumberland zwanym Circuit, „gdzie mężczyźni podrywają młodych mężczyzn, zwykle w wieku około 18-21 lat”. Detektyw przekazał mu również informacje o dwóch innych możliwych przypadkach problematycznego zachowania. Przełożony powiedział Firlie, że może zrezygnować z DJS lub zostanie przeprowadzone dochodzenie. Firlie złożył rezygnację. W 1992 roku rozpoczął pracę w Maryland Transportation Authority. Nie wydaje się, aby Firlie służył jako diakon po tym, jak biskup Murphy dowiedział się o zarzutach.

W 1996 r. Archidiecezja stwierdziła w wewnętrznym memorandum sporządzonym przez _____

że kiedy skonsultowano się w sprawie przydatności Firlie jako wolontariusza w szpitalu, odpowiedzieli, że Firlie jest na „urlopie od czynnej posługi i że nie ma pełnić funkcji diakona ani pełnić żadnej roli duszpasterskiej”.

W 2010 roku mężczyzna zadzwonił do archidiecezji i powiedział, że był ministrantem w katolickiej szkole św. Piotra i Pawła i był wykorzystywany seksualnie przez diakona Firlie w latach 1979-1983, kiedy miał 10 lat

do 14 lat. Powiedział, że Firlie był kierownikiem ministrantów. Rozmówca nie chciał podać szczegółów nadużycia i chciał pozostać anonimowy. Archidiecezja zgłosiła wezwanie do odpowiednich władz.

44. Ojciec Carl Anthony Fisher (Archidiecezja Los Angeles, Kalifornia) (Josephite)

Data urodzenia: 24 listopada 1945 r
Seminarium
duchowne: Seminarium św. Józefa w Waszyngtonie
Data święceń: 2 czerwca 1973 r
Data zgonu: 2 września 1993

Znane zadania:

1973-1975	Asystent pastora Kościoła Wcielenia Archidiecezji Waszyngtońskiej Proboszcz stowarzyszony, Koordynator ds. Powołań Kościoła Św.
1975-1982	Weroniki w parafii św Generalatu, Baltimore, MD
1982-1987	Pastor St. Francis Xavier Church, Baltimore, MD Członek zarządu korporacyjnego katolickich organizacji charytatywnych,
1982	Baltimore, MD
1987-1993	Biskup pomocniczy parafii San Pedro archidiecezji Los Angeles

Streszczenie:

W grudniu 2002 roku mężczyzna zgłosił, że Fisher wykorzystywał go seksualnie w latach 1976-1978

podczas pobytu w kościele św. Weroniki w Baltimore. Ofiara dorastała w dzielnicy Cherry Hill i jego rodzina była bardzo aktywna w Kościele. Fisher był józefickim kapłanem w sztabie. Opisał Fisher jako bardzo inteligentny i manipulujący. Fisher wykorzystywał seksualnie ofiarę trzy razy w tygodniu

przez ponad rok, w tym gwałt oralny i analny. Fisher napisał do niego listy po tym, jak opuścił Baltimore i

wstąpił do służby wojskowej, co wzbudziło podejrzenia matki ofiary. W 2003 roku Archidiecezja

sporządził wymagane sprawozdanie. Archidiecezja ostatecznie zawarła ugodę z ofiarą za 80 000 dolarów.

W marcu 2003 r., według notatek z rozmowy telefonicznej pomiędzy ██████████a

Urzędnik B ██████████, ██████████ powiedział, że nie wiedział o niewłaściwym postępowaniu Fishera w St.

Weroniki. „Jest świadomy tylko obaw, które udokumentował wcześniej, dotyczących zachowania Fishera w

Franciszka Ksawerego”. Nie jest jasne, do jakiego „zachowania” to się odnosiło.

W kwietniu 2003 roku kardynał Keeler napisał do kardynała Rogera Mahony'ego, arcybiskupa Los

Archidiecezji Angeles, dokąd udał się Fisher po opuszczeniu Baltimore. Opisał raport z 2002 r nadużycia i powiedział, że ofiara „wydaje się być wiarygodna i wierzy, że są inne ofiary”. On także

powiedział, że „prawdopodobnie około 1995 roku”, [REDACTED] powiedział Keelerowi, że powiedziano mu, że Fisher był seksualnie _____

znęcał się nad nieletnim. Keeler powiedział, że kazał [REDACTED] zgłosić sprawę nuncjuszowi apostolskiemu „i usłyszał _____

nie więcej w tym czasie”. Również w kwietniu 2003 r. wysłano do Keeler list z biura Nuncjusza Apostolskiego potwierdzający niedawny list Keeler z kwietnia dotyczący Fishera.

Wewnętrzny dokument z czerwca 2003 r. dotyczący zgłoszenia nadużycia z 2002 r. mówi: „Przeгляд akt wskazuje, że około 1990 r. archidiecezja dowiedziała się o konkretnym zarzucie, że ks. Fisher oświadczył się młodemu dorosłemu (w wieku około 21 lat) podczas nocnej wycieczki do Nowego Jorku. W tym czasie (1990) pojawiła się również informacja, że ks. Fisher miał wcześniej częste wizyty młodych mężczyzn na plebanach, na których wykonywał swoje poprzednie zadania”.

W 2004 roku mężczyzna zgłosił, że Fisher wykorzystywał go seksualnie w latach 1972-73 na plebanii parafii św. Weroniki. Nadużycia miały miejsce około cztery do pięciu razy, gdy ofiara miała od 7 do 8 lat. Znęcanie się obejmowało ustny gwałt Fishera na ofierze. Ofiara powiedziała, że on i jego dwaj starsi bracia od czasu do czasu spędzali noc na plebanii z Fisherem, każdy w swoim pokoju. Bracia byli ministrantami, a cała rodzina była bardzo zaangażowana w działalność parafii. Archidiecezja sporządziła wymagane raporty.

Podczas przesłuchania przed komisją Zgromadzenia Ogólnego stanu Maryland w marcu 2005 roku mężczyzna publicznie poinformował, że był wykorzystywany seksualnie przez Fishera w latach 70., kiedy miał około 13 lub 14 lat. Fisher zabrał ofiarę do swojego pokoju i pieścił jej genitalia, czytając mu Biblię. Stało się to sześć razy. Ofiara cierpiała na nocne lęki i poczucie winy przez wiele lat. Ponownie skontaktował się z Archidiecezją w 2015 roku, aby powiedzieć, że wierzy, że były inne ofiary. Archidiecezja sporządziła wymagane raporty w 2005 i 2015 roku. Osiągnięto ugodę z ofiarą w wysokości 40 000 USD.

W lutym 2008 r. pracownik Archidiecezji napisał do przedstawiciela ubezpieczyciela Archidiecezji o proponowanej ugodzie z pierwszą ofiarą i stwierdził, że „Przed [ofiara] w 2002 r. nie są nam znane żadne wiarygodne zarzuty wykorzystywania seksualnego dzieci przeciwko Fisherowi przez domniemaną ofiarę lub adwokata domniemanej ofiary”.

W 2009 roku kobieta zgłosiła przez swojego adwokata, że Fisher wykorzystał ją seksualnie około 1977 roku, kiedy miała czternaście lat i miała 14-16 lat. Poszła do niego do św. Weroniki po poradę duszpasterską. Zapytał ją, czy chce się zabawić i zaoferował jej 10 dolarów. Następnie dotknął jej piersi, położył ręce w jej kroczu i zapytał, czy mogłaby dotknąć jego penisa we wzwodzie. Archidiecezja sporządziła wymagany raport. Ofiara podała dodatkowe szczegóły nadużyc w 2012 roku. Poinformowała, że spotkała Fishera w Cherry Hill i zaczęła spędzać czas w parafii. Powiedziała, że dzieci spędzały tam czas z powodu programów i dlatego, że rozdawały „lunch”.

pułda." Pewnego dnia poprosił ją, aby przyszła wieczorem posprzątać. Kiedy zbierała rzeczy, uderzył ją w pupę i powiedział, że jej bluzka i spodnie są ładne. Dotknął jej ubrania i zaoferował jej 10 dolarów. Poprosił ją, aby przyszła wieczorem. Tym razem zaoferował jej 10 dolarów, jeśli dotknie jego penisa. Za trzecim razem ponownie pochwalił jej ubranie, po czym dotknął palcem jej pochwy pod ubraniem. Do nadużyć doszło jeszcze raz. Dotknął jej pośladków, ale przerwano mu, gdy ktoś wszedł.

W 2010 roku inna kobieta zgłosiła, że Fisher wykorzystywał ją seksualnie w kościele św. Weroniki w 1976 lub 1977 roku, gdy miała 13 lat. Spędzała czas z innymi dziećmi w Rec Center w Cherry Hill. Fisher przyszedł i powiedział, że jest ładna. Złapał ją za rękę i zaprowadził na plebanie do swojej sypialni. Pocałował ją w twarz, a następnie cyfrowo penetrował ją podczas masturbacji. Potem powiedział jej, żeby nikomu nie mówiła i dał jej 20 dolarów. Zdarzyło się to ponownie i za każdym razem Fisher dawał jej 20 dolarów. W wieku 14 lat ofiara próbowała popełnić samobójstwo po tym, jak jej matka próbowała przekonać ją do powrotu do kościoła św. Weroniki. Archidiecezja złożyła obowiązkowe zawiadomienie władz o nadużyciu.

Fisher został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezję w 2019 roku.

45. Siostra Theonella, Mary Margaret Flood (Siostry Szkolne de Notre Dame)

Data urodzenia: Nieznany
Seminarium
duchowne: Nie dotyczy
Data święceń: Nie dotyczy
Data zgonu: 1 grudnia 1988

Znane zadania:

1954-nieznany Klasztor św. Józefa, Irvington, MD

Streszczenie:

W kwietniu 2006 roku 61-letni mężczyzna skontaktował się z archidiecezją i poinformował, że w wieku 11-12 lat, około 1956-1957, był wykorzystywany seksualnie przez Flooda w zamkniętej obecnie Szkole Klasztornej św. Józefa Pasjonistów . Flood poprosił ofiarę o pomoc w noszeniu książek. Gdy ofiara się zgodziła, Flood „zabrała go do windy, gdzie zmusiła go, by dotykał jej piersi i okolicy pochwy na jej ubraniu”. Ofiara zgłosiła również, że była wykorzystywana seksualnie przez księdza Adriana Poletiego, innego sprawcę opisanego w tym raporcie, członka Zakonu Pasjonistów, który również był wówczas przydzielony do parafii św. Józefa. Archidiecezja złożyła obowiązkowe zawiadomienie władz o nadużyciu, zgodnie z wymogami prawa.

W związku ze zgłoszeniem ofiary nadużycia, w 2012 roku Archidiecezja, Zakon Pasjonistów i Siostry Szkolne de Notre Dame zgodziły się wpłacić kwotę 38 000 dolarów na rzecz ofiary.

46. Ojciec Daniel Free (pasjonista)

Data urodzenia: 10 grudnia 1924
Seminarium
duchowne: Seminarium przygotowawcze Świętego Krzyża
Data święceń: 28 lutego 1952
Data zgonu: 11 czerwca 2016 r

Znane zadania:

1954-1955	Klasztor Niepokalanego Poczęcia, Jamajka, NY Wikariusz parafialny i proboszcz klasztoru św. Józefa, Baltimore, MD
1955-1971	
1971-1974	Wikariusz klasztoru św. Gabriela, Brighton, MA Wikariusz parafialny i proboszcz klasztoru św. Józefa, Baltimore, MD
1974-1976	
1984-2000	Dyrektor ds. Duszpasterstwa i Kapelan Szpitala, Szpital Św. Agnieszki, Baltimore, MD
2000-2009	Klasztor Świętej Rodziny, West Hartford, CT
2009-2016	Klasztor Niepokalanego Poczęcia, Jamajka, NY

Podsumowanie :

W 1998 roku pewna kobieta zgłosiła archidiecezji, że była molestowana przez Free i innych księży

kiedy miała 13-14 lat w połowie lat 60. Nadużycie zostało opisane jako tortury fizyczne i wykorzystywanie seksualne ze strony Free i innych księży, z których niektórzy — choć nie Free — nosili maski

w momencie nadużycia. Przed rozpoczęciem znęcania się, ofiara powiedziała Free w spowiedzi, że ona

była maltretowana przez ojca i dziadka w pierwszej i drugiej klasie, o co Free zapytał wiele szczegółów dot. Archidiecezja złożyła obowiązkowe zawiadomienie władz o nadużyciach.

Pasjoniści zostali powiadomieni o nadużyciach w październiku 1999 r. W 2000 r. Free został usunięty

ze swojego zadania w szpitalu St. Agnes i przeniesiony do klasztoru w Hartford w stanie Connecticut.

Ówczesny prowincjał pasjonista opisał Free jako „raczej niewinnego typu i mającego wykorzystywały prostytutki szukające pieniędzy” i zauważył, że „potrzebuje pomocy z takimi granicami”.

W 2012 roku inna ofiara oddzielnie zgłosiła, że była maltretowana przez Free, kiedy była około 5 lat, w połowie lat pięćdziesiątych, w kościele klasztorным św. Józefa. Ta ofiara również

opisał znęcanie się jako „tortury”, a także wskazał, że Free i inni mężczyźni byli zaangażowani, niektórzy

z nich – choć znowu nie Free – nosiło maski w czasie ataków. The

Archidiecezja złożyła obowiązkowe zawiadomienie władz o nadużyciach. W październiku 2018 ta ofiara udostępniła

jej frustrację z powodu archidiecezji, że Free nie znalazł się na liście osób, którym można zaufać, nawet po tym, jak publicznie wypowiedziała się na temat jego wykorzystywania.

Free został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezję w 2019 roku.

47. księdza Józefa Gallaghery

Data urodzenia: 10 czerwca 1929
Seminarium
duchowne: Nieznany
Data święceń: 28 maja 1955
Data zgonu: 15 września 2015 r

Znane zadania:

1955-1962 Associate Pastor, Bazylika Wniebowzięcia NMP, Baltimore, MD
1962-1963 Kapelan, Villa Maria, Timonium, MD
Wydział, St. Paul's Latin High School, Baltimore, MD
1964-1966 Kapelan, Pomocnicy Misji Najświętszego Serca, Towson, MD
1967-1976 Wydział Seminarium Mariackiego, Baltimore, MD
1976-1985 Asystent weekendowy, Resurrection Ellicott City, MD
Asystent weekendowy, St. Lawrence, Baltimore, MD
Asystent weekendowy, Cathedral of Mary Our Queen, Baltimore, MD
Asystent weekendowy, Matka Boża z Góry Karmel, Baltimore, MD
Asystent weekendowy, CYO Retreat House, Baltimore, MD

Streszczenie:

W 1986 roku archidiecezja została poinformowana przez matkę ofiary, że jej syn był seksualny

wykorzystany przez Gallaghera około 1980 roku w Gettysburgu w Pensylwanii, kiedy ofiara była

około 14 lat. W 1993 roku ofiara spotkała się z archidiecezją i ponownie poinformowała, że jest wykorzystywany seksualnie przez Gallaghera, gdy miał około 14 lat. Gallagher przyznał się m.in „nieodpowiednie” spotkanie z tą ofiarą, ale zaprzeczył, że miało miejsce jakiegokolwiek „dotykanie genitaliów”.

Gallagher — który przeszedł na emeryturę pod koniec 1985 r. (emeryturę, którą później nazwał „wczesnym stażem

przejście na emeryturę”) – w tym czasie pozbawiono go uprawnień kapłańskich. C mi
stwierdził Gallagher ał

usunął swoje zdolności, aby „udobruchać” ofiarę, ponieważ Gallagher był już na emeryturze. Archidiecezja

zgłosił nadużycie władzom w 1993 roku, ale zataił nazwisko Gallaghera. Następnie ofiara spotkał się z Biurem Prokuratora Generalnego, aby zgłosić nadużycie i zidentyfikować samego Gallaghera. To

Dopiero w 2002 roku archidiecezja publicznie nazwała Gallaghera sprawcą przemocy.

W komunikacji e-mail z

w 2002 r. ofiara zażądała środków finansowych

██████████
pomoc w pokryciu kosztów jego terapii. Ofiara stwierdziła: „Wiem, że nasz kardynał wstaje i mówi, że tak

nie mamy tego problemu w Baltimore – ale mamy. Pochodzę z rodziny, która jest związana z [the] Kościół katolicki i wiele mu dał. Mnie i innym członkom rodziny nie przyznano odpowiednią godność i uprzejmość ze strony niektórych urzędników kościelnych, co prowadzi mnie do przekonania, że nic nie ma

naprawdę zmieniło się wraz z naszymi krzyżowcami w „czerwonych pelerynach”. Zdumiewa mnie, jak niektórzy przywódcy przejmują inicjatywę w organizowaniu papieskiej wizyty, ale unikają, gdy zadaniem jest pomoc maltretowanym ofiarom”.

W 1997 Gallagher napisał list ██████████ z prośbą o przywrócenie mu zdolności

zauważył, że wycofanie jego zdolności „komplikuje [d] [jego] zdolność do zwiększania [swoich] niewystarczających dochodów”. Następnie w 2004 roku Gallagher poprosił o przywrócenie mu uprawnień kapłańskich, ponieważ chciał wrócić do pracy duszpasterskiej. Po raz kolejny w 2014 roku Gallagher poprosił o przywrócenie mu zdolności. Prośby zostały odrzucone.

Gallagher został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję w 2002 roku.

48. Ojciec Joseph Gerg (Benedyktyn)

Data urodzenia: 10 kwietnia 1937
Seminarium
duchowne: Nieznany
Data święceń: 22 maja 1965
Data zgonu: Nie dotyczy

Znane zadania:

1967-1969 Zastępca pastora kościoła św. Benedykta, Catonsville, MD
doc. Pastor, Campus Ministry, Penn State University, State College,
1969-1975 Pensylwania
1975-1995 Pastor Kościoła Najświętszej Marii Panny, St. Mary's, Pensylwania
1995-1997 Pastor Kościoła Królowej Pokoju, Patton, Pensylwania

Streszczenie:

4 marca 1997 roku kobieta zgłosiła, że była wykorzystywana seksualnie przez Gerga, benedyktyńskiego księdza, w latach 1967-1972, kiedy miała 13-17 lat. Kobieta stwierdziła, że znęcanie się obejmowało całowanie i pieszczoty. Przynajmniej raz Gerg wytrysnął będąc na ofierze, a następnie kazał jej dotknąć swojego penisa. Martwiła się o inne młode kobiety, co skłoniło ją do zwrócenia się do archidiecezji.

Ofiara po raz pierwszy spotkała Gerga, kiedy został przydzielony jako zastępca pastora w kościele św. Benedykta w Baltimore w stanie Maryland. Gerg rozwinął romantyczne zainteresowanie ofiarą, które zaczęło się, gdy miała 14 lat. Ofiara prowadziła bardzo szczegółowe dzienniki, w których dokumentowała liczne spotkania z Gergiem. Gerg często dzwonił do ofiary do jej domu, często późno w nocy, i prosił o przyjęcie. Wykorzystywanie seksualne miało miejsce w domu jej rodziców w hrabstwie Baltimore, w Patapsco State Park w hrabstwie Baltimore oraz w parku w pobliżu Penn State University. Ofiara wysłała Gergowi list w 1994 roku, z załączoną kopią wpisu z jej pamiętnika z 20 sierpnia 1969 roku. W liście ofiara odniosła się do wpisu w dzienniku i powiedziała: „Ładne graficzne rzeczy, nie sądzisz? Och, ale jest o wiele więcej, skąd to się wzięło! Jak większość dorastających dziewcząt- prowadziłam pamiętniki. Ale w przeciwieństwie do większości, moje pamiętniki są wypełnione szczegółowymi opisami wykorzystywania dzieci”.

Ofiara oświadczyła również, że zgłosiła to kilku osobom w okresie wykorzystywania, w tym
ks. Neilowi Magnusowi i ks.

_____ _____
_____ [REDACTED]

udzielił wywiadu [REDACTED] **ędnik B**
przyznał, że zdaje sobie sprawę, że Gerg i ofiara wyglądali bardzo

była wtedy blisko i przyznała, że rozmawiała z ofiarą również wtedy na temat Gerga, ale twierdziła, że nie miała wiedzy z pierwszej ręki na temat „niewłaściwego lub obraźliwego związku”. [REDAKTOR] zauważył, że Gerg był „przystojny i czarujący” i powiedział, że wyglądał jak ofiara „podkochiwał się” w Gergu. [REDAKTOR] przyznała, że sama miała wówczas bardzo bliskie relacje z Gergiem i że czuła się przez niego manipulowana.

Po zgłoszeniu tego nadużycia w 1997 r. ofiara została skierowana do zakonu benedyktynów po pomoc. Poszkodowany nie domagał się odszkodowania cywilnego, ale chciał pomocy w terapii i poradnictwie, które zapewniali benedyktyni. Archidiecezja złożyła obowiązkowe zgłoszenie nadużycia władzom, a także powiadomiła diecezję Altoona-Johnstown w Pensylwanii, gdzie

Gerg został przydzielony. Ponadto Archidiecezja zawiadomiła [REDAKTOR] św. Vincent Archabbey, klasztor benedyktynów w Latrobe w Pensylwanii. [REDAKTOR] skonfrontował się z Gergiem w sprawie nadużyć i zażądał, aby został poddany ocenie psychologicznej. Nie ma zapisu o takiej ocenie ani jakimkolwiek leczeniu.

Dopiero na spotkaniu biskupów w Dallas w czerwcu 2002 r. Gerg został usunięty przez benedyktynów z czynnej posługi. Nadużycie zostało publicznie ujawnione przez archidiecezję Baltimore poprzez opublikowanie pierwszej listy księży, którzy są wiarygodnie oskarżeni we wrześniu 2002 roku.

Gerg został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję w 2002 r., a przez archidiecezję św. Wincentego w 2018 r.

49. Ojca Stevena Girarda

Data urodzenia: 24 listopada 1947 r
Seminarium
duchowne: Seminarium Mariackie
Data święceń: 22 listopada 1974
Data zgonu: 18 stycznia 2018 r

Znane zadania:

1973-1975 Diakon, parafia św. Mateusza, Baltimore, MD
1975 Kapelan i nauczyciel, John Carroll High School, Belair, MD
Pastor stowarzyszony i nauczyciel, Parafia Matki Bożej z Góry Karmel i Liceum
1975-1978 Szkoła, Middle River, MD
Administrator Domu Rekolekcyjnego Katolickiej Organizacji
1978-1982 Młodzieży, Sparks, MD
1982-1987 Zastępca proboszcza parafii św. Klary, Baltimore, MD
1987-2002 Pastor parafii św. Klemensa, Lansdowne, MD

Streszczenie:

We wrześniu 1991 roku parafianka doniosła, że starsi nastolatki, przyjaciele jej dzieci, mówili, że Girard jest alkoholikiem. Mówili, że adoptowany syn Girarda przyprowadził na plebanię swoich przyjaciół i rozmawiali o ilości spożywanego alkoholu. Parafia płaciła dwa pół galona whisky tygodniowo. Chłopiec został opisany przez Girarda jako przybrany syn, który miał 17 lat, kiedy zamieszkał z Girardem. Według Girarda miał wcześniejszego przybranego syna, który miał 18 lat, kiedy zamieszkał z nim. W 1991 r. archidiecezja otrzymała skargi dotyczące coraz bardziej nieobliczalnego i problematycznego zachowania Girarda, ale żadnych doniesień o wykorzystywaniu seksualnym dzieci.

W marcu 2002 roku Girard został oskarżony w hrabstwie Baltimore o złożenie fałszywego zeznania na policji. Girard dwukrotnie fałszywie zgłosił kradzież samochodu, aby ukryć, że zaręczył się z prostytutką. W końcu powiedział policji, że „chciał tylko uprawiać seks. Nie robię tego często, ale stres”.⁵⁷ Mężczyzna, którego zabrał, powiedział, że po tym, jak Girard go wybrał, poszli kupić narkotyki, a Girard dał mu 60 dolarów na kokainę. Następnie Girard zawiózł go na plebanię św. Klemensa, gdzie pili alkohol i palili kokainę. Girard czuł się nieswojo uprawiając seks na plebanii, więc pojechali do motelu. Kiedy Girard wysłał mężczyznę, aby kupić więcej kokainy, został aresztowany w samochodzie Girarda na podstawie otwartego nakazu. Archidiecezja usunęła wydziały Girarda, aby pełnić funkcję kapłana i

⁵⁷ John Rivera , *Ksiądz pozbawiony władzy zaginął* , B ALT . S ONZ , 4
kwietnia 2002 r., dostępne pod adresem:
<https://www.baltimoresun.com/news/bs-xpm-2002-04-04-0204040307-story.html>.

4 kwietnia zawiesił go administracyjnie, a w maju 2002 roku wystąpił z kościoła. Girard ostatecznie przyznał się do winy i otrzymał rok w zawieszeniu.

W e-mailu z maja 2002 r. od diakona ze szpitala św. Klemensa w następstwie aresztowania, diakon

powiedział, że coroczne rekolekcje Duszpasterstwa Młodych Dorosłych odbywały się w „domu na brzegu” Girarda w Delaware

ostatnich kilku lat. Girard gościł w swoim domu grupę młodych ludzi w poprzedni weekend i powiedział im, że został wrobiony przez policję.

We wrześniu 2002 r. Girard został poddany ocenie w Instytucie św. Łukasza na podstawie skierowania od

Archidiecezja. Zdiagnozowano u niego „niezintegrowaną seksualność”, termin stosowany w wyjątkowy sposób

często przez St. Luke Institute. ⁵⁸

W lutym 2004 roku mężczyzna zgłosił, że Girard wykorzystał go seksualnie w 1991 roku, kiedy był w

3. klasa w St. Clement. Girard po raz pierwszy molestował go podczas sakramentalnej spowiedzi i groził

go kastracją, jeśli powie rodzicom. Girard później zgwałcił ofiarę ustnie i analnie

dwa razy „w pokoiku przy sali gimnastycznej” w szkole. Ofiara myślała o innych chłopcach w szkole

był maltretowany przez Girarda, ale nie pytał innych, bo nie chciał, żeby ktokolwiek wiedział co mu się przydarzyło.

Pisemne zapisy z pierwszego spotkania Archidiecezji wskazują, że ofiara była „w oczywisty ból psychiczny” i dokonał trzech prób samobójczych, w tym jednej w poprzednim tygodniu.

Wyłączony. rozm.

B

który zgodził się „dyskretnie [sic] przeszukać akta szkoły/parafii w celu uzyskania jakichkolwiek informacji

to może być pomocne. **Wyłączony.** Z jej notatek wynika, że poszła do sekretariatu szkoły, ale nie była w stanie

niczego nie znaleźć, „ponieważ akta i pokój są w takim nieładzie”. **Wyłączony.** notatki również odzwierciedlają

następującą rozmowę między nią a

Wyłączony.
B

Zapytałem, jak dawno temu to się stało i powiedział 1991. Powiedziałem mu, że z zapisów, które widziałem w tym biurze, Steve był znacznie bardziej nienaruszony niż w 1996, kiedy zaczynamy widzieć brak metryk chrztów itp. Powiedziałem **Wyłączony. B**, że mówiłem „przynajmniej tutaj nie było nadużyć” i przestałem to mówić po tym, jak ktoś odpowiedział „a co z nami? My też byliśmy

■

□

maltretowani” **Wyłączony. B** zgodził się. **Wyg**łosił oświadczenie, że nie jest w stanie uwierzyć w nic, co powiedział Steve Girard. Ponownie, sprawia, że zastanawiam się, dlaczego nic nie zostało zrobione wcześniej tutaj.

Archidiecezja współpracowała z ofiarą i jej rodziną, aby znaleźć odpowiednie opcje leczenia i opłaciła koszty leczenia, w tym programy leczenia szpitalnego. Niemniej jednak,

⁵⁸ Keith Brehob, *Kliniczna i statystyczna klasyfikacja zaburzeń seksualnych: przypadek niezintegrowanej seksualności zastosowany do próbki duchowieństwa*, rozprawa SJ, Loyola College, (11 kwietnia 2006).

(dalej „CDF”) była uzasadniona. Jednak z powodu tego, co archidiecezja określiła jako „błąd”, sprawa Girarda nie została faktycznie przedstawiona CDF aż do lutego 2009 roku. W tym czasie arcybiskup O'Brien stwierdził, że żadne inne ofiary się nie zgłosiły, ale przyznał, że Girard „ długą historię niewłaściwych zachowań w stosunku do innych parafian, w tym nieletnich”. Zauważył również, że nie był w stanie uznać zaprzeczenia przez Girarda zarzutom ofiary z powodu „braku szacunku dla prawdy” Girarda. Niemniej jednak O'Brien wydał „zdecydowane zalecenie”, aby CDF nie podejmowała działań „ze względu na ograniczony charakter informacji w tej sprawie i niedostępność skarżącego”. O'Brien potwierdził również, że Girard otrzymał pełny status emerytalny z powodu istniejących wcześniej problemów zdrowotnych i że w tym czasie nadal otrzymywał pełne świadczenia emerytalne.

Kongregacja Nauki Wiary odpowiedziała na list kardynała O'Briena w czerwcu 2010 r., w którym to momencie zażądała dodatkowych informacji i poprosiła O'Briena, aby „zwrócił się do wielebnego Girarda z propozycją, aby poprosił o zwolnienie z obowiązków stanu duchownego”. W lutym 2011 roku O'Brien napisał list do Kongregacji Nauki Wiary, wskazując, że Girard odmówił ubiegania się o dyspensę i sugerując, że „po usunięciu wielebnego Girarda ze stanu duchownego poprzez przedstawienie sprawy Najwyższemu Papieżowi

... byłby mile widziany. W dniu 25 czerwca 2013 r. Arcybiskup Lori napisał do CDF, w którym stwierdził, że popiera zalecenie swojego poprzednika dotyczące laicyzacji administracyjnej, „ponieważ istnieje jeden wiarygodny zarzut niewłaściwego zachowania seksualnego wobec nieletniego”. Lori skontaktowała się we wrześniu 2014 r., prosząc CDF o zwrócenie uwagi na tę sprawę, „ponieważ ważne jest, aby uzyskać sprawiedliwość dla rodziny ofiary, zwłaszcza dla rodziców”. W październiku 2014 r. urzędnik archidiecezjalny rozmawiał z pracownikiem CDF, który wskazał, że CDF nigdy nie otrzymało korespondencji od O'Briena w 2011 r. ani od Lori w 2013 r.

W czerwcu 2015 r. Kongregacja Nauki Wiary napisała do arcybiskupa Lori, wskazując, że nie może ścigać oskarżeń o wykorzystywanie seksualne i że zamiast tego należy skierować sprawę do Kongregacji ds. Duchowieństwa. Nic nie wskazuje na to, aby ta droga była realizowana.

Girard został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezję w 2019 roku.

50. Ojciec Mark Haight (diecezja Albany, NY)

Data urodzenia: 12 lipca 1948 r
Seminarium
duchowne: Seminarium Mariackie
Data święceń: 8 maja 1976
Data zgonu: Nie dotyczy

Znane zadania:

1973-1974 Kapelan w Spring Grove Hospital, Baltimore, MD
Pastor stowarzyszony kościoła św. Ambrożego,
Baltimore, MD
1974-1975
1977 Pastor France de Sales, West Albany, NY
1978 Pastor St. Patrick, Troy, NY
1979 Pastor, Matki Bożej Łaskawej, Ballston Lake, NY
1980-1986 *Urlop*
1985 Leczenie w House of Affirmation, CA
1987-1988 Pastor św. Judy Apostoła, Wynantskill, NY
1989 Pastor, St. Joseph's, Scotia, NY
1989 Leczenie w Sługach Parakleta, Nowy Meksyk
1991-1996 Kapelan szpitala Glen Falls
1996 *Usunięty z ministerstwa*

Podsumowanie :

Mark Haight uczęszczał do St. Mary's Seminary i University of Baltimore, pracował w kościele St. Ambrose w Baltimore oraz jako kapelan w Spring Grove od 1972 do 1975. W 1976 przyjął święcenia kapłańskie w diecezji Albany. W 1980 roku, po trzech krótkich zadaniach w parafiach w diecezji Albany, pastor, z którym pracował, miał „niepokój” w związku z interakcjami Haighta z młodymi ludźmi i powiadomionymi władzami kościelnymi. Haight został skonfrontowany i poproszony o wejście do poradni. Odmówił i poszedł na urlop, ale w tym czasie uczył dzieci. W końcu zgodził się na poradnictwo i w 1985 roku został wysłany do Domu Afirmacji Leczenia w Kalifornii, który specjalizuje się w leczeniu księży z problemami psychologicznymi i psychoseksualnymi. W 1987 roku, po pierwszym okresie leczenia, Haight został przydzielony do innej parafii w Nowym Jorku. W 1989 roku ofiara zgłosiła diecezji Albany, że Haight wykorzystywał go seksualnie, gdy był pastorem w kościele św. Józefa w Szkocji w stanie Nowy Jork . Diecezja wysłała Haighta do innego program leczenia stacjonarnego dla pedofilów w Nowym Meksyku. Diecezja Albany zezwoliła Haighta, aby powrócił do „ograniczonej formy posługi” w 1990 roku, kiedy został wysłany jako kapelan w Glen Szpital Falls. W 1996 roku diecezja Albany ostatecznie usunęła Haighta z duszpasterstwa

otrzymała drugie zgłoszenie o wykorzystywaniu seksualnym dzieci. W drugim raporcie Haight zaprzyjaźnił się z ofiarą, kiedy był pacjentem w Albany Memorial Hospital, dochodząc do siebie po wycięciu wyrostka robaczkowego i przypodobał się swojej rodzinie. Wykorzystywanie seksualne trwało od 1974 do 1980 roku i obejmowało wycieczki do Waszyngtonu i Los Angeles. Sprawa została rozstrzygnięta na ponad 900 000 USD.

W 2002 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez Haighta w połowie lat siedemdziesiątych, kiedy Haight był klerykiem w St. Mary's Seminary i studentem Uniwersytetu w Baltimore. Ofiara miała 14 lat i była zatrudniona w seminarium jako nocna recepcjonistka. Haight zabrał go na wyprawę kempingową na wyspę Assateague i wykorzystał seksualnie w namiocie. Ofiara została przesłuchana przez Biuro Prokuratora Generalnego w 2018 roku i stwierdziła, że podczas jego znęcania się w namiocie był inny kleryk, który nic nie powiedział w trakcie ani po. Archidiecezja dokonała

zlecił raport i powiadomił diecezję Albany. W e-mailu z 2002 r. ██████████ odnosi się do

akta Haighta i innych, którzy wykorzystywali dzieci podczas seminarium jako „akta złych chłopców”.

Pozew cywilny został złożony w Bostonie w 2004 roku, opisujący wykorzystywanie seksualne przez Haighta i innego księdza w Coloni w stanie Nowy Jork oraz podczas podróży do Massachusetts. W 2018 roku kolejna ofiara złożyła pozew w Vermont. Kolejny pozew został złożony w Nowym Jorku przez ofiarę, która była maltretowana przez ponad dekadę, począwszy od 1988 roku i została rozliczona w 2022 roku na 750 000 dolarów. Pozwy cywilne dotyczyły zachowań, które miały miejsce poza archidiecezją Baltimore.

Haight został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję Baltimore w 2002 r. Diecezja Albany nie wymieniła Haight jako wiarygodnie oskarżonego do 2018 r.

51. Ojciec John Hammer (Diecezja Youngstown, OH; Diecezja Saginaw, MI)

Data urodzenia: 3 listopada 1952
Seminarium
duchowne: Seminarium St. Gregory College, Cincinnati, Ohio
Seminarium Mt St Mary's, Norwood, OH
Data święceń: 23 czerwca 1979
Data zgonu: Nie dotyczy

Znane zadania:

1979-1983 Zastępca pastora, St. Louis, Louisville, OH
1983 Dalsze studia na Uniwersytecie Notre Dame
1985 Zastępca pastora katedry św. Kolumby, Youngstown, OH
1985 Zastępca proboszcza, St. Aloysius, East Liverpool, OH
1985-1986 Urlop, leczenie w St. Luke Institute, MD
1986-1989 Szpital św. Agnieszki, Baltimore, MD
1990-1991 St Stephen, Saginaw, MI
1991-1995 Pastor stowarzyszony Najświętszego Sakramentu, Midland, MI
1995-1999 Pastor, Mount St. Joseph, St. Louis i St. Patrick, Irishtown, MI
1999-2002 Pastor, Mount St. Joseph, St. Louis and St. Mary, Alma, MI
2002 *Zawieszony w ministerstwie*
2006 *zlaicyzowany*

Podsumowanie :

W 1985 roku Hammer, który był w parafii św. Alojzego we wschodnim Liverpoolu w stanie Ohio, został zwolniony

z diecezji Youngstown w Ohio za wykorzystywanie seksualne dzieci i został wysłany do oceny wg do relacji w Columbus Dispatch w 2002 r. Pozew wniesiony w 2002 r. przez trzech byłych ołtarzy

chłopcy z Youngstown przeciwko diecezjom Youngstown i Saginaw twierdzili, że ten kościół przywódcy wiedzieli o jego wykroczeniach już w 1978 r. Jednak pozew twierdzi, że przywódcy nie nie zatrzymać go, ale przenieść go do różnych parafii. W końcu trafił do diecezji Saginaw w Michigan, gdzie w latach 90. nadal wykorzystywał co najmniej jeszcze jedno dziecko w St. Louis.

W październiku 1985 r. diecezja Youngstown wysłała Hammera na leczenie do St. Luke Trzy czwarte Way House Instytutu w Silver Spring, Maryland. Był leczony z powodu uzależnienia od seksu

i pedofilii. 24 maja 1986 Hammer otrzymał wydziały od archidiecezji Baltimore

i został tymczasowo przydzielony jako kapelan w szpitalu św. Agnieszki w Baltimore. 6 sierpnia 1986 r.

umowa o odszkodowanie została podpisana przez biskupa Youngstown chroniącego archidiecezję

Baltimore od odpowiedzialności za „roszczenia jakiegokolwiek rodzaju lub natury wynikające z jakiegokolwiek winy

działania lub zaniechania ze strony wielbego Johna E. Hammera, z wyjątkiem roszczeń wynikających ze zwykłego zaniedbania”.

Kiedy Hammer wstąpił do Programu Opieki Pobytovej St. Luke Institute w kwietniu 1986 roku, musiał podpisać kontrakt, który wymagał uczestnictwa w trzech spotkaniach Dwunastu Kroków tygodniowo, z których co najmniej dwa to SA (Anonimowi Seksoholicy), SLAA (Anonimowi Uzależnieni od Seksu i Miłości) lub SAA (Anonimowi Uzależnieni od Seksu), bierz Depo-Provera, uczestnicz w programie opieki pooperacyjnej Instytutu św. Nie wspomniał o trzymaniu się z dala od dzieci. 20 listopada 1986 r. biskup James Malone z Youngstown napisał do arcybiskupa Borders, prosząc o zatrudnienie w pełnym wymiarze godzin dla Hammera w archidiecezji. W liście napisano, że Hammer pracował już w niepełnym wymiarze godzin w St. Agnes i kończył pracę w Three-Quarter Way House w Instytucie św. Łukasza. Stwierdzono również, że Hammera nie można umieścić w diecezji w Youngstown, ponieważ troje rodziców sprzeciwia się jego powrotowi. W liście napisano, że pozostanie członkiem diecezji w Youngstown, ale poproszono o umieszczenie go w Baltimore. W liście z 1987 r. od terapeuty Hammera z St. Luke Institute do Arcybiskupa Bordersa, terapeuta napisał: „[a] wiesz, że mieliśmy trudności ze znalezieniem placówek dla osób, u których zdiagnozowano pedofilię” i wyraził wdzięczność za „współczucie i odwagę” arcybiskupa. ”

W 1988 roku Hammer napisał do arcybiskupa Bordersa z prośbą o możliwość zamieszkania na plebanii zamiast w St. Agnes. Przytoczył poczucie izolacji, samotności i depresji w szpitalu, chociaż zauważył, że bardzo ceni sobie przyjaźń Billa Simmsa. (Simms został również wiarygodnie oskarżony o wykorzystywanie seksualne dzieci). Hammer powiedział, że od czasu do czasu lubi pomagać w weekendowych mszach w parafii św. Benedykta. Opisał również swoje dążenie do uzyskania tytułu magistra poradnictwa duszpasterskiego w Loyola College. Arcybiskup Borders wysłał list do Hammera, w którym powiedział, że jest „bardzo zadowolony... z tego, że od czasu do czasu miałeś pomoc we Mszy św. w weekend u św. Benedykta, a nawet, że mogłeś rozpocząć studia z poradnictwa duszpasterskiego”. Borders uwzględnił prośbę Hammera, by zamieszkał na plebanii, a nie w szpitalu, pod następującymi warunkami: brak zaangażowania w parafię, w której miałby mieszkać; i że w jakiś sposób płaci za pokój i wyżywienie. zostało skopiowane na liście. ██████████

W 1989 r. archidiecezja zdecydowała, że ze względu na swoją „historię” Hammer nie powinien nawet angażować się w posługę szpitalną. Pismem z dnia 26 października 1989 r. z dn do Arcybiskupa, odniósł się do comiesięcznych spotkań Hammera pod przewodnictwem ██████████ z LeFevre,

Kruse i Simms. (Są to przypuszczalnie comiesięczne spotkania, udokumentowane gdzie indziej, księży, którzy byli leczeni z powodu wykorzystywania seksualnego dzieci i ponownie podejmują posługę.) Archidiecezja poinformowała diecezję Youngstown, że uprawnienia Hammera do pełnienia posługi w archidiecezji Baltimore zostały usunięte. W liście z 1 stycznia 1990 roku od Siostry Mary Louise Lyons, Przewodniczącej St. Agnes, do Biskupa Malone (którego kopia została przekazana Arcybiskupowi Keelerowi), Siostra Lyons podziękowała Biskupowi Malone za wyznaczenie Hammera do St. Agnes, pochwaliła jego pracę, i powiedziała, że nie jest zaskoczona, że po trzech latach odchodzi i zostaje wezwany do swojej rodzinnej diecezji. Powiedziała, że takie było jej porozumienie z archidiecezją, kiedy został jej przydzielony. Martwiła się jednak, że „on i inni księża, którzy byli leczeni z powodu tej samej choroby, będą jeszcze bardziej ograniczeni w wykonywaniu swojej posługi kapłańskiej”. Powiedziała, że rozumie dylemat, z jakim borykają się biskupi, ponieważ choroba jest nieuleczalna, ale jako członek zarządu St. Luke's martwiła się, że leczenie nie będzie skuteczne, „jeśli nadzieja na bycie aktywnym księdzem zostanie odebrana”. W swoim liście przewodnim do arcybiskupa Keelera, załączając kopię listu do biskupa Malone, siostra Lyons wspomniała również o Williamie Simmsie (innym sprawcy przemocy opisanym w tym raporcie) i zauważyła, że jej list został napisany odręcznie, ponieważ „wahała się, czy dać go komuś do napisania” ze względu na charakter treści”.

W odpowiedzi Keeler do Siostry Lyons z 5 stycznia 1990 roku Keeler napisał, że „w odniesieniu do delikatnej kwestii związanej ze zmianą statusu Ojca Jacka, jestem wam głęboko wdzięczny za zrozumienie i wsparcie. W świetle naszej rozmowy telefonicznej sprzed dwóch miesięcy mam nadzieję, że ty i inni członkowie zarządu w Instytucie św. w Stanach Zjednoczonych. Bardziej niż ciężarem, który może zniszczyć dziedzictwo Kościoła, jest ciężar zniszczonej wiarygodności, który powstałby, gdybyśmy nie podjęli wszelkich możliwych kroków w celu ochrony naszego ludu”.

W 1990 roku Hammer został przeniesiony do diecezji Saginaw i służył w wielu parafiach do 2002 roku, kiedy jego nadużycia zostały upublicznione i został zmuszony do rezygnacji.

Hammer został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję w 2002 roku.

52. Ojciec Edward Heilman

Data urodzenia: 14 sierpnia 1944 r
Seminarium
duchowne: Seminarium Mariackie
Data święceń: 29 listopada 1980
Data zgonu: 17 sierpnia 1988

Znane zadania:

1979-1981	Diakon, następnie zastępca pastora kościoła św. Marka, Fallston, MD
1981-1983	Associate Pastor, St. Isaac Jogues, Baltimore, MD
1983-1987	Zastępca proboszcza parafii św. Marka, Catonsville, MD

Streszczenie:

W styczniu 2014 roku mężczyzna zgłosił archidiecezji, że był wykorzystywany seksualnie przez Edwarda Heilmana w latach 70., kiedy Heilman był diakonem. Nadużycie, które miało miejsce więcej niż jeden raz, miało miejsce w parafii Shrine of the Little Flower w Baltimore w stanie Maryland. Była to rodzinna parafia Heilmana, w której działał jako katecheta i członek komisji liturgicznej od 1963 do 1973 roku. Heilman mieszkał na plebanii w tej parafii, kiedy był diakonem. Ofiara była uczennicą szkoły i służyła jako ministrant w kościele i prawdopodobnie miała od 8 do 13 lat, kiedy doszło do nadużycia. Archidiecezja sporządziła wymagany raport.

W 2022 roku inna ofiara zgłosiła, że była wykorzystywana przez Heilmana. Pierwszy incydent miał miejsce w latach 1978-1979 w Seminarium św. Marii, kiedy chłopiec miał 13 lub 14 lat. Ofiara przebywała w seminarium razem z Mardagą (innym księdzem wiarygodnie oskarżonym o wykorzystywanie seksualne i opisanym w tym Raporcie) i Heilmanem, którzy obaj byli klerykami. Kiedy Mardaga wyszedł z pokoju, Heilman zaatakował ofiarę i pieścił ją. Ofiara szarpała się, a doniczki zostały stłuczone. Drugi incydent miał miejsce, gdy Heilman został przydzielony do św. Marka. Ponownie ofiara była z Mardagą i Heilmanem. Tym razem Mardaga dołączył do Heilmana i razem zaatakowali ofiarę, ściągnęli mu spodnie i zgwałcili go ustnie. Ofiara zeznała, że Mardaga i Heilman uważali, że wykorzystywanie seksualne było zabawne. Ofiara miała mniej niż 18 lat w chwili nadużycia, ale nie była pewna, w którym roku. Archidiecezja sporządziła wymagany raport.

Heilman został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję.

53. księdza Mariana Helowicza

Data urodzenia: 31 lipca 1945 r
Seminarium
duchowne: Seminarium Mariackie
Data święceń: 18 maja 1974
Data zgonu: Nie dotyczy

Znane zadania:

1973-1974 Diakon, kościół św. Marka, Catonsville, MD
1974-1980 Zastępca proboszcza parafii św. Michała, Frostburg, MD
Kapelan, Bishop Walsh High School, Cumberland, MD
1980-1981 Associate Pastor, St. John the Evangelist, Severna Park, MD
Zastępca proboszcza parafii św. Szczepana w Bradshaw, Baltimore,
1981-1984 MD
Zastępca proboszcza parafii Najświętszej Marii Panny,
1984-1988 Cumberland, MD

Streszczenie:

W marcu 1988 roku ofiara zadzwoniła do Departamentu Policji Hrabstwa Baltimore i zgłosiła się

wykorzystywana seksualnie przez Helowicza od około 1981 roku, kiedy miał około 16 lat, i trwało do około 1984 roku. Nadużycia często miały miejsce w kościele św. Szczepana w Bradshaw w Baltimore w stanie Maryland, gdzie przydzielono Helowicza i gdzie zabito ofiarę i jego rodzina byli parafianami. Ofiara miała zaburzenie rozwojowe i zdolność uczenia się niepełnosprawności, co później zauważył jego adwokat, że „niestety to właśnie ten czynnik sprawił, że [ofiara] łatwym łupem dla zalotów księdza Helowicza”. Nadużycie polegało na genitaliach pieścizoty, masturbacja, penetracja cyfrowa i gwałt oralny, które często zdarzały się kilka razy a tydzień. Raport policyjny został złożony 28 marca 1988 r. Następnie z ofiarą „skontaktowano się pod numerem razy przez „niezidentyfikowane” osoby z Archidiecezji, które próbowały uzyskać jego milczenie zapewnien, że ksiądz Helowicz jest na leczeniu”.

29 marca 1988 r. policja hrabstwa Baltimore skontaktowała się z archidiecezją Departamentu do zawiadomienia ich o zgłoszeniu ofiary nadużycia seksualnego przez Helowicza. Odręczne notatki

udokumentował tę rozmowę **Urzędnik E** miał również z policjantem jako uzupełnienie rozmów, które odbył następnego dnia z księdzem Thomasem Smithem, innym sprawcą przemocy

opisanych w niniejszym Raporcie **Urzędnik C**. Notatki dotyczące rozmowy z oraz z

Smith stwierdza, że „Tom nie wie o niczym innym... Marion przyznała się do tego. Jednak Tomek S.

nie zna żadnej innej rodziny, z którą Marion była tak blisko i z którą byłoby to możliwe”.

Notatki z rozmowy między

Urzędnik E

I

Urzędnik C

██████████, zauważył, że policja chciała przesłuchać Helowicza następnego dnia o 9:00 rano. Notatki wskazują następnie, że Archidiecezja miała obawy: „Czy wywiad Marion może się odbyć opóźniony? Czy musimy zawiesić Marion?”

Wieczorem 30 marca 1988 r. ██████████ się urzędnik ██████████ i prawnicy z Archidiecezji Helowicza „o ocenę tej sprawy”. Według memorandum sporządzonego ██████████ dokumentow ██████████ przez ██████████ Urzędnik E ██████████ anie

W trakcie rozmowy Helowicz przyznał się do nadużyć, ale „w chwili składania zeznań był stanowczy, że jest to jedyna osoba, z którą prowadził taką działalność. Adwokaci uznali, że na razie możemy pozwolić księdzu na powrót do parafii i zaangażowanie się w posługę kapłańską”. Do 3 kwietnia 1988 r.

Helowicz przyznał się do molestowania ██████████ ██████████ Urzędnik E ██████████ stwierdził: „Wtedy wydawało się to bardzo jasne

urzędników archidiecezji i naszych prawników, że jest tu poważny problem”. Wydziały Helowicza zostały usunięte i kazano mu opuścić St. Mary's w Cumberland (jego wówczas zadanie) i zamieszkać z rodzicami w Baltimore. Mimo przyznania się Helowicza do znęcania się nad innym chłopcem, Archidiecezja nie zgłosiła tego znęcania się żadnym władzom ani nie ujawniła go w żaden sposób. W rzeczywistości, nawet po potwierdzeniu przez ofiarę nadużycia w Archidiecezji w 1990 r. (patrz poniżej), Archidiecezja nie zgłosiła tego nadużycia do Biura Prokuratora Stanowego Hrabstwa Baltimore aż do 2 lipca 2002 r. W czasie skazania Helowicza za jego zachowanie z pierwszą ofiarą (patrz poniżej), Archidiecezja nie zaalarmowała nikogo o znanym znęcaniu się Helowicza nad drugim dzieckiem.

Archidiecezja wysłała Helowicza na program leczenia szpitalnego w Centrum

Terapeutycznym Domu Afirmacji dla Duchowieństwa i Zakonników w Missouri. Helowicz

rozpoczął tam leczenie 13 czerwca 1988 r. W przekazanych archidiecezji meldunkach ośrodka

odwykowego odnotowywano, że „[od]początku ks.

10 sierpnia 1988 r. [REDACTED] odwiedził Helowicza w ośrodku leczniczym i poinformował [REDACTED]

Helowiczowi, że po zwolnieniu nie będzie mógł wrócić do czynnej posługi. Po tym

spotkanie, 12 sierpnia 1988 r., [REDACTED] wysłał list do arcybiskupa Williama Bordersa i poinformował go o tym [REDACTED]

że „wyjaśnił [Helowiczowi], że dwa z powodów naszej decyzji to ryzyko i przesycenie. Z prawnego punktu widzenia jesteśmy informowani, że ryzyko przywrócenia mężczyzn do służby po zaburzeniach seksualnych jest nieuzasadnione. Obecnie, mając trzech mężczyzn w duszpasterstwie pozaparafialnym w wyniku leczenia, jesteśmy przesyceni nie tylko liczbą zajmowanych stanowisk, ale także rozsądną ilością nadzoru i kontroli, jaką możemy sprawować”.

17 sierpnia 1988 r. [REDACTED] napisał list do Helowicza. [REDACTED] oświadczył: „Przekazałem Arcybiskupowi [REDACTED] wiesz pozostać w posłud [REDACTED] abyś miał dla siebie stanowisko, czułeś się

że powinniśmy pamiętać o tych czterech latach w trudnej sytuacji w Cumberland, podczas których zachowywałeś umiarkowaną trzeźwość i w końcu poczułeś, że twoja terapia i program zdrowienia podtrzymają cię w przyszłości. Pragnę jeszcze raz powtórzyć dobrą usługę, jaką zapewniacie Archidiecezji i wyrazić moją wdzięczność. Jednak okoliczności twojej sytuacji i działań wykluczają powrót do duszpasterstwa w tym czasie”. [redacted] prosił następnie Helowicza o wysłanie listu do arcybiskupa z prośbą o trzyletni urlop. [redacted] powiedział [redacted] „Będziemy nadal zapewniać twoje wynagrodzenie i świadczenia – wynagrodzenie przez okres do 3 miesięcy po powrocie do Baltimore oraz świadczenia tak długo, jak będzie to konieczne”.

Helowicz został umieszczony na urlopie z dniem 27 grudnia 1988 r.

Na początku października 1988 r. Helowicz został postawiony w stan oskarżenia w sądzie okręgowym hrabstwa Baltimore pod jednym zarzutem „zbożonej praktyki seksualnej, przestępstwa seksualnego czwartego stopnia”, „z udziałem nieletniego chłopca od lipca 1982 r. do początku 1985 r.”.

18 października 1988 r. [redacted] wysłał Helowiczowi formularz do wypełnienia w celu złożenia wniosku o krótkotrwałą niepełnosprawność. Helowicz wypełnił formularz i wymienił „stres” jako „przyczynę i charakter niepełnosprawności”. Jako datę rozpoczęcia niepełnosprawności podał 13 czerwca 1988 r., kiedy rozpoczął leczenie w Domu Afirmacji.

[redacted] podpisał formularz jako upoważniony urzędnik Archidiecezji 24 października 1988 r. List od [redacted] z dnia 2 maja 1988 r. skierowany do Helowicza [redacted] głosił, że „Kilka miesięcy temu Rada ds. Personalnych Duchownych zatwierdziła Politykę dotyczącą wynagrodzeń dla naszych księży przebywających na różnych urloпах i pomiędzy zadaniami. W przypadku osób na zwolnieniu lekarskim będziemy kontynuować wydatki na emeryturę, niebieski krzyż / niebieską tarczę, krótkoterminową niepełnosprawność, życie grupowe i rekolekcje.

W listopadzie 1988 roku psycholog z House of Affirmation wysłał list do Williama D. Bordersa, arcybiskupa Baltimore, dotyczący statusu leczenia Helowicza. W liście wspomniano o toczącym się procesie Helowicza, jego wglądzie w jego uzależnienie od seksu i planach zakończenia leczenia w następnym miesiącu, aby przygotować się do procesu. Ostatni akapit listu brzmiał: „Naszą obecną polityką w Izbie Afirmacji jest zalecenie, aby Urzędnicy Diecezjalni, do których wysyłane są raporty, zniszczyli te raporty po wypisaniu rezydenta. Sugerujemy, aby te raporty nie stały się częścią stałego rejestru personelu danej osoby.... [R] etencja tych raportów w twoim akcie mogą narazić je na wezwanie sądowe”. Pomimo tej sugestii, Archidiecezja zachowała raport.

18 grudnia 1988 Helowicz został zwolniony z Domu Afirmacji i wrócił do Baltimore.

W dniu 27 grudnia 1988 r. Helowicz przyznał się do popełnienia fellatio na małoletniej ofierze w okresie od 4 lipca 1982 r. do 27 lutego 1984 r. W uzasadnieniu zarzutu przedstawiono informację o tym, że ofiara szukała wsparcia i wskazówek u swojego księdza Helowicza, ks. ponieważ ofiara borykała się z trudnościami emocjonalnymi. „To, co zaczęło się niewinnie jako próba poradnictwa, powoli przekształciło się w serię spotkań, podczas których oskarżony od czasu do czasu obciążał ofiarę”. Prokurator zauważył, że nie użyto siły, a także stwierdził, że pomimo tego, że ofiara miała wówczas zaledwie 16 lat, „w żadnym momencie ofiara nie wyraziła zgody na fellatio”.⁵⁹ Chociaż zarzut groził potencjalną maksymalną karą 10 lat, prokurator powiedział przewodniczącej składowi sędziowskiego, sędzi Dana M. Levitz, że „państwo nie będzie dążyć do pozbawienia wolności” i będzie „milczeć co do usposobienia i nie sprzeciwiać się próbie przed wyrokiem”. Adwokat Helowicza zwrócił się do sędziego o udzielenie Helowiczowi próby przed wydaniem wyroku. Adwokat zauważył, że ksiądz Thomas Smith,⁶⁰ inny sprawca przemocy opisany w tym Raporcie, który był przełożonym Helowicza w St. Stephen's, był obecny na rozprawie i był „prerażony” tym, co zrobił Helowicz. Pełnomocnik Helowicza wyjaśnił sędziemu, że chociaż Helowicz nie zostanie usunięty ze stanowiska, nie będzie mógł pracować jako ksiądz w archidiecezji Baltimore. Sędzia Levitz powiedział: „Czy może udać się do innej archidiecezji? Czy może zostać przydzielony gdzie indziej i rozpocząć inną działalność? Sędzia Levitz wezwał współkapłanów obecnych na sali sądowej, aby sprawdzili, czy ktoś wie, czy jest taka możliwość. Smith wyjaśnił sędziemu, że „bardzo wątpliwe jest, aby jakkolwiek inna diecezja, jakkolwiek inny biskup zaakceptował Marion jako aktywnego księdza”. Sędzia Levitz odpowiedział: „Jeżeli tak jest, ponieważ nadal podlega obowiązkom swoich ślubów, co robi? To znaczy, czy zapewnia go Kościół? Smith powiedział: „Jeśli chodzi o to, jak bardzo diecezja będzie go wspierać, dopóki nie znajdzie innej pracy, naprawdę nie jestem w stanie złożyć takiego oświadczenia”. Ojciec ofiary powiedział sędziemu: „Ktoś musi wziąć odpowiedzialność za to, co się teraz dzieje. Ostatnia rzecz

⁵⁹ Wręcz przeciwnie, jak zauważył później arcybiskup William E. Lori w swojej prośbie o laicyzację Helowicza z 7 kwietnia:

2017 r. „jest oczywiste, że wykorzystywanie seksualne księdza Helowicza zostało popełnione siłą... ponieważ [ofiara] nie posiadała zdolności umysłowej do dobrowolnego wyrażenia zgody na nadużycia księdza Helowicza”.

⁶⁰ Jak archidiecezja wiedziała, ale nie była wówczas publicznie znana, Smith przyznał się już do własnego wykorzystywania seksualnego chłopca i przyznał, że miał wiele ofiar. Smith przyznał się do tego archidiecezji zaledwie kilka miesięcy przed skazaniem Helowicza. W rzeczywistości zarówno Smith, jak i Helowicz wykorzystali seksualnie inną ofiarę, która nie zgłosiła się jeszcze władzom, ale która – jak omówiono poniżej – zgłosiła, że była wykorzystywana seksualnie przez obu księży, gdy miał 14 lub 15 lat, około 1983 r. Rok 1984. Helowicz przyznał się już do znęcania się nad tym drugim chłopcem, jednak archidiecezja nie ujawniła wówczas tych informacji.

chciałbym, żeby się to powtórzyło, gdyby ten problem pojawił się gdzieś indziej w tym stanie lub w tym kraju. I oczywiście jest tego dużo w całym kraju i wydaje się, że nikt nie ma żadnych jasnych odpowiedzi ani sugestii. Przed wydaniem wyroku sędzia Levitz stwierdził: „Powiedzieć, że to tragedia, to z pewnością stwierdzenie oczywistości. Wydaje się, że to tragedia dla wszystkich zaangażowanych. Na pewno jest to tragedia dla księdza Helowicza.... I to jest tragedia wydaje się dla większej społeczności... ponieważ ksiądz Helowicz miał oczywiście do wniesienia swój wkład, a teraz, czy będzie w stanie wnieść ten wkład i w najbardziej efektywny sposób, wydaje się być otwarte do rozstrzygnięcia w przyszłości. ... Każdy, kto popełnia tego rodzaju wykroczenie, popełnia je z powodu ewidentnie osobistych problemów, które ma. Nie sądzę, aby ksiądz Helowicz, z tego co czytam, był zagrożeniem dla innych ludzi. Nigdy nikogo nie złapał. Nie wziął nikogo z własnej woli i nie popełnił czynu. I najwyraźniej nie będzie w stanie osobiście doradzać innym, przynajmniej w najbliższej przyszłości”. Sędzia Levitz powiedział dalej: „Ksiądz Helowicz ukarał się bardziej niż ja, pytanie brzmi, dokąd stąd pójdziemy?” Sędzia Levitz skazał Helowicza na karę w całkowitym zawieszeniu, umieścił go w zawieszeniu i zarządził 200 godzin prac społecznych. Z prawnego punktu widzenia Helowicz nie był zobowiązany do zgłoszenia się jako przestępca seksualny, mimo że przyznał się do czynu polegającego na wykorzystywaniu seksualnym nieletniego i przyznał się do niego. Nadal nie figuruje w żadnym rejestrze przestępców seksualnych.

W lutym 1990 r. Archidiecezja zawarła z ofiarą poufną ugodę.

W kwietniu 1990 r. kolejna ofiara zgłosiła, że była maltretowana przez Helowicza w St. Stephen's w przybliżeniu w latach 1982-1984, kiedy ofiara miała około 14 lub 15 lat. To był chłopiec, który Helowicz wcześniej przyznał się do wykorzystywania seksualnego, kiedy został skonfrontowany z Archidiecezją po zgłoszeniu nadużycia przez pierwszą ofiarę w 1988 roku. Wykorzystanie miało miejsce na plebanii i polegało na gwałcie oralnym i pieszczotach narządów płciowych. Archidiecezja nie zgłosiła tego nadużycia do Biura Prokuratora Stanowego Hrabstwa Baltimore aż do 2 lipca 2002 roku.

20 września 1990 r., w środku archidiecezji, która prowadziła negocjacje ugodowe z ofiarą, napisał list do firmy ubezpieczeniowej Archidiecezji w odpowiedzi na prośbę firmy ubezpieczeniowej [REDAKTOR] chidiecezja napisała status Helowicza. [REDAKTOR] napisał, że uprawnienia kapłańskie Helowicza „zostały odebrane 3 kwietnia 1988 r., a Archidiecezja nie ma zamiaru [REDAKTOR] przywracać tych uprawnień ani przywracać Helowiczowi czynnej posługi.... Gdyby w przyszłości jakiegokolwiek roszczenia tego rodzaju zostały wysunięte przeciwko Helowiczowi indywidualnie... Archidiecezja

nie przyczyni się do żadnego orzeczenia ani ugody w imieniu Helowicz. Archidiecezja oczywiście nie zaoferowałaby zapłaty za adwokata Helowicza; gdyby jednak Helowicz nie miał absolutnie pieniędzy na opłaty sądowe i byłby w wielkiej potrzebie, arcybiskup mógłby zdecydować się na pomoc Helowiczowi jako gest duszpasterski w uznaniu jego dawnego statusu kapłana”.

12 października 1990 r. Archidiecezja zawarła poufne porozumienie z ofiarą, jej bratem i ich rodziną.

W marcu 1993 r. kolejna ofiara skontaktowała się z Archidiecezją, aby zgłosić, że była wykorzystywana seksualnie przez Helowicza, gdy był w 8 klasie w parafii św. Jana Ewangelisty w Severna Park. Archidiecezja nie zgłosiła tego do Prokuratury Stanowej Hrabstwa Anne Arundel

do 2 lipca 2002 r. W liście sprawozdawczym

Urządnik B

powiedział: „Przed właściwym prokuratorem

Według opinii generała z grudnia 1993 r. Archidiecezja nie zawsze zgłaszała zarzuty wykorzystywania dzieci, gdy domniemana ofiara była osobą dorosłą”.

5 czerwca 2016 r. Helowicz napisał list do arcybiskupa Williama E. Lori i powiedział, co następuje:

„Byłem poza posługą kapłańską przez około 27 lat... Wiem, że popełniłem błąd które doprowadziły mnie do takiej sytuacji, ale zrobiłem, co w mojej mocy, aby odpokutować i odpokutować za swój błąd. Zwróciłem się do archidiecezji, aby zapytać o moją emeryturę i ku mojemu zaskoczeniu powiedziano mi, że zostanę skierowany do laicyzacji. Spędziłem 27 lat próbując naprawić zło. Modlitwa Mszy świętej była dla mnie wielką pociechą i duchowym błogosławieństwem. Teraz może mi to zostać odebrane jako kara za ubieganie się o emeryturę, którą obiecano mi w liście z 1994 r., a którą teraz zgłaszam się, aby ją otrzymać i z której żyć”.

Helowicz został zlaicyzowany 6 kwietnia 2017 r. We wniosku o laicyzację odnotowuje się, że Helowicz został aresztowany w 1984 r. za nakłanianie policjanta płci męskiej. Prokuratura najwyraźniej zgodziła się umorzyć sprawę, ponieważ Helowicz był leczony „z powodu problemu prowadzącego do przedmiotowego przestępstwa”. Aresztowanie nastąpiło przed pierwszym znanym doniesieniem o wykorzystywaniu seksualnym nieletniego przez Helowicza.

[REDAKTION]

[REDAKTION]

[REDAKTION]

[REDAKTION]

[REDAKTION]

[REDAKTION]

[REDAKTION]

[REDAKTION]

[REDAKTION]

[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

Z akt archidiecezjalnych wynika, że Helowicz został przeniesiony z kościoła św. Stefana do kościoła Mariackiego 12 października 1984 r. List arcybiskupa do Helowicza z 9 października 1984 r. oficjalnie zawiadomił Helowicza o tym przeniesieniu, choć archidiecezja otrzymała listy od parafian, którzy byli wstrząśnięci nagłym przeniesieniem Helowicza, rozpoczęło się we wrześniu 1988 r. Dodatkowo, częścią formularza wniosku o krótkotrwałą niezdolność do pracy, który Helowicz złożył w październiku 1988 r., była sekcja dotycząca „Oświadczenia lekarza prowadzącego”, które psycholog Helowicza w Domu Afirmacji przy ul. ten czas zakończony. Psycholog zaznaczył pole „tak” w odpowiedzi na pytanie „Czy pacjent kiedykolwiek miał taki sam lub podobny stan?” Następnie zauważyła, że Helowicz był leczony

za „ten sam lub podobny stan” w 1984 r. od [REDACTED]. Jak wspomniano powyżej, formularz ten został podpisany zarówno [REDACTED] lowicza, jak i przez C.

Warto również zauważyć, że zapisy archidiecezjalne wskazują na nagłe przeniesienie z przydziałów w parafii św. Michała i Liceum Biskupa Walsha do St. John's w 1980 r. Ponownie nie było wzmianki o powodach przeniesienia w aktach, ale wielu parafian napisało arcybiskupa z pytaniem, dlaczego Helowicz został przeniesiony, a 106 osób podpisało petycję z prośbą do arcybiskupa o ponowne rozważenie przeniesienia. Jedynym uzasadnieniem podanym w odpowiedzi był list biskupa P. Francisca Murphy'ego, który napisał, że „zgodnie z polityką naszej Rady ds. Kadr Duchownych, proboszczowie stowarzyszeni, którzy ukończyli pięć lat posługi w danej parafii, uważani są za być dyspozycyjnym do ponownego przydziału... a po kilku latach posługi w jednej parafii wydaje się właściwe, aby szczególne talenty i dary jednego człowieka były chętnie dzielone z siostrami i braćmi w innych wspólnotach parafialnych. Arcybiskup uznał zatem za konieczne ponowne przydzielenie ojca Mariona w tym czasie”. Helowicz został wówczas przeniesiony z kościoła św. Jana do kościoła św. Szczepana już po 6 miesiącach.

Helowicz został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezję w 2002 roku.

54. Ojciec Joseph Hill (wincentyński)

Data urodzenia: Nieznany
Seminarium
duchowne: Seminarium Mariackie
Data święceń: 1943
Data zgonu: 18 lipca 1990

Znane zadania:

1964-1971	Matki Bożej z Lourdes, Baltimore, MD
1971-1982	Przydział w Archidiecezji Filadelfii, PA
1982-1983	Kościół św. Józefa i willa św. Michała, Emmittsburg, MD
1983-1990	Przydział w Archidiecezji Filadelfii, PA

Podsumowanie :

W sierpniu 2003 roku mężczyzna zgłosił, że jego najstarsza siostra była wykorzystywana seksualnie przez Josepha Hilla, gdy była nastolatką. Chciał, aby Kościół wiedział, „jak niszczycielskie jest wykorzystywanie seksualne dzieci dla jednostki i jej rodziny”. Jego siostra „walczyła z alkoholem, narkotykami i depresją, aż [umarła] samobójstwem” w 2002 roku. Kiedy Hill został przydzielony do Matki Bożej z Lourdes, Hill został przyjacielem rodziny i często jadał w ich domu. Ofiara i jej młodsza siostra pomagały w kościele. Młodsza siostra miała 13 lub 14 lat, a ofiara 16 lub 17 lat. Młodsza siostra pomagała odbierać telefony, podczas gdy ofiara pomagała Hillowi w „papierkowej robocie” w jego sypialni. W sypialni Hill odbywał stosunek seksualny z ofiarą. Wykorzystywanie seksualne trwało kilka lat. Ofiara zwierzyła się swojej młodszej siostrze w czasie molestowania lub krótko po nim. Archidiecezja złożyła upoważniony raport władzom.

Po przeprowadzeniu wywiadów z „wieloma Misjonarzami, którzy znali księdza Hilla”, Przełożony Prowincjalny Prowincji Wschodniej zauważył: „[n]aden nie dał mi żadnych wskazówek, że ma problemy z granicami seksualnymi. Jednak wszyscy zwracali uwagę, że jego alkoholizm był czasami bardzo ostry”. Brat ofiary pamiętał, jak odebrał Hilla z plebanii w 1981 roku, a Hill był pod wpływem alkoholu.

Hill nie został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję.

55. pralata Roberta Hiltza

Data urodzenia: 17 marca 1925
Seminarium
duchowne: Seminarium Mariackie
Data święceń: 30 maja 1953 r
Data zgonu: 14 grudnia 1985

Znane zadania:

1953-1963	Asystent pastora kościoła św. Antoniego z Padwy, Baltimore, MD
1963-1968	Asystent pastora kościoła św. Marcina, Baltimore, MD
1968-1970	Pastor kościoła św. Marcina, Baltimore, MD
1970	Studia specjalne w Rzymie, Opus Dei
1971	Tymczasowy Pastor Matki Bożej Królowej Pokoju, Middle River, MD
1971-1981	Współproboszcz kościoła św. Patryka, Havre de Grace, MD
1975	Kapelan katolicki, szwedzko-amerykańskie linie wycieczkowe
1981-1985	Associate Pastor, Sacred Heart of Mary Church, Baltimore, MD
1981-1985	Kierownik duchowy Legionu Maryi

Podsumowanie :

W 2003 roku kobieta zgłosiła, że jej krewny był wykorzystywany seksualnie przez Roberta Hiltza w szpitalu St.

Antoniego z Padwy w latach 70., kiedy krewny miał od 11 do 15 lat.

wskazała, że otrzymała informacje z trzeciej ręki i nie poda danych kontaktowych dla ofiary. Reporter powiedział, że Hiltz wykonał „niewłaściwe gesty fizyczne” w kierunku ofiara i jej siostra. Reporter uważał, że miało miejsce również spotkanie seksualne lub przynajmniej pocałunek.

Zakres dat nie pasował do przydziału Hiltza do św. Antoniego, a informacja nie mogła być potwierdzona z ofiarą. Archidiecezja złożyła obowiązkowe zawiadomienie władz o nadużyciach.

W 2018 roku ofiara zgłosiła wykorzystywanie seksualne przez Roberta Hiltza jako 10-letniego ucznia

przy Szkole Katolickiej św. Marcina w 1968 r. Dziedziniec szkolny znajdował się naprzeciwko plebanii św.

Jaskółka oknówka. Hiltz był pastorem w St. Martin's i wziął chłopca „pod swoje skrzydła”. Pierwszy raz

Hiltz znęcał się nad ofiarą, Hiltz pomógł ofierze przebrać się z mokrego ubrania i dotykał pośladki ofiary. Innym razem Hiltz zabrał ofiarę do swojej sypialni na plebanii. Hiltz wystartował ubranie i zgwałcił ofiarę ustnie. Dodatkowe nadużycia miały miejsce w szkole i na plebanii i obejmował masturbację i gwałt oralny. Poszkodowany uważał, że takiego zachowania się po nim spodziewano

i kazano mu nikomu nie mówić o nadużyciu. Archidiecezja sporządziła wymagane raporty władzom.

Hiltz nie został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję.

56. Ojciec George Hopkins

Data urodzenia: 30 maja 1913 r
Seminarium duchowne: Seminarium Mariackie w Baltimore; Seminarium Sulpicjańskie w Nowym Jorku
Data święceń: 30 maja 1939 r
Data zgonu: wrzesień 1980 r

Znane zadania:

1939-1942	Pastor stowarzyszony kościoła św. Brygidy, Baltimore, MD
1942-1946	Associate Pastor, Bazylika Wniebowzięcia NMP, Baltimore, MD
1946-1954	Asystent kanclerza, Bazylika Wniebowzięcia NMP, Baltimore, MD
1954-1965	Kanclerz i Rektor Bazyliki Wniebowzięcia NMP, Baltimore, MD
1965-1966	Pastor kościoła św. Patryka, Cumberland, MD
1967-1968	Kościół Niepokalanego Poczęcia, Knoxville, TN

Streszczenie:

Hopkins służył jako zastępca pastora, następnie zastępca kanclerza i wreszcie kanclerz w Bazylice Katedralnej Wniebowzięcia NMP od 1942 do 1965. W 1965 został przeniesiony do zachodniej Maryland z powodu swojego romantycznego przywiązania do kobiety, której doradzał

przez jej rozwód. Kiedy archidiecezja odkryła jego związek z nią, wysłano po niego leczenie psychiatryczne w Iowa. Opuścił parafię Cumberland po roku i próbował poślubić kobietę. Hopkins następnie spędził rok w kościele w Tennessee. Potem ostatecznie porzucił kapłaństwo

złożenie wniosku i otrzymanie laicyzacji oraz walidacji małżeństwa w 1974 r. O. Thomas Bauernfeind,

który został wiarygodnie oskarżony i jest opisany w tym Raporcie, pomagał w jego laicyzacji.

W 2002 roku zgłosiła to kobieta, która uczęszczała do Szkoły Katedralnej w I-III wieku Trzeciej klasy, Hopkins, który pracował w szkole, szczególnie się nią interesował. Przyszedł do jej domu

i zapytał jej rodziców, czy mógłby zabrać ją na „przejażdżki po kraju”. Podczas przejażdżek samochodem całował się

ją na ustach. Nikomu nie powiedziała, ale w pewnym momencie odmówiła ponownego pójścia z nim. Archidiecezja

dokonał obowiązkowego zgłoszenia nadużycia władzom.

W kwietniu 2007 roku pewna kobieta zgłosiła się do Archidiecezji Los Angeles, że w 1951 roku, kiedy

miała 25 lat i była zakonnicą, Hopkins ją zgwałcił. Znała go w liceum i chodziła do

Cathedral, żeby się pożegnać, ponieważ przeprowadzała się do Kalifornii. Archidiecezja Los Angeles

powiadomił Archidiecezję Baltimore.

Hopkins został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję w 2019 roku.

57. księdza Josepha Hopkinsa

Data urodzenia: 30 listopada 1907
Seminarium
duchowne: Seminarium Mariackie
Data święceń: 11 czerwca 1936
Data zgonu: 19 sierpnia 1961

Znane zadania:

1936-1943 Asystent pastora, St. Ambrose, Baltimore, Maryland
1943-1949 Asystent proboszcza, St. Cecilia, Baltimore, Maryland
Przeniesiony do diecezji Wheeling-Charleston, Wirginia Zachodnia
1949 Zachodnia
1949-1961 St. Peter's Wheeling, WV i St. Xavier, Moundsville, WV

Streszczenie:

W lipcu 1995 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez Hopkinsa od wiosny do jesieni 1948 roku jako uczeń ósmej klasy, kiedy Hopkins został przydzielony jako zastępca pastora w kościele św. Cecylii w Baltimore. Mieszkał po drugiej stronie ulicy od kościoła i był ministrantem. Mając 13 lat rozpoczął pracę w kancelarii parafialnej. Hopkins zaprosił go do swojego apartamentu, bo wyglądał na zmęczonego. Kiedy leżał na łóżku, Hopkins zaczął „pieścić, a potem masturbować”. Nadużycia trwały przez kilka miesięcy. Dwa razy Hopkins zawiózł go do Cumberland na „zwiedzanie”. Hopkins pieścił ofiarę podczas jazdy samochodem. Pod koniec lata Hopkins zniknął. W wyniku znęcania się ofiara cierpiała na poważną depresję. Archidiecezja sporządziła wymagany raport. Ofiara powiedziała, że wierzy, że była jeszcze jedna ofiara, ale nie wydaje się, aby Archidiecezja skontaktowała się z drugą osobą.

W lutym 1949 roku z nieudokumentowanych powodów Hopkins został wysłany do Wheeling w Wirginii Zachodniej. W aktach oznaczonych jako „Poufne” znajduje się kilka listów między Hopkinsem a archidiecezją Baltimore po tym, jak Hopkins został wysłany do Wirginii Zachodniej, wskazując, że Hopkins został odesłany za jakieś złe działanie z jego strony z konsekwencjami prawnymi.

W 1950 roku Hopkins napisał do kanclerza Johna Duggana i zapytał, czy mógłby odwiedzić Baltimore podczas letnich wakacji. Napisał: „Nie byłem w Baltimore od czasu mojej wizyty u arcybiskupa w lutym 1949 roku. Oczywiście nikt tutaj nie jest tego świadomy. Od mojego przyjazdu we wrześniu ubiegłego roku nie zadali żadnych osobistych pytań. Zależy mi na tym, aby postąpić właściwie”. Duggan odpowiedział i poradził Hopkinsowi, aby z jakiegokolwiek powodu nie przyjeżdżał do Maryland ani Waszyngtonu, ponieważ jego sprawa „nadal toczy się w sądzie”.

Duggan ponadto doradził Hopkinsowi, że [gdyby władze dowiedziały się o twoim miejscu pobytu, okazałoby się to bardzo szkodliwe dla twoich interesów i

interesy kościoła. Dlatego musisz zachować swoje miejsce pobytu w tajemnicy przed kimkolwiek w Maryland lub Dystrykcie Kolumbii”. W przeciwnym razie konieczne stałoby się, aby „Przewielebny Arcybiskup” wysłał go daleko, „na przykład do jakiejś diecezji na Zachodnim Wybrzeżu”.

W 1952 roku Hopkins napisał do Duggana z pytaniem, czy powinien ponownie odbyć swoje coroczne rekolekcje w Pittsburghu, mimo że rekolekcje dla Kapłanów Wirginii Zachodniej miały odbyć się w Baltimore w St. Mary's Seminar. Napisał: „[n]ext lutego miną cztery lata, odkąd opuściłem Baltimore. Od tego czasu ani razu nie odwiedziłem Miasta. Duggan odpowiedział, że arcybiskup życzył mu odbycia rekolekcji w Pittsburghu.

W maju 1955 Hopkins napisał do arcybiskupa Keougha, że pracuje w Wheeling od „pięć i pół roku z wydziałami, które brzmią 'usque ad revocationem [aż do odwołania]'. Próbowałem odpokutować za błędy, które popełniłem, ale chciałbym wrócić do archidiecezji Baltimore”.

W 2002 roku kardynał Keeler napisał list do ofiary, w którym przeproszał za cierpienie ofiary i niezadowolenie ofiary z odpowiedzi otrzymanej od archidiecezji w 1995 roku. W liście tym Keeler twierdził, że archiwa archidiecezjalne nie ujawniają, dlaczego Hopkins opuścił St. Cecylii i że z powodu upływu czasu nie udało się odnaleźć żadnej dodatkowej dokumentacji związanej z maltretowaniem ofiary w 1948 roku.

Archidiecezja wymieniła Hopkinsa jako wiarygodnego oskarżonego w 2019 roku.

58. księdza Roberta Hopkinsa

Data urodzenia: 17 maja 1920 r
Seminarium
duchowne: Seminarium Mariackie
Data święceń: 22 maja 1948 r
Data zgonu: 12 grudnia 2006

Znane zadania:

1948-1958 Asystent proboszcza parafii St. Mary, Cumberland, MD
1950 Asystent Dyrektora Rozkrzewiania Wiary w Zachodniej Maryland
1958-1962 Administrator parafii Najświętszej Marii Panny, Cumberland, MD
Asystent proboszcza parafii św. Mildreda, Gray Manor, MD; Święty
1962 Adrianie
Parafia, Inverness, MD
1967-1968 Administrator parafii Matki Bożej Nadziei, Dundalk, MD
1968-1971 Pastor parafii St. Jerome, Baltimore, MD
Pastor kościoła Najświętszej Marii Panny Zwiastowania, Lonaconing,
1971-1982 MD
1982 Zastępca proboszcza parafii św. Patryka, Cumberland, MD
3 czerwca 1995 *Emerytowany*

Podsumowanie :

W czerwcu 1995 roku dwóch chłopców zgłosiło, że byli wykorzystywani seksualnie przez Roberta Hopkinsa

był proboszczem Najświętszej Marii Panny Zwiastowania w Lonaconing. W memorandum z dnia 22 czerwca 1995 r.

scenariusz **Urzędnik D** do psychologa w St. Luke Institute, **D** powiedział Hopkins

przyznał się do wykorzystywania seksualnego dwóch chłopców i „szeregu innych spotkań i związków seksualnych

z innymi nieletnimi mężczyznami w różnych parafiach”. Archidiecezja sporządziła obowiązkowe sprawozdania z dnia

znęcanie się nad władzami.

Pierwszą ofiarą był ministrant i około 1972 roku rozpoczął otwieranie plebanii rano i pomoc w dodatkowych usługach. Hopkins zaczął prosić go, aby spędził noc w plebanii, co ostatecznie uczyniła ofiara. Hopkins był zaufanym przyjacielem rodziny. Hopkinsa spał w jednym łóżku z ofiarą. Ofiara miała 12 lat, kiedy Hopkins po raz pierwszy dotknął swojego genitalia w łóżku na plebanii. Ostatecznie Hopkins wielokrotnie gwałcił ofiarę zarówno ustnie, jak i

analnie. Hopkins napisał do ofiary list po zakończeniu nadużyć i powiedział, że „przeprasza za wszystko

zrobił. Hopkins podczas konfrontacji powiedział, że zaczął znęcać się nad ofiarą, gdy miał 12 lat

lat na plebanii w 1973 roku i pieścił go i gwałcił do 1978 roku.

Hopkins powiedział, że wykorzystywał seksualnie ofiarę podczas podróży do Filadelfii, Orlando i Wirginii.

Druga ofiara miała około 10 lat, kiedy udała się na plebanie spędzić noc. Za pierwszym razem spał w innym łóżku i nic się nie działo, za drugim razem Hopkins

wszedł ubrany tylko w ręcznik i obudził ofiarę pieścąc jego genitalia. Ofiara nienawidziła spędzać nocy na plebanii, ale Hopkins, który był przyjacielem rodziny, naciskał na matkę, a ona poprosiła ofiarę, aby poszła ponownie. Następnym razem Hopkins był całkowicie nagi i zgwałcił ofiarę ustnie. Kiedy ofiara odepchnęła Hopkinsa, wpadł w szal. Ofiara w pewnym momencie odmówiła powrotu na plebanię. Hopkins podczas konfrontacji przyznał, że pieścił ofiarę i próbował ją zgwałcić na plebanii i podczas podróży do Wirginii.

16 czerwca 1995 r. [redacted] napisał do Hopkinsa i powiedział mu, że jego

Urządnik C

wydziały zostały usunięte i wyraził współczucie z powodu „niezwykle trudnego czasu”. Hopkins został wysłany do St. Luke Institute w celu oceny 25 czerwca 1995 r. 19 lipca 1995 r.

wysłano [redacted]. Raport powiedział
zgłoszenie do [redacted] Hopkins

Urządnik B

przyznał się do „niedawnych zarzutów wykorzystywania seksualnego chłopców w latach 70... a także przyznaje się do kontaktów seksualnych z wieloma innymi chłopcami w wieku od 10 do około 14 lat”. Hopkins powiedział, że po raz pierwszy wykorzystał seksualnie chłopca w 1955 roku, a ofiara miała 14 lub 15 lat. Jego ostatnie znęcanie się miało miejsce w 1978 lub 1979 roku. Opisał „wzorzec uświadamiania sobie fizycznego pociągu do chłopca, wystawiania „czułek” i pójścia naprzód, jeśli chłopiec wydawał się reagować. Zauważył również [d], że wykorzystywał prezenty i wycieczki, aby zainteresować chłopców”. Hopkins powiedział dalej, że „pieścił i masturbował chłopców, czasami uprawiał seks oralny, aw rzadkich przypadkach uprawiał seks analny”. Oceniał, że miał „kontakty seksualne z około 14 chłopcami.... on [nie był] pewien, że jego kontakty seksualne z chłopcami były dla nich szkodliwe”. Powiedział, że „od dawna martwił się, że jego zachowania seksualne z chłopcami mogą zostać upublicznione. Przypomniał sobie [red.], szczególnie w 1989 r., kiedy miał trudną sytuację z innymi księżmi i usłyszał komentarz, który jego zdaniem mógł sugerować świadomość jego zachowań seksualnych”. Dwa lata wcześniej pastor przestał jeść z nim kolację i pomyślał, że mógł „słyszeć coś o jego związkach z chłopcami”. U Hopkinsa zdiagnozowano „[p]arafilię nieokreśloną inaczej – efebofilię, pociągającą mężczyzn, niewyłączną; [p]edofilia, pociągająca do mężczyzn, niewyłączna”. Zalecono mu, aby mieszkał w warunkach mieszkaniowych nadzorowanych, korzystał z poradnictwa wspomagającego i nie miał kontaktu z nieletnimi.

11 lipca 1995 r. [redacted] udokumentował rozmowę, którą odbył z Francisem
Urządnik B
Murphym

z Hopkinsem. Hopkins zidentyfikował 11 ofiar według nazwiska i parafii. Pięć ofiar było parafianami St. Mary w Cumberland, dwie były w Our Lady of Hope, jedna była prawdopodobnie w St. Jerome's, a trzy w St. Mary w Lonaconing. Ponadto na spotkaniu

dyskutowali, gdzie będzie mieszkać Hopkins. Powiedziano mu, że nie może mieszkać w żadnym innym miejscu należącym do archidiecezji, tylko konwentualny

Franciszkanie chcieli go gościć przez miesiąc. Archidiecezja skontaktowała się ze wszystkimi dodatkowymi ofiarami zidentyfikowanymi przez Hopkinsa i skontaktowała się z sześcioma, które zaprzeczyły wykorzystywaniu.

W czerwcu 1995 r. zebrała się Niezależna Rada Kontroli ds. Znęcania się nad Dziećmi i postanowiono szybko zorganizować ujawnienie, zanim nadużycia zostaną upublicznione. Dyskusje Hopkinsa na posiedzeniach Zarządu są w dużej mierze zredagowane.

W sierpniu 1995 roku mężczyzna zgłosił, że latem 1948 roku był wykorzystywany seksualnie przez Hopkinsa. Hopkins pieścił go przy wielu okazjach. Mężczyzna podał też nazwisko innej ofiary.

We wrześniu 1995 roku mężczyzna zgłosił anonimowo, że był trzykrotnie maltretowany przez Hopkinsa w St. Mary's w Lonaconing. Nie podał szczegółów nadużyć.

W 2002 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez Hopkinsa, gdy miał 10 lub 11 lat. Był jedną z ofiar wymienionych przez Hopkinsa w 1995 roku. W 1995 roku rozmawiał z organami ścigania, ale nie z Archidiecezją. Podczas konfrontacji w 1995 roku Hopkins powiedział, że wykorzystywał seksualnie ofiarę od 1972 do 1973 roku, kiedy ofiara miała 11 lat.

W 2019 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez Hopkinsa od 10 do 12 klasy w St. Mary w Lonaconing.

W 2019 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez Hopkinsa w latach 1982-1990, kiedy był uczniem katolickiej szkoły św. Patryka w Cumberland. Hopkins osaczył go w kościele, więc ofiara próbowała uniknąć odprawiania mszy.

W 2021 roku były parafianin Matki Bożej Nadziei poinformował, że kilku jego kolegów z klasy było wykorzystywanych seksualnie przez Hopkinsa, gdy Hopkins służył w parafii w latach 60.

Archidiecezja złożyła wszystkie wymagane raporty organom ścigania.

Hopkins pozostał jako emerytowany ksiądz bez wydziałów i był wspierany finansowo przez Archidiecezję aż do śmierci w 2006 roku.

Hopkins został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję w 2002 roku.

59. Ojca Williama Jamesona

Data urodzenia: Nieznany
Seminarium
duchowne: Nieznany
Data święceń: Nieznany
Data zgonu: 19 sierpnia 1973

Znane zadania:

1942 Wspólny proboszcz parafii Najświętszego Sakramentu,
Baltimore, MD
1950-1954 Zastępca pastora kościoła św. Patryka, Joliet, IL

Streszczenie:

W lipcu 2007 roku kobieta zgłosiła, że była wykorzystywana seksualnie przez Williama Jamesona w parafii Najświętszego Sakramentu w 1942 roku, gdy miała 13 lat. Sięgnął pod jej spódnicę i niewłaściwie ją dotknął i potarł. Jameson opuścił archidiecezję Baltimore w połowie lat czterdziestych i udał się do archidiecezji waszyngtońskiej. W pewnym momencie udał się do diecezji Joliet w stanie Illinois, gdzie był proboszczem stowarzyszonym w latach 1950-1954. Archidiecezja złożyła obowiązkowe sprawozdanie władzom.

Jameson nie został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję.

60. Ojciec Albert Julian

Data urodzenia: 19 lipca 1932
Seminarium duchowne: Seminarium Najświętszej Marii Panny i Góra Najświętszej Marii Panny
Data święceń: 26 maja 1958
Data zgonu: czerwiec 2006

Znane zadania:

1958-1963	Asystent proboszcza kościoła św. Dominika
1963-1964	Asystent pastora, Saint Patrick's
1964-1967	Asystent pastora, Saint William of York, Baltimore, MD
1967-1968	Rezydencja w Saint Paul's Asystent pastora w niepełnym wymiarze godzin, Matki
1968-1970	Bożej Dobrej Rady
1969-1970	Audytor Trybunału św. Antoniego z Padwy
1970	<i>zlaicyzowany</i>

Podsumowanie :

W 1968 roku kardynał Shehan otrzymał list od byłego parafianina św. Wilhelma z Yorku, oskarżający Juliana o wykorzystywanie seksualne jego córki. Ojciec wyjaśnił, że przechwyił list do swojej córki, wówczas studentki, od Juliana, który doprowadził do odkrycia. Ojciec „zażądał usunięcia księdza Juliana z wszelkich zadań parafialnych, które narażałyby go na kontakt z dziewczętami lub młodymi kobietami, i zagroził postępowaniem karnym”.

Nie ma żadnych współczesnych zapisów o jakichkolwiek doniesieniach, dochodzeniach lub działaniach następczych ze strony archidiecezji w czasie otrzymania zgłoszenia o nadużyciach w 1968 r. Jednak w liście kardynała Shehana z 31 marca 1970 r. skierowanym do władz watykańskich, zalecającym laicyzację Juliana Shehan opisał zarzut i przyznanie się Juliana. Z listu Julian wyjawiał mu, że „od kilku lat nękanie był niemal niekontrolowanym pociąganiem seksualnym do młodych ludzi odmiennej płci, że od czasu do czasu ulegał pokusie, a później był przerażony konsekwencjami swojego działania i jego prawdopodobne przyszłe postępowanie”. W liście kardynała Shehana z 1970 r. do władz watykańskich czytamy, że Julian „został odsunięty od aktywnej pracy parafialnej”, przeszedł leczenie psychiatryczne, a później „przydzielono go do pracy przy biurku i pracy parafialnej w niepełnym wymiarze godzin, w której nie byłby narażony na pokusy”.

Zalecenie z 1970 r., Aby Julian został zlaicyzowany, zostało wydane na prośbę Juliana, ponieważ chciał się ożenić. Również w dokumentach laicyzacyjnych Julian napisał, że nie

poradziłby sobie, gdyby nadal był księdzem, a nie chciał krzywdzić ludzi, którym służył.

████████████████████

██████████████████████li który popierał laicyzację, odniósł się do „kończącego się kryzysu

jego intymny związek z młodą dziewczyną z parafii”. W tym samym dokumencie ██████████ opisuje Juliana jako „człowieka o wysokim charakterze, ale bynajmniej nie doskonałego”. Dokumenty zawierają formularz

pytając, czy doszło do „poważnego skandalu” i ██████████ odpowiedział „nie, ani też nie spodziewam się żadnego”. Kardynał Shehan wezwał do udzielenia laicyzacji, aby Julian mógł się ożenić „i żyć jak dobry świecki katolik”. Julian został zlaicyzowany i ożenił się rok później.

W 2002 roku pewna kobieta zgłosiła, że była maltretowana przez Juliana w latach 60., poczynszy od ósmej lub dziewiątej klasy, a skończywszy na szkole średniej. Była studentką St. William of York i była bardzo aktywna w Katolickiej Organizacji Młodzieży. W 1961 roku Julian szczególnie się nią zainteresował i znalazł sposób, by podrzucić ją jako ostatnią i być z nią sam na sam na plebanii. „Ciągnął” ją za szyję i „głaskał”, dotykał jej piersi i genitaliów. Zgwałcił ją również oralnie. Nadużycie miało miejsce w William of York i w nadmorskim domu Juliana na wschodnim brzegu. Nadużycia czasami zdarzały się tak często, jak dwa do trzech razy w tygodniu. Wspomniała również o drugiej ofierze, która była w szkole średniej, ale rok później i była wykorzystywana w tym samym okresie. Dostarczone informacje były zgodne z informacjami dostarczonymi w 1968 r., a archidiecezja potwierdziła później, że druga ofiara, o której wspomniała ofiara, która zgłosiła się w 2002 r., była rzeczywiście tą samą osobą, której ojciec skontaktował się z kardynałem Shehanem w 1968 r.

Archidiecezja sporządziła wymagane raporty w 2002 roku dotyczące obu ofiar, ale o nich nie wspomniała

przyznanie się Juliana z 1968 r. w jego listach sprawozdawczych. Świadczą o tym dokumenty archidiecezjalne ██████████

██████████ „zamierzał skontaktować się” z ojcem, który zgłosił nadużycie w 1968 r., aby uzyskać więcej informacji, ale nie ma zapisu, czy nawiązano kontakt z ojcem lub jego córką. Ofiara,

która zgłosiła się w 2002 roku, poinformowała Biuro Prokuratora Generalnego, że nie chce wnosić zarzutów przeciwko Julianowi. Nie ma zapisu, czy powiedziano jej, że wykorzystywanie innej ofiary było wcześniej znane Archidiecezji lub że Julian przyznał się do wykorzystywania.

Zgodnie z protokołem spotkania Archidiecezjalnego Niezależnego Przeglądu w 2003 roku

Board, ██████████ poinformował, że Julian miał do czynienia w latach 60., ale nie ma

zapisy potwierdzające jakiegokolwiek informacje z lat 60. Pozostała część protokołów niezależnej komisji rewizyjnej zostaje zredagowana.

Archidiecezja nie wymieniła Juliana jako wiarygodnie oskarżonego .

61. Diakon John Justice

Data urodzenia: 22 lipca 1923
Seminarium
duchowne: Nie dotyczy
Data święceń: 1974 (jako diakon)
Data zgonu: 27 maja 2015 r

Znane zadania:

1975-1989 Diakon, St. Louis Clarksville, MD
1989-1990 Zastępca kapelana, Bon Secours Hospital, MD

Streszczenie:

W 1989 roku Justice został oskarżony i przyznał się do wykorzystywania seksualnego 13-letniej dziewczynki w 1985 roku

w kościele św. Ludwika. 21 grudnia 1989 roku [redacted] napisał do Justice'a i powiedział mu o tym

ze arcybiskup Keeler natychmiast usuwa swoje uprawnienia diakonatu. W liście z 1995 roku z prośbą o przywrócenie jego wydziałów, Justice przyznał się do dotknięcia młodej dziewczyny i poprosił o przebaczenie. Notatki z grudnia 1989 roku opisują rozmowę z detektywem, w której detektyw powiedział, że rodzina nie chce żadnych zarzutów karnych ani pozwu cywilnego. Chcą „żadnego kontaktu ze strony archidiecezji” i uważają, że „cała sprawa jest nieproporcjonalna”. Sprawa została „wyjątkowo wyczyszczona”, co oznacza, że została zamknięta „ze świadomością, że zdarzenie rzeczywiście miało miejsce”. Sprawiedliwość

wysłał wiele listów z [redacted] prośbą o przywrócenie. Archidiecezja

odrzucił te prośby.

62. Brat Benedykt Józef, Thomas F. Kelly (Xaverian)

Data urodzenia: Nieznany
Seminarium
duchowne: 1933
Data święceń: 1976
Data zgonu:
Znane zadania:

1934-1938	Szkoła przemysłowa św. Marii. Baltimore, MD
1939-1941	Św. Patryk, Lowell, MA
1942	Św. Teresy, Brooklyn, NY
1943	Szkoła Świętego Imienia na Brooklynie Szkoła przemysłowa św. Marii. Baltimore, MD
1944-1949	MD
1950-1957	Liceum Flaget, Louisville, Kentucky
1958-1959	Góra Loretto, Staten Island, NY
1960-1961	Szkoła Świętego Imienia na Brooklynie
1962-1967	Leonard Hall, Leonardtown, MD
1968-1976	Emerytowany, Baltimore, MD

Podsumowanie :

W 1995 roku ofiara zgłosiła, że była wykorzystywana seksualnie przez kilku braci Xaverian w St.

Mary's Industrial School, która rozpoczęła się około 1945 roku, kiedy miał 13 lat i trwała do miał ok. 16 lat. W 1945 r. sąd skazał ofiarę na „św. Szkoła Przemysłowa Mary, „szkoła poprawcza” dla młodzieży [sic] prowadzona przez Xaverian Brothers w Baltimore City”.
Brat

Luanus (Lawrence Meegan) zgwałcił ofiarę ustnie i analnie w różnych miejscach St. Mary's Szkoła przemysłowa. Zabrał także ofiarę i innego chłopca na szkolny basen lub pod prysznic obserwował, jak się masturbują. Brat Benedict Joseph (Thomas F. Kelly) również zgwałcił ofiarę ustnie

i analnie w pokoju Josepha i na zewnątrz na terenie szkoły. Brat Fabian (Francis Dolan) zgwałcony ofiara w ambulatorium szkolnym w jednym przypadku. Timothy McGrath, ksiądz pasjonista, który był

Kapelan St. Mary's Industrial School dotykał seksualnie ofiarę w szkolnej kaplicy. The ofiara wymieniła dwie inne potencjalne ofiary. Opisał również dyscyplinę fizyczną stosowaną w szkole. Archidiecezja złożyła upoważniony raport władzom.

Kelly został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezję i Braci Xaverian w

2019.

63. Ojciec Thomas M. Kelly

Data urodzenia: 14 stycznia 1907
Seminarium
duchowne: Seminarium Mariackie
Data święceń: 1939
Data zgonu: 4 marca 1987

Znane zadania:

1939	Parafia św. Pawła w Waszyngtonie Asystent proboszcza parafii St. Mary, Star of the Sea, Baltimore,
1940-1955	MD
1955-1960	Asystent proboszcza parafii św. Mateusza, Baltimore, MD
1960-1970	Pastor parafii św. Tomasza Morusa, Baltimore, MD

Podsumowanie :

W marcu 2006 roku kobieta zgłosiła proboszczowi swojej parafii, że była wykorzystywana seksualnie przez Thomasa Kelly'ego, gdy miała osiem lat w 1971 roku. Przygotowując ją do komunii, Kelly cyfrowo penetrował jej pochwę, gdy siedziała mu na kolanach. Była tak zszokowana, kiedy zgłosiła, że nie była w stanie powiedzieć imienia Kelly, ale zamiast tego mogła napisać je tylko na kartce papieru. Archidiecezja sporządziła wymagany raport. Archidiecezja nie rozmawiała z ofiarą ani nie prowadziła żadnego dochodzenia, ale uznała raport za niewiarygodny.

29 października 1971 r. odbyło się spotkanie w sprawie „Parafii Stanu św. Tomasza Morusa”, w którym uczestniczyli kardynał Shehan, prałat P. Francis Murphy, ks. James R. Schaefer, ks. Christopher M. Carney i ks. Michael J. Spillane . Schaefer, Carney i Spillane zostali przydzieleni do St. Thomas More pod dowództwem Thomasa Kelly'ego. Spillane jest sprawcą przemocy wobec dzieci opisanym w niniejszym raporcie. Schaefer opisał „sytuację” w St. Thomas More „w ciągu ostatnich dwóch i pół roku”, co utrudniało zastąpienie księdza, który pozostał tam tylko rok. Powiedział, że „zwrócili się do nowo wyświęconego księdza Michaela Spillane'a”. Następnie wyjaśnił, że „w ciągu ostatnich dwóch lat miało miejsce stopniowe pogorszenie, które obecnie osiągnęło dość poważne rozmiary”. Schaefer wspominał następnie „obszary picia, obchodzenia się z kobietami oraz nieobliczalne i irracjonalne zachowania. We wszystkich tych trzech obszarach... zachowanie [Kelly] przekonało personel parafii, że konieczne jest podjęcie pewnych działań”. Trzej księża podwładni Kelly'ego skonfrontowali go z jego picciem bez skutku, więc zwrócili się do Murphy'ego. Podjęto decyzję, że Kelly powinien przejść na emeryturę. Skonsultowano się z

Przewodniczącym Rady Parafialnej i dwoma Świeckimi Korporatorami z parafii i uzgodniono. Skonsultowali się również z zakonnicą związaną z parafią, która powiedziała, że nie jest zaskoczona.

Parafianie powiedzieli jej, że Kelly była widziana pijana na parkingu przed sobotnią wieczorną mszą.

Wszystko to doprowadziło do opisanego w notatkach spotkania z kardynałem.

Memorandum opisujące spotkanie z października 1971 było kontynuowane z bardziej szczegółowymi informacjami na temat zachowania Kelly'ego. Stwierdzono, że „głównymi obszarami dyskusji były nawyki alkoholowe [Kelly'ego], jego zachowanie wobec młodych dziewcząt i dam z parafii, jego wściekłość, jego patologiczne kłamstwa, jego niezdolność do podejmowania decyzji i wzięcia za nie odpowiedzialności oraz wykorzystywanie osób i grupy ludzi”. Kelly był często bardzo pijany. Opisuje wydarzenie z 8 października 1971 roku podczas tańca CYO. Jeden z rodziców podszedł do Spillane'a i poprosił go o usunięcie Kelly'ego. Powiedziała, że „znowu pił i ściga niektóre dziewczyny”. Spillane obserwował, jak Kelly „chwytą młode dziewczyny CYO i śmieje się”. Spillane zabrał Kelly'ego do swojego pokoju. Jego zachowanie pogorszyło się w ciągu ostatnich dwóch i pół roku, a „strach wyrażany w związku z piciem ks. mógł spalić plebanię swoim paleniem i piciem oraz że mógł kogoś zabić jadąc pod silnym wpływem alkoholu”.

W dokumencie omówiono następnie „postępowanie Kelly z młodymi dziewczętami i damami w parafii”. „Wszyscy trzej księża poinformowali, że [Kelly] ma w zwyczaju chwytac kobiety poza kościołem w niedzielę i że słyszeli na ten temat skargi parafian”. Kelly „miał zły nawyk obmacywania kobiet” i osaczył zakonnicę w magazynie. Powiedziała, że „rozwinęła rodzaj tanecznego kroku, aby uniknąć jego rąk”. Spillane powiedział, że Kelly siedział na kanapie obok kobiety lub dziewczyny, której doradzał, „obejmując ją ramieniem lub z ręką na jej kolanie”. Dyskutowali także o jego traktowaniu personelu i jego rasizmie. Opisali kobietę, która „gotuje dla plebanii, ponieważ [Kelly] zagroziła, że zabierze ją z pomocy św. Wincentego a Paulo, jeśli nie będzie gotować dla parafii”. Przemawiając na zakończenie studiów w Institute of Notre Dame, Kelly mówiła o tym, jakie ładne były dziewczyny i powiedziała, że „nawet czarne dziewczyny wyglądały ładnie”.

Memorandum podsumowujące spotkanie odnotowuje obawy dotyczące picia Kelly'ego i wpływu na jego zdrowie, jego wizerunek, reputację duchowieństwa oraz możliwość spalenia plebanii lub zabicia kogoś, prowadząc pod wpływem. Chociaż mówi, że powyższe kwestie zostały omówione, nie odnotowuje wyraźnie troski o młode dziewczyny lub kobiety dotknięte chorobą jako jeden z konkretnych „strachów wyrażanych w związku z piciem księdza Kelly”.

W notatce z 2 listopada 1971 r. napisano, że „incydent u św. Urszuli” zostanie wykorzystany jako „bezpośrednia przyczyna tego spotkania i hospitalizacji [Kelly'ego]. Kelly został przyjęty za

leczenie w Szpitalu Miłosierdzia 4 listopada 1971 r. „z powodu zmian osobowości zauważonych przez jego współpracowników i parafian”; został zwolniony trzy tygodnie później.

2 grudnia 1971 r. Shehan otrzymał raporty psychiatryczne. Ocena obejmowała omówienie „znaczących dowodów na istnienie silnych potrzeb oralnych i seksualnych, które badany próbuje stłumić i które wydają się być związane z dużym poczuciem winy i niepokojem”. „Wydaje się, że występuje zaburzenie emocjonalne i osobowościowe o psychotycznych proporcjach”. Kelly „odniósłby korzyści z interwencji psychiatrycznej mającej na celu pomóc mu postrzegać swoje niezaspokojone potrzeby oralne i seksualne jako normalne, ale raczej tłumione niż tłumione”. Zalecenie lekarskie było takie, że pełna emerytura może prowadzić do pogorszenia stanu psychicznego, więc Kelly powinna zostać przydzielona do pracy mniej wymagającej niż praca w parafii.

W grudniu 1971 roku Kelly zrezygnował i został zastąpiony przez swojego współpracownika pastora Michaela Spillane'a. Kelly przeniósł się do Stella Maris i nadal usługiwał tamtejszym mieszkańcom.

Dalsze picie Kelly'ego zostało udokumentowane w Stella Maris w 1976 roku. W 1982 roku Kelly spowodował wypadek samochodowy, w którym zginął inny ksiądz. Kelly został oskarżony, ale zarzuty zostały wycofane w zamian za rezygnację z prawa jazdy. Rok później, kiedy Kelly próbował odnowić swoją licencję, jego lekarz napisał do Departamentu Transportu, aby powiedzieć, że Kelly nie powinien otrzymać licencji ze względów zdrowotnych.

Kelly nie został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezję.

64. księdza Józefa Kenneya

Data urodzenia: 26 marca 1916
Seminarium
duchowne: Seminarium Mariackie
Data święceń: 8 czerwca 1943 r
Data zgonu: 16 stycznia 2001

Znane zadania:

1943-1963	Proboszcz, Sanktuarium Małego Kwiatka, Baltimore, MD
1963-1967	Pastor, St. Joseph, Taneytown, MD
1967-1973	Pastor, St. Rita, Dundalk, MD
1973-1987	Pastor św. Klemensa I, Lansdowne, MD
1987	Emerytowany

Streszczenie:

W styczniu 1985 roku ofiara zgłosiła wielokrotne wykorzystywanie seksualne przez Kenneya. W liście do archidiecezji ofiara stwierdziła, że była maltretowana od 4 roku życia do około 8 roku życia, kiedy Kenney został przydzielony do Sanktuarium Małego Kwiatka. Jej rodzina mieszkała blisko kościoła i szkoły i prowadziła lokalny biznes. Kenney był przyjacielem jej ojca. Kenney prosił o zabranie dziewczyny na plebanię pod pretekstem zdobycia „lizaka”. Znęcanie się polegało na dotykaniu, pieszczotach i ocieraniu się o nią, przy jednoczesnym trzymaniu jej wbrew jej woli. Pamięta też incydenty w szkolnej piwnicy. Kiedy dorosła, nauczyła się unikać Kenneya. Ofiara wskazała, że inna kobieta była również wykorzystywana seksualnie przez Kenneya, kiedy uczęszczała do St. Rita's. Ofiara powiedziała również, że inni rozmawiali o zachowaniu Kenneya z małymi dziewczynkami w tamtych czasach. Ofiara, po kilku latach terapii, zgłosiła to nadużycie w wieku 38 lat. Stwierdziła: „jeśli moje ujawnienie się uchroni choćby jedno dziecko przed przejściem przez emocjonalny ból, przez który ja przeszłam, to będzie tego warte”. [REDACTED] potwierdził zgłoszenie w liście, podziękował ofierze za jej „odważny i bardzo wrażliwy sposób” zgłoszenia sprawy i zapewnił ofiarę, że on i bp Murphy podejmą „odpowiednie działania następcze”. Wygląda jednak na to, że nic nie zostało zrobione, a Kenney pozostał księdzem aż do przejścia na emeryturę w 1987 roku. Sprawa nie została zgłoszona organom ścigania aż do 2018 roku, kiedy to ofiara skontaktowała się z archidiecezją, aby zapytać, dlaczego Kenney nie został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezja.

W kwietniu 2002 r. inna ofiara zeznała, że mając 12 lub 13 lat, pod koniec lat 40. pracowała jako recepcjonistka po szkole na plebanii w Sanktuarium Małego Kwiatka. Przypomniała sobie incydent, w którym Kenney objął ją od tyłu i przyłożył swój policzek do jej policzka. Widziała, że Kenney był wtedy podniecony seksualnie, ponieważ był przyciśnięty do jej pleców i czuła jego erekcję. Archidiecezja zgodnie z wymogami prawa zgłosiła to nadużycie odpowiednim władzom.

W maju 2002 roku ofiara zgłosiła, że była wykorzystywana seksualnie przez Kenneya w magazynie w Shrine of the Little Flower, gdy miała około 14 lat, około 1952-1953. Archidiecezja zgodnie z wymogami prawa zgłosiła to nadużycie odpowiednim władzom.

W marcu 2019 roku mężczyzna skontaktował się z Archidiecezją, aby zgłosić, że jego siostra i kuzyn byli wykorzystywani seksualnie jako dzieci przez Kenneya, który był ich krewnym. Znęcanie się nad obiema dziewczynami polegało na dotykaniu i całowaniu z „otwartymi ustami”, a Kenney również ocierał się dziewczynami o swojego penisa we wzwodzie. Do nadużyć doszło w latach 60. Archidiecezja złożyła obowiązkowy raport władzom.

W kwietniu 2019 roku ofiara płci męskiej zgłosiła, że była wykorzystywana seksualnie przez Kenneya, gdy ofiara miała około 5 lat, a Kenney został przydzielony do St. Joseph w Taneytown. Nadużycie miało miejsce w sypialni chłopca, gdzie Kenney pieścił genitalia chłopca. Protokół z posiedzenia Niezależnej Komisji Rewizyjnej Archidiecezji stwierdza, że Archidiecezja złożyła władzom obowiązkowe zgłoszenie tego nadużycia.

We wrześniu 2021 r. Biuro Prokuratora Generalnego przesłuchało kolejną ofiarę. Stwierdziła, że Kenney znęcał się nad nią, gdy miała 4-5 lat pod koniec lat czterdziestych i na początku lat pięćdziesiątych. Kenney pocałował ją z otwartymi ustami, a ona poczuła jego penisa we wzwodzie. Znęcanie się trwało do jej nastoletnich lat. Stwierdziła, że jej kuzyn był również ofiarą Kenneya i że jej matka skonfrontowała się z nim w pewnym momencie. Ofiara zadzwoniła również do Kenneya, aby mu wybaczył, ponieważ „chciała się go pozbyć”. Kenney nigdy nie powiedział, że mu przykro, ale stwierdził, że to godne pochwały, że była w stanie mu wybaczyć. Ofiara nie rozmawiała z archidiecezją Baltimore na temat Kenneya i zawsze myślała, że to tylko ona, dopóki nie zobaczyła wiarygodnej listy oskarżonych, a później dowiedziała się, że jej kuzyn również był ofiarą Kenneya.

Kenney został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezję w 2018 roku.

65. Ojciec Szymon Kenny

Data urodzenia: 14 kwietnia 1913
Seminarium: Seminarium St. Charles College High School, Seminarium
duchowne: Mariackie
Data święceń: 25 maja 1938 r
Data zgonu: 2 lipca 1999

Znane zadania:

1938-1943	Kościół Mariacki, Hagerstown MD
1943-1946	kapelan armii amerykańskiej
1946-1950	Kościół Mariacki, Hagerstown, MD
1950-1967	kapelan armii amerykańskiej
1967-1968	Kościół Świętej Rodziny, Randallstown MD
1967-1985	Kościół Mariacki, Pylesville MD

Streszczenie:

Simon Kenny urodził się w 1913 roku w Midland w stanie Maryland. Służył w archidiecezji Baltimore od 1938 do 1985. Jego pierwszym zadaniem, od 1938 do 1943, był kapelan katolickiego sądu córek w Hagerstown. Następnie spędził większość swojej kariery w armii Stanów Zjednoczonych, pełniąc czynną służbę jako kapelan, od 1943 do 1946 i 1950 do 1967. Pomiędzy zadaniami wojskowymi służył jako asystent pastora w Hagerstown; po przejściu na emeryturę z wojska służył jako proboszcz kościoła w Pylesville. Został mianowany prałatem w 1982 roku. Przeszedł na emeryturę w 1985 roku i przeniósł się do kościelnego domu spokojnej starości.

Nie ma żadnej wzmianki o otrzymaniu przez Archidiecezję jakichkolwiek skarg Kenny'ego za jego życia.

Były parafianin wysłał e-mail do Archidiecezji w 2016 roku, mówiąc, że Kenny pocałował ją po francusku bez jej zgody w 1982 roku, kiedy była dorosła. Pocałunek miał miejsce w domu matki parafianina, która przez całe życie przyjaźniła się z Kennym. Powiedziała, że Kenny wszedł do domu z jej matką, podszedł do niej, zanurzył ją, jakby tańczyli, i dał jej „głęboki francuski pocałunek, brzydki język i tak dalej”. Powiedziała, że Kenny próbował przenieść się do jej siostry, która go unikała, po części dlatego, że wcześniej próbował ją obmacywać, więc była w stanie wysokiej gotowości. Następnie Kenny przeniósł się do jej 16-letniej córki, którą pocałował w ten sam sposób. Kobieta powiedziała, że jej córka nigdy wcześniej nie była całowana i że była „szokowana, zdruzgotana, poczuła się zgwałcona i uciekła z pokoju”. Po incydencie kobieta powiedziała, że próbowała omówić incydent z matką i siostrą, które odmówiły słuchania.

Kobieta powiedziała, że przez całe życie czciła Kenny'ego jako świętego, aż do tego momentu. Jednak po tym incydencie cała rodzina przestała chodzić do kościoła. Powiedziała, że jej córka, teraz 50-letnia, wciąż wybucha płaczem na wzmiankę o incydencie. Obwiniła się za to, że nie odezwała się ani nie skonfrontowała z Kennym. Zauważyła w swoim e-mailu, że zrozumiała, że Kenny nie żyje, ale chciałaby, aby archidiecezja dowiedziała się o znęcaniu się nad nią i jej córką oraz o skumulowanym efekcie, jaki to znęcanie wywarło na życie religijne i duchowe jej i jej rodziny.

Arcybiskup Lori wysłał list do ofiary w 2017 roku, w którym przeprosił za zachowanie Kenny'ego. Archidiecezja wysłała nakaz zawiadomienia do organów ścigania i służb ochrony dzieci jeszcze w tym samym roku.

Kenny został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezję w 2019 roku.

66. Ojciec Paul Knapp (redemptorysta)

Data urodzenia: 11 stycznia 1947 r
Seminarium
duchowne: Nieznany
Data święceń: czerwiec 1972
Data zgonu: Nie dotyczy

Znane zadania:

1973-1981 Associate Pastor, St. Mary's, Annapolis, MD
Kapelan St. Mary's High School, Annapolis, MD
1981-1983 Współpracownik, St. Gerard, Lima, OH
1983-1993 Zastępca pastora, St. Clement's, Saratoga Springs, NY
1993-1995 *Urlop do czasu wydalenia ze święceń i kapłaństwa*

Streszczenie:

W grudniu 1992 roku rodzice zgłosili Zakonowi Redemptorystów, że w 1975 roku ich córka była wielokrotnie wykorzystywana seksualnie przez Knappa, począwszy od wieku 13 lat, kiedy Knapp został przydzielony do kościoła Najświętszej Marii Panny w Annapolis. Znęcanie się polegało na gwałcie oralnym i pieszczotach narządów płciowych i trwało przez trzy lata. Rodzice i ich córka powiedzieli, że były też inne ofiary i że chcą, aby Knapp został usunięty z duszpasterstwa młodzieży. Redemptoryści powiadomili Archidiecezję na początku 1993 roku.

Odręczne notatki członka archidiecezji z dnia 18 maja 1993 r. wydają się odzwierciedlać rozmowę telefoniczną między członkiem archidiecezji a [REDACTED]. Z notatek wynika, że Knapp zabiegał o młodą kobietę „w konfesjonale lub na rekolekcjach” w Saratoga Springs w stanie Nowy Jork i że został „wysłany do Nowego Meksyku”. Inna linijka głosi: „Dzisiaj gazeta z Annapolis!” Artykuł w gazecie tego dnia donosił, że Knapp „został usunięty ze stanowiska pastora kościoła 6 maja, kilka godzin po tym, jak dwie kobiety postawiły zarzuty” niewłaściwego zachowania seksualnego. W artykule zauważono, że „Knapp został wysłany do brooklyńskiej siedziby Redemptorystów w Prowincji Baltimore, gdzie miał wejść do ośrodka terapii”.⁶¹

Odręczne notatki członka archidiecezji z dnia 19 maja 1993 r
co następuje: „[REDACTED] – oświadczenie Najświętszej Marii Panny do parafian; zarzuty NY, jeśli ktoś ma
ma _____

⁶¹ *Były ksiądz Najświętszej Marii Panny zawieszony – oskarżenia o niewłaściwe zachowanie seksualne prowadzą do natychmiastowego usunięcia z nowojorskiej poczty*, THE CAPITAL, 18 maja 1993 r.

wątpliwości prosimy o kontakt [REDAKTOWANE]; pokaż parę, która zgłosiła nasze zainteresowanie”. Inna notatka bezpośrednio pod tym, również datowana na 19 maja 1993 roku, brzmiała „brak zapowiedzi”. Raport sporządzony przez Wewnętrzną Komisję Rewizyjną Archidiecezji, zaktualizowany 2 lipca 2002 r., stwierdza, że „Archidiecezja zachęcała proboszcza parafii Najświętszej Marii Panny do ogłoszenia w 1993 r., że każdy, kto ma obawy dotyczące ks. Knapp powinien skontaktować się z Archidiecezją. Nie jest jasne, czy to ogłoszenie zostało ogłoszone”.

W kwietniu 2002 r. pewna osoba skontaktowała się z Archidiecezją, aby zgłosić, że jako studentka college'u w 1978 lub 1979 r. służyła jako opiekunka podczas miesięcznego projektu służby dla uczniów szkół średnich prowadzonego przez Knappa. Knapp przyprowadził do projektu kolejną nastolatkę, a inni uczestnicy projektu powiedzieli dzwoniącemu, że widzieli, jak Knapp wychodzi ze śpiwora nastolatki, i że później usłyszała plotki, że Knapp miał niewłaściwy związek z dziewczyną w St. Mary's Liceum w Annapolis i został przeniesiony w następnym roku do parafii w Ohio. Protokół z posiedzenia Niezależnej Komisji Rewizyjnej Archidiecezji stwierdza, że Archidiecezja poinformowała Zakon Redemptorystów o nadużyciu i że Zakon Redemptorystów zgłosił nadużycie władzom w czerwcu 2002 roku.

Wyłączony. B. napisał list do [REDAKTOWANE], datowany na 25 czerwca 2002 r., w którym **Wyłączony. B.** stwierdził: „Ostatnio zadzwoniła osoba zaniepokojona, że Knapp mógł molestować nieletnich podczas stacjonowania w St. Mary's w Annapolis. Przeglądając nasze akta, odnotowaliśmy zarówno artykuł prasowy w *Annapolis Capital*, jak i akta

notatki z [REDAKTOWANE] wywiadu z ofiarą. Nie znaleźliśmy jednak dowodów na to, że a zgłoszenie zostało złożone władzom cywilnym”. **Wyłączony. B.** zażądał tego [REDAKTOWANE] raportu „wszelkie znane [REDAKTOWANE] _____

wykorzystywania dzieci przez Knappa podczas stacjonowania w St. Mary's” władzom cywilnym. [REDAKTOWANE] I następnie złożył obowiązkowy raport o wykorzystywaniu 13-letniej dziewczynki, które miało miejsce w parafii Najświętszej Marii Panny w Annapolis.

Knapp został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję Baltimore w 2002 roku i przez diecezję Toledo w 2019 roku.

**67. Ojciec Michał Kołodziej
(franciszkanin
konwentualny)**

Data urodzenia: 14 lipca 1944 r
Seminarium
duchowne: Waszyngtońska Unia Teologiczna
Data święceń: 23 maja 1970
Data zgonu: Nie dotyczy

Znane zadania:

1970 kapelan szpitala, Buffalo, NY
1970-1971 Zastępca pastora i dyrektor szkoły w St. Mary of Sorrows, Buffalo, NY
Nauczyciel w szkole średniej Bishop Turner w Buffalo w stanie Nowy Jork
1970-1971
1971-1974 Nauczyciel w Villa Marie College w Buffalo w stanie Nowy Jork
1974 wstąpił do zakonu franciszkanów
1975-1979 Nauczyciel w Archbishop Curley High School, Baltimore, MD
1979-1982 Nauczyciel w St. Francis High School, Athol Springs, NY
1982-1988 Dyrektor w Cardinal O'Hara High School, Tonawanda, NY
1988-1991 Pastor w kościele Świętej Trójcy, Lawrence, MA
1991-2001 Rektor Bazyliki Św. Stanisława, Chicopee, MA
Minister Zakonu Prowincjalnego, Prowincja św. Antoniego z Padwy,
2001-2010 Ellicott
Miasto, doktor medycyny
2010 Wikariusz w St. Philip Beinzi, Jonesboro, GA
2013 Zawieszony

Podsumowanie :

W 2013 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez Michała Kołodzieja u abp

Curley High School w 1978 i 1979 roku, kiedy był młodszy i starszy. Kołodziej by do niego zadzwonił

poza zajęciami i do szatni na siłowni. Kołodziej zamykał wtedy drzwi i rozbierał się do siebie bieliznę i niech uczeń również się rozbierze. Podczas zapasów Kołodziej używał palca i ręce do obmacywania genitaliów ofiary i cyfrowej penetracji odbytu ofiary, powodując ból. On wcisnął także głowę ofiary we własne krocze. Zdarzyło się to mniej więcej pięć razy dwa lata. Ofiara zgłosiła nadużycie do szkoły w 2013 roku. Archidiecezja dokonała ww obowiązkowe zgłaszanie nadużyć władzom. Archidiecezja Baltimore i Franciszkanów Nakaz wspólnie zawarł z ofiarą ugodę w wysokości 50 000 USD.

Również w 2013 roku mężczyzna zgłosił, że Kołodziej wykorzystywał go seksualnie, gdy był latem

uczeń szkoły w 1978 w Arcybiskup Curley. Kołodziej kazał chłopcu siłować się z nim, podczas gdy obaj

byli w samej bieliźnie. Archidiecezja z Liceum im. Arcybiskupa Curleya dokonała

nakazał doniesienie do organów ścigania, zawiesił Kołodziejowi wykonywanie władzy kapłańskiej, zakazał mu przebywania na terenie Archidiecezji oraz zakazał kontaktowania się z nieletnimi.

Po upublicznieniu zarzutów zgłosiło się czterech mężczyzn, którzy zgłosili nadużycia ze strony Kołodzieja w Nowym Jorku, podczas jego pobytu w St. Francis High School i Cardinal O'Hara High School. W 2013 roku mężczyzna zgłosił, że Kołodziej molestował go w latach 1979-1982, kiedy miał 17 lat i był uczniem St. Francis High School w Nowym Jorku. Kołodziej, jego nauczyciel, zmusił go i innego chłopca do bardzo brutalnych siłowania się ze sobą, a potem sam się z nim siłował. Kołodziej był tak szorstki, że sprawił chłopcu ból.

W 2013 roku mężczyzna zgłosił, że był maltretowany przez Kołodzieja, gdy był uczniem liceum Cardinal O'Hara w latach 1981-1985. Kołodziej, jego nauczyciel, zabierał chłopców z aresztu do klasy z matami zapaśniczymi. Mogli wybrać zapasy lub „walki uliczne”. Chłopiec powiedział, że zdarzyło mu się to 5-10 razy, ale że zdarzało się to codziennie. Przed zapasami Kołodziej kazał chłopcom przebierać się i zdejmować z niego stroje gimnastyczne. Mocował się z chłopcem, aż się zakrwawił i zażądał, aby chłopiec użył wulgarnego języka o sobie, zanim pozwoli mu odejść.

Inna osoba, która była studentką kardynała O'Hary w latach 1982-1985, opisała zmagania Kołodzieja z nim i używanie obraźliwych słów o charakterze jednoznacznie seksualnym, aby opisać jego matkę i siostrę. W 1985 roku jego rodzice udali się do Diecezji Buffalo, aby złożyć skargę na Kołodzieja, a ofiara uważa, że Kołodziej zemścił się na nim.

Inny mężczyzna zgłosił identyczne znęcanie się nad Kołodziejem, kiedy był studentem kardynała O'Hary w latach 1982-1985. Ta ofiara opisał również, jak Kołodziej zmagał się z nim podczas zatrzymania i przebierał się i zdejmował przed nim ubranie. Nie puszczał ucznia, dopóki ten nie powiedział o sobie negatywnych rzeczy.

Archidiecezja złożyła obowiązkowe zawiadomienia do władz o wszystkich powyższych nadużyciach. W latach 2001-2010 Kołodziej był głównym ministrem parafii św.

Antoniego z Padwy

Województwo. Był odpowiedzialny za ustanowienie systemu odpowiedzialności za zapobieganie wykorzystywaniu seksualnemu dzieci w swojej Prowincji. Był również odpowiedzialny za odnoszenie się do zarzutów wykorzystywania seksualnego dzieci przez

Franciszkanie w jego Zakonie, w tym Figlewski i ██████████, obaj również są sprawcami przemocy, o których mowa w niniejszym Raporcie.

Kołodziej został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezję w 2019 roku.

68. księdza Józefa W. Kracha

Data urodzenia: 7 marca 1931
Seminarium
duchowne: Seminarium Mariackie
Data święceń: 1957
Data zgonu: 19 stycznia 2013 r

Znane zadania:

1957-1961	Asystent pastora kościoła St. Mary Star of the Sea, Baltimore, MD
1961-1966	Asystent pastora, St. Peter Church, Oakland, MD
1966-1968	Asystent pastora, kościół św. Jana, Severna Park, MD
1968-1974	Zastępca pastora kościoła św. Mateusza, Baltimore, MD Pełniący obowiązki administratora kościoła św. Piotra Apostoła, Baltimore, MD
1974-1975	
1975-1983	Tymczasowy kapelan w Church Home Hospital, Baltimore, MD W rezydencji probostwo św. Brygidy
1983	Tymczasowy kapelan, Szpital Uniwersytecki, Baltimore, MD
1983-1990	Zastępca pastora kościoła św. Róży z Limy, Baltimore, MD

Podsumowanie :

W 1968 roku dwóch księży, którzy służyli z Josephem Krachem w St. John's, udało się do kardynała Shehana

narzekać na zachowanie Kracha wobec chłopców. 30 października 1989 roku biskup Frank Murphy zapytał

Ojciec Ed Lynch, aby przypomniawsobie, dlaczego on i ojciec Joe Raley udali się do Shehan „z troską o JK”

Lynch powiedział, że słyszał, że Krach miał „pewne problemy z ministrantami w Oakland” i Lynch

musiał odepchnąć Kracha od uścisku. Lynch powiedział, że wytrącający incydent dla

Podczas rozmowy z Shehanem wszedł młody człowiek, który twierdził, że jest przyjacielem Kracha

plebanii i ukradł „koperty ze ściennego sejfu”. Lynch i Raley myśleli, że to „wewnętrzna robota-może szantaż”. W kwietniu 1968 roku, mniej więcej w czasie tej rozmowy, Raley napisał do Shehana

o brakach kadrowych i innych sprawach. W liście napisał: „Potrzebujemy proboszcza stowarzyszonego, który

jest w stanie i da mądre przywództwo CYO, Sodalicji, Lektorom i Kantorom oraz

Ministranci. To są jego bezpośrednie obszary odpowiedzialności. W ciągu moich ośmiu lat jako pastor miałem

[inny ksiądz], który był źródłem wielkiego napięcia. Z polecenia księdza Kracha miałem to od nowa.”

W marcu 1968 Krach trafił do szpitala w Instytucie Setona. Notatki z 1968 roku mówiły o

lekarz uważał, że „popęd” Kracha nie był silny, a „czyny jawne miały charakter «pieszczoty» i „nadmiernie czule” zachowanie wobec chłopców”. Notatki wskazywały, że Krach zdawał się nie zdawać sobie z tego sprawy

że jego „zainteresowanie chłopcami, nawet w rodzaju CYO lub ministrantów, w jego przypadku miało w rzeczywistości charakter seksualny

jeden lub przynajmniej może spowodować podniecenie seksualne”. Zalecenia obejmowały więcej hospitalizacji, „ale być może niewiele więcej”, opiekę proboszcza lub przełożonego, który zapewniłby „miły, ale stanowczy” wgląd i motywację dla Kracha, unikanie kontaktów z chłopcami oraz „wrozumiałych, ale nie pobłażliwych przyjaciół księży.” Lekarze zakładali, że Krach zostanie ponownie przydzielony i powiedzieli: „Wyrzucenie go na pastwę losu nie leżałoby w jego interesie i nie wydawałoby się uzasadnione jego jawnymi działaniami w sensie, że jest to obecnie konieczne do ochrony ogólnego dobra Kościoła”.

Nie ma wzmianki o jakiegokolwiek próbie zidentyfikowania ofiar, poinformowania parafii lub opinii publicznej, a nawet ograniczenia jego dostępu do dzieci.

3 października 1981 roku Joseph Krach został aresztowany w Baltimore za nagabywanie tajnego policjanta. Krach nie zgłosił tego zatrzymania do archidiecezji; zamiast tego dowiedzieli się o aresztowaniu z „innego źródła”.

Odręczne notatki z dnia 10 listopada 1989 r., o zaangażowaniu Kracha w sprawy dzieci na poprzednich posługach parafialnych, brzmiały: „z dziećmi nie ma problemu – 6 lat temu – ... Policjant próbował

odebrać go... Frank Stafford – ██████████ – zachęcał do poradnictwa...” O jego pobycie w St. Rose, notatki mówiły: „Żadnych dzieci – Nastolatki – późne nastolatki – zaangażowane w narkotyki, a nastolatki potrzebowały pieniędzy na pracę, pomoc w problemach – młoda dama zawołała Joe Krach i powiedział, że wiemy - Joe i nastolatek mieli romans. Joe powiedział Austinowi i Franowi – widział go sam, w salonie na plebanii – zarzut, by zdobyć pieniądze. Notatka była kontynuowana: „Star of Sea – 5 lat – Keough mnie wezwał – powiedział, że jestem kłamcą, wysłał mnie do Oakland – przyjaciel, któremu próbowałem pomóc; był im bliski (powyżej 15 roku życia – ...

nazywał się Porter White – brat i ojciec dzieciaka przyszli poskarżyć się Joe...” I ciągnął dalej: „Św. Peter's, Oakland – bliski młodzieńcowi...zaprzyjaźniony młodzieniec, 16-17-latek, pomógł mu w sprawie o zabójstwo. Ludzie rozmawiali. Severna Park – Raley o tym wiedział – dzieciak z South Balto narkoman, poprosił o Joe K... Shehan poprosił mnie, abym pojechał do Seton – zaangażowany – 6 miesięcy... St. Mateusza

– nic – szpital kościelny... – dorośli i młodzi dorośli...” Notatki kończyły się zalecanymi ograniczeniami: „Ścisły nadzór – pastor musi wiedzieć – żadnych ministrantów, żadnych duszpasterstw z młodzieżą, poniżej 18 roku życia – ograniczenie”.

Kolejna strona odręcznych notatek wyjaśniła, że Archidiecezja była świadoma zarzutów wobec Kracha:

nigdy nie dał mu szansy na opowiedzenie ██████████ zachęcane doradztwo, było dobre. św. Róży

– Jedynym problemem od tamtego czasu było to, że kilka lat temu młoda dama zadzwoniła do probostwa św. Róży i powiedziała Krachowi, że wie, że ma romans z jej bratem i zamierza zgłosić

To. Joe powiedział o tym Austinowi Murphy'emu i [Krach] [Urządnik C] rozmawiał [Urządnik C]

oraz [adwokat Archidiecezji z kancelarii Gallagher Evelius & Jones LLP]”.

Na zebraniu wikariuszy we wrześniu 1990 roku Krach był omówione. Krach był rozważano przeniesienie z St. Rose, zanim Frank Murphy natknął się na memorandum napisane przez Portera White'a z 1968 roku: „Chociaż nikt nie złożył formalnych skarg od nikogo, kto twierdził, że był przez niego prześladowany, w każdej parafii lub przydziale miały miejsce wątpliwe działania i relacje z nastolatkami lub młodzi dorośli.” Z notatek z innego spotkania wynikało, że Krach był „moderatorem harcerzy-ministrów” i „młodzieży = 19 lat i więcej”. Krach potwierdził w liście napisanym w 1986 r., że w St. Rose of Lima miał „obowiązek kierowania harcerzami, ministrantami”, między innymi.

12 października 1990 r. [Urządnik D] odniesio ne

Kracha do Centrum Anodos w Downingtown w Pensylwanii. [Urządnik D] napisał w formularzu skierowania że arcybiskup Keeler nie chciał ponownie mianować Kracha bez „dokładnej oceny”. Zachowanie, o którym mowa, polegało na „wątpliwych relacjach z nastolatkami płci męskiej i młodymi dorosłymi, które doprowadziły do hospitalizacji psychiatrycznej w 1968 r., Aby stawić czoła problemowi”. Celem była „ocena ryzyka związanego z kontynuacją [Kracha] w czynnej służbie”. Krach miał też „problemy z ministrantami w Oakland” (św. Piotr Apostoł). Inne obawy dotyczyły możliwych związków homoseksualnych i działań, które doprowadziły do aresztowania w 1981 r. Za nagabywanie tajnego policjanta.

14 października 1990 roku 32-letni mężczyzna zgłosił, że Krach dwukrotnie zachowywał się wobec niego nieodpowiednio seksualnie, raz, gdy Krach próbował molestować ofiarę w barze, a innym razem, gdy ofiara była bardzo nietrzeźwa po śmierci matki. Za drugim razem ofiara obudziła się przy leżącym na nim nagim Krachu. Kiedy powiedział Krachowi, że go doniesie, Krach powiedział, że to nie ma znaczenia, ponieważ jest już wysyłany do szpitala w Pensylwanii. Wiek mężczyzny w chwili napaści nie jest uwzględniony w raporcie. Krach [Urządnik C] wyw [Urządnik C] in [Urządnik C] i [Urządnik C] i powiedział, że zna tego mężczyznę i otrzymał od niego telefon poprzedniej nocy. Zagroził Krachowi, że powie prasie, a Krach odpowiedział, że został już oskarżony, jego praca jest „na szali” i wysłany na ocenę. Krach najpierw powiedział, że nic seksualnego nie wydarzyło się przed tą nocą, ale potem powiedział, że dotknął mężczyzny, a mężczyzna dotknął go, kiedy Krach kładł go do łóżka w stanie nietrzeźwym.

19 października 1990 r. zaktualizował skierowanie i powiedział: „[w] 1968 r. ksiądz Krach był leczony w Instytucie [REDACTED] powodu obaw jego pastora o jego relacje z młodym mężczyzną

dobrze, idź i zrób to”. W raporcie napisano dalej, że „[biorąc] pod uwagę poziom zaprzeczenia, niespójne

samoopis, brak wglądu w implikacje troski diecezjalnej i skłonność do eksternalizacji

winy, uważa się, że [Krach] jest narażony na wysokie ryzyko zachowań impulsywnych, które mogą go skompromitować

i jego powołanie. Umieszczenie w duszpasterstwie musi być starannie rozważone, biorąc pod uwagę dopuszczenie [Kracha] do aktywności homoseksualnej i związków z nieletnimi”.⁶²

Chociaż Krach był „nieugięty w swoim pragnieniu uniknięcia leczenia szpitalnego”, jak wyrażono podczas czterodniowej oceny, Krach został umieszczony w szpitalu Villa St. John Vianney w dniu 10 stycznia 1991 r. Oprócz udziału w tym programie leczenia stacjonarnego, Krach przeszedł również „przekwalifikowanie poznawcze w szpitalu rehabilitacyjnym Bryn Mawr”. Będąc tam, jego

napisał psycholog [Urządnik D] że Krach „zdaje sobie sprawę, że zachowanie efebofilne jest poważne i wymaga ustrukturyzowanego, nadzorowanego programu opieki pooperacyjnej”.

Zgodnie z listem z 26 listopada 1991 r. od psychologa ze szpitala Villa St. John Vianney, zalecenia kliniczne dla Kracha obejmowały: „Specjalna posługa – taka, która zabrania angażowania się w młodzież i młodych dorosłych”. Zalecono również powołanie zespołu ds. nadzoru ministerialnego, który powinien spotykać się regularnie, udział w grupie wsparcia osób uzależnionych od seksu oraz kontynuację terapii i testów. Odręczne notatki głosiły: „dobrze sprawdzić u Billa Simmsa – spotkania SA”.

Simms jest sprawcą znęcania się nad dziećmi, o którym mowa w Raporcie.

Strona odręcznych notatek z 1991 roku zawierała trzy opcje dla Kracha. Pierwszym było przejście na emeryturę z archidiecezją „odcięcie go” i usunięcie jego wydziałów. Drugim było umożliwienie mu wcześniejszego przejścia na emeryturę i umożliwienie mu odprawiania codziennej Mszy św. Mógł mieszkać na plebanii lub w domu starców. Uczestniczył w spotkaniach SA [Anonimowych Seksoholików] i miał zespół nadzorczy. Trzecią opcją było udzielenie mu urlopu i „pozwolenie mu znaleźć pracę na 6 miesięcy”. Notatka na dole strony głosiła: „Joe sprawdzi... czy nadal mieszka i być może... z... przyjaciółmi”. 2 grudnia 1991 r. Keeler przychylił się do wniosku Kracha z 19 listopada o wcześniejszą emeryturę. Jako emerytowany ksiądz otrzymywał ubezpieczenie samochodowe i zdrowotne oraz dotowane mieszkania.

W dniu 19 grudnia 1991 r. odbyło się spotkanie re-entry w sprawie Kracha z członkami Stowarzyszenia

„Zespołu Nadzoru Ministerstwa”, w tym [Urządnik D]. W notatkach ze spotkania czytamy:

Celem spotkania będzie 1) omówienie stanu i problemów Joego, aby wszyscy mieli jasność 2) omówienie procesu superwizji – gdzie leżą obowiązki? Powody, dla których św. Jan zaleca tę superwizję, są dwojakie. A) Ludzie w sytuacji Joe potrzebują odpowiedzialności. b) Joe musi być pociągnięty do odpowiedzialności za strukturę swoich dni....

⁶² 18 stycznia 1991 r.

Szpital Vianneya. 25 stycznia 1991 r. Krach wypełnił formularz stwierdzający krótkotrwałą niepełnosprawność rozpoczynającą się w listopadzie 1990 r. Opisał ją jako „depresję, niepokój i zaburzenia snu”. Psychiatra z St. Vianney wypełnił zaświadczenie lekarskie diagnozą „dużego epizodu depresyjnego”. Powiedział, że Krach nigdy wcześniej nie miał takiego stanu, był całkowicie niepełnosprawny, a jego stan jest „niezmieniony”. Roszczenie zostało rozpatrzone i opłacone.

W liście z 12 marca 1992 r [Urzędnik D] do Kracha, [Urzędnik D] potwierdził Krach nadal posiadał uprawnienia archidiecezji i mógł pomagać przy mszach w Stella Maris w int mieszkańcy. W 2005, [] napisał memorandum do [Urzędnik C] w którym przekazał informacji o Krachu i zalecił, aby nie wracał do pełnej służby publicznej. Nie było zalecenia dotyczącego jawności. Nie ma wzmianki o jakichkolwiek próbach Archidiecezji zidentyfikowania ofiar.

Krach nie został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezję.

69. Ojciec William Earl „Jay” Krouse (Archidiecezja Waszyngtonu, DC)

Data urodzenia: 8 października 1945 r
Seminarium
duchowne: Nieznany
Data święceń: 1973
Data zgonu: Nie dotyczy

Znane zadania:

lata 70 Katolickie Centrum Niesłyszących św. Franciszka,
Landover Hills, MD
lata 70 Maryland Szkoła dla Niesłyszących, Frederick, MD

Streszczenie:

W 1995 roku policja hrabstwa Prince George dowiedziała się, że Krouse, ksiądz z archidiecezji Waszyngton, wykorzystał sześciu chłopców, kiedy był nauczycielem i pastorem w Maryland School for the Deaf w Frederick i St. Frances Catholic Deaf Centre w Landover między 1970 do 1978. Jego ofiarami, wszyscy głusi, było trzech braci. Zaprzyjaźnił się z chłopcami w wieku od 10 do 14 lat. Według doniesień mediów, znęcanie się polegało na masturbacji, pieszczotach i fellatio. W różnych okresach Krouse zabierał wszystkich sześciu chłopców do sali zapaśniczej Cole Field House na Uniwersytecie Maryland, gdzie jego ojciec był trenerem zapaśniczym. Pokazywał chłopcu saunę i łaźnię parową, proponował masaż, zdejmował ubrania swoje i chłopców, a następnie wykorzystywał ich seksualnie. Krouse cytował Biblię swoim ofiarom jako autorytet akceptujący to zachowanie. Znęcanie się nad braćmi miało miejsce także w innych miejscach. W 1996 roku został skazany na sześć 10 lat więzienia za sześć nienaturalnych i perwersyjnych praktyk. Nie figuruje w rejestrze przestępców seksualnych stanu Maryland.

W 2018 roku kobieta zgłosiła, że jej głuchy mąż był wykorzystywany seksualnie przez Krouse w latach 70. XX wieku w Katolickim Centrum Niesłyszących w Landover. Archidiecezja Baltimore powiadomiła Archidiecezję Waszyngtońską i złożyła wymagane raporty władzom.

Krouse został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezję Waszyngtonu w 2018 roku i przez Archidiecezję Baltimore w 2019 roku.

70. Ojciec Joseph J. Kruse Jr.

Data urodzenia: 11 września 1957
Seminarium
duchowne: Seminarium Mariackie
Data święceń: 26 listopada 1983
Data zgonu: Nie dotyczy

Znane zadania:

1981-1982 seminarzysta, św. Bernard,
1982-1984⁶³ Stażysta, St. John, Westminster, MD
1984-1987 Associate Pastor, Cathedral of Mary Our Queen, Baltimore, MD
wrzesień 87-czerwiec
88 Zwolnienie lekarskie
- 30 września 1987 do 18 stycznia 1988: Pobyt w szpitalu
Instytut Życia w Hartford, CT
- 18 stycznia 1988 do czerwca 1988: przebywa w domu św. Brygidy
probostwo i pełnienie posługi szpitalnej w Hartford Hospital,
Hartford, Connecticut
Kapelan, Franklin Square Hospital, Baltimore, MD; zamieszkanie u Matki
1988-1989 Boskiej
Królowa Pokoju
1989 Urlop
2017 złaicyzowany

Streszczenie:

18 września 1987 r. Kruse spotkał się z **Urzędnik E**, I przyznał się do napaści seksualnej i wykorzystywania seksualnego dwóch nastoletnich chłopców. Kruse powiedział **Urzędnik E** On zgłosił się, ponieważ „troszczył się o siebie i dzieci” i że „zdawał sobie z tego sprawę w grę wchodzi skandal”. Odręczne notatki, prawdopodobnie **E**, udokumentował sporządzone przez Rozmowa między Krusem a **E** Kruse poinformował, że poprzedniej nocy Kruse był „związany z 18-letnim chłopcem”.⁶⁴ W odręcznych notatkach stwierdzono: „W Finksburgu. Wizyta Joego. Chłopiec śpi z włączonym telewizorem. Kiedy Joe oglądał telewizję, Joe dotykał genitaliów chłopca. Chłopak

⁶³ W grudniu 1983 Kruse został powołany do „Komitetu Selekcji Biskupów”. Kruse został również mianowany w 1984 na stanowisko kierownika duchowego Archidiecezjalnego Programu Poszukiwań Dojrzałości Chrześcijańskiej. W liście powołującym Kruse na to stanowisko rola ta jest opisana w następujący sposób: „Program Poszukiwań od jedenastu lat jest aktywną odpowiedzią Archidiecezji na osobiste i duchowe potrzeby naszej młodzieży i młodych dorosłych. Jestem pewien, że dzięki waszemu przewodnictwu i kierownictwu duchowemu oraz wsparciu Biura ds. Duszpasterstwa Młodzieży Search with będzie się nadal rozwijać i rozkwitać”. Kruse napisał w grudniu 1987 r. list, w którym złożył rezygnację ze stanowiska, powołując się na swoje

„przedłużony urlop”.

⁶⁴Niektóre archiwa archidiecezjalne wskazują, że ofiara była nieletnia, ale większość utrzymuje, że miał 18 lat. Data urodzenia dostępna w archiwach archidiecezji, jeśli jest dokładna, oznaczałaby, że ofiara właśnie skończyła 18 lat na kilka tygodni przed napacją.

spał. ...Był nagi – w prześcieradle – już podniecony.” Odręczne notatki wskazywały również, że „chłopiec był bardzo zły”, nazwał Kruse „chorym” i powiedział Kruse, że potrzebuje pomocy. Kruse wyjaśnił, ██████████ że „doradzał” i „pomógł” chłopcu, odkąd chłopiec skończył 12 lat

stary. W notatkach stwierdzono również, że „Joe przewidywał pokusę z [ofiara]. Modlił się, aby Bóg mu pomógł”.

Kruse przyznał się również do innego incydentu, który miał miejsce dwa i pół roku wcześniej, między marcem a majem 1985 r., Kiedy Kruse wykorzystał seksualnie 16-letniego chłopca. W odniesieniu do tego incydentu w notatkach stwierdzono, co następuje: „Podobny incydent. Joe był w St. John's na bierzmowaniu. Zatrzymałem się, aby zobaczyć rodzinę... mieszkającą w środku lasu... [ofiara] poszła spać, zanim Joe tam dotarł. Nie ma zamkniętych drzwi. Joe wszedł i położył się obok niego na łóżku. Joe potarł pierś. ... Joe wyciągnął rękę w dół, aby dotknąć [ofiary]. ... Seks oralny. ... [ofiara] powiedziała: „Muszę powiedzieć rodzicom”. [Joe] powiedział [ofiara] [Joe] porozmawia z Brianem Coxem. Brian Cox jest również sprawcą wykorzystywania dzieci opisanym w tym Raporcie. W notatkach wspomniano o „bierności chłopca w incydencie”. Z notatek wynikało również, że rodzina miała jeszcze jednego syna, który miał wówczas 12 lat, a z notatek wynikało, że w nocy

tego nadużycia, „najmłodszy brat podszedł i położył się z nimi”. Kruse powiedział ██████████, że tak

„nie był pewien, czy [ofiara] powiedziała [swoim rodzicom]”, ale Kruse sądził, że mógł ██████████ następnie napisał: „Joe przyszedł tutaj, ponieważ obawia się, że to może się powtórzyć”.

Jeśli chodzi o dodatkowe incydenty, w notatkach napisano: „Było kilka incydentów z odbieraniem dzieci na Eastern Ave. Joe zabierał autostopowiczów + podszedł. W niektórych epizodach niektóre z tych dzieci były nieletnie. Nie mam pojęcia, kim były te dzieci. Żadna inna sytuacja ani incydent w żadnej parafii”. Po notatkach dokumentujących rozmowę z Kruse jest kreska

po których następują notatki, które wydają się być ██████████ jego własnymi myślami. Jeśli chodzi o drugą ofiarę,

██████████ napisał: „Wydaje się, że był to wcześniejszy związek. Przewiduj, że to normalne, że na początku nie mówisz całej prawdy.

21 września 1987 r. matka chłopca, który został zaatakowany przez Kruse 17 września 1987 r., osobno zgłosiła napaść ██████████ | ██████████. Powiedziała, że Kruse przyszedł na obiad, a po obiedzie poszła spać, ale

Kruse nadal odwiedzał jej synów. W środku nocy jeden z jej synów wszedł do jej pokoju bardzo zdenerwowany i nazwał ją „mamusią”, czego nie robił odkąd był mały. Następnie powiedział jej, że kiedy spał, Kruse wszedł do pokoju jej syna, wszedł do jego łóżka i zaczął dotykać jego genitaliów. Kruse powiedział ofierze, że go kocha, i powiedział „to kiedy dwa

ludzie kochają się tak, że uprawianie seksu było dla nich w porządku”. Matka powiedziała, że byłoby wystarczająco źle, gdyby Kruse „spróbował czegoś”, gdyby jej syn nie spał, ale „wykorzystanie kogoś, kto spał” było „jeszcze bardziej okropne” i „niewiarygodne”. Matka poszła do

██████████ „żeby skłonić go, żeby poszedł z nią, żeby coś z tym zrobić”, ale ██████████ powiedział: „kim ty jesteś, żeby osądzać” i powiedział jej, że będzie się za nią modlił. ██████████ nie zgłosił nadużycia. ██████████ później powiedział swoim przełożonym, że tak

nie zgłosił napaści na tle seksualnym, ponieważ „nie czuł, że [on] zna wszystkie fakty”.

30 września 1987 r. Archidiecezja tymczasowo usunęła wydziały Kruse i wysłała skierował go na leczenie stacjonarne do Instytutu Życia w Hartford w stanie Connecticut.

9 października 1987 r. ██████████ Urzędnik C ██████████ wysłał

formularz wniosku o krótkotrwałą niepełnosprawność do Kruse i poprosił go, aby jego lekarz wypełnił go i odesłał. Kruse otrzymał krótkotrwałą niepełnosprawność. Archidiecezja ubezpieczyła Kruse i pokryła rachunki za leczenie i koszty terapii.

29 października 1987 r. ██████████ rozmawiał telefonicznie z rodzicami 16-latki

ofiara. Rodzice wskazali, że ponieważ ofiara była zaniepokojona tym, że coś podobnego stanie się z jego młodszym bratem, powiedział rodzicom o wykorzystywaniu wkrótce po tym, jak to się stało w 1985 roku.

W memorandum dokumentującym rozmowę, ██████████ zauważył, że czuł, że ofiara nie podzielił się wszystkimi szczegółami wykorzystywania ██████████ dowiedział się od seksualnego z rodzicami. ██████████ rodziców

że Kruse powiedział ofierze, aby nie mówiła rodzicom o tym, co się stało. Kruse powiedział też ofierze, że „miał ten problem od dłuższego czasu”, więc rodzice martwili się o inne dzieci. Rodzice ofiary oświadczyli również, że sami nie zgłosili nadużycia, ponieważ „zdawali sobie sprawę, że gdyby komukolwiek o tym powiedzieli, byłoby źle dla księdza Kruse i Kościoła”. Rodzice zauważyli, że Kruse „wysłał kilka pocztówek zeszłego lata z Rzymu” i zażądali, aby zakazano mu kontaktowania się z synem lub rodziną.

13 stycznia 1988 Kruse zakończył swój program leczenia stacjonarnego. W podsumowaniu wypisu Kruse odnotowano, że Kruse miał długą historię „działania seksualnego”, które „kontynuowało prawo do święceń w wieku 26 lat – kiedy pacjent zobowiązał się do życia w celibacie.... Pacjentowi udawało się to przez około dwa lata, aż znalazł się w tzw bardzo stresująca i samotna sytuacja. W tym momencie pacjent powrócił do sposobu przeżywania intymności, który był częścią jego życia przez wiele lat. Pacjent zachowywał się dwukrotnie w ciągu czterech lat i był tak zaniepokojony emocjonalnie i zdezorientowany tym impulsywnym

zachowaniem, że zwrócił się o pomoc”. W podsumowaniu zauważono również, że Kruse czuł się „zdumiony i przestraszony siłą

swoich impulsów seksualnych i że był „bardzo zaniepokojony swoją zdolnością do ich, kontrolowania”. Już,

następnie raport kontynuował: „Historia pacjenta nie jest typowa dla pedofilii, ponieważ historia pacjenta

wzorec pokazuje bardziej masowy wzorec odgrywania roli”. Pomimo tego, że właśnie opowiedziałem o Kruse

przyznanie się do wykorzystywania seksualnego dwóch nastolatków i obawa, że nie będzie w stanie zapanować nad takimi impulsami,

w raporcie napisano: „Docelowa populacja pacjenta nie jest specyficzna dla wieku ani grupy i jego

w zachowaniu brakuje również zachowania motywowanego lub kompulsywnego, często występującego w chorobie pedofilii. w tym momencie

diagnozę można najlepiej opisać jako zaburzenie psychoseksualne, niesklasyfikowane gdzie indziej”.

26 stycznia 1988 Borders napisał list do Johna F. Whealona, arcybiskupa

Hartford w stanie Connecticut, prosząc go, aby „uznał za możliwe umożliwienie występu ks. Kruse

kapłańskiej pracy” w jednej z parafii w Hartford, podczas gdy przechodził terapię ambulatoryjną i do r

byli w stanie sprowadzić go z powrotem do Baltimore. Borders pisze:

Byliście tak łaskawi w przeszłości, oferując pomoc innym księżom z Baltimore, że wahałem się, czy ponownie prosić was o pomoc. ... Arcybiskupie, nie mogę Ci wystarczająco podziękować za Twoją wielką dobroć dla kapłanów – w szczególności dla kapłanów tej Archidiecezji – którzy znajdują się w trudnej sytuacji. Smutne jest to, że nasi młodzi mężczyźni, którzy byli tak zaangażowani i są prawdziwie obiecującymi ludźmi; pozytywną stroną tej sytuacji jest to, że z Bożą pomocą i odpowiednim doradztwem mogą zostać przywrócenie do owocnej posługi kapłańskiej.

Kruse został umieszczony w rezydencji w St. Bridgid Rectory w Hartford, Connecticut, i był

przydzielony do duszpasterstwa szpitalnego w Hartford Hospital.

23 lutego 1988 Borders napisał do Kruse'a: „Słyszałem dobre raporty na temat twoje zaangażowanie w The Retreat Institute of Living i twoja własna pozytywna ocena program. Wiem, że było to dla ciebie traumatyczne przeżycie, ale dzięki Bogu stawiałeś czoła realistycznie do potrzeb, a Instytut był w stanie pomóc”.

29 kwietnia 1988 r. **Urządnik C** napisał memorandum do arcybiskupa Borders, w którym

zauważył, że po powrocie do Baltimore Kruse „prawdopodobnie kontynuowałby terapię indywidualną

z **Urządnik C**”. **Urządnik C** zakończył swoje memorandum do Borders stwierdzeniem:

„Nadrzędnym poczuciem jest to, że wydarzenia związane z księdzem Kruse były odizolowane i że one

były bardziej wyzwalone przez przeszłe doświadczenia rodzinne i obecne poczucie doskonałości. Terapia ma

zajął się tymi obszarami, a ks. Kruse jest teraz w stanie znacznie lepiej zintegrować swoje seksualność...” Archidiecezjalne akta obejmują kilka rachunków wysłanych do Archidiecezji i opłaconych przez nią

na leczenie świadczone przez ██████████ Kruse.

W dniu 20 czerwca 1988 r. Arcybiskup Borders napisał do Kruse list, w którym zauważył, że przywróci zdolności Kruse i wyznaczy go do służby jako kapelan w szpitalu Franklin Square po jego powrocie do Baltimore, ze skutkiem od 1 lipca 1988 r. Borders zauważył, że prawdopodobnie znaleźliby dla niego rezydencję na plebanii. Borders zauważył również w liście, że Kruse będzie miał zakaz angażowania się w jakąkolwiek formę duszpasterstwa młodzieży, z wyjątkiem Pokuty, ale zachęcił Kruse do udzielania Pokuty „w konfesjonale lub pokoju konfesjonału w kościele”. Borders zakończył list stwierdzeniem: „Joe, gratuluję ci sposobu, w jaki odnosileś się do swojej terapii w ciągu ostatnich dziewięciu miesięcy. Wydaje się, że wzięłeś odpowiedzialność za problematyczne wymiary swojego zachowania i ufam, że całe to doświadczenie było jednym z autentycznych wzrostów i rozwoju”.

Jesienią 1988 roku 18-letnia ofiara i jedno z rodziców złożyli pozew cywilny przeciwko Kruse i archidiecezji. Archidiecezja rozstrzygnęła sprawę przed procesem, w sierpniu 1989 r., niewielką opłatą pieniężną w wysokości 2899,50 USD, która pokryła rachunki medyczne związane z urazem psychicznym spowodowanym przez Kruse.⁶⁵

14 września 1989 Kruse napisał do arcybiskupa Keelera z prośbą o urlop kapłański. Kruse powołał się na nową politykę archidiecezji dotyczącą jego „przeszłych działań”, zgodnie z którą Kruse nie będzie mógł odprawiać mszy publicznej. Kruse stwierdził: „Ograniczenia nałożone na mnie byłyby takie, że byłyby destrukcyjne dla mnie jako osoby, a tym samym nie umożliwiłyby mi skutecznego funkcjonowania jako ksiądz”. Keeler przychylił się do prośby Kruse o urlop od 25 września 1989 r. i zauważył, że przyznanie takiego urlopu „pociąga za sobą całkowite odebranie uprawnień kapłańskich”.

W podsumowaniu Archidiecezji sporządzonym dla Niezależnej Komisji Rewizyjnej z 2 lipca 2002 roku stwierdzono, że w 1987 roku Kruse przyznał się do pieszczenia 18-letniej nastolatki, gdy ofiara spała, a także przyznał się do „uprawiania seksu oralnego” z 17-letnim letni chłopiec około dwa lata wcześniej. W podsumowaniu stwierdzono również, że 17-latek stwierdził, że miała miejsce próba wykorzystania seksualnego, ale nie „rzeczywiste” wykorzystywanie seksualne, mimo że Kruse szczegółowo przyznał się do popełnienia takiego nadużycia. Nic w aktach archidiecezjalnych nie wskazuje, że ofiara powiedziała, że była to tylko próba lub że jakkolwiek członek archidiecezji uważał, że była to tylko próba nadużycia. W rzeczywistości odrębne notatki związane z wywiadem z Kruse jasno wskazywały, że członkowie archidiecezji w tym czasie czuli się

⁶⁵W aktach Archidiecezji znajduje się niedatowana odrębna notatka w aktach Kruse, która brzmi następująco: „W jaki sposób pozew wydostaje się z rejestrów publicznych? Czy siedzi w jakimś sądzie, żeby zostać odkrytym?”

prawdopodobnie doszło do dodatkowych nadużyć poza tym, co przyznał się Kruse. Protokół z dyskusji

podczas tego posiedzenia Niezależnej Komisji Rewizyjnej skupiono się na klasyfikacji nadużycia jako

próbował: „Fakty dotyczące ks. Josepha Kruse, jak wskazano w zarysie.

[Członek zarządu] zapytał, czy próba wykorzystania seksualnego jest uważana za nadużycie. [Prawnik

dla Archidiecezji z Gallagher Evelius & Jones LLP] stwierdził, że dla Archidiecezji

usiłowanie wykorzystania seksualnego jest nadużyciem podlegającym zgłoszeniu, ale może, ale nie musi, technicznie być „nadużyciem” zgodnie z definicją w

Prawo stanu Maryland w zależności od faktów.

Nie wydaje się, aby Archidiecezja poinformowała parafian o postępowaniu Krusego, ani też

czy wydaje się, że Archidiecezja ujawniła publicznie informacje dotyczące Kruse do 2002 r., kiedy to

wymienili go jako jednego z wiarygodnie oskarżonych księży w archidiecezji.

Diakoniczna ocena Kruse'a z 3 października 1983 roku mówi: „w ciągu ostatniego roku miał

bardziej zaangażować się w sprawy młodzieży. Z moich obserwacji wynika, że nauczył się zdyscyplinować się, chociaż jest to obszar, który należy obserwować”.

W lipcu 2012 roku Kruse napisał list do arcybiskupa Williama E. Lori, w którym wyraził chęć

powrócić do posługi kapłańskiej. W liście Kruse napisał:

W 1987 roku przy dwóch różnych okazjach robiłem z nieletnimi rzeczy, które były nierozsądne. Po pierwszym incydencie bałem się szukać pomocy, obawiając się rozgłosu. Jednak kiedy zdarzył się drugi incydent, zdałem sobie sprawę, że raz może to być odosobniony incydent, ale jeśli coś wydarzy się po raz drugi, istnieje bardzo duże prawdopodobieństwo, że będzie inny raz. Tak więc, natychmiast poinformowałem Archidiecezję, zostałem wysłany do Institute for Living w Harford [sic], CT, gdzie po wzięciu udziału w programie leczenia szpitalnego, przeszkoliłem się na kapelana szpitalnego i wróciłem do Baltimore w 1988 roku. Kapelan szpitala Franklin Square, rezydował na plebanii Matki Bożej Królowej Pokoju i pomagał w niedziele wszędzie tam, gdzie wysłała mnie archidiecezja. Byłem bardzo wdzięczny za możliwość kontynuowania posługi. Jednak latem 1989 r. Archidiecezja zdecydowała, że osobom, które dopuściły się podobnych przewinień jak ja, nie wolno już publicznie odprawiać mszy. Widząc napis na ścianie, zdecydowałem się wtedy poprosić o urlop, którego arcybiskup Borders udzielił we wrześniu 1989 roku.

Kruse zauważył, że firma, dla której pracował, „musiała zamknąć drzwi”.

ze względów finansowych, dlatego poczuł powołanie do powrotu do kapłaństwa. W memorandum do

akt dotyczących odpowiedzi na prośbę Kruse, urzędnik archidiecezjalny napisał, że „spotkał się

z arcybiskupem Lori wkrótce po otrzymaniu listu. List jest dość wzruszający – i pyta czy istnieje jakakolwiek możliwość powrotu Joe do posługi kapłańskiej. Ponieważ Joe miał problemy z

dzieci, nie ma możliwości powrotu Joe do posługi kapłańskiej. Arcybiskup bardzo chciał spotkać się z Joe.... Joe był wdzięczny za tę ofertę – ale nie uważał tego za konieczne”.

W lutym 2017 r. Archidiecezja złożyła wniosek Krusego o laicyzację. W „Liście do Ojca Świętego z prośbą o powrót do stanu świeckiego” z 2016 r. Kruse napisał: „Dobrowolnie opuściłem czynną posługę w 1989 r., ponieważ wykorzystałem seksualnie dwóch młodych chłopców w wieku 16 i 18 lat... Swobodnie przyznaję, że te wydarzenia miały miejsce, ku mojemu żalowi i smutkowi”. W dniu 20 maja 2017 r. papież Franciszek przychylił się do prośby Kruse o dispensę od wszystkich obowiązków kapłańskich.

Biuro Prokuratora Generalnego skontaktowało się z Kruse w 2019 roku. Poproszony o udział w rozmowie, Kruse odmówił i oświadczył, że jest obecnie zatrudniony i obawia się, że rozmowa z nami może wpłynąć na jego stanowisko. Kruse stwierdził również, że istnieje „potencjał”, że jego przeszłe działania mogą powodować problemy, ponieważ „coś uzdrowionego może powrócić”.

Kruse został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezję w 2002 roku.

71. Diakon Tomasz Kuhl

Data urodzenia: 19 października 1948 r
Seminarium
duchowne: Nie dotyczy
Data święceń: 1988 jako diakon stały
Data zgonu: 2015

Znane zadania:

lata 80	Nauczyciel religii, Sacred Heart Church, Baltimore, MD
1985-2000	Nauczyciel, Our Lady of Pompei High School, Baltimore, MD
1988-2006	Diakon Matki Bożej Pompei, Baltimore, MD
2000-2004	Nauczyciel, Liceum Matki Bożej Różańcowej, Baltimore, MD
2004-2006	Nauczyciel, Towson Catholic High School, Baltimore, MD

Streszczenie:

W lutym 2006 r. mężczyzna skontaktował się z archidiecezją i zgłosił, że w połowie lat 90. był wykorzystywany seksualnie w wieku od 14 do 15 lub 16 lat przez diakona Thomasa Kuhla i Erica Price'a (kolejny sprawca opisany w tym raporcie). Ofiara uczęszczała do Our Lady of Pompei i była uczennicą Towson Catholic High School. Kuhl był jego nauczycielem religii przez wiele lat. Kuhl był także dyrygentem chóru i brał udział w zajęciach bierzmowania i innych zajęciach. Kuhl zaprosił ofiarę do swojego domu na obiad i Price tam był. Po kolacji Kuhl zostawił ofiarę samą z Price'em i poszli do sypialni, aby obejrzeć pornografię. Następnie Kuhl wszedł do pokoju, sytuacja, o której Price powiedział później ofierze, została zainscenizowana i ustnie zgwałcił ofiarę, która była przestraszona. Później tej nocy Kuhl powiedział ofierze, aby nikomu nie mówiła.

Nadużycia miały miejsce regularnie w sobotnie wieczory w domu Kuhla przez około rok. Mężczyźni uprawiali ze sobą seks analny i oralny oraz gwałcili ofiarę analnie i oralnie. Ofiara powiedziała, że Kuhl i Price byli w związku seksualnym przez siedem lat, który rozpoczął się, gdy Price był nieletni. Ofiara uważała również, że mogły istnieć inne ofiary, ponieważ „rzadko widywał Kuhla z mężczyznami starszymi niż 20-latkowie”. W 16. urodziny ofiary Kuhl przyprowadził do swojego domu dziwnego mężczyznę, aby uprawiał seks z ofiarą, a Kuhl patrzył. Ofiara nie miała na to ochoty.

Archidiecezja przesłuchała Kuhla, który zaprzeczył nadużyciom i zaprzeczył, że wiedział, gdzie mieszka Price, chociaż on i Price mają ten sam adres. Archidiecezja dowiedziała się również, że Kuhl został aresztowany w połowie lat 80. za nagabywanie tajnego funkcjonariusza policji. Ksiądz Sylvester Feeley, proboszcz parafii Najświętszego Serca w latach 80., powiedział, że wiedział o aresztowaniu w momencie, gdy

stało się, podobnie jak inni członkowie parafii. Nie wierzył, że Kuhl był wówczas diakonem. Skonfrontował Kuhla z aresztowaniem, a Kuhl temu zaprzeczył. Feeley mu nie uwierzył i zwolnił go z pracy w programie Edukacji Religijnej. Krążyły pogłoski, że sprawę umorzył sędzia Sądu Rejonowego, który znał ojca Kuhla. Archidiecezja przesłuchała wielu świadków i co najmniej jeden parafianin wyraził frustrację, że proboszcz Matki Bożej z Pompei, Luigi Esposito, inny sprawca przemocy opisany w tym raporcie, zatrudnił Kuhla wiedząc o aresztowaniu i tym, że Price i Kuhl mieszkali razem.

Archidiecezja Baltimore usunęła zarówno Kuhla, jak i Price'a z ich ról i nałożyła na Kuhla Przykazanie, które zabrania mu jakichkolwiek kontaktów z nieletnimi, wchodzenia na własność Archidiecezji, wykonywania jakichkolwiek obowiązków duchownych i / lub przedstawiania się jako duchowny. Archidiecezja złożyła wymagane sprawozdanie organom ścigania, opublikowała oficjalne oświadczenie, wysłała listy do parafian parafii Matki Bożej z Pompei i rodziców katolickiego liceum w Towson oraz zorganizowała spotkania publiczne w obu miejscach w lutym 2006 r. Nadużycia były relacjonowane przez lokalne media i „Przegląd Katolicki” napisał artykuł.

W kwietniu 2006 roku Esposito zezwolił Kuhlowi na aktywne uczestnictwo w nabożeństwach Wielkiej Soboty i Niedzieli Wielkanocnej w kościele Matki Bożej Pompejańskiej, pomimo wiedzy, że archidiecezja wydała przykazanie zabraniające Kuhlowi udziału w nabożeństwach. W rezultacie kardynał Keeler nałożył na Esposito Przykazanie, zawieszając go, pozbawiając go uprawnień kanonicznych i umieszczając go na urlopie administracyjnym do czasu dochodzenia. W dokumencie stwierdzono, że obecność Kuhla wywołała u parafian „poważny dyskomfort i zgorzenie”. Na Kuhla wydano „administracyjną karę pieniężną”.

W 2009 roku Archidiecezja porozumiała się z ofiarą, która zgłosiła się w 2006 roku za 28 000 dolarów.

W 2011 roku mężczyzna osadzony w Hagerstown wysłał list do Esposito, informując, że był wykorzystywany seksualnie przez Kuhla w latach 1995-2005, począwszy od wieku 15 lat. Spotkał Kuhla, gdy ten „szukał jedzenia”, a Kuhl kupił mu jedzenie i dał mu pieniądze. Kuhl zaczął od przytulenia go, ale jego zachowanie przerodziło się w gwałt oralny.

W 2012 roku ówczesny desygnowany kardynał Edwin O'Brien zwrócił się do Watykanu o laicyzację Kuhla, zarówno za wiarygodne znęcanie się nad pierwszą ofiarą, jak i „nowsze objawienie, że diakon Kuhl opuścił Kościół rzymskokatolicki i w skandaliczny sposób został diakonem w Prezbiteriańskim Kościele”. Kościół." W 2015 roku papież Franciszek odwołał Kuhla ze stanu duchownego z powodów, o które prosił O'Brien.

Ani Kuhl, ani Price nie zostali wymienieni jako wiarygodnie oskarżeni przez archidiecezję; do tej pory Archidiecezja umieszczała tylko duchownych (nie licząc diakonów) na liście wiarygodnych oskarżonych.

72. Brat Geoffrey Xavier Langan (brat chrześcijanin)

Data urodzenia: Nieznany
Seminarium duchowne: Nieznany
Data święceń: Nieznany
Data zgonu: 1984

Znane zadania:

1937-1938	Nauczyciel, St. Gabriel's Hall, Phoenixville, Pensylwania
1938-1939	Nauczyciel, RCHC, Filadelfia, Pensylwania
1939-1941	Nauczyciel, Lasalle Central, Filadelfia, Pensylwania
1941-1952	Nauczyciel, Calvert Hall College High School, Baltimore, MD
1952-1954	Nauczyciel, West Catholic, Filadelfia, Pensylwania
1955-1959	Nauczyciel, Central Catholic School, Pittsburgh, Pensylwania
1959-1960	Nauczyciel, Lasalle, Cumberland, MD
1960-1985	Nauczyciel, trener, Calvert Hall College High School, Baltimore, MD

Podsumowanie :

Członek Braci Szkół Chrześcijańskich, Langan był wieloletnim nauczycielem i trener w Calvert Hall, szkole średniej dla chłopców, która przeniosła się z Baltimore do Towson w 1960 roku.

W styczniu 2002 roku mężczyzna zgłosił Calvert Hall, że był wykorzystywany seksualnie przez Langana

od 1967 do 1968. Langan zabrał ofiarę do zamkniętej klasy i masturbował ją podczas całując go. Nadużycie miało miejsce wielokrotnie w ten sam sposób. Calvert Hall stworzył obowiązkowe zgłaszanie nadużyć władzom. Ofiara zawarła ugodę z Calvert Hall i Christian Brothers w 2011 roku.

Później, w 2002 roku, mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez Langana jako student pierwszego roku

Calvert Hall w roku szkolnym 1948-49. Ofiara grała w koszykówkę, a Langan był trener. Langan kazałby ofierze zabrać sprzęt sportowy do magazynu/szatni. Langana następnie podązał za nim do pokoju, pieścił jego genitalia i całował go. Stało się to kilka razy w tygodniu w sezonie koszykówki. Po sezonie ofiara unikała Langana. Ten Poszkodowany został przesłuchany przez Biuro Prokuratora Generalnego i powiedział, że jako pierwszy złożył zawiadomienie

znęcanie się nad Archidiecezją w 1990 roku. Nie ma żadnych zapisów tego raportu.

W 2008 roku trzeci były uczeń Calvert Hall poinformował, że Langan pieścił go w 1979 lub

1980 po zaproszeniu go do mieszkania Braci na posiłek. Archidiecezja weszła w

ugoda z ofiarą.

Calvert Hall nazwał program akademicki i turniej golfowy imieniem Languana. W 2004 roku jedna z ofiar Languana zażądała, aby Calvert Hall usunął go z apeli o zbieranie funduszy na program akademicki. Mniej więcej w tym samym czasie grupa ofiar wykorzystywania seksualnego zażądała od Calvert Hall usunięcia nazwiska Languana ze swoich programów. Szkoła podjęła tę akcję w lipcu 2004 roku.

W 2018 roku były uczeń Calvert Hall i ofiara Laurence'a Bretta, innego sprawcy wykorzystywania dzieci opisanego w tym raporcie, powiedział, że Langan stał przy podwodnym oknie do basenu z innym mężczyzną, aby oglądać uczniów Calvert Hall pływających nago. Czasami sprawiał wrażenie, jakby się masturbował.

W 2019 roku inny były uczeń Calvert Hall i ofiara Laurence'a Bretta powiedział, że Langan był nazywany „Brother Squeeze-ums” i zawsze dotykał chłopców.

Charles LoPresto, nauczyciel w Calvert Hall w latach 70., powiedział, że Langan był „bardzo drażliwy”, a uczniowie mówili o nim.

Archidiecezja złożyła wymagane raporty władzom.

Langan został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezję w 2019 roku.

73. Ojciec Michael LaMountain (diecezja Providence, RI)

Data urodzenia: 5 marca 1949 r
Seminarium
duchowne: St. Mary's Seminary College and University, Baltimore, MD
Data święceń: 1976
Data zgonu: 25 sierpnia 2010

Znane zadania:

1972-1976 seminarzysta
1974-1976 Wolontariusz w Przenajdroższej Krwi, Baltimore, MD
1976-1983 St. Kevin's, Warwick, RI
1983-1986 St. Joseph's, Woonsocket, RI
1986-1995 Pastor, St. John's, West Warwick, RI

Streszczenie:

LaMountain był seminarzystą z diecezji Providence, który studiował w St. Mary's od 1972 do 1976. Uczęszczał również na zajęcia na Uniwersytecie Baltimore. Podczas pobytu w Baltimore był wolontariuszem w Parafii Najdroższej Krwi w Baltimore.

W 2001 roku mężczyzna zgłosił, że LaMountain wykorzystywał go seksualnie, gdy był w 7 lub 8 klasie, w latach 1972-1974. Ofiara spotkała LaMountaina w Most Precious Blood, gdzie LaMountain zaprzyjaźnił się z nim i innymi chłopcami. Przypomnił sobie, jak LaMountain pił piwo na plebanii. LaMountain pieścił go i masturbował się w podziemiach plebanii w Most Precious Blood, w seminarium i na Rhode Island, kiedy ofiara odwiedziła LaMountaina w celu wyświęcenia LaMountaina. Jest też notatka z jego wywiadu o „medytacji nad nagością w skale”. Ofiara podała nazwiska innych potencjalnych ofiar.

Ofiara zgłosiła wykorzystywanie seksualne w 1993 roku na policję i odbyło się dochodzenie karne, ale LaMountain nie został oskarżony. Archidiecezja poinformowała Niezależną Komisję Rewizyjną ds. Wykorzystywania Dzieci na spotkaniu w czerwcu 2002 r., że przegląd jej własnych akt oraz akt diecezji Providence potwierdził, że sprawa została zgłoszona w 1993 r., ale potwierdzenia tego nie było w aktach przeglądanych przez Biuro Prokuratora Generalnego.

W 2002 roku matka jednego z chłopców wymienionych przez pierwszą ofiarę poinformowała, że jej syn, który miał wtedy 14 lat, spędzał czas z LaMountain i innym seminarzystą, Vernonem Dahmenem, w połowie lat siedemdziesiątych. (Dahmen został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję Mobile z powodu wykorzystywania seksualnego dzieci w połowie lat siedemdziesiątych i wczesnych osiemdziesiątych). Matka chłopca pracowała w Most

Precious Blood od 1974 do 1980 i poznała LaMountain i Dahmena, którzy spędzali tam czas. Pastor z Najdroższej Krwi przychodził do jej domu na obiad i zabierał ze sobą seminarzystów. LaMountain i Dahmen „walczyli o uwagę jej syna”. Jej syn miał stały kontakt zarówno na plebanii, jak iw domu. Po powrocie do ojczyzny obaj mężczyźni utrzymywali kontakt z jej synem i od czasu do czasu go odwiedzali. Jej syn udał się na oba święcenia kapłańskie w ich rodzinnych stanach, a konkretnie do Rhode Island w LaMountain i Alabamy w Dahmen, i nocował w hotelu. Słyszała, jak jej syn mówił do siostry: „Ci seminarzyści są dziwni, trzymaj się od nich z daleka”. Dahmen powiedział jej po święceniach, że „wpadł w kłopoty w swojej parafii i został przeniesiony”. Niestety, jej syn zmarł przed 2002 rokiem.

Po ukończeniu studiów w seminarium Najświętszej Marii Panny LaMountain powrócił do diecezji Providence, gdzie służył jako proboszcz w dwóch dużych parafiach. W 1995 roku LaMountainowi postawiono zarzuty wykorzystywania seksualnego i został umieszczony na urlopie na czas nieokreślony. W 1997 roku La Mountain został oskarżony o wykorzystywanie seksualne pięciu chłopców. Wykorzystywał seksualnie ministrantów w swoim domu w Burrillville oraz w parafiach w Warwick i West Warwick w stanie Rhode Island. LaMountain przyznał się do wszystkich zarzutów w 1999 roku i otrzymał dziewięć oddzielnych 12-letnich wyroków w zawieszeniu, wszystkie w tym samym czasie.

W lipcu 2001 r. archidiecezja powiadomiła diecezję Providence. Zgodnie z notatkami z tej rozmowy, wikariusz generalny diecezji Providence William Varsanyi powiedział, że LaMountain był na urlopie od dłuższego czasu „z powodu pewnych„ skarg ”[o których nie chciał mówić] i że nie ma jeszcze żadnej uchwały w jego statusie. On również „spekulował, że skoro wydarzenia mogły mieć miejsce w latach seminaryjnych [LaMountain], być może seminarium będzie za to odpowiedzialne”. Dwóch innych mężczyzn pozwało diecezję Providence w związku z wykorzystywaniem seksualnym LaMountain.

LaMountain został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezję w 2002 roku. Jest również wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Diecezję Providence.

74. Ojciec James Lannon

Data urodzenia: Nieznany
Seminarium
duchowne: Nieznany
Data święceń: 1931
Data zgonu: 19 marca 1984

Znane zadania:

1931-1932	Sulpicjanie
1933-1939	Św. Róży z Limy, Baltimore, MD Wszystkich Świętych, Baltimore, MD
1940-1943	MD
1944-1946	Św. Józefa, Waszyngton, DC Najświętszego Imienia, Waszyngton, DC
1947-1949	Waszyngton, DC

Streszczenie:

James Lannon został wyświęcony w 1931 roku. Był przydzielany do różnych parafii archidiecezji Baltimore aż do wczesnych lat 40-tych, kiedy Lannon został księdzem w archidiecezji waszyngtońskiej (która została ustanowiona jako odrębna archidiecezja w 1939 roku).

W 2002 roku kobieta zgłosiła wykorzystywanie seksualne przez Lannona w połowie lat 30., kiedy była 9- lub 10-letnią uczennicą szkoły St. Rose of Lima w Baltimore w stanie Maryland. Ofiara powiedziała, że ona i inny uczeń w jej szkole byli molestowani przez Lannona. Ofiara wyjaśniła, że księża przyjdą do klas, aby odwiedzić dzieci i rozdać świadectwa. Pewnego dnia Lannon powiedział ofierze, że zawiezie ją do jednego z jej przyjaciół, a ponieważ mu ufała, poszła z nim. Zamiast tego Lannon pojechał „opustoszałą drogą rolniczą”, zaparkował samochód i obnażył się przed młodą dziewczyną, prosząc ją, by dotknęła jego penisa. Stało się to trzy razy. Po trzecim incydencie ofiara powiedziała matce o molestowaniu, a ta zadzwoniła do księdza i powiedziała mu, żeby trzymał się z daleka od jej córki.

Zgodnie z wewnętrznym dokumentem archidiecezji Baltimore, archidiecezja waszyngtońska „przyznaje udokumentowaną historię niewłaściwych zachowań seksualnych nastoletnich chłopców ze strony [Lannona]”, chociaż archidiecezja waszyngtońska stwierdziła, że po raz pierwszy dowiedziała się o wykorzystywaniu Lannona w 1953 r. w tym czasie Lannon został tymczasowo usunięty ze swoich obowiązków, poddany ocenie, a następnie wrócił do ministerstwa w 1954 r. Lannon został trwale usunięty w 1958 r.

Lannon został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony w archidiecezji waszyngtońskiej w 2018 r., a przez archidiecezję Baltimore w 2019 r.

75. Ojca Rossa LaPortę

Data urodzenia: 15 stycznia 1927
Seminarium
duchowne: Seminarium Mariackie
Data święceń: 19 maja 1951
Data zgonu: 8 lutego 2015 r

Znane zadania:

1951-1963 Współpracownik, St. Matthew, Baltimore, MD
1963-1971 Associate Pastor, St. Charles, Pikesville, MD
1971-1978 Pastor, St. Bernard, Baltimore, MD
Pastor Matki Bożej Nieustającej Pomocy,
Woodlawn, MD
1978-1991 Pastor, St. Mark, Catonsville, MD
1991-1998 Emerytowany
1 lipca 1998 r Uprawnienia kapłańskie usunięte
3 grudnia 1999

Streszczenie:

17 lipca 1991 roku pewien ojciec napisał list do arcybiskupa Williama Keelera dotyczący kilku osób

sprawy, w tym jego obawy dotyczące zaangażowania LaPorty w sprawy jego nastoletniego syna. W sprawie

LaPorta, mężczyzna napisał:

Pan LaPorta podjął się zabrania mojego 14 i pół-latka na swoją zagłówkę z innym nastolatkiem. W tym momencie swojego życia mój syn jest bardzo bezbronny i pomimo moich wielokrotnych wiadomości do Rossa, aby odpowiadał na moje telefony, abym mógł poprosić go, aby nigdzie nie zabierał mojego syna bez obecności innej osoby dorosłej lub przynajmniej mojej wiedzy, Ross nie odpowiedział. Biorąc pod uwagę obecne problemy w Waszyngtonie i Nowym Orleanie, mam nadzieję, że nie chcesz podsycać możliwości podobnej sytuacji w Baltimore.

W listopadzie 1999 r. ofiara zgłosiła archidiecezji, że była wykorzystywana seksualnie przez LaPorta wielokrotnie przez prawie dekadę, od około 1960 do 1968 roku wykorzystywanie zaczęło się, gdy ofiara miała od 6 do 8 lat i trwało do około 16 roku życia lat. Nadużycia miały miejsce prawie w każdy piątek wieczorem, a także w innych porach i miały miejsce w dom ofiary niedaleko St. Matthew, na plebanii St. Charles, a także w Ocean City, Maryland i Atlantic City w stanie New Jersey. LaPorta kładł ofiarę i jego brata do łóżka. Brat ofiary wskazał również, że LaPorta i on pocierali mu klatkę piersiową i plecy miał wrażenie, że LaPorta „chce zrobić więcej”. LaPorta kazałby chłopcom masować mu plecy i klatkę piersiową też. Obaj bracia wierzyli, że „ludzie wiedzieli te rzeczy” o LaPorta,

odnosząc się do jego niewłaściwego seksualnie i obraźliwego zachowania wobec młodych chłopców. Ofiara, w

rozmawiając z Archidiecezją, powiedział: „Nie rozumiem, jak ksiądz może wychodzić w każdy piątek wieczorem

do domu tej samej rodziny na obiad i wrócić późnym wieczorem bez kogoś w Kościele kwestionującego jego zachowanie”.

LaPorta został przesłuchany przez adwokata archidiecezji z Gallagher Evelius & Jones LLP i [REDACTED] | [REDACTED] | przyznał się do częstego kładzenia chłopców do łóżek oraz pocierania ich pleców i klatki piersiowej, ale zaprzeczył wykorzystywaniu seksualnemu tych braci lub jakiegokolwiek innego dziecka. Na wykresie dokumentującym wywiad z LaPortą stwierdzono: „Czasami podczas wywiadu [LaPorta] robił długie przerwy podczas odpowiadania: myślał o dowolnym scenariuszu, dlatego, odtwarzał taśmę ze wspomnieniami ”lub nie był pewien, jak odpowiedzieć, ponieważ [nie] chce skłamać lub zaprzeczyć, ale też nie przyznać się, zwłaszcza gdy odpowiedź [sic] „nie pamiętam”. Pewnego razu w wywiadzie [LaPorta] powiedział [sic] „Masz mnie”. Odręczne notatki sporządzone przez członka Archidiecezji podczas przesłuchania brata ofiary wskazują, że brat nie pamiętał, czy był dotykany w niewłaściwy sposób, ale pamiętał pamiętać, że LaPorta próbował różnych rzeczy. Jest też notatka „kontakt – może tak się stało”.

3 grudnia 1999 r. [REDACTED] napisał list do LaPorta z powiadomieniem

go o decyzji o odebraniu LaPorta uprawnień do pełnienia funkcji kapłańskiej.⁶⁶ [REDACTED] zakończył

list, mówiąc: „Ross, przepraszam, że nie miałem okazji z tobą porozmawiać, ale wiem z moich rozmów z [REDACTED] [adwokatem archidiecezji z Gallagher Evelius & Jones LLP], że był to dla ciebie niezwykle trudny i traumatyczny czas”. NA

7 grudnia 1999 r. [REDACTED] wysłał odręczną notatkę do LaPorta i stwierdził: „Jeszcze raz dziękuję za rozmowę z [adwokatem Archidiecezji] i ze mną w zeszłym tygodniu. Jestem pewien, że ostatnie dni były trudne.

20 czerwca 2001 r. na spotkaniu Niezależnego Archidiecezjalnego Przeglądu ds. Wykorzystywania Dzieci

Board, omówiono nadużycia LaPorty, a „ [REDACTED] [adwokat C] [REDACTED] że archidiecezja często znajduje się w trudniejszej sytuacji niż w poprzednich latach, ponieważ księża nie przyznają się już do wcześniejszych występków”.

⁶⁶Chociaż wydziały LaPorty zostały usunięte przez archidiecezję, archidiecezja przywróciła jego wydziały w określonym celu, aby umożliwić LaPorta przewodniczenie ślubowi w styczniu 2000 r., podczas jego 50. mszy zjazdowej w 2001 r., oraz

ponownie służyć jako kapelan na pogrzebie brata w 2007 roku. E-mail od [REDACTED] do [REDACTED] z 27 grudnia 2007 poinformował ją, że „arcybiskup, po konsultacji z administratorem apostolskim Charleston, przyznał Rossowi uprawnienia do przewodniczenia pogrzebowi jego brata. Nie byłam pewien, czy o tym wiedziałeś i pomyślałem, że powinieneś wiedzieć, na wypadek gdybyś usłyszał coś od grup ofiar.

Z archidiecezji wynika, że jedyny raz, kiedy archidiecezja nie przychyliła się do prośby LaPorty o przyznanie wydziałów na różne wydarzenia, był maj 2002 r., kiedy decyzja należała do diecezji Charleston, a nie do archidiecezji Baltimore.

27 września 2001 r. The Catholic Review zamieścił krótką notkę biograficzną o LaPorta wraz z jego zdjęciem, najwyraźniej świętującym 50 lat kapłaństwa. Zacytowano LaPortę, który powiedział: „Dziękuję wszystkim, którzy pozwolili mi służyć im; i prośba o przebaczenie od tych, którzy mogą uważać, że źle im służyłem”. Archidiecezja przywróciła wydziały LaPorty w celu odprawiania Mszy podczas jego 50-lecia zjazdu z Seminarium Mariackiego w październiku 2001 roku.

W marcu 2003 roku pewna kobieta zgłosiła się do Archidiecezji, że była wykorzystywana przez LaPortę, gdy miała 12 lat w 1966 roku na plebanii w St. Charles. Ofiara była wówczas w szóstej klasie i pewnego popołudnia po lekcjach została poproszona przez swojego nauczyciela (zakonnice) o odbieranie telefonów na plebanii. Pamięta, jak później leżała na łóżku na plebanii ze zdjętą bielizną, a LaPorta dotykała jej pochwy. Jej nauczycielka, zakonnica, stała w drzwiach sypialni i obserwowała. Ofiara poprosiła LaPortę, aby przestał, i zrobił to. Uważa, że potem onanizował się i wyszli. Archidiecezja zapytała LaPortę o to zgłoszenie nadużycia, któremu zaprzeczył.

W dniu 1 maja 2007 r. ██████████ napisał list do LaPorty odrzucając jego prośbę o przywrócenie mu uprawnień na mszę w 50. jego brat, który również był księdzem. ██████████ napisał, że po przedyskutowaniu tego z biskupem Charleston w Południowej Karolinie, gdzie rezydował LaPorta, „biskup Baker uważa, że ci, którzy monitorują działalność księży, którzy zostali zawieszani lub usunięci z posługi z powodu zarzutów o niewłaściwe zachowanie seksualne nieletnich, są bardzo wojowniczy wobec ta sprawa w jego diecezji, a twój udział we mszy publicznej może wywołać wiele niepokoju i zamieszania opinii publicznej”. ██████████ powiedział, że to z powodu obaw biskupa Bakera archidiecezja Baltimore nie była w stanie przywrócić swoje zdolności na uroczystość. ██████████ podsumował: „Ross, wiem, że to rozczarowujące, ale mam nadzieję, że widzisz, że jest to dla dobra kościoła i dla twojego dobra. Z pewnością nie musisz być przedstawiany w prasie jako przykład nieprzestrzegania przez kościół Karty z Dallas z 2002 roku”.

W dniu 3 lipca 2013 r. Archidiecezja została zgłoszona, że inna ofiara była maltretowana na początku lat 70. przez LaPorta. Ofiara, która w tamtym czasie szkolila się na ministranta, została przedstawiona LaPorta przez zastępcę pastora LaPorta w St. Bernard, George'a Loskarna. Loskarn to kolejny sprawca wykorzystywania dzieci, o którym mowa w tym Raporcie, który w tym czasie wykorzystywał seksualnie ofiarę. Ofiara wierzyła, że Loskarn zidentyfikował chłopców, którzy byli „łatwymi znakami” i powiedział LaPorta, kim byli ci chłopcy, w tym ofiara. Ofiara opisała „sztuczkę” stosowaną zarówno przez Loskarna, jak i LaPortę

(osobno). Każdy ksiądz „grał w,, prawda czy wyzwanie ”z ministrantami... [i] „odważył” [ofiara] i innych chłopców, aby odsłoniли swoje penisy”, które następnie ksiądz pieścił. LaPorta kazałby również ofierze dotknąć jego penisa we wzwodzie. LaPorta posiadał łódź, którą trzymał w Annapolis, którą ofiara pomagała mu w czyszczeniu. Za trzecim razem, gdy ofiara była na łodzi LaPorty, LaPorta „ukarała” ofiarę za rzekome „niewłaściwe zachowanie”, gwałcąc ją. LaPorta następnie wykorzystał seksualnie ofiarę na swojej łodzi. Nadużycie polegało na pieścotach narządów płciowych i przynajmniej raz na gwałcie. Archidiecezja złożyła obowiązkowe zawiadomienie władz o tym nadużyciu, zgodnie z wymogami prawa. W październiku 2014 r. Archidiecezja zawarła ugodę z ofiarą dotyczącą wykorzystywania jej przez Loskarna i LaPortę na kwotę 75 000 USD.

LaPorta został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję w 2002 roku.

76. Ojca Regisa Larkina

Data urodzenia: 8 października 1914
Seminarium
duchowne: Seminarium Mariackie
Data święceń: 17 marca 1945 r
Data zgonu: 23 czerwca 1981

Znane zadania:

1945-1964	Asystent pastora, St. Michael's, Frostburg, MD Asystent proboszcza, St. Ursula, Baltimore, MD
1964-1965	MD
1965-1974	Administrator, St. Peter Church, Oakland, MD
1974-1981	Pastor, St. Patrick's, Cumberland, MD

Streszczenie:

17 listopada 1992 r. Ofiara napisała list do arcybiskupa Keelera, aby powiadomić archidiecezję, że była wielokrotnie wykorzystywana seksualnie przez Larkina w latach 1978-1981 (aż do śmierci Larkina), kiedy ofiara miała od 12 do 15 lat stary. List zaczynał się od tego, że ofiara zauważyła, że był parafianinem kościoła św. Patryka w Cumberland w stanie Maryland, i napisała, że ostatnio „przekartkowała książkę stworzoną przez parafię dla upamiętnienia jej 200. rocznicy. W książce była krótka historia każdego proboszcza. Ojciec Regis Larkin, proboszcz od 1974 r. do swojej śmierci w 1981 r., został opisany jako „szczególnie zainteresowany dziećmi z parafii”. Następnie ofiara stwierdziła: „Piszę do ciebie jako jedno z dzieci, w stosunku do którego przyjął „specjalne zainteresowanie”. Nadużycia polegały na pieszczotach, dotykaniu genitaliów, zapasach, spaniu w tym samym łóżku i Larkinie „narzucającym się” ofierze. Nadużycia miały miejsce głównie na plebanii kościoła św. Patryka w Cumberland w stanie Maryland. Poszkodowany opowiadał, że Larkin stale miał dzieci, które przebywały z nim na plebanii. Larkin zabierał również grupy chłopców na wycieczki, w tym do Ocean City w stanie New Jersey, i obserwował, jak chłopcy biorą prysznic i wystawiał się na ich widok, gdy on brał prysznic. Pierwszej nocy ofiara spędziła noc na plebanii z Larkinem, nocowali też dwaj inni chłopcy. Jeden z chłopców powiedział ofierze, aby „zaczęła się rozbierać” tuż przed tym, jak Larkin kazał im wziąć prysznic, gdy patrzył. Ofiara powiedziała, że „prysznic stał się rutyną podczas kolejnych nocy spędzonych na plebanii” i przypomniała sobie, że Larkin „przycisnął twarz do szyby drzwi prysznic”, kiedy chłopcy brali prysznic. Poszkodowany opowiadał, że na początku „spędzał na plebanii tylko kilka nocy w miesiącu”, „ale w ciągu następnych trzech lat nie było niczym niezwykłym, że spędzałem na plebanii aż cztery lub pięć nocy w tygodniu i do tego czasu byłem

zwykle przebywa tam sam. Inni pracownicy parafii wiedzieli o ofierze, wówczas 12-letnim chłopcu, śpiącym w tym samym łóżku co Larkin. Larkin kazał również ofierze usiąść na kolanach podczas spowiedzi, przyszpilił go nago i wpatrywał się w jego genitalia.

Archidiecezja nie zgłosiła tego wówczas władzom, ponieważ, jak zauważyła w raporcie Internal Review Board, „w tamtym czasie ustawa o zgłaszaniu była interpretowana jako nie mająca zastosowania do sytuacji, gdy ofiara była już dorosła”. Nadużycie zostało zgłoszone władzom w 2002 roku, po tym jak Archidiecezja otrzymała kolejne zgłoszenie o wykorzystywaniu od drugiej ofiary.

7 października 1993 roku, prawie rok po złożeniu wstępnego raportu, ofiara napisała list do arcybiskupa Williama Keelera, w którym ofiara odniosła się do swojego wstępnego raportu i powiedziała:

czas, kiedy poleciłeś mi kontakt, [REDAKTOWANE] aby można było przeprowadzić dochodzenie w sprawie

zarzuty. Skontaktowałem się [REDAKTOWANE], który poinformował mnie, że zbada sprawę. . . .

Dwa tygodnie temu napisałem list do ojca Geralda LaPorty. Dzisiaj zadzwoniłem do niego w ramach kontynuacji

ten list. Mój list był pierwszym, który usłyszał o zarzutach. Jak dokładne mogłoby [REDAKTOWANE] być śledztwo, gdyby nie przesłuchano jeszcze jednego księdza mieszkającego na plebanii w czasie nadużycia?” Ofiara zauważyła, że nie ma powodu, by sądzić, że LaPorta⁶⁷ znała „pełny zakres nadużyć”, które miały miejsce, kiedy to miało miejsce, ale ofiara powiedziała dalej, że nie może uwierzyć, „że jakikolwiek dorosły mógł obserwować ojca interakcji Larkina z dziećmi i nie kwestionować ich stosowności”. Ofiara powiedziała dalej: „Te przekonania potwierdziły się w mojej rozmowie z ks . oryginalny). Ofiara zauważyła, że „67-letni ksiądz dzielący łóżko z dwunastoletnim chłopcem nie jest po prostu nieroztropny, jest zły” (podkreślenie w oryginale). Ale LaPorta powiedział wtedy ofierze: „co mógłby zrobić asystent pastora bez twardych faktów?” W liście ofiary opisano, jak gospodyni na plebanii mówiła ofierze, jak dobry jest dla niego Larkin, i ścieliła łóżko, w którym spali każdego ranka, a potem robiła chłopcu śniadanie. O tych osobach ofiara powiedziała:

Chociaż ci ludzie nie są bezpośrednio odpowiedzialni za nadużycia, uważam, że ich brak przesłuchania i zмова milczenia pociąga ich do odpowiedzialności za pozwolenie na kontynuowanie nadużyć tak długo, jak to było. To ksiądz Larkin zbudował zaufanie i zdobył podziw 12-letniego chłopca, nadużył tego zaufania i zniszczył ten podziw, ale to jego Kościół stał obok i pozwalał, by jego choroba

⁶⁷Ojciec Gerald LaPorta nie jest tą samą osobą, co Ross LaPorta, sprawca przemocy wymieniony w tym Raporcie. LaPortowie, obaj nieżyjący, byli braćmi.

Kontynuować. W tym momencie mojego życia mam tyle złości i wściekłości na Kościół, który kiedyś był dla mnie pocieszeniem. Gniew na Kościół, który mnie wykorzystał, gniew na Kościół, który nie kwestionował, i gniew na Kościół, który szybko wskazuje drzazgę w oku innego, podczas gdy belka we własnym oku ropieje.

Ofiara zakończyła swój list, wyjaśniając, że „nawet dwanaście lat po zakończeniu wykorzystywania i po niezliczonych godzinach terapii i refleksji wciąż prześladują mnie zbrodnie księdza Larkina. . . . Znęcanie się nad księdzem Larkinem nie skończyło się w chwili jego śmierci dwanaście lat temu, trwa nadal”.

W marcu 2002 r. druga ofiara zgłosiła archidiecezji, że była wykorzystywana seksualnie przez Larkina, począwszy od piątej klasy w latach 1955-1956 w okolicach Frostburga. Wiele lat później, w marcu 2012 roku, ofiara ponownie skontaktowała się z Archidiecezją, prosząc o pomoc w znalezieniu terapeuty blisko miejsca zamieszkania. W e-mailu do Archidiecezji ofiara opowiedziała o wykorzystywaniu Larkina i napisała: „Jestem pewna, że byłeś świadomy jego choroby”.

Ofiara napisała również do prałata Arthura Valenzano, którego ofiara знаła osobiście. Valenzano był kilka lat młodszy od ofiary i był także parafianinem w parafii św. Michała, podczas gdy Larkin był tam przydzielony. W e-mailu do Valenzano ofiara napisała: „Dni, które spędziłam z księdzem Larkinem, były jednocześnie szczęśliwe i niespokojne. Czułam się bardzo wyjątkowo z powodu prezentów i szczególnej uwagi, jaką mi okazywał. Jednak starałam się również zrozumieć, dlaczego wykorzystywałby mnie seksualnie, gdybym był tak wyjątkowy. Nigdy nie poznałem prawdy, bo tak bardzo bałem się go zapytać, kiedy jeszcze żył, że byłem jednocześnie zawstydzony i winny”.

Ofiara przypomniała sobie, jak wiele lat wcześniej wysłała e-mail do Valenzano z pytaniem, jak mogło dojść do nadużycia, ale nie otrzymała żadnej odpowiedzi: „Miałeś akta i wiedziałeś, dlaczego przenoszono go z parafii do parafii. Znałeś innych młodych chłopców, na których wpłynęło [sic] jego zachowanie”. Valenzano przypomniał sobie e-mail, ale zauważył, że w tamtym czasie nie był świadomy innych ofiar, „a nawet tego, że został przeniesiony z powodu jego chorego i niewybaczalnego zachowania”. Valenzano powiedział: „Pamiętam, że były chwile, kiedy chciałem, aby Larkin poświęcał mi tyle uwagi, co tobie... Nie zdawałem sobie sprawy, co się właściwie dzieje”. Ofiara w odpowiedzi zauważyła: „Myślę, że od tamtych dni wszystko się rozwinęło. Nie ma możliwości, aby coś tak oczywistego pozostało niezauważone w dzisiejszym świecie świadomości”. Ofiara powiedziała również, że wierzy, że Larkin był chroniony w archidiecezji z powodu wuja Larkina, który był prałatem w archidiecezji.

Archidiecezja uznała zgłoszenie ofiary o wykorzystywaniu za wiarygodne i w 2002 roku nadużycie to zostało zgłoszone odpowiednim władzom, wraz z pierwszym zgłoszeniem nadużycia ofiary, które początkowo otrzymano w 1992 roku.

W sierpniu 2019 r., krótko po tym, jak archidiecezja opublikowała nazwisko Larkina jako wiarygodnie oskarżonego księdza, do archidiecezji zgłosiła się kolejna ofiara. Ofiara zgłosiła, że była wykorzystywana seksualnie przez Larkina, gdy był w gimnazjum na przełomie lat pięćdziesiątych i sześćdziesiątych. Ofiara po raz pierwszy spotkała Larkina, gdy służył jako ministrant w parafii św. Michała we Frostburgu w stanie Maryland. Począwszy od tego, że ofiara była w gimnazjum, spędzał prawie każdy piątkowy wieczór z Larkinem, kiedy to Larkin wykorzystywał seksualnie chłopca. Larkin wykorzystał również chłopca podczas wycieczki do domu Larkina na plaży w Ocean City w stanie New Jersey. Przemoc zakończyła się, gdy ofiara była w szkole średniej. Archidiecezja zgodnie z wymogami prawa zgłosiła to nadużycie odpowiednim władzom. Ofiara poinformowała również, że jego brat, który od tamtej pory zmarł, również był maltretowany przez Larkina.

27 stycznia 2021 r. inna ofiara wysłała wiadomość e-mail do Archidiecezji i poinformowała, że została „niewłaściwie dotknięta” przez księdza. Ofiara starała się teraz opuścić Kościół katolicki. Archidiecezja skontaktowała się z ofiarą, aby spróbować z nim porozmawiać, ale on dał do zrozumienia, że nie jest zainteresowany rozmową z nimi i wyraził chęć przejścia dalej: „Właściwie nic się nie wydarzyło” – powiedziała ofiara. „Było blisko, ale wyszedłem z sytuacji. To już przeszłość i ks. Larkin nie żyje od jakiegoś czasu. Archidiecezja zgodnie z wymogami prawa zgłosiła to władzom.

Larkin został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezję w 2019 roku.

77. Ojciec David Leary

Data urodzenia: 3 września 1922
Seminarium
duchowne: Seminarium Mariackie
Data święceń: 26 maja 1956
Data zgonu: 7 października 1994

Znane zadania:

1956-1957	Associate Pastor, St. Patrick, Baltimore, MD
1958-1961	Associate Pastor, St. Joseph, Fullerton, MD
1961	Associate Pastor, St. Patrick, Havre de Grace, MD
1961-1967	Associate Pastor, St. Thomas Aquinas, Baltimore, MD
1967-1971	Praca misyjna, Diecezja Paranagua, Brazylia
1972-1994	Associate Pastor, Shrine of the Little Flower, Baltimore, MD

Streszczenie:

W październiku 2013 roku ofiara zgłosiła, że była wykorzystywana seksualnie przez Leary'ego około 1971 roku, kiedy była w czwartej klasie. Nadużycie miało miejsce w Sanktuarium Małego Kwiatka, kiedy ofiara ćwiczyła czytanie do mszy z Learym, a Leary ściągnął spodnie ofiary i dotknął jego bioder. W podsumowaniu sporządzonym dla Niezależnej Komisji Rewizyjnej Archidiecezji, zaktualizowanym 5 grudnia 2013 r., zauważono, że ofiara „nie chciała podzielić się więcej informacjami” z Archidiecezją. Urzędnicy archidiecezji złożyli obowiązkowe zawiadomienie władz o tym nadużyciu, zgodnie z wymogami prawa.

Kiedy Leary został przydzielony do szpitala św. Patryka w Havre de Grace w 1961 roku, pojawiły się skargi dotyczące jego gwałtownych wybuchów i panowania nad sobą, w tym od pastora kościoła. Leary został następnie przydzielony do św. Tomasza z Akwinu. W 1966 roku Leary poprosił o pracę misjonarską w Ameryce Południowej. Kardynał Shehan napisał do biskupa Paranagui w Brazylii, Bernarda Jose Nolkera, i zapytał, czy biskup - który znał Leary'ego od siedmiu lat - uważa, że Leary byłby odpowiedni. Shehan powiedział: „Prawdopodobnie wiesz, że ksiądz Leary miał różnego rodzaju problemy od czasu swoich święceń kapłańskich – i w gruncie rzeczy rozumiem, że miał problemy nerwowe nawet wcześniej”. Biskup odpowiedział: „To prawda, że dość dobrze poznałem księdza Leary'ego i podobało mi się to, co zobaczyłem, chociaż jest inny pod pewnymi względami”. Biskup wymienił „dawne kłopoty nerwowe” Leary'ego jako potencjalny powód, dla którego Leary nie byłby odpowiednim kandydatem, ale ostatecznie doszedł do wniosku, że „z radością przyjąłby księdza Leary'ego” i że „baza macierzysta” Leary'ego byłaby domem

biskupa. Powiedział: „Możemy to zrobić ad Experimentadum, jeśli Wasza Eminencja i Ojciec sobie tego życzą”.

W następnym liście Shehana do Nolкера, datowanym na 13 stycznia 1967, czytamy: „Wiem, że ojciec jest nadal zainteresowany pracą misjonarską w Ameryce Południowej, ale muszę powiedzieć, że mam pewne zastrzeżenia co do celowości jego podjęcia. Nie jestem przeciwny zwolnieniu go, ale uważam, że byłoby dobrze, gdybyśmy przedyskutowali tę sprawę, kiedy przyjedziesz do Stanów w kwietniu”. Nolker odpowiedział: „Jestem bardzo chętny i szczęśliwy, aby poczekać do mojej wizyty w Stanach, kiedy będę mógł osobiście porozmawiać z tobą w tej sprawie i będę bardzo wdzięczny za wszelkie informacje lub wskazówki, które uznasz za stosowne udzielić w tej sprawie. Szczerze doceniam Wasze zainteresowanie i troskę w tej sprawie, która jest taka sama jak troska i troska o moją Diecezję”. W aktach archidiecezjalnych nie ma dalszych informacji dotyczących obaw, które Shehan miał lub przekazał Nolkerowi, ale Leary udał się do diecezji Paranagua na pracę misyjną pod przewodnictwem biskupa Nolкера od sierpnia 1967 do 1971 roku.

Przy ustalaniu, gdzie przypisać Leary'ego, kiedy wrócił do archidiecezji Baltimore w 1971 roku, uznano, że Leary został umieszczony jako kapelan Newman Center w Baltimore. List od Francisca Murphy'ego, ówczesnego prorektora, do wielebnego Manuela R. Romana z Newman Center, datowany na 12 maja 1971, stwierdzał: Nolker, nie sądzę, aby ksiądz Leary został mianowany kapelanem Newmana w tym czasie byłoby wskazane... Co sądzisz o możliwości, aby ksiądz Leary pracował jako coś w rodzaju kapelana stowarzyszonego w jednym z ośrodków Newmana pod nadzorem kompetentnego człowieka, aby nadzorował jego zdolność i właściwie ją oceniał?” 12 lipca 1971 r. Arcybiskup wysłał do Leary'ego list potwierdzający nominację Leary'ego na zastępcę proboszcza parafii Sanktuarium Małego Kwiatka.

Leary nie został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezję.

78. Ojca Franciszka LeFevre'a

Data urodzenia: 26 marca 1943 r
Seminarium
duchowne: Św. Karola Boromeusza, Overbrook, Pensylwania
Data święceń: 31 lipca 1971
Data zgonu: Nieznany

Znane zadania:

1971 Współpracownik proboszcza St. Anthony Padwa, Baltimore, MD
Biuro Powołaniowe Centrum Katolickiego; św. Antoniego z Padwy,
1976 Baltimore, MD
1977 św. Antoniego z Padwy, Baltimore, MD
Urzędu Powołaniowego i zamieszkały w St. Ursula, Baltimore County,
1978 MD
1979 Associate Pastor, St. John the Evangelist, Hydes, MD
1980-1987 Associate Pastor, St. Ursula, Baltimore, MD
1981 Urząd Powołaniowy
Zwolnienie lekarskie (marzec-październik), Institute of Living, Hartford,
1987 *CT*
1987 Associate Pastor, parafia w Archidiecezji Hartford, CT *(trzymiesięczna*
przydział w ramach programu ponownego wejścia do posługi
kapłańskiej z
nadzorowane obowiązki kapłańskie)
1987 Matki Bożej Królowej Pokoju, Baltimore, MD
1987-1990 Biuro Rozwoju Funduszu oraz Usługi Planowania i Rady, katolickie
Centrum, Baltimore, MD
1988 Kancelaria, Centrum Katolickie
1995 *Urlop*

Podsumowanie :

W 1987 roku zgłoszono zarzuty , że LeFevre wykorzystywał
seksualnie dzieci –

Archidiecezja. LeFevre został skonfrontowany, przyznał się do nadużyć i podał konkretne nazwiska niektórych

ofiar. Arcybiskup Borders wycofał niektóre z wydziałów LeFevre'a, „do czasu uzyskania kompetencji

terapeutów i twój własny osąd wskazują, że przeszłe zagrożenia są pod kontrolą”.

LeFevre udzielił wywiadu 28 marca 1987 r. Przez **Urzędnik C** I

Odręczne notatki głosiły: „**Wyt.** czuje, że ma z tym problem”, odnosząc się do „dotykania **C** dziecka”.

LeFevre przyznał się do wykorzystywania seksualnego w Avalon w stanie New Jersey i poinformował tamtejszą archidiecezję

były inne incydenty, sześć, które mógł sobie przypomnieć. Wyraźnie wymienił ofiary z imienia, ale to zrobił

problemy z pamięcią. Archidiecezja powiedziała: „Przyjrzymy się faktom i ustalimy sposób postępowania

najlepsza pomoc 3 strony: dzieci i kościół”. W dokumencie podano również w sekcji uszkodzone, „Działanie

1. Prawne – Ustal, co i gdzie zgłosić”; i pod „3. Kanoniczny”: odejście z parafii „ze względów zdrowotnych”. 30 marca 1987 roku LeFevre zidentyfikował jeszcze dwie ofiary.

w St. Michael the Archangel w Baltimore wskazała, że ksiądz rozmawiał z detektywem „zgodnie z twoją prośbą” i że detektyw sugerował, że w sytuacji szybko rozwiązanej i w toku leczenia „nie widziała potrzeby ścigania i nie” Nie pytaj o żadne nazwiska. Ksiądz podziękował

Wyłączono za załatwienie sprawy.

LeFevre został wysłany na leczenie do Institute of Living w Connecticut w lipcu 1987 roku i

opracował „ciągły plan leczenia jego zaburzeń seksualnych” i „problemów seksualnych”.

W ramach ambulatoryjnej terapii LeFevre'a, arcybiskup Hartford, John Whealon, nadał mu wydziały i przydzielił go do „dużej, ruchliwej i szczęśliwej parafii”, gdzie rezydował na ich plebanii. Whealon powiedział arcybiskupowi Borders, że jeśli LeFevre „zda tutaj test”, może wrócić do Baltimore. LeFevre w końcu wrócił do Baltimore, gdzie otrzymał pełnoetatowe zadanie i przywrócono mu zdolności. W listopadzie 1987 r. arcybiskup Borders napisał do LeFevre'a, mówiąc: „Jestem teraz gotów ponownie powierzyć ci pełnoetatowe zadanie jako ksiądz w archidiecezji Baltimore. Od 1 października 1987 roku przywróciłem wam zdolności kapłańskie”. Borders wyznaczył LeFevre'a na „pełnoetatowy pracownik Biura ds. Rozwoju Funduszy Centralnej Służby Archidiecezji”. Borders zatwierdziło również miejsce zamieszkania LeFevre'a na plebanii parafii Matki Bożej Królowej Pokoju i zauważyło, że podczas pobytu tam LeFevre mógł „pomóc tam w Mszach w dni powszednie” i „posługę sakramentalną w różnych parafiach w weekendy zgodnie z wyznaczonymi regularnymi terminami przez Biuro Kadr Duchownych”. Borders powiedział, że LeFevre będzie teraz cieszyć się „pełnymi uprawnieniami do pełnienia funkcji księdza”, pod warunkiem, że nie będzie usługiwał młodzieży i że będzie kierowałby młodzież do innych, gdyby szukali u niego rady.

W 1988 terapeuta LeFevre'a, [REDAKTOWANO], poinformowany [REDAKTOWANO] tym jest [REDAKTOWANO] LeFevre „bez żadnego wykrywalnego ryzyka angażowania się w niewłaściwe zachowania seksualne”. W 1988 roku LeFevre złożył podanie o pracę w Departamencie Formacji Chrześcijańskiej Archidiecezji i wspominał o ostatnim przeglądzie medycznym, w którym mógł odprawiać msze i udzielać sakramentów oraz asystować w różnych parafiach w weekendy. Chociaż nie było duszpasterstwa dla osób poniżej 18 roku życia, Borders poinformowało LeFevre, że „wziął wyraźną odpowiedzialność za problematyczne wymiary twojego

zachowani [REDAKTOWANO] e.” [REDAKTOWANO] **Urzędnik C** napisał memorandum dające LeFevre zezwolenie na ubieganie się o stanowisko jako „[h]jego zwolnienie lekarskie nie stwarza żadnych trudności co do jego uprawnień”.

W 1989 roku, kiedy William Keeler został arcybiskupem, uznał LeFevre'a za nieodpowiedniego w Baltimore lub gdzie indziej, a zdolności LeFevre'a były „poważnie ograniczone”, bez zezwolenia na posługę parafialną lub publiczną. Ograniczenie to wykluczało „publiczne celebrowanie Liturgii i Sakramentów”.

W 1995 roku ofiara złożyła pozew, opisując wykorzystywanie seksualne, które miało miejsce w 1975 i 1976 roku, kiedy ofiara miała 11-12 lat i obejmowało pieszczoty i masturbację. LeFevre również wszedł do swojego łóżka, gdy ofiara spała i brała prysznic. Pozew dotyczył odzyskania wypartej pamięci i powołania się na sprawę „Doe i Roe przeciwko Maskellowi” z 1995 roku i został oddalony. Ofiara została po raz pierwszy skontaktowana w 1987 roku i nie ujawniła swojego nadużycia. w 1993 r. on

poinformowano [REDAKTOR] o nadużyciu. LeFevre przyznał się, że pieścił mężczyznę w Wirginii w tym samym łóżku, gdy ofiara miała 16 lat.

W 1995 roku matka zmarłej ofiary zgłosiła dodatkowe zgłoszenie. Ofiara powiedziała matce, że był maltretowany przez LeFevre w 1975 i 1976 roku, kiedy miał około 10 lat. Ofiarą był ministrant w kościele św. Antoniego w Baltimore, a LeFevre zabrał go i innych chłopców do swojego domu wakacyjnego w New Jersey. LeFevre również spędzał czas z rodziną. Kiedy matka chłopca usłyszała, że LeFevre dopuszcza się przemocy, zapytała syna, czy był ofiarą. Jej syn powiedział, że tak, ale nie chciał o tym rozmawiać.

W 1996 roku LeFevre naruszył swoją ograniczoną posługę, uczestnicząc w nabożeństwach w Evansville,

Ohio. Memorandum dla Keeler od [REDAKTOR] stwierdza: „Postrzeganie wyglądałoby tak, jak my

przewożąc facetów po całym kraju, tak jak robiono to w innej epoce”.

W 1998 roku LeFevre napisał list z podziękowaniami [REDAKTOR] za umożliwienie mu odprawienia mszy św

Filadelfia na pogrzebie wuja. Również w 1998 roku [REDAKTOR] poprosił LeFevre o pomoc w planowaniu

Święcenia biskupa Gordona Bennetta, a konkretnie raport z pięciolecia.

W 2000 i 2001 roku kardynał Keeler postanowił zakazać LeFevre angażowania się w posługę i przekazał Watykanowi swoje obawy dotyczące LeFevre. LeFevre sprzeciwił się tej decyzji i powiedział Keelerowi, że znalazł „życzliwego biskupa” w Saginaw w stanie Michigan, który jest gotów go przyjąć. Z „pomocą” biskupa P. Francisa Murphy'ego, LeFevre przekonał biskupa Saginaw Kennetha Untenera do przyjęcia go po pięciodniowym leczeniu w Instytucie św. Łukasza, badaniu psychologicznym z konsultantem w Saginaw i rozmowach z Untenerem, który był w pełni świadomy przeszłych wykroczeń LeFevre'a. LeFevre napisał: „Przyszłe

niewłaściwe postępowanie z mojej strony jest tak minimalne, jak tylko jest to możliwe”.
Saginaw poinformował archidiecezję, że nie ponoszą odpowiedzialności za LeFevre, a Keeler odrzucił prośbę.

W liście do Untenera z lipca 2000 r. Keeler napisał: „...można by wnioskować, że ksiądz z trudnościami był przenoszony z jednej części kraju do drugiej, jak to miało miejsce w przeszłości”. W kolejnym dokumencie przekreślono sformułowanie „jak to się działo w przeszłości” i dodano odręcznie: „W dawnych czasach działo się to prawdopodobnie w dobrej wierze. Dziś domniemanie byłoby inne.” Inny odręczny dodatek odnosi się do szkód wyrządzonych „z wielką szkodą jednostkom”, a następnie odręczny dodatek stwierdza „i do kościoła”.

W 2008 roku ofiara zgłosiła, że była wykorzystywana seksualnie przez LeFevre w 1974 i 1975 roku, gdy miał 11 lub 12 lat. Znęcanie się polegało na pieścotach ubrań u św. Antoniego Padewskiego. Ofiara zamieszkała z Archidiecezją w 2011 roku.

W 2009 roku ofiara i były ministrant zgłosił nadużycia, gdy miał 11 lub 12 lat. Ofiara odbierała telefony w St. Ursula i była maltretowana na plebanii i w sypialni LeFevre'a. Nadużycia obejmowały gwałt oralny, pieścoty i pokazywanie ofierze filmu pornograficznego. Ofiara była również pieściona podczas wycieczek samochodowych do Avalon w stanie New Jersey, z innymi ministrantami również w samochodzie. Adwokat archidiecezji z kancelarii Gallagher Evelius & Jones LLP napisał list do adwokata ofiary, wskazując, że zbadali zarzuty i mają poważne obawy co do ich wiarygodności.

W 2009 roku inna ofiara zgłosiła nadużycia, które miały miejsce w 1981 i 1982 roku, kiedy ofiara miała 11 lub 12 lat. Ofiara była pieściona po swoim ubraniu podczas wycieczek do Avalon w stanie New Jersey oraz na plebanii w St. Ursula. LeFevre również pieścił ofiarę na plebanii, a także zgwałcił ją ustnie. W 2012 roku inna ofiara zgłosiła nadużycia, które miały miejsce w 1971 roku, kiedy miał od 11 do 13 lat. Ofiara zeznała, że była molestowana na plebanii w St. Anthony's i na brzegu Jersey podczas kąpieli.

W 2012 r. Urząd ds. Ochrony Dzieci i Młodzieży wysłał LeFevre'owi list, w którym dokonał przeglądu ograniczeń nałożonych na jego wydziały od czasu „zwolnienia z czynnej posługi w związku z [jego] uznanym niewłaściwym zachowaniem seksualnym wobec nieletnich”. (W rzeczywistości, chociaż LeFevre przyznał się do „niewłaściwego zachowania seksualnego” w 1987 r., jego zdolności zostały w pełni przywrócone po leczeniu i nie został zwolniony z czynnej służby aż do 1989 r.).

Raport Niezależnej Komisji Rewizyjnej z 2013 roku wykazał, że LeFevre przeszedł z leczenia stacjonarnego w Connecticut do Centrum Katolickiego. Pomija jego przydział do parafii z wydziałami podczas pobytu w Hartford, jak również fakt, że arcybiskup Borders w pełni przywrócił mu wydziały i pozwolił mu zaangażować się w posługę po powrocie do Baltimore po pobycie w

Connecticut. Archidiecezjalny opis księży na stronie internetowej LeFevre w sekcji „Wiarygodnie oskarżeni” stwierdza: „Po zakończeniu leczenia stacjonarnego LeFevre otrzymał zakaz angażowania się w jakiegokolwiek duszpasterstwo młodzieżowe i został przydzielony do pracy administracyjnej w Centrum Katolickim”. W rzeczywistości LeFevre został wysłany do Hartford zarówno na leczenie stacjonarne (szpitalne), jak i ambulatoryjne. Leczenie ambulatoryjne obejmowało skierowanie go do „dużej, ruchliwej i szczęśliwej parafii”, gdzie był proboszczem stowarzyszonym i otrzymał uprawnienia oraz pozwolenie na zamieszkanie na plebanii. Raport nie wspomina, że Archidiecezja nie tylko była przygotowana do przywrócenia LeFevre'owi wydziałów w Baltimore „jeśli zdał test” w Hartford, ale że Archidiecezja faktycznie w pełni przywróciła mu wydziały i powitała go z powrotem. Raport nie wspomina również, że po całkowitym przywróceniu zdolności LeFevre'a mógł odprawiać msze, udzielać sakramentów i pomagać w różnych parafiach w weekendy. Z dokumentów jasno wynika, że LeFevre nie tylko został przydzielony do „pracy administracyjnej w Centrum Katolickim”, ale pozwolono mu także wykonywać obowiązki kapłańskie wśród społeczności.

W 2013 roku ofiara zgłosiła nadużycia, które miały miejsce w 1969 i 1971 roku, kiedy miał od 11 do 13 lat. Nadużycie miało miejsce w St. Anthony's, a w 2014 roku osiągnięto ugodę w wysokości 50 000 dolarów. Ofiara była ministrantem. Nadużycia obejmowały gwałt oralny w New Jersey i na plebanii oraz gwałt analny za ołtarzem w piwnicy. Ofiara stwierdziła, że przez całe życie martwiła się, że jako osoba dorosła zostanie molestującym dzieckiem i nie uczęszczała do katolickiej szkoły średniej z powodu wykorzystywania.

W 2018 roku matka zmarłej ofiary zgłosiła, że jej syn powiedział jej, że był maltretowany w 1974 roku, gdy miał 13 lat na odosobnieniu w hrabstwie Anne Arundel. Ofiara nie opowiedziała szczegółowo o znęcaniu się, ale stwierdziła, że była pieściona podczas snu. Ofiara widziała również płaczącego chłopca, który powiedział ofierze, że był również maltretowany przez LeFevre.

Archidiecezja zleciła władzom raporty w latach 1995, 2008, 2009, 2012 i 2018.

LeFevre został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję w 2002 roku.

79. księdza Roberta Lentza

Data urodzenia: 26 czerwca 1936
Seminarium
duchowne: Seminarium Mount Saint Mary, Emmitsburg, MD
Data święceń: 16 maja 1964
Data zgonu: 15 września 2007

Znane zadania:

1964-1973 Associate Pastor, St. Mark's, Catonsville, MD
1966-1970 Kapelan, policja hrabstwa Baltimore i powiązane agencje
Wydział i rezydencja, Dom Wydziału Kardynała Gibbonsa, Baltimore,
MD
1973-1974 Katolicka Organizacja Młodzieży, Baltimore, MD
1973-1976 Dyrektor Biura Młodzieży Archidiecezji Baltimore
1976-1978 Associate Pastor, St. Augustine, Elkridge, MD (w niepełnym wymiarze
godzin)
Konsultant programu wyszukiwania (w niepełnym wymiarze godzin)
1978-1984 Kapelan Katolickiego Komitetu Skautowego, Boy Scouts of America
Sabbatical - Studia duszpasterskie, Notre Dame Institute, Notre Dame,
IN
1980 Pastor stowarzyszony, Kościół Wniebowstąpienia, Halethorpe, MD
1981 Pastor, Księżę Pokoju, Edgewood, MD
1983-1988 Pastor Św. Piusa X, Baltimore, MD
1988-1990 Tymczasowy administrator, St. Jerome, Baltimore, MD
1990 Tymczasowy administrator, St. Matthew, Baltimore, MD
1990-1991 Zastępca pastora, St. Mark, Fallston, MD
1991 Współpracownik, St. Clement, Lansdowne, MD
1991-1997 Pastor, Matki Bożej Nieustającej Pomocy, Baltimore, MD
1997 Edukacyjny urlop naukowy w North American College, Rzym, Włochy
1998-2002 Associate Pastor, St. Dominic, Baltimore, MD
listopad 2002 *Usunięto wydziały*
2003 *Emerytowany*

Podsumowanie :

W 1997 roku
uczęszczał do Instytutu Ustawicznej Edukacji Teologicznej
Północ

Lentz

American College na urlop naukowy w Watykanie. Dyrektor Kolegium napisał a list do kardynała Keelera z 1 kwietnia 1998 r., w którym napisał, że są „zaniepokojeni kolejnym kolacją, którą wydał ksiądz Lentz w rzymskiej restauracji dla seminarzystów Kolegium... w kontekście zachowań [Lentza] w zeszłym semestrze, uznaliśmy jednak, że powinieneś zostać oceniony tego ostatniego wypadu. Wskazywałyoby to na brak rozwagi i zaufania”. Odnosne zachowanie

zgłaszane przez seminarzystów, którzy czuli się niekomfortowo przez Lentza, obejmowały drogie zakupy posiłki dla seminarzystów w restauracjach i naleganie na wymyślne „sesje zdjęciowe” podczas i po kolacjach. Jeden z seminarzystów opisał „perwersyjny” telefon od Lentza, podczas którego

Lentz wyglądał przez okno, żeby również mu pomachać. Lentz poprosił innego seminarzystę o przyjscie do jego pokoju i ostatecznie przyszedł do niego nieproszony. Rozmowa była zbyt osobista i Lentz przytulił go zbyt długo. W pokoju Lentza były też wystawione zdjęcia „młodych mężczyzn” (nie kleryków). Reżyser powiedział Lentzowi i Keelerowi, że Lentz powinien przejść „badanie psychologiczne”. Lentz napisał do Keelera, wyjaśniając każdy szczegół jako postrzegany w niewłaściwy sposób. Lentz uważał reżysera za „alarmistę” i opisał zdjęcia w swoim pokoju jako „moich trzech synów” z rodziny, z którą się zaprzyjaźnił. Powiedział, że jego intencje nie były nieetyczne, a „zainteresowanie młodymi ludźmi było moim powołaniem duszpasterskim od czasu święceń kapłańskich trzydzieści trzy lata temu”.

Lentz poświęcił swoją posługę młodym ludziom. Jako kapelan rządu hrabstwa Baltimore w latach 60. ściśle współpracował z sądami dla nieletnich. W 1972 roku Lentz został polecony przez Fredericka Duke'a, wiarygodnie oskarżonego księdza opisanego w tym raporcie, który był proboszczem w St. Mark's z Lentzem, do pracy w Departamencie Młodzieży Katolickiej, którą Lentz wykonywał przez wiele lat, ostatecznie pełniąc funkcję dyrektora. Lentz służył również w Narodowym Komitecie Skautowym i jako konsultant katolickiego programu rekolekcji dla młodzieży. Podczas swoich zadań parafialnych brał odpowiedzialność za chóry młodzieżowe, harcerze i harcerki oraz inne grupy młodzieżowe. W 1980 roku Lentz otrzymał nagrodę kardynała Shehana za wybitny wkład w wszechstronny rozwój młodzieży.

W maju 2002 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez księdza na plebanii kościoła św. Marka w Catonsville w 1964 roku, gdy miał 10 lub 11 lat. Ofiarą był ministrant. Nie znał wówczas nazwiska księdza, ale później zidentyfikował go jako Lentza. Lentz zaprosił go do swojej sypialni na plebanii i nalegał. W drodze do sypialni minęli prałata Josepha Leary'ego na pierwszym piętrze plebanii, a on zapytał, dokąd idą. Lentz powiedział, że ofiara chciała zobaczyć swój pokój, a Leary wrócił do czytania. Jedynym szczegółem, jaki podał, było to, że pamiętał, jak Lentz podszedł do niego w szlafroku. Resztę pamięta w niekompletnych retrospekcjach. Archidiecezja zawarła z ofiarą ugodę na kwotę 35 tys. dolarów.

W październiku 2002 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez Roberta Lentza w 1967 i 1968 roku, gdy miał od 14 do 16 lat. Trzy lub cztery razy, gdy ofiara była w sypialni Lentza w St. Mark's w Catonsville, Lentz dał mu alkohol, a następnie włożył ręce do spodni i pieścił jego genitalia. Kiedy stało się to po raz pierwszy, Lentz zabrał ofiarę i innego chłopca do centrum miasta, żeby obejrzeć mecz hokejowy. Chłopiec był obecny w pokoju, kiedy Lentz go znęcał się i też był

podany alkohol. Później, kiedy Lentz odwoził ich do domu, zobaczył, jak Lentz pieści drugiego chłopca, który siedział obok niego. Ofiara podała nazwiska innych ofiar. Powiedział, że Lentz był niesławny w okolicy Catonsville i dzieciaki wiedziały, że można do niego pójść na alkohol albo na przejażdżkę.

Wydziały Lentza zostały zawieszono i wysłano go na urlop administracyjny. W listopadzie 2002 roku Lentz został skierowany na ocenę i leczenie do Centrum św. Jana Vianneya na podstawie zgłoszonego wykorzystywania seksualnego dzieci. Lentz przyznał podczas oceny, że dostarczał alkohol nieletnim i pił z nimi, ale zaprzeczył, że wykorzystywał seksualnie konkretne ofiary. Nie uważał dostarczania alkoholu ani „jego zabawnego stylu interakcji z nieletnimi i innymi osobami w jego służbie za naruszenie granic”. Formularz skierowania St. Vianney wyraźnie wymienia „naruszenia granic”, z „problemami interpersonalnymi” i „słabą kontrolą impulsów” jako przykładami obszarów problemowych, które osoba polecająca musi zidentyfikować. Centrum zaleciło mu kontynuację leczenia, ale odmówił.

Pod koniec listopada i na początku grudnia 2002 r. Archidiecezja publicznie ujawniła na różnych forach charakter zarzutów o nadużycia i wynikające z tego zawieszenie Lentza, w tym oświadczenia umieszczone w biuletynach parafialnych i opublikowane w „Catholic Review”.

W grudniu 2002 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez Lentza w swojej sypialni na plebanii kościoła św. Marka w połowie lat sześćdziesiątych. Lentz dał mu alkohol przed znęcaniem się nad nim, więc jego pamięć szczegółów nie jest jasna. Pamięta, jak kazano mu się rozebrać. Lentz następnie dał mu klapsa i odsłonił jego penisa. Widział też, jak Lentz sięga do spodni innego chłopca i pieści go w jego samochodzie. Kiedy był w Wietnamie, Lentz napisał do niego list z przeprosinami za to, co się stało. Archidiecezja osiągnęła porozumienie z ofiarą w wysokości 80 000 dolarów

Również w grudniu 2002 roku mężczyzna zgłosił, że Lentz wykorzystywał go seksualnie w jego sypialni na plebanii w kościele św. Marka w połowie lat sześćdziesiątych. Lentz zabrał go na obiad do Małych Włoch z trzema innymi chłopcami z tej samej parafialnej drużyny piłkarskiej i poczęstował ich winem. Po obiedzie Lentz odwiózł pozostałych chłopców do domu, a następnie zaprosił ofiarę do swojego pokoju. Lentz dał mu więcej alkoholu i w końcu chłopiec stracił przytomność. Obudził się z Lentzem na sobie, próbując go zgwałcić analnie.

W 2003 roku ██████████ spotkał się z Lentzem i skonfrontował go ze zgłoszonym nadużyciem. On także

powiedział mu, że kardynał Keeler byłby skłonny przyznać Lentzowi emeryturę ze zrozumieniem, że nigdy nie będzie funkcjonował jako ksiądz ani nie przedstawiał się jako

ksiądz, bez specjalnego pozwolenia na to, zamiast posuwania się naprzód z zarzutami i procesem kościelnym. Lentz zdecydował się przejść na emeryturę. Jako emerytowany ksiądz Lentzowi przysługiwały pełne świadczenia emerytalno-rentowe.

W 2006 roku mężczyzna zgłosił, że Lentz wykorzystywał go seksualnie w latach 60. w St. Mark's. Był ministrantem i uczęszczał do szkoły św. Marka. W poniedziałkowe poranki Lentz wyciągał dzieci z klasy, aby szły z nim do banku, aby zdeponować niedzielną zbiórkę. Kiedy ofiara była z nim w samochodzie, Lentz dotknął go między nogami i miał erekcję. Po sześciu miesiącach ofiara przestała być ministrantem, żeby nie musieć jeździć samochodem z Lentzem.

W czerwcu 2017 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez Lentza w Prince of Peace w latach 1984-1986, kiedy był w drugiej klasie. Lentz trzykrotnie wywoływał go z klasy i zabierał sam do zakrystii. Pierwsze trzy razy Lentz nie znęcał się nad nim, ale w ciągu następnych dwóch lat Lentz wzywał go z klasy do zakrystii jeszcze dziesięć razy. Za każdym razem Lentz kazał mu się rozebrać, złożyć i położyć na stoliku. Początkowo Lentz patrzył na niego, ale go nie dotykał, ale później Lentz kazał ofierze się dotknąć, Lentz dotykał genitaliów ofiary lub zmuszał ofiarę do dotykania siebie. oprócz zakrystii Lentz maltretował go w gabinecie Lentza i kuchni parafialnej.

Archidiecezja złożyła wymagane raporty władzom.

Lentz został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję w 2019 roku.

80. księdza Jana Lippolda

Data urodzenia: 14 czerwca 1931
Seminarium
duchowne: Seminarium Mariackie
Data święceń: 25 maja 1957
Data zgonu: 27 stycznia 2017 r

Znane zadania:

1957-1962 Associate Pastor, St. Bernard's Church, Baltimore MD
1962 kapelan pomocniczy Ft. Detrick, doktor medycyny
1962-1967 Associate Pastor, St. John the Evangelist, Frederick, MD
1967-1973 proboszcz stowarzyszony, ss. Kościół Filipa i Jakuba, Baltimore, MD
1973-1974 Associate Pastor, Sanktuarium Najświętszego Serca, Baltimore, MD
1974-1976 Pastor Kościoła Wszystkich Świętych, Baltimore, MD
1976-1977 Asystent proboszcza kościoła św. Anny, Neapol, Floryda
1977-1978 Asystent proboszcza kościoła św. Filipa Neri, Linthicum Heights, MD
1978-1989 Pastor St. Mary Star of the Sea, Baltimore, MD
1981 Tymczasowy Administrator Matki Bożej Dobrej Rady, Baltimore, MD
1989 Pastor Sanktuarium Najświętszego Serca, Baltimore, MD
1989 *Zwolnienie lekarskie*
1989 Pastor stowarzyszony kościoła św. Filipa Neri, Linthicum, MD
2001 *Emerytura*
2011 *Wydziały wycofane*

Podsumowanie :

W październiku 2010 roku kobieta zgłosiła, że była wykorzystywana seksualnie przez Lippolda w 1968 roku i

1969, kiedy miała 16 lat, a on był proboszczem stowarzyszonym w Saints Phillip and James. The ofiara pracowała na plebanii jako „telefonistka”, aby potem zarabiać i pomagać finansowo swojej rodzinie

zmarł jej ojciec. Molestowanie zaczęło się, gdy Lippold wziął ją na ręce, gdy pracowała, pocałował ją w usta i szyję i powiedział, że może mówić do niego „tato”. – Innym razem – zapytał Lippold

ją do modelowania bikini w jego biurze. Następnie pieścił jej genitalia i położył jej dłoń na swoim penisie. The

nadużycia miały miejsce w kancelarii i prywatnych pomieszczeniach mieszkalnych plebanii oraz raz w jego samochodzie i

składał się z tego, że Lippold całował ją i dotykał jej piersi i genitaliów. Dał jej czerwony sweter w prezencie, zaśpiewał jej i nazwał „Tweety Bird”. Ofiara powiedziała, że była świadkiem Lippolda

próbując podnieść koszulę innej dziewczyny, którą znała. Dziewczyna oparła się temu wysiłkowi, uderzając go

ręka.

Pierwotnie zgłosiła nadużycie [REDACTED] w 1995 roku, ale nie przedstawiła siebie ani księdza. Zgłosiła się ponownie w 2010 r., w tym do władz cywilnych, i zostało wszczęte dochodzenie

podejmowane. Członkowie rodziny ofiary potwierdzili, że powiedziała im o znęcaniu się wkrótce po jego wystąpieniu. Jej siostry powiedziały, że Lippold często odwiedzał ich dom i stał się postacią ojca po śmierci ich własnego ojca. Jedna z sióstr ofiary powiedziała, że ich matka poprosiła pastora Zorbacha, aby powstrzymał Lippolda przed przyjściem do kościoła św. Filipa Neri, do kościoła, do którego później uczęszczała rodzina. Zorbach powiedział matce ofiary, że to zrobi, ale Lippold został ostatecznie przydzielony do św. Filipa Neri. Matka ofiary przestała chodzić do kościoła. Ofiara wyjaśniła, że była to jedna z jej motywacji przyjścia

naprzód było wydobyć na światło ■■■dzienne jej zachowania w czasie, gdy początkowo relacjonowała. Ona napisała _____

to ■■■traktowanie jej boli bardziej niż znęcanie się nad Lippoldem.

Archidiecezja sporządziła zlecony raport w 2010 roku. Ofiara nie chciała wtedy wnieść oskarżenia ze względu na wiek Lippolda. W maju 2011 r. archidiecezja odebrała Lippoldowi uprawnienia kapłańskie.

W 2017 roku druga kobieta zgłosiła, że Lippold wykorzystał ją, gdy była 11-letnią uczennicą St. John the Evangelist w Frederick w stanie Maryland. Lippold był współpracownikiem tej parafii od 1962 do 1967 roku. Ofiara stwierdziła, że nadużycia zdarzały się więcej niż raz i miały miejsce na terenie parafii. Lippold od czasu do czasu przychodził do domu swojej rodziny na niedzielny obiad. Archidiecezja złożyła obowiązkowe zawiadomienie władz o nadużyciach.

Lippold został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję w 2011 roku.

81. księdza Roberta Johna Lochnera

Data urodzenia: 22 lipca 1930 r
Seminarium
duchowne: Seminarium Mariackie
Data święceń: 26 maja 1956
Data zgonu: 7 grudnia 1967

Znane zadania:

1956-1958 Asystent pastora, Sacred Heart Church, Glyndon, MD
1958-1964 Asystent pastora, Matki Bożej Dobrej Rady, Locust Point, MD
Dyrektor Okręgu Południowego Archidiecezjalnego Bractwa
1962 Chrześcijańskiego
Doktryna, Baltimore, MD
Asystent proboszcza kościoła św. Klemensa Marii Hofbauera,
1964-1967 Rosedale, MD
Asystent pastora kościoła Niepokalanego Serca Maryi w Baltimore,
1967 MD
1967 Kapelan 29 Dywizji Piechoty Gwardii Narodowej Maryland
Współmoderator, Katolicka Organizacja Młodzieży, North County,
1967 MD

Podsumowanie :

W marcu 2002 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez Roberta Lochnera w 1962 roku lub

1963, kiedy ofiarą był parafianin, ministrant i uczeń St. Clement w Rosedale,

Maryland. Ofiara miała około 11 lub 12 lat. Lochner zabrał go na przejażdżkę łodzią i

znęcał się nad nim. Ofiara odmówiła ponownego wyjazdu. Poszkodowany powiedział, że jego ojciec zgłosił nadużycie w

czas i Lochner został przeniesiony następnego dnia. Ofiara powiedziała, że biskup Austin Murphy o tym wiedział

nadużycie i przeniesienie. Powiedział, że były inne ofiary.

W maju 2002 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez Lochnera przez ok

cztery lata, począwszy od wieku 8 do 10 lat. Ofiarą był ministrant w kościele św. Klemensa,

w Rosedale i Lochner zaprosił go na śniadanie na plebanii między Mszami. Lochnera

wielokrotnie pieścił genitalia ofiary, przytulał go i chwycił za uda. Ofiara

powiedział, że Lochner miał reputację takiego postępowania. Nadużycia spowodowały emocjonalny ból i cierpienie na całe życie

epizody depresji.

Również w maju 2002 roku inny mężczyzna oskarżył Lochnera o napaść seksualną, kiedy był

około 14 lat. Mężczyzna znał trzy inne ofiary.

W 2008 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez Lochnera w wieku od 13 do 18 lat

lat od około 1962 do 1967. Nadużycia eskalowały od pieszczot do gwałtu oralnego i

wielokrotne próby gwałtu analnego. Lochner również zmusił ofiarę do pocałowania go i wsadził język

ucho ofiary. Do nadużyć doszło w zakrystii św. Klemensa, w samochodzie Lochnera, na jego brzegu

domu i na weekendowych wycieczkach. Kiedy chłopiec płakał lub stawiał opór, Lochner zagroził, że zrujnuje reputację swoich rodziców w kościele, jeśli komukolwiek powie i powie, że nikt mu nie uwierzy. Poszkodowany powiedział, że zawiadomił archidiecezję wiele lat wcześniej. W maju 2009 r. Archidiecezja zawarła ugodę z ofiarą na kwotę 88 500 USD.

Pod koniec 2010 lub na początku 2011 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez Lochnera. Do nadużyć doszło około 1962 roku, kiedy ofiara miała 10 lat i była w czwartej klasie szkoły Matki Bożej Dobrej Rady w Locust Point. Był w chórze ministrantów, prowadzonym przez Lochnera. Jego rodzice poprosili Lochnera, aby z nim porozmawiał, ponieważ ofiara obawiała się śmierci z niewybaczonymi grzechami. Spotkał go w sali kościelnej, a Lochner zmusił go do pieścizot i pocałował go językiem. Ofiara przypomniała sobie co najmniej osiem przypadków nadużyć w zakrystii, piwnicy kościoła, kancelarii plebanii, sali muzycznej oraz w sypialni Lochnera. W jednym przypadku w sypialni plebanii Lochner był nagi. Lochner dzwonił do domu ofiary i prosił, żeby przyjechał. Znęcanie się trwało od czterech do pięciu miesięcy, po czym ofiara odmówiła przyjścia, gdy zadzwonił Lochner. Powiedział Lochnerowi, żeby zostawił go w spokoju, a Lochner więcej nie dzwonił. Archidiecezja zawarła ugodę z ofiarą w wysokości 55 000 dolarów w 2013 roku.

14 listopada 2018 roku kobieta, z którą rozmawiała Prokuratura Generalna, poinformowała, że jej zmarły brat był wykorzystywany seksualnie przez Lochnera w 1960 i 1961 roku, gdy był w gimnazjum. Nadużycie miało miejsce w Our Lady of Good Counsel, a ona wierzyła, że były jeszcze dwie inne ofiary, ale nie zna ich imion.

Lochner zginął w wypadku samochodowym 7 grudnia 1967 roku podczas wycieczki na plażę z czterema chłopcami. Zginął też jeden z chłopców. Dwóch z ocalałych chłopców jechało autostopem i nie spotkało Lochnera przed tym wieczorem. Tuż przed śmiercią, we wrześniu 1967 roku, Lochner na jego prośbę został współmoderatorem lokalnej Katolickiej Organizacji Młodzieży.

Archidiecezja złożyła wymagane raporty władzom prawnym. Lochner został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezję w 2019 roku.

82. Ojciec Anthony Lorento (pallotyński)

Data urodzenia: 21 listopada 1945 r
Seminarium
duchowne: Seminarium św. Józefa (józefici)
Data święceń: 22 stycznia 1972
Data zgonu: Nie dotyczy

Znane zadania:

1980-1982 Pastor, St. Leon the Great, Little Italy, Baltimore, MD

Streszczenie:

W 1994 roku kobieta ujawniła, że kiedy miała 16 lat, około 1981 roku, Lorento zaatakował ją, trzymając ją i próbując pocałować w St. Leo the Great w Baltimore. Archidiecezja sporządziła wymagany raport, ale nie podjęto żadnych działań. Oskarżenie nie zostało zgłoszone parafii ani opinii publicznej do 2002 roku.

W lipcu 2017 roku mężczyzna zgłosił, że Lorento wykorzystywał go seksualnie około 1980 roku, gdy miał 12 lat. Ofiara, która była ministrantem, zeznała, że po zakończeniu mszy Lorento pozwolił mu napić się wina, po czym podszedł do niego w pokoju, w którym ubierali się ministranci. Lorento potarł swoim penisem zewnętrzną część ubrania ofiary, a następnie zgwałcił ją ustnie. Lorento powiedział ofierze, że „możemy to zrobić w każdej chwili”, ale „nikomu nie mów”. Ofiara stwierdziła, że nigdy więcej nie widziała Lorento, ponieważ była przerażona. Ofiara walczyła z depresją i zespołem stresu pourazowego przez większą część swojego dorosłego życia w wyniku tego nadużycia. W 2018 roku archidiecezja zawarła ugodę z ofiarą. Archidiecezja sporządziła zlecony raport w 2017 roku; nie jest jednak jasne, czy, jak i kiedy informacje zostały po raz pierwszy przekazane opinii publicznej.

Niewiele jest informacji o Lorento przed jego przybyciem do parafii św. Leona i po jego wyjeździe. Na początku 2000 roku Zakon Pallotyńów poinformował, że Lorento został przydzielony do kościoła na Brooklynie w Nowym Jorku w 1989 roku i że przestał służyć jako ksiądz w 1998 roku.

Lorento został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję w 2002 roku.

83. Ojca Jerzego Loskarna

Data urodzenia: 1935
Seminarium
duchowne: Nieznany
Data święceń: 1965
Data zgonu: 19 czerwca 2014 r

Znane zadania:

1965-1972	Zastępca proboszcza parafii św. Bernarda, Baltimore, MD
1972-1975	Zastępca proboszcza, St. Michael-Overlea, Baltimore, MD
1975-1985	Pastor, St. Thomas More, Baltimore, MD
1985-2002	Pastor św. Dominika, Baltimore, MD
czerwiec 2002	Ustanowiono urlopy i zawieszono wydziały

Streszczenie:

W czerwcu 2002 roku mężczyzna zgłosił, że był przygotowywany i wielokrotnie wykorzystywany seksualnie przez Loskarna w latach 1965-1969, począwszy od czasu, gdy ofiara miała 12 lat, a Loskarn był proboszczem stowarzyszonym w parafii św. Bernarda. Ofiara powiedziała, że Loskarn zaprzyjaźnił się z nim, kiedy został przydzielony do parafii. Ofiarą był ministrant, odbierał telefony na plebanii i był członkiem CYO. Loskarn zabierał go na wycieczki poza stan do Harper's Ferry, Ocean City i Lake Champlain w Nowym Jorku. Podczas nocnych wycieczek Loskarn dzielił łóżko z ofiarą i pieścił genitalia ofiary. Ofiara wierzyła, że Loskarn będzie się wtedy masturbował w łóżku obok niego. W pewnym momencie na plebanii Loskarn powiedział, że jest zakochany w ofierze i powinni skonsumować ten związek. Znęcanie się trwało do momentu, gdy ofiara miała około 16 lat, kiedy złapał Loskarna i powiedział mu, aby nigdy więcej go nie dotykał.

Chociaż wykorzystywanie seksualne ustało, Loskarn pozostał postacią w życiu ofiary przez ponad 30 lat, powodując wielki ból emocjonalny. Ofiara opisała Loskarna jako osobę manipulującą. W szkole średniej Loskarn był zazdrosny o relacje ofiary i próbował oddzielić go od jego ówczesnej dziewczyny. Notatki z pierwotnego przesłuchania ofiary zawierają następujące streszczenie: „[Ofiara] w tym momencie wyraźnie się rozgniewała. Stwierdził, że chronił [Loskarna] przez 35 lat, zaniedbując dbanie o siebie i powstrzymanie spustoszenia [sic], jakie powodowało w jego życiu osobistym i rodzinnym. Mówi, że dręczyło go to przez całe życie i teraz jest zdecydowany wyzdrowieć”. W pewnym momencie Loskarn powiedział, że otrzymał leczenie, które „załatwiło sprawę”. Ofiara powiedziała, że niedawno skonfrontowała

się z Loskarnem i poprosiła go o ujawnienie nadużyć. Loskarn zaoferował mu pieniądze i poprosił, aby poczekał trzy lata, aby mógł przejść na emeryturę.

Członkowie archidiecezji skonfrontowali się z Loskarnem, który przyznał się do „nieodpowiednich relacji” z ofiarą, która, jak pamiętał, miała wówczas około 12 lat i była ministrantem, a także członkiem parafialnej grupy młodzieżowej. Loskarn przyznał się, że jeździł na wycieczki do Nowego Jorku i Ocean City i spał w tym samym łóżku, pieszcząc ofiarę. Loskarn przyznał się również do pieszczenia innej ofiary około 1985 roku. Loskarn powiedział, że ofiara miała 18 lat i była członkiem St. Thomas More. Loskarn powiedział, że spotkał się z terapeutą przed 1985 rokiem i ponownie po nadużyciach w Wirginii Zachodniej.

Archidiecezja odebrała Loskarnowi uprawnienia do pełnienia posługi natychmiast po rozmowie, ale pozwoliła mu zamieszkać u rektora parafii Niepokalanego Poczęcia „do czasu zlokalizowania placówki leczniczej”. Archidiecezja sporządziła wymagane raporty, spotkała się z członkami parafii św. Dominika i wydała komunikat prasowy. Nie ma wzmianki o jakichkolwiek działaniach związanych z ofiarą ujawnionych przez Loskarn w Wirginii Zachodniej. We wrześniu 2002 r. Wniosek Loskarna o przejście na emeryturę został zatwierdzony przez arcybiskupa Williama Keelera; Arcybiskup Keeler przypomniał również Loskarnowi, że jego wydziały pozostają zawieszane do czasu przejścia na emeryturę 1 stycznia 2003 roku.

W lipcu 2013 r. adwokat drugiej ofiary napisał list do archidiecezji, w którym poinformował, że Loskarn wykorzystywał seksualnie klienta adwokata, gdy był ministrantem w kościele św. Bernarda na początku lat 70. Ofiara powiedziała, że zaczął chodzić do St. Bernard's w połowie pierwszej klasy, kiedy jego rodzina przeprowadziła się do pobliskiej dzielnicy. Loskarn był „bardzo drażliwy” i przytulał go penisem we wzwodzie i pieścił jego pupę. Podczas ceremonii stawał za ministrantami i pieścił się pod szatą. Grał w „prawda czy wyzwanie” z ministrantami i rzucał chłopcom wyzwanie, by odsłonili swoje penisy, które pieścił. Miał także ofiarę, która siedziała mu na kolanach, gdy miał erekcję. Mniej więcej co dwa tygodnie ofiara była wysyłana z klasy, aby pomóc podczas ceremonii jako ministrant lub otrzymać lekcje religii, a Loskarn spędzał 15 do 20 minut na przytulaniu i pieszczotach. Sprawił, że ofiara dotykała dłońmi jego penisa we wzwodzie i całowała go. Znęcanie się trwało do trzeciej klasy.

Ofiara wierzyła również, że Loskarn „zidentyfikował, którzy z chłopców byli łatwymi znakami, a [ofiara] wierzy również, że przekazał to [pastorowi i późniejszemu sprawcy wykorzystywania seksualnego tej ofiary] Rossowi LaPorta”. Kiedy Loskarn opuścił St. Bernard, LaPorta zaczął wywoływać ofiarę z klasy i wykorzystywać ją seksualnie. W piątej lub szóstej klasie powiedział zakonniczy, że „LaPorta i Loskarn mnie krzywdzili”. Powiedziała: „jak śmiesz, nie możesz tak mówić o księżach”, spoliczkowała go i pobiła. Ofiara opisała niszczycielski wpływ, jaki przemoc wywarła na jego życie, a także swoje zmagania z zespołem stresu pourazowego,

chroniczne problemy zdrowotne spowodowane lub zaostrzone przez traumę związaną z nadużyciami, koszmary senne i nadużywanie substancji. Archidiecezja sporządziła wymagane raporty, ale nie wydała komunikatu prasowego.

Łoskarn został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję w 2002 roku.

84. Ojca Edwarda Neila Magnusa

Data urodzenia: 18 grudnia 1937
Data święceń: 25 maja 1963
Seminarium
duchowne: Seminarium Mariackie
Data zgonu: 27 listopada 1988

Znane zadania:

1963-1969 Asystent pastora, St. John's, Long Green, MD
1964-1969 Nauczyciel na pół etatu, John Carroll High School, Belair, MD
1969 Wspólny proboszcz parafii św. Jane de Frances, Pasadena, MD
1969-1972 Nauczyciel, Arcybiskup Keough High School, Baltimore, MD
1969-1973 W rezydencji, Cardinal Gibbons High School, Baltimore, MD
Asystent weekendowy, parafia św. Wawrzyńca, Baltimore, MD
1969-1982 Summer Associate Pastor, Parafia św. Wawrzyńca, Baltimore, MD
1972 Kapelan, Mount St. Joseph High School, Baltimore, MD
1972-1982 Dyrektor Towson Catholic High School, Baltimore, MD
1982-1984 Prokurator-Adwokat Trybunału
1984-1988 Asystent weekendowy, St. Joseph, Fullerton, MD

Podsumowanie :

Neil Magnus pracował w Arcybiskup Keough High School od 1969-1972, kiedy Joseph Był tam Maskell, inny sprawca przemocy opisany w tym raporcie. Wiele ofiar, które były wykorzystywany seksualnie przez Maskella opisał Magnusa jako uczestniczącego w nadużyciach i będącego przy nim.

Zarówno Magnus, jak i Maskell mieli stopnie naukowe z poradnictwa i obaj doradzali studentom w Keough. Jeden

ofiar Maskella powiedziała, że w 1970 roku poszła do Magnusa i zapytała go, czy byłby nią doradcą, odkąd Maskell wykorzystywał ją seksualnie. Magnus powiedział jej: „Przykro mi, ale nie mogę pomóc

Ty. Staraj się trzymać od niego z daleka”.

16 czerwca 1972 roku Magnus napisał list do siostry Mary Virginia, przełożonej arcybiskupa Keougha.

Liceum, do rezygnacji z wydziału. Jako powód rezygnacji podał to, co uważa

jako brak przywództwa i „to, co wydarzyło się w ciągu ostatniego roku”. Odniósł się bez szczegółów sposób, w jaki siostra w szkole była traktowana przez wykładowców i kierownictwo. Stwierdził, że wierzy

wielu wykładowców i pracowników „bardzo poważnie zawiodło” w postępowaniu jako chrześcijanie w przeszłości

rok. Wskazał, że obawia się, że może „poślizgnąć się” i składać oświadczenia szkodliwe dla szkoły, więc zdecydował się zrezygnować. Jest też list siostry Marii Virginii do kardynała Shehan z czerwca 1972 r., w której wspomina o bardzo trudnej sytuacji, o której Shehan wiedział

przez ponad rok. 19 czerwca siostra Mary Virginia z żalem przyjęła rezygnację Magnusa i pochwaliła jego pracę w szkole.

Od 1 lipca 1972 roku Magnus został mianowany kapelanem w Mount Saint Joseph High School. Wyraził prałatowi Francisowi Murphy'emu podziękowania za wszelką pomoc, jakiej Murphy udzielił mu poprzez jego związki ze szkołami średnimi i swoją wdzięczność „za to, że nadal może pracować w szkole średniej”. W 1973 roku poprosił o pozwolenie na zamieszkanie w prywatnym mieszkaniu, ponieważ w akademiku Cardinal Gibbons mieszkało niewielu młodych ludzi od czasu wyprowadzki jego „bardzo dobrego przyjaciela” Billa Bechtela, innego sprawcy przemocy opisanego w tym Raporcie. Shehan udzielił pozwolenia, a Magnus napisał, aby wyrazić wdzięczność i powiedział, że da klucz Bechtelowi. W liście z 1981 roku do Arcybiskupa Bordersa Bechtel napisał: „Wiesz, że mieszkam w mieszkaniu z NEILEM MAGNUSEM”, potwierdzając, że obaj oprawcy mieszkali razem. Po dziesięciu latach nauki w Mount Saint Joseph High School, Magnus został mianowany dyrektorem Towson Catholic High School w 1982 roku.

W 1992 roku kobieta zgłosiła, że była wykorzystywana seksualnie przez Neila Magnusa i Josepha Maskella pod koniec lat 60. w Keough. Nadużycia obejmowały gwałt oralny, podglądactwo i gwałt pochwowy co dwa do trzech tygodni przez wiele lat. Magnus opisał swój wytrysk jako Ducha Świętego i powiedział, że otrzymała komunię świętą. Magnus w biurze Maskella kazał jej i dwóm innym dziewczynom zdjąć bluzki, a następnie sfotografował je przy wielu okazjach. Archidiecezja złożyła obowiązkowy raport władzom w 1993 roku.

W 2016 roku lub wcześniej kobieta zgłosiła, że była wykorzystywana seksualnie przez Magnusa. Uczestniczyła w pikniku w 1970 roku w wieku 14 lat, na którym podano jej drinka, który jej zdaniem był odurzony, i została wezwana do radiowozu. Magnus wysiadł z samochodu, zdjął jej spodnie, rozsunął jej nogi i zgwałcił ją, podczas gdy Maskell patrzył. Archidiecezja przeprosiła tę ofiarę i zawarła z nią ugodę w 2016 roku.

W 2016 roku kobieta zgłosiła, że była wykorzystywana seksualnie przez Magnusa w wieku od 14 do 17 lat, kiedy była uczennicą Keough. Często przychodziła do jego gabinetu, gdy miała jakiś problem. Dawał jej papierosy, sadzał sobie na kolanach, rozpiął bluzkę i podwijał spódnicę. Uważała, że masturbował się za biurkiem. Pewnego razu w klasie podszedł do niej od tyłu, podniósł jej spódnicę i przywarł do niej. Archidiecezja złożyła upoważniony raport władzom.

W 2017 roku kobieta zgłosiła, że była wykorzystywana seksualnie przez Maskella, Magnusa i policjanta. Archidiecezja złożyła upoważniony raport władzom. Często była wzywana do biura Maskella na testy Rorschacha. Gdy wezwano ją po raz trzeci, ukryła się na klatce schodowej. Magnusa

przyszedł i zaprowadził ją do biura Maskella. Maskell ją zgwałcił i Magnus również ją zgwałcił, Magnus również ją zgwałcił razem z Maskellem i niezidentyfikowaną mężczyzną „w mundurze” obecnymi w biurze. Archidiecezja złożyła upoważniony raport władzom.

W 2017 roku kobieta zgłosiła, że była wykorzystywana seksualnie przez Magnusa, gdy była studentką w Keough. Siedziała sama w szkolnej kaplicy, kiedy Magnus usiadł obok niej. Położył rękę na jej nodze i przesunął dłonią pod spódnicę, a następnie pod majtki. Przepraszała i nie miała już kontaktu z Magnusem. Archidiecezja złożyła upoważniony raport władzom.

W 2017 roku kobieta zgłosiła, że była wielokrotnie gwałcona przez policjanta, a później przez Magnusa, gdy miała 11 lat i uczęszczała do kościoła św. Klemensa. Magnus zabrał ją z tańca, podając nazwisko oficera, zabrał do swojego samochodu i zgwałcił. Kiedy miała 11 lat, Magnus przeprowadził pozorny egzorcyzm, w którym przeciął ją krucyfiksem, zmusił ją do uprawiania seksu oralnego z nim i oficerem, zgwałcił ją za pomocą krucyfiku i usiadł na jej plecach, podczas gdy była gwałcona przez oficer. Wskazała, że po tym wydarzeniu nastąpiła seria kolejnych gwałtów Magnusa, oficera i innych osób w lokalnych hotelach. Archidiecezja złożyła upoważniony raport władzom.

W 2017 roku kobieta zgłosiła, że była wykorzystywana seksualnie przez Maskella i Magnusa w latach 1970-1972, kiedy miała 16 lat i była uczennicą Keough. Przed molestowaniem była odnoszącą sukcesy uczennicą i towarzysko, ale borykała się z problemami rodzinnymi. Maskell zastosowała test psychologiczny, a następnie zaczęła regularnie udzielać jej porad, co początkowo uznała za pomocne, dopóki nie zamieniło się to w wykorzystywanie seksualne. Czasami Magnus przychodził do gabinetu Maskell i maltretował ją. Magnus zgwałcił ją dopochwowo i oralnie oraz masturbował się, jednocześnie raniąc ją fizycznie. Opisała go jako sadystę i złego. Latem przed jej ostatnim rokiem, kiedy była w domu dochodząc do zdrowia po problemie zdrowotnym, Maskell i Magnus odwiedzili ją w domu za zgodą jej matki. Weszli do jej sypialni i wielokrotnie ją zgwałcili. Jej rodzeństwo pamiętało, jak księża wchodzili do jej sypialni i zamykali drzwi. Archidiecezja złożyła upoważniony raport władzom.

Ponadto w 2017 roku mężczyzna zgłosił, że był fizycznie maltretowany przez Magnusa i Maskella w Keough, kiedy był uczniem Matki Bożej Zwycięskiej w latach 60. Archidiecezja złożyła upoważniony raport władzom.

W 2017 roku kobieta, która zgłosiła nadużycia ze strony Maskella, powiedziała, że w ostatnich latach w Towson Catholic Magnus „był poza tym z powodu alkoholu i romansów z kobietami”. Magnus szukał

leczenia alkoholizmu w 1983 roku w Michigan za namową Archidiecezji. W 1984 roku jego doradca napisał do Arcybiskupa Bordersa, że powrót do katolickiego liceum w Towson byłby „kontraterapeutyczny”, ale wspierał go w kontynuowaniu edukacji i szkolenia. Wkrótce potem został mianowany prokuratorem-adwokatem Trybunału, gdzie pełnił tę funkcję aż do śmierci.

Magnus został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezję w 2018 roku.

85. Ojciec Ronald Mardaga

Data urodzenia: 5 sierpnia 1948 r
Seminarium
duchowne: Seminarium Mariackie
Data święceń: 29 listopada 1980
Data zgonu: Nie dotyczy

Znane zadania:

1975-1976 Matki Bożej Dobrej Rady, Baltimore, MD
1976-1980 Seminarium i Uniwersytet Mariacki, Baltimore, MD
1980-1981 Praktyka diakonatu, parafia św. Piusa X, Baltimore, MD
1981-1984 Associate Pastor, Church of the Resurrection, Ellicott City, MD
1984-1986 Przeniesiony do St. Stephen Parish, Bradshaw, MD

Streszczenie:

Mardaga był seminarzystą w Our Lady of Good Counsel w połowie lat siedemdziesiątych, podczas studiów w seminarium St. Mary's w Baltimore w stanie Maryland. Mardaga został wyświęcony w 1980 roku. Na początku 1986 roku mężczyzna, który w tym czasie przygotowywał się do kapłaństwa, zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez Mardagę kilka lat wcześniej, około 1975-76, kiedy miał 13 lub 14 lat. Seksualne i psychiczne znęcanie się nad chłopcem przez Mardagę miało miejsce, gdy Mardaga studiował w seminarium św. Marii i służył jako kleryk w Our Lady of Good Counsel w dzielnicy Locust Point w Baltimore City. Znęcanie się Mardagi, które trwało przez dwa lata, składało się z gwałtu analnego, oralnego, całowania i masturbacji, a czasami było bardzo brutalne. W liście skierowanym do Mardagi ofiara opowiedziała o przemocy: „W mojej pamięci mocno zapadła również ilość przemocy, która była częścią naszego rytuału seksualnego. Moje pragnienie odparcia twoich ataków stało się rodzajem gry, ale zawsze przegrywałem. Nie wiem, czy zdajecie sobie sprawę, jakie szkody wyrządziliście nie tylko mojej psychice, ale i ciału. Do dziś mam bliznę na penisie, która jest wynikiem tego, że mnie ugryzłeś. Chociaż nie pokazuję tej blizny innym, na moje oko ślady po zębach są bardzo dobrze widoczne. Dla mnie blizna to coś więcej niż tylko powierzchowna skóra”.

Po tym, jak ofiara zgłosiła to nadużycie do Archidiecezji, Mardaga przyznał się do nadużycia. Mardaga stwierdził, że „przez około dwa lata przed moimi święczeniami, ale kiedy byłem w seminarium, miałem nielegalny związek / romans”, zauważając, że poprosił o przebaczenie osobę, którą „obraził” „wiele razy w ciągu następnych kilku lat” oraz że on i ta osoba „pozostawali bardzo

bliskimi przyjaciółmi (nawet spędzali wakacje razem z innymi osobami lub bez nich) przez około pięć lat po

zakończył się nielegalny związek”. 25 czerwca 1986 r. Archidiecezja usunęła Mardagę z jego przydziału i tymczasowo zawiesiła jego uprawnienia kapłańskie.

26 czerwca 1986 r. członkowie archidiecezji, jej radca prawny i ofiara spotkali się z biurem prokuratora stanowego miasta Baltimore w sprawie wykorzystywania Mardagi. Po tym spotkaniu Archidiecezja w liście z dnia 13 sierpnia 1986 r., wysłanym przez adwokatów Archidiecezji do Biura Prokuratora Stanowego, wyraziła pragnienie, aby Mardaga nie została pociągnięta do odpowiedzialności: „Mamy nadzieję i prośbę, aby Adwokaci Stanowi [sic] Biuro będzie w stanie zająć się tą sprawą w procesie, który nie pociąga za sobą zarzutów karnych ani rejestru karnego dla Rona Mardagi”. Chociaż dokumenty wskazują, że Mardaga został oskarżony przez Biuro Prokuratora Stanowego, wygląda na to, że Archidiecezja, Mardaga i Biuro Prokuratora Stanowego zgodzili się, że nie będzie ścigania, jeśli Mardaga przejdzie ocenę psychiatryczną i zastosuje się do zalecanego planu leczenia.

W następnych latach Archidiecezja, starając się przywrócić Mardadze zdolności kapłańskie, wysłała Mardagę na trzy oddzielne badania psychiatryczne w trzech oddzielnych instytucjach psychiatrycznych, za każdym razem przedłużając jego urlop. Dwie z trzech instytucji zaleciły Mardadze leczenie stacjonarne, ale Mardaga za każdym razem odmawiał. Trzecia instytucja zaleciła kontynuację leczenia u dotychczasowego terapeuty Mardagi. Pomimo tego, że archidiecezja zachęcała Mardagę do zastosowania się do zaleceń dotyczących leczenia, aby mogli przywrócić mu uprawnienia kapłańskie, w 1990 r. Mardaga poprosił o rozpoczęcie procesu „zwolnienia ze wszystkich zobowiązań wynikających ze święceń kapłańskich, w tym z celibatu”. Wreszcie, w marcu 1992 r., prośba Mardagi o dyspensę została spełniona, a arcybiskup Keeler zauważył, że „gdyby Ronald Mardaga kiedykolwiek został przywrócony do czynnej posługi tutaj, istniałoby duże prawdopodobieństwo skandalu, ponieważ nielegalny związek, który miał miejsce przez kilka lat temu jest znana władzom cywilnym, świeckim zaangażowanym w ofiarę i jej rodzinę oraz wielu księży”.

Pomimo odmowy Mardagi udziału w leczeniu szpitalnym, nigdy nie był ścigany za to znęcanie się.

Mardaga został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję w 2002 roku.

86. Ojciec Kenneth J. Martin (diecezja Wilmington, DE)

Data urodzenia: 3 lipca 1945 r
Seminarium
duchowne: Nieznany
Data święceń: 1989
Data zgonu: Nie dotyczy

Znane zadania:

1970-1986	Nauczyciel w Loyola Blakefield, Towson, MD
1986-1989	Parafia św. Kamila, Silver Spring, MD
1989-1990	Kościół Świętego Krzyża, Dover, DE
1990-1991	Niepokalanego Serca Maryi, Liftwood, DE
1991-1992	Archidiecezja Wilmington, DE
1993-1994	St. John's Seminary College, Kalifornia
1994-1995	Kolegium Teologiczne, Waszyngton, DC Kościół Matki Bożej Zwycięskiej w Waszyngtonie
1995-1997	Waszyngtonie
1998-2008	Archidiecezja Wilmington, DE
2008	<i>Formalnie usunięty z Kościoła</i>

Podsumowanie :

Martin był nauczycielem języka i literatury w Loyola Blakefield w latach 1970-1986, jezuickie liceum przygotowawcze dla chłopców w Towson w stanie Maryland. Następnie został diakonem w

św. Kamila, a później przyjął święcenia kapłańskie w 1989 r. Marcin pracował w różnych miejscach

dla kościoła w latach 90., chociaż nie w archidiecezji Baltimore, zanim ostatecznie osiedlili się z diecezją Wilmington pod koniec lat 90.

W 2001 roku były student z Loyola Blakefield skontaktował się z władzami hrabstwa Baltimore

i poinformował, że Martin wykorzystywał go seksualnie przez okres dwóch i pół roku, począwszy od około

1977. Ofiara miała wtedy około 16 lat. Najwięcej nadużyć miało miejsce w

Dom Martina, w którym Martin udzielał korepetycji ofierze. po dochodzeniu,

Martin został oskarżony 26 czerwca 2001 r. I oskarżony o znęcanie się nad dziećmi i przestępstwo seksualne.

Martin przyznał się 6 grudnia 2001 r. do jednego przestępstwa znęcania się nad dzieckiem. Według kilku

doniesień prasowych opublikowanych w tym czasie, Martin został skazany na podstawie ugody w zawieszeniu

przed wyrokiem na okres pięciu lat. Dodatkowo, zgodnie z ugodą, Martin nie był

musi zarejestrować się jako przestępca seksualny. W wywiadzie z 2003 roku prokurator hrabstwa Baltimore stwierdził, że ofiara nie chciała, aby Martin był uwięziony w momencie przyznania się do winy.

Diecezja Wilmington dowiedziała się o zarzutach przeciwko Martinowi, kiedy został postawiony w stan oskarżenia w czerwcu 2001 roku. Wkrótce potem diecezja umieściła Martina na urlopie administracyjnym i wysłała go na ocenę do St. John Vianney w Downingtown, Pensylwania. Martin pozostawał na urlopie administracyjnym do 2008 roku. Jego status w diecezji Wilmington w tym czasie jest niejasny, ale niektóre dokumenty kościelne i korespondencja sugerują, że Martin utrzymywał kościelne wsparcie finansowe i świadczenia zdrowotne z diecezji Wilmington. Artykuł prasowy z marca 2003 r. również wskazywał, że diecezja Wilmington nadal uważa Martina za księdza o dobrej reputacji. we wrześniu 2008 r.

jednak [REDAKTOWANE] | formalnie odebrał Martinowi uprawnienia kapłańskie z powodu zarzutu wykorzystywania seksualnego dzieci i przyznania się do winy. Na mocy akt kościelnych zatytułowanych „Dekret administracyjny i przykazanie karne” Marcin został wykluczony z kościoła zatrudnienie, służba i/lub wolontariat. [REDAKTOWANE] zauważył, że dekret dotyczył tylko diecezji Wilmington i wyraził zaniepokojenie możliwością kontynuowania pracy przez Martina gdzie indziej.

Po formalnym usunięciu Martina w 2008 roku nie jest jasne, jakie wsparcie finansowe, jeśli w ogóle, zapewnił mu kościół. Jeszcze w 2013 r. Martin nadal korespondował z kościołem, starając się o emeryturę i świadczenia zdrowotne. Według Martina nie ma on żadnego wyroku skazującego i teraz wypiera się wszelkich wykroczeń wyrządzonych ofierze.

W 2018 roku druga potencjalna ofiara z Loyoli Blakefield zgłosiła archidiecezji Baltimore, że Martin „pielęgnował” go, gdy był studentem na początku lat 70. Ofiara odmówiła dalszych wyjaśnień lub faktów dotyczących uwodzenia. Archidiecezja złożyła obowiązkowe zawiadomienie władz o nadużyciach.

Próby przesłuchania Martina w 2001 roku przez Biuro Prokuratora Generalnego zostały odrzucone przez adwokata Martina.

Martin został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję Baltimore w 2002 roku i przez diecezję Wilmington w 2006 roku.

87. Ojciec Anthony Joseph Maskell

Data urodzenia: 13 kwietnia 1939 r
Seminarium
duchowne: Seminarium Mariackie
Data święceń: 22 maja 1965
Data zgonu: 7 maja 2001 r

Znane zadania:

1965-1966	Asystent, Najświętszego Serca Maryi, Baltimore, MD
1966-1968	Asystent, St. Clement, Lansdowne, MD
1968-1970	Associate Pastor, Our Lady of Victory, Baltimore, MD Kapelan na pół etatu, Arcybiskup Keough High School, Baltimore, MD
1969-1970	MD
1970-1975	Doradca, Arcybiskup Keough High School, Baltimore, MD Asystent, St. Clement, Lansdowne, MD
1975-1980	Usługi psychologiczne, Archidiecezjalny Oddział Szkół Katolickich Asystent, St. Clement, Lansdowne, MD
1980-1982	Associate Pastor, Annunciation, Baltimore, MD
1982-1992	Pastor Świętego Krzyża, Baltimore, MD
1993-1994	Administrator, St. Augustine, Elkridge, MD

Podsumowanie :

Maskell został wyświęcony w 1965 roku. Przez około 30 lat służył na kilku stanowiskach pracując dla Kościoła katolickiego. Oprócz swoich funkcji duszpasterskich Maskell służył Kościołowi

jako doradca psychologiczny, specjalnie dla uczniów szkół katolickich. Raporty Maskella wykorzystywane seksualnie wywodzą się w dużej mierze, choć nie wyłącznie, z jego czasów w Arcybiskup Keough High

Szkoła, szkoła dla dziewcząt. Co najmniej 39 osób zgłosiło, że oni lub ludzie, których znają, byli wykorzystywani seksualnie przez Maskella.

Archidiecezja już wcześniej zdawała sobie sprawę z obaw dotyczących postępowania Maskella wobec dzieci

jako 1966. W tym roku, zgodnie z memorandum archidiecezji z 1993 r., rodzice skarżyli się na Maskella „wykazywał niezwykłą ciekawość seksualnych fantazji i praktyk harcerzy”. The memorandum mówiło, że Maskell „przeprowadzał wywiady i nagrywał poszczególnych zwiadowców na temat ich własnych nawyków

a także wypytywał o innych zwiadowców”. Biskup P. Francis Murphy poinformował o tym arcybiskupa Keeler

Maskell został przeniesiony po „mniej niż 18 miesiącach” na parafię z powodu swojego zachowania w stosunku do parafii

Harcerze. Memorandum odnosiło się również do listu z 1966 r., podpisanego „[t] on People of Sacred

Heart of Mary”, który powiedział, że Maskell wprowadził „młode dziewczęta” na plebanię jako podejrzane

okolicznościach i „rozmawiać godzinami”. W liście kontynuowano, że Maskell obrażał i oszukańcze, ale nie zawierało konkretnych zarzutów dotyczących nadużyć. Na koniec memorandum

odniósł się do kobiety, która zgłosiła otrzymanie „obscenicznego telefonu” od Maskella na początku lat 70., kiedy był u Matki Bożej Zwycięskiej.

Kardynał Shehan został wówczas poinformowany o obawach dotyczących Maskella. Biskup Murphy stwierdził, że Maskell został przeniesiony do St. Clement w 1966 roku z powodu skarg rodziców do kardynała Shehana i Murphy'ego na temat tego, jak niewłaściwy był Maskell w stosunku do młodych harcerzy. Rodzice powiedzieli Shehanowi i Murphy'emu, że Maskell nagra chłopców na wideo i poprosi ich o omówienie ich fantazji seksualnych oraz praktyk seksualnych i nawyków, które mieli. W odręcznych notatkach w aktach archidiecezjalnych przeniesienie Maskella zostało opisane jako „akcja” podjęta w odpowiedzi na poinformowanie kardynała Shehana i biskupa Murphy'ego o problemach z Maskellem. W aktach Maskella znajdował się również list z sierpnia 1966 r., „o tym, że w podejrzanych okolicznościach miał na plebanii młode dziewczęta”. Nie ma dowodów na to, że Archidiecezja podjęła jakiegokolwiek działania śledcze w wyniku tych doniesień.

W liście z 15 marca 1979 r. Murphy dał Maskellowi pozytywne referencje, gdy ubiegał się o stanowisko Kuratora Szkół w Archidiecezji.

W późniejszych latach arcybiskup Keeler spotkał się z Maskellem i zagłębił się w jego przeszłość, odnotowując kilka przypadków, w których rozmawiał z kobietami, używając obraźliwych gestów i słów. Keeler użył wyrażenia „molestowanie seksualne”. Maskell zaprzeczył temu, kilka razy otwarcie płacząc.

Kolejne udokumentowane zgłoszenie o wykorzystywaniu seksualnym przez Maskella zostało przekazane archidiecezji w 1992 roku. Pewna kobieta zgłosiła, że jako nastolatka po raz pierwszy została wykorzystana przez innego księdza, Neila Magnusa, innego sprawcę, o którym mowa w tym raporcie, pod koniec lat 60., kiedy Maskell służył jako kapelan w Arcybiskup Keough High School. Powiedziała, że Magnus wkrótce kazał Maskellowi przyłączyć się do nadużyć, które obejmowały gwałt pochwowy i oralny, a także podglądactwo. Powiedziała, że zdarzało się to co dwa do trzech tygodni przez wiele lat. Powiedziała, że jezuicki ksiądz, który był stażystą w Keough, również ją wykorzystywał, w tym gwałt analny.⁶⁸ Ta ofiara powiedziała również, że po zaginięciu zakonnicy, siostry Cathy Cesnik, która była nauczycielką w Arcybiskup Keough High School, Maskell zabrał ją na odludzie i pokazał jej ciało siostry Cesnik. Siostra Ceśnik zginęła w listopadzie 1969 r., a jej ciało odkryto w styczniu 1970 r. Ofiara powiedziała również, że przed zaginięciem siostry Ceśnik pytała ofiarę, czy ktoś ją krzywdzi lub zmusza do czegoś, czego nie chce robić.

⁶⁸Inna ofiara zgłosiła później, że była wykorzystywana seksualnie przez jezuickiego stażystę i że wielokrotnie przebywał w pokoju z Maskellem.

Dokumenty archidiecezjalne stwierdzają, że archidiecezja zbadła te zarzuty, ale ostatecznie ustaliła, że nie można ich potwierdzić. Dokumenty wskazywały, że archidiecezja początkowo uznała zarzuty osoby za wiarygodne. Dokumenty wskazywały, że archidiecezja zwróciła się do Maskella, który zaprzeczył zarzutom, ale zgodził się wziąć udział w programie leczenia stacjonarnego. Archidiecezja stwierdziła jednak, że nie była w stanie znaleźć innych osób, które mogłyby potwierdzić relacje tej osoby, ani poprzez własne badania, ani poprzez prośby skierowane do prawnika ofiary. Ostatecznie archidiecezja zakończyła dochodzenie i postanowiła nie ujawniać zarzutów publicznie, mówiąc: „niesprawiedliwe było ujawnianie zarzutów, których my [archidiecezja] nie mogliśmy potwierdzić”. Archidiecezja odniosła się do 6-miesięcznego dochodzenia, które było „bardzo dokładne” po ujawnieniu zarzutów, z „setkami godzin wyczerpania tropów”. Jednak dokumenty nie wskazują ani dowodów, ani raportu końcowego z tego dokładnego śledztwa.

Maskell nie wrócił jako proboszcz w parafii Świętego Krzyża po wyjeździe na leczenie stacjonarne. List z grudnia 1992 r. z Archidiecezjalnego Wydziału ds. Duszpasterstwa Personelu mówi, że „[w]iększość osób, z którymi przeprowadzono wywiady, wykazuje poczucie ulgi, że ojca [Maskella] nie ma na Świętym Krzyżu”. W liście zwrócono uwagę na trzy obszary budzące niepokój. Po pierwsze, Maskell „utrzymywał bardzo publiczny kontakt z młodą nastolatką”, w tym spędzał z nią dużo czasu sam na sam w swoich prywatnych kwaterach i poza miastem. Raport z ośrodka leczenia, Institute of Living, stwierdził, że Maskell miał bardzo publiczny związek z nastolatką, która spędzała dużo czasu sama w jego kwarterze i sama z nim jeździła na wycieczki. Społeczność uważała, że prawdopodobnie był to związek seksualny.⁶⁹ Po drugie, Maskell był onieśmielający i miał „zamiłowanie do broni palnej”. Po trzecie, Maskell miał „poważną niechęć” do władzy archidiecezjalnej. Zamiast wrócić do Świętego Krzyża, Maskell zamieszkał w St. Rita w kwietniu 1993, a archidiecezja wyznaczyła go jako administratora w St. Augustine w sierpniu 1993.

Pozew złożony w 1994 roku przeciwko Maskellowi, archidiecezji i innym osobom ujawnił dodatkowe znęcanie się nad inną ofiarą. Ta kobieta powiedziała swoim adwokatom, że była również maltretowana w liceum Arcybiskupa Keougha, kiedy była uczennicą w późnych latach sześćdziesiątych i wczesnych siedemdziesiątych. Powiedziała, że poszła do Maskell po poradę. Kiedy był w swoim biurze, kazał jej się rozebrać i usiąść mu na kolanach. Następnie dotknął jej piersi i zadał drastyczne pytania seksualne. Czasami Maskell przeprowadzał również badania miednicy i lewatywy tej osobie. Wezwał także innego studenta do swojego biura i kazał drugiemu uczniowi wykonywać czynności seksualne na dziewczynie. Ta ofiara oszacowała, że tak

⁶⁹Z tą nastolatką skontaktowało się Biuro Prokuratora Generalnego, ale odmówiła przesłuchania.

wzywany z klasy do gabinetu Maskella 20-30 razy w ciągu trzech lat za tego typu nadużycia. Powiedziała, że Maskell zagrozi jej wyrzuceniem ze szkoły, jeśli nie będzie mu posłuszna, i kilkakrotnie uderzył ją w twarz, gdy odmówiła zrobienia tego, co kazał. Ta ofiara poinformowała również, że Maskell odniósł się do incydentu z 1968 lub 1969 roku, w którym został oskarżony o zabranie studentek na swoją łódź i robienie im zdjęć nagich, ale Maskell powiedział, że śledztwo w sprawie zarzutów niczego nie znalazło. Ostatecznie pozew przeciwko Maskellowi i archidiecezji nie powiódł się z powodu przedawnienia. Dokumenty dotyczące tej ofiary, z którą rozmawiało Biuro Prokuratora Generalnego, obejmują raport z 1970 r. z badania ginekologicznego przeprowadzonego na niej na prośbę Maskella przez doktora Christiana Richtera. W wyniku tych zarzutów Maskell został umieszczony na urlopie administracyjnym i zrezygnował z posługi kapłańskiej z dniem 31 grudnia 1994 r. Arcybiskup Keeler napisał do Maskella w memorandum z 1995 r., w którym stwierdził, że Maskell nie odpowiedział na pytania postawione w związku z zarzutami z 1994 r.

Przynajmniej niektórzy w Kościele nadal wspierali Maskella pomimo pozwu przeciwko niemu. W liście z marca 1995 r. Wielebny Robert Hawkins poprosił o datki na fundusz obrony prawnej Maskella. Napisał: „Postawmy sprawę jasno. Jesteśmy absolutnie przekonani o niewinności Maskella. Nie wierzymy, że popełnił te przestępstwa”. Odnotowując czas, jaki upłynął od „domniemanego” nadużycia i oświadczenia niektórych ofiar, że te wspomnienia wracały do nich z czasem, napisał, że takie odzyskane wspomnienia są „często urojone i zawsze niewiarygodne”.

Podczas gdy pozew był w toku, zgłosiła się kolejna ofiara, aby zgłosić nadużycie ze strony Maskella. Wewnętrzne memorandum archidiecezjalne z grudnia 1994 roku wykazało, że ofiara zgłosiła, że pewnego dnia, będąc uczennicą Keough High School w latach 70., zachorowała i Maskell nalegał, aby odwiózł ją do domu. Powiedziała, że kiedy byli w samochodzie, Maskell włożył ręce pod jej spódnicę. Kiedy kazała mu się zatrzymać, wyciągnął niebieskie światło policyjne. Memorandum nie precyzuje, co zrobił ze światłem ani czy ofiara uważała, że była to próba zastraszenia. Wkrótce dotarli do jej domu, ale jej rodziców nie było w domu. Zamiast pozwolić jej iść do domu sąsiada, Maskell przywiózł ją z powrotem na plebanię i kazał położyć się na swoim łóżku. Memorandum nie określa, co stało się później. Jednak w 2017 roku ponownie skontaktowała się z Archidiecezją i poinformowała, że Maskell wielokrotnie ją odurzał i gwałcił. Poinformowała również, że Maskell znęcał się nad jej siostrą. Archidiecezja złożyła wymagane raporty władzom.

W 1998 roku inna ofiara zgłosiła archidiecezji, że była wykorzystywana seksualnie przez Maskell przez kilka lat na początku lat siedemdziesiątych. Powiedziała to wkrótce po przybyciu do Keough High

Szkoła, Maskell wręczył jej napój gazowany podczas szkolnego pikniku. Następnie odprowadził ją od grupy do mężczyzny czekającego w radiowozie. Ten mężczyzna, którego później zidentyfikowała jako Magnus, zgwałcił ją. Powiedziała, że przez następne trzy lata Maskell wzywał ją do swojego biura i „hipnotyzował”, a później budziła się w ubraniu inaczej niż wtedy, gdy przyjechała. Powiedziała, że często sadzał ją sobie na kolanach, rozpiął jej koszulę i kładł ręce na jej piersiach. Powiedziała również, że Maskell będzie groził jej bronią, włączając w to wkładanie jej do ust. Poskarżyła się na Maskella swojemu doradcy i nauczycielowi, ale żadne z nich nie podjęło żadnych działań. Ostatecznie została wydalona z Keough High School przed ukończeniem ostatniego roku, co jej zdaniem było spowodowane przez Maskella. Archidiecezja złożyła wymagane raporty władzom. Archidiecezja i ta kobieta osiągnęły porozumienie w 2016 roku.

W ciągu następnych dziesięciu lat zgłosiły się cztery dodatkowe ofiary Maskella. Dostępne dokumenty archidiecezjalne odzwierciedlają nieco mniej szczegółów ich relacji niż w relacjach ofiar opisanych powyżej, ale dostarczone informacje są podobne do innych ofiar. Relacje tych ostatnich ofiar obejmowały, że Maskell zadawał szczegółowe pytania seksualne, zapraszał studentkę na swoją łódź, „hipnotyzował” uczniów i pokazywał uczniom - zarówno mężczyznom, jak i kobietom - pornografię. Archidiecezja osiągnęła porozumienie z jedną z tych ofiar w 2011 roku; nic nie wskazuje na to, by osiągnięto jakiegokolwiek porozumienie z innymi ofiarami.

W latach 2015-2018 około 31 innych ofiar zgłosiło się, by zgłosić wykorzystywanie seksualne przez Maskella. Raporty te różniły się zarzutami i specyficnością. Wiele z nich było bardzo zgodnych z opisanymi powyżej.

Szesnaście ofiar przedstawiło szczegółowe relacje o wykorzystywaniu przez Maskella, gdy byli uczniami Keough High School pod koniec lat sześćdziesiątych lub siedemdziesiątych. Prawie wszyscy z 16 osób twierdzili, że Maskell pieścił ich piersi, zwykle w swoim biurze. Co najmniej dziewięć z nich opisało, jak podano im herbatę, napój gazowany lub wino, albo „zahipnotyzowano”, a potem niewiele pamiętali z tego, co stało się później. Wiele osób twierdziło, że po przebudzeniu ich bluzki były źle zapięte, a bielizna mokra lub zakrwawiona. Kiedy przypominały sobie, co się stało, co najmniej siedem ofiar powiedziało, że były zmuszane do seksu waginalnego, oralnego i analnego z Maskellem, a czasem z innymi mężczyznami. Niektóre z tych ofiar i inne twierdziły, że Maskell penetrował je cyfrowo i masturbował się na nich. Co najmniej sześciu powiedziało, że Maskell wykonałby na nich badania pochwy lub lewatywy, sam lub w gabinecie ginekologicznym w obecności innych mężczyzn. Jedna z nich doniosła, że Maskell pokazała swoje zdjęcia, na których

jest naga, penetrowana przez jakiś przedmiot i gwałcona ustnie. Kilku opisało również, jak Maskell przeprowadzał test plam atramentowych i

dochodząc do wniosku, że każdy obraz miał charakter seksualny. Kilku zgłosiło również, że Maskell groził im bronią, groził wydaleniem lub groził, że spowoduje, że ich rodzice stracą pracę i wyśle ich do domów zastępczych. Wśród tych 16 ofiar zgłosiły one, że wykorzystywanie miało miejsce kilka razy, co tydzień lub kilka razy w tygodniu.

Wewnętrzne memorandum archidiecezjalne z 2017 r., podsumowujące spotkanie z jedną z tych ofiar, zawierało opinię pisarza, że ofiara uważa, że ma „specjalny wgląd”, „twierdzi, że śledzi politykę” i „wyraźnie ma siekiere do szlifowania w odniesieniu do jej postrzegania stanowisko Kościoła w kwestiach społecznych”. Memorandum kontynuowało: „Jako osoba, która była bezrobotna przez 8 lat, wydaje się, że poświęciła dużo czasu na badanie teorii spiskowych związanych z Maskellem”. Pomimo sceptycyzmu autora memorandum, zarzuty ofiary były bardzo spójne i potwierdzone przez raporty innych osób.

Inna ofiara stwierdziła, że Maskell wiedział o jej wykorzystywaniu przez innego księdza i poradził jej, jak oprzeć się gwałtowi. Maskell śledziła również jej cykl menstruacyjny i przytulała ją w ramach terapii.

Dodatkowe ofiary zgłosiły wykorzystywanie przez Maskella, gdy były młodsze niż w wieku szkolnym. Jeden z nich opisał, że był 11- lub 12-letnim chłopcem na letnim obozie św. Marcina, gdzie Maskell był „studentem-kapłanem”. Powiedział, że Maskell ściągnął spodnie ówczesnego dziecka i dotknął jego penisa. Powiedział również, że dorośli doradcy grali w rozbieganego pokera z chłopcami w pobliskiej chatce w obozie. Po znęcaniu się przez Maskella ofiara opuściła obóz i nie wróciła. Inna ofiara powiedziała, że Maskell znęcał się nad nim, gdy był w 7 klasie. Powiedział, że Maskell cyfrowo penetrował go palcem i przedmiotami, masturbował się na nim i zmuszał do uprawiania seksu oralnego. Ta ofiara zgłosiła również, że została odurzona przez Maskella, zgwałcona przez Magnusa i bezimienną zakonnice, zastraszona przez Maskella i Magnusa i zmuszona do oglądania, jak Maskell gwałci uczennicę z Keough High School. Inna kobieta powiedziała, że była „wielokrotnie wykorzystywana seksualnie” przez Maskella, gdy była przedszkolakiem w Holy Cross w 1986 i 1987 roku. Powiedziała, że Maskell ją dotykał, gwałcił w pochwie, gwałcił ustnie i nagrywał na wideo, jak wykonuje czynności seksualne z młodymi chłopcami. Powiedziała, że przed znęcaniem dostawała ciastka i nie czułaby się dobrze, a inni mężczyźni byli czasami związani z Maskellem.

Czwarta osoba powiedziała, że była podobnie maltretowana przez Maskell, gdy miała 9 i 10 lat w Our Lady of Victory. Zgłosiła, że podano jej wino lub „zahipnotyzowano”, a następnie zmuszano ją do pozowania nago do zdjęć, pokazywano pornografię dziecięcą, zmuszano do uprawiania seksu oralnego, ściskano, aż straciła przytomność, oraz gwałcono waginalnie i analnie. Powiedziała, że Maskell również groził jej nożem, laniem

ją i groził jej rodzinie. Ta ofiara powiedziała również, że widziała, jak Maskell i Magnus niosą „dywan z czymś, co wydawało się mieć w sobie ciało”, co, jak sądziła, należało do siostry Cathy Cesnik.

Co więcej, co najmniej 11 dodatkowych osób zgłosiło wykorzystywanie seksualne przez Maskella, ale dokumentacja ich relacji ujawnia znacznie mniej szczegółów oskarżeń niż relacje opisane powyżej. Niektóre z tych ofiar wskazały, że nie chcą podawać więcej szczegółów. Inni mają wspomnienia bycia sam na sam z Maskellem, siedzenia na jego kolanach i wypytywania ich o ich aktywność seksualną, ale zauważają również znaczne luki we wspomnieniach podczas spędzania czasu z Maskellem. Inna kobieta zgłosiła, że jej bracia byli wykorzystywani seksualnie przez Maskella, ale nie podała ich nazwisk. Jedna z tych ofiar powiedziała, że archidiecezja zaoferowała mu łódź, której odmówił, aby uniemożliwić mu publiczne omawianie jego relacji; Archidiecezja zaprzeczyła temu zarzutowi.

Wreszcie jedna kobieta zgłosiła w 2015 roku, że Maskell wykorzystał ją w 1992 roku, kiedy miała 25 lat. Powiedziała, że znęcanie się miało miejsce, gdy Maskell miał jej pomagać w wyborze miejsca pochówku jej matki na Cmentarzu Świętego Krzyża. Ta kobieta powiedziała, że Maskell pieścił jej piersi i przyciskał do niej swoje ciało, gdy płakała na cmentarzu.

Przeprowadzono liczne wywiady z ofiarami i świadkami Maskella, z dowodami nadużyć występujących w St. Clement, Keough i innych miejscach. Niektóre relacje o nadużyciach przeplatają się z morderstwem Cathy Cesnik, zakonnicy i nauczycielki w Keough. *The Keepers*, film dokumentalny Netflix o morderstwie Cathy Cesnik, szczegółowo opisuje to i próbuje zasugerować, że morderstwo Cesnik było związane z jej wiedzą o znęcaniu się nad Maskell. Niektóre ofiary zgłaszają, że zostały zabrane, aby zobaczyć ciało Cesnika. Niektóre ofiary zarzucają nadużycia ze strony wielu różnych osób, w tym innych księży, policjantów i cywilów. Niektóre szczegóły nadużyć zostały umieszczone w mediach społecznościowych przez grupę byłych studentów Keough. Wiele relacji zawiera podobne szczegóły, takie jak wykorzystywanie religii jako elementu aktów seksualnych, korzystanie z konfesjonału, testy plam atramentowych, stosowanie napojów gazowanych do podawania narkotyków, hipnoza, badania ginekologiczne i pytania dotyczące historii seksualnej.

Biuro Prokuratora Generalnego przeprowadziło również wywiady z licznymi ofiarami Maskella. Niektóre z nich podsumowano poniżej:

Kobieta została przesłuchana przez Biuro Prokuratora Generalnego w dniu 10 października 2018 r. I stwierdziła, że uczęszczała do Keough od 1967 do 1971 r. Była sekretarką Maskella i uważa, że podano jej napój gazowany z narkotykami i zabrano ją do gabinetu ginekologicznego, prawdopodobnie Christiana Richtera

w biurze i poddany egzaminowi z penetracją w obecności innych mężczyzn. Innym razem w swoim biurze Maskell powiedział, że ją kocha i zaczął zdierać z niej ubranie. Zatrzymała go i podrapała po twarzy. Kiedy ukończyła szkołę, zobaczyła Maskella z wciąż obecnymi zadrapaniami.

W dniu 21 listopada 2018 r. Biuro Prokuratora Generalnego przesłuchało kobietę, która stwierdziła, że poznała Maskella w 1970 r., kiedy widziała go w jego biurze jako „doradcę” z powodu kłótni między jej rodzicami. Ofiara nie uczęszczała do Keough. Maskell zasugerował, aby udała się do biura Richtera, gdzie została zbadana i poddana testowi ciążowemu. Ofiara uważa, że Richter zgwałcił ją analnie. Maskell nauczył ją seksu podczas ich sesji i wierzy, że rzeczy „wydarzyły się” w biurze.

Mężczyzna (ofiara A) został przesłuchany przez Biuro Prokuratora Generalnego w dniu 30 października 2018 r. i powiedział, że jest ministrantem w St. Clement, gdzie wielokrotnie odprawiał mszę z Maskellem i Maskell się z nim zaprzyjaźnił. Pewnego razu w 1966 roku, kiedy ofiara miała 13 lat, Maskell masturbował się przed nim i poprosił ofiarę, aby go dotknęła; ofiara odmówiła. Matka chłopca udała się do archidiecezji z inną dorosłą kobietą, aby zgłosić Maskell. Kobieta zweryfikowała tę wizytę po latach. Maskell został usunięty w 1967 roku i wysłany do Keough. Ofiara uważa, że Maskell znęcał się nad niektórymi ze swoich kolegów i z tego powodu został wysłany do szkoły dla dziewcząt.

_____ Ta ofiara później osiedliła się w archidiecezji. Szwagierka ofiary została również przesłuchana przez Biuro Prokuratora Generalnego. W 1981 roku jego matka powiedziała jej, że zadzwoniła, a następnie udała się do archidiecezji, aby zgłosić, że Maskell niewłaściwie dotyka jej syna.

W dniu 7 grudnia 2018 r. Mężczyzna został przesłuchany przez Biuro Prokuratora Generalnego i stwierdził, że uczęszczał do św. Klemensa z ofiarą A. W 1966 r., gdy miał 13 lat, jechali z Maskellem, gdy samochód uderzył w wybój. Maskell chwycił ofiarę w swoje „szeregowce” i powiedział: „[h] stary na twoje jaja”. Innym razem, po wyjściu na łódź z Maskellem i innymi mężczyznami, Maskell powiedział ofierze, że musi wziąć prysznic. Maskell pojawił się nago przed chłopcem zarówno przed, jak i po prysznicu. W pewnym momencie Ofiara A ostrzegła go, że Maskell jest „dziwny”.

W dniach 14 września i 21 listopada 2018 r. przeprowadzono wywiad z dorosłą kobietą, która stwierdziła, że jest byłym pracownikiem archidiecezji, który również uczęszczał do Keough. Powiedziała, że siostra Schaum była „dziekanem” i była świadoma nadużyć ze strony Maskella, podobnie jak tamtejsi nauczyciele. [REDACTED]

[REDACTED] Pracownik powiedział również, że powiedział jej również, że Maskell przyszedł po swoją żonę, a on i Maskell mieli „słowa”. Rozmowa miała miejsce między 1998 a 2002 rokiem. Ofiara A powiedziała, że zrobiła to, by go uciszyć i zatuszować, i powiedziała jej, że jego matka wiele lat temu dzwoniła do archidiecezji w sprawie tego, co się z nim stało, ale nic nie zrobili. Były pracownik powiedział, że Ofiara A nie mówi źle o nikim i nie upiększa.

W dokumentach archidiecezjalnych nie ma informacji o zgłoszeniu przez matkę Ofiary A.

Po usunięciu go z posługi kapłańskiej w Baltimore, Maskell przeniósł się do Irlandii i próbował pracować jako doradca zawodowy. Z listu z 1996 roku wynika, że przywódcy Kościoła w Irlandii stwierdzili, że Maskell „często nosi strój duchowny i czasami pełni służbę publiczną”. Archidiecezja dwukrotnie pisała do Maskella, w 1996 i 1997 roku, próbując wezwać go do Baltimore, ale dokumenty wskazywały, że Maskell zignorował listy. Archidiecezja poinformowała w liście z 1998 r. do irlandzkiego biskupa, że zgłosiła zarzuty przeciwko Maskellowi do Irish Health Board. Dokumenty archidiecezjalne pokazują, że Irlandzka Rada Zdrowia zwróciła się do archidiecezji z prośbą o informacje dotyczące udziału Maskella w dochodzeniu dotyczącym wykorzystywania dzieci. Archidiecezja odpowiedziała listem z dnia 10 września 1996 r. W liście archidiecezji opisano rozliczenie doniesień o wykorzystywaniu dzieci wobec Maskella w tamtym czasie. W liście zauważono również, że chociaż archidiecezja uznała pierwsze zgłoszenie ofiary za wiarygodne po pierwszym spotkaniu z nią i usłyszeniu o nadużyciu, po tym, jak Maskell zaprzeczył oskarżeniu, archidiecezja ponownie spotkała się z kobietą i ostatecznie jej nie uwierzyła.

_____ napisał list z dnia 2 sierpnia 1996 r. do Maskell w Irlandii, powtarzając, że

Maskellowi, że odebrano mu uprawnienia kapłańskie. W liście _____ stwierdził, że jest zadowolony

że pozew przeciwko Maskellowi i archidiecezji może nie zostać rozpatrzony z powodu późnego złożenia wniosku.

Archidiecezja nadal zapewniała Maskellowi wsparcie finansowe przez co najmniej 2000 rok. Wewnętrzne memorandum z 2000 roku oszacowało roczne koszty Archidiecezji na wydatki i opiekę medyczną Maskella na 242 000 USD.

Poniższe dotyczy usunięcia Maskella z Liceum im. Arcybiskupa Keougha:

Kobieta została przesłuchana przez Biuro Prokuratora Generalnego w dniu 30 listopada 2018 r. I stwierdziła, że była studentką Keough w latach 1972–1976. Maskell kazał jej przyjść do swojego biura i zadał jej kilka nieodpowiednich pytań. Kiedy wychodziła, pchnął ją na kławkę i stwierdził, że Jezus chce, żeby zrobił jej coś, co byłoby bolesne. Innym razem, podczas spowiedzi, zapytał ją, jak się masturbuje, przez co wybiegła z kabiny.

_____ | .

William C. Newman, wówczas prałat i Kurator Szkół Archidiecezji, napisał memorandum do biskupa Murphy'ego i zażądał przeniesienia Maskella z Keough w dniu 26 maja 1975 r. Maskell został następnie przydzielony do opieki społecznej hrabstwa Baltimore jako przedstawiciel katolickiego systemu szkolnego. Memorandum odnosiło się do „ekspertyzy” i pomocy w kwestiach związanych z „wykorzystywaniem dzieci”. Murphy polecił również Maskella na to stanowisko. List do Maskella z 3 października 1978 r. potwierdzał jego przydział jako przedstawiciela systemu szkolnictwa katolickiego do Departament Opieki Społecznej Hrabstwa Baltimore w sytuacjach „znęcania się i zaniedbywania dzieci”. Nadinspektor Newman zaprzeczył, by ktokolwiek zwracał się do niego w sprawie Maskella.

W odrębnej notatce z 1992 r _____ do siostry Judith _____ Wyłączone B stwierdził, że Schaum,

Maskell został poddany testom psychologicznym i „w jego raportach z testów było zbyt wiele odniesień do seksu”, dodając, że był „dziwnym facetem”.

Oświadczenie o nakazie przeszukania w dokumentach archidiecezji _____ i dwa

Adwokaci archidiecezji przeprowadzili wywiad z Brianem Coxem, księdzem przydzielonym do Keough jako kapelan i wiarygodnie oskarżonym o wykorzystywanie seksualne dzieci opisane w tym Raporcie. Cox stwierdził, że siostra Mary Lita Friia,

dyrektorka Keough powiedziała mu, że wypuściła Maskella w 1975 roku z powodu „czegoś związanego z seksem”. Friia powiedział archidiecezji, że Maskell wyjechał sam. Cox złożył to samo oświadczenie w wywiadzie dla Biura Prokuratora Generalnego.⁷⁰

W dniu 28 stycznia 2019 r. John Carney, inny sprawca przemocy opisany w niniejszym raporcie, który już nie żyje, został przesłuchany przez Biuro Prokuratora Generalnego w jego mieszkaniu w Towson. Carney mieszkał z Maskellem w Holy Cross, St. Clement i Our Lady of Victory oraz mieszkał z Williamem Simmsem i Maskellem w Federal Hill. Simms jest również wiarygodnie oskarżonym księdzem, mającym na swoim koncie kilka ofiar i jest opisany w tym Raporcie.⁷¹ Carney przyjaźnił się z Maskellem iw latach 1992-1994 Maskell powiedział mu, że zarzuty wobec Maskella były prawdziwe. Zapytany o dodatkowe szczegóły, Carney nie miał żadnych i stwierdził, że Maskell był „bardzo dobrą osobą” i „miły dla wszystkich”.

Dokumenty pokazują, że archidiecezja osiągnęła porozumienie z 15 ofiarami Maskella, w wysokości od 25 000 do 50 000 dolarów.

Maskell zmarł w 2001 roku. Powiadamiając innych w Kościele o swojej śmierci, archidiecezja wyrecytowała zadania zawodowe Maskella, ale nie wspomniała o nadużyciach, których się dopuścił, ani o fakcie, że od 1994 roku odebrano mu uprawnienia kapłańskie.

Maskell został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję w 2002 roku.

⁷⁰Biuro Prokuratora Generalnego dwukrotnie przesłuchiwało Coxa, 8 lutego 2019 r. i 25 kwietnia 2019 r. Oprócz powyżej, powiedział Cox w latach 1985-1990 **Wyjąco ny. C** że „zmaga się z tym”, odnosząc się do pedofilia. On to **Wyjąco ny. C** powiedział mu: „Jesteś dobrym księdzem. Nie martw się o to. **Wyjąco ny. C** powiedział

⁷¹Carney przyznał się do „niewłaściwego zachowania” w 1995 r., aw 1998 r. przyznał się do „znęcania się” nad 10-letnią dziewczynką w 1975 r. Carney był kapłanem w Keough, mieszkając w Our Lady of Victory. Carney przyznał się do nadużycia w Biurze Prokuratora Generalnego podczas przesłuchania, stwierdzając, że ofiarą była młoda dama i uczennica Matki Bożej Zwycięskiej. Po pojawieniu się zarzutów kardynał Shehan poradził Carneyowi, aby o tym nie mówił, a on odmówił rozwinięcia szczegółów podczas wywiadu w Biurze Prokuratora Generalnego. Odnosząc się do swojego wykorzystywania seksualnego, Carney powiedział: „Robisz w życiu głupie rzeczy, cóż, co zamierzasz zrobić?” Stwierdził również, że to „okropna rzecz dla każdego”.

88. Ojciec Benedykt Mawn (pasjonista)

Data urodzenia: 25 grudnia 1917
Seminarium
duchowne: Nieznany
Data święceń: 5 maja 1945 r
Data zgonu: 17 lipca 1998

Znane zadania:

koniec lat 40	Pasjonista to Massachusetts
1955-1957	Parafia klasztoru św. Józefa, Baltimore, MD
1960-1962	Parafia klasztoru św. Józefa, Baltimore, MD
1962-1963	Klasztor św. Gabriela, Brighton, MA
1963-1968	Klasztor Matki Boskiej Bolesnej, West Springfield, MA
1968-1969	Ojcowie Pasjoniści, Worcester, MA
1969-1978	Klasztor św. Gabriela, Brighton, MA
1978-1979	Św. Katarzyna ze Sieny, Norwood, MA
1979-1984	Najświętszej Marii Panny, Winchester, MA
1984-1989	St. Louis de France, Lowell, MA
1989-1999	Św. Marka, Londonderry, NH

Podsumowanie :

Mawn został wyświęcony na kapłana w 1945 roku w Massachusetts. Pracował jako pasjonista i

był sporadycznie przydzielony do klasztoru św. Józefa w Baltimore w stanie Maryland w połowie lat pięćdziesiątych

przez wczesne lata 60. Po pobycie w Baltimore wrócił do pracy w rejonie Nowej Anglii w różnych miejscach w Massachusetts i Connecticut. W ciągu swojej kariery kapłańskiej ks pracował łącznie dla siedmiu diecezji.

W 2002 roku ofiara zgłosiła się do archidiecezji, że Mawn i dwóch innych księży uprawiali seks

znął się nad nim. Ofiara stwierdziła, że nadużycie miało miejsce w klasztorze św. Józefa w późnych latach

1940 lub początek 1950. Ofiara miała wtedy około 10-14 lat. The Archidiecezja sporządziła wymagany raport.

Według strony internetowej Bishop Accountability, w 2005 roku Mawn został oskarżony w procesie cywilnym o molestowanie chłopca w Brighton w stanie Massachusetts w 1976 roku⁷²

Mawn został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezję w 2019 roku.

72 ks. *Benedykt* Mawn , BISKUP ODPOWIEDZIALNY . ORG , dostępne pod adresem: <https://www.bishop-accountability.org/accused/mawn-benedict-1945/>.

89. Brat Konstantyn William Francis McCarthy (Xaverian)

Data urodzenia: 18 czerwca 1920 r
Seminarium
duchowne: Nie dotyczy
Pierwsza profesja: 19 września 1941 r
Data zgonu: lata 70

Znane zadania:

1944-1947 Szkoła św. Patryka, Baltimore,
MD
1947 Opuścił braci Xaverian

Streszczenie:

W listopadzie 2002 roku mężczyzna zgłosił archidiecezji, że został wykorzystany seksualnie przez brata McCarthy'ego, gdy miał 8 lub 9 lat i był uczniem szkoły św. Patryka w Fells Point. Brat McCarthy molestował ofiarę, która była w trzeciej klasie, wzywając go do swojego biurka, otaczając szlafrokiem i kładąc ręce w kieszeniach dziecka, aby dotykać jego genitaliów. McCarthy zrobił to więcej niż raz. Ofiara powiedziała, że było dwóch innych chłopców w jego wieku, którzy powiedzieli mu, że McCarthy również ich molestował. Archidiecezja złożyła obowiązkowe zawiadomienie władz o nadużyciach.

Według braci Xaverian McCarthy opuścił zakon pod koniec swoich ślubów czasowych w 1947 r., Uważa się, że został nauczycielem w szkole średniej w Instytucie Akwinu w Rochester w stanie Nowy Jork i zmarł w latach siedemdziesiątych.

McCarthy został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezję i Braci Xaverian w 2019 roku .

90. prałata Williama McCrory'ego

Data urodzenia: 2 października 2016 r
Seminarium
duchowne: Seminarium Mariackie
Data święceń: 1941
Data zgonu: 9 maja 1993

Znane zadania:

1941-1943	Św. Franciszka Ksawerego, Waszyngton, DC
1943-1948	John, Westminster, MD
1948-1959	Św. Piotra Apostoła, Baltimore, MD Pastor św. Franciszka z Asyżu, Brunszwik, MD
1959-1968	MD
1968-1991	Św. Patryk, Havre de Grace, MD
1990	Podniesiony do rangi prałata
1991	Emerytowany

Podsumowanie :

W kwietniu 2019 roku kobieta zgłosiła do Biura Prokuratora Generalnego, że gdy miała od 7 do 9 lat, William McCrory wykorzystywał ją seksualnie, kiedy został przydzielony do św. Franciszka z Asyżu w Brunszwiku w stanie Maryland. Ofiara powiedziała, że ma również pewne obowiązki w kościele Najświętszej Marii Panny w Petersville w stanie Maryland. McCrory była popularna i często jadła obiady z rodziną. McCrory zaczął od bycia bardzo uważnym wobec ofiary i kazał jej usiąść sobie na kolanach. Następnie wkładał rękę w jej bieliznę i cyfrowo ją penetrował. Pewnego razu McCrory siedział na huśtawce w ogródku z matką ofiary. Ofiara siedziała mu na kolanach, a on ją ranił. Próbowwała się wyrwać i wstać, ale McCrory siłą trzymał ją na kolanach. Przemoc ustała, gdy ofiara zaczęła unikać księdza. Nigdy nie powiedziała rodzicom.

Kiedy była starsza, ofiara uważa, że ksiądz przekupił ją, by milczała. Pozwolił jej prowadzić swój samochód, kiedy tylko chciała, w tym przewozić zakonnice z Fredericka do Brunszwiku. McCrory dał jej też drobne upominki. Pewnego razu dał jej pudełko po butach pełne małych butelek alkoholu. McCrory został ostatecznie przeniesiony do Havre de Grace, przeszedł na emeryturę w 1991 roku i zmarł w 1993 roku. Ofiara nie wie o innych ofiarach McCrory'ego. Nie zdecydowała, czy zgłosić się do archidiecezji.

McCrory nie został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezję.

91. Ojciec Francis McGrath (diecezja Trenton, NJ)

Data urodzenia: lipiec 1950
Seminarium
duchowne: Seminarium Mariackie
Data święceń: 1978
Data zgonu: Nie dotyczy

Znane zadania:

1972-1973	Asystent nauczyciela, Gilman School, Baltimore, MD
1973-1974	Deacon, Matki Bożej Dobrej Rady, Baltimore, MD
1974-1976	Nauczyciel, Calvert Hall High School, Towson, MD
	Asystent nauczyciela, św. Antoniego z Padwy, Baltimore, MD
1976-1977	
1979-1983	Parafia św. Jakuba, Red Bank, NJ
1983-1989	Parafia św. Antoniego, Trenton, NJ
1989-1995	Parafia św. Justyna, Tom's River, NJ
1995	Instytut św. Łukasza

Podsumowanie :

W 1995 roku mężczyzna zgłosił archidiecezji, że był wykorzystywany seksualnie przez McGratha w 1970 roku

lub 1971. McGrath pieścił genitalia ofiary i prosił ofiarę o masturbację, co

ofiara by tego nie zrobiła. Archidiecezja złożyła upoważniony raport władzom. McGrath był o godz

Instytut św. Łukasza, kiedy ofiara się zgłosiła, ale dokumenty nie podają powodu

Leczenie McGratha w St. Luke. Odręczne notatki z 22 lutego 1995 r. wspominają o rozmowie telefonicznej

między prawnikiem archidiecezji z kancelarii Gallagher Evelius & Jones LLP i innym

indywidualne i odnoszą się do McGratha i św. Łukasza, ale nie wskazują, dlaczego McGrath tam był.

W czerwcu 2002 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez McGratha w 1975 roku, kiedy był

student pierwszego roku w Calvert Hall. Archidiecezja złożyła obowiązkowe zawiadomienie władz o nadużyciach.

We wrześniu 2002 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez McGratha od 1976 do

1977, kiedy był uczniem Gimnazjum św. Antoniego. W 1976 r., gdy ofiara przebywała w tzw

W ósmej klasie McGrath, seminarzysta, został przydzielony do pomocy w szkole. McGrath zaprzyjaźnił się z

ofiara na początku roku szkolnego i wkrótce zaczął pieścić chłopca i masturbować się.

McGrath znęcał się nad nim w szkole św. Antoniego, seminarium św. Marii, w samochodzie McGratha i raz w

New Jersey. Wykorzystywanie seksualne ustało po ósmej klasie, ale McGrath nadal rozmawiał z ofiarą

o seksie. Zapytał, czy ofierze podobało się wykorzystywanie i zapytał, czy chce, aby to się powtórzyło.

McGrath zaprzyjaźnił się z rodziną ofiary i wykorzystał tę przyjaźń do manipulowania nim i ukrywania jego nadużyć. Archidiecezja złożyła obowiązkowe zawiadomienie władz o nadużyciach.

W sierpniu 2002 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez McGratha w latach 70., gdy miał 13 lat. Ofiara mieszkała w New Jersey, a McGrath był przyjacielem rodziny. Po tym, jak rodzina ofiary przeniosła się do Massachusetts, odwiedzili New Jersey i regularnie widywali McGratha, kiedy wracał do domu z seminarium. McGrath stał się dla ofiary „jak starszy brat” i dzwonił do niego co tydzień. McGrath zapytał go, czy lubi chłopców. Latem, gdy ofiara miała 13 lat, McGrath zaprosił ofiarę, aby odwiedziła go w Baltimore podczas jego letniego zadania w Our Lady of Good Counsel. Chłopiec został na plebanii w sypialni McGratha. W sypialni McGrath powiedział, że chce zmierzyć penisa ofiary, podszedł do niego na kolanach i dotknął jego ud. McGrath powiedział: „Powinieneś zobaczyć, co ja i moi bracia robimy w seminarium”. Masturbujemy się nawzajem... Mężczyźni mogą dotykać innych mężczyzn lub małych chłopców... Chcę tylko, żebyś poczuł się dobrze”. Poszkodowany wybiegł i zadzwonił do swojej matki, aby po niego przyjechała. McGrath powiedział, że gdyby powiedział swojej matce, McGrath powiedziałby, że ofiara to zaczęła. Matka i ciocia chłopca przyszły następnego dnia i natychmiast im o tym powiedział. Jego matka „absolutnie oszalała” i natychmiast zgłosiła to archidiecezji Baltimore i diecezji Trenton. Nie ma zapisu jej zgłoszenia w czasie nadużycia. W 2002 roku Archidiecezja przekazała władzom zlecony raport.

W 2013 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez McGratha w 1974 roku, gdy miał 15 lat. Mieszkał naprzeciwko Matki Bożej Dobrej Rady. Do jego domu często zapraszano seminarzystów i księży. Matka ofiary zmarła, a ojciec miał trudności z wychowaniem ośmiorga dzieci. McGrath zaprzyjaźnił się z ofiarą, zabierając ją do kina i dając prezenty. Pewnej nocy w domu ofiary McGrath zaczął masować plecy chłopca, po czym wspiął się na niego, obrócił się do ofiary i pocałował go. Zdarzyło się to cztery lub pięć razy w domu chłopca i w Seminarium Mariackim. McGrath lubił też pytać, co ofiara robiła ze swoimi dziewczynami. Archidiecezja złożyła obowiązkowy raport władzom. Ofiara zawarła ugodę z Archidiecezją na kwotę 50 tys. dolarów. Diecezja Trenton i St. Mary's Seminary przyczyniły się do wpłaty.

W 2020 roku mężczyzna zgłosił, że McGrath wykorzystywał go seksualnie w 1982 i 1983 roku, kiedy był uczniem Red Bank Catholic High School w New Jersey. Mężczyzna złożył pozew w New Jersey w związku z nadużyciami.

W 2020 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez McGratha w 1983 roku, gdy miał 17 lat w New Jersey. McGrath czterokrotnie znęcał się nad chłopcem-ofiarą w swojej sypialni na plebanii w St. Anthony's. McGrath odsłonił swojego penisa i masturbował się przed ofiarą, a następnie pieścił go i gwałcił ustnie. Mężczyzna złożył pozew w New Jersey w związku z nadużyciami.

Ponadto w 2020 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez McGratha, gdy był 11-letnim ministrantem w New Jersey. McGrath wielokrotnie znęcał się nad nim w swoim samochodzie, na plebanii i w zakrystii kościoła. McGrath cyfrowo penetrował odbyt chłopca osiem razy. Mężczyzna złożył pozew w New Jersey w związku z nadużyciami.

McGrath został usunięty z czynnego kapłaństwa w 1995 roku i wysłany do St. Luke Institute na kilkuletnie leczenie. Przyczyna jego leczenia i wyniki nie są udokumentowane w aktach.

Akta McGratha są jednymi z tych, które ██████████ w 2002 roku zostały opisane jako „akta złego chłopca”.

czyli akta seminarzystów, którzy wykorzystywali seksualnie dzieci w
Maryland.

McGrath został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez
archidiecezję w 2002 roku.

92. Ojciec Eugene Ambrose McGuire (pasjonista)

Data urodzenia: 3 czerwca 1916 r
Seminarium duchowne: Seminarium Świętego Krzyża, Dunkierka, NY
Data święceń: 19 grudnia 1943 r
Data zgonu: 21 listopada 1984

Znane zadania:

1960 Parafia klasztoru św. Józefa, Baltimore, MD

Streszczenie:

W 1993 roku kobieta zgłosiła, że była wykorzystywana seksualnie przez Eugene McGuire w latach 1962-1966, kiedy miała od 7 do 11 lat i była uczennicą szkoły klasztornej św. Józefa. Jej siostra poinformowała później, że ona również była wielokrotnie wykorzystywana seksualnie przez McGuire'a w tym samym okresie. Był przyjacielem ich rodziny i kupował prezenty dla ofiar. Pieścił genitalia ofiar, aż „skończył”. Wymuszał na nich masturbację setki razy i wkładał palec do pochwy dwa do trzech razy w tygodniu. McGuire znęcał się nad dziewczętami na plebanii w St. Joseph's, w ich domu i w swoim samochodzie podczas wycieczek, na które je zabierał, w tym na Florydę. Odręczne notatki z wywiadu, datowane na 17 sierpnia 1993 r., brzmiały: „Dwóch księży było tego świadomych – jeden powiedział mamie, żeby trzymała córkę z dala od swoich kolan, dyplomata – siostra, która pracowała w szkole – najwyraźniej ministranci – inny ksiądz wszedł na jedno wydarzenie – wciąż żywy”. Inne niedatowane odręczne notatki mówiły, że Daniel Free, a wiarygodnie oskarżony i zmarły pasjonista, widział znęcanie się i nic nie zrobił. Daniel Free był wikariuszem i proboszczem parafii św. Józefa w latach 1955-1971 i 1974-1976.

Odręczne notatki o jednej z sióstr brzmiały: „(2) Kwestia wcześniejszej wiedzy – nic Prowincjonalnego – nic Archidiecezjalnego (3) Kwestia ograniczeń – być może nazywała się Fran 3 lata temu! 4) ubezpieczenie – Klasztor należący do Pasjonistów... mógł ubezpieczyć się sam, Diecezja – mógł/nie mieć ubezpieczoną działającą korporację 5) Kobieta kontaktowa *postawa: nie dajcie znać, że boimy się PR – wcześniejsza wiedza – inny ksiądz ... Wolny – poczucie kobiety: wiarygodność zarzutu – inne ofiary”.

W podsumowaniu przygotowanym dla Niezależnej Komisji Rewizyjnej w 2002 roku stwierdzono, że prowincjał pasjonistów w New Jersey zbadał sprawę i stwierdził, że „nie ma dowodów na poparcie tych twierdzeń”. Stwierdzono również, że archidiecezja przeprowadziła wywiady z dwoma księżmi pasjonistami, których prawnik zidentyfikował jako odpowiedzialnych za dwie ofiary i nie mieli oni osobistej wiedzy na temat jakichkolwiek nadużyć ze strony McGuire. Jest

brak dalszych informacji o tym, kto był przesłuchiwany lub czy Daniel Free był jednym z przesłuchiowanych. Archidiecezja złożyła upoważniony raport władzom.

W 2002 roku mężczyzna zgłosił, że McGuire wykorzystywał go seksualnie pod koniec lat czterdziestych lub na początku lat pięćdziesiątych, podobnie jak dwaj inni księża pasjonści, Benedict Mawn i Cuthbert Sullivan, obaj są uwzględnieni w tym raporcie. Ofiara była przerażonym dzieckiem i przyciągała przyjaznych księży jako postacie ojca. Jego rodzina mieszkała blisko klasztoru i wielu księży pasjonistów odwiedzało ich dom, aby grać w karty z jego rodzicami. McGuire był przyjazny i towarzyski. Kiedy ofiara miała 8 lat, usiadła na kolanach McGuire'a. McGuire rozpiął rozporek ofiary i dotknął jego penis. Od tego momentu ofiara go unikała. Kiedy ofiara miała 21 lat, odwiedził McGuire w Niemczech, aby mu wybaczyć. Zawsze myślał, że znęcanie się było odosobnionym incydentem, ale dowiedział się po śmierci McGuire'a o dwóch dziewczynach, które były wykorzystywane przez McGuire'a. McGuire zaprzyjaźnił się z ich rodziną w taki sam sposób, w jaki zaprzyjaźnił się z rodziną ofiary. Ta ofiara знаła rodzinę dwóch sióstr i wiedziała, że McGuire również był im bliski. Archidiecezja Baltimore złożyła władzom obowiązkowe zgłoszenie nadużycia ze strony McGuire'a, Sullivana i Mawna.

W 2019 roku mężczyzna zgłosił, że McGuire wykorzystywał go seksualnie w latach 1970-1972, kiedy ofiara była uczennicą gimnazjum. McGuire pieścił ofiarę i zgwałcił ją ustnie. Niektóre nadużycia miały miejsce na plebanii klasztoru św. Józefa. Mount Saint Joseph High School złożyło obowiązkowe zgłoszenie nadużycia władzom.

McGuire został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezję w 2019 roku.

93. Patrycja McIntyre'a

Data urodzenia: wrzesień 1949 r
Seminarium
duchowne: Nie dotyczy
Data święceń: Nie dotyczy
Data zgonu: Nie dotyczy

Znane zadania:

1975-1981	Nauczyciel, Bishop John Neumann School, Baltimore, MD
1981-1995	Nauczyciel, Szkoła św. Antoniego z Padwy, Kościół Falls, Wirginia
2004-2007	Nauczyciel, Szkoła Niepokalanego Poczęcia, Towson, MD

Podsumowanie :

5 kwietnia 2007 r. Kobieta zgłosiła, że jej brat był wykorzystywany seksualnie około 1980 r. Przez McIntyre'a, kiedy był uczniem 7. klasy w byłej szkole im. Biskupa Johna Neumanna. Ofiara była przesłuchiwana mniej więcej rok wcześniej w związku z inną sprawą dotyczącą nadużyć. W tym czasie ofiara wyraziła zaniepokojenie relacjami McIntyre'a z nim, gdy był w szkole podstawowej, ale nie powiedziała, że była wykorzystywana seksualnie. McIntyre spędzał z nim dużo czasu, przytulał go i mówił mu nieodpowiednie rzeczy. W kolejnym wywiadzie z ofiarą powiedział, że McIntyre przytulił go i powiedział, że kocha go w czasach, gdy oboje byli nadzy w garderobie Dundalk YMCA. Archidiecezja wraz z personelem szkoły przeprowadziła wywiad z McIntyre. Generalnie zaprzeczał jakimkolwiek niewłaściwym czynnościom z nieletnimi, ale był bardzo niejasny na temat swoich relacji z ofiarą i twierdził, że nie pamięta, by przytulał go, gdy byli nadzy. Jego zaprzeczenia uznano za niewiarygodne, a McIntyre został zawieszony w nauczaniu. Archidiecezja przekazała władzom wymagane raporty.

W maju 2007 r. Archidiecezja wysłała zawiadomienie do rodziców w Szkole Niepokalanego Poczęcia, w której wówczas nauczał McIntyre, i opublikowała je w „Catholic Review”. W dniu 16 maja 2007 roku McIntyre został zwolniony z Niepokalanego Poczęcia. Jego nazwisko zostało wpisane na archidiecezjalną listę „niekwalifikujących się do zatrudnienia/służby”.

Były współpracownik McIntyre'a „przypomniął sobie incydent z możliwym niewłaściwym zachowaniem seksualnym z udziałem McIntyre'a i kuzyna”, zgodnie z notatkami przygotowanymi dla Niezależnej Komisji Rewizyjnej. W konfrontacji „McIntyre początkowo zaprzeczył, a następnie przedstawił tylko niejasne wspomnienia policji przesłuchującej go w sprawie oskarżenia seksualnego ze strony kuzyna”. Archidiecezja dokonała przeglądu

dokumentacji szkolnej i ustaliła, że „nie wszystkie wymagania dotyczące badań przesiewowych i ochrony dzieci dla McIntyre zostały spełnione”.

18 lipca 2019 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez McIntyre'a w 1981 roku, kiedy miał 12 lat w 7. klasie gimnazjum im. Biskupa Johna Neumanna. Był zamknięty w pokoju z McIntyre i dwoma innymi nauczycielami. McIntyre „włożył ręce do spodni ofiary i złapał go za pośladki. Krzyczał i został usłyszany przez nauczyciela, który interweniował”. Archidiecezja złożyła obowiązkowe zawiadomienie władz o nadużyciach.

McIntyre nie został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezję; do tej pory Archidiecezja umieściła tylko duchownych na liście wiarygodnych oskarżonych, a McIntyre był świeckim nauczycielem.

94. Brat Luanus, Lawrence Meegan (Xaverian)

Data urodzenia: Nieznany
Seminarium
duchowne: 1941
Data święceń: 27 lipca 1977
Data zgonu:
Znane zadania:

1943-1949	St. Mary's Industrial School, Baltimore, MD
1950	Liceum Flaget, Louisville, Kentucky
1951	Szkoła św. Patryka, Baltimore, MD
1952-1956	Szkoła Mount St. Joseph, Baltimore, MD
1957-1958	Liceum Flaget, Louisville, Kentucky
1959-1965	Jana Chrzyciciela, Bangor, ME
1966-1977	Regionalny St. Joseph, Montvale, NJ

Podsumowanie :

W 1995 roku ofiara zgłosiła, że była wykorzystywana seksualnie przez kilku braci Xaverian,

w tym Meegan, w St. Mary's Industrial School, począwszy od około 1945 roku, kiedy był 13 lat, do ok. 16 roku życia. W 1945 r. sąd skazał ofiarę na „św. Maryi

Industrial School, „szkoła poprawcza” dla młodzieży [sic], prowadzona przez Xaverian Brothers w Baltimore

Miasto." Brat Luanus (Lawrence Meegan) zgwałcił ofiarę ustnie i analnie w różnych miejscach przy ul

Szkoła przemysłowa św. Marii. Zabrał także ofiarę i innego chłopca na szkolny basen lub

prysznic i obserwowalem, jak się masturbują. Brat Benedict Joseph (Thomas F. Kelly) również zgwałcił

ofierze ustnie i analnie w pokoju Józefa i poza terenem szkoły. Brat Fabian (Franciszek

Dolan) pewnego razu zgwałcił ofiarę w ambulatorium szkolnym. Timothy McGrath, pasjonista

ksiądz, który był kapłanem w St. Mary's Industrial School, dotykał seksualnie ofiary w szkole

kaplica. Ofiara wymieniła dwie inne potencjalne ofiary. Opisał także dyscyplinę fizyczną

używany w szkole. Archidiecezja złożyła upoważniony raport władzom.

Meegan została wymieniona jako wiarygodnie oskarżona przez Archidiecezję i Braci Xaverian

w 2019 roku

95. Ojciec Raymond Melville (diecezja Portland, ME)

Data urodzenia: 26 lutego 1942 r
Seminarium
duchowne: Seminarium Mariackie
Data święceń: 1985
Data zgonu: 1 marca 2020 r

Znane zadania:

1979-1985	Seminarzysta, seminarium i uniwersytet St. Mary's, Baltimore, MD
1980-1984	Wolontariuszka Matki Bożej Dobrej Rady, Baltimore, MD
1982-1983	Szpital University of Maryland, Baltimore, MD
1984-1985	Św. Józefa, Gardiner, ME
1985-1989	Najświętszej Marii Panny, Augusty, ME
1985-1987	Stanowy Szpital Augusta, Augusta, ME
1985-1987	Centrum administracyjne weteranów, Augusta, ME
1989-1990	Św. Atanazy i Jan, Rumford, ME
1989-1990	Kaplica Mariacka, Roxbury Pond, ME
1990-1992	St. Joseph, Lewiston, ME
1992-1997	University of Maine w Machias, Machias, ME
1992-1997	Najświętsze Imię Jezus, Machias, JA
1992-1997	St. Michael, Cherryfield, ME
lipiec 1997 r	opuścił kapłaństwo

Podsumowanie :

W marcu 1990 roku mieszkaniec Baltimore napisał list do ówczesnego biskupa diecezji Portland, Maine, Joseph Gerry, stwierdzając, że jako nastolatek w latach 1980-1985 był „maltretowany emocjonalnie, seksualnie i fizycznie” przez Melville'a. W czasie nadużyć, Melville był seminarzystą w Seminarium Mariackim i wolontariuszem w parafii Matki Bożej Dobrej Rady Roman Kościół katolicki i Gimnazjum Wspólnoty Katolickiej, zlokalizowane na terenie Matki Bożej Dobrej Rady Kościoła rzymskokatolickiego, gdzie ofiara uczęszczała do szkoły. – napisała ofiara że został zmuszony do milczenia, bo bał się, że opinia publiczna dowie się o czym zdarzyło mu się i powiedział, że był w poradni od 1986 roku. Mężczyzna powiedział, że napisał list, ponieważ nie chciał, aby kolejny młody chłopiec był prześladowany przez Melville'a i błagał Biskupa Gerry'ego, aby „proszę, powstrzymaj to od powtórzenia się”.⁷³ Melville przyznał się do zarzutów i w czerwcu 1990 roku biskup Gerry wysłał Melville'a do ośrodka leczenia w Minneapolis w stanie Minnesota na

⁷³ *Raporty specjalne: Biskupi katoliccy i wykorzystywanie seksualne*, ODPOWIEDZIALNOŚĆ BISKUPA . ORG , dostępne pod adresem: <https://www.bishop-accountability.org/resources/resource-files/databases/DallasMorningNewsBishops.htm>.

zarzutów wykorzystywania seksualnego przez Melville'a w odniesieniu do drugiej wspomnianej powyżej ofiary, które zostały zgłoszone w Bangor Daily News w dniu 18 lipca 2001 r. W szkicu komunikatu prasowego stwierdzono, że Melville studiował w St. Mary's Seminary, ale jego akta nie zawierały żadnych zarzutów o niewłaściwe zachowanie seksualne i że „urzędnicy seminarium nie byli świadomi żadnych zarzutów dotyczących niewłaściwego postępowania” Melville'a.

W listopadzie 2003 r. archidiecezja Baltimore została powiadomiona przez terapeutę z Minnesoty, że leczy ofiarę płci męskiej, która była molestowana seksualnie przez Melville'a, kiedy był klerykiem w Baltimore. Nadużycia polegały na gwałcie oralnym i pieszczotach w połowie lat 80. Melville zaprzyjaźnił się z matką ofiary i regularnie odwiedzał rodzinę ofiary i często nocował w jej domu. To właśnie podczas jednego z noclegów Melville po raz pierwszy wykorzystał seksualnie chłopca. Nadużycia trwały następnie przez sześć do ośmiu miesięcy. Archidiecezja zgodnie z wymogami prawa zgłosiła nadużycie odpowiednim władzom.

W lutym 2007 r. Czwarta ofiara płci męskiej również złożyła pozew cywilny do Sądu Najwyższego Hrabstwa Kennebec w stanie Maine przeciwko Melville i diecezji Portland, w związku z wykorzystywaniem seksualnym ofiary przez Melville. Melville wykorzystywał seksualnie tę ofiarę, gdy ofiara była uczennicą St. Mary's School w Augusta w stanie Maine, między wrześniem 1986 a czerwcem 1988, zaczynając, gdy miał 12 lat. Melville zaprzyjaźnił się z ofiarą, kiedy był prześladowany w szkole. „Przyjaźń wkrótce przerodziła się w wykorzystywanie seksualne, zarówno w szkole, jak i na obozie należącym do Melville'a w środkowym Maine”.⁷⁵ W styczniu 2008 roku sąd wydał wyrok zaoczny przeciwko Melville'owi i nakazał mu zapłacić ofierze odszkodowanie w wysokości 4,2 miliona dolarów.

W 2005 roku diecezja Portland wysłała sprawę Melville'a do Watykanu, prosząc o jego laicyzację. W 2012 roku diecezja poinformowała, że prośba jest nadal w toku. Nie jest jasne, czy Melville został kiedykolwiek odwołany ze stanowiska.

Melville został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję w 2002 roku.

⁷⁵Ronda Erskine, *diecezja Portland w obliczu kolejnego pozwu o znęcanie się nad księdzem* , WCHS News (21 lutego 2007).

96. Johna Merzbachera

Data urodzenia: 2 listopada 1941 r
Seminarium
duchowne: Nie dotyczy
Data święceń: Nie dotyczy
Data zgonu: Nie dotyczy

Znane zadania:

~ 1960-1962 Nauczyciel, Highlandtown Elementary School, Baltimore, MD
~ 1963-1970 Nauczyciel, John Ruhurah Public School 228, Baltimore, MD
~ 1970-1972 Nauczyciel, Patterson Park Public School 13, Baltimore, MD
1972-1979 Nauczyciel, Gimnazjum Wspólnoty Katolickiej, Baltimore, MD

Streszczenie:

Merzbacher był najpierw świeckim nauczycielem w szkołach publicznych w Baltimore City, a następnie w Catholic Community Middle School w Locust Point. Wielokrotnie i brutalnie wykorzystywał dzieci w co najmniej dwóch szkołach w latach 60. i 70. XX wieku.

W 1993 roku kobieta zgłosiła, że Merzbacher wykorzystywał ją seksualnie w latach 1972-1975, kiedy była w klasach od szóstej do ósmej w Catholic Community Middle School. Rozmawiała z Biurem Prokuratora Generalnego 6 listopada 2019 r. Merzbacher był jej wychowawcą i nauczycielem języka angielskiego w szóstej klasie. Kiedy inni uczniowie jedli lunch na zewnątrz, Merzbacher przywiózł ją z powrotem do szkoły i zgwałcił. Codziennie wzywał ją do pokoju obok swojej klasy, aby zrobić sobie kawę i molestował ją lub gwałcił. Czasami wzywał innych chłopców i zmuszał ich do wykorzystywania seksualnego. Przyniósł broń do szkoły i trzymał ją, kładąc ją na kolanach. Czasami grał z pistoletem w rosyjską ruletkę, a raz strzelał w klasie nad głowami uczniów. Podawał jej i innym uczniom alkohol, który trzymał w ukryciu w klasie. Był agresywny w stosunku do wielu uczniów i bił ich podczas zajęć. Dyrektorką była siostra Eileen Weisman ze Sióstr Szkolnych de Notre Dame i Merzbacher, która zachowywała się w jej obecności obraźliwie i nieodpowiednio. Ofierze wydawało się, że Merzbacher kieruje szkołą i wszystko może uchodzić na sucho. Bił uczniów po pośladkach, wzywał dziewczęta i strzelał chłopcom w krocze z pistoletów na wodę na oczach Weismana i innych dorosłych, ale nigdy nie sprawiał kłopotów. Flirtował z Weismanem, a jeśli zaczepiał ją w sposób seksualny, mówiła „nie, John”. Kiedy Merzbacher rzuciła jednego z chłopców na ścianę przed nią, Weisman powiedział: „przestań, zrobisz mi krzywdę”. Pomimo tego, co widziała, wysłała dzieci do Merzbacher, aby „zajmowały się”, jeśli źle się zachowywały.

W latach 80. ofiara poszła zobaczyć się z Weismanem w katedrze, aby upewnić się, że Merzbacher nadal nie naucza. Rozmawiała z nią o jego znęcaniu się. Weisman powiedziała o Merzbacherze, że „ludzie się zmieniają” i że trudno jej uwierzyć, że nadużycia zdarzały się z tak dużą częstotliwością. Weisman powiedział jej, że Merzbacher już nie uczy, a ona musi zapomnieć o znęcaniu się i zająć się swoim życiem. Jakiś czas przed lutym 1988 roku ofiara po raz pierwszy zgłosiła nadużycie do Archidiecezji. Zgłosiła to ponownie w 1993 roku i pomogła przekonać wiele innych ofiar do rozmowy z władzami o tym, co zrobił im Merzbacher.

W 2018 i 2019 roku były ksiądz archidiecezji Baltimore i były student Merzbachera, William Mannion, udzielił wywiadu Biuru Prokuratora Generalnego. Opisał oburzające i niewłaściwe zachowanie Merzbachera. Mannion przypomniał sobie, jak Merzbacher wysłał ofiarę do szatni i był tam z nią sam na sam. W 1993 roku zobaczył ofiarę na stypie i zapytał ją, czy była ofiarą Merzbachera, a ona odpowiedziała, że tak. Mannion zgłosił nadużycie do archidiecezji. Mannion powiedział, że Weisman wiedziała o znęcaniu się i wierzy, że nic nie zrobiła, ponieważ została w jakiś sposób skompromitowana, prawdopodobnie seksualnie. Często bywała w klasie Merzbachera i traktowała go jako de facto wicedyrektora.

W 1994 roku Merzbacher został oskarżony w sądzie okręgowym miasta Baltimore o gwałt i wykorzystywanie seksualne ofiary. W 1995 roku ława przysięgłych miasta Baltimore skazała Merzbachera. Został skazany na cztery kary dożywocia plus dodatkowe dziesięć lat. W tamtym czasie prokurator stanowy w Baltimore City również oskarżył Merzbachera o znęcanie się nad trzynastoma innymi uczniami gimnazjum w latach 70., ale stan postanowił nie kontynuować ścigania tych przestępstw po tym, jak Merzbacher został skazany na dożywocie w pierwszym przypadku. Merzbacher nadal odbywa karę w chwili pisania niniejszego Raportu.

Sędzia John C. Eldridge, w zdaniu odrębnym w sprawach cywilnych wniesionych przez piętnaście domniemych ofiar Merzbachera, opisał w niezwykłych i przekonujących szczegółach złożone pod przysięgą zeznania dwunastu ofiar, które zostały złożone w sprawie zbrodni popełnionych przez Merzbachera na nich, gdy mieli 11 lat -, 12- i 13-letni uczniowie gimnazjów.⁷⁶

Jedna z ofiar zeznała, że Merzbacher po tym, jak jej ojciec skarżył się Merzbacherowi na pieszczoty podczas zajęć, Merzbacher była wściekła i „trzymała broń przy [jej] głowie i zgwałciła ją”.⁷⁷

⁷⁶ *Murphy v. Merzbacher*, 346 Md. 525, 543 (1997) (Eldridge, J., zdanie odrębne).

⁷⁷ *identyfikator* . o 544.

„Zmusił też studenta do zgwałcenia jej” i „powiedział [jej], że „jeśli kiedykolwiek komuś o tym powiesz, zabiję cię i całą twoją pieprzoną rodzinę w mgnieniu oka”. 78 –

Inna ofiara zeznała, że Merzbacher „pieścił [swoje] pośladki i inne miejsca intymne na oczach innych uczniów... i zmuszał go do pieszczenia uczennic”. 79 „Znęcał się nad nim fizycznie, kopiąc go, wykręcając mu rękę i rzucając w niego książkami”. 80 Pewnego wieczoru ofiara była w domu Merzbachera, a Merzbacher wepchnął go do łóżka i zgwałcił. 81 Kiedy błagał go, by przestał, Merzbacher powiedział mu „przyjąć to, co nadchodzi, albo cię zabiję”. 82 Dalej zeznał, że Merzbacher wielokrotnie groził, że go zabije, nawet po ukończeniu przez niego szkoły średniej. 83

Trzecia ofiara zeznała, że kiedy jechała po swojego chłopaka, Merzbacher wsiadł do samochodu, złapał ją za włosy, wyciągnął broń i zgwałcił. 84 Kiedy próbowała uciec, powiedział, że „odstrzeli [jej] pieprzony łeb”. 85 Następnie zmusił jej chłopaka do zgwałcenia jej i zagroził, że zabije ją, jej siostrę i jej chłopaka, jeśli powie. 86 W ciągu ośmiu miesięcy Merzbacher „zgwałcił [jej] około trzydzieści razy w Gimnazjum Społeczności Katolickiej lub w Straży Pożarnej w Rockaway Beach” i że „[za] każdym razem Merzbacher mówiła [jej], żeby nie mówiła ktokolwiek lub on zabiłby jej rodzinę. 87

Czwarta ofiara zeznała, że gdy była w ósmej klasie, Merzbacher „pieścił ją, podciągał spódniczkę, szczypał w piersi i wpychał jej fajkę do pochwy” oraz że Merzbacher „zgwałcił [ją] w Straży Pożarnej w Rockaway Beach”, a także „zmusił trzech uczniów do zgwałcenia jej”. 88 Ta ofiara dalej zeznała, że Merzbacher przynajmniej raz przystawił jej pistolet do głowy i że wielokrotnie groził, że ją zabije. 89

W sumie, jak szczegółowo opisał sędzia Eldridge, ponad tuzin uczniów zeznawało pod przysięgą w procesie cywilnym w 1994 r.

78 *identyfikator* .

79 *identyfikator* . o 545.

80 *identyfikator* .

81 *identyfikator* . w 546.

82 *identyfikator* .

83 *identyfikator* .

84 *identyfikator* .

85 *identyfikator* .

86 *identyfikator* .

87 *identyfikator* .

88 *identyfikator* . na 547.

89 *identyfikator* .

W latach 1972-1979 Merzbacher gwałcił je i torturował, a następnie groził śmiercią im i ich rodzinom, często celując pistoletem w ich głowy.

Oprócz zeznań podsumowanych przez sędziego Eldridge'a, istnieją dowody na to, że Merzbacher prześladował dziesiątki innych uczniów. Po aresztowaniu Merzbachera pod koniec 1993 r. Archidiecezja przeprowadziła dochodzenie w sprawie rzekomego zachowania Merzbachera, a w styczniu 1994 r. Wysłała list do prokuratora stanowego w Baltimore City, w którym zidentyfikowała 27 potencjalnych ofiar wykorzystywania seksualnego przez Merzbachera, opierając się głównie na wywiadach przeprowadzonych przez Archidiecezja prowadziła wówczas niedawno. Jednak ta lista potencjalnych ofiar nie obejmowała wielu osób zidentyfikowanych jako domniemane ofiary w postępowaniu karnym i cywilnym wszczętym w tym samym roku. Dokumentacja przedstawiona przez Archidiecezję w związku z obecnym dochodzeniem, w tym relacje prasowe zachowane w aktach Archidiecezji, identyfikuje imiennie ponad czterdzieści domniemanych ofiar nadużyć Merzbachera. Większość z tych rzekomych ofiar to byli uczniowie katolickiego gimnazjum, ale po aresztowaniu Merzbachera pewna liczba uczniów i rodziców uczniów szkół publicznych w Baltimore City, w których Merzbacher nauczał w latach 60. , przedstawił dodatkowe zarzuty wykorzystywania seksualnego. W 2010 roku, kiedy wydawało się, że Merzbacher może uzyskać ulgę po skazaniu w sądzie federalnym i zostać zwolniony z więzienia, kobieta zaniepokojona perspektywą jego potencjalnego zwolnienia napisała e-mail do archidiecezji, podając się po raz pierwszy jako ofiarą Merzbachera i stwierdzając, że nawet w tym dniu wiedziała, że było „wiele, wiele ofiar takich jak ja, które się nie zgłosiły”. Z akt archidiecezji wynika, że domniemane ofiary po raz pierwszy zidentyfikowały się dopiero w 2012 roku.

W swojej decyzji z 1997 roku Court of Appeals of Maryland ⁹⁰ orzekł stosunkiem głosów 5 do 2 w stosunku do sprzeciwu napisanego przez sędziego Eldridge'a (do którego dołączyła sędzia Irma Raker), że przedawnienie przedawniło ofiary, z których większość znajdowała się w mieli około 20 lub 30 lat, kiedy złożyli pozew w 1994 r., z dochodzenia roszczeń cywilnych przeciwko Merzbacher i archidiecezji. Trybunał odmówił uznania, że przedawnienie powinno być pobierane w tych przypadkach. Większość stwierdziła, że „żadna ława przysięgłych nie mogła stwierdzić, że [domniemane ofiary] działały w rozsądnym czasie po zaprzestaniu postępowania Merzbachera”. ⁹¹ Większość stwierdziła dalej, że ponieważ istnieje

⁹⁰W grudniu 2022 roku weszła w życie poprawka do konstytucji, zmieniająca nazwę Sądu Apelacyjnego Maryland na Sąd Najwyższy Maryland.

⁹¹identyfikator . o 541.

„absolutnie nie ma dowodów na to, że Merzbacher groził [domniemanym ofiarom] lub że on zaangażowany w jakiegokolwiek jawne czyny po 1980 r.”, twierdzona przez ofiary obawa przed odwetem była „bezpodstawna”.⁹²

W odniesieniu do tych wniosków sędzia Eldridge napisał w swoim zdaniu odrębnym:

Opis strachu powodów przed odwetem przez większość jako „bezpodstawny” jest całkowicie zdumiewający. Każdemu z powodów grożono śmiercią przez Merzbachera. Groził też, że zabije ich rodziny. Groźby zostały „uzasadnione” poprzez przyłożenie im pistoletu do głowy, strzelanie z pistoletu w ich obecności, strzelanie z pistoletu nad ich głowami, znęcanie się fizyczne, użycie noża oraz przyprowadzenie kogoś, kto powiedział uczniom, że Merzbacher zabił ojca dziewczynki, ponieważ dziewczynka skarżyła się na Merzbachera. Nie wiem, jak groźby Merzbachera mogłyby być bardziej „uzasadnione”, gdyby nie spełnił ich i nie zabił jednego lub więcej powodów.

Pogląd większości, że powodowie działali nierozsądnie, zgodnie z prawem, kiedy nie zgłosili się przed upływem terminu przedawnienia, a zatem przed zatrzymaniem Merzbachera, świadczy o niezrozumiałym lekceważeniu efektu przymusu trzymania pistoletu przy głowie, a zwłaszcza do głowy dziecka. Po prostu nie mogą pojąć braku zrozumienia przez większość strachu, jaki zachowanie takie jak Merzbachera może rozsądnie zaszczyć w młodych ofiarach gwałtu i wykorzystywania seksualnego.⁹³

Ofiary znosiły dziesięciolecia cierpienia i przypisują swój ból temu, że byli wykorzystywani seksualnie, bici, poniżani i grożono im śmiercią przez Merzbachera, kiedy byli dziećmi. W 2010 roku *Baltimore Sun* poinformowało, że zmarły co najmniej trzy ofiary Merzbachera

przed 50 rokiem życia po ciężkiej depresji lub zmaganiu się z substancjami _ nadużywać. Wielu innych pisało o podobnych zmaganiach, o wstydzie, strachu i traumy, której nadal doświadczali, nawet jako dorośli w średnim wieku, w związku z wykorzystaniem któremu poddał ich Merzbacher.

Główną obawą jest to, dlaczego archidiecezja nie podjęła działań w celu ochrony uczniów i uczniów

w szczególności, dlaczego Weisman pozwolił Merzbacherowi kontynuować. Liczni studenci, a także

nauczyciel w szkole zeznawał pod przysięgą w związku z procesem cywilnym, że oni lub ich rodzice donieśli siostrze Weisman o znęcaniu się nad Merzbacherem. Ponadto co najmniej trzech studentów

zeznowali pod przysięgą i/lub twierdzili w swoich skargach, że siostra Weisman była osobiście świadkiem

Merzbacher bije je lub wykorzystuje seksualnie. Poszkodowana opisała zdarzenie, w którym przebywała

po szkole, żeby wyczyścić gumki, a Merzbacher zamknął drzwi do klasy. Następnie wykorzystał seksualnie

⁹²*identyfikator* . pod adresem 541-42.

⁹³*identyfikator* . w 563-64 (Eldridge, J., sprzeciw).

ją, w tym gryzienie jej piersi. Zaczęła krzyczeć, w wyniku czego Weisman otworzył drzwi i kazał Merzbacherowi przestać. Weisman powiedział Merzbacherowi, że powiedziała mu, że nie wolno mu zamykać drzwi. Powiedziała ofierze, żeby więcej nie zostawała po szkole. Ciotka ofiary powiedziała Weismanowi o swoich obawach związanych z tym, że Merzbacher zwraca uwagę na młode dziewczyny. Rodzice również powiedzieli Weismanowi o swoich obawach, a spotkanie odbyło się gdzieś w 1973 lub 1974 roku.

Istnieją dodatkowe dowody na to, że na początku 1974 r. sama archidiecezja miała rzeczywistą wiedzę na temat niektórych obaw dotyczących postępowania Merzbachera. Istnieją dowody na to, że w tamtym czasie Archidiecezja otrzymała raporty, że Merzbacher przyniósł do szkoły broń i alkohol, i faktycznie Merzbacher został na krótko umieszczony na urlopie administracyjnym w lutym 1974 r., aby szkoła lub archidiecezja mogły zbadać te obawy. Nauczyciel w szkole, Gary Homberg, był co najmniej jednym ze źródeł tych informacji o Merzbacherze, chociaż powiedział, że dostarczył archidiecezji znacznie obszerniejsze informacje na temat niewłaściwego postępowania Merzbachera, niż sama archidiecezja przyznała. W 1995 roku złożył oświadczenie pod przysięgą w związku z procesem cywilnym, w którym zeznał, że na początku 1974 roku podczas spotkania we własnym domu poinformował Weismana i dwóch księży, w tym jednego przydzielonego do samej archidiecezji, że osobiście obserwował, jak Merzbacher angażował się w wykorzystywanie seksualne wielu studentów płci męskiej i żeńskiej, i że słyszał plotki o gwałceniu uczniów przez Merzbachera. Poinformował również Weismana i dwóch księży, że jeden ze studentów doniósł mu niedawno bezpośrednio, że „John Merzbacher go gwałci i grozi, że go zabije, jeśli komukolwiek powie”. Homberg zeznał dalej, że po przekazaniu tej informacji Weisman i dwaj księża odbyli prywatną rozmowę, a następnie poinformowali go, że może „nadal pracować jako nauczyciel w szkole”, ale tylko pod warunkiem, że „nie będę nikomu wspominał o moje obserwacje dotyczące nadużyć seksualnych Johna Merzbachera, zarzuty i pogłoski o Johnie Merzbacherze lub wiedza szkoły lub kościoła na temat tych zarzutów”. Zeznał, że następnie zrezygnował i wkrótce potem opuścił Kościół katolicki.

Homberg był przesłuchiwany przez Biuro Prokuratora Generalnego w październiku 2019 r. Kiedy zaczął uczyć, był „oszołomiony” zachowaniem i traktowaniem uczniów przez Merzbachera. Merzbacher używał słów takich jak „włóczęga”, „kurwa”, „dziwka” i „pióropijca” w obecności uczniów i wokół uczniów w ciągu dnia szkolnego. Homberg widział, jak Merzbacher chwycił chłopców za krocze i dziewczęce piersi przed i po szkole. Widział także, jak Merzbacher szczypał uczniów i wyciągał ich za włosy z klasy. Merzbacher zaczął opiekować się chłopcami z szóstej klasy, tak że do ósmej

w klasie byliby jego „bandytami” i bili ludzi dla niego. Kiedy Merzbacher powiedział coś niestosownego w obecności Weismana, mówiła z dezaprobatą „John” i odchodziła. Kiedy Homberg po raz pierwszy zgłosiła nadużycie Weismana, powiedziała, że trudno jej w to uwierzyć, ale że zbadają sprawę i wrócą do niego. Został przesłuchany przez prawnika archidiecezji, który później został sędzią. Przypomnił sobie, że prawnik robił dużo notatek. Nie wiedział, że ktokolwiek inny jest przesłuchiwany, w tym studenci.

22 lutego 1974 r. Joseph McCurdy, który był wówczas prawnikiem archidiecezji, a później został sędzią sądu okręgowego, napisał dwa listy, jeden skierowany do prawnika Merzbachera, w którym stwierdził, że Merzbacher nie przebywa już na urlopie administracyjnym i powinien wrócić do pracy, a drugi skierowany do Homberga o rozwiązanie stosunku pracy w szkole. Chociaż Archidiecezja powiedziała, że ona lub szkoła zbadala zarzuty dotyczące przyniesienia przez Merzbachera broni i alkoholu do szkoły, i chociaż notatki sporządzone później sugerują, że Weisman, dwóch księży i sędzia McCurdy byli zaangażowani w śledztwo, Archidiecezja nie wydaje się mieć przedstawił Biuru Prokuratora Generalnego wszelkie dokumenty wygenerowane w trakcie dochodzenia inne niż dwa listy wysłane przez sędziego McCurdy'ego. Jakikolwiek dochodzenie mogło zostać przeprowadzone w 1974 r., nie ma dowodów na to, że archidiecezja przesłuchiwała uczniów lub rodziców w sprawie zachowania Merzbachera. Jak wspomniano powyżej, około tuzina byłych studentów zeznało w procesie cywilnym w 1994 r., że Merzbacher groził, że ich zastrzeli i/lub trzymał na muszce. Co więcej, wielu uczniów, w tym pewna liczba, która nie była powodem w postępowaniu cywilnym, opisała incydent, w którym Merzbacher wystrzelił z broni w szkole, a wielu uczniów pamięta również, jak Merzbacher przynosił alkohol do szkoły i przechowywał go w pudełku zaprojektowanym tak, aby wyglądało jak książka. Według relacji z procesu karnego Merzbachera, która ukazała się w *Baltimore Sun* w 1995 roku, sędzia McCurdy zeznał, że nie brał osobiście udziału w żadnym śledztwie w sprawie Merzbachera ani Homberga; że dwa listy, które napisał, były oparte na dostarczonych mu informacjach; i że chociaż przypomniał sobie obawy związane z przynoszeniem przez Merzbachera broni palnej do szkoły, nie został poinformowany o żadnych zarzutach, że Merzbacher był zaangażowany w wykorzystywanie seksualne uczniów.

Tymczasem archidiecezja odmówiła ujawnienia powodu rozwiązania stosunku pracy z drugim nauczycielem. Notatki z 1993 roku wskazują, że w tym czasie Weisman powiedział urzędnikom archidiecezji, że nauczyciel mieszkał z innym nauczycielem płci męskiej, ale obaj nauczyciele „zostali zwolnieni z powodów takich jak „słaba frekwencja ”.” W 1994 r. Archidiecezja poinformowała

do Biura Prokuratora Stanowego, że wszelkie akta personalne Homberga i innego nauczyciela prowadzone w Gimnazjum Wspólnoty Katolickiej wydają się być już dawno odrzucone. Chociaż wygląda na to, że Archidiecezja w grudniu 1993 r. sporządziła pewne akta personalne dwóch nauczycieli, które prowadziła we własnych biurach, nie wydaje się, aby Archidiecezja przedstawiła takie akta Biuru Prokuratora Generalnego w związku z obecnym dochodzeniem.

Do czasu aresztowania Merzbachera pod koniec 1993 roku Weisman służył przez ponad dziesięć lat jako dyrektor szkoły katedralnej w północnym Baltimore. Zgodnie z artykułem z 12 stycznia 1994 roku w *Baltimore Sun*, siostra Weisman zaprzeczyła jakiegokolwiek wiedzy o wykorzystywaniu seksualnym uczniów przez Merzbachera na spotkaniu, które odbyło się poprzedniego dnia z ponad 200 rodzicami w Cathedral School. *The Sun* poinformował, że po zaprzeczeniu zarzutom Weisman otrzymał owację na stojąco od obecnych rodziców. Od tego czasu Weisman odmówił składania dalszych oświadczeń. Nie została zdezonizowana w postępowaniu cywilnym ani nie została wezwana jako świadek w procesie karnym Merzbachera.

W tym okresie archidiecezja wskazywała lub przynajmniej sugerowała, zarówno w swoich publicznych oświadczeniach, jak i w kontaktach z ofiarami i innymi byłymi uczniami Katolickiego Gimnazjum, że sama prowadziła dochodzenie w sprawie domniemanej wiedzy Weismana i domniemanego braku działania. W artykule *Sun* z 12 stycznia 1994 r. rzecznik Archidiecezji stwierdził, że „energicznie bada sprawę”, a w oczekiwaniu na to dochodzenie wielu rodziców Szkoły Katedralnej podobno wyraziło zaufanie do *Sun*, „że dowody *oczyściłyby* głównego”.

W lutym 1996 roku kurator szkolnictwa Archidiecezji odbył rozmowę telefoniczną z jedną z rzekomych ofiar Merzbachera i w notatkach z tej rozmowy opisał ofiarę jako chcącą „jej funta mięsa” (moja interpretacja) od Eileen Weisman” i jako „pełen gniewu” w stosunku do siostry Weisman. Domniemana ofiara „[nie] rozumie”, napisał nadinspektor, „dlaczego nie pociągamy [Siostry Weisman] do odpowiedzialności”. Zgodnie z notatkami superintendenta, „wyjaśniłem, że wyniki dochodzenia [wcześniej prowadzonego przez Archidiecezję] i zebranie konkretnych faktów nie wskazywało na to, że [siostra Weisman] była dyrektorem była niewłaściwa”. Zgodnie z listem, który domniemana ofiara przesłała kuratorowi tydzień później, nadinspektor wskazał również podczas rozmowy telefonicznej w lutym 1996 r., że „wyniki” śledztwa, do których

były „prywatne i nie mogą zostać ujawnione”. Na spotkaniu w 2002 roku z tą samą domniemaną ofiarą, kardynał Keeler, zgodnie z notatkami kardynała ze spotkania, wyraził „zakłopotanie brakiem zgodności” między tym, co ofiara twierdziła na temat wiedzy siostry Weisman na temat nadużyć w Gimnazjum Społeczności Katolickiej a Własna wiedza kardynała o pracy siostry Weisman w Szkole Katedralnej.

Niemniej jednak, inny urzędnik archidiecezji przyznał się do „dyskomfortu” w 2002 r., kiedy Siostra Weisman nadal pełniła funkcję dyrektora Szkoły Katedralnej, a w roku szkolnym 2002-2003 Siostra Weisman ogłosiła przejście na emeryturę. W 2012 roku Archidiecezja przyznała, najwyraźniej po raz pierwszy, że Siostra Weisman wycofała się ze swojej roli w Szkole Katedralnej na zalecenie Niezależnej Rady Rewizyjnej Archidiecezji, którą Archidiecezja ustanowiła w 1993 roku, mniej więcej w czasie aresztowania Merzbachera. badanie zarzutów wykorzystywania dzieci i doradzanie jej w sprawach związanych z ochroną dzieci.

Chociaż Archidiecezja powiedziała ofiarom i opinii publicznej w latach 90., że zbadała zarzuty dotyczące Weismana i doszła do wniosku, że kontynuowanie przez nią funkcji dyrektora szkoły nie było niewłaściwe, Archidiecezja mogła w rzeczywistości nie przeprowadzić takiego dochodzenia. W 2012 r. Archidiecezja przyznała, najwyraźniej po raz pierwszy, że „żadna merytoryczna dyskusja ani wnioski dotyczące s. Eileen nie miały miejsca” przed 2002 r. W artykule z *Baltimore Sun* z 25 listopada 2012 r. historia postępowania Archidiecezji z zarzutami wobec Siostry Weisman. Przewodniczący Niezależnej Komisji Rewizyjnej powiedział reporterowi w 2012 roku, że do 2002 roku Archidiecezja pozwalała sprawie rzekomej wiedzy Siostry Weisman o nadużyciach „prześlizgiwać się [] między szczelinami”.

Oprócz wykorzystywania seksualnego swoich uczniów w Catholic Community School, Merzbacher wykorzystywał seksualnie dzieci w John Ruhurah. W dniu 21 maja 2019 roku Biuro Prokuratora Generalnego przesłuchało kobietę w sprawie wykorzystywania seksualnego przez Johna Merzbachera, gdy była w jego klasie 6 w John Ruhurah School w roku szkolnym 1969/1970. Merzbacher często ją wykorzystywał przez cały rok szkolny. Regularnie zabierał ją do szatni obok klasy. W środku pocałował ją, pchnął na półkę, na której stały pudełka śniadaniowe, zdjął jej spodnie i kalesony i zaczął ją pieścić. Wyciągnął swojego penisa i potarł i pchnął ją i próbował penetracji. Innym razem Merzbacher odwiózł dzieci do domu z meczu piłki nożnej i podrzucił innych jako pierwszych. Kazał jej usiąść na przednim siedzeniu, a potem ją pieścił. Pewnego razu po szkole Merzbacher powiedział mu, że zabije ją ręką, jeśli komukolwiek powie

na jej szyi. Merzbacher miał krąg starszych chłopców, którzy kręcili się wokół niego. Przyniósł do szkoły pistolet i pokazał im go, a także nazistowskie akcesoria. Pił też alkohol w klasie. Merzbacher stosował przemoc fizyczną w klasie i często uderzał jednego chłopca w głowę podczas zajęć. Zachęcał również do przemocy w swoim kręgu i kazał jednemu ze starszych chłopców ciągnąć ofiarę po podłodze za włosy. Biorąc pod uwagę ciągłe znęcanie się i krzyki, ofiara jest pewna, że inni nauczyciele na piętrze musieli wiedzieć, że coś jest nie tak. Ofiara powiedziała doradcy w swojej następnej szkole, a później rozmawiała z organami ścigania, kiedy Merzbacher został oskarżony.

Kobieta została przesłuchana 10 marca 2020 r. I powiedziała, że będąc w szóstej klasie w John Ruhurah School, Merzbacher groził klasie bronią, a także pewnego razu dotknął jej piersi.

W trakcie tego śledztwa John Merzbacher był przesłuchiwany w Zakładzie Karnym Wschodnim, gdzie odbywa karę. Zaprzeczył, że zrobił coś złego i powiedział, że raczej odmówi zwolnienia warunkowego niż przyzna się do winy. Powiedział, że sugerowanie, że Weisman wiedział cokolwiek o zarzutach, było „okropne”. Zapytany o oskarżenia z lat 70., powiedział, że nauczyciel Charles Peck zgłosił szkole, że Merzbacher wykorzystał seksualnie młodą dziewczynę. Po tygodniowym dochodzeniu, które polegało na przesłuchaniu przez Weismana kilku uczniów, Weisman zwolnił Pecka. Drugi nauczyciel, Homberg, złożył podobny raport. Weisman powiedział Merzbacherowi, żeby zatrudnił prawnika. Tak zrobił, a jego prawnik rozmawiał z prawnikami Archidiecezji i powiedział, że „wszystko zostało załatwione”. Weisman skontaktował się z nim w ciągu jednego lub dwóch dni od raportu Homberga i powiedział mu, żeby wrócił do pracy. Tydzień później zwolniła Homberga. Nikt w żadnym momencie nie kwestionował Merzbachera.

Merzbacher nie został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję; do tej pory Archidiecezja umieściła tylko duchownych na liście wiarygodnych oskarżonych, a Merzbacher był nauczycielem świeckim.

97. Ojciec Józef V. Messer

Data urodzenia: styczeń 1924
Seminarium
duchowne: Seminarium Góry Mariackiej
Data święceń: 27 maja 1961
Data zgonu: 16 lipca 2014 r

Znane zadania:

1961-1970 Współpracownik, St. Clare, Essex, MD
1970-1982 Zastępca pastora kościoła św. Jana Ewangelisty, Severna Park, MD
1982-1986 Associate Pastor, St. William of York, Baltimore, MD
1986-1994 Associate Pastor, Kościół Dobrego Pasterza, Glen Burnie, MD
1994-2007 Emerytowany i rezydent, Kościół Dobrego Pasterza, Glen Burnie, MD

Streszczenie:

7 stycznia 2008 r. Ofiara zgłosiła, że była wykorzystywana seksualnie przez Messera w 1975 lub 1976 r., Kiedy miał około 16 lub 17 lat. Nadużycia obejmowały gwałt, gwałt oralny i pieszczoty narządów płciowych i miały miejsce w biurze Messera na plebanii w St. John. Nadużycia miały miejsce w każdą sobotę przez cały rok. Ofiara pamiętała płacz podczas i po znęcaniu się oraz to, że Messera to nie obchodziło. Ofiara pamiętała również, że inni księża w kościele wpuszczali go na plebanie i wierzył, że przynajmniej jeden z nich wiedział o wykorzystywaniu w tamtym czasie. Ofiara uważała również, że mogły istnieć inne ofiary, ale nie podała żadnych nazwisk. Archidiecezja złożyła obowiązkowe zawiadomienie władz o nadużyciu.

12 marca 2008 archidiecezjalni śledczy spotkali się z Messerem w Mercy Ridge Retirement Community, gdzie wtedy mieszkał. Według podsumowania spotkania, Messer „zdecydowanie zaprzeczył jakiegokolwiek niewłaściwemu dotykaniu jakiegokolwiek osoby nieletniej”.

Po spotkaniu z Messerem śledczy z Archidiecezji „stwierdzili, że zarzut ten nie jest wiarygodny”.

3 listopada 2008 r. pełnomocnik ofiary napisał do prawnika Archidiecezji z dalszymi dowodami potwierdzającymi. Niedawno przeprowadzili wywiad z kolegą szkolnym ofiary, który twierdził, że „pewnego razu [kiedy] wracali do domu ze szkoły”, kolega z klasy zauważył, że ofiara „dziwnie chodzi”. Po początkowej odmowie odpowiedzi, co było nie tak, ofiara ostatecznie powiedziała swojemu koledze z klasy, że „ojciec Joe zmusił go do uprawiania seksu oralnego i włożył penisa” w „tyłek” ofiary. Następnie ofiara pokazała koledze z klasy „krew w bieliźnie” i

zaczęła płakać. Kolega z klasy namawiał ofiarę, by „poinformowała przybraną matkę”. Jednak ofiara „bała się powiedzieć

jego przybranej rodzinie”, ponieważ Messer powiedział mu, że „[i] jeśli powie komukolwiek, [Messer] pobije go lub każe mu bić ktoś inny i pójdzie do piekła”. Według kolegi z klasy, ofiara „bardzo bała się ojca Joe”. Był też przerażony perspektywą pójścia do piekła. Kolega z klasy twierdził, że przed znęcaniem się ofiara „była bardzo szczęśliwym dzieckiem. Był bardzo optymistyczny i przyjacielski”. Jednak po nadużyciu ofiara „stała się bardzo odległa i niestabilna emocjonalnie”.

10 marca 2009 r. prawnik archidiecezji napisał do prawnika ofiary i powiedział: „Chcielibyśmy porozmawiać bezpośrednio z [kolegą ze szkoły ofiary].... Po rozmowie z nim zrobimy to

ustosunkować się do Twojego wniosku o mediację”. Archidiecezja powiedziała również adwokatowi ofiary: „Jesteśmy głęboko przekonani, że ważne jest, abyśmy rozmawiali z [kolegą ze szkoły] niezależnie, bez twojej obecności”. 1 października 2009 r. i ponownie 24 listopada 2009 r. Archidiecezja napisała listy do kolegi szkolnego ofiary, wskazując, że chce się z nim spotkać, „aby dowiedzieć się więcej o informacjach, które możesz mieć na temat [ofiary]”. Z archidiecezji nie wynika, czy archidiecezji udało się przeprowadzić wywiad z kolegą szkolnym ofiary.

Messer nie został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję.

98. Ojca Ronalda Michauda

Data urodzenia: 13 lutego 1947 r
Seminarium
duchowne: St Thomas, Bloomfield, Connecticut; Mariackiego, Baltimore, MD
Data święceń: 19 maja 1973
Data zgonu: Nie dotyczy

Znane zadania:

1972-1973 Diakon, Sanktuarium Małego Kwiatka, Baltimore, MD
1973-1976 Zastępca pastora kościoła św. Anny, Hagerstown, MD
lata 70 Kapelan St. Maria Goretti High School, Hagerstown, MD
Temp. Zastępca pastora Kościoła Najświętszej Marii Panny, Cumberland, MD
1976 Associate Pastor, St Rose of Lima, Baltimore, MD
1976-1978 św. Ignacego, Sanford, ME; St. Andre's, Biddeford, ME; Św. Jacka, Westbrook, ja; Św. Józef, Sinclair, ME; Święta Rodzina, Daigle, JA
1979-1989

Streszczenie:

W 1989 roku mężczyzna zgłosił, że Michaud wykorzystał go seksualnie w 1974 roku, gdy był nastolatkiem

chłopak. W czasie nadużyć obowiązki Michauda w parafii św. Anny obejmowały pewną rolę jako kapelan w Liceum św. Marii Goretti, które znajdowało się na terenie parafii. Ofiara opisał Michauda jako manipulanta i powiedział, że postrzega młodych ludzi jako przyjaciół. Opisał

trzy incydenty. Za pierwszym razem, gdy Michaud jechał pod wpływem alkoholu, a ofiara była w samochodzie

siedzenie pasażera. Michaud masturbował się i pytał, czy to przeszkadza ofierze. Drugi raz był w rektoracie. Za trzecim razem ofiara obudziła się z ręką Michauda w bieliźnie i skonfrontował się z nim. Michaud później próbował wyjaśnić frustracje związane z byciem księdzem.

Poszkodowany sam powiadomił organy ścigania. Archidiecezja skontaktowała się z diecezją łomżyńską

Portland w stanie Maine, gdzie służył wówczas Michaud. Diecezja Portland usunęła Michauda z ministerstwa i wysłał go na badania i leczenie. ██████████ Portland jest wymieniona w serii odręcznych notatek z 1989 roku. Notatki są częściowo nieczytelne, ale można wyczytać następujące zwroty: „wypierał się jednak tych samych informacji – przyznaje się do alkoholu... w obecności młodzieży

ale bez wzruszających incydentów w Maine – jeszcze 18 lat i starszych i nie podlegających zgłoszeniu – incydenty w Seminarium

też...młodzieżowa pedofilia – efebofilia – nie są przekonani, że wiedzą wszystko. ... rozmawiał z

terapeuta." Niedatowane notatki mówiły „u św. Łukasza nie radzi sobie dobrze na terapii”.
Notatki z 10 stycznia

1989, z „[REDAKTOR]Portland” na górze, napisano „widziałem Rona Michauda... – nie przyznaje się, a następnie przyznał się do masturbacji, zaprzecza jakimkolwiek innym czynnościom poza tym... powiedział, że jest wiele zaprzeczeń i

potrzebuje pomocy...Ron poprosił o natychmiastowe LOA, wdzięczny...ocenę JAK NAJSZYBCIEJ”. Diecezja Portland udzieliła urlopu, a wydziały Michauda zostały usunięte.

W 2007 roku mężczyzna złożył pozew przeciwko Michaudowi i diecezji Portland w oparciu o wykorzystywanie seksualne przez Michauda w połowie lat 80., kiedy ofiarą był ministrant w parafii św. Jacka w Westbrook w stanie Maine. Michaud całował go i pieścił wiele razy w Westbrook i po tym, jak Michaud został przeniesiony do St. Joseph's. Michaud częstował go alkoholem i wykorzystywał seksualnie. Diecezja zgodziła się na nieujawnioną kwotę, a Michaudowi nakazano zapłacić 4,4 miliona dolarów.

W 2018 roku mężczyzna powiedział Biuru Prokuratora Generalnego, że w latach 70., gdy miał 13 lat, był wykorzystywany seksualnie przez Michauda. W soboty uczęszczał na zajęcia CCD w St. Rose of Lima. Jego rodzice lub inny rodzic korzystający z carpoolingu zawiózł go i odebrał. Po jednej z lekcji Michaud zabrał go do prywatnej klasy i „potarł jego intymne części ciała”. Następnie zgwałcił chłopca oralnie. Michaud zapewnił go, że wszystko jest w porządku i powiedział, żeby nikomu nie mówił, bo jego rodzice byliby wściekli, a przyjaciele by się z niego śmiali. Ksiądz powiedział też, że ludzie mu nie uwierzą i zostanie nagrodzony, jeśli nikomu nie powie. Michaud znęcał się nad nim jeszcze trzy do czterech razy po zajęciach. Ostatnim razem Michaud zmusił chłopca do uprawiania z nim seksu oralnego, co spowodowało, że wybiegł z pokoju z płaczem. Ofiara uważa, że Michaud został złapany z innym chłopcem kilka miesięcy później, a następnie został wywieziony ze stanu.

W 2019 roku kobieta zgłosiła, że Michaud wykorzystywał ją seksualnie w St. Rose of Lima w latach 1965-1967. Przypomniała sobie, że Michaud odwiedził ją w domu jej ojca, była z nim sama, a on próbował ją pocałować. Miała dodatkowe negatywne wspomnienia na jego temat, ale nie były one jasne.

W 2021 roku mężczyzna złożył pozew przeciwko diecezji Portland w związku z wykorzystywaniem seksualnym przez Michauda w latach 80., kiedy był nastolatkiem w St. Andre's w Biddeford.

Michaud służył z innym wiarygodnie oskarżonym księdzem, Lou Affricą, w St. Ann, który był opisywany jako „dom imprezowy” w czasie, gdy Affrica tam był. Affrica podawała alkohol nieletnim dziewczętom. Michaud został opisany w jednym z wywiadów w związku z Affricą jako „zadzierający” z dziewczynami.

Dokumenty wskazują, że w listopadzie 1975 roku Michaud poprosił kanclerza Francisca Murphy'ego o pozwolenie na wstąpienie do Towarzystwa Misyjnego św. Jakuba na okres pięciu lat. Nie ma zapisu odpowiedzi. W styczniu 1976 roku Michaud został tymczasowo powołany do kościoła Mariackiego.

Arcybiskup Borders zażądał przeniesienia Michauda do diecezji Portland w stanie Maine w 1978 r. Nie ma wzmianki o powodach tej prośby, ale biskup Edward O'Leary z Portland przyjął Michauda z trzyletnim okresem próbnym. Na końcu swojego listu do Borders, w którym zaakceptował Michauda, O'Leary powiedział „ze szczerym uznaniem za twoją otwartość w tej sprawie”. W 1982 roku Michaud został inkardynowany do diecezji Portland.

Michaud został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezję w 2002 roku. Diecezja Portland publicznie ogłosiła, że Michaud został wiarygodnie oskarżony i że jego nazwisko zostało przekazane Watykanowi do laicyzacji w 2007 roku.

99. Ojciec William Migliorini

Data urodzenia: 8 grudnia 1924
Seminarium
duchowne: Nieznany
Data święceń: 1959
Data zgonu: 19 marca 1992

Znane zadania:

1959-1965	Klara, Essex, MD Associate Pastor, Sanktuarium Najświętszego Serca,
1965-1973	Baltimore, MD
1973-1975	Kościół św. Piusa X, Baltimore, MD
1975-1981	Pastor kościoła św. Rity, Dundalk, MD
1981-1991	Św. Patryk, Havre de Grace, MD

Streszczenie:

W 1995 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez Miglioriniego i innego księdza w latach 60., kiedy miał 13 lat i był ministrantem w Sacred Heart w Baltimore. Archidiecezja złożyła upoważniony raport władzom. W 2002 roku ofiara przekazała dodatkowe informacje. Powiedział, że oprócz Miglioriniego trzy inne osoby, w tym dwóch innych księży, uczestniczyły lub wiedziały o wykorzystywaniu, które miało miejsce przez trzy lub cztery lata, począwszy od wieku 11 lub 12 lat. Mężczyźni poczęstowali go winem, położyli na podłodze, a następnie zgwałcili. Nadużycia miały miejsce w czterech miejscach: Sanktuarium Najświętszego Serca, domek w Pensylwanii należący do Migliorini, w domu przy York Road oraz w domu sprawcy niebędącego księdzem. Pewnego razu ręce ofiary zostały odcięte w walce z zalotami Miglioriniego i innego księdza, a Migliorini zabrał go do szpitala. Powiedział, że były inne ofiary, ale nie znał ich nazwisk. Archidiecezja uzupełniła swój pierwotny raport.

Ksiądz, którego ofiara zidentyfikowała jako wiedzącego o nadużyciu, potwierdził, że Migliorini był właścicielem domku w Pensylwanii w latach 60. i że inne lokalizacje były dokładne. Powiedział również, że czwarty mężczyzna wymieniony przez ofiarę, który nie był księdzem, był parafianinem Najświętszego Serca. Ta osoba zmarła w 2002 r. Migliorini również zmarł w 2002 r., a drugiego księdza nie udało się zidentyfikować.

W 2019 roku kobieta zgłosiła, że była wykorzystywana seksualnie przez Migliorini, gdy była dzieckiem uczęszczającym do Najświętszego Serca pod koniec lat 60. Migliorini przywarł do niej i pieścił jej piersi. Archidiecezja złożyła upoważniony raport władzom.

Migliorini został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję w 2019 roku.

100. Ojciec John Joseph Mike Jr.

Data urodzenia: 27 kwietnia 1949 r
Seminarium
duchowne: Seminarium Mariackie
Data święceń: 10 maja 1975
Data zgonu: Nie dotyczy

Znane zadania:

1971-1972 Seminarzysta Matki Bożej Królowej Pokoju
1973-1974 Seminarzysta stażysta, Narodzenia, Timonium, MD
1974-1975 Diakon, Przenajdroższej Krwi, Baltimore, MD
Pastor stowarzyszony, Kościół Wniebowstąpienia,
Halethorpe, MD
1975-1981
1981-1987 Zastępca proboszcza parafii St. Louis, Clarksville, MD
1987-1988 Asystent rezydenta, St. Mary's Church, Newington, CT

Streszczenie:

Do tej pory co najmniej siedem ofiar zgłosiło nadużycia ze strony Mike'a między około 1975 a 1987 rokiem. Wszystkie te ofiary to nastoletni chłopcy w wieku od 13 do 17 lat. Prawie wszyscy chłopcy byli ofiarami sadystycznej przemocy fizycznej dla seksualnej satysfakcji Mike'a. Mike został pociągnięty do odpowiedzialności karnej tylko za jeden akt fizycznego znęcania się nad jednym z dzieci w 1987 roku, za który przyznał się do winy i otrzymał okres próbny. Co najmniej jedna ofiara była znana księdzu Josephowi Maskellowi, innemu sprawcy opisanemu w tym Raporcie, w 1980 roku, ale Maskell nie zgłosił takiego nadużycia, a zamiast tego Mike przeniósł się do nowej parafii.

W kwietniu 1987 r. rodzice ofiary spotkali się z Archidiecezją, aby zgłosić, że ich 17-letni syn został poddany „próbie tortur” przez Mike'a w czerwcu 1986 r. w parafii St. Louis w Clarksville w stanie Maryland. Ofiara powiedziała rodzicom, że „test” polegał na zdjęciu przez Mike'a ubrania ofiary, zakuciu go w łańcuchy i związaniu rąk, zmuszeniu go do biegania z kłodą przyczepioną do ramion, przywiązaniu go do drzewa i biczowaniu. Mike związał również ręce ofiary za plecami i umieścił ją twarzą w dół na tylnym siedzeniu samochodu w upalny letni dzień z zamkniętymi wszystkimi oknami. Inny akt tortur podczas tego incydentu polegał na tym, że ofiara „miała sznur zawiązany wokół szyi, przez kajdanki, z rękami skutymi za plecami, a następnie owiniętymi wokół jego stóp. Kazano mu leżeć na brzuchu z wygiętym ciałem, nie mogąc się zbytnio poruszyć, ponieważ spowodowałoby to zaciśnięcie liny na jego szyi”. Ofiara „opowiadała, że jego plecy i klatka piersiowa były tak pocięte, że nie był w stanie wziąć prysznic”. Rodzice ofiary widzieli pręgi na ciele swojego syna i nie pozwolili synowi wrócić do Mike'a, nawet gdy Mike o to prosił.

Po tym Mike kilka razy zbliżał się do ofiary, nalegając na „kolejny dzień, testowania”, ale ofierze udało się go uniknąć. Rodzice ofiary początkowo nie zgłaszali incydentu, mając nadzieję, że było to jednorazowe zdarzenie. Jednak pod koniec marca 1987 roku ciotka ofiary zadzwoniła do jego matki i powiedziała, że przeczytała stronę z pamiętnika swojego 16-letniego syna, na której jej syn opisał podobne znęcanie się przez Mike'a w St. Louis. Ciotka zauważyła pręgi na piersi i plecach syna. Jej syn napisał, że Mike wbił mu szpilkę, wylał wosk na jego plecy, związał go, biczował i wiosłował ponad 150 razy, kiedy miał na sobie tylko przepaskę biodrową dostarczoną przez Mike'a.

Do nadużyć doszło w pokoju Mike'a na plebanii oraz w sali gimnastycznej parafii. Mike przysiągł chłopcu dochować tajemnicy, twierdząc, że jeśli powie rodzicom, umrą i pójdą do piekła. Chłopiec opowiadał, że Mike „wydawał się lubić wykonywanie tych czynności”. Oto fragment pamiętnika ofiary pod nagłówkiem „W umęczonej duszy narasta uraza” z dnia 30 marca 1987 r.: „...dlaczego jestem karany za to, że jestem jedynym punkiem w moim kościele, za to, że jestem inny, za to, że nie chcę odpowiadać. Ten drań związał mnie i prawie udusił na śmierć. Podgrzałem szpilkę i szturchnąłem nią klatkę piersiową. Potem kazał mi się rozebrać i założyć... przepaskę biodrową. Związał mi ręce i stopy, kazał biegać po sali gimnastycznej, gonił mnie i bił biczem. Potem uklęknałem i zrobiłem to [,] potem znowu biegłem [,] potem na kolanach [,] potem biegłem [,] potem byłem przywiązany rękami do tablicy do koszykówki i zawieszony w powietrzu, gdzie mnie biczował 150 razy biczem byka, po którym zawsze będę nosić blizny. Potem zostałem zawieszony na tej samej sieci za nogi i wiosłowałem 100 razy. Potem byłem przywiązany do drabiny... na 5 minut. Potem położono mnie na brzuchu i wylano mi wosk na plecy, a to nie wystarczyło ponownie podgrzał igłę i oparzył mi plecy w przypadkowych miejscach...”

Rodzice zgłosili wykorzystywanie obu chłopców do Archidiecezji 1 kwietnia 1987 r. Członkowie Archidiecezji przedyskutowali incydenty z psychologami, którzy postawili wstępną diagnozę „sado-masochistycznej perofilii [sic]” i wezwali ich do natychmiastowego zajęcia się sprawą i do traktowania zachowanie „z najwyższą ostrożnością”.

W dniu 2 kwietnia 1987 r. członkowie Archidiecezji m.in. **Urzędnik E**, **Urzędnik C**, **gher Evelius & Jones LLP**, spotkali się z Mikiem na 4-godzinny wywiad dotyczący doniesień o nadużyciach. Mike przyznał się do wykorzystywania obu chłopców i powiedział, że ma fantazje seksualne na temat takiego zachowania. Archidiecezjalny dokument zatytułowany „SPIS WYDARZEŃ PROWADZĄCYCH DO EWALUACJI PROŚBA Ks. JOHN MIKE” podpisany przez

██████████ opisał znęcanie się nad chłopcem w marcu 1987 r., do czego przyznał się Mike, w następujący sposób: „The

Zajęcia rozpoczęły się w szkolnej sali gimnastycznej, kiedy chłopiec był przywiązany do drabiny, a ojciec Mike rzucił mu wyzwanie... Kolejnym wyzwaniem było dotknięcie jego piersi agrafką, ale bez przekłuwania ciała. Następnie poinstruowano chłopca, aby założył [] przepaskę biodrową zamiast zwykłego ubrania, a następnie goniono go i kilkakrotnie uderzono skórzanym batem. Następnie przywiązano mu ręce do opuszczonej tablicy do koszykówki i wychłostano około 150 razy – podciągnięto pręgi, skóra nie została naruszona. Następnie przywiązano mu stopy do tablicy i wiosłowano 30 do 40 razy. Następnie chłopca przywiązano do drabiny jak do skały na 3 minuty. Umówili się na 5 minut, ale napięcie stało się bolesne, więc został wypuszczony. W końcu, leżąc na brzuchu, wylano gorący wosk na jego górną część pleców. Po tym chłopiec ubrał się i obaj wrócili do domu parafialnego, gdzie czekał ojciec [ofiary], aby odebrać chłopca”. Dokument nie opisywał szczegółowo tego incydentu, ale raczej stwierdzał: „Podobne, nieco mniej obrazowe doświadczenie miało miejsce zeszłego lata z kuzynem [pierwszej ofiary]...”.

Mike przyznał się również do podobnego znęcania się nad 14- lub 15-letnim chłopcem w Ascension w Halethorpe w stanie Maryland w latach 80. Mike powiedział archidiecezji, że rozmawiał wtedy z lekarzem i że Maskell był wówczas jego doradcą. Mike powiedział Archidiecezji, że zarówno lekarz, jak i Maskell doszli do wniosku, że był to odosobniony incydent i że Mike działał ze stresu. Nie sporządzono żadnych raportów ani nie zlecono leczenia. Mike powiedział, że ojciec chłopca był policjantem, a on i jego matka „byli bardzo zdenerwowani tym incydem”. Mike twierdził, że z tego powodu opuścił Ascension i udał się do parafii św. Ludwika w Clarksville w stanie Maryland. Zapytany o to, czy miały miejsce inne przypadki podobnego zachowania, Mike przyznał się do znęcania się nad czterema innymi osobami – które, jak twierdził, były dorosłe w momencie nadużycia – ale nie zidentyfikował tych osób po imieniu. Mike przyznał, że wszystkie jego nadużycia miały wymiar seksualny, ale zaprzeczył „jakikolwiek bezpośredni kontakt seksualny” z tymi ofiarami lub kimkolwiek innym.

Po tym, jak Mike przyznał się do winy, archidiecezja odebrała mu uprawnienia. 6 kwietnia 1987 r. Wysłali go na 5-dniowy program oceny pacjentów szpitalnych w Johns Hopkins Hospital, po czym (od 30 maja 1987 r. Do 1 października 1987 r.) Został wysłany na program leczenia stacjonarnego w The Institute of Living w Hartford w stanie Connecticut, gdzie zdiagnozowano u niego „sadyzm seksualny”. Chociaż uprawnienia Mike'a zostały usunięte w czerwcu 1987 r. i przebywał on na leczeniu szpitalnym, Archidiecezja zezwoliła mu na ochrzzczenie siostrzeńca 24

lipca 1987 r., pozwoliła mu uczestniczyć w Konwencji Spotkań Małżeńskich i zezwoliła mu na przeprowadzenie ceremonii zaślubin.

W dniu 9 kwietnia 1987 r. [redacted] udokumentował wydarzenia do tego momentu w memorandum

do pliku. W tym memorandum [redacted] stwierdzono: „Ustalimy z rodzicami, czy lub

nie należy tego [redacted] zgłaszać. Jesteśmy zaniepokojeni wcześniejszą wiedzą, którą posiada ojciec Maskell

miał w tej sprawie”. [redacted] napisał, że Mike zadzwonił do niego 4 kwietnia 1987 roku, aby go zapewnić „to

nie było innych przypadków tego zachowania poza tymi, którymi podzielił się z nami w kwietniu

2. Muszę dodać na potrzeby tego pliku, że zarówno ja, [redacted] jak i ja mamy co do tego [redacted] wątpliwości,

ponieważ było jasne, że podczas naszego ^{sadystyc}zny wywiadu z 2 kwietnia ks. Mike'a działała znaczna ilość zaprzeczania, np. dopiero po znacznym nacisku z naszej strony przyznał się do 4 incydentów [z anonimowymi osobami]. Pozostaję podejrzliwy, że były inne incydenty i to czas pokaże

te.” W kolejnym memorandum do złożenia [redacted] ponownie odnotował swoje podejrzenia, że „tam

równie dobrze mogą być inni chłopcy zaangażowani w te zajęcia, których ojciec Mike jeszcze nie ma ujawnił.”

Archidiecezja skontaktowała się z biurem prokuratora stanowego hrabstwa Howard, aby zgłosić zarzuty wykorzystywania dzieci, a 10 czerwca 1987 r. Mike poddał się policji hrabstwa Howard pod zarzutem fizycznego znęcania się nad dziećmi, napaści i pobicia tylko w odniesieniu do jednej ofiary.

16 czerwca 1987 r. rodzice kolejnej ofiary zgłosili, [redacted] że ich syn prawdopodobnie również był maltretowany przez Mike'a. Ojciec ofiary był świadkiem, jak Mike i jego syn, który niósł kłodę podkładu kolejowego, spacerowali po polu. Następnie ojciec był świadkiem, jak Mike wprowadzał syna do sali gimnastycznej parafii St. Louis na około pół godziny i ojcu wydawało się, że światła w sali gimnastycznej były przez cały czas wyłączone. Kiedy rodzice ofiary zapytali syna, co się stało z Mikiem, chłopiec powiedział im, że odprawiał drogę krzyżową w sali gimnastycznej. Pomimo tego zachowania odpowiadającego okolicznościom niedawno zgłoszonego nadużycia, do którego Mike się przyznał, oraz pomimo faktu, że Mike przyznał się do znęcania się nad czterema innymi osobami, których nie wymienił, archidiecezja poinformowała rodziców chłopca, że po konsultacji z ich prawników, „wydaje się, że nie byłby to incydent podlegający zgłoszeniu, ponieważ jedyną czynnością było wspólne przenoszenie kłody z lasu na siłownię”. Archidiecezja zauważyła

następnie, że „niewyjaśniony czas przebywania na sali gimnastycznej przy zgaszonych światłach i incydenty już przypisywane księdzu Mike'owi z pewnością sprawią, że bardziej rozważne będzie zgłoszenie incydentu policji”. Doszli jednak do wniosku, że w tej chwili nie ma nic do zgłoszenia i zasugerowali, że być może, gdy chłopiec bardziej otworzy się na terapii, będzie coś do zgłoszenia.

W aktach sporządzonych w 1991 r., które przekazano Archidiecezji, odnotowano, że chłopiec stwierdził, że Archidiecezja płaciła za jego terapię z powodu „chłosty i wykorzystywania seksualnego, którego doświadczył z rąk swojego księdza” oraz że chłopiec był fizycznie i napastowany seksualnie przez księdza od 1986 roku, kiedy miał około 16 lat. Inny powiedział, że „w wieku 16 lat miał problemy psychiczne i szukał pomocy u księdza w Maryland. Wyjaśnia, że ten ksiądz najwyraźniej był [sado]masochistą i opisuje sytuacje, w których ksiądz bił go i biczował. Musiał też chodzić po kościele na różnych stacjach z kłodą na ramieniu i na każdej stacji musiał klęczeć, podczas gdy ksiądz bił go i biczował”.

Archidiecezja udokumentowała dalsze szczegóły tego nadużycia po rozmowie telefonicznej z ofiarą w marcu 2004 r., kiedy zwróciła się ona o pomoc w terapii. Ofiara wyjaśniła, że jako dziecko miała trudności i okresowo odwiedzała Mike'a w celu uzyskania porady. Pewnego razu matka ofiary zawiozła go do Mike'a w celu spowiedzi. Mike chciał, aby ofiara wróciła następnego dnia na „pokutę”. Ofiara opowiedziała o wydarzeniach, które miały miejsce następnego dnia: „Ksiądz Mike zabrał mnie na zewnątrz w zimnie i ciemności do lasu; kazał mi podnieść kłodę i nosić ją na rękach. Następnie poszliśmy na salę gimnastyczną, gdzie znajdowały się stacje Drogi Krzyżowej. Powiedział mi: „Jeśli to zrobisz, będziesz bliżej Boga”. ufałem mu; Byłem dzieckiem i byłem w złym stanie. Właściwie miałem wtedy myśli samobójcze. Kazał mi rozebrać się do bielizny i chodzić od stacji do stacji. Miał skórzany bat i chłostał mnie i modlił się na każdej stacji. Skończyłem na stopniach sceny; ubiczował mnie jeszcze trochę. Stamtąd kazał mi iść na środek sceny i znów mnie zbił. Kiedy się ubrałam, kazał mi nikomu nie mówić, co się stało”. Ofiara wyjaśniła również, że po tym, jak Mike został aresztowany w 1987 roku, a jego sprawa była w toku, Mike zadzwonił do ofiary i powiedział jej, aby nikomu nie mówiła o tym, co Mike mu zrobił, ponieważ Mike powiedział, że już ma „duże kłopoty”.

W połowie czerwca 1987 roku cztery lokalne gazety doniosły, że Mike został oskarżony o napaść na dziecko. W dniach 20-21 czerwca 1987 r. Archidiecezja odczytała oświadczenie dotyczące tego nadużycia na wszystkich mszach w parafii St. Louis, a także opublikowała oświadczenie w The Catholic Review.

9 lipca 1987 Borders wysłał list do matki Mike'a, w odpowiedzi na list, który wysłała mu, wyrażając rozczarowanie ogłoszeniem dotyczącym wykorzystywania dzieci przez Mike'a w The Catholic Review . Borders stwierdził: „Rozumiem twoje zaniepokojenie artykułem w The Catholic Review, ale miał on na celu ochronę Johna przed skrajnymi reakcjami władz prawnych, które reagowały

nadmiernie i może nadal to robić, osądzając, że Kościół nie uznaje rzeczywistości i nie interesuje się zaangażowanymi rodzinami. Współpracując tak blisko, prawie udało nam się zapobiec aresztowaniu. Nie tylko wspieramy Johna w jego leczeniu, ale robimy wszystko, co w naszej mocy, aby legalnie mu pomóc”.

24 września 1987 roku Mike przyznał się do jednego zarzutu fizycznego znęcania się nad jedną ofiarą. Napaść i zarzuty pobicia zostały oddalone zgodnie z ugodą. Mike otrzymał pięcioletni wyrok w pełnym zawieszeniu i pięcioletni okres próbny. Po skazaniu obrońca Mike'a został zacytowany w artykule Washington Post, twierdząc, że incydent, za który Mike przyznał się do winy, był „niefortunną sytuacją między nastoletnim chłopcem, który próbował sprawdzić swoją męskość, a wzorowym księdzem, który popełnił absolutnie poważny błąd osąd.”⁹⁴ Dwa lata później Mike zażądał wcześniejszego zakończenia okresu próbnego. Na poparcie tego wniosku

21 września 1989 r. ██████████ wysłał list w imieniu Mike'a do sędziego hrabstwa Howard ██████████ przewodzącego sprawę karną Mike'a. ██████████ który dostarczył kilku wiarygodnie oskarżonym księżom listy twierdzące, że zostali uzdrowieni i nie stanowili zagrożenia dla innych, stwierdził w liście, że „Uczestnictwo Mike'a i postępy w leczeniu były wzorowe. Uważam, że problemy, które skłoniły go do leczenia, zostały skutecznie rozwiązane. Nie są mi znane żadne informacje, które sugerowałyby, że stwarza on zagrożenie dla innych osób. Uznałbym go za osobę o najniższym ryzyku nawrotu i mało prawdopodobnego kandydata, który w przeszłości wpakuje się w kłopoty z prawem”.

24 października 1987 roku Mike nap ██████████ **Urządник C** ██████████ w Baltimore i powiedział mu, że „rozpoczął ponownie pracę na poziomie duszpasterstwa parafialnego” w Connecticut.

29 października 1987 roku, po zakończeniu leczenia szpitalnego Mike'a, psychiatra z The Institute of Living napisał do arcybiskupa Williama Bordersa i załączył raport o leczeniu Mike'a i jego obecnym stanie. W raporcie wskazano, że „plany wypisu wymagają długiej fazy leczenia ambulatoryjnego. W tym czasie wielebny Mike mieszkał w rezydencji w lokalnej parafii w rejonie Hartford. Wszelkie bieżące kontakty z młodymi mężczyznami zostaną zminimalizowane... Jeśli nadal będzie dobrze reagował na leczenie, zgodnie z oczekiwaniami, przewiduje się, że wróci do zdrowia

⁹⁴ Lisa Leff, *ksiądz hrabstwa Howard przyznaje się do nadużycia*, W ASH . POST , 25 września 1987, dostępne pod adresem : <https://www.washingtonpost.com/archive/local/1987/09/25/howard-county-priest-pleads-guilty-to-abuse/79dde8b7-9854-4312-9128-25ec368086a7/>.

Baltimore tej zimy, aby wznowił swoją posługę w sposób zgodny z jego chorobą i ciągłą potrzebą leczenia. Dokładne obowiązki zostaną omówione z dyrektorem ds. duchownych personelu w Baltimore przed jego powrotem”.

6 listopada 1987 r. ██████████ napisał list do psychiatry w odpowiedzi na

list psychiatry do Borders, który zaczynał się od ██████████ słów: „Waham się, czy wysłać to listem

formularz.” ██████████ napisał, że „arcybiskup [Borders] ma pewne obawy co do umieszczenia Jana

w tej chwili w archidiecezji. Obawy koncentrują się na realnej możliwości pozwu cywilnego i niektórych cechach osobowości Johna. Oczywiście nie mamy wpływu na ewentualność

pozwu cywilnego i towarzyszącej mu reklamy”. ██████████ potem zauważył, że on i Borders o tym rozmawiali

Leczenie Mike'a dotyczyło jego zaburzeń seksualnych, a nie „przystosowania osobowości”. ██████████

następnie zwrócili uwagę na obszary zainteresowania, jakie mieli w związku z osobowością Mike'a — „1. osądzająca natura 2. osobowość manipulacyjna 3. potrzeba bycia w centrum wszystkich spraw 4. trudności we współpracy z kimś, kto ma władzę” — i zapytał lekarza, czy mógłby podzielić się spostrzeżeniami na temat tych cech. Szczególnie nieobecna była jakakolwiek wzmianka lub oznaka jakiegokolwiek troski o bezpieczeństwo i dobro dzieci.

Po zakończeniu leczenia szpitalnego w Instytucie Życia, Mike został tymczasowo umieszczony w kościele Najświętszej Marii Panny w Newington w stanie Connecticut, podczas gdy w Instytucie kontynuował leczenie ambulatoryjne; pozostał w kościele Mariackim do kwietnia 1988 roku.

Francis LeFevre i William Simms, obaj wymienieni przez archidiecezję jako wiarygodnie oskarżeni księża i obaj już wtedy zostali odsunięci od pełnienia obowiązków z powodu doniesienia o nadużyciach, jedli obiad z Mikiem w styczniu 1988 roku.

22 lutego 1988 roku biskup pomocniczy Baltimore, Francis Murphy, napisał do Mike'a list, w którym zaznaczył, że nie zamierzają ponownie umieścić go w Archidiecezji Baltimore w tym czasie, ale że arcybiskup będzie wspierał Mike'a w znalezieniu przydziału poza granicami kraju. archidiecezji Baltimore, która, jak sugerował Murphy, powinna trwać co najmniej trzy lata. W liście zauważono, że arcybiskup wspierał również Archidiecezję, pomagając Mike'owi w znalezieniu stażu w innym stanie. Murphy powiedział dalej, że jeśli Mike uzyska miejsce poza archidiecezją Baltimore, po trzech latach będzie mógł skontaktować się z arcybiskupem Baltimore w sprawie możliwości powrotu do Baltimore.

Archidiecezja Baltimore początkowo skontaktowała się z diecezją Erie w imieniu Mike'a, aby sprawdzić, czy mógłby zostać przydzielony do jednej z tamtejszych parafii. 4 marca 1988 r., [REDACTED] w imieniu Archidiecezji Erie, [REDACTED] napisał do Mike'a z kilkoma pytaniami, które

pytał **Urządnic C** archidiecezji Baltimore, w tym, czy istnieje „

możliwość toczącego się procesu o odpowiedzialność, który mógłby wywołać skandal, gdyby pojawił się w lokalu

gazety. **Urządnic C** wyjaśnił Mike'owi: „W sąsiedniej diecezji Cleveland w stanie Ohio dwóch księży z innych diecezji zostało przyjętych... do posługi w diecezji Cleveland w następstwie przypadków podobnych do twojego. [Lokalna gazeta]... odkryła fakt, że w diecezji Cleveland było dwóch przestępców seksualnych, którzy byli księżmi, i opublikowała ten fakt w gazecie. Następnie wezwali biskupa Pillę do ujawnienia nazwisk tych księży, inaczej zrobi to gazeta. Przekomarzanie się na pierwszych stronach gazet trwało prawie tydzień, a jego kulminacją był list od biskupa Pili, zmiana przydziału księży, o których mowa, i wielu innych **Urządnic C** ludzi, którzy wyszli oglądając się przez ramię. Nie trzeba dodawać, że ta sytuacja **Urządnic C** sprawiła, że wiele osób raczej obawia się broni”.

Urządnic C
Również 4 marca 1988 **Urządnic C** napisał do **Urządnic C** niego list z podziękowaniami za jego szczerość w a **Urządnic C**

list **Urządnic C** wysłane **Urządnic C** z dnia 28 lutego 1988 r., w którym Najwyraźniej odpow **Urządnic C**

pytania. Tego dnia 28 lutego 1988 roku list od **Urządnic C** do **Urządnic C** nie został dostarczony

przez Archidiecezję do Biura Prokuratora Generalnego. **Urządnic C** odniósł się do **Urządnic C** odpowiedzi

w swoim liście do Mike'a: „W skrócie **Wyłączony C** wskazuje, że Institute for Living zaleca

przydział nieparafialny (szpital, klasztor, **Wyłączony C** instytucja itp.). Zalecają również, aby w przypadku, gdy okoliczności uzasadniają pobyt w parafii, asysta sakramentalna była kierowana do innej parafii niż ta, w której mieszkasz. Kierownictwo duchowe i monitorowanie kliniczne, które z pewnością wiesz, że są częścią programu opieki pooperacyjnej, są również mocno zalecane i wymagane.

Odnosnie formalności **Urządnic C** zasugerował, aby umowy mogły być sporządzane zarówno w Baltimore, jak iw

Erie, które obejmowałyby uzgodnienia i umowy, które wydawały się odpowiednie w odniesieniu do Ciebie

ministerstwo. Jeśli chodzi o kwestię odpowiedzialności cywilnej, **Urządnic C** zasugerowano, że istnieje trzyletni „statut”.

ograniczenia” od wieku dojrzałości. Może to oznaczać, że prawdopodobnie będziemy musieli chodzić po skorupkach jaj aż do wczesnych lat 90. Chociaż wydaje się, że zaangażowane rodziny nie

są zainteresowane procesem sądowym, nie ma gwarancji, że tak się nie stanie. Naszym zmartwieniem, oczywiście, nie jest odpowiedzialność, ale rozgłos, jaki taki pozew może przynieść, jeśli zostanie wszczęty przez twoją służbę

w diecezji Erie". ██████████ kontynuował: „Jestem zadowolony z ██████████ odpowiedzi

udzielono odpowiedzi na zadane przeze mnie pytania”.

25 marca 1988 r. ██████████ napisał list do księdza Johna Kiely'ego, koordynatora ds. reintegracji duchowieństwa w Institute of Living, który nadzorował Mike'a podczas ambulatoryjnej terapii psychologicznej w Instytucie. W tym momencie diecezja Erie opracowała plan

umieść Mike'a „jako asystenta w Biurze Trybunału ds. Małżeństw i jako trenera przywództwa w Biurze Duszpasterstwa Rodziny, szczególnie w programach dotyczących przygotowania do małżeństwa i

życie małżeńskie." [redacted] stwierdził, że chociaż taki był wstępny plan, „wpadli na mały problem”. The [redacted] powiedział, „nadeszło w formie pytań od Dyrektora Duszpasterstwa ds. Rodziny, [redacted] Mrs. [redacted] puł, [redacted]

Mary Maxwell, która była zaniepokojona wiedzą o sprawie ojca Mike'a.... Poprosiła, żebym ja podzielić się swoimi pytaniami z tobą i [redacted], terapeuta ojca Mike'a. To nasza doktorem [redacted] nadzieja

że wspólnie możecie udzielić odpowiedzi, które rozwieją jej obawy, a tym samym pozwolą nam kontynuować proces przydziału”. Pytania dotyczyły tego, czy „niepotrzebnie ryzykowne” byłoby dla Mike'a pełnienie roli, w której doradza „ludziom próbującym nawiązać intymne relacje” oraz czy istniało „ryzyko dla [Mike'a] lub [ich] wyborców, że niezdrowe relacje mogłyby rozwijać.”

25 marca 1988 r. [redacted] napisał do [redacted] Urzędnik C i powiedział: „Wierzę, że pytania Maryi i [redacted] i że możemy [redacted] następnie odpowiedzie Kiely i [redacted] kontynuować.” [redacted] przedstawił kolejne kroki w celu przydzielenia Mike'a do diecezji Erie.

29 marca 1988 r. [redacted] napisał list do [redacted] w odpowiedzi, gdzie powiedział [redacted] Mike był „wolny od objawów i [redacted] nie był już narażony na ryzyko odgrywania swoich [redacted] Rów [redacted] agresywnych fantazji” [redacted] nie

stwierdził: „Podczas leczenia [Mike'a] zawsze był szczerze zaniepokojony tymi młodymi mężczyznami, których wciągnął do swoich agresywnych gier. Miał wyrzuty sumienia i poczucie winy... [i] był w stanie zobaczyć, jak jego zahamowane potrzeby intymności i skutki jego wczesnego dzieciństwa sprawiły, że był podatny na odtworzenie traumatycznych sytuacji z tymi młodymi mężczyznami, z którymi się zetknął”. [redacted] |zapewnił, że Mike „nie ponosił żadnego ryzyka wyrządzenia krzywdy” wyborcom diecezji Erie. [redacted] |zakończył list stwierdzeniem: „Chociaż mogę wczuć się w twoje obawy, chcę podkreślić, że [Mike] został w pełni wyleczony i że w pełni polecam go do pracy w duszpasterstwach rodzinnych”.

12 kwietnia 1988 arcybiskup Borders napisał do biskupa Murphy'ego z Erie i zauważył, że ponieważ „problemy” Mike'a „stały się bardzo publiczne” w Baltimore, „nierozsądne i duszpastersko nieroztropne było dla niego powrót do posługi kapłańskiej w Archidiecezji Baltimore przynajmniej na chwilę obecną i najbliższą przyszłość”. Borders następnie formalnie zwrócił się do biskupa Murphy'ego, aby „przyznał księdzu Johnowi Mike'owi uprawnienia kapłańskie do działania w

diecezji Erie”. Borders wyjaśnił, że archidiecezja Baltimore będzie sporządzać „umowę lub kontrakt dotyczący opieki pooperacyjnej z Mikiem”, zauważając, że zrobili to z „kapłanami w podobnych sytuacjach” i zaoferowali dzielenie się

kopia tej umowy z Borders, gdyby Erie chciała zawrzeć podobną umowę również z Mikiem.

27 maja 1988 r. [redacted] napisał do [redacted] Urzędnik C [redacted] powiedzieć mu, że nie będą w stanie mimo wszystko przydzielić Mike'a do diecezji Erie. [redacted] napisał: „to nie z powodu braku chęci u nas

po części... o ile zdajemy sobie sprawę, że sytuacja nie byłaby bezpieczna ani dla Jana, ani dla diecezji. Biorąc pod uwagę potencjalnie wybuchową atmosferę, która została stworzona przez niedyskrecje niektórych naszych ludzi w przeszłości, czuliśmy, że umieszczenie Johna w tym samym środowisku może nałożyć na niego dodatkowy stres i presję, co może być dla niego katastrofalne... ja osobiście bardzo

rozczarowany, że nie możemy go pomieścić w tym przedsięwzięciu”. [redacted] powiedział: „Wygląda na to, że jesteśmy

złapany między tym, co wydaje się śluszne, a tym, co może być postrzegane jako odpowiedzialne” (podkreślenie w oryginale).

17 czerwca 1988 roku biskup Murphy z Erie napisał do Mike'a, informując go, że podjęto decyzję o nie umieszczaniu Mike'a w Erie: „Nie mogę ci powiedzieć, jak bardzo żałuję, że uznaliśmy za konieczne przerwanie naszych planów sprowadzenia cię do Erie, posługę i członkostwo w naszym prezbiterium. Ze wszystkiego, co o tobie słyszałem i czytałem, byłem przekonany, że będziesz wartościowym dodatkiem do naszej diecezjalnej rodziny. Niestety, biorąc pod uwagę nieco wiejski charakter naszej własnej diecezji, mądrzejsze głowy sugerowały, że nie będziemy w stanie odpowiednio utrzymać sytuacji. Najmniejsza plotka wystarczyłaby, by rozniecić na nowo niektóre lokalne pożary, które wybuchły dopiero niedawno w banku.

Tego samego dnia Mike spotkał s [redacted] Urzędnik E [redacted], I [redacted], aby omówić alternatywy dla Mike'a po upadku Erie. Memorandum napisane [redacted] ke'a adresowany do [redacted], i Frank Murphy z Kościoła Najświętszej Marii Panny w Connecticut [redacted] p[redacted] tkanie. Memorandum to odnotowało [redacted] był teraz „nieufny wobec możliwości [redacted] wrażenie, że archidiecezja próbuje „ukryć” problematycznych księży”. Mike udokumentował kilka pytań, które zadał, w tym to, że jeśli archidiecezja uznała teraz, że Mike nie nadawał się na księdza, „to jaki był cel przedłużonego i kosztownego programu leczenia i rehabilitacji sponsorowanego przez [archidiecezję] i który niewątpliwie proponował powrót do czynnej służby?” W aktach archidiecezjalnych kopia tego memorandum zawiera odręczne notatki,

przypuszczalnie od jednego z trzech adresatów memorandum. Obok tego pytania, pozornie w odpowiedzi, odrębne notatki stwierdzają: „dla własnej ochrony przed więzieniem”.

diecezji Erie, aby podziękować każdemu z nich za ich wysiłek w staraniach pomocy archidiecezji

Baltimore znajdź miejsce dla Mike'a. W swoim liście do _____, _____ powiedział: „[moje] doświadczenie

Praca z przypadkami pedofilii polega na tym, że wydaje się, że czas spędzony na próbach wypracowania rozwiązań

nigdy się nie skończy. Wiem, że to musiało być prawdą w twoim przypadku i _____ kiedy próbowałeś znaleźć miejsce dla Johna Mike'a.

6 lipca 1988 r. arcybiskup William Borders wysłał list do Mike'a, w którym stwierdził: „Nasza jednomyślna konkluzja jest taka, że powrót do czynnej posługi kapłańskiej w tym czasie jest po prostu nierozsądny”. Borders napisał, że wynikało to z „wiarygodności kapłaństwa i Kościoła w ogóle, którą pogarsza publiczny charakter przestępstw, za które byłeś odpowiedzialny”. Borders wspomniało również o odpowiedzialności Archidiecezji, gdyby zezwolili na umieszczenie Mike'a w innym miejscu, i na koniec zauważyło: „Jestem również głęboko zaniepokojony, że w przypadku otrzymania przydziału w Archidiecezji, stałbyś się celem dla każdego, kto uważa, że ma prawo zakwestionować twoje powołanie. To postawiłoby cię w bardzo trudnej i bolesnej sytuacji”. Borders wymienił jedynie obawy dotyczące wiarygodności Kościoła i dobrego samopoczucia Mike'a; w szczególności nie było żadnej wzmianki o ochronie dzieci przed dalszym wykorzystywaniem przez Mike'a ani o jakimkolwiek moralnym obowiązku, aby to zrobić. W rzeczywistości Borders powiedział dalej, że umieszczenie Mike'a na urlopie „w żadnym wypadku nie jest karą ani działaniem karnym, ale raczej działaniem duszpasterskim, które wydaje się konieczne w trosce o ciebie i wspólne dobro archidiecezji”. Borders zaoferowało również Mike'owi pozytywne referencje, „pod warunkiem, że praca nie będzie wymagała pracy z nieletnimi”. Borders zapewnił Mike'a, że Archidiecezja będzie nadal zapewniać mu pensję i kontynuować plany związane z ubezpieczeniem samochodowym i zdrowotnym na czas trzyletniego urlopu (choć uzgodniono, że Mike „spróbuje” zwrócić Archidiecezji koszty kosztów) i chociaż nie przepracowałby w tym czasie dodatkowych lat, to nadal będzie mu przysługiwała emerytura. Wszelkie porady otrzymane przez Mike'a, które nie były objęte ubezpieczeniem, byłyby również opłacane wspólnie przez Archidiecezję i Mike'a. Borders zauważyło, że urlop Mike'a miał rozpocząć się dopiero 28 lipca 1988 r., ponieważ Mike miał wcześniej uczestniczyć w „programie Spotkań Małżeńskich” w Kalifornii. Borders zamknął list, powtarzając swoje poparcie dla Mike'a.

14 lipca 1988 roku Mike napisał _____ w Baltimore i powiedział m.in

do

rzeczy: „Myślę, że byłoby odpowiednią uprzejmością, aby Arcybiskup wysłał list z

uznanie dla ks. Thomas Lynch, proboszcz kościoła St. Mary's w Newington. Przyjął FL [(Francis LeFevre, inny wiarygodnie oskarżony ksiądz)] zeszłego lata, kiedy jego prawna decyzja była niepewna, i zaakceptował mnie pomimo publicznego charakteru mojego skandalu. Podjął wielkie ryzyko dla kapłaństwa i pomógł naszej archidiecezji.... Myślę, że jesteśmy mu to winni. Mike następnie zapytał, że jego

zadania na tym etapie, a jego akta będą traktowane jako poufne i nie będą publikowane w „The Catholic Review” ani w innych miejscach.

Mike nigdy nie wrócił do czynnej służby. W następnych latach pojawiło się kilka dodatkowych zgłoszeń nadużyć ze strony Mike'a:

W marcu 1989 roku ofiara zgłosiła się do swojego pastora, ojca Manuela Romana, że Mike w wieku 14 lat, około 1980 roku, w niewłaściwy sposób dotykał swoich genitaliów. archidiecezji w kwietniu 1987 i był chłopcem, którego znęcanie się skłoniło Mike'a do opuszczenia Wniebowstąpienia i udania się do parafii św. Ludwika w Clarksville w stanie Maryland. Memorandum archidiecezjalne z dnia 17 marca 1989 r., w którym opisano, co ofiara powiedziała Romanowi, brzmiało: „Incydent ten został wówczas zgłoszony policji, ale nic z tego nie wyszło”. Jak wspomniano powyżej, ojciec tej ofiary był funkcjonariuszem policji i wiedział o incydencie w tamtym czasie, ale z akt nie wynika, aby sporządzono formalny raport policyjny. Członek archidiecezji, Joseph Maskell, wiarygodnie się oskarżył, wiedział wówczas o tym incydencie, ale doszedł do wniosku, że było to jednorazowe zdarzenie i nie podjął żadnych działań ani nie złożył żadnych raportów.

W 1990 r. ofiara i jej rodzice zgłosili nadużycia ze strony Mike'a w okresie 5 lat między 1981 a 1987 r. w parafii St. Louis, począwszy od ósmej klasy, a skończywszy na szkole średniej. Mike związał ofiarę i wychłostał ją. Ofiara odwiedziła Mike'a, gdy był oceniany w Johns Hopkins Hospital w 1987 roku, a Mike kazał mu obiecać, że nikomu nie powie, że Mike go wykorzystywał. Archidiecezja zgłosiła to nadużycie do Departamentu Usług Ochrony Dzieci, który poinformował ofiarę, że dochodzenie nie zostanie wszczęte ze względu na obecny wiek ofiary wynoszący 23 lata, mimo że nadużycia miały miejsce, gdy była dzieckiem.

W 1994 roku inna ofiara zgłosiła, że Mike znęcał się nad nim w Ascension w Halethorpe przy czterech różnych okazjach w okresie 7 lat. Ofiara miała 15 lat, kiedy zaczęło się wykorzystywanie. Kiedy ofiara poszła do spowiedzi, Mike zaferował ofierze alternatywną „pokutę”, która polegała na tym, że Mike związał ofiarę i wychłostał ją. Mike kazał ofierze skakać po sali gimnastycznej ze związanymi rękami i stopami, podczas gdy Mike go biczował. W późniejszym terminie Mike sfilmował

ofiara, gdy był nagi na polu i bity. Archidiecezja złożyła obowiązkowe zawiadomienie władz o nadużyciu.

W 2005 roku ofiara zgłosiła archidiecezji, że Mike pieścił swoje genitalia przez ubranie w latach 1975-1981, kiedy ofiara była ministrantem. Ofiara zauważyła, że ubóstwiała Mike'a jeszcze przed nadużyciem. Ponadto ofiara wskazała, że opowiedziała „ojcu Romanowi” o incydencie w 1985 roku.

W 2017 roku nieznany mężczyzna zgłosił archidiecezji, że jego syn był wykorzystywany seksualnie przez Mike'a. Zostało to zgłoszone prokuratorowi stanowemu w Baltimore City. Żadne inne informacje nie zostały zawarte w tym raporcie.

W 2019 roku archidiecezja otrzymała zgłoszenie, że mężczyzna, który zmarł w 1992 roku, był fizycznie i seksualnie wykorzystywany przez Mike'a, kiedy Mike służył w parafii Ascension w latach 1975-1981. Zostało to zgłoszone odpowiednim organom zgodnie z wymogami prawa.

Mike został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezję w 2002 roku.

101. Ojciec Jerome Moody (redemptorysta)

Data urodzenia: 17 grudnia 1946
Seminarium
duchowne: Seminarium Mariackie w Pensylwanii
Data święceń: 25 czerwca 1973
Data zgonu: 22 stycznia 2006

Znane zadania:

1975-1984 Pastor, Saint James and Saint John Church, Baltimore, MD
1984 proboszcz, św. Piotra i Pawła, St. Thomas, Wyspy Dziewicze
1999 Region Karaibów Prowincji Baltimore, Przełożony Regionalny

Streszczenie:

W 2002 roku Departament Policji w Baltimore poinformował Archidiecezję, że otrzymał zgłoszenia od kilku nienazwanych osób, że Moody wykorzystywał je seksualnie. Archidiecezja poinformowała Redemptorystów i poprosiła Redemptorystów o dostarczenie wszelkich dodatkowych informacji związanych z zarzutami nadużyć ze strony Moody'ego. Archidiecezja nie podjęła żadnych dalszych działań.

We wrześniu 2005 roku mężczyzna zgłosił, że Moody wykorzystywał go seksualnie przez trzy lata około 1975 roku, kiedy miał 14 lat. Moody znęcał się nad nim na plebanii kościoła św. Jakuba i św. Jana. Ofiara była członkiem grupy młodzieżowej, a Moody organizował noclegi na plebanii, zapraszając po jednym chłopcu na raz. Moody pieścił go i maltretował ustnie. Ofiara zidentyfikowała dodatkową potencjalną ofiarę, która mogła być wykorzystywana w tym samym czasie, ale nie posiadała pełnych informacji. Ofiara powiedziała, kiedy zgłosiła nadużycie, że nie chce niczego od kościoła i nie szuka żadnej zapłaty finansowej. Chciał mieć pewność, że znęcanie się nie przydarzy się kolejnej ofierze. Według odręcznych notatek z dalszej rozmowy z ofiarą, ofiara zlokalizowała Moody'ego w St. Croix, skonfrontowała się z nim, a Moody go przeprosił. Archidiecezja złożyła upoważniony raport władzom.

Moody został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezję w 2019 roku. Zakon Redemptorystów również umieścił go na liście wiarygodnie oskarżonych.

102. Brat Eugene Morgan (bracia chrześcijańscy)

Data urodzenia: 9 września 1934
Seminarium
duchowne: Nieznany
Data święceń: 7 września 1952
Data zgonu: 4 lutego 2019 r

Znane zadania:

1953-1957	Scholasticate, Elkins Park, Pensylwania
1957-1958	Brat, St. Gabriel's Hall, Audubon, Pensylwania
1958-1962	Brat, Central Catholic High School, Canton, OH
1962-1964	Brat, St. Francis Vocational, Eddington, PA
1964-1966	Brat, Central Catholic High School, Canton, OH
1966-1977	Brat, Calvert Hall College High School, Baltimore, MD
1977-1978	Brat, De La Salle Vocational, Bensalem, Pensylwania
1978-1985	Brat, La Salle College High School, Wyndmoor, Pensylwania Personel konserwacyjny / Brat, Saint Mary's Hall, Filadelfia, Pensylwania
1985-1993	Personel konserwacyjny / Brat, parafia św. Patryka, Minturn, Kolorado
1993-2000	Personel konserwacyjny / brat, parafia św. Klary, Edwards, Kolorado
2000-2002	Kolorado
2002-2019	Emerytowany, La Salle Hall, Beltsville, MD

Podsumowanie :

Morgan był początkowo dziekanem odpowiedzialnym za dyscyplinę, kiedy zaczynał w Calvert

Hall College High School w 1966, a następnie w 1968 został nauczycielem pisania na maszynie. W sierpniu 2018 r. A

ofiara zgłosiła, że była wykorzystywana seksualnie przez Morgana, kiedy był w drużynie pływackiej w Calvert

Hall College High School pod koniec lat 70. Morgan często zmuszał chłopców do pływania nago. NA

przy jednej z takich okazji Morgan złapał i pieścił genitalia ofiary, gdy ofiara była stojąc na tarasie basenu.

W 2019 roku Biuro Prokuratora Generalnego przeprowadziło wywiad z mężczyzną, który powiedział, że kiedy miał ok

studentka w Calvert Hall, Morgan zszedł na basen, aby popatrzeć, jak uczniowie się rozbierają klasa pływacka. Zostali stworzeni do pływania nago. Mężczyzna stwierdził również, że dwa lata po ukończeniu studiów

z Calvert Hall Morgan uderzył ucznia tak mocno, że wybił mu jeden zęb.

Charles LoPresto, nauczyciel w Calvert Hall w latach 70., powiedział, że Morgan będzie pływał nago z uczniami. Podczas lekcji pisania Morgan rzucał w uczniów maszynami do pisania. Morgan nie został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję.

103. Brat William Morgan (Towarzystwo Słowa Bożego)

Data urodzenia: 1919
Seminarium
duchowne: Nieznany
Data święceń: Nie dotyczy
Data zgonu: 2008

Znane zadania:

1947-1949	Bordentown, NJ
1950	Został świeckim misjonarzem
1950-1991	Papua Nowa Gwinea
1977	Przyjęty do nowicjatu jako brat w Towarzystwie Słowa Bożego
1992-1995	Bordentown, NJ
1995-1997	Prowincja Zachodnia
1998-2008	East Troy, WI

Podsumowanie :

Brat Morgan należał do Misjonarzy Słowa Bożego i służył w Nowej Gwinei od 1950 do 1991 roku, z przerwami na wizyty domowe. W 1986 roku z pastorem w archidiecezji skontaktowało się małżeństwo, które powiedziało, że wierzy, że Morgan wykorzystał ich 4-letnią wnuczkę, kiedy przebywał z nimi w Maryland podczas ostatnich wakacji. ██████████

██████████ rozmawiał z rodzicami dziecka w obecności dziecka. Utrwalił tę rozmowę w memorandum skierowanym do Freda Rudolpha, członka Towarzystwa Słowa Bożego, w Biurze Przełożonego Delegata ds. Misji. Zgodnie z notatką, matka dziecka powiedziała, że czuje się niekomfortowo ze sposobem, w jaki Morgan trzymał córkę na kolanach i trzymał ją między nogami podczas leżenia na łóżku. Dziewczyna powiedziała matce, że dwukrotnie był z nią nagi, raz dotykając jej penisem. Powiedzieli, że dziesięć lat wcześniej Morgan znęcał się nad inną dziewczyną w rodzinie i córką sąsiada.

Istnieją również odręczne notatki z wywiadu z dziadkami, którzy początkowo sporządzili raport. Według notatek dziadek powiedział, że „[Morgan] przyznał się, że pieścił [ofiary]” i „czierpie satysfakcję z innych dzieci, kiedy się na niego wspinają”. Widzieli, jak trzy razy trzymał dziecko na pachwinie, a najstarsza córka widziała, jak trzymał ofiarę w „seksualnie prowokujący sposób”. Notatki zawierają zwroty „na nogach”, „intymna postawa”, „[Morgan] dotknął [ofiary] swoim penisem”, „[Morgan] spał w jej łóżku bez ubrania”. „Dotknął [ofiary] nóg penisem. Penis był na zewnątrz spodni. Miał spodnie i kalesony.

Zrobił to tylko raz”, „[ofiara] na łóżku na podłodze. [Morgan] nie miał na sobie ubrania. Części intymne – dotykałem jej w basenie – to było w porządku. Dotykał jej, kiedy nie było w porządku. „[B]o zahamowań na temat trzymania, przytulania, pieszczenia dzieci” i „wszystko poza seksem genitalnym”. W notatkach kontynuowano: Nowa Gwinea – „doświadczenia z dziećmi”, „było tam pewne poczucie winy”. „Ofiara” ściągnęła piżamę, aby zobaczyć rozmiar penisa, i odsłoniła się w łazience – pod prysznicem, kiedy tam była. „Nigdy nie ocierał się penisem o jej nogę” i „być może był podniecony, gdy trzymał [ofiare]”.

_____ następnie spotkał się z Morganem i udokumentował to w memorandum dla Freda Rudolpha.

Morgan powiedział: „miał problemy z celibatem” i „potrzebował pomocy, aby żyć w celibacie”. Jego pokusy związane z seksem „wydają się wzrastać i czuje się z tego powodu winny”. Zaprzeczył, by wyrażał swoje uczucia wobec dzieci w sposób seksualny. Opisał także swoją pracę w Nowej Gwinei i powiedział, że „sprawy są inne” i „ludzie bardziej akceptują dorosłych okazujących uczucia dzieciom”. „Przytoczył kilka przypadków, w których był nagi z dziećmi i gdzie pozwalał dzieciom pieścić się i dotykać, a on z kolei pieścił je i dotykał”.

_____ następnie skatalogował swoje trzy kategorie obaw. Jego pierwsza obawa dotyczyła

ofiary. Wyraził nadzieję, że młoda dziewczyna zostanie poddana leczeniu. Był zaniepokojony innymi możliwymi ofiarami, ale nie wiedział, co z nimi zrobić, ponieważ Morgan mieszkał w innym kraju przez wiele lat, a na koniec wyraził zaniepokojenie nadużyciami dziesięć lat wcześniej, ale

ponieważ ofiary były „dorosłe i najwyraźniej wszystko w porządku”, _____ zdecydował, że „nie

_____ trzeba dalej drążyć ten temat”. Po drugie, _____ wyraził zaniepokojenie jego prawnym

wymagania sprawozdawcze. Zauważył, że ponieważ główny obowiązek zgłoszenia spoczywa na dziadkach, a oni nie chcieli, pozostawiłby im decyzję. Dodał, że zarzut był „bliski granicy”, ponieważ nie było „gwałtu ani [] żadnego seksu genitalnego, oralnego ani analnego”, ale „z drugiej strony wyraźnie miały miejsce pewne incydenty seksualne, które niebezpiecznie zbliżyły się do wykorzystywania seksualnego dzieci i do poważnych nadużyć seksualnych”. Wreszcie, jego trzecia troska dotyczyła „brata Williama”, którego uznał za konieczne usunięcie go z sytuacji, w których przebywa z dziećmi i przebywanie pod nadzorem. W jego doświadczeniu „radzenie sobie z problemami o charakterze psychospołecznym” „często konieczna jest intensywne terapia stacjonarna przez okres kilku miesięcy”.

Morgan został wysłany do House of Affirmation w Massachusetts na „psycho-teologiczną” ocenę. W liście z listopada 1986 Rudolph pisze, że ocena w House of Affirmation „nie wykazała potrzeby programu poradnictwa stacjonarnego. ... Zalecają, aby otrzymał regularne kierownictwo duchowe, które pomoże mu lepiej radzić sobie i integrować się ze swoimi

duchowość i zmysłowość”. Powiedział, że po spotkaniu z Morganem i księdzem psychologiem klinicznym zdecydowali, że najlepszym wyborem będzie wysłanie go z powrotem na misję, ponieważ nie był „pedofilem”. Jego działania wynikały „bardziej z niedyskrecji [sic] i nierozwagi, niż z jakichkolwiek głębokich skłonności przestępczych”. Rudolph stwierdził również, że „różnice kulturowe” są częścią problemu.

_____ napisał we wrześniu 1986 r. do Rudolpha, że jego list byłby w porządku

_____ pokazał profesjonalistom pomagających Morganowi tam, gdzie był leczony. _____ stwierdził jednak, że

_____ „nie chciałby, aby ten list... był znany komukolwiek innemu... mógłby zaszkodzić bratu Billowi”.

_____ stwierdził również, że był to „okres próby w życiu [Morgana]”. Rudolf podziękował

_____ za „ostrożne załatwienie sprawy” oraz „zyczliwe i rozsądne załatwienie sprawy”. _____ poinformował ojca ofiary, że Morgan był leczony.

_____ Nie ma wzmianki o złożeniu doniesienia organom ścigania w Stanach Zjednoczonych lub komukolwiek w Nowej Gwinei.

Morgan jest wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Towarzystwo Słowa Bożego w prowincji Chicago.

On nie jest wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezję.

104. Ojciec John Mountain

Data urodzenia: 18 czerwca 1898
Seminarium
duchowne: Seminarium Mariackie
Data święceń: 2 czerwca 1928 r
Data zgonu: 27 października 1979

Znane zadania:

1928 Wyświęcony w archidiecezji filadelfijskiej
1928-1929 St Thomas, Waszyngton, DC
1929 *Urlop*
Asystent pastora Sanktuarium Małego Kwiatka, Baltimore,
MD
1929-1931
1931-1941 Asystent pastora, St. Patrick's, Cumberland, MD
1941-1943 Asystent pastora, St. Jerome's, Baltimore, MD
Asystent pastora, Kościół Świętego Pocieszyciela,
Waszyngton, DC
1943-1945
1945-1950 Pastor, St. Lawrence, Jessup, MD
1950-1951 *Zwolnienie lekarskie*
1951-1958 Piotra, Libertytown, MD
1958-1968 Pastor St. Jerome's, Baltimore, MD
1968 *Emerytowany*

Podsumowanie :

W sierpniu 1995 r. mężczyzna zgłosił archidiecezji, że był wykorzystywany seksualnie Góra wielokrotnie w latach 1941-1943, kiedy ofiara miała od 11 do 13 lat.

Znęcanie się powtórzyło w latach 1945-1949, kiedy ofiara miała od 15 do 17 lat. The wykorzystywanie seksualne obejmowało pieszczoty oraz gwałt analny i oralny. Pierwsza tura nadużyć miała miejsce w

plebanii w kościele św. Hieronima w Baltimore w stanie Maryland, a druga runda miała miejsce na plebanii

w kościele św. Wawrzyńca w Jessup w stanie Maryland. Archidiecezja sporządziła obowiązkowy raport z

nadużyć wobec władz, zgodnie z wymogami prawa.

Góra nie została wymieniona jako wiarygodnie oskarżona przez archidiecezję.

105. Ojciec Timothy M. Murphy (trynitarz)

Data urodzenia: 25 lipca 1940 r
Seminarium
duchowne: Seminarium Mariackie, Baltimore, MD
Data święceń: 20 maja 1967
Data zgonu: maj 2004

Znane zadania:

1967-1970	Wydział w niepełnym wymiarze godzin, DeMatha Catholic High School, Hyattsville, MD
1970-1972	Zastępca pastora kościoła św. Karola Boromeusza, Pikesville, MD
1972-1988	Urlop z powodów zdrowotnych Pełnoetatowy wykładowca, Bishop Cantwell High School, Los Angeles, CA
1972-1976	Pełnoetatowy wykładowca, Flintridge School, LaCañada, Kalifornia
1976-1981	Rezydencja, Klasztor Pasjonistów, Sierra Madre, Los Angeles, CA
1980	Rezydencja, Kościół Świętej Rodziny, South Pasadena, Kalifornia
1980	Rezydencja, Kościół św. Rity, Sierra Madre, Kalifornia
1980-1981	Pełnoetatowy Wydział, Szkoła Przygotowawcza Villanova, Ojai, Kalifornia
1981-1986	Pełnoetatowy wydział, Notre Dame High School, Sherman Oaks, Kalifornia
1986-1987	Associate Pastor, Our Lady of Sorrows Church, Victoria, TX
1988-1991	Kapelan / Pełnoetatowy Wydział, St. Joseph's High School, Victoria, TX
1988-1990	Kapelan szpitala, Victoria, Teksas
1990-1991	Rezydencja, klasztor Świętej Trójcy, Pikesville, MD
1991-1999	Dyrektor Klasztoru Świętej Trójcy i Centrum Duchowego, Pikesville, MD
1993-1996	Gość Mistrz, Klasztor Świętej Trójcy i Centrum Duchowe, Pikesville, MD
1996-1999	Kapelan na pół etatu, St. Joseph's Medical Center, Towson, MD

Podsumowanie :

W lipcu 1999 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez Timothy'ego Murphy'ego w St. Charles

Boromeusza w Baltimore około 1970 roku, kiedy miał 12 lat. Ofiara była

zatrudniony do pracy na rektoracie. Jego zadania polegały na otwieraniu drzwi, odbieraniu telefonów i przyjmowaniu i

przekazywać orędzia kapłanom, z których jednym był Murphy. Rodzice ofiary byli pobożni

parafian w St. Charles Boromeo i darzył Murphy'ego wielkim szacunkiem. Murphy wziął ofiarę

pod jego skrzydła i zaprzyjaźnił się z nim. W pewnym momencie Murphy zaczął go dotykać i zabierać do siebie

filmy i kolację. Murphy wykorzystywał seksualnie ofiarę przez około rok

ofiara rzuciła pracę na plebanii i próbowała uciec z domu. Wkrótce po tym, jak ofiara próbowała uciekać, Murphy opuścił Baltimore. W 1972 roku Murphy otrzymał urlop zdrowotny powodów i spędził ten czas w Kalifornii, z czego kilka lat spędził jako nauczyciel w szkole średniej.

Murphy powrócił do czynnego kapłaństwa w 1988 r., a w 1993 r. zadzwonił do matki ofiary, aby powiedzieć, że wrócił do miasta i chce się spotkać z ofiarą. Wysłał do ofiary list, którego ofiara odmówiła przeczytania. Matka ofiary przeczytała list i określiła go jako przeprosiny.

Archidiecezja Baltimore zgłosiła incydent Zakonowi Trynitarzom i władzom prawnym 30 lipca 1999 r. Wydziały Murphy'ego zostały usunięte korespondencyjnie z kardynałem Keelerem 10 sierpnia 1999 r., a Murphy został umieszczony na urlopie administracyjnym. Murphy zrezygnował z pracy w niepełnym wymiarze godzin w szpitalu św. Józefa w grudniu 1999 r., Powołując się na względy zdrowotne. Od tego momentu, aż do śmierci w 2004 roku, Murphy przebywał w Southdown Institute, kanadyjskim ośrodku dla duchownych cierpiących na problemy ze zdrowiem psychicznym i uzależnienia. Archidiecezja trwale usunęła Murphy'ego z duszpasterstwa, stwierdzając w wewnętrznym komunikacie z czerwca 2000 r.: „Piszę, aby potwierdzić nasze zrozumienie, że ksiądz Murphy nie będzie zaangażowany w żaden rodzaj posługi w Archidiecezji po powrocie z Southdown... W szczególności chcielibyśmy niepokoić się, czy usługiwał, niezależnie od swojego tytułu, w związku z ośrodkiem duchowym, zwłaszcza jeśli któreś z rekolekcji obejmowało młodych ludzi”.

We wrześniu 2000 roku w memorandum do akt napisano, że Trynitarzowie „zdecydowali, że [Murphy] po powrocie do Baltimore nie będzie już przydzielony do żadnej pracy w Centrum Duchowym, ale tylko do Biura Prowincji, gdzie wydaje się, że bliżej można uzyskać nadzór, a także usunąć go z ewentualnej bliskości nieletnich”. Pozwolono mu odprawić w Willi mszę świętą dla wspólnoty trynitarnej i emerytowanych sióstr zakonnych. W 2008 roku archidiecezja i trynitarze ugodzili się z ofiarą za 42 500 dolarów.

Murphy został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję w 2002 roku.

106. Ojciec J. Glenn Murray (jezuita)

Data urodzenia: 1950
Seminarium
duchowne: Jezuicka Szkoła Teologiczna, Berkeley, Kalifornia
Data święceń: 1979
Data zgonu: Nie dotyczy

Znane zadania:

1974-1976	Nauczyciel, Gonzaga High School, Waszyngton, DC Wikariusz parafialny kościoła Świętego Krzyża i minister kampusu,
1980-1981	Duke Uniwersytet w Durham, Karolina Północna
1981-1985	Nauczyciel i zastępca dyrektora, St. Frances-Charles Hall, Baltimore, MD
1989-1995	Wikariusz parafialny, probostwo św. Henryka, Cleveland, OH
1992-1995	Profesor Liturgii, Seminarium Najświętszej Marii Panny, Cleveland, OH
1995-2003	Dyrektor Diecezjalnego Biura Liturgicznego i profesor homiletyki, św. Mary's Seminary, Cleveland, Ohio
2003-2007	Dyrektor Biura Liturgii Duszpasterskiej diecezji Cleveland
2007-2011	Asystent proboszcza kościoła św. Alojzego Gonzagi w Waszyngtonie

Podsumowanie :

W 2005 roku mężczyzna wniósł do archidiecezji zarzut wykorzystywania seksualnego Murraya

Chicago, za pośrednictwem formularza online. Mężczyzna zgłosił, że był maltretowany przez Murraya, członka organizacji

Zakon Jezuitów , w latach 1982-1983, kiedy był uczniem St. Frances / Father Charles High w Baltimore w stanie Maryland. Archidiecezja Chicago przekazała skargę do Archidiecezji z Baltimore. Archidiecezja sporządziła zlecony raport i przekazała zarzut do proboszcza

Prowincja Maryland Towarzystwa Jezusowego (jezuici). Województwo przeprowadziło przegląd, w którym to

stwierdził, że zarzuty ofiary nie są wiarygodne. Podczas wstępnego dochodzenia Murray był przeprowadził egzamin na wariografie, który zdał. Według artykułu w Baltimore Sun donosząc o usunięciu Murraya z ministerstwa, ofiara odmówiła rozmowy z cywilem władze.

16 czerwca 2011 r. Prowincja ujawniła zarzut w „Przeglądzie Katolickim”, opisując go „niewłaściwe dotykanie nieletniego, które miało miejsce w latach 1981-82”. Zgodnie z ujawnieniem, w tamtym czasie

otrzymał zawiadomienie o zarzutach, Prowincja zatrudniła zewnętrznego śledczego, i to na podstawie

informacji znalezionych w tym czasie Wojewódzka Komisja Rewizyjna nie znalazła zarzutu

wiarygodny. Następnie, wiosną 2011 roku, Murray poprosił o nowe zadanie i Prowincję przeprowadził drugą kontrolę, która ujawniła nowe informacje. Na podstawie drugiej recenzji,

Prowincja usunęła Murraya ze służby. W sierpniu 2011 r. Archidiecezja Baltimore złożyła do odpowiednich władz drugi list informujący o tym nadużyciu.

W momencie ujawnienia w czerwcu 2011 roku Murray mieszkał w monitorowanej rezydencji ze wspólnotą jezuitów. Również w 2011 roku Loyola University ujawnił zarzuty przeciwko Murrayowi, ponieważ Murray prowadził kilka rekolekcji chóralnych i był częścią wielu mszy na kampusie Loyola.

Prowincja Jezuitów Maryland wymieniła Murraya jako wiarygodnie oskarżonego w 2018 r. Archidiecezja wymieniła również Murraya jako wiarygodnie oskarżonego po 2018 r.

107. Ojciec Alan Nagle

Data urodzenia: 5 czerwca 1941 r
Seminarium
duchowne: Seminarium Mariackie
Data święceń: 20 maja 1967
Data zgonu: 6 lipca 1997

Znane zadania:

1966-1967 Kościół Wszystkich Świętych, Baltimore, MD
1967-1973 Kościół Niepokalanego Poczęcia, Towson, MD
1973-1978 Kościół św. Małgorzaty, Bel Air, MD
1978 *Urlop*⁹⁵
1978-1980 Kościół greckokatolicki św. Anny Melchicki, North Hollywood, Kalifornia
1980-1981 *Urlop*
1981⁹⁶ *Kościół lewicowy na rzecz Kościoła prawosławnego; wydziały wycofane*

Podsumowanie :

W 2009 roku ofiara zgłosiła się do Archidiecezji, że była wykorzystywana seksualnie przez Nagle w

około 1970. Kiedy ofiara była uczniem pierwszego roku w Calvert Hall High School, on i grupa chłopców wybrało się na całonocne rekolekcje z Naglem do domu rekolekcyjnego Clare O'Dwyer w Sparks,

Maryland. Podczas gdy Nagle i ofiara byli sami w sypialni w domu, Nagle pieścił penis ofiary. Według ofiary, Nagle powiedział mu, że „misją Nagle'a było nauczenie [go] jak właściwie kochać kobiety”. Archidiecezja przekazała odpowiednie raporty władze.

W październiku 2018 r. Biuro Prokuratora Generalnego przesłuchało drugą ofiarę i stwierdził w 1969 roku, że był ministrantem w Niepokalanym Poczęciu w Towson, podczas gdy Nagle był

tam przydzielony. Odbił kilka wizyt w Pensylwanii z Nagle'em i pewnego razu Nagle'em

⁹⁵ W lipcu 1977 roku Nagle poprosił archidiecezję o urlop, aby mógł zostać pełnoetatowym księdzem Kościoła melchicko-greckokatolickiego. W 1978 r. arcybiskup Baltimore udzielił mu urlopu w archidiecezji, a jego uprawnienia do pełnienia funkcji księdza rzymskokatolickiego zostały zawieszane. Służył u św. Anny Melkite-Greek Catholic Church w North Hollywood w Kalifornii przez około 18 miesięcy, aż do zakończenia jego usług z dniem 30 czerwca 1980 r.

⁹⁶ W 1980 roku Nagle poprosił arcybiskupa Bordersa o „błogosławieństwo szukania świeckiej pracy i zamieszkania przez co najmniej rok przed podjęciem jakiegokolwiek decyzji o wznowieniu czynnej posługi”. Borders przychylił się

do jego prośby. W 1981 roku Nagle napisał list do arcybiskupa, w którym oświadczał, że wystąpił z Kościoła katolickiego i został przyjęty do prawosławia, a jego funkcje kapłańskie zostały usunięte. Nie jest jasne, czy Nagle był księdzem, czy tylko członkiem Kościoła prawosławnego.

stał się agresywny i położył się z nim nago w łóżku. Ofiara krzyczała, by Nagle zostawił go w spokoju.

W liście z 17 sierpnia 1979 roku ks. James King, kanclerz eparchii Newton w greckokatolickim kościele melchickim, poinformował, że Nagle miał „problem z piciem” i „nie miał łatwego kontaktu z młodzieżą” ze swojego zboru .

21 maja 1980 r. Arcybiskup Joseph Tawil z eparchii Newton w Kościele melchicko-greckokatolickim napisał list do arcybiskupa Williama D. Bordersa i zauważył, że Nagle miał następujący problem: „okazał się niezdolny do skutecznego radzenia sobie z młodzieżą parafialnej i brakuje jej niezbędnej umiejętności pracy z nią”. Tawil zauważył, że „grupa młodzieży odmówiła udziału w głoszonych przez niego rekolekcjach i musiał ich publicznie przeprosić, rujnując w ten sposób swój prestiż”. Tawil wysłał bardzo podobny list bezpośrednio do Nagle'a.

30 maja 1980 roku Nagle napisał list do Tawila i nie zgadzał się z charakterystyką Tawila, że Nagle miał problem z młodzieżą. Nagle stwierdził: „Myślę, że moje relacje z [młodzieżą] były doskonałe. Jestem lubiany i wiedzą, że to uczucie jest odwzajemnione. Okazja, którą przytoczyłeś, dotycząca sprzeciwu kilku osób, które „...odmówiły udziału w rekolekcjach głoszonych przeze mnie”, była znacznie przeważona przez tych, którzy odmówili udziału w rekolekcjach, które nie były głoszone przeze mnie... Rozmawiając z nimi, doszedłem do wniosku, że żadne publiczne przeprosiny nie były konieczne, więc żadnych nie dokonano”.

W aktach Archidiecezjalnych znajduje się niedatowana i niepodpisana notatka na maszynie o nienazwanym „poddanym”, którym wydaje się być Nagle. Notatka wskazywała, że „nie ma bliskich przyjaciół... spędza noc z młodymi chłopcami”.

Nagle nie został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję.

108. Ojciec Robert Newman (synowie miłosierdzia)

Data urodzenia: 7 września 1947 r
Seminarium
duchowne: Seminarium Mariackie
Data święceń: 1981
Data zgonu: Nie dotyczy

Znane zadania:

1982-1985	Kościół św. Hieronima, Baltimore, MD
1985-1987	Najdroższej Krwi, Baltimore, MD
1990-2002	Pastor, Najświętszego Serca, New Haven, CT

Streszczenie:

2 lutego 1987 Newman spotkał **Urzędnik E**
się z

Urzędnik C, I **Urzędnik C**. Newman ujawnił że popełnił liczne akty seksualnego wykorzystywania dzieci w latach 1971-1986. Akta archidiecezjalne zawierają listę dwunastu ofiar, wszystkich chłopców w wieku od 9 do 15 lat. Lista zawiera nazwiska ofiar, adresy, daty wykorzystywania, miejsca nadużyć, charakter nadużyć i przybliżona liczba przypadków, w których doszło do nadużyć, wszystko najwyraźniej zgłoszone przez Newmana.

Pierwsza ofiara Newmana miała 12 lat i była maltretowana przez Newmana w latach 1971-1972 w domu ofiary. Nadużycia obejmowały trzy lub cztery przypadki pieszczot genitaliów i jeden przypadek gwałtu oralnego.

Druga ofiara Newmana miała 11 lat i była maltretowana przez Newmana w 1973 roku w mieszkaniu Newmana. Nadużycia obejmowały trzy lub cztery przypadki pieszczot genitaliów i jeden przypadek gwałtu oralnego.

Trzecia ofiara Newmana miała 14 lat i była maltretowana przez Newmana w 1973 roku w mieszkaniu Newmana. Nadużycia obejmowały pięć przypadków pieszczot genitaliów i pięć lub więcej przypadków „dotykania odzieży”.

Czwarta ofiara Newmana miała 12 lat i była maltretowana przez Newmana w 1974 roku w domu Newmana. Nadużycia obejmowały dwa lub trzy przypadki pieszczot genitaliów.

Piąta ofiara Newmana miała 9 lat i była maltretowana przez Newmana w latach 1973-1976 w domu Newmana. Nadużycia obejmowały dwadzieścia przypadków pieszczot genitaliów, trzydzieści przypadków „dotykania odzieży” i pięć przypadków gwałtu oralnego.

Szósta ofiara Newmana miała 13 lat i była maltretowana przez Newmana w 1982 roku w obozie.

Nadużycie obejmowało jedną okazję pieszczot genitaliów.

Siódma ofiara Newmana miała 10 lat i była maltretowana przez Newmana w latach 1981-1982 w domu Newmana. Nadużycia obejmowały cztery przypadki „dotykania odzieży”.

Ósma ofiara Newmana miała 10 lat i była maltretowana przez Newmana w 1982 roku w domu Newmana. Nadużycia obejmowały dwa przypadki pieszczot genitaliów i jeden przypadek gwałtu oralnego.

Dziewiąta ofiara Newmana była maltretowana przez Newmana w latach 1982-1986 w domu Newmana. Nadużycia obejmowały pięć lub sześć przypadków pieszczot genitaliów.

Dziesiąta ofiara Newmana miała 9 lat i była maltretowana przez Newmana w latach 1984-1986 w domu Newmana. Nadużycie obejmowało dziesięć przypadków pieszczot genitaliów.

Jedenasta ofiara Newmana miała 15 lat i była maltretowana przez Newmana w 1985 roku w domu Newmana. Nadużycie obejmowało jedną okazję pieszczot genitaliów.

Dwunasta ofiara Newmana miała 15 lat i była maltretowana przez Newmana w 1985 roku w domu Newmana. Nadużycie obejmowało jedną okazję pieszczot genitaliów.

Notatki z wywiadu z Newmanem mówią, że chłopcy byli „sąsiadami, ludźmi, których znał od lat, nigdy nikim związanym z kościołem”. Później w notatkach Newman powiedział o chłopcach, których wykorzystywał w ciągu ostatnich trzech lat: „[n]jeden z nich był katolikiem”. Newman był w programie w Hopkins, ale „na tym etapie nie było żadnych raportów”.

2 lutego 1987 roku, tego samego dnia, w którym ujawnił swoją historię wykorzystywania seksualnego dzieci, ksiądz Newman napisał list do arcybiskupa Bordersa, w którym złożył rezygnację z funkcji proboszcza parafii Najdroższej Krwi. Również 2 lutego 1987 arcybiskup Borders napisał list do księdza Newmana, w którym przyjął jego rezygnację, którą określił jako „spowodowaną poważnymi problemami zdrowotnymi” i cofnął mu uprawnienia do pełnienia funkcji kapłana w Archidiecezji Baltimore. Arcybiskup Borders wyraził wdzięczność za kierowanie przez Newmana parafią i posługą w archidiecezji.

5 lutego 1987 r. ██████████ napisał list do parafian, udzielając im porad o rezygnacji księdza Newmana „ze względów zdrowotnych”. ██████████ pochwalił „dobłą służbę” Newmana

i poprosił parafian o modlitwę w jego intencji. ██████████ nie ujawnił parafianom, do których przyznał się Newman wykorzystywanie seksualne dzieci.

6 lutego 1987 arcybiskup Borders napisał list do urzędnika Synów Miłosierdzia w Paryżu we Francji. Borders poinformowało, że Newman przyznał się do licznych aktów wykorzystywania seksualnego dzieci wobec młodych chłopców. Wskazał, że Newman napisał rezygnację po kilku godzinach dyskusji i że Borders przyjął jego rezygnację i wycofał swoje wydziały. Arcybiskup Borders zidentyfikował „poważne obawy” dotyczące obrażeń, w tym psychicznych lub emocjonalnych, jakie Newman zadał swoim ofiarom. Borders wskazał, że nie wiedział, jak pomóc ofiarom i pomyślał, że „zajmą się nimi prawdopodobnie funkcjonariusze organów ścigania”. Borders wyraziło potrzebę opieki nad Newmanem i poinformowało, że jego personel pomoże w ułatwieniu wejścia Newmana do programu leczenia szpitalnego. Borders wskazało również, że prawnik został już zabezpieczony do obrony Newmana. Powiedział o Newmanie, że „w oczach większości, jeśli nie wszystkich parafian, którym służył, [on] był wybitnym księdzem i pastorem. Jest osobą utalentowaną. Niemniej jednak musi mieć w tym znaczną słabość jeden obszar jego osobowości...”.

Newman nigdy nie został oskarżony o przestępstwo związane z przyznaniem się do wykorzystywania seksualnego dzieci. Z raportu policyjnego z 1987 r. wynika, że otrzymał „wyjątkowe zezwolenie” od Biura Prokuratora Stanowego Miasta Baltimore. Ten układ był uwarunkowany pewnym traktowaniem Newmana. Jednak raport policyjny odzwierciedla tylko jeden przypadek pieszczenia jednego chłopca.⁹⁷ Stoi to w wyraźnej sprzeczności ze szczegółowymi informacjami, które archidiecezja posiadała, dotyczącymi około stu przypadków wykorzystywania dwunastu chłopców w okresie piętnastu lat. Nic nie wskazuje na to, by archidiecezja podzieliła się z organami ścigania pełnym zakresem działań Newmana dopuszczonych zachowań lub informacji o ofiarach, które mogą wymagać pomocy.

W memorandum z 24 lutego 1987 r. ██████████ Urzędnik E wskazał, że Newman był pacjentem w Johns Hopkins Hospital, uczestnicząc w programie dla osób, które wykorzystywały seksualnie nieletnich.

██████████ spodziewał się, że po uwolnieniu Newmana pójdzie do programu Institute of Living

w Hartford w stanie Connecticut. Poinformował, że szef Wydziału ds. Przestępstw Seksualnych w Biurze Prokuratora Stanowego jest optymistą co do Newmana, nie jest skłonny do ścigania i „widzi wartość próby utrzymania takiego człowieka w służbie”. Informacja dotycząca Institute of Living z dnia 17 lutego 2011 r.

97 Allison Klein i John Rivera, *Usunięty ksiądz nie został oskarżony o Md.*, BALT. S ONZ, 9 lipca 2002 r., dostępne pod adresem: <https://www.baltimoresun.com/bal-md.priest09jul09-story.html>.

1987, odzwierciedlał, że program leczenia trwał około trzech do czterech miesięcy, po czym ksiądz miał zostać umieszczony w aglomeracji Hartford za zgodą arcybiskupa. Takie umieszczenie trwałoby od dwóch do trzech miesięcy, podczas których ksiądz byłby zarówno w leczeniu, jak i wykonywał posługę.

Newman uczęszczał do Institute of Living w Hartford w stanie Connecticut i powrócił do aktywnej posługi w archidiecezji Hartford, gdzie był proboszczem kościoła Najświętszego Serca w New Haven w latach 1990-2002. W 2002 r. archidiecezja Baltimore powiadomiła archidiecezję o wykorzystywaniu seksualnym nieletnich przez Hartford of Newman, a Newman został usunięty z parafii. Rzecznik archidiecezji powiedział Baltimore Sun w 2002 roku, że archidiecezja nie wiedziała, że Newman znalazł nową pracę jako ksiądz, dopóki nie rozpoczęli przeglądu w następstwie ogólnokrajowego skandalu związanego z wykorzystywaniem seksualnym.⁹⁸ Jednak taki rozwój wydarzeń był najwyraźniej przewidywany w 1987 r., biorąc pod uwagę dyskusję Archidiecezji na temat „wartości” utrzymania Newmana w służbie i jej zrozumienie, że księża wznowią posługę po ukończeniu Institute of Living.

Newman został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezję w 2002 roku.

⁹⁸*identyfikator .*

109. Diakon Leo O'Hara

Data urodzenia: 21 sierpnia 1930
Seminarium
duchowne: Nie dotyczy
Data święceń: Nie dotyczy
Data zgonu: styczeń 1994

Znane zadania:

1957 Przyjęty do nowicjatu III Zakonu św. Franciszka
1976 Minister ds. Rozdawania Komunii Św. Atanazy, Baltimore, MD
1977-1980 Kandydat na stałego diakona, Baltimore, MD
1980 Zrezygnował z Programu Diakonu Stałego

Podsumowanie :

O'Hara był stałym kandydatem na diakona związanym ze św. Atanazym, a następnie św. Róży z Limy w Baltimore. Służył również w Szpitalu Ogólnym South Baltimore jako asystent kapelana. Z Programu Stałego Diakonu zrezygnował w 1980 r. W 1981 r. napisał do Dyrektora Wydziału Kadr Duchownych, że ma „skłonności homoseksualne, tak że już nigdy nawet nie pomyślę o proszeniu o służbę dla kościoła w jakiegokolwiek pozycja.” W tym samym czasie proboszcz parafii św. Róży z Limy, wielebny John Moore, napisał do Biura Stałego Diakona i Biskupa Pomocniczego Francisca Murphy'ego, aby powiedzieć, że wiele razy rozmawiał z O'Hara jako jego doradcą i „czuł się bardzo nieswojo z... jego posługą dla młodych chłopców, zwłaszcza chłopców w wieku przedszkolnym”. Powiedział, że niedawno dowiedział się o „niedyskrecji moralnej”. W szczególności matka zgłosiła mu, że O'Hara zabrała swojego „młodszego” syna do kina i dotknęła górnej części nogi chłopca. O'Hara następnie nagle opuścił Maryland. Po jego odejściu pięciu chłopców ze szkoły podstawowej St. Rose of Lima powiedziało, że mieli „doświadczenia seksualne” z O'Harą. Doszedł do wniosku, że O'Hara potrzebuje terapii i powinien móc kontynuować służbę dopiero po ukończeniu intensywnej terapii.

W 1987 roku O'Hara został oskarżony o 16 przestępstw seksualnych różnego stopnia i 16 przypadków wykorzystywania dzieci w Ocean City w stanie Maryland. Dyspozycja jest niejasna. Był również badany pod kątem napaści seksualnej na nieletnich w 1987 roku w hrabstwie Anne Arundel. Zgodnie z wewnętrzną notatką z 2004 roku, O'Hara przyznał się podczas śledztwa do molestowania ponad stu dzieci od 1953 roku, ale nie został oskarżony, ponieważ Biuro Prokuratora Stanowego nie było w stanie zidentyfikować żadnych konkretnych ofiar.

W 1995 roku mężczyzna napisał list do kardynała Keelera, w którym napisał, że w 1978 roku, kiedy miał 11 lat i został przyjęty do szpitala, odwiedził go O'Hara. O'Hara zbliżył się do niego i wykorzystywał go seksualnie w mieszkaniu O'Hary z jedną sypialnią przy Wasena Avenue przez następny rok, po czym nagle zniknął. Z ofiarą spotkał się ktoś z archidiecezji.

W 2002 roku mężczyzna zgłosił, że był napastowany seksualnie przez O'Hara (znanego ofierze jako „Brat Pius”), poczynając od 1976 roku, kiedy miał od 9 do 14 lat i ponownie w wieku 16 lat. Podczas ostatniego incydentu ofiara spędziła noc z O'Harą w jednym łóżku z jego młodszym bratem i O'Harą. Ofiara zeznała, że spotkała O'Harę, gdy był pacjentem szpitala Harbour po poważnym wypadku. Opisał, jak był przygotowywany ze szpitala do domu. Nadużycia obejmowały gwałt oralny, próbę gwałtu analnego, pieszczoty i pocałunki. Ofiara poinformowała, że później dowiedziała się, że jego młodszy brat również został wykorzystany seksualnie przez O'Hara. Archidiecezja sporządziła zlecony raport w 2002 roku i odniosła się w nim do wcześniejszego raportu do Biura Prokuratora Stanowego Anne Arundel z 1987 roku.

O'Hara nie został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezję.

110. Ojciec Garrett Orr (jezuita)

Data urodzenia: 1 sierpnia 1953 r
Seminarium
duchowne: Weston School of Theology, Cambridge, MA
Data święceń: 11 czerwca 1983
Data zgonu: Nie dotyczy

Znane zadania

1984	Przygotowanie Świętego Józefa
1984-2003	Georgetown Preparatory School, North Bethesda, MD
2003	szabasowy
2004-2006	Kolegium Loyoli
2008	opuścił zakon jezuitów

Streszczenie:

W październiku 2003 roku uczeń Georgetown Preparatory School w North Bethesda w stanie Maryland, gdzie Orr uczył religii, łaciny i teatru, zgłosił szkole, że był wykorzystywany seksualnie przez Orra w poprzednim roku szkolnym. Szkoła nie zgłosiła zarzutu policji hrabstwa Montgomery do maja 2004 roku.

Zgłoszono, że Orr przebywał na urlopie naukowym w 2003 roku z powodu „niepowiązanych problemów zdrowotnych”. W kwietniu 2004 roku Orr został przeniesiony na Uniwersytet Loyola, aby służyć jako minister kampusu. W związku z powołaniem do Loyoli Orr otrzymał uprawnienia kapłańskie 13 kwietnia 2004 r. od archidiecezji Baltimore, na prośbę, zalecenie i zaświadczenie prowincji Maryland Towarzystwa Jezusowego (jezuitów) ██████████ ██████████ . ██████████ ██████████ przedłożył, w ramach swojej rekomendacji, ocenę, która zawierała stwierdzenie, że Orr nie „wykazywał niewłaściwego zachowania”, wśród których znalazł się „niestosowność seksualna”.

Pod koniec maja 2004 r. Orr został umieszczony przez jezuitów na urlopie administracyjnym w oczekiwaniu na dochodzenie w sprawie nadużyć zgłoszonych w październiku 2003 r. W ramach urlopu jezuita zawiesili uprawnienia kapłańskie Orra. Po tym, jak Archidiecezja dowiedziała się o zawieszeniu w liście z czerwca 2004 r., Archidiecezja odebrała również uprawnienia Orra. Jednak doniesiono, że Orr pozostał w Loyoli przez całe lata 2004-2005 w służbie bez osobistego kontaktu ze studentami. Według archidiecezjalnych akt osobowych, Orr został zwolniony w październiku 2006 roku z Loyoli.

W kwietniu 2005 roku urzędnik archidiecezjalny napisał memorandum skierowane do ██████████:

upamiętniający telefon od urzędnika Towarzystwa Jezusowego. Zgodnie z notatką, jezuicki urzędnik podniósł zarzut wobec Orra i jego późniejszego zawieszenia. Jako jezuicki urzędnik

opisał to, „nic nie wskazywało na to, że miała miejsce jakakolwiek aktywność seksualna, jednak Garrett wydawał się zbyt silnie przywiązany i emocjonalnie potrzebujący w swojej pracy z młodymi ludźmi”.

Memorandum z kwietnia 2006 r. donosiło [REDAKTION], że jezuicka komisja rewizyjna miała

przeprowadzili własne dochodzenie w sprawie zgłoszenia nadużycia i stwierdzili, że jest ono „zasadniczo prawdziwe” oraz że ustalenia zostaną upublicznione w ciągu najbliższych kilku dni, po liście, który miał zostać wysłany do społeczności Georgetown Preparatory School [REDAKTION].

W rzeczywistości, później tego samego miesiąca, kilka artykułów prasowych informowało o ustaleniach Jezuickiej Komisji Rewizyjnej i odpowiedzi szkoły. Artykuł w Washington Times, który ukazał się w Daily News, donosił, że jezuicka prowincja Maryland stwierdziła, że „oskarżenie o wykorzystywanie seksualne księdza z 2003 roku”, odnoszące się do Orra, było zasadniczo prawdziwe. W artykule, przedstawiającym informacje przekazane przez dyrektora ds. komunikacji prowincji jezuickiej, stwierdzono, że oskarżenie wynikało z przypadku „niewłaściwego dotykania” z 2002 r., o którym powiadomiono władze szkoły w październiku 2003 r., a policję w 2004 r. Orr powiedział, że zaprzeczył zarzutom i opuścił już nauczanie w szkole dla Loyoli do czasu zbadania sprawy.

Artykuł z kwietnia 2006 roku opublikowany przez Washington Post zawierał dodatkowe szczegóły

[REDAKTION] | W artykule adwokat Orra zaprzeczył zarzutom i stwierdził, że szkoła przeprowadziła dwa dochodzenia wiosną i jesienią 2003 roku i poinformowała Orra, że jest „niewinny”.⁹⁹

Artykuł opublikowany na msnbc.com 3 lutego 2011 r. Donosił, że Orr został aresztowany 11 stycznia 2011 r. w Pensylwanii i oskarżony o wykorzystywanie seksualne w Maryland. W artykule stwierdzono, że policja hrabstwa Montgomery rozpoczęła dochodzenie w 2010 roku, po tym, jak byli studenci zgłosili zarzuty, że byli wykorzystywani seksualnie przez Orra. Jedną ofiarą zgłosiła w czerwcu 2010 r., że została niewłaściwie dotknięta przez Orra na kampusie Georgetown Prep w 1989 r. Drugą ofiarą był student, który zgłosił się w 2002 r. Orr przyznał się do dwóch zarzutów przestępstwa seksualnego trzeciego stopnia w maju 2011. Orr został skazany na 5 lat w zawieszeniu i musiał zarejestrować się jako przestępca seksualny.

99Daniel de Vise, *były ksiądz oskarżony o wykorzystywanie seksualne studentów Georgetown Prep*, WASH. POST, 2 lutego 2011, dostępne pod adresem : https://www.washingtonpost.com/local/education/ex-priest-charged-with-sex-abuse-of-georgetown-prep-students/2011/02/02/ABT76yQ_historia.html.

W 2018 roku Vanity Fair opublikowało obszerny artykuł o Georgetown Preparatory School, który zawierał dogłębną analizę nadużyć Orra w latach 2002-2003. W szczególności w artykule opisano, że ofiara początkowo nie zgłosiła sprawy, jednak dwóch wykładowców w szkole poinformowało kierownictwo szkoły o swoich obawach dotyczących „braku granic z uczniami” Orra. Szkoła przygotowawcza Georgetown zaprzeczyła, jakoby istniał jakikolwiek zapis takiego raportu. Artykuły opublikowane w latach 2011-2018 zawierały więcej szczegółów na temat zarzutu, w tym, że ofiara z 2002 roku została zaproszona do biura Orra w szkole na „próbę jeden na jednego”, podczas której Orr włożył ręce do spodni ofiary. Ofiara zwlekała ze zgłoszeniem się o kilka miesięcy, podczas gdy Orr przebywał na urlopie z powodu tego, co Orr opisał jako chorobę Parkinsona, a artykuł mówi, że była to „klinika dla przestępców seksualnych”. Ofiara zdecydowała się zgłosić incydent po tym, jak dowiedziała się, że Orr wróci do szkoły. Następnie ofiara spotkała się z poważnym sprzeciwem ze strony urzędników szkolnych i uczniów, w tym z próbami zawieszenia ofiary w szkole.¹⁰⁰

Orr został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez jezuitów w 2018 roku i archidiecezję Baltimore po 2019 roku.

¹⁰⁰ Evgenia Peretz, „Men for Others, My Ass ”: *After Kavanaugh, Inside Georgetown Prep's Culture of Omerta*, VANITY FAIR, 17 grudnia 2018 r., dostępne pod adresem: https://www.vanityfair.com/news/2018/12/inside-georgetown-prep-culture-of-omerta-scandal?mbid=social_twitter&utm_socialtype=owned&utm_source=twitter&utm_brand=vf&utm_medium=social.

111. Ojciec Henry (John) O'Toole (redemptorysta)

Data urodzenia: Nieznany
Seminarium
duchowne: Nieznany
Data święceń: Nieznany
Data zgonu: 14 marca 2003 r

Znane zadania:

	Matki Bożej Fatimskiej we wschodnim
1962-1980	Baltimore, MD
1975-1979	Diecezja Toledo, Ohio
1979	Parafia św. Michała, Baltimore, MD
1980-1983	Św. Wacława, Baltimore, MD
1984	Opuścił Baltimore
1992	Diecezja Richmond, kapelan szpitala miejskiego
1993	Emerytowany, mieszkający na Florydzie

Podsumowanie :

W marcu 1992 roku kobieta zgłosiła, że była wykorzystywana seksualnie przez O'Toole'a na początku lat 70., kiedy miała 12 lub 13 lat. Kiedy przeprowadziła się do Abingdon w stanie Maryland, została członkinią parafii św. Franciszka i uczęszczała do szkoły parafialnej. Kiedy była w ósmej klasie, została wybrana do niedzielnej pracy na plebanii Matki Bożej Fatimskiej we wschodnim Baltimore. Jej rodzina myślała, że została „kanonizowana na świętą” za to, że została wybrana do takiego zaszczytu. Wkrótce potem O'Toole zaczął ją zauważać i komplementować. Powiedział jej, że „jest wyjątkowa”. Kiedy inni księża byli poza domem i byli sami, podchodził do niej od tyłu, rozpinął jej bluzkę i pieścił. Zdarzało się to wielokrotnie, ale ofiara nie pamiętała, ile razy doszło do nadużyć. O'Toole zagroził jej otwieraczem do listów i powiedział, żeby nie zgłaszała nadużycia.

Z notatek sporządzonych podczas przesłuchania ofiary wynika, że ofiara zgłosiła nadużycie „przełożonym” O'Toole'a, którzy, jak twierdziła, zbyli sprawę. W pewnym momencie podeszła również [REDAKTOWANE], aby „przedyskutować problem” i powiedziała mu, że była wykorzystywana przez trynitarianina w parafii we wschodnim Baltimore, gdy miała 12 lub 13 lat. Zinternalizowała winę i pomyślała, że jest w niej coś złego, co powoduje święty kapłan do grzechu. Skutki dla ofiary były druzgocące i trwały przynajmniej do jej zgłoszenia. Czowała, że wstyd nie powinien jej już należeć. Musiała skonfrontować swój kościół i sprawcę. Czowała, że „kogoś to musi obchodzić!”

Archidiecezja powiadomiła Zakon Redemptorystów o nadużyciu. 7 października 1993 r.

_____ napisał list do Child Protective Services Office w Baltimore

poinformowania ich o nadużyciu i nazwisku sprawcy. Departament odmówił wszczęcia dochodzenia, ponieważ ofiara była dorosła w momencie zgłoszenia nadużycia i nie wierzyła, że nadużycie trwało. W 2002 r. Archidiecezja opublikowała zarzuty przeciwko O'Toole'owi w „Catholic Review” oraz we wstępnej liście księży i braci wiarygodnie oskarżonych o nadużycia. O'Toole został usunięty z parafii, zwolniony z udogodnień, oceniony i przeszedł na emeryturę na Florydę. Przyznał się do „niedyskrecji”.

O'Toole został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję w 2002 roku.

112. Ojciec John Padian (diecezja Brooklyn, NY)

Data urodzenia: Nieznany
Seminarium
duchowne: Seminarium Mariackie
Data święceń: 30 maja 1970
Data zgonu: 29 października 1995

Znane zadania:

1960-1970	Diakon, Kościół Wszystkich Świętych, Baltimore, MD
1971-1973	Trzech Króli, Brooklyn, NY
1974-1975	Św. Teresy, Woodside, NY
1976-1983	Matki Bożej Anielskiej, Brooklyn, NY
1984-1988	Wniebowstąpienie, Elmhurst, NY
1989-1990	Św. Jana Vianneya, Flushing, NY
1991-1992	Św. Gabriela Archanioła, Brooklyn, NY
1993-1995	Najświętszego Sakramentu, Jackson Heights, NY

Podsumowanie :

W 2007 roku kobieta zgłosiła, że była wykorzystywana seksualnie przez Johna Padiana, poczynając od 1979 roku, kiedy miała około 12 lat. Po raz pierwszy spotkała Padiana, kiedy uczęszczał do seminarium św. Marii w Baltimore i była małym dzieckiem. Rodzice ofiary byli otwarci na księży, a ona opisała Padiana jako bliskiego przyjaciela rodziny. Po wyświęceniu w 1970 roku Padian został przydzielony do diecezji Brooklynu w Nowym Jorku. Jednakże, ponieważ miał rodzinę i przyjaciół w okolicy, spędzał wakacje w Baltimore i wziął urlop naukowy w Baltimore. Około 1979 roku przebywał na wakacjach w domu rodzinnym ofiary. Po raz pierwszy zaczął spędzać czas sam na sam z ofiarą i ją pielęgnować. Odwoził ją ze szkoły do domu, dotykał jej uda i całował w policzek. Po raz pierwszy wykorzystał ją, gdy założyła nowy kostium kąpielowy, aby pokazać swojej rodzinie. Padian był w domu. Kiedy siedziała przy pianinie w kostiumie kąpielowym, Padian usiadł na stołku obok niej. Włożył rękę pod krocze jej kostiumu kąpielowego i włożył palec do jej pochwy. Drugą ręką dotknął jej piersi. Wykorzystał ją jeszcze dwa razy na kanapie w jej domu, za każdym razem używając palca. Potem udało jej się go unikać przez pozostałą część jego wizyty. Kiedy nadszedł czas, aby wyszedł, odmówiła uścisku i pocałunku na pożegnanie, jak prosiła jej matka. Zamiast tego wyszła z domu. Została upomniana przez rodzinę za nieuprzejmość.

W latach 2000-2003 ofiara przyznała się do nadużycia księdzu z kościoła św. Jana w Westminster podczas spowiedzi. Zalecił jej, aby zgłosiła nadużycie, ale wtedy nie była na to gotowa. Nie ma żadnej wzmianki o tym, że ksiądz podjął jakiegokolwiek działania. Kiedy rozmawiała z archidiecezją w 2007 roku, powiedziano jej, że nie mogą nic zrobić, ponieważ Padian nie żyje i nie może stanąć po swojej stronie.

Archidiecezja Baltimore sporządziła wymagany raport w 2007 roku, a także powiadomiła diecezję Brooklyn. Około 2018 roku diecezja Brooklynu skontaktowała się z ofiarą, gdy prowadziła dochodzenie w sprawie zarzutów wykorzystywania seksualnego w Nowym Jorku. W pewnym momencie po tym wezwaniu, w 2018 lub 2019 roku, diecezja brooklyńska wysłała jej czek, o który nie prosiła.

W 2019 roku diecezja Brooklynu wymieniła Padiana jako oskarżonego o napaść na tle seksualnym na dzieciach, ale nie podała żadnych szczegółów. Padian został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję Baltimore w 2020 roku.

113. Ojciec John Peacock

Data urodzenia: Nieznany
Seminarium
duchowne: Nieznany
Data święceń: 1934
Data zgonu: 27 maja 1995

Znane zadania:

1934-1938 Matki Bożej Dobrej Rady, Baltimore, MD
1938-1952 Kościół św. Andrzeja, Baltimore, MD
Pastor Matki Bożej Zwycięskiej, Arbutus,
1952-1973 MD
1973 Emerytowany

Streszczenie:

W 2005 roku kobieta zgłosiła, że Peacock wykorzystywał ją seksualnie w latach 60., kiedy była w czwartej klasie w Our Lady of Victory. Nadużycie miało miejsce na plebanii po tym, jak została tam wysłana za karę. Nie pamiętała dokładnego charakteru znęcania się, ale uważała, że dotyczyło to gwałtu oralnego. Ofiara zeznała, że przypominała sobie również, jak przebywała w sypialniach innych księży i uważa, że inni księża prawdopodobnie byli zamieszani w jej wykorzystywanie, w tym Johna Carneya, który był w Our Lady of Victory i który przyznał się do wykorzystywania seksualnego młodej dziewczyny. Archidiecezja sporządziła wymagany raport.

W 2015 roku inna kobieta zgłosiła, że Peacock wykorzystywał ją seksualnie w latach pięćdziesiątych, kiedy była w drugiej lub trzeciej klasie, a Peacock był w Our Lady of Victory. Uważała, że związał się z jej rodziną po tym, jak szkoła dowiedziała się, że jej ojciec uderzył ją paskiem. Okopał się w jej rodzinie i zabrał ją na żeglownię i odwiedzanie innych parafian w ich domach. Wierzyła, że ją kocha i pamięta, że był „na nią zły za dorastanie”. Zabrał ją też na plebanię pod pretekstem pomocy w prowadzeniu domu. Nie przypomina sobie konkretnych aktów wykorzystywania seksualnego. Była także ofiarą Maskella, kiedy była studentką Seton Keough. Archidiecezja sporządziła obowiązkowy raport.

Peacock został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezję w 2019 roku.

114. Ojciec Dennis Pecore (salwatorianin)

Data urodzenia: luty 1951
Seminarium
duchowne: Nieznany
Data święceń: 1982
Data zgonu: Nie dotyczy

Znane zadania:

1973	Seminarzysta, Parafia Świętej Trójcy, Glen Burnie, MD
1975-1976	Parafia Świętej Trójcy, Glen Burnie, MD
1982-1983	Parafia św. Marka, Phoenix, AZ
1984-1986	Matka Dobrej Rady, Milwaukee, WI
1986-1988	Rezydencja Prowincjalna Salwatorianów, Milwaukee, WI
1989-1991	Jordan House, Salwatoriańska rezydencja, Milwaukee, WI
1993-1996	Rezydencja Prowincjalna Salwatorianów, Milwaukee, WI

Podsumowanie :

Około 1973 roku Pecore był salwatorianinem i klerikiem przydzielonym do Holy Parafia Świętej Trójcy w Glen Burnie w stanie Maryland. Pecore został wyświęcony na salwatoriańskiego kapłana w 1982 roku.

19 marca 2002 r. parafianin z parafii św. Bernadety skontaktował się z parafią i doradził że jej dorosły syn ujawnił rodzinie, że był wykorzystywany około 1973 r Pecore, gdy ofiara miała około 10 lat. Ofiara spędziła noc u Pecore'a zamieszkał w New Carrollton w stanie Maryland, gdzie Pecore mieszkał z dwoma innymi braćmi zakonnymi.

Kiedy ofiara była w łóżku, Pecore wszedł do łóżka nago i dotknął penisa ofiary.

21 marca 2002 r. Archidiecezja sporządziła wymagany raport.

W 1987 roku Pecore został skazany w Milwaukee za napaść seksualną na chłopca uczeń Matki Dobrej Rady, od 1984 do 1985. Pecore został skazany na rok więzienia więzienie. W 1988 r. diecezja Milwaukee i zakon salwatorianów zawarły ugodę z ofiarą za 595 000 dolarów.

Inni księża i urzędnicy szkolni wiedzieli, że Pecore znęcał się w tym czasie nad ofiarą i niektórzy nauczyciele zaalarmowali nawet arcybiskupa Milwaukee, Remberta Weaklanda, który nic nie zrobił. The

nauczyciele, którzy zabierali głos, zostali zwolnieni. W zeznaniu z 2008 roku Weakland przyznał, że się przeniósł

księży z historią nadużyć seksualnych z powrotem do kościołów bez alarmowania parafian. The były arcybiskup przyznał, że zrobił to, ponieważ „żadna parafia nie przyjęłaby księdza

chyba że można powiedzieć, że przeszedł badania psychologiczne i nie stanowi zagrożenia dla parafii” . „Czasami nie wszystkie nastoletnie ofiary są tak,, niewinne ”. Niektóre z nich mogą być bardzo aktywne seksualnie i agresywne, a często dość uliczne”.¹⁰² W 1994 roku Pecore został ponownie skazany w Wisconsin za wykorzystywanie seksualne innego dziecka w latach 1989-1992.

Ofiarą tą był siostrzeniec Pecore'a, który miał 8 lat, gdy zaczęło się wykorzystywanie. Pecore przedstawił także swojego siostrzeńca innemu księdzu, Simonowi Palathingalowi, który został skazany w 2004 roku za napaść seksualną na chłopca w latach 1990 i 1991. Pecore został skazany na 12 lat więzienia, a Palathingal na 16 lat więzienia.

W 2016 roku kolejna ofiara złożyła pozew o wykorzystywanie seksualne przez Pecore w latach 80., kiedy ofiarą był chłopiec, a Pecore został przydzielony do parafii św. Marka w Phoenix w Arizonie. Kolejny pozew złożony w 2018 roku dotyczył wykorzystywania seksualnego kolejnego dziecka w St. Mark's w Phoenix.

Pecore otrzymał dyspensę zwalniającą go ze ślubów i opuścił kapłaństwo w 1995 roku.

Pecore został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję Baltimore w 2002 roku oraz przez Archidiecezja Phoenix w kwietniu 2016 r.

¹⁰¹ Charlie Sykes, *Flashback: the Shame of Rembert Weakland* , WTMJ (13 listopada 2008), dostępne pod adresem:

https://www.bishop-accountability.org/news2008/11_12/2008_11_13_Sykes_FlashbackThe.htm.

¹⁰² identyfikator ; Rogers Worthington, *arcybiskup: Wypędzać księży za wykorzystywanie seksualne* , C HICAGO TRIBUNE , 27 maja 1988 r .

115. Ojciec Adrian Poletti (pasjonista)

Data urodzenia: 8 września 1907
Seminarium
duchowne: Nieznany
Data święceń: 28 kwietnia 1934
Data zgonu: 24 grudnia 1980

Znane zadania:

Przed 1952 r Służba wojskowa
proboszcz parafii klasztoru pasjonistów św.
1952-1959 Józefa

Streszczenie:

W kwietniu 2006 roku mężczyzna zgłosił, że około 1956 roku, gdy miał 11 lub 12 lat, był wykorzystywany seksualnie przez Polettiego w obozie w pobliżu klasztoru pasjonistów św. Józefa w Irvington w stanie Maryland. Poletti zawiózł grupę chłopców, prawdopodobnie ministrantów, do obozu zwanego Camp Gabriel. Ofiara siedziała obok Polettiego na przednim siedzeniu. Poletti udawał, że nie może znaleźć swoich kluczy i kazał ofierze włożyć rękę do kieszeni Polettiego, aby je „znaleźć”. Poletti wziął go za rękę i skierował na swoje genitalia. Ofiara poprosiła Polettiego, aby przestał, ale Poletti tego nie zrobił i nadal pocierał dłoń ofiary o swojego penisa. Później tego samego dnia Poletti zapytał ofiarę, czy potrafi pływać, a kiedy Poletti dowiedział się, że nie może, polecił ofierze wsiąść z nim do łodzi wiosłowej. Będąc w jeziorze, Poletti zeskoczył z łodzi i polecił ofierze dołączyć do niego w wodzie, po czym Poletti włożył rękę do kąpielówek ofiary i pieścił ją. Ofiara powiedziała, że zawsze był szczęśliwym dzieckiem, które chętnie pomagało każdemu, ale „[a] po tym, co się stało, straciłem zaufanie do ludzi”. Ofiara powiedziała, że była wykorzystywana seksualnie przy innej okazji w szkole klasztornej pasjonistów św. Józefa przez siostrę Theonellę, którą uważał za członkinię Sióstr Szkolnych de Notre Dame. (Siostra Theonella Flood z Sióstr Szkolnych de Notre Dame, której oficjalne imię brzmiało Mary Margaret Flood, również została wymieniona jako sprawca przemocy w tym Raporcie na podstawie nadużyć zgłoszonych przez tę ofiarę).

Archidiecezja sporządziła wymagane raporty i zawarła ugodę z ofiarą w wysokości 38 000 USD w ramach programu mediacji. Swój wkład wnieśli Pasjoniści i Siostry Szkolne de Notre Dame.

W styczniu 2007 roku pewna kobieta zgłosiła archidiecezji, że była wielokrotnie wykorzystywana seksualnie przez Poletiego około 1945 roku, kiedy miała 14 lub 15 lat. On był bardzo

blisko jej rodziny. Wiele incydentów miało miejsce w samochodzie Polettiego, kiedy wioził ją do obozu znajdującego się w pobliżu klasztoru pasjonistów św. Józefa. Pieścił ją i zmuszał do dotykania jego

genitalia. Około 1999 roku powiedziała, ██████████ że była wykorzystywana seksualnie. Odmówiła podania nazwiska sprawcy, a on powiedział, że archidiecezja nie może nic zrobić obejść się bez imienia. Po śmierci męża ofiara ponownie powiedziała, ██████████ ale „zdmuchnął ją”.

Archidiecezja przekazała władzom wymagane raporty o nadużyciach. Poszkodowany nie otrzymał odszkodowania pieniężnego. Spotkała się z arcybiskupem O'Brienem, który wręczył jej róże, które, jak powiedział, zostały pobłogosławione przez papieża Benedykta XVI.

W 2003 roku kobieta, która zgłosiła nadużycia ze strony innego księdza pasjonisty, opowiadała o Polettim, który był przyjacielem jej oprawcy. Poletti była blisko związana z rodziną i często przyprowadzała przyjaciół, głównie innych księży, do ich domu na drinka. „Nasz dom był obrotowymi drzwiami ludzi [ojca Polettiego] przychodzących i wychodzących. W naszym domu zawsze upijali się księża”. Jednym z jego gości okazała się być jego dziewczyna. Rutynowo się upijali, a Poletti podczas jednego święta musiał iść na górę, aby przespać nietrzeźwość.

Poletti został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję w 2019 roku.

116. Eric Cena

Data urodzenia: ~ 1970
Seminarium
duchowne: Nie dotyczy
Data święceń: Nie dotyczy
Data zgonu: Nie dotyczy

Znane zadania:

1995-1999	Our Lady of Pompei High School, Baltimore, MD
1995-2001	Our Lady of Pompei Elementary, Baltimore, MD
1999-2002	Kościół Matki Bożej z Pompei, Baltimore, MD
2001	Nauczycielka, Our Lady of Pompei Elementary, Baltimore, MD
2002-2006	Nauczyciel, Arcybiskup Borders Elementary School, Baltimore, MD

Streszczenie:

W lutym 2006 r. mężczyzna skontaktował się z archidiecezją i zgłosił, że w połowie lat 90. był wykorzystywany seksualnie w wieku od 14 do 15 lub 16 lat przez Erica Price'a i Deacona Thomasa Kuhla (innego sprawcę opisanego w tym Raporcie). Ofiara uczęszczała do Our Lady of Pompei i była uczennicą Towson Catholic High School. Kuhl był jego nauczycielem religii przez wiele lat. Kuhl był także dyrygentem chóru i brał udział w zajęciach bierzmowania i innych zajęciach. Kuhl zaprosił ofiarę do swojego domu na obiad i Price tam był. Po kolacji Kuhl zostawił ofiarę samą z Price'em i poszli do sypialni, aby obejrzeć pornografię. Następnie Kuhl wszedł do pokoju, sytuacja, o której Price powiedział później ofierze, została zainscenizowana i ustnie zgwałcił ofiarę, która była przestraszona. Później tej nocy Kuhl powiedział ofierze, aby nikomu nie mówiła.

Nadużycia miały miejsce regularnie w sobotnie wieczory w domu Kuhla przez około rok. Mężczyźni uprawiali ze sobą seks analny i oralny oraz gwałcili ofiarę analnie i oralnie. Ofiara powiedziała, że Kuhl i Price byli w związku seksualnym przez siedem lat, który rozpoczął się, gdy Price był nieletni. Ofiara uważała również, że mogły istnieć inne ofiary, ponieważ „rzadko widywał Kuhla z mężczyznami starszymi niż 20-latkowie”. W 16. urodziny ofiary Kuhl przyprowadził do swojego domu dziwnego mężczyznę, aby uprawiał seks z ofiarą, a Kuhl patrzył. Ofiara nie miała na to ochoty.

Archidiecezja przesłuchała Kuhla, który zaprzeczył nadużyciom i zaprzeczył, że wiedział, gdzie mieszka Price, chociaż on i Price mieli ten sam adres. Archidiecezja przesłuchała wielu świadków i co najmniej jeden parafianin wyraził frustrację, że proboszcz Matki Bożej

Pompei, Luigi Esposito, inny sprawca przemyocy opisany w tym raporcie, zatrudniłby Kuhla, wiedząc o aresztowaniu i tym, że Price i Kuhl mieszkają razem.

Archidiecezja Baltimore usunęła zarówno Kuhla, jak i Price'a z ich ról i nałożyła na Kuhla Przykazanie, które zabrania mu jakichkolwiek kontaktów z nieletnimi, wchodzenia na własność Archidiecezji, wykonywania jakichkolwiek obowiązków duchownych i / lub przedstawiania się jako duchowny. Archidiecezja złożyła wymagane sprawozdanie organom ścigania, opublikowała oficjalne oświadczenie, wysłała listy do parafian parafii Matki Bożej z Pompei i rodziców katolickiego liceum w Towson oraz zorganizowała spotkania publiczne w obu miejscach w lutym 2006 r. Nadużycia były relacjonowane przez lokalne media i „Przegląd Katolicki” napisał artykuł.

W 2009 roku Archidiecezja porozumiała się z ofiarą, która zgłosiła się w 2006 roku za 28 000 dolarów. Ani Price, ani Kuhl nie zostali wymienieni jako wiarygodnie oskarżeni przez archidiecezję; do chwili obecnej,

Archidiecezja umieściła tylko duchownych (bez diakonów) na liście wiarygodnych oskarżonych.

117. Ojciec Blair Raum

Data urodzenia: 1945
Seminarium
duchowne: Nieznany
Data święceń: 15 maja 1971
Data zgonu: 31 maja 2003 r

Znane zadania:

1970-1971 Parafia św. Anny, Baltimore, MD
Pastor stowarzyszony Kościoła Najświętszego Sakramentu,
1971-1977 Baltimore, MD
1977-1995 Pastor parafii św. Patryka, Baltimore, MD
1995-2003 Dyrektor Projektu Rachel, Baltimore, MD

Streszczenie:

W 2004 roku kobieta zgłosiła, że Raum wykorzystywał ją seksualnie na początku lat 70., kiedy miała 16 lub 17 lat. Raum położył ręce na jej koszuli i spodniach, gdy miała 16 lat. Poszkodowana pobiegła do swojego pokoju i zamknęła drzwi. Raum próbowała również obmacywać ofiarę jako dorosłą na dzień przed jej ślubem. Archidiecezja złożyła obowiązkowe zawiadomienie władz o nadużyciach.

W 2022 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez Rauma w 1971 roku, kiedy Raum był w St. Ann. Raum pieścił chłopca nad jego ubraniem trzy lub cztery razy. Pewnego razu w domu ofiary Raum pieścił go, gdy siedział Raumowi na kolanach, a Raum miał erekcję. Raum pieścił go innym razem w St. Ann.

Oprócz wykorzystywania seksualnego dzieci, Raum co najmniej dwa razy zaczął pielęgnować dziewczęta, gdy były nastolatkami, co obejmowało niewłaściwe zachowania seksualne, a następnie utrzymywał z nimi stosunki seksualne, gdy były dorosłe. W 2003 roku kobieta zgłosiła, że spotkała Rauma w 1971 roku, kiedy miała 12 lat i prowadził duszpasterstwo młodzieży przy Najświętszym Sakramencie. Zaufała mu, zbliżyła się do niego, a on udzielał jej porad duszpasterskich. Jako nastolatka opowiedziała mu o wykorzystywaniu seksualnym przez dwóch innych księży. Nie ma żadnych zapisów, by Raum powiedział komukolwiek w Archidiecezji o tym nadużyciu. Kiedy miała od 14 do 15 lat i pracowała na plebanii, Raum kilkakrotnie prosił ją, by usiadła mu na kolanach, co zrobiła. Później, gdy była już dorosła, zaczęli współżycie seksualne. Kiedy zakończyła ten związek, zdenerwował się i przyszedł do jej domu w środku nocy. Kobieta stwierdziła, że w pewnym momencie Raum ją przedstawił

do nastolatki, która później powiedziała, że ona i Raum rozpoczęli stosunki seksualne w 1984 lub 1985 roku, kiedy kobieta była dorosła.

Chociaż akta Archidiecezji nie odzwierciedlają, że otrzymała jakiegokolwiek doniesienia o wykorzystywaniu seksualnym Rauma przed jego śmiercią, Archidiecezja otrzymywała raporty, poczynając od 1988 roku lub prawdopodobnie wcześniej, że Raum, jako proboszcz w St. Patrick's w Baltimore, odmówił konfrontacji z wpływowym parafianinem, któremu zarzucano utrzymywanie niewłaściwych relacji z licznymi dziećmi w parafii, robienie zdjęć dzieciom podczas przebierania się na rekolekcjach parafialnych oraz fizyczne znęcanie się nad niektórymi z dzieci. Oprócz rodziców, dwóch seminarzystów skarżyło się, że parafianin ma wielu młodych chłopców w swoim domu w Baltimore i w domu na brzegu. Dostarczał również alkohol nieletnim chłopcom na imprezach w swoim domu. Po wygaśnięciu mandatu parafianina w Radzie Parafialnej Raum zatrudnił go jako członka personelu. Arcybiskup Borders nakazał Raumowi „zerwanie więzi” z parafianką, a Raum został zauważony w 1989 roku jako oporny wobec tego kierunku.

Raum został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony o wykorzystywanie seksualne dzieci przez archidiecezję.

118. Brata Tomasza Rochacewicza

Data urodzenia: 17 czerwca 1944 r
Seminarium
duchowne: Kolegium Mariackie (Ilchester, Maryland)
Data zawodu: 2 sierpnia 1968
Data zgonu: 10 maja 2015 r

Znane zadania:

1968	Seminarium Redemptorystów College, Suffield, CT
1968-1972	Matki Bożej Nieustającej Pomocy Ellicott City, MD
1972-1986	Kościół św. Michała, Baltimore, MD Parafia redemptorystów św. Cecylii i rezydencja prowincjalna, NY
1987-1997	Dom rekolekcyjny San Alfonso, NJ
1997-2002	Willa św. Alfonsa, Floryda
2002-nieznany	Holy Redeemer College w Waszyngtonie
Nieznany	Rezydencja św. Jana Neumana w Stella Maris, Timonium, MD
2015	

Podsumowanie :

Rochacewicz wykorzystał seksualnie wiele młodych dziewcząt, gdy był bratem Maryland. W latach 1987-2002 archidiecezja otrzymywała doniesienia o nadużyciach ze strony ks

Rochacewicz od co najmniej dziewięciu kobiet. Wiele incydentów miało miejsce za czasów Rochacewicza

brat w kościele św. Michała w Baltimore w latach 1972-1986, chociaż inni zgłaszali nadużycia podczas swego pobytu w Our Lady of Perpetual Help w Ellicott City.

W 1987 r. do archidiecezji zgłosiła się kobieta, że była pieściona przez Rochacewicza kiedy miała 14 lat i była uczennicą St. Michael. Poszkodowana zeznała, że Rochacewicz ją dotykał

okolice narządów płciowych trzykrotnie, raz podczas pływania. Personel archidiecezji przeprowadził nieformalne śledztwo w sprawie zarzutów, w tym rozmawiał z Rochacewiczem, który niedawno opuścił St. Michael i przeniósł się do Nowego Jorku. Według odręcznych notatek z czerwca 1987 r. Rochacewicz przyznał, że zabierał „młodych” na basen i podrzucał je w wodzie. Chociaż nie mógł zidentyfikować żadnych konkretnych incydentów, stwierdził, że był „podniecony

przez niektóre młode dziewczyny”, ale „dorastał w dyscyplinie” przez ostatnie 10 lat. Stwierdził również, że

„tendencja” i „atrakcyjność” były tam, ale „jeśli istniała scena”, „z niej wyrósł”.

Z wewnętrznych notatek wynika również, że personel archidiecezji rozważał zgłoszenie incydentu

organów ścigania, ale że było „napięcie”, ponieważ Rochacewicz nie przyznał się do nadużycia. Poszkodowana zaznaczyła, że choć sama nie chce zgłosić się do organów ścigania, to ma nadzieję Archidiecezja zgłosiłaby to bez podania jej nazwiska. Brak zgłoszenia do organów ścigania lub do

powstała wówczas parafia. [REDAKTOR] terapii powiedział pokrzywdzonemu, że i zostać przeniesionym z dala od dzieci. Rochacewicz dostanie

Archidiecezja rzeczywiście złożyła zawiadomienie do organów ścigania o znęcaniu się Rochacewicza nad ofiarą w marcu 1994 r., stwierdzając, że ofiara była „nakłaniana” do zgłoszenia nadużycia odpowiednim władzom. W liście tym archidiecezja zidentyfikowała również inną ofiarę, opisaną jedynie jako „niezidentyfikowana kobieta”, która „skontaktowała się z zakonem redemptorystów w 1989 roku”. Nie podano szczegółowego konta ani innych informacji.

Archidiecezjalny raport do organów ścigania z marca 1994 r. o znęcaniu się nad Rochacewicza zawierał również informację o trzeciej ofierze, o której archidiecezja dowiedziała się początkowo z korespondencji od terapeuty ofiary i jej adwokata. Z protokołów wywiadu archidiecezji z tą ofiarą wynika, że po raz pierwszy spotkała się z Rochacewiczem na pogrzebie swojej babci, a wkrótce potem zaczął ją odwiedzać w domu, zabierać ją i jej siostry do kina i na gry. Poszkodowana zeznała, że Rochacewicz wielokrotnie ją pieścił i maltretował w latach 1975-1983, głównie gdy miała 11-14 lat.

Jesienią 1994 r. pełnomocnik ofiary zwrócił się do Archidiecezji o zwrot kosztów leczenia ofiary i w końcu złożył pozew przeciwko Archidiecezji. W korespondencji między Archidiecezją a jej firmą ubezpieczeniową personel Archidiecezji przyznał, że Rochacewicz był przedmiotem innych, podobnych skarg i poinformował, że pełnomocnik ofiary miał „dowody, które jego zdaniem potwierdzają, że Archidiecezja wiedziała lub powinna była wiedzieć o działalności [księdza] nie tylko z powodem w tej sprawie, ale także z innymi dziećmi płci żeńskiej w parafii św. Michała”. Strony ostatecznie zgodziły się oddalić pozew na podstawie powołania się Archidiecezji na obronę, że bieg przedawnienia. Wiele e-maili od ofiary zawiera krytykę Archidiecezji za to, że nie oferuje „jakiegokolwiek rodzaju terapii lub płatności finansowych” oraz za brak „odpowiedzialności za swoje ofiary”.

W kolejnych latach zgłosiło się jeszcze kilka ofiar z zarzutami nadużyć ze strony Rochacewicza. W kwietniu 2002 roku ofiara zgłosiła, że była maltretowana przez Rochacewicza od około 1975 do 1979 roku w kościele św. Michała, kiedy miała od 13 do 15 lat. Wyjaśniła, że Rochacewicz kazał jej przymierzać ubrania i kostiumy kąpielowe, kazał pochylić się i pokazać bieliznę podczas robienia zdjęć. Ofiara stwierdziła również, że położyła się na kolanach Rochacewicza i że on ją cyfrowo penetrował. Powiedziała, że przynajmniej o tym wiedziała

dwóch innych, którzy byli molestowani przez Rochacewicza, i że martwiła się o jego miejsce pobytu w trosce o innych, którzy mogą być bezbronni.

Między wrześniem a listopadem 2002 r. pięć kolejnych ofiar złożyło podobne zarzuty znęcania się nad Rochacewiczem. Jedna z takich ofiar stwierdziła, że Rochacewicz był pierwszą osobą, którą poznała, kiedy zaczęła uczęszczać do szkoły św. Jazdę konną i zorganizowanie jej wyjazdu na letni obóz. Rochacewicz wykorzystywał seksualnie ofiarę na plebanii i w szkole, wkładając ręce pod jej ubranie, penetrując ją cyfrowo, rozbierając ją, robiąc jej nagie zdjęcia i sadzając ją na kolanach, gdy był odsłonięty. Nadużycia trwały przez trzy lata, kiedy uczęszczała do St. Michael. Stwierdziła, że Rochacewicz „wydawał się skłaniać ku, bezbronnym dzieciom” i „lubił małe blondynki”. Ofiara zidentyfikowała inną potencjalną ofiarę z imienia i nazwiska, ale nie ma żadnych zapisów dotyczących dalszego śledztwa.

Kuzyn tej ofiary również zgłosił wykorzystywanie seksualne przez Rochacewicza, oświadczając, że będzie odwiedzał jej dom rodzinny i odbierał ją, jeśli miała na sobie sukienkę lub koszulę nocną, wsuwając ręce pod jej bieliznę i pieszcząc jej pośladki lub genitalia. Według notatek ze spotkania pomiędzy

ofiara i ██████████, ██████████ wyjaśniła, że opisana przez nią działalność „była typowa dla Rochacewicz i kilka innych kobiet zarzucających ten sam rodzaj nadużyć skontaktowało się z Archidiecezją”. Wreszcie, archidiecezja otrzymała również zgłoszenia od trzech sióstr o wykorzystywaniu seksualnym przez Rochacewicza, gdy były uczennicami Szkoły Matki Bożej Nieustającej Pomocy w latach 1968-1969. W czasie nadużyć rodzeństwo było w wieku od pierwszej klasy do 10 lub 11 lat i wszyscy opowiadali, że Rochacewicz je pieścił i całował. Najmłodsza z tych ofiar wyjaśniła, że „kiedy była w jego obecności, miała mdłości”.

Ostatnie doniesienie o wykorzystywaniu Rochacewicz miało miejsce w 2010 r., kiedy archidiecezja otrzymała zarówno długi list, jak i telefon od ofiary, która twierdziła, że była maltretowana, gdy była uczennicą szkoły podstawowej w szkole św. Michała w latach 1973-1980. Ofiara stwierdziła, że Rochacewicz wykorzystywał ją od przedszkola do szóstej klasy, tłumacząc, że wkładał rękę pod jej spódniczkę i bieliznę, dotykał jej genitaliów i „w końcu zmusił ją do uprawiania z nim seksu oralnego”. W kolejnym liście pełnomocnik ofiary oskarżył Rochacewicza o znęcanie się, które „obejmowało gwałt waginalny, sodomię i wymuszony seks oralny”. Archidiecezja ostatecznie zawarła ugodę z ofiarą na kwotę 90 000 dolarów.

Archidiecezja ostatecznie złożyła władzom obowiązkowe zgłoszenia nadużyć w odniesieniu do wszystkich ofiar, chociaż, jak omówiono powyżej, nie wszystkie zostały zgłoszone jednocześnie ze zgłoszeniami ofiar.

Rochacewicz został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezję w 2002 roku.

119. Ojciec Franciszek Roscetti (franciszkanin kapucyn)

Data urodzenia: 3 sierpnia 1929
Seminarium duchowne: Nieznany
Data święceń: 1955
Data zgonu: 5 września 1991

Znane zadania:

1959-1966	Wikariusz w parafii św. Augustyna, Pittsburgh, PA
1967-1972	Pastor stowarzyszony w kościele św. Piotra i Pawła, Cumberland, MD i Kościół św. Antoniego, Ridgely, Wirginia Zachodnia
1972-1977	Pastor w Pittsburghu PA
1977-1989	Pastor w kościele św. Ambrożego, Cresaptown, MD

Streszczenie:

W 2013 roku rodzice skontaktowali się ze swoim proboszczem, aby zgłosić, że ich najmłodszy syn niedawno ujawnił, że był wykorzystywany seksualnie przez Roscettiego w połowie lat 80., kiedy był uczniem drugiej klasy. Roscetti był wówczas pastorem kościoła św. Ambrożego w Cresaptown w stanie Maryland. Rodzice ofiary nie chcieli zgłaszać innych informacji poza gniewem, ponieważ „kościół to zatuszował”. Rodzice wyrazili w późniejszym wywiadzie z pracownikiem Archidiecezji, że uważają, że nadużycia były odpowiedzialne za wielokrotne hospitalizacje ich syna z powodu lęków / ataków paniki, niezdolności do zapewnienia stałego zatrudnienia, trudności małżeńskich i walk intymnych. Ich syn nie przekazał rodzicom żadnych szczegółów na temat wykorzystywania, ale powiedział, że zdarzyło się to więcej niż jeden raz. Według matki ofiary Roscetti dużo pił i „miał problemy”. Opisała go jako „wściekłego”. Pamięta, jak Roscetti zabierał ofiarę ze szkoły niedzielnej i komentował jej „wielkie zielone oczy” po pierwszej spowiedzi. Powiedziała archidiecezji, że ich syn kazał im obiecać, że nikomu nie powiedzą o zarzutach, więc nie udostępniła jego danych kontaktowych. Archidiecezja sporządziła wymagany raport, a następnie diecezja Pittsburgha ujawniła zarzuty dotkniętym parafiom w swojej diecezji. Archidiecezja Baltimore nie przekazała oświadczeń dotkniętym parafiom.

W 2015 roku kobieta skontaktowała się z Archidiecezją, aby zgłosić, że była wykorzystywana przez Roscettiego, gdy był proboszczem w parafii św. Antoniego w Zachodniej Wirginii. Nadużycia miały miejsce od 1967 roku, kiedy miała 15 lat, i trwały do 1972 roku, kiedy miała 20 lat. stary. Roscetti był m.in

przyjacieli rodziny. W tamtym czasie myślała, że jest w dorosłym związku, ale dzięki terapii przypomniała sobie, że jest tylko dzieckiem. Archidiecezja sporządziła wymagany raport

Roscetti został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez diecezję Wheeling-Charleston w Zachodniej Wirginii w 2018 roku oraz przez archidiecezję Baltimore w 2019 roku.

120. Ojciec Charles O. Rouse

Data urodzenia: 19 czerwca 1950
Seminarium
duchowne: Seminarium i Uniwersytet Mariacki, Baltimore, MD (1972)
Data święceń: 6 czerwca 1976
Data zgonu: Nie dotyczy

Znane zadania:

1976 Uniwersytet Gregoriański, Rzym, Włochy
Asystent proboszcza parafii św. Elżbiety Węgierskiej w
1976 Baltimore
1981 Zastępca pastora, St. Mark, Catonsville
1983 Zastępca pastora, St. Isaac Jogues, Carney
1990 Asystent proboszcza, św. Antoniego z Padwy, Baltimore
1992 Pastor St. Rose of Lima, Baltimore
luty 1995-maj 1995 *Urlop*
24 kwietnia 1995 *Zrezygnowany*

Streszczenie:

19 grudnia 1994 r. dyrektor szkoły św. Róży z Limy skontaktował się z Archidiecezji do przekazania, że student zgłosił niewłaściwe zachowanie seksualne ze strony Rouse. Student stwierdził że Rouse rozebrał się przed nim i kilkoma innymi studentami podczas rocznego rejsu statkiem wcześniejszy. Tego samego dnia 23 anonimowych rodziców, których dzieci uczęszczały do kościoła św. Róży z Limy, napisało list list do Archidiecezji skarżący się na nieprawidłowości finansowe i problemy behawioralne Rouse'a.

W lutym 1995 Rouse zgłosił archidiecezji, że powrócił do aktywności alkoholizm i że potrzebuje pomocy w uporaniu się z tym problemem. Rouse wziął urlop od jego obowiązków duszpasterskich w St. Rose of Lima, aby zająć się eskalacją problemów z alkoholizmem. przed

Rouse'a o pomoc, zwrócono uwagę na kilka zarzutów niewłaściwego postępowania Archidiecezja.

Po urlopie pod koniec lutego 1995 r. Rouse gościł w Gościu Domowe Centrum Leczenia w Minnesocie. Podczas leczenia alkoholizmu, Rouse przyznał, że wykorzystał seksualnie dwóch chłopców w 1981 roku, służąc jako proboszcz w parafii św.

Elżbiety Węgierskiej. w kwietniu 1995 r. [redacted] **ędnik B**

[redacted] spotkał się z Rouse, aby omówić jego wyznania. Rouse zidentyfikował dwa

oddzielne ofiary.

Rouse wyraźnie przyznał się do „nieodpowiednich kontaktów seksualnych” z nieletnimi w 1981 roku.

Podczas nocnej wycieczki Rouse stwierdził, że pieścił penisa chłopca we wzwodzie, gdy był

spanie. Rouse przyznał się również do zrobienia tego samego tydzień później, gdy miał podobną okazję. Oprócz tych dwóch konkretnych incydentów Rouse stwierdził również, że wielokrotnie dopuszczał się „naruszeń granic”, spania w tym samym łóżku z chłopcami i pocierania ich pleców, a pewnego razu przypadkowo dotykając penisa chłopca.

Następnie archidiecezja skontaktowała się z obiema ofiarami, które były wykorzystywane seksualnie przez Rouse'a w 1981 roku. Jedna z ofiar zaprzeczyła nadużyciom, podczas gdy druga opowiadała, że podczas podróży z Rouse do Federalsburga w stanie Maryland, gdy miał 12 lat, obudził się i znalazł krem do rąk na całe plecy i genitalia. Stało się to podczas spędzania nocy w tej samej przyczepie co Rouse.

Po zakończeniu programu leczenia alkoholizmu w Guest House w maju 1995 r. Rouse udał się do St. Louis University Medical Center na ocenę psychologiczną. Podczas oceny Rouse przedstawił dalsze szczegóły dotyczące przyznania się do wykorzystywania seksualnego dwojga nieletnich, ale utrzymywał, że były to jedyne przypadki wykorzystywania seksualnego, jakich się dopuścił.

Po zakończeniu oceny psychologicznej Rouse brał udział w intensywnym programie ambulatoryjnym Centrum Konsultacyjnego w St. Louis od czerwca 1995 do stycznia 1996. Po zakończeniu programu Rouse przyznał, że nadal pociągają go dorastający chłopcy.

Do 3 maja 1995 r. Archidiecezja dowiedziała się o trzech ofiarach wykorzystywania seksualnego popełnionego przez Rouse. Obejmowały one incydenty, które miały miejsce w hrabstwach Baltimore, Worcester i Caroline. Archidiecezja złożyła władzom obowiązkowe zawiadomienia o nadużyciach.

19 maja 1995 r. Archidiecezja umieściła Rouse'a na urlopie administracyjnym i usunęła jego wydziały. Archidiecezja poinformowała media o nadużyciach, do których przyznał się Rouse i wydała podobne ogłoszenia w parafiach, w których służył Rouse.

Po zwolnieniu z obowiązków duszpasterskich Archidiecezja zapłaciła Rouse'owi za studia na Uniwersytecie Waszyngtońskim w St. Louis, począwszy od jesieni 1996 roku. Rouse otrzymywał miesięczny zasiłek na pokrycie kosztów utrzymania do 2000 roku. Archidiecezja zorganizowała również Rouse'owi zapewnienie z pełną emeryturą, gdy skończył 70 lat, mimo że nie służył wymaganych dwudziestu lat jako ksiądz.

Wkrótce po ogłoszeniu w 1995 roku o niewłaściwym postępowaniu Rouse'a, ofiara, która była obecnym uczniem szkoły St. Rose of Lima, poinformowała, że Rouse rozebrał się przed nim w 1993 roku podczas wycieczki do Busch Gardens. Ofiara powiedziała matce, że znęcanie się obejmowało dotykanie.

W kolejnym wywiadzie ofiara nie powtórzyła twierdzenia, że Rouse niewłaściwie go dotknął. Archidiecezja nie prowadziła dalszych działań następczych.

W czerwcu 1995 roku zgłosiła się ofiara, donosząc, że podczas nocnej wycieczki w 1992 roku z Rouse, Rouse wyszedł spod prysznica i stanął przed ofiarą całkowicie nagi bez dostrzegalnego powodu. Rouse, który pozostał całkowicie nagi, prowadził pełną rozmowę z ofiarą, która miała wówczas od 13 do 14 lat.

W 2002 roku ofiara zgłosiła, że była wykorzystywana seksualnie przez Rouse w latach 1968-1972. Do nadużyć doszło podczas wypraw na kemping harcerski oraz podczas wizyt w Ocean City w stanie Maryland. Rouse często spał w tym samym łóżku z ofiarą i pieścił się, podczas gdy ofiara wydawała się spać. Poszkodowany dodatkowo stwierdził, że zgłosił incydent do Archidiecezji w 1995 roku i powiedziano mu, że jego informacje nie są potrzebne, ponieważ zgłosiło się już kilka osób. Archidiecezja potwierdziła w korespondencji, że posiada zapis raportu z 1995 roku. Archidiecezja złożyła obowiązkowe zawiadomienie władz o nadużyciach w lipcu 1995 roku.

W 2012 r. Archidiecezja zwróciła uwagę, że Rouse uczestniczy w zajęciach parafialnych z parafią św. Łukasza w Edgemere w stanie Maryland. Po rozmowach z przewodniczącym Rady Duszpasterskiej dowiedzieli się, że Rouse był członkiem klubu żeglarskiego, który wykorzystywał salę parafialną na spotkania. Rouse był również zaangażowany w parafialny Festiwal Polski i pomagał w przygotowaniu jedzenia

inne wydarzenia. Opierając się na tych odkryciach, ██████████ rozmawiał z Rouse, a następnie wysłał list przypominający mu, że nie wolno mu udzielać się jako wolontariusz w jakimkolwiek charakterze podczas wydarzeń parafialnych i archidiecezjalnych.

W 2014 roku ofiara zgłosiła, że była wykorzystywana seksualnie przez Rouse w latach 1985-1989, kiedy ofiara miała od 9 do 13 lat. Nadużycia składały się z wielu przypadków pieścizot i pieścizot podczas masturbacji. Do nadużyć doszło na plebanii w St. Isaac Jogues, podczas rejsu, w ośrodku narciarskim Seven Springs w Pensylwanii oraz w miejscach na wschodnim wybrzeżu. Archidiecezja złożyła obowiązkowe zawiadomienie władz o nadużyciach.

Rouse udzielił wywiadu 31 marca 2021 r. Przeprowadzonego przez Biuro Prokuratora Generalnego Maryland i stwierdził w 1995 r., że nie był niesprawiedliwie traktowany, ponieważ „wykorzystywanie seksualne to wykorzystywanie seksualne”. Rose potwierdził również, że Archidiecezja opłaciła jego tytuł magistra i otrzymywał pensję do 1999 roku.

wykorzystywano seksualnie w seminarium przez członka wydziału, w tym wzajemną masturbację, i zostało to zgłoszone **Wyłączony. B.** Rouse nie wiedział, co stało się z członkiem wydziału po zgłoszeniu.

Rouse został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję w 2002 roku.

121. Brat Marius alias John Francis Shine (Xaverian)

Data urodzenia: 7 kwietnia 1890
Seminarium
duchowne: Nieznany
Data święceń: kwiecień 1919 (wstąpił do zboru)
Data zgonu: 21 marca 1974

Znane zadania:

1921	Mount St. Joseph High School, Baltimore, MD
1922	Św. Józefa, Somerville, MA
1923	Najświętszej Marii Panny, Lawrence, MA
1924-1929	St. Mary's Industrial School, Baltimore, MD
1930	Św. Franciszek Ksawery, Elm Grove, WI
1931-1948	St. Mary's Industrial School, Baltimore, MD
1949-1961	Św. Józefa, Bardstown, KY
1962-1963	Matki Bożej Dobrej Rady, Silver Spring, MD
1964	Don Basco Hall, Detroit, MI
1965-1973	Matki Bożej Dobrej Rady, Silver Spring

Podsumowanie :

W lutym 2002 roku pewien mężczyzna zgłosił się do Archidiecezji, że jego ojciec był fizycznie i psychicznie chory

wykorzystany seksualnie przez Shine w St. Mary's Industrial School około 1947 lub 1948 r., kiedy ofiara została tam wysłana przez rodziców. Ofiara później potwierdziła to nadużycie Archidiecezja. Poszkodowany pamiętał, że w czasie molestowania mieszkał z nim w DS 4 „najmłodszych” chłopców i że Shine był pracownikiem odpowiedzialnym za ten akademik. Shine wziął

co wieczór do swojego pokoju inny chłopak. Pewnej nocy Shine wybrał ofiarę, aby wprowadzić ją do swojego pokoju.

Następnie Shine wykorzystał seksualnie ofiarę. Kiedy ofiara próbowała odepchnąć Shine'a, Shine go pobił

z paskiem. Ofiara kilka razy uciekała ze szkoły, by wrócić. Ofiara

w końcu powiedział rodzicom o znęcaniu się, którzy z kolei donieśli o tym dyrektorowi szkoły, Xaverianinowi

Brata i do Archidiecezji. Jednak nic nie zostało zrobione, więc rodzice ofiary zabrali go ze szkoły. Ofiara zauważyła również, że Shine nie był jedynym Xaveriańskim Bratem znęcał się wówczas nad dziećmi.

Archidiecezja, zgodnie z wymogami, przekazała tę informację władzom z mocy prawa, a także zawiadomił braci Xaverian.

Shine został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezję i Xaverians w 2019 roku.

122. Ojciec William Q. Simms

Data urodzenia: 9 czerwca 1936
Seminarium duchowne: Seminarium Góry Mariackiej
Data święceń: 26 maja 1962
Data zgonu: 30 września 2005 r

Znane zadania:

1950	Seminarzysta, obóz letni św. Marcina, Baltimore, MD Asystent pastora Bazyliki Wniebowzięcia NMP, Baltimore, MD
1962-1966	Asystent proboszcza, parafia św. Józefa, Cockeysville, MD
1966-1971	Kapelan policji i straży pożarnej hrabstwa Baltimore
1969-1978	Zastępca proboszcza parafii św. Urszuli, Parkville, MD
1971-1978	Pastor parafii St. Joseph-on-Carrolton, Buckeystown, MD
1978-1981	Pastor, St. Andrew by the Bay Parish, Cape St. Claire, MD
1981-1985	Stażysta na kapelana, Szpital Najświętszego Serca, Cumberland, MD
1986	Trybunał Archidiecezjalny, Baltimore, MD
1987-2002	

Podsumowanie :

Jak opisano bardziej szczegółowo poniżej, Simms został wyrzucony z Lata św. Marcina Obóz w latach pięćdziesiątych XX wieku z powodu „jakichś problemów seksualnych”, które pojawiły się podczas pracy tam jako kleryk. Nie jest jasne, jakie dalsze działania, jeśli w ogóle, archidiecezja podjęła w związku z tą sprawą seksualną problem. Ale pomimo tego, że było to na tyle poważne, że wyrzucono go z obozu letniego, został wyświęcony w 1962 roku i miał kilka zadań kapłańskich, podczas których wykorzystywał wiele dzieci w tamtych latach podążał.

Pod koniec 1984 lub na początku 1985 roku archidiecezja dowiedziała się o doniesieniach, że Simms, służący wówczas jako pastor w St. Andrew w Cape St. Claire dopuścił się niewłaściwego zachowania z numerem chłopców, którzy służyli lub przygotowywali się do służby jako ministranci w kościele. Do grudnia 1984 r. o godz co najmniej jeden rodzic w St. Andrew poskarżył się innemu księdzu, w którego angażował się Simms słowa archidiecezji, w „niecodziennym zachowaniu” wobec dzieci, a do marca 1985 r. ostatnio parafianie wyrażali zaniepokojenie „molestowaniem seksualnym” dzieci. Do kwietnia 1985, Archidiecezja była świadoma, że co najmniej dwoje dzieci zgłosiło, że były seksualnie wykorzystany przez Simmsa.

W pozwie cywilnym złożonym w 1988 roku jedna z tych ofiar i jej rodzina zarzucili, że
kiedy

ofiara służyła jako ministrant w 1982 roku, Simms polecił mu „przebrać się seksualnie
prowokacyjny kobiecy kostium i prześwitujący nylonowy kostium kąpielowy”, a następnie
wykorzystał go seksualnie. Simms

„pieścił genitalia dziecka, próbował uprawiać z dzieckiem sodomię i przykładał usta do genitaliów dziecka oraz w inny sposób wykorzystywał seksualnie” ofiarę. Simms „zmusił dziecko do odgrywania fantazji seksualnych i religijnych, mówiąc mu, że św. Izaak Jogues był podobnie torturowany, a następnie skazany na śmierć w ramach jego męczeństwa”. W 1989 r. archidiecezja zawarła ugodę z ofiarą i jej rodziną na kwotę 150 tys. dolarów.

Szczegóły wykorzystywania seksualnego, którego doświadczyła druga ofiara, nie zostały szczegółowo opisane, chociaż prawnik archidiecezji opisał w pewnym momencie tę sprawę, w liście do prawnika reprezentującego kilka rodzin z St. Andrews, jako poważniejszą niż przypadku pierwszej ofiary. Nadużycia, których doświadczyła ta ofiara, były głównym tematem spotkania w marcu 1985 r. wśród parafian St. Andrews, innego księdza przydzielonego do St. Andrews i świeckich przywódców kościoła. W 1986 r., przed złożeniem pozwu, archidiecezja zawarła ugodę w wysokości 335 tys. dolarów.

W drugim pozwie złożonym w 1988 roku ta ofiara i jego rodzina twierdzili, że kiedy ofiara służyła jako ministrant w 1984 roku, Simms polecił ofierze „ubrać się w seksualnie prowokujący kostium i majtki i kazał mu angażować się w akty samoponizanie i wyimaginowany sadyzm”. Simms „pieścił genitalia dziecka, próbował angażować się w sodomię dziecka i umieszczał usta na genitaliach dziecka oraz w inny sposób molestował seksualnie” ofiarę. Simms „zmusił dziecko do odgrywania seksualnych i sadystycznych fantazji, mówiąc mu, że Chrystus był podobnie torturowany, a następnie uśmiercony podczas ukrzyżowania [sic]”. Archidiecezja rozstrzygnęła ten proces na nieznaną kwotę w 1990 roku.

Chociaż Archidiecezja twierdziła, że nie mogła wiedzieć o wykorzystywaniu seksualnym dzieci przez Simmsa aż do 1985 roku, powodowie, którzy złożyli pozew przeciwko Simmsowi i Archidiecezji, zarzucili, że Archidiecezja wiedziała lub powinna była wiedzieć na początku lat 80., że Simms był wcześniej zaangażowany w podobne prowadzić. Ponadto pozwy odnosiły się do niezwykłego związku między Simmsem a dorastającym chłopcem, z którym Simms mógł mieszkać na plebanii św. Andrzeja.

Wydaje się, że sporządzony 7 marca 1985 r.

oświadczenie, które ma złożyć _____ Simms, w którym Simms ogłosił to parafianom w St. Andrews

arcybiskup udzielił mu „tymczasowego zwolnienia lekarskiego z powodu stresu”. W tym _____ skierował Simmsa na leczenie do _____ Kliniki św. Bernardyna w Instytucie św. Łukasza

jego zachowanie w stosunku do chłopców, które _____ wskazało przychodni „nie było jawnie seksualne i nie _____

z konieczności nawet graniczne, ale przynajmniej wątpliwe i niedojrzałe”. Dyrektor medyczny kliniki,

Dr Frank Valcour w liście do ██████████, opisał Simmsa jako „dobrego księdza” z „an

doskonałą reputację w służbie Kościołowi” i stwierdził, że „jeśli [Simmsowi] można coś zarzucić, to byłoby to przepracowanie i nie zwracanie wystarczającej uwagi na własny relaks i ogólne samopoczucie”. Valcour opisał zachowanie Simmsa jako „prawdopodobnie nieroztropne i najwyraźniej przstraszyło dzieci”. Powiedział: „Nie było skarg na kontakt genitaliów, ale ksiądz Simms nie wydawał się dostrzegać, że okoliczności i kontekst jego zabawy z dziećmi mogą łatwo wzbudzić podejrzenia w umysłach ludzi”. Stwierdził ponadto, że „wykorzystywanie seksualne dzieci jest tak bardzo napiętnowane we współczesnych czasach, że uznano, że najlepiej będzie natychmiast usunąć księdza Simmsa z jego parafii” jako „krok zapobiegawczy”.

Valcour opisał pociąg Simmsa do chłopców: „Przyciąga go niewinność, wdzięk i żywotność mężczyzn przed okresem dojrzewania w jego różnych zadaniach parafialnych... Nie wykorzystywał dzieci w rzeczywistości ani w fantazji do podniecenia seksualnego. Jednak po dokładnym przesłuchaniu przypomina sobie, że czasami podniecał się erotycznie, dotykając rąk lub nóg dzieci, i to podniecenie czasami prowadziło do orgazmu”. Pomimo tej atrakcyjności „wydaje się, że nie ma tu żadnych objawów jakiegokolwiek choroby lub stanu, który mógłby osłabić osąd lub rozwagę”, ponieważ pije minimalnie, nie bierze narkotyków, sam nie był maltretowany jako dziecko, ma normalną gospodarkę hormonalną mózgu poziomy i bierze wolne, żeby się zbytnio nie stresować. Zdiagnozowano u niego niesklasyfikowane zaburzenie psychoseksualne, które można było leczyć ambulatoryjnie.

27 kwietnia 1985 Borders napisał do Simmsa, aby udokumentować, że 22 kwietnia Simms zgodził się rozpocząć długoterminową terapię w Instytucie św. Łukasza, zgodnie z zaleceniami wstępnej diagnozy, i że jego uprawnienia kapłańskie zostały usunięte z dniem 23 kwietnia. Następnie powiedział: „Bądźcie pewni, że przywrócę wam zdolności, gdy władze medyczne poinformują mnie, że terapia była wystarczająco skuteczna i że jesteście zdrowi”.

Kilka miesięcy później prawnicy archidiecezji z powodzeniem pracowali nad zapewnieniem Simmsowi szerokiego immunitetu przed ściganiem karnym za wszelkie wykorzystywanie dzieci, w które mógł się do tego czasu angażować, w zamian za chęć rozmowy o wykorzystywaniu z organami ścigania. 11 lipca 1985 roku zastępca prokuratora stanowego hrabstwa Anne Arundel napisał do Gallaghera Eveliusa:

& Jones LLP, doradca Archidiecezji, stwierdzając: „Zgadzam się w imieniu Prokuratora Stanowego

Urzędu, aby nie ścigać ojca Simmsa za jakiegokolwiek przypadki wykorzystywania dzieci, które omawia z [śledczymi policji hrabstwa], bez względu na to, jak poważne i czy już o nich wiemy, czy nie”. Prokurator napisał dalej: „Robię to, aby zachęcić księdza Simmsa do współpracy, aby

w razie potrzeby można było skontaktować się z każdym dzieckiem dotkniętym chorobą i udzielić mu pomocy. Oczekuję, że kościół podejmie odpowiednie działania

akcja z księdzem Simmsem”. Podczas spotkania z detektywem, pracownikiem socjalnym i przedstawicielami St. Luke i archidiecezji, Simms podał im imiona chłopców, „na których mogło mieć wpływ jego niewłaściwe zachowanie wobec nich”. Detektyw powiedział, że Simms miał „wielkie szczęście, że rodzice nie chcieli wnieść oskarżenia i że to nie trafiło do gazet. Jest to bardzo poważny skandal i może zaszkodzić reputacji Kościoła i tych, którzy w nim pracują. Jako pedofil nigdy nie straciłby pociągu do młodych chłopców i byłby podatny na powtarzanie przeszłości”. W następnych dziesięcioleciach radca archidiecezji, zgłaszając stanowym organom ścigania nowe zarzuty nadużyć ze strony Simmsa, przypominał prokuratorom o immunitecie ścigania przyznanym przez hrabstwo Anne Arundel w 1985 roku i załączał list z lipca 1985 roku.

Nawet po tym, jak Archidiecezja zapewniła Simmsowi to, co uważała za szeroki immunitet od ścigania karnego w lipcu 1985 r., Nie wydaje się, aby Archidiecezja publicznie ujawniła zarzuty przeciwko Simmsowi. Na przykład w październiku 1985 r. Archidiecezja zaangażowała się w kontakt telefoniczny z rodzinami św. Andrzeja i koordynując ten kontakt,

██████████

████████████████████

████████████████████ zasugerował, aby księża dokonujący wezwań oświadczyli, że „[t]o tu było kilku

niezręczne i dziwne zajęcia z księdzem Simmsem i niektórymi chłopcami z parafii” oraz że „jesteśmy zaniepokojeni, że niektóre z chłopców zostały dotknięte tymi wydarzeniami”. Archidiecezja nie przyznała publicznie charakteru zarzutów przeciwko Simmsowi aż do 1988 roku, kiedy to wniesiono dwa pozwy cywilne. W jednej z osad archidiecezja oświadczyła, że „uzyskała od ks. William Simms listę młodych chłopców, których ks. Simms powiedział, że molestował lub w inny sposób angażował się w niewłaściwe zachowanie” oraz że „przesłuchał około czterdziestu pięciu rodzin w parafii św. Andrzeja, w tym wszystkie rodziny, których dzieci płci męskiej zostały nazwane przez ks. Simms byli ministrantami, byli w jego skeczach, nocowali u niego lub w inny sposób byli w bliskim kontakcie z ks. Simsów. Wywiady obejmowały „chłopca z Buckystown, który przebywał z ks. Simsów.

W międzyczasie doradca archidiecezji zniechęcał rodziny do dochodzenia roszczeń cywilnych, w tym poprzez minimalizowanie postępowania Simmsa i grożenie, że wprawi rodziny w zakłopotanie, jeśli złożą pozew. W maju 1986 r. prawnik archidiecezji z kancelarii Anderson, Coe & King napisał do prawnika jednej z ofiar St. Andrew's, aby stwierdzić, że zachowanie Simmsa sprowadzało się do „przytulenia i być może pocałunku jako nagrody po różne nabożeństwa”, że „nie będzie żadnych dowodów

... jakiegokolwiek innego molestowania” i że spór nie byłby „tak szkodliwy dla Kościoła” jak on

byłoby „szkodliwe dla młodego [] chłopca i jego rodziny”. Trzy lata później, w czerwcu 1989 r., po tym, jak ta sama ofiara i jej rodzice złożyli pozew, ten sam prawnik z Archidiecezji zagroził, że jeśli rodzina odrzuci ofertę ugody Archidiecezji, „zostanie przeprowadzone wiele dochodzeń i złożone zostaną zeznania”. zidentyfikować „wszelkie inne problemy [rodziny], które byłyby źródłem problemów młodej [ofiary], w przeciwieństwie do spotkania [sic] z księdzem Simmssem”. Podobnie w kwietniu 1987 r. ten sam prawnik z archidiecezji napisał do prawnika innej ofiary w St. Andrew, aby stwierdzić, że postępowanie sądowe w sprawie roszczeń ofiary „byłoby bardziej szkodliwe dla waszych klientów z powodu dowodów, które musiałyby zostać przedstawione , niż do Archidiecezji”. Według relacji prasowej, jedna ze spraw cywilnych została rozstrzygnięta po tym, jak sąd przychylił się do wniosku archidiecezji, aby ofiara występowała jako powód pod własnym nazwiskiem, a nie pod pseudonimem.

Simms zakończył leczenie w St. Luke Institute w lutym 1986 roku i rozpoczął terapię ambulatoryjną. Jego kontrakt na opiekę pooperacyjną obejmował udział w spotkaniach SA (Anonimowych Seksoholiców) i przyjmowanie Depo-Provera . Napisano również: „[z] pomocą Instytutu św. Łukasza i mojej własnej archidiecezji w ciągu sześciu miesięcy znajdę nową diecezję, w której będę mógł pracować”. 3 lutego 1986 r. Simms napisał do aby to zasugerować [inik C] kontaktuj się z jak [redacted] jazyznym biskupem... aby zobaczyć, czy byłby skłonny mnie przyjąć”. Simms powiedział, że Archidiecezja Waszyngtonu odmówiła przyjęcia go, ale pomyślał, że Wilmington może.

W kwietniu 1986 r. Arcybiskup Borders przywrócił Simmsowi uprawnienia kapłańskie i przydzielił go do kapelana w szpitalu Sacred Heart Hospital w Cumberland w stanie Maryland, jednocześnie wymagając od niego kontynuowania leczenia i mieszkania w Three-Quarter Way House w St. Luke Institute. Simms otrzymał przydział kapłański „w ograniczonym zakresie” i powiedział, że jego posługa „w żaden sposób nie powinna obejmować dzieci, czy to chłopców, czy dziewcząt”. Rok później, w lipcu 1987 r., Archidiecezja wyznaczyła Simmsa na stanowisko w swoim Trybunale, gdzie Simms głównie asystował przy rozstrzyganiu spraw dotyczących małżeństwa i unieważnienia. Pozwolono mu mieszkać w rezydencji duchownej w południowym Baltimore i pomagać w duszpasterstwie weekendowym w parafiach. Archidiecezja poprosiła Simmsa o „wykorzystanie” jego zdolności „z dużą ostrożnością i dyskrecją w kilku określonych obszarach”. Rozumieli, że Simms „nie będzie angażował się w żadną formę posługi młodzieży (poniżej 18 roku życia)”, jednocześnie pouczając go, że będzie mógł spowiadać nieletnich „tylko w konfesjonale lub w konfesjonale w kościele”. Simms pozostał w Trybunale aż do przejścia na emeryturę w 2002 roku. W tym okresie Simms mieszkał w parafii

plebanie, przynajmniej część z nich w pobliżu kościołów. Archidiecezja przyznała w 2002 roku, że nie informowała parafian o zamieszkiwaniu Simmsa na plebanii, ale zapewniła, że Simms nigdy nie uczestniczył w działalności parafialnej.

W grudniu 1988 roku ██████████ spotkał się z Simmsem, a jego notatki do akt wskazywały, że doradzał Simmsowi

„by mógł od czasu do czasu zastąpić kapelana w szpitalu św. Agnieszki. Kiedy zastępuje, może udać się na oddział pediatriczny, aby zanieść Komunię małodzieciemu. Na życzenie – **i tylko na żądanie** – Ojciec mógł wysłuchać spowiedzi małodzieciemu na sali szpitalnej” (podkreślenia w oryginale). Simms powiedział mu, że chciałby mieszkać na plebanii, dla większego poczucia wspólnoty i zostać przydzielony do parafii na weekendowe liturgie. Był również zainteresowany przydzieleniem do „parafii bez kapłanów”.

W marcu 1988 roku biskup Francis Murphy napisał do Simmsa, aby „wyrzucić [jego] osobiste wsparcie” i powiedział: „Podziwiam twoje odważne i udane wysiłki na rzecz rehabilitacji oraz powrót do dobrej i produktywnej służby”. Istnieją odrębne notatki, datowane na październik 1988 r., z pierwszego „spotkania grupowego” pozornie księży, którzy wykorzystywali dzieci, ale w jakiejś formie nadal pełnili posługę. Deklarowanym celem było ułatwienie „dzielenia się” tym, co pozytywne, a tym, co trudne. Simms wyraził zaniepokojenie samotnością, zamknięciem przeszłości, Depo-Provera i brakiem reakcji swojego lekarza. Joseph Kruse, sprawca znęcania się nad dziećmi opisany w tym Raporcie, który również był obecny, zapytał, czy mógłby regularnie pomagać w Królowej Pokoju. Nie jest jasne, kto jeszcze uczestniczył

choć nazwiska ██████████ i LeFevre pojawiają się na dole notatek.

W 1994 roku pewien mężczyzna zgłosił archidiecezji, że w latach 70., jako dziesięcioletni aktor występujący w parafialnej sztuce w kościele św. . Simms poinstruował ofiarę, aby założyła kostium kąpielowy bikini i przepaskę biodrową, a ojciec Simms patrzył, jak zmienia ubranie. 25 lutego 1994 r. Archidiecezja wysłała list do Biura Prokuratora Stanowego hrabstwa Baltimore, aby powiadomić ich o raporcie i opisać immunitet zapewniony w 1985 r. przez Biuro Prokuratora Stanowego Anne Arundel.

W 1997 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez Simmsa, gdy był dzieckiem uczęszczającym do kościoła św. Józefa w Cockeysville. Simms kazał mu przebrać się w kostium, a następnie pieścił go i zgwałcił ustnie. Simms powiedział, że nie pamięta ofiary, ale przyznał, że zmuszał chłopców do przebierania się w celu zaspokojenia seksualnego. 7 lipca 1997 r. Archidiecezja wysłała list do Biura Prokuratora Stanowego hrabstwa Baltimore, aby powiadomić ich

o raporcie i opisać immunitet udzielony w 1985 r. przez Biuro Prokuratora Stanowego Anne Arundel. W 1997 roku Prokurator Krajowy ds

¹⁰³ John Riviera, „*Ksiądz z Baltimore przechodzi na emeryturę na prośbę Keelera*”, BALT . S ONZ, 17 maja 2002, dostępne pod adresem: <https://www.baltimoresun.com/bal-te.md.simms17may17-story.html>.

W październiku 2002 r., po tym, jak Archidiecezja zaczęła wymieniać nazwiska księży wiarygodnie oskarżonych o wykorzystywanie dzieci, ofiara, która wcześniej zgłosiła, że była wykorzystywana seksualnie przez wychowawcę z obozu św. Marcina latem 1957 r., poinformowała Archidiecezję, że uważał, że sprawcą mógł być Simms. W latach pięćdziesiątych Simms, wówczas kleryk, pracował jako doradca na letnim obozie św. Marcina przy Fulton Street w zachodnim Baltimore. Ofiara doszła później do wniosku, że się myliła i wierzyła, że doradcą, który znęcał się nad nią w obozie, był w rzeczywistości Joseph Maskell, inny sprawca przemocy opisany w tym raporcie. Jednak Simms przyznał, że służył jako doradca na obozie podczas omawianego lata, przed święceniami kapłańskimi, a ponadto przyznał, że grał w „rozbieranego pokera” z niektórymi obozowiczami. A w 2002 roku, zanim ofiara doszła do wniosku, że jego prześladowcą był Maskell, skontaktowała się z rodziną prowadzącą obóz, która powiedziała mu, że Simms został wyrzucony z obozu w latach pięćdziesiątych za „jakąś formę problemu seksualnego”. Ofiara przekazała tę informację archidiecezji, ale nie jest jasne, jakie działania archidiecezja podjęła w celu ustalenia, czy istnieją zapisy obozowe z tego okresu.

W listopadzie 2002 r. czterej bracia skontaktowali się z archidiecezją za pośrednictwem adwokata, aby zgłosić, że jako dzieci uczęszczające do St. Andrews w latach 80. byli również obiektem niewłaściwego zachowania ze strony Simms i że co najmniej dwoje z nich było wykorzystywanych seksualnie. Simms był przyjacielem rodziny i zaproszonym do domu rodzinnego, a cała czwórka odwiedziła Simmsa na plebanii. Simms pokazywał im pornografię i „brał [e] dwóch młodszych chłopców do swojej sypialni, podczas gdy dwóch starszych chłopców trzymano na zewnątrz w salonie”. W swoim pokoju Simms siłował się z dwoma młodszymi chłopcami, „gdy mieli na sobie tylko bieliznę”. Niektórzy bracia wspominali „fizyczne obmacywanie”. Innym razem Simms polecił niektórym lub wszystkim braciom „wziąć udział w przedstawieniu przedstawiającym śmierć Chrystusa i kazał im stanąć nago, podczas gdy on owijał ich brzuch białym materiałem, ubierając ich i rozbierając”. Wygląda na to, że Archidiecezja przeprowadziła wywiad z tą rodziną podczas wcześniejszego dochodzenia w St. Andrews w 1985 roku.

do biura prokuratora stanowego hrabstwa Anne Arundel _____ powiedział, że on

uważał, że Simms był wolny od ścigania, ponieważ omawiał te ofiary w 1985 roku.

W 2016 r. rodzic innego byłego ministranta w St. Andrews poinformował, że Simms wykorzystywał seksualnie jej syna, a dwóch księży wysłanych przez archidiecezję w 1985 r. w celu przesłuchania jej syna „doraźnie odrzuciło” jego zarzuty i uznało je za „bezpodstawne”. „, kiedy przestraszony tymi dwoma księżmi, wołał uciec, niż poddać się przesłuchaniu. Później powiedział matce

że Simms dotykał swoich genitaliów więcej niż raz. Archidiecezja złożyła obowiązkowe zawiadomienie władz o nadużyciach.

W 2019 roku mężczyzna zgłosił archidiecezji, że jako ośmio- lub dziesięcioletni chłopiec uczęszczający do św. Urszuli w latach 70. był maltretowany przez Simmsa. Ofiara zeznała, że Simms zabierał go do sypialni Simmsa na plebanii i ubierał go w strój „indiańskiego chłopca”, opowiadał, że wystawiają przedstawienia i robił mu zdjęcia. Poszkodowany poinformował, że jego rodzice wysłali go na trzydniową wycieczkę z Simmsem i że podczas podróży Simms kazał ofierze położyć się na nim. Archidiecezja złożyła obowiązkowe zawiadomienie władz o nadużyciach.

W 2020 roku mężczyzna zgłosił archidiecezji, że jako chłopiec uczęszczający do św. Urszuli w latach 70. jego rodzina wysyłała go na noc do Simms. Podczas tych wizyt Simms angażował ofiarę w „gry zapaśnicze”. Simms i ofiara leżeli jeden na drugim, a Simms całował i pieścił ofiarę. Ofiara stwierdziła, że z czasem te gry nabrały bardziej seksualnego charakteru. Archidiecezja złożyła obowiązkowe zawiadomienie władz o nadużyciach.

W 2021 roku ofiara zgłosiła archidiecezji, że w latach 1971-1974, kiedy ofiara była uczennicą św. Urszuli, Simms kazał mu chodzić w bieliznie, podczas gdy Simms się masturbował. Archidiecezja złożyła obowiązkowe zawiadomienie władz o nadużyciach.

Simms utrzymywał kontakt z wieloma innymi sprawcami wykorzystywania seksualnego dzieci w archidiecezji. Simms przyjaźnił się z Tomem Bevanem i Robertem Lentzem, obaj sprawcami znęcania się nad dziećmi opisanymi w tym Raporcie. W 1969 roku Simms poprosił Bevana i Lentza o powołanie wraz z nim na kapelanów policji i straży pożarnej hrabstwa Baltimore. W 1972 roku Simms był stałym gościem w domku Bevana, gdzie Bevan wykorzystywał seksualnie wielu młodych chłopców. W latach 80. Simms mieszkał z Josephem Maskellem i Johnem Carneyem, którzy obaj są sprawcami przemocy opisanymi w tym Raporcie.

Simms został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję w 2002 roku.

123. Ojciec David G. Smith

Data urodzenia: 3 stycznia 1947 r
Seminarium
duchowne: Seminarium Mariackie
Data święceń: 19 maja 1973
Data zgonu: Nie dotyczy

Znane zadania:

1972-1973 Diakon, Parafia Niepokalanego Serca Maryi, Towson, MD
1973-1980 Zastępca proboszcza parafii św. Marka, Catonsville, MD
1980-1991 Associate Pastor, Parafia Matki Bożej z Góry Karmel, Essex, MD
1984-1990 Wicedyrektor, Our Lady of Mount Carmel High School, Baltimore, MD
1992-2000 Pastor parafii Matki Bożej Dobrej Rady, Locust Point, Baltimore, MD
1994-2000 Nauczyciel, Bishop John Neumann School, Baltimore, MD
2000 Urlop
2008 Emerytura niepełnosprawna

Podsumowanie :

W 1985 r. Wydział ds. Personelu Duchownego przesłał Smithowi formularz ubezpieczenia w celu ułatwienia

pokrycie kosztów doradztwa. W 1992 r. odręczne notatki głosiły: „[psycholog] - św. Łukasza...
Dawida

Smitha. W 1994 r. Archidiecezja Smith płaciła za cotygodniową terapię Smitha. w 1996 roku

Urzędnik B wysłał Smithowi informacje o urlopie naukowym

jesienią 1997 r. W 1998 r. Smith uczył w klasach od 6 do 8 u biskupa Johna Neumanna

Szkoła. Powiedział dyrektorowi, że musi zrezygnować, ponieważ cierpi na zespół stresu pourazowego

został „zaatakowany”. Czuł też, że nie był wystarczająco przygotowany jako nauczyciel. Odręczne notatki mówiły

autor notatek zapytał dyrektora, czy Smith był kiedykolwiek sam na sam z dziećmi i dyrektorem

powiedział nie. Inne odręczne notatki wskazywały na dyskusję na temat zaangażowania Smitha z młodymi mężczyznami i

dotyczące zachowania, ale uważano, że mają co najmniej 18 lat: „Nie wierz, że jest w to zamieszany

osoby niepełnoletnie!”

W lutym 2000 r. archidiecezja dowiedziała się, że Smith kupił restaurację bez ich udziału

wiedza. **Urzędnik A** spotkał się ze Smithem, który wyjaśnił, dlaczego zainwestował

w restauracji i powiedział, że chciałby wziąć urlop, być może w St. Louis Instytut Medycyny Behavioralnej.

Wyłączy

pow
iedz
iał,
że
Smit
h
moż
e
chci
eć
roz
waż
yć
inną
plac
ówk
ę,
„jeśl
i
uzna

że wyjazd do St. Louis „naznaczyłby” go niesprawiedliwie”. W czerwcu 2000 roku lokalna gazeta doniosła

własność restauracji. Kardynał Keeler spotkał się ze Smithem i powiedział, że mu to zasugerowano „że wcześniej istniały niewłaściwe relacje między nim a jego [biznesowym] partnerem

czas." Współwłaścicielem Smitha w restauracji był 25-letni były uczeń Liceum Matki Bożej z Góry Karmel, gdzie Smith nauczał przez wiele lat. Smith zaprzeczył, że związek był kiedykolwiek nieodpowiedni. W lipcu 2000 roku Smith rozpoczął roczny urlop „w celu rozeznania” i zrezygnował z pracy u Matki Bożej Dobrej Rady.

W marcu 2002 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez Davida Smitha, począwszy od 1973 roku, kiedy miał 15 lat. Ofiara i jego rodzina byli parafianami w St. Mark's, a Smith od czasu do czasu przychodził na kolację. Smith był zaangażowany w duszpasterstwo młodzieżowe, a ofiara poznała go za pośrednictwem Katolickiej Organizacji Młodzieży. Smith chciał, żeby przyszedł na plebanię, dał mu alkohol, a potem pocałował, pieścił i zgwałcił ustnie. Robił to co kilka tygodni przez trzy lata. Ofiara powiedziała, że Smith był pierwszym dorosłym mężczyzną, który zwrócił na niego uwagę. Dopiero później zdał sobie sprawę, że to było nadużycie. Ofiara podała nazwiska dwóch innych osób, które uważał za ofiary Smitha – jeden zaprzeczył, a jeden powiedział, że uprawiał seks z Raumem, gdy miał 18 lat, kiedy udał się do niego na poradę duszpasterską. Ofiara widziała także Smitha z młodym mężczyzną, którego nazywał swoim „chłopakiem”.

który mógł mieć mniej niż 18 lat, w barze dla gejów w 1996 lub 1997 roku. Ofiara zauważyła również, że Raum zabrał chłopców z ósmej klasy na coroczną tygodniową wycieczkę do Ocean City. Archidiecezja przesłuchała Smitha, a on zaprzeczył jakiegokolwiek niewłaściwemu zachowaniu. Archidiecezja złożyła zlecony raport organom prawnym. Ponadto archidiecezja powiadomiła trzy lokalne parafie, w których służył Smith i opublikowała zawiadomienie w „*The Catholic Review*”. Ofiara zawarła ugodę z Archidiecezją na kwotę 41 300 dolarów.

Biuro prokuratora stanowego hrabstwa Baltimore oskarżyło Smitha, aw październiku 2002 r. Smith przyznał się do „zбочzonej praktyki” i otrzymał okres próbny.

W marcu 2002 roku Smith był już na „urlopie”, który według archidiecezji nie miał nic wspólnego z zarzutami wykorzystywania seksualnego. W tym czasie wydziały Smitha zostały usunięte. „Kiedy [Smith] rozpoczął urlop, Archidiecezja kontynuowała wypłatę miesięcznego zasiłku i jego ubezpieczenia zdrowotnego do września 2002 r. W 2008 r. [Smith] został zatwierdzony do przejścia na emeryturę z tytułu niezdolności do pracy z powodu różnych chorób; Archidiecezja zaczęła wypłacać emerytury w lipcu 2008 roku. Ponadto Archidiecezja nadal zapewnia ubezpieczenie zdrowotne”.

W maju 2017 r. Smith został przesłuchany przez specjalistę ds. zdrowia psychicznego na prośbę archidiecezji. W tym czasie Smith ujawnił, że od dawna był prześladowany przez wielu członków Kościoła katolickiego. Po pierwsze, Smith „był maltretowany jako młody chłopiec po tym,

jak wstąpił do niższego seminarium (seminarium Świętego Krzyża) prowadzonego przez księży pasjonistów w Dunkierce w stanie Nowy Jork. miał 13 lat

14 lat. Wstąpił jako student pierwszego roku i wskazał, że był wykorzystywany przez „proktora” z wyższego seminarium przez trzy lata... Był wykorzystywany seksualnie przez trzech różnych opiekunów, którzy zabierali chłopców do odosobnionych miejsc w seminarium, aby robić im „okropne rzeczy”. ” Co więcej, Smith ujawnił, że był również maltretowany w Seminarium Świętej Rodziny w West Hartford, Connecticut. Smith stwierdził również, że był maltretowany przez księdza sulpicjanskiego podczas lokalnych studiów w St. Mary's Seminary w Baltimore.

Smith służył pod dowództwem Freda Duke'a i Thomasa Bauernfeinda w St. Mark's, obaj sprawcy znęcania się nad dziećmi opisanymi w tym raporcie. Mówił o nich obu jako o mentorach.

Smith został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję w 2002 roku.

124. Prałat Richard E. Smith

Data urodzenia: 17 stycznia 1940 r
Data święceń: 14 maja 1966
Seminarium
duchowne: Seminarium Mariackie
Data zgonu: 25 października 2008 r

Znane zadania:

1966-1967	Asystent pastora Matki Bożej Nieustającej Pomocy, Woodlawn, MD
1967	Asystent proboszcza parafii św. Bernarda, Baltimore, MD
11/1967-9/1968	Urlop
1968-1973	Zastępca proboszcza parafii St. Mary, Cumberland, MD
1973-1978	Zastępca proboszcza, parafia św. Marka, Fallston, MD Asystent proboszcza, St. Jane Frances de Chantal, Riviera Beach, MD
1978-1983	MD
1983-1987	Pastor, St. Clare, Essex, MD
1987-1996	Matki Boskiej Bolesnej, Owensville, MD
1996	Pastor, St. Elizabeth Ann Seton, Crofton, MD
1996-2007	Pastor, Matki Bożej Nieustającej Pomocy, Ellicott City, MD

Podsumowanie :

14 maja 1966 roku Richard Smith został wyświęcony na kapłana i skierowany do Matki Bożej

Nieustającej Pomocy w Woodlawn, Maryland. Do archidiecezji dotarły pogłoski o romantyku związek, jaki Smith miał z dorosłą kobietą ze swojej parafii. W czerwcu 1967 r. Archidiecezja zorganizował dla Smitha terapię od dr Suareza-Muriasa, psychiatry powiązanego z Instytut Setona. W listopadzie 1967 roku, po tym, jak nie udało mu się trzymać z dala od kobiety, jak się zgodził,

Smith poprosił o urlop i otrzymał go. Spędzał czas w Broad Creek

Obozy harcerskie pamięci. Po urlopie został po cichu przeniesiony do St. Mary's w Cumberland w stanie Maryland w 1968 roku.

14 marca 2007 roku, po obejrzeniu zdjęcia Smitha w *The Catholic Review*, zgłosiła się kobieta

że Smith był z nią „niewłaściwy seksualnie” pewnego razu w zakrystii Matki Bożej

Nieustającej Pomocy, gdy była w 9 klasie w latach 60-tych. Poinformowała, że Smith ją dotknął „niewłaściwie” i pocałował ją.

Ofiara była również świadoma innego ucznia szkoły średniej, który był ofiarą Smitha W tym samym czasie. Po skontaktowaniu się z Archidiecezją w dniu 15 marca 2007 r., drugi ofiara zgłosiła, że była wykorzystywana seksualnie przez Smitha przez okres miesięcy, kiedy była w więzieniu

gimnazjum w latach 60. Druga ofiara została następnie przesłuchana przez Urząd ds

Prokurator Generalny w 2019 r. Była parafianką i zaczęła codziennie uczęszczać na mszę św. o godz. 6:00 rano. W tym czasie podkochiwała się w Smithie i zaczęła z nim rozmawiać po mszy w zakrystii. Smith zaczął ją pieścić i wymienili „namiętne” pocałunki i uściski. Ofiara wciąż pamięta, że stała oparta o komodę i czuła jego erekcję. Wytrysnął w spodniach. Ofiara powiedziała, że jej świat kręcił się wokół Smitha i trwało to kilka miesięcy. Ministranci i uczestnicy kościoła zauważyliby to, ponieważ codziennie z nim rozmawiała. Później w swojej sypialni na nowej plebanii zgwałcił ją. Ofiara przypomniała sobie, jak przechodzili obok sypialni pastora, aby dostać się do pokoju Smitha, i wierzyła, że pastor coś wiedział, ale nic nie zrobił. Pastorem był ksiądz William Scally. Do incydentów dochodziło w ciągu dnia, a czasem także w soboty. Ofiara powiedziała znajomym, ale nikomu dorosłemu o znęcaniu się nie powiedziała. Nadużycia zakończyły się, gdy Smith opuścił kościół i zamieszkał z rodzicami w czasie urlopu, o którym mowa powyżej, związanego z jego relacjami z dorosłym parafianinem.

Archidiecezja przekazała władzom wymagane zawiadomienia prawne dotyczące obu ofiar i wydała komunikat prasowy. W dniu 22 marca 2007 r. Wikariusz Generalny wydał dekret o odwołaniu obowiązków kapłańskich Smitha z powodu wiarygodnych zarzutów, że wykorzystywał seksualnie nieletnią.

W dniu 25 marca 2007 r. Smith został przyjęty do St. Luke Institute, katolickiej placówki leczenia zdrowia psychicznego w Silver Spring w stanie Maryland, na czterodniową ocenę szpitalną. Tam przyznał się terapeutom, że „głupio zareagował na uczucie” 15-16-letniej parafianiny (tj. drugiej ofiary). Później przyznał, że pociągała go ofiara, a ona zaspokajała potrzebę bycia lubianym. Powiedział, że związek trwał kilka miesięcy, podczas których przytulali się i całowali w usta. Smith powiedział, że w tamtym czasie nie uważał tego za nadużycie. Powiedział, że „nie pamięta” związku z innym nastolatkiem (tj. pierwszą ofiarą). Smith powiedział, że był „młody i nieostrożny” i „nie myślał”, a jego zachowanie wydawało mu się „tak głupie teraz”. Zdiagnozowano u niego „Zaburzenia seksualne nieokreślone inaczej: niezintegrowana seksualność, seksualność wyzysku i akty efebofilne według historii”.

W dniu 17 kwietnia 2007 r. Smith napisał do kardynała Keelera z prośbą o przejście na emeryturę i powiedział, że 8 maja 2007 r. Rozpocznie leczenie szpitalne w St. Luke Institute. Napisał, że rozumie, że otrzyma pełne świadczenia emerytalne. Jego prośba została uwzględniona ze skutkiem natychmiastowym 20 kwietnia.

Po publicznym ujawnieniu nadużyć Smitha w marcu 2007 r. Pojawiły się dodatkowe doniesienia o nadużyciach. 30 marca 2007 r. Baltimore Examiner poinformował, że mężczyzna zgłosił to jako dziecko

został zgwałcony analnie przez Smitha w 1980 roku, kiedy Smith był księdzem w kościele St. Jane Frances de Chantal w Riviera Beach. Matka ofiary powiedziała, że zgłosiła zarzuty do Child Protective Services w hrabstwie Anne Arundel 21 maja 2006 roku, ale nigdy nie została poinformowana o wynikach jakiegokolwiek dochodzenia. Poinformowała również, że jej syn był leczony z powodu ciężkiego krwawienia z odbytu w okresie wykorzystywania. Archidiecezjalne zapisy wskazują, że Archidiecezja skontaktowała się z Child Protective Services w hrabstwie Anne Arundel w sprawie tego zgłoszenia nadużycia w maju 2006 roku, ale nie otrzymała nazwiska ofiary, a 23 czerwca 2006 roku personel Archidiecezji przesłuchał Smitha, który powiedział, że „nigdy nie zrobił nic niewłaściwego z dzieckiem” i „nigdy nie zrobił niczego, co można by uznać za wątpliwe”. W 2011 roku ofiara skontaktowała się z archidiecezją i poinformowała, że Smith wykorzystywał go seksualnie, gdy miał od siedmiu do ośmiu lat jako ministrant i uczeń w Saint Jane Francis de Chantal. Pewnego razu Smith pieścił swojego penisa przez ubranie, a innym razem Smith zgwałcił go analnie. Po tym, jak Smith go zgwałcił, jego matka odkryła krew w jego bieliźnie i zabrała go do Johns Hopkins Hospital na kolonoskopię. Archidiecezja złożyła obowiązkowe zgłoszenie nadużycia władzom w 2011 roku, a później zawarła ugodę z ofiarą na 37 500 dolarów.

W grudniu 2007 roku inna ofiara powiedziała, że był maltretowany przez Smitha, gdy był 10-letnim ministrantem i uczniem w Saint Jane Francis; w tym czasie ofiara nie była w stanie przypomnieć sobie szczegółów znęcania się. Archidiecezja złożyła obowiązkowy raport władzom. W 2013 roku po hipnozie ofiara przypomniała sobie szczegóły nadużyć. Smith wykorzystał go seksualnie ponad 50 razy w ciągu dwóch lat, kiedy był w siódmej i ósmej klasie. Powiedział, że znęcanie się polegało na wzajemnej masturbacji, gwałcie oralnym i gwałcie analnym w dwóch przypadkach. W 2014 roku Archidiecezja zawarła z ofiarą ugodę na kwotę 40 tys. dolarów.

W 2009 roku kobieta zgłosiła, że Smith wykorzystał ją seksualnie w 1967 roku u Matki Bożej Nieustającej Nadziei, kiedy przygotowywała się do bierzmowania. Wcześniej informowała, że był wobec niej psychicznie okrutny. Archidiecezja złożyła obowiązkowy raport władzom.

W 2018 roku kobieta zgłosiła, że Smith wykorzystywał ją seksualnie w latach 60., kiedy miała 14 lub 15 lat. Leżała w szpitalu po złamaniu kości. Smith, ówczesny seminarzysta, odwiedził ją i co najmniej trzy razy dotknął jej piersi i pocałował z otwartymi ustami. Archidiecezja złożyła obowiązkowy raport władzom.

W dniach 22 lipca 2022 r. i 3 sierpnia 2022 r. Prokuratura Generalna przesłuchała kobietę. W 1989 roku u Matki Boskiej Bolesnej, kiedy miała 17 i 18 lat, Smith

zaczął okazywać jej dużo uwagi, zwykle po mszy z rodziną, w tym długie/ciasne uściski, całowanie jej w policzek i szeptanie do niej różnych rzeczy. Zaprosił ją na plebanię w celu omówienia ewentualnych problemów. Innym razem ofiara uważa, że Smith potarł wewnątrz jej uda, zanim usiedli. Smith nic nie powiedział i nie było o tym mowy. Po tym wydarzeniu ofiara przestała chodzić do kościoła i spotykać się ze Smithem. Smith został przeniesiony niedługo potem.

Smith został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezję w 2019 roku.

125. Ojciec Thomas Smith

Data urodzenia: 1 października 1924 r
Seminarium
duchowne: Seminarium Mariackie
Data święceń: 27 maja 1950 r
Data zgonu: 20 sierpnia 1993

Znane zadania:

1950-1952	Asystent proboszcza, St. Jane Frances De Chantal, Riviera Beach, MD
1952-1970	Asystent proboszcza, St. Michael-Overlea, Baltimore, MD
1970-1973	Pastor, Najświętszej Krwi, Baltimore, MD
1973-1993	Pastor, St. Stephen's, Bradshaw, MD

Streszczenie:

W 1988 roku, gdy ofiara się zgłosiła, Smith przyznał się członkom archidiecezji, że w latach 60. wykorzystał seksualnie wielu chłopców. Archidiecezja nie zgłosiła nikomu tego nadużycia i pozwoliła Smithowi kontynuować swoje zadanie. W 1993 roku zgłosiła się kolejna ofiara. Smith następnie zmarł w wyniku samobójstwa. Kilka dni po jego śmierci parafianie dowiedzieli się – po raz pierwszy – że archidiecezja wiedziała o wcześniejszym wykorzystywaniu seksualnym dzieci przez Smitha i spokojnie sobie z tym poradziła. Po jego śmierci zgłosiły się dziesiątki dodatkowych ofiar, z których wiele wyraziło swój gniew wobec Archidiecezji za ukrywanie nadużyć Smitha, kiedy się o tym dowiedzieli. Do tej pory wiadomo, że około 40 ofiar zostało wykorzystanych seksualnie przez Smitha, gdy byli młodymi chłopcami. Nadużycia wahały się od pieszczot genitaliów po gwałt oralny i analny. Ofiary były w wieku od około 6 do 16 lat. Nadużycia miały miejsce w każdym z zadań Smitha w Maryland: St. Jane Frances De Chantal, St. Michael in Overlea, Most Precious Blood i St. Stephen's w Bradshaw. Do nadużyć doszło zarówno na terenie parafii, jak i poza nią. Smith regularnie zabierał grupy chłopców - często z siódmej lub ósmej klasy - na wycieczki do Porter's Beach w Rocky Point Park, Ocean City, Maryland i gdzie indziej. Miał zwyczaj molestowania chłopców, gdy pływali podczas tych wypraw, a także w sypialniach, które dzielili, oraz w swoim pokoju na plebanii, do którego został przydzielony. Znane nadużycia Smitha miały miejsce od wczesnych lat pięćdziesiątych do co najmniej późnych lat osiemdziesiątych. Poniżej znajduje się chronologia wydarzeń i podsumowanie kilku relacji ofiar.

We wrześniu 1988 roku ofiara zgłosiła, że była wykorzystywana seksualnie przez Smitha na początku lat sześćdziesiątych. Kiedy członkowie archidiecezji spotkali się ze Smithem, aby zapytać go o molestowanie, Smith nie tylko przyznał, że wykorzystywał seksualnie tę ofiarę, ale także przyznał, że wykorzystywał seksualnie tę ofiarę.

wykorzystywał także kilku innych chłopców w latach 60. Przyznał, że wykorzystywanie polegało na seksualnym pieszczotach genitaliów młodych chłopców.

z dnia 7 października 1988 podsumowuje spotkania Archidiecezji dotyczące tego raportu wykorzystywanego seksualnie. Urzędnik E napisał: „Odzwierciedlają to załączone odręczne notatki rozmowy w sprawie zarzutu wykorzystywania seksualnego małoletniego wobec księdza Thomasa Smitha. Rozmowy te obejmowały okres 20-28 września 1988 r. Pragnę teraz uzupełnić akta w tej sprawie”. Noty opisane w tym memorandum nie zostały uwzględnione w Księgi archidiecezjalne. Urzędnik E kontynuował: „Według odręcznych notatek, oprócz spotkanie, które Urzędnik C i miałem z księdzem Smithem 22 września, Urzędnik C rozmawiałem przez telefon z księdzem Smithem 24 września, tak samo jak ja 25 września.

Niezależnie od siebie, Urzędnik C i każdy z nas doszedł do wniosku, że świadectwo ojca Smitha był wiarygodny. Kluczowe punkty, w które wierzyliśmy, były po prostu następujące: 1. wszelkie wykorzystywanie seksualne nieletnich ograniczało się do dotykania genitaliów 2. że zdarzało się to mniej niż dziesięciu chłopcom 3. że nigdy nie było żadnej nagości ani seksualności oralnej lub analnej 4. że wszystkie te incydenty miały miejsce ponad 20 lat temu, kiedy ksiądz Smith był proboszczem w St. Michael's, Overlea 5. że ksiądz Smith szukał w połowie lat 60. kierownictwo duchowe w uchwyceniu i wyjaśnieniu kwestii seksualności 6. że żadne incydenty nie miały miejsca później ani w Parafii Najdroższej Krwi ani w St. Stephen's, Bradshaw. Po spotkaniu ze Smithem i zebraniu tych informacji,

Urzędnik C spotkał się 28 września 1988 roku i „wspólnie zgodzili się [oni] wierzyli ks.

Świadectwo Smitha”. Urzędnik E spotkał się ze Smithem tego popołudnia, a potem poinformował arcybiskupa

Granice „wyroku” Urzędnik E i Urzędnik C dokonane „na podstawie wszystkich faktów i zeznań”.

Urzędnik E zauważył, że „arcybiskup był w zgodzie”. Urzędnik E powiedział on i arcybiskup „mówił, określając jedynie dwa wymagania wobec księdza Smitha: 1. że nie będzie angażował się w żadną formalną ani nieformalną pracę z młodzieżą... 2. że ksiądz Smith zostanie poproszony o nawiązanie prywatnej relacji doradczej w celu ustalenia, czy terapia jest potrzebne, czy to w sprawach seksualnych, czy w odniesieniu do innych spraw w życiu Ojca w tym czasie”.

Następnego dnia, 29 września 1988 r., Borders spotkał się ze Smithem i poinformował go o swojej decyzji. Borders kontynuowała w liście do Smitha z 10 października 1988 r., w którym

po części napisano: „Konkretny incydent, o którym mowa, miał miejsce ponad 20 lat temu.
Przyznałeś się do zarzutu,

i przyznałeś również, że podobne incydenty miały miejsce z kilkoma innymi nastoletnimi chłopcami;

jednak żaden z tych incydentów nie dotyczył poważnych zachowań seksualnych”. Borders kontynuował

list, mówiąc: „W związku z tym, po wysłuchaniu ciebie i spojrzeniu na to w ramach twojego wybitną posługę kapłańską, zapadł wyrok śp [Urzędnik C] I [E], I ostatecznie ode mnie, że wierzyliśmy, że wszystkie takie incydenty rzeczywiście miały miejsce ponad 20 lat temu, że

miały mniej poważny charakter i że udało się panu uporać z tym problemem”.

Borders kontynuował: „W tym momencie ważne jest, aby podzielić się z wami polityką Archidiecezji, które wypływają z porad Konferencji Katolickiej USA, prawnych i psychologicznych rada: 1. Odtąd nie wolno ci angażować się w żadną formę pracy z młodzieżą... 2. Prognoza z doradca zawodowy lub terapeuta powinien odbyć się w najbliższym czasie...” Borders zakończył list mówiąc: „Tomie, naprawdę szanuję cię za wiele wspaniałych lat kapłaństwa i jestem pełen ufności

że terapeuta zgodzi się z moim osądem. Nie wahaj się wezwać mnie w każdej chwili”.

Smith spotkał się z terapeutą dopiero 25 października 1988 roku i spotkał się z terapeutą tylko raz.

W raporcie [redacted] wspomniano tylko o jednym przypadku wykorzystywania seksualnego polegającego na pieszczotach dwóch chłopców na basenie. Nie było mowy o czym

Smith przyznał się do – że był to schemat nadużyć, który miał miejsce z wieloma chłopcami przy wielu okazjach. W raporcie stwierdzono,

Ten człowiek jest księdzem katolickim od 39 lat. Powiedział, że około 25 lat temu był kierownikiem grupy młodzieżowej i w tym czasie był na basenie z dwoma młodymi chłopcami i wsunął rękę pod ich kąpielówki i obmacał genitalia niektórych z nich. Powiedział, że był podniecony seksualnie, ale czuł się tak winny, że rozmawiał z jednym ze swoich przyjaciół, który jest księdzem, i postanowił nigdy więcej tego nie robić. Było mu bardzo przykro, czuł się bardzo winny i otrzymał poradę duchową od innego księdza, który od tamtej pory zmarł. Około miesiąca temu podobno jeden z tych młodych mężczyzn, który ma teraz około 40 lat i służy w armii w Kalifornii, rozmawiał ze swoją matką, twierdząc, że nie chodzi do kościoła z powodu tego incydentu. Matka tego mężczyzny bardzo się zdenerwowała i zadzwoniła do centrali archidiecezji, co ostatecznie stało się problemem, gdzie ojciec został wezwany przez biskupa i kanclerzy i przeprowadzono dochodzenie. Zajrzano do jego akt, w tym do akt prywatnych, do których zwykle zagląda tylko biskup. Był widziany wiele, wiele razy i kazano mu przyjść do mnie w celu oceny i ewentualnego leczenia. Następnie Ojciec powiedział mi, że rozmawiał z matką tego mężczyzny. Było im bardzo przykro, że zadali te pytania i że wszystko jest w porządku. Wypytałem szczegółowo ojca. Powiedział, że ten młody

człowiek miał wtedy około 14 lat, że nie było stosunku płciowego, żadnej masturbacji, żadnego seksu oralnego, nic oprócz dwukrotnego dotykania genitaliów pod wodą,

latem na basenie. W 1963 lub 1964. Twierdził, że nigdy wcześniej ani później nie był w to zamieszany.

* * *

Podsumowując, jest to 64-letni ksiądz widziany w celu oceny problemu, w którym tkwił wiele, wiele lat temu, za który twierdził, że sobie wybaczył, otrzymał przebaczenie i teraz chciałby kontynuować swoje życie. Zaniepokoił się, gdy w tym czasie pojawił się pewien kryzys [sic]. Ten mężczyzna sprawia wrażenie dość uczciwego człowieka, który w tym czasie nie wykazuje żadnej psychopatologii, ale najwyraźniej miał w tamtym czasie pewne problemy związane z seksualnością, które, jak twierdzi, rozwiązał. Nie widzę potrzeby dalszego widywania się z tym człowiekiem, ponieważ nie wydaje się on odczuwać żadnego poważniejszego bólu emocjonalnego, z wyjątkiem tych kryzysów [sic] i nie znajduję żadnej korzyści w poruszaniu takich kwestii, poza pozwoleniem mu na wyleczenie się. Zasugerowałem jednak, aby zadzwonił do mnie i porozmawiał ze mną w ciągu najbliższych kilku tygodni, a następnie kontynuował.

Archidiecezja nikomu nie zgłosiła nadużycia. Nie zaalarmowali władz o

podejrzewali nadużycia zgodnie z wymogami prawa stanowego i nie zaalarmowali parafian, rodziców ani dzieci

nadużycia.¹⁰⁴ „Z oczywistym naruszeniem prawa stanu Maryland urzędnicy archidiecezjalni nie zgłosili sprawy

nadużyć w 1988 roku organom ścigania lub agencjom opieki społecznej. Zamiast tego przyjęli Ojca

Zapewnienie Smitha, że nadużycia ustały 20 lat temu, zorganizowało ocenę psychiatryczną,

i zabronił mu pracy z młodzieżą, chociaż pozostał jako proboszcz”.¹⁰⁵ Pomimo

Pisemna polityka Archidiecezji obowiązująca w tamtym czasie, która wymagała od księdza przyznania się do dziecka

nadużycia mają być „albo wycofane, albo poproszone o rezygnację z obecnego zadania”, „zakazane”.

angażowania się w jakąkolwiek posługę publiczną” i pozbawiono go uprawnień, archidiecezja nic z tego nie zrobiła

i trzymał Smitha w jego obecnym zadaniu. Polityka obowiązująca w 1986 roku przewidywała również, że ks

zostałby „natychmiast usunięty z plebanii i przydzielony do rezydencji, która by to zrobiła

odseparować go od wszelkich kontaktów z nieletnimi”. To również zostało zignorowane, a Smith nadal mieszkał

probostwo parafii św. Szczepana. Ta polityka mówi również, że „archidiecezja prawie zawsze wymagają długiego okresu leczenia stacjonarnego przed rozważeniem możliwości uzyskania pozwolenia

¹⁰⁴Biuletyn św. Szczepana z września 1986 r., przekazany parafianom w czasie, gdy Smith był proboszczem, zawierał list od arcybiskupa Bordersa, w którym potwierdzono „bardzo istotny problem” wykorzystywania dzieci oraz długotrwałe i „wstrząsające” skutki, jakie takie wykorzystywanie wywiera na dzieci. Borders powiedział: „Musimy być gotowi szybko i rozsądnie zareagować na każde dziecko w potrzebie”. W liście wyjaśniono prawny obowiązek zgłaszania organom ścigania wszelkich podejrzeń o wykorzystywanie dzieci władzom cywilnym i kierował parafian do [REDACTED] i [REDACTED], jeśli potrzebowali pomocy w związku z wymaganiami sprawozdawczości państwowej. _____

¹⁰⁵Scott Shane, *5 kolejnych zarzutów o molestowanie pojawia się po ujawnieniu przeszłości księdza*, BALT. S ONZ, 1 września 1993, dostępne pod adresem: <https://www.baltimoresun.com/news/bs-xpm-1993-09-01-1993244001-story.html>.

księdza, aby ponownie zaangażował się w publiczną posługę”, jednak w przypadku Smitha nie wymagali żadnego leczenia stacjonarnego i wydawało się, że pozwalają mu spotkać się z terapeutą w dogodnym dla niego momencie, tylko raz.

Zaledwie kilka miesięcy później, ksiądz Marion Helowicz, inny wiarygodnie oskarżony ksiądz, został skazany za wykorzystywanie seksualne chłopca w latach 1982-1984¹⁰⁶, kiedy był przydzielony jako zastępca pastora Smitha w St. Stephen's. Smith był obecny na rozprawie skazującej Helowicza i według adwokata Helowicza był „przeżony” sytuacją i „nie mógł pojąć, że to się wydarzyło”. Kiedy następnie archidiecezja zawarła ugodę z ofiarą Helowicza, Smith został zacytowany w The Sun, mówiąc, że Helowicz „był doskonałym księdzem; Nigdy nie miałem z nim żadnych problemów”.¹⁰⁷ „Ksiądz Smith powiedział, że w tamtym czasie nie miał żadnych oznak, że pod jego dachem miały miejsce czynności seksualne”.¹⁰⁸

W czerwcu 1993 r. rodzina zgłosiła, że ich syn był wielokrotnie wykorzystywany seksualnie zarówno przez Smitha (w 1980 r.), jak i Helowicza (w latach 1982-1984). Wykorzystywanie seksualne przez Smitha miało miejsce, gdy ofiara była w ósmej klasie i przynajmniej raz, podczas gdy ofiara była na „monitorowanym archidiecezjalnym odosobnieniu i pod przewodnictwem Smitha”. Pierwszy przypadek nadużycia miał miejsce w Rocky Point Beach, kiedy grali w piłkę w wodzie. Ofiara tak opowiadała o tym wydarzeniu: „A to była grupka dzieciaków i zaczęliśmy się bić o piłkę. A ksiądz Smith podszedł do mnie od tyłu i jakby mnie odciągnął, chciał, żebym się uspokoiła, włożył rękę w moje majtki i zaczął mnie szarpać... Próbowałem uciec. Powiedziałem, co robisz? On jest jak, po prostu zrelaksuj się, po prostu uspokój się, po prostu siedź cicho, zrelaksuj się, zrelaksuj się. Drugi raz był bardzo podobny i miał miejsce, gdy kąpali się w basenie w Quality Inn w Ocean City. Nadużycie przez

¹⁰⁶ Helowicz został przeniesiony z parafii św. Szczepana do innej parafii w 1984 r. Po przeniesieniu Helowicza z parafii św. Szczepana w 1984 r. zastąpił go ks. Ronald Mardaga. Mardaga jest także wiarygodnie oskarżonym księdzem. Na początku 1986 roku Mardaga przyznał się w archidiecezji do wykorzystywania seksualnego chłopca w latach 70. Po tym przyjęciu w sierpniu 1986 r

W biuletynie kościoła św. Szczepana Mardaga zawiadomił parafian, że złoży rezygnację ze względu na problemy zdrowotne. W tym samym biuletynie Smith napisał: „Nie trzeba dodawać, że odzwierciedlam uczucia całej rodziny parafialnej, kiedy mówię, że będziemy tęsknić za księdzem Ronem — za jego dobrocią, delikatnością i duchem miłości. Modlimy się o jego całkowity powrót do zdrowia i pełną posługę ludowi Bożemu. Niech Pan go wzmocni”. Smith był następnie odniesieniem postaci do prośby Mardagi o zwolnienie po tym, jak Mardaga przyznał się do wykorzystywania seksualnego dziecka w latach siedemdziesiątych. w

kwestionariusz wypełniony przez Smitha 16 maja 1989 roku i wysłany do _____ przeglądu, Smith zauważył, że Mardaga

„wielka osobowość, która uczyniła go popularnym wśród wszystkich grup wiekowych”. W odpowiedzi na pytanie, jakie „trudności” miał Mardaga w swojej służbie, Smith napisał: „Wiem tylko, że miał trudności z prowadzeniem życia w celibacie”.

¹⁰⁷ Frank PL Somerville, *archidiecezja rozstrzyga sprawę wykorzystywania seksualnego nastolatka przez księdza*, BALT . ONZ , 2 lutego 1990 r.

¹⁰⁸ *identyfikator* .

Helowicz występował głównie na plebanii u św. Szczepana, gdzie Helowicz był proboszczem stowarzyszonym, a proboszczem Smith.

12 sierpnia 1993 r. pełnomocnik ofiary przesłał do Archidiecezji pismo wskazujące na zamiar wniesienia pozwu w związku z tym nadużyciem. W liście napisano: „[ofiara] była pod opieką i kierownictwem księdza Smitha zgodnie z rekolekcjami monitorowanymi przez Archidiecezję. Jego potrzeba przewodnictwa i zaufania została zdradzona przez działania księdza Smitha. Na podstawie innych informacji, które posiadamy, archidiecezja jest odpowiedzialna co najmniej za niedbałe zatrudnienie i niedbałe zatrzymanie księdza Smitha...”¹⁰⁹ Ta ofiara i jego rodzina złożyli następnie pozew przeciwko Smithowi, Helowiczowi i

Archidiecezja. Sędzia ostatecznie oddalił powództwo tylko dlatego, że przekraczał on termin przedawnienia. Jednak w swojej opinii i zarządzeniu memorandum sędzia Richard T. Rombro z Sądu Okręgowego dla Baltimore City stwierdził między innymi, że „archidiecezja mogła zaniedbać obowiązek nałożony nie tylko przez ustawę, ale także przez własną politykę” w odniesieniu do do zajmowania się wcześniejszym wykorzystywaniem seksualnym dzieci przez duchownych, a także zauważył, że Archidiecezja „nie ujawniała znanych im szczegółów dotyczących działań księży” związanych z wcześniejszym wykorzystywaniem seksualnym dzieci.

Według archidiecezji, w czwartek, 19 sierpnia 1993 r., członkowie archidiecezji spotkali się ze Smithem i zapytali go o zgłoszenie nadużycia. Według archidiecezji Smith zaprzeczył, jakoby molestował ofiarę, ale zgodził się na tymczasowy urlop i poddanie się ocenie psychologicznej. Smith najwyraźniej poprosił archidiecezję, czy mógłby odprawić mszę w ten weekend i wyjechać na program leczenia w niedzielę, na co archidiecezja się zgodziła.

Wieczorem w piątek, 20 sierpnia 1993 roku, Smith pożyczył strzelbę od parafianina pod pozorem, że potrzebuje jej na zbliżające się polowanie, po czym udał się do swojego pokoju na plebanii i odebrał sobie życie. „W czasie samobójstwa biskup William C. Newman, przełożony księdza Smitha, powiedział reporterowi, że nie ma żadnych zarzutów dotyczących niewłaściwego zachowania seksualnego ani innych wykroczeń przeciwko ks. Smithowi”.¹¹⁰

23 sierpnia 1993 [REDACTED]
napisał list, w którym pochwalił służbę Smitha jako „wyraźnie taką, która obracała się wokół jego ludu i

¹⁰⁹W liście sprawozdawczym z 2 lipca 2002 r. z Archidiecezji do Biura Prokuratora Stanowego Hrabstwa Baltimore napisali: „W 1993 r. adwokat reprezentujący [ofiara] przesłał Archidiecezji projekt pozwu (który został później złożony) zarzucającego nadużycia ze strony zarówno ks. Helowicza i księdza Thomasa Smitha. To był pierwszy raz, kiedy [ofiara] wskazała na nadużycia ze strony księdza Smitha. Jak być może pamiętacie, kiedy ks. Smith został skonfrontowany z tym zarzutem ze strony archidiecezji, zaprzeczył temu, wrócił do domu i 20 sierpnia 1993 r. popełnił samobójstwo”.

¹¹⁰Scott Shane, *5 kolejnych zarzutów o molestowanie pojawia się po ujawnieniu przeszłości księdza*, BALT. S ONZ, 1 września 1993 r.

ich potrzeb” i poprosił wszystkich o modlitwę o „wieczny pokój” dla Smitha. [REDACTED] zakończył list słowami: „Pamiętajmy o Tomku w naszych modlitwach, aby Zmartwychwstały Pan powitał go w domu”.

Dopiero po złożeniu parafianom oświadczenia w sprawie ostatniego doniesienia o nadużyciach archidiecezja poinformowała parafian o przyznaniu się Smitha w 1988 r. do wykorzystywania kilku młodych chłopców w parafii, do której został przydzielony w latach 60. W oświadczeniu skierowanym do parafian z dnia 29 sierpnia 1993 r. arcybiskup William H. Keeler napisał, co następuje: „Niedawno rodzina parafialna św. Lata temu. Zgodnie z polityką archidiecezji dotyczącą wykorzystywania dzieci, ks. Smith został przesłuchany w odniesieniu do tych zarzutów. Księdzu Smithowi pokazano również kopię listu od adwokata rodziny. Spotkanie odbyło się w czwartek, 19 sierpnia 1993 roku. Ksiądz Smith zaprzeczył przedstawionym mu zarzutom. Jednakże, ponieważ ksiądz Smith wcześniej przyznał się do niewłaściwego postępowania z młodymi ludźmi w latach 60., ksiądz Smith został umieszczony na urlopie administracyjnym, zgodnie z naszymi zasadami, i poproszony o uzyskanie profesjonalnej oceny medycznej i leczenia. Ksiądz Smith zgodził się na te ustalenia. Zgodnie z jego prośbą, ksiądz Smith wrócił do St. Stephen's, aby odprawić Mszę św. w piątek 20 sierpnia i sobotę 21 sierpnia. Miał wyjechać w niedzielę 22 sierpnia, aby rozpocząć program profesjonalnej oceny i ewentualnego leczenia w warunkach klinicznych”.

[REDACTED] września 1993 r.

list

do [REDACTED]

[REDACTED]. W liście napisano: „Jak ostatnio rozmawialiśmy, jestem zainteresowany otrzymaniem kopii dokumentacji medycznej i raportów dotyczących księdza Thomasa W. Smitha. Wskazałeś mi, że w 1988 roku, kiedy go badałeś, stwierdzono brak patologii u ks. Smitha, i wskazałeś, że przekazałeś tę informację arcybiskupowi Bordersowi w 1988 roku. Nie wątpimy w twoją diagnozę. Wiemy, jak trudne są to sprawy. Odbyliśmy własne obszerne przesłuchania i dialog z księdzem Smithem i doszliśmy do tego samego wniosku:

całkowicie mu wierzyć”. [REDACTED] wysłał wyżej wymieniony raport z 1988 roku do [REDACTED] kilku

tygodnie później.

13 września 1993 r. arcybiskup William H. Keeler napisał list do parafian św. Szczepana, w którym podsumował informacje, które przedstawił na spotkaniu parafialnym 29 sierpnia, i uaktualnił ich o dodatkowe informacje. Keeler pisze:

Jeden z opublikowanych artykułów skupiał się na dyskusjach, które w 1988 roku członkowie naszego biura Chancery prowadzili z osobą trzecią, która zgłosiła incydent z udziałem pewnej osoby i księdza Smitha 25 lat wcześniej. Urzędnicy Kancelarii rozmawiali następnie z tą osobą, 39-letnim mężczyzną mieszkającym w innym stanie, który powiedział im, że ksiądz Smith niewłaściwie go dotykał około 1963 roku. Mężczyzna wskazał, że ksiądz Smith nie angażował się w żadne przedłużające się zachowanie seksualne z nim i nie ścigał go za takie zachowanie. Następnie urzędnicy Kancelarii dokładnie przesłuchali księdza Smitha w sprawie tych wydarzeń i tego konkretnego człowieka. Ksiądz Smith przyznał się, że dotykał tej osoby i kilku innych młodych chłopców podczas wycieczek na plażę na początku lat 60. . Biuro Chancery wysłało księdza Smitha do psychiatry, a profesjonalna opinia otrzymana przez arcybiskupa Bordersa stwierdzała, że „nie ma utrzymującej się patologii”. W obliczu braku wcześniejszych doniesień o jakichkolwiek niezwykłych działaniach w ciągu 38 lat pełnienia funkcji księdza, profesjonalnego raportu psychiatry, który stwierdził, że nie ma ciągłej patologii, najwyraźniej szczerego przyznania się księdza Smitha do wydarzeń sprzed 25 lat oraz spokojnego i poważnego zaprzeczenia jakiegokolwiek skłonności aby robić takie rzeczy, arcybiskup Borders i urzędnicy Chancery uwierzyli księdzu Smithowi i dlatego doszli do wniosku, że nie ma ciągłego ryzyka. Ojciec Smith był bardzo wiarygodnym człowiekiem. Archidiecezja nie zgłosiła wówczas sprawy, ponieważ nie dotyczyła dziecka, a 39-letniego mężczyzny. W 1988 r. archidiecezja **nie** zniechęciła tego człowieka do zgłoszenia incydentu z 1963 r. (podkreślenia w oryginale).

W liście potwierdzono, że w tym czasie w 1988 r. „[p]archidiecezja usunęła inne księży z kapłaństwa za niewłaściwe postępowanie z dziećmi”, ale zauważył, że ze Smithem to był inny, ponieważ mu wierzyli.

Parafianie napisali do Archidiecezji, aby wyrazić swoje rozczarowanie i złość decyzji Archidiecezji o ukryciu wcześniejszych nadużyć Smitha. Jeden z parafian napisał:

W artykule w „Przeglądzie Katolickim” użyto sformułowania „Z wrażliwości na całą wspólnotę” w odniesieniu do [decyzji Kościoła, by nie] informować [] parafii o zarzutach stawianych ks. Smitha przed jego pogrzebem. Chciałbym zrozumieć, gdzie była „wrażliwość na całą wspólnotę”, kiedy ks. Smith został pozostawiony sam sobie, aby poradzić sobie z okropną słabością, która mogła sprawić innym tyle bólu, a społeczność nie była świadoma problemu przez te wszystkie lata, kiedy sam cierpiał z ciężarem. W tych działaniach nie ma „wrażliwości”. ks. Smith został wykorzystany, ponieważ był cennym nabytkiem i zdolnym administratorem parafii św. Szczepana. . . . Nie mogę uwierzyć, że zorganizowany kościół mógł pozwolić jednemu ze swoich członków na kontynuowanie, dzień po dniu, dźwigania takiego ciężaru w sytuacji, w której stale pojawiała się pokusa. Jestem zły, że mój syn i wielu innych znalazło się w sytuacji, która mogła mu zaszkodzić z powodu „wrażliwości” archidiecezji. Uważam, że my, którzy zdecydowaliśmy się modlić w Kościele katolickim, zasługujemy na to, by wiedzieć, ilu innych zostało odesłanych do parafii po tym, jak „obiecali, że incydenty się nie powtórzą”. . . . Archidiecezja

jest nam winien tę informację. Archidiecezja rozwiązuje te „problemy” poza sądem z „wrażliwością” na wszystkich zainteresowanych. W rzeczywistości niedzielne talerze są używane do wyciszenia ukrytej choroby, która nie ustępuje. Jest przenoszony z parafii do parafii, z archidiecezji do archidiecezji, a mimo to ludzie są ranni. Archidiecezja mnie zawiodła. Zawiedli moją społeczność. Pozwolili ks. Smith w dół. W jakiś sposób trzeba się tym zająć i do tego czasu modłę się o współczucie, aby wybaczyć tym, którzy skrzywdzili innych z powodu ich „wrażliwości”.

Wiele ofiar zgłosiło się po śmierci Smitha w 1993 roku, zgłaszając wykorzystywanie seksualne przez

Smitha od lat pięćdziesiątych do osiemdziesiątych. Wiele ofiar skontaktowało się z nimi w ciągu kilku tygodni bezpośrednio po

Samobójstwo Smitha. Poniżej znajdują się streszczenia raportów ofiar zawartych w

Księgi archidiecezjalne.

24 sierpnia 1993 roku ofiara zgłosiła się do Archidiecezji, że była wykorzystywana seksualnie przez

Smitha w klasach 7 i 8 w latach 1968-1970. Smith zabierał grupę chłopców na wycieczki Porter's Beach, Ocean City i Atlantic City. Przemoc polegała na pieszczotach narządów płciowych.

30 sierpnia 1993 roku kobieta zadzwoniła, by zgłosić, że jej siostrzeniec był wykorzystywany seksualnie przez

Smith, kiedy był w St. Michael's. Ofiara powiedziała swojej matce kilka lat temu i matce powiedziała siostrze. Przemoc polegała na pieszczotach narządów płciowych.

30 sierpnia 1993 r. archidiecezja otrzymała zgłoszenie o kolejnej ofierze

był wykorzystywany seksualnie przez Smitha przez dwa lata, kiedy miał około 15 lat. Nadużycie miało

miało miejsce około 5-7 lat przed zgłoszeniem — czyli około 1986 do 1988 — w

plebanii u św. Szczepana. Nadużycia polegały na pieszczotach genitaliów i „akty seksualne wykonywane na

jego." Z notatek nie wynika dokładnie, kiedy skończyło się nadużycie, chociaż zapewniała to archidiecezja

że wszystkie doniesienia o nadużyciach miały miejsce, zanim dowiedzieli się o obraźliwym zachowaniu Smitha (i

nie z tym nie robiąc) w 1988 roku.

We wrześniu 1993 r. były parafianin z kościoła św. Michała poinformował, że tak niewłaściwie dotknięty i pieszczony przez Smitha w 1961 roku, kiedy miał 12 lat podczas podróży do

Ocean City, Maryland.

1 września 1993 roku pewna kobieta zgłosiła się do archidiecezji, że uważa, że jej syn jest

wykorzystany przez Smitha. Jej syn był jednym z chłopców, których Smith zabrał ze sobą na wycieczkę w 1975 roku. Kiedy

syn wrócił, powiedział matce, że „nigdy więcej nie odejdzie z księdzem Smithem”. Jej zachowanie syna zmieniło się po tym na gorsze i zmarł w wyniku śmierci związanej z alkoholem w wieku 26 lat.

1 września 1993 roku 34-letni mężczyzna zadzwonił do archidiecezji, aby zgłosić, że Smith wykorzystywał seksualnie jego i 4 do 5 innych chłopców przy wielu okazjach, począwszy od ósmej klasy w 1973 roku i kontynuując przez 2-3 lata. Smith zabierał grupę chłopców na wycieczki do Ocean City, Atlantic City i Porter's Beach. Wykorzystywanie seksualne polegało na pieszczotach i pocałunkach narządów płciowych. Grupa zgodziła się nie mówić rodzicom ani nikomu o znęcaniu się, ale jeden chłopiec powiedział matce. Następnie ofiara powiedziała, że Smith skonfrontował się z grupą i powiedział, że ktoś mówi, że coś jest nie tak, a Smith powiedział im, że w takim przypadku musiałby odejść. Nadużycie miało miejsce również w samochodzie, gdy Smith prowadził. Smith dotknął ofiary, która siedziała na przednim siedzeniu podczas jazdy i powiedział jej: „Kocham cię, bracie”. Ofiara przekazała archidiecezji nazwiska kilku innych chłopców, którzy również byli wykorzystywani przez Smitha.

1 września 1993 r. parafianin z parafii św. Piusa X powiedział swojemu proboszczowi, który zgłosił to archidiecezji, że 25 lat temu Smith niewłaściwie go dotknął. Ofiara zaznaczyła, że jest gotowa rozmawiać więcej, jeśli Archidiecezja tego zażąda, ale nie ma dalszych notatek ani zapisów dotyczących tego doniesienia.

1 września 1993 r. Ofiara zgłosiła archidiecezji, że była wykorzystywana seksualnie przez Smitha w latach 60., kiedy był w 7. lub 8. klasie i kiedy Smith został przydzielony do St. Michael's w Bradshaw. Do nadużycia doszło w Miami Beach Park w hrabstwie Baltimore w stanie Maryland. Smith włożył rękę do spodni ofiary i pieścił jego genitalia.

2 września 1993 r. ofiara zgłosiła archidiecezji, że kiedy był chłopcem, był wielokrotnie gwałcony analnie i oralnie przez Smitha w latach 1970-1973, kiedy Smith był przydzielony do Najświętszej Krwi. Smith zabierał ofiarę do lasu za kościołem, aby popełnić nadużycie. Ofiara przypominała sobie, jak Smith powiedział mu: „jesteś kimś wyjątkowym”, zanim zgwałcił i wykorzystał seksualnie chłopca.

2 września 1993 r. ofiara zadzwoniła do Archidiecezji, aby zgłosić, że była wykorzystywana seksualnie przez Smitha, gdy miał około 13 lub 14 lat, około 1969 lub 1970 r. Nadużycie miało miejsce podczas podróży, którą Smith zabrał ofiarę i innych chłopców na popływać w Porter's Beach. Smith pieścił genitalia chłopca podczas pływania.

3 września 1993 roku mężczyzna zadzwonił, aby zgłosić, że on i jego terapeuci uważają, że Smith mógł go wykorzystać jako dziecko. Mężczyzna został oskarżony o molestowanie dziecka i przeszedł terapię psychiczną, podczas której odkrył, że prawdopodobnie był maltretowany jako dziecko. mężczyzna

był ministrantem i uczniem przez 7 lat w St. Michael's, kiedy Smith został tam przydzielony. Mężczyzna nie pamięta niczego, co przydarzyło mu się w okresie od drugiej do piątej klasy.

3 września 1993 roku mężczyzna zgłosił archidiecezji, że był wykorzystywany seksualnie przez Smitha, począwszy od około 1952 roku, kiedy był w 7 lub 8 klasie. Przemoc polegała na pieszczotach i masturbacji. Mężczyzna poinformował, że jego brat również był maltretowany w 1960 roku.

8 września 1993 r. adwokat ofiary napisał do Archidiecezji w sprawie wykorzystywania przez Smitha ofiary, gdy był dzieckiem. W aktach archidiecezjalnych brak dalszych informacji o tej ofierze.

10 września 1993 r. pewna kobieta zadzwoniła do archidiecezji, aby zgłosić, że jej synowi, który był uczniem ostatniej klasy szkoły średniej, postawiono zarzuty karne za pieszczonienie 5-letniego chłopca i uważa, że jej syn był maltretowany przez Smitha. Od 1988 do 1990 roku jej syn pracował na plebanii w St. Stephen's trzy dni w tygodniu, podczas gdy Smith tam był i często wracał do domu z pracy zdenerwowany. Syn opowiedział jej o sypialni Smitha. Jej syn nigdy nie chciał uczestniczyć w mszy u Smitha w tym czasie.

13 września 1993 r. ojciec ofiary zadzwonił do archidiecezji, aby zgłosić, że jego syn, który od tamtej pory zmarł, był maltretowany przez Smitha w latach 1973-1977, kiedy Smith został przydzielony do parafii św. Szczepana. Smith zabierał chłopców na wycieczki, w tym na Porter's Beach. Chłopcy i Smith pozostawali w tym samym pokoju. Ojciec powiedział, że znęcanie się polegało na niewłaściwym dotykaniu, ale martwił się, że jest coś więcej.

13 września 1993 r. ofiara zgłosiła archidiecezji, że była wielokrotnie wykorzystywana seksualnie przez Smitha w latach 1981-1983, począwszy od wieku około 10 lat. Nadużycie polegało na tym, że Smith pieścił genitalia chłopca i miało miejsce w domu chłopca i na Porter's Beach. Ofiara powiedziała, że czuła się „naruszona” przez Smitha, zwłaszcza dlatego, że kiedy była chłopcem, „podziwiał ojca Smitha”.

W 1994 roku ofiara zgłosiła archidiecezji, że była wykorzystywana seksualnie przez Smitha podczas wycieczki do Ocean City na początku lat 60. Spotkał doradcę w archidiecezji, ale czuł, że doradca „była mniej zainteresowana jego powrotem do zdrowia, a bardziej zainteresowana realizacją własnego programu. Zamiast pomóc mu pogodzić się z poczuciem zdrady i gniewu na Kościół, wydawała się bardziej zainteresowana przekonaniem go, że Kościół też jest ofiarą”. Następnie ofiara zwróciła się do doradcy niebędącego duchownym.

W maju 1996 roku ofiara skontaktowała się z archidiecezją, aby zgłosić, że była wykorzystywana seksualnie przez Smitha w latach 60., począwszy od szkoły podstawowej, a skończywszy na pójściu do liceum.

szkoła. Nadużycia miały miejsce w pokoju Smitha na plebanii w St. Michael's i podczas różnych podróży,

w tym do Porter's Beach, Atlantic City, Montrealu i Miami. Zgłaszając nadużycie, ofiara napisał:

Jest moją gorącą nadzieją i najgorętszą modlitwą, aby Archidiecezja nie poruszyła ks. Smitha z St. Michael w Overlea do St. Stephen, ponieważ wiedzieli, że molestował dzieci w St. Michael. Jeśli jedyną instytucjonalną reakcją na wykorzystywanie dzieci było przeniesienie sprawcy do innego środowiska, w którym mogłoby to zrobić ponownie, to mam nadzieję, że częścią czyścica tych, którzy podjęli tę decyzję, będzie włożenie rąk do gorącego, czarnego wstydu, który żyje we mnie z powodu tego, co mi uczynił.

Przemoc polegała na pieszczotach i zmuszaniu ofiary do wzajemnej masturbacji. Ofiara napisała później o skutkach tego nadużycia:

Kiedy rzeczy mnie frustrują, nawet małe rzeczy, trafia to do puli stłumionej wściekłości i po prostu tracę kontrolę. Widzę ten sam wzorzec radzenia sobie ze złością u mojego syna. Rzeczywiście, grzechy ojców powtarzają się w ich synach – ile pokoleń będzie cierpieć z rąk Smitha i nawet nie zna jego imienia? . . . Kim bym był, gdyby Smith nie stworzył we mnie potrzeby zadośćuczynienia nie za moje grzechy, ale za swoje. Wciąż jest we mnie tyle smutku – myślę, że mogłabym płakać całe życie i nie wyczerpać go. Będę płakać do końca życia – i nie wyczerpię go!

5 grudnia 2000 r. Ofiara zgłosiła archidiecezji, że Smith wykorzystywała seksualnie go więcej niż jeden raz, gdy był w 8. klasie szkoły parafialnej św. Michała. The na plebanii miało miejsce nadużycie i polegało na niewłaściwym kontakcie seksualnym. Ofiara tak powiedziała

Smith zawsze miał pod swoimi skrzydłami grupę chłopców i często było inaczej grupa chłopców każdego roku. Potwierdził to w rozmowie były student z St.

Mniej więcej w tym samym czasie Michael, który, choć nie był ofiarą nadużyć, stwierdził, że Smith zawsze grał

uprawiał sport po szkole z przystojnymi, atletycznymi chłopcami i że niektórych z nich też wziął na siebie

wycieczki. Ofiara powiedziała, że próbowała zadzwonić do Archidiecezji, aby zgłosić to nadużycie wkrótce po Smith's

samobójstwo, ale kobieta, która odebrała telefon, była lekceważąca, powiedziała ofierze, żeby „odpuściła” i

powiedział: „Nie chcesz się w to mieszać”.

5 kwietnia 2002 r. ofiara zgłosiła archidiecezji, że Smith wykorzystał ją seksualnie kiedy miał około 9 do 12 lat, około 1976 do 1979. Ofiarą był ministrant u św. Szczepana. Pierwszy obraźliwy incydent miał miejsce na plebanii, kiedy Smith złapał

pośladki ofiary i „ocierał się o niego”. Ofiara zgłosiła to swojemu religijnemu przewodnikowi doradca. Po tym, jak sądził, ofierze przydzielono dobrą pracę w szkole, aby się utrzymać

on cicho. Nadużycia ze strony Smitha, polegające na podobnym miażdżeniu i dotykaniu jego pośladków i genitaliów, zdarzały się często i zwykle przed lub po porannej mszy. Ofiara wiedziała, że inni młodzi chłopcy mieli podobne doświadczenia. Pewnego razu Smith wystawił ofierze swojego penisa we wzwodzie i krótko się masturbował. Następnie Smith podszedł do ofiary, włożył ręce do spodni ofiary i zaczął pieścić penisa ofiary przez około 30 sekund, aż ofiara się odsunęła. Smith powiedział ofierze, aby nikomu nie mówiła o incydencie, w przeciwnym razie ofiara i jego rodzina zostaną ekskomunikowani z kościoła. Ofiara była bardzo przerażona tą groźbą, tym bardziej, że jego matka i babcia były bardzo pobożnymi katolikami i nie chciały, aby przez niego wyrzucono je z kościoła.

29 września 2002 r. ofiara wysłała wiadomość e-mail do Archidiecezji, aby zgłosić, że on i jego przyjaciel byli wykorzystywani przez Smitha. Ofiara opowiadała, że on i jego przyjaciel uprawiali sport ze Smithem, podróżowali ze Smithem i chodzili ze Smithem do kina. Ofiara nie podała konkretnych szczegółów dotyczących skali nadużyć, ale stwierdziła: „W latach 50. i 60., kiedy byłam jeszcze czysta i świeża, wierzyłam w Boga. Wierzyłem, że Bóg jest tutaj na ziemi w postaci naszego proboszcza. Nie mógł zaszkodzić. Jego słowa i czyny mogły i będą rozpatrywane przez Boga. Więc jak mogłem kwestionować jego działania? Thomas Smith był tą osobą, a ja byłem jednym z jego „dzieci”.

W 2002 roku, po opublikowaniu przez Archidiecezję pierwszej listy wiarygodnie oskarżonych księży, ofiara zadzwoniła do nich, aby zgłosić, że Smith był molestowany przez niego, gdy był chłopcem. Ofiarą był ministrant w kościele św. Michała, a Smith często dawał mu wino i maltretował. Nadużycia polegały na pieszczotach narządów płciowych i gwałcie i miały miejsce w St. Michael's, Porter's Beach oraz w mieszkaniu w Ocean City. Pewnego razu, podczas „wycieczki ministrantów” na Porter's Beach, ofiara była w wodzie, grając w piłkę nożną ze swoimi przyjaciółmi, kiedy Smith nagle go złapał i nie puścił, dopóki ofiara „rzucił łokciami, dopóki nie została uwolniona”. Ofiara wybiegła z wody, a Smith zamiast tego poszedł za przyjacielem ofiary. Ofiara uważała, że Smith był leczony psychologicznie w 1970 roku, „ponieważ gwałcił chłopców”. Ofiara powiedziała, że po tym wydarzeniu do kościoła św. Michała przyszedł inny ksiądz stosujący przemoc: „znieważający ksiądz zastąpił znęcającego się księdza”. Odręczne notatki w archiwach archidiecezji, oznaczone „Moje myśli”, wydają się zawierać wszystkie powody, dla których archidiecezja (lub przynajmniej członek archidiecezji, który spisał te notatki) nie wierzył ofierze. Powody, dla których ten członek archidiecezji wydawał się dyskredytować ofiarę, są następujące: „wydawało się, że winą za alkoholizm... był incydent”; „mówi, że został poinformowany” o przedawnieniu, kiedy dzwonił w 2002 r., ale „osoba z infolinii była pracownikiem socjalnym i prawdopodobnie by tego nie zrobiła”; jego

advokat powiedział, że ofiara otrzymywała słowne groźby od Smitha, ale ofiara opisała groźne zachowanie jako wygląd; ofiara nie użyła słowa „gwałt”, kiedy po raz pierwszy dzwoniła na infolinię w 2002 roku; ofiara nie chciała opisywać szczegółów gwałtu.

W listopadzie 2002 roku matka ofiary skontaktowała się z Archidiecezją, aby zgłosić, że jej syn był wykorzystywany przez Smitha pod koniec lat siedemdziesiątych. Podczas wycieczki w Ocean City w stanie Maryland Smith włożył rękę do kostiumu kąpielowego ofiary i pieścił jego genitalia. Chłopiec wyszedł z wody, pobiegł w górę plaży i na promenadę, a Smith go gonił. Kiedy Smith go złapał, groził ofierze.

18 listopada 2002 r. ofiara zgłosiła, że Smith wykorzystywał go seksualnie, gdy był chłopcem, od około 1968 do 1970 r. W aktach archidiecezjalnych nie zawarto żadnych dalszych informacji dotyczących tej ofiary.

W styczniu 2008 roku pewna kobieta skontaktowała się z archidiecezją, aby zgłosić, że jej dwóch wnuków było wykorzystywanych seksualnie przez Smitha w latach 1986-1988, kiedy najmłodszy chłopiec miał około 6 lub 7 lat. Nadużycie polegało na pieszczotach i być może czymś więcej i miało miejsce w St. Stephen's.

W sierpniu 2008 roku pewna kobieta skontaktowała się z archidiecezją, aby zgłosić, że syn jej przyjaciółki był wykorzystywany seksualnie przez Smitha, kiedy Smith został przydzielony do parafii św. Szczepana. W aktach archidiecezjalnych brak dalszych informacji o tej ofierze.

W grudniu 2010 roku ofiara zgłosiła archidiecezji, że około 1961 roku, kiedy był w pierwszej klasie w St. Michael's, jego nauczycielka, zakonnica, przyprowadzała go do Smitha, kiedy się zachowywał. Pamiętał, że Smith podnosił szatę i prosił chłopca, by „pocałował Boga”, kierując go, by pocałował penisa Smitha. Ten rodzaj nadużycia miał miejsce więcej niż jeden raz. Ofiara uważała, że zakonnica była świadoma nadużyć Smitha.

15 kwietnia 2014 r. Ofiara zgłosiła archidiecezji, że była wykorzystywana seksualnie przez Smitha, gdy miał około 12 lub 13 lat, około 1982 lub 1983 r. Nadużycie miało miejsce w St. Stephen's. Ofiara była ministrantem w czasie nadużyć. Ofiara nie opisała nadużycia, ale powiedziała, że było „obrzydliwe”. Ofiara zauważyła również, że Helowicz był wówczas pastorem współpracownikiem Smitha, a ofiara myślała, że Helowicz był tak „przeróżający”, że przestał służyć jako ministrant, dopóki nie zniknął.

W kwietniu 2015 roku ofiara zgłosiła archidiecezji, że była wielokrotnie wykorzystywana seksualnie przez Smitha w latach 1967-1968, kiedy miał 10 i 11 lat. Ofiara spotkała Smitha grającego w piłkę nożną na terenie St. Michael's. Smith zaprzyjaźnił się z ofiarą i 4-5 innymi osobami

chłopcy. Nadużycia miały miejsce w różnych miejscach, w tym gdy Smith zabrał ofiarę i kilku innych chłopców pływających na Porter's Beach w Rocky Point State Park. Ofiara widziała, jak Smith znęcał się również nad innymi chłopcami. Smith wychodził zza chłopców, wkładał rękę w ich spodnie lub kąpielówki i pieścił ich penisa i jądra, aż dostali erekcji. Ofiara pamiętała, jak Smith pewnego razu powiedział do ofiary: „Daj mi to”.

9 czerwca 2016 r. Ofiara zgłosiła, że była wykorzystywana seksualnie przez Smitha w 1954 r., Kiedy miał 14 lat. Do nadużyć doszło na plebanii kościoła św. Michała. Ofiara szła do Smitha po poradę, ponieważ przeżywał ciężkie chwile. Smith wprowadził ofiarę do sypialni na plebanii, ściągnął spodnie i złapał chłopca za penisa. Odciągnął napletek penisa i mówił o obrzezaniu Jezusa. Zadzwoił telefon i chłopiec uciekł, zdenerwowany i przerażony, martwiąc się, że Smith będzie go ścigał. Smith chwycił penisa chłopca tak mocno, że po tym incydencie „okropnie bolały go genitalia”.

W dniu 2 listopada 2018 r. Biuro Prokuratora Generalnego przeprowadziło wywiad z ofiarą wykorzystywaną seksualnie przez Smitha w 1952 lub 1953 r., Kiedy ofiara była w 6. lub 7. klasie, a Smith został przydzielony do St. Michael's. Nadużycie polegało na pieszczotach narządów płciowych i miało miejsce w New Jersey. Ofiara uważała, że archidiecezja wcześniej wiedziała o nadużyciach Smitha iz tego powodu przenosiła go.

W grudniu 2018 r. Archidiecezja zawarła ugodę z ofiarą, która była maltretowana przez Smitha. W aktach archidiecezjalnych brak dalszych informacji o tej ofierze.

W dniu 9 stycznia 2019 r. Biuro Prokuratora Generalnego przeprowadziło wywiad z kobietą, która zgłosiła, że jej mąż był wykorzystywany seksualnie przez Smitha w Most Precious Blood, gdy miał około 12 lub 13 lat na początku lat siedemdziesiątych.

W dniu 13 lutego 2019 r. Biuro Prokuratora Generalnego przeprowadziło wywiad z ofiarą, która była wykorzystywana seksualnie przez Smitha, gdy był w 7. i 8. klasie w St. Michael's w 1967 i 1968 r. Nadużycie miało miejsce wielokrotnie na plaży w pobliżu Rocky Point State Park i polegał na pieszczotach narządów płciowych. Ofiara powiedziała, że jego dwaj bracia również byli maltretowani przez Smitha, a także inne ofiary. Ofiara wspominała rozmowę z archidiecezją w 2016 lub 2017 roku i podanie im nazwisk innych ofiar, jednak nic o tej ofierze nie figurowało w archiwach archidiecezji.

Archidiecezja złożyła obowiązkowe zawiadomienie władz o nadużyciach. Smith został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję w 2002 roku.

126. Ojciec Michael Spillane

Data urodzenia: 8 stycznia 1943 r
Seminarium
duchowne: Św. Karol
Data święceń: 20 grudnia 1968
Data zgonu: Nie dotyczy

Znane zadania:

1969-1973 Associate Pastor, St Thomas More Parish, Baltimore, MD
1973-1974 Associate Pastor, St Paul Parish, Ellicott City, MD
1974-1975 Associate Pastor, Church of the Resurrection Parish, Ellicott City, MD
1975-1976 Associate Pastor, Our Lady of Fields, Millersville, MD
1975-1976 Administrator, St Elizabeth Ann Seton, Crofton, MD
1976-1986 Pastor, St. Elizabeth Ann Seton, Crofton, MD
1984-1985 Pastor, St. Mary's Cumberland, MD
styczeń-czerwiec
1986 r szabasowy
1986-2002 egzekutor Dyrektor Federacji Diecezjalnej Komisji Liturgicznej,
Waszyngton
1992-1993 *Urlop (usuwane wydziały)*
2002 *Emerytowany*

Podsumowanie :

Michael Spillane przez 20 lat wykorzystywał seksualnie co najmniej sześciu chłopców
1960 W 1985 roku Spillane z własnej woli rozpoczął leczenie w Instytucie św. Łukasza. On był
zdiagnozowany jako „Zaburzenie seksualne niesklasyfikowane gdzie indziej, które to
rozpoznanie obejmowało [Spillane'a]
historia rzadkich kontaktów seksualnych z mężczyznami w późnej fazie dojrzewania”. On też
został zdiagnozowany
z alkoholizmem, który, jak sądzono, przyczynił się do jego „zaburzeń seksualnych”. Uczęszczał
do św. Łukasza
Instytut od 25 października 1985 do września 1987. Następnie kontynuował terapię
indywidualną do godz
Sierpień 1988. W listopadzie 1985 Arcybiskup napisał, aby udzielić Spillane'owi urlopu
sabatycznego i uwielbienia
go za „dokonywanie dobrej oceny w odniesieniu do siebie i potrzeb zawodowych, w
szczególności
po tak trudnym okresie w parafii św. Elżbiety Anny Seton”. Arcybiskup powiedział, że rozumie
że Spillane będzie nadal współpracował z Komisją ds. Budynków i Nieruchomości i „będzie
zapisanych na jakieś kursy lub programy rozwojowe”. Nie ma wzmianki o tym, że św. Łukasz
zawiadomił

władze przyznania Spillane'a, że wykorzystywał seksualnie nastoletnich chłopców. Ofiary są wymienione w

kolejność, w jakiej składali raport.

W grudniu 1991 roku mężczyzna zgłosił, że Spillane wykorzystywał go seksualnie w latach 1975-1976,

kiedy miał 13 lat. Był ministrantem w kościele Zmartwychwstania Pańskiego. On i inny chłopak

spotkał księdza w kościele. Spillane robił nagie zdjęcia, masturbował się i gwałcił ustnie ofiara. Drugi chłopiec był obecny przynajmniej podczas jednego z incydentów. Spillane obrócił zdjęcia

na slajdy i pokazał je ofierze. W 1976 roku chłopcy zaczęli unikać Spillane.

3 stycznia 1992 r. Spillane przyznał się urzędnikom archidiecezji „do bycia seksualnymi związany z łącznie sześcioma „młodymi mężczyznami” od około 1975 do 1983 roku”. Wymienił tylko jedną ofiarę.

Archidiecezja zawarła z tą ofiarą ugodę na kwotę 22 000 dolarów.

W liście z 20 stycznia 1992 r. do prawnika ofiary, Archidiecezja stwierdziła, że Wydziały Spillane'a zostały usunięte i nie pozwolono mu służyć w Baltimore. Jeśli inny diecezja skontaktowała się z nimi, archidiecezja ujawniłaby powody usunięcia jego wydziałów, ale Archidiecezja nie miała zamiaru składać żadnych raportów władzom ani alarmować parafii o godz

w którym pracował, lub ogółu społeczeństwa.

W liście arcybiskupa do Spillane'a z maja 1992 roku Keeler zaprzeczył wycofaniu się Spillane'a

jego urlopu, umieścił go na urlopie administracyjnym i zakazał mu wszelkich publicznych wystąpień

sprawowanie posługi. Opisał swój osąd jako „oparty na charakterze oskarżeń i

zachowanie, wyraźna możliwość publicznego zgorszenia dla wszystkich księży i dla Kościoła katolickiego, i moje

kanoniczny obowiązek zapewnienia mianowania ministrów „odpowiednich”. W dokumencie tytułów „Notatki ze spotkania z księdzem Michaeliem Spillane” w dniu 7 stycznia 1993 r. pisemny:

Urlop administracyjny niniejszym się kończy... Przejrzałem raport Instytutu św. Łukasza... Pozostaje poważny problem Młody człowiek, który podniósł oskarżenia, do których się przyznałeś, nadal grozi oskarżeniem... młody człowiek grozi oskarżeniem, jeśli wrócisz do czynnej posługi. Oceniam, że a) zostałbyś narażony na postawienie zarzutów karnych, gdybyś wrócił do czynnej posługi b) Kościół Archidiecezjalny byłby zatem narażony na ryzyko zgorszenia, gdybyś powrócił do czynnej posługi publicznej, c) inna sprawa dotyczy nas nieustanne pytania dotyczące twojego zdrowia i zdolności do służby.

Notatki mówiły dalej, że Spillane nie zostanie przydzielony do żadnego urzędu ani ministerstwa ani

pozwolono mu odprawiać mszę publiczną. Pozwolono mu kontynuować pracę w Baltimore Archidiecezjalnej Komisji Budownictwa i Nieruchomości oraz Federacji Diecezjalnej Liturgiki Komisja w Waszyngtonie, DC, grupa, która udziela porad Amerykańskiej Konferencji Katolickiej Biskupi.

W 1993 roku Archidiecezja sporządziła zlecony raport po Prokuraturze Generalnej wyraził opinię, że przepisy dotyczące zgłaszania miały zastosowanie do ofiar w wieku powyżej 18 lat w momencie sporządzania raportu.

22 marca 2002 roku mężczyzna zgłosił, że Spillane wykorzystał go seksualnie około 1968 roku, kiedy miał około 13 lat. Mężczyzna opisał serię aktów przemocy. Spillane dotknął krocza chłopca, gdy obaj byli ubrani. Podczas rejsu żeglarskiego obaj poszli do kąpielni nago, a potem Spillane ukrył kostium kąpielowy ofiary. Spillane, inny niezidentyfikowany ksiądz i inni chłopcy kąpali się razem nago. Ofiara i Spillane zanurzyli się nago, a Spillane chwycił genitalia ofiary. Później, w 1976 roku, kiedy ofiara miała 22 lata, on i Spillane udali się na kilka wycieczek do kondominium w Bethany Beach. Spillane gotował i jadł nago. Podczas jednej z wypraw Spillane zaprosił ofiarę do wspólnego łóżka, a on odmówił. Podczas kolejnej podróży do Bethany Beach Spillane zaczął się masturbować w samochodzie i poprosił ofiarę, aby zrobiła to samo. Archidiecezja sporządziła wymagany raport i wysłała list do diecezji Wilmington z informacją, że Spillane, wówczas mieszkający w Stevensville w stanie Maryland, i inny wiarygodnie oskarżony ksiądz „mieszkają w jurysdykcji diecezji Wilmington”. Spillane nadal otrzymywał świadczenia emerytalne, ubezpieczenie medyczne i częściowe ubezpieczenie dentystyczne długo po usunięciu jego obowiązków ministerialnych.

3 listopada 2005 roku mężczyzna zgłosił, że Spillane wykorzystywał go seksualnie w latach 1986-1989 w Ocean City, Nevadzie i Kalifornii, gdy był nastolatkiem. Spotkał Spillane'a w parafii św. Pawła Zmartwychwstania Pańskiego. Spillane odsłonił swojego penisa i zgwałcił ofiarę rękami i ustami. Ofiara wyjaśniła, że szkody spowodowane wykorzystywaniem seksualnym nieletnich są „niszczycielskie i długotrwałe”. W jego przypadku „uszkodzenie przejawia się w historii nadużywania substancji i trudności w nawiązywaniu intymnych relacji”. Archidiecezja sporządziła wymagany raport.

W kwietniu 2012 roku kobieta zgłosiła, że jej niedawno zmarły brat był wykorzystywany przez Spillane'a.

We wrześniu 2016 roku pewien mężczyzna poinformował, że podczas imprez w połowie lat 80. – na których był także Spillane – zachęcano chłopców do „pokazywania swoich śmieci” i „robienia różnych rzeczy”. Na tych przyjęciach on i jego przyjaciele „używali alkoholu i narkotyków”. Ofiara uczęszczała do Arcybiskupa Spalding High School od 1984 do 1985. Archidiecezja sporządziła wymagany raport.

W dniu 19 lipca 2021 r. koordynator ds. badań przesiewowych w parafii św. Elżbiety Anny Seton skontaktowała się z Biurem ds. Ochrony Dzieci i Młodzieży, aby zgłosić, że poprzedniego dnia rozmawiała z byłym woźnym, który sprzeciwiał się wypełnieniu wymogów dotyczących wolontariatu w zakresie ochrony dzieci. Starszy woźny powiedział, że w przeciwieństwie do byłego proboszcza parafii św. Elżbiety Anny Seton (Spillane) nie stanowi zagrożenia dla dzieci. Powiedział, że jego dorosły syn, który ma teraz 49 lat, nie uczestniczy w życiu Kościoła,

ponieważ Spillane skrzywdził jego syna. Mężczyzna mrugnął porozumiewawczo do koordynatora badań przesiewowych. Drugi starszy woźny, również narzekający na wymagania dotyczące ochrony dzieci, powiedział, że Spillane wykorzystał seksualnie przyjaciela swojego syna, kiedy Spillane był pastorem w St. Elizabeth Ann Seton. Archidiecezja złożyła obowiązkowe zawiadomienie władz o nadużyciach.

Spillane pracował w Federacji Diecezjalnej Komisji Liturgicznej w Waszyngtonie od 1986 r. do swojej rezygnacji w 2002 r. W oświadczeniu prasowym opublikowanym w artykule w Washington Post w 2002 r. archidiecezja twierdziła, że powiadomiła Federację o swoich działaniach przeciwko Spillane i powód dla nich. W tym samym artykule Federacja i Konferencja Biskupów Katolickich Stanów Zjednoczonych stwierdziły, że nie wiedzą o wielu zarzutach napaści na tle seksualnym, przyznaniach Spillane'a ani o tym, że archidiecezja Baltimore odebrała mu możliwość sprawowania sakramentów w 1991 roku.

Spillane został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezję w 2002 roku.

127. Ojciec Albert „Pete” Stallings

Data urodzenia: 8 lipca 1908
Seminarium duchowne: Seminarium Sulpicjańskie (później Kolegium Teologiczne Uniwersytetu Katolickiego)
Data święceń: 9 czerwca 1936
Data zgonu: 18 listopada 1990

Znane zadania:

1936-1938 Liceum Seminarium Św. Edwarda, Seattle, WA
1938-1945 St. Charles College, Baltimore, MD
1945-1950 Parafia św. Łukasza, Baltimore, MD
1956-1983 Parafia św. Klary, Essex, MD (w stanie spoczynku)
1983-1990 św. Antoniego (rezydencja)

Podsumowanie :

W maju 2002 roku mężczyzna zgłosił, że Stallings kilka razy go molestował seksualnie w wieku od 8 do 10 lat, w latach 1978-1980, pieszcząc go przez spodnie. The nadużycia miały miejsce zarówno na plebanii, jak iw kościele św. Klary. Ofiara zgłosiła również jeden

incydent gwałtu oralnego w pobliżu mostu Back River na Eastern Avenue. Obowiązkowe raporty były

sporządzone przez Archidiecezję w 2002 roku. Ojciec Stallings już nie żył w czasie, gdy doszło do incydentów

zgłoszone.

Stallings nie został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję.

128. Ojciec Edmund Stroup

Data urodzenia: 25 lipca 1925
Seminarium
duchowne: Seminarium Góry Mariackiej
Data święceń: 5 czerwca 1949 r
Data zgonu: 12 marca 2001

Znane zadania:

1949-1955	St. Charles, Pikesville, MD
1955-1961	John, Westminster, MD
1961-1973	Św. Wincentego a Paulo, Baltimore, MD
1973-1975	Św. Rita, Baltimore, MD
1976	Św. Klemens Maria Hofbauer, Rosedale, MD
1977	Matki Boskiej Bolesnej, West River, MD
1977-1979	Różaniec Święty, Baltimore, MD
1980-1981	Misja Świętej Rodziny, Davidsonville, MD
1982-1990	Św. Urszuli/GBMC i Niepokalanego Poczęcia, Towson, MD

Podsumowanie :

W 1975 roku pewna kobieta zgłosiła archidiecezji, że jej 16-letni syn został „zaatakowany” przez

Stroup poprzedniej nocy w Ocean City w stanie Maryland. Archidiecezja pozwoliła Stroupowi wziąć „krótki urlop naukowy” i wymagał od niego przyłączenia się do Anonimowych Alkoholików. Archidiecezja się nie zgłosiła

do Biura Prokuratora Stanowego hrabstwa Worcester do czerwca 2002 r.

W 1981 roku Stroup został aresztowany w Cape May w stanie New Jersey za pieszczenie nieletniego. nieletni

pochodził z Marylandu. Po aresztowaniu archidiecezja wysłała Stroupa na leczenie stacjonarne, po czym archidiecezja przywróciła Stroupa do posługi szpitalnej, aż do przejścia na emeryturę w 1990 roku.

W 1992 roku Stroup został oskarżony o napaść seksualną na młodego chłopca podczas podróży na Florydę

na początku lat 60. Chociaż w 1990 roku przeszedł na emeryturę, jego uprawnienia kapłańskie zostały zawieszony

po tym zgłoszonym nadużyciu. Archidiecezja zgłosiła ten incydent dopiero w czerwcu 2002 roku.

W 2002 roku zgłoszono kilka dodatkowych zarzutów wykorzystywania seksualnego dzieci przez Stroupa. W

Maj 2002, ofiara płci męskiej zgłosiła, że Stroup dokonał napaści seksualnej, gdy miał około 7 lub 8 lat

lat około 1976 lub 1977. Archidiecezja sporządziła wymagany raport.

W czerwcu 2002 roku mężczyzna zgłosił, że Stroup wykorzystał go seksualnie, gdy miał około 16 lub 17 lat

lat około 1968 lub 1969 w nieznanym miejscu poza Baltimore. The Archidiecezja sporządziła wymagany raport.

We wrześniu 2002 roku inny mężczyzna zgłosił, że Stroup wykorzystywał go na plebanii parafii św. Wincentego DePaula w Baltimore. Archidiecezja złożyła obowiązkowe zawiadomienie władz o nadużyciach, zgodnie z wymogami prawa.

W lipcu 2012 roku inny mężczyzna poinformował, że około 1977 roku, kiedy miał około 13 lat, Stroup pieścił go, gdy chłopiec pomagał Stroupowi przenieść się na plebanie w katolickim kościele Świętej Rodziny. Archidiecezja złożyła obowiązkowe zawiadomienie władz o nadużyciach, zgodnie z wymogami prawa.

W 2013 roku kolejna ofiara zgłosiła, że kiedy miał 11 lub 12 lat w połowie lat 70., Stroup wykorzystał go seksualnie, dotykając jego pośladków i masując go w kościele św. Rity w Dundalk w stanie Maryland. Archidiecezja złożyła obowiązkowe zawiadomienie władz o nadużyciach, zgodnie z wymogami prawa.

Stroup zmarł w 2001 roku.

Stroup został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję w 2002 roku.

129. Ojciec Cuthbert Sullivan (pasjonista)

Data urodzenia: 29 września 1920 r
Seminarium duchowne: St Michael's, Union City, New Jersey
Data święceń: 4 maja 1949 r
Data zgonu: 15 maja 1999

Znane zadania:

1950 Parafia klasztoru św. Józefa, Baltimore, MD

Streszczenie:

Cuthbert Sullivan, pasjonista, został oficjalnie przydzielony do klasztoru i kościoła św. Michała w Union City, New Jersey.

W 2002 roku ofiara zgłosiła, że Sullivan i dwóch innych księży pasjonistów, Eugene Ambrose McGuire i Benedict Mawn, wykorzystali go seksualnie w klasztorze św. Józefa. McGuire wykorzystał go, gdy miał 8 lat, a Mawn i Sullivan pieścili go w 1952 roku, gdy miał 13 lat.

Archidiecezja złożyła obowiązkowy raport władzom w 2002 roku.

Sullivan nie został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję lub pasjonistów.

Mawn i McGuire są wymienieni jako wiarygodnie oskarżeni.

130. Ojciec Francis Sweeney (Paulista)

Data urodzenia: 30 lipca 1934
Seminarium
duchowne: Nieznany
Data święceń: 1 maja 1961
Śmierć: 8 sierpnia 2013 r

Znane zadania:

1961-1962	Park Street Paulist Center, Boston, MA
1962-1964	Kościół św. Wawrzyńca, Minneapolis, Minnesota
1964-1967	Kościół św. Pawła Apostoła, Los Angeles, Kalifornia
1967-1971	Uniwersytet Trinity Washington, Waszyngton, DC
1971-1972	Centrum Newmana, Columbus, Ohio
1972-1976	University of Maryland Base Community of Relay, Relay, MD; życie w Rezydencji Paulistów na Uniwersytecie Johnsa Hopkinsa
1976-1978	Parafia Uniwersytetu św. Marka, Isla Vista, Kalifornia
1978-1982	Kolegium św. Pawła w Waszyngtonie
1982-1993	University of Maryland Base Community of Relay, Relay, MD
1982-1993	Kapelan, Charlestown Retirement Community, Catonsville, MD
1985-1987	Wydział Seminarium Mariackiego, Baltimore, MD
1992-1993	Kaplica Matki Bożej Anielskiej, Baltimore, MD
1996-2003	Rezydencja Ojców Paulistów, Boston, MA
2003-2008	Generalat Ojców Paulistów, Jamaica Estates, NY
2006-2013	Dom macierzysty Ojców Paulistów, Nowy Jork, NY

Podsumowanie :

18 listopada 1993 Sweeney zgłosił się do Gundry Glass Mental Health

Instytutu i ujawnił, że wykorzystywał dwóch nieletnich chłopców pod koniec lat 70. i na początku lat 80.

był w Relay w stanie Maryland. Pomimo tego, że Sweeney zidentyfikował chłopców, archidiecezja nie była w stanie

aby je zlokalizować. W grudniu 1993 r. w Archidiecezji odbyły się spotkania z dorosłymi parafianami o godz

Charlestown Retirement Community i Catholic Community of Relay. Sweeney został wysłany w celu oceny i leczenia, a następnie przeniesiony do Bostonu, chociaż zauważono, że „nie pełniąc wówczas funkcję kapłańską”.

W grudniu 2018 roku Ojcowie Pauliści opublikowali kolejny zarzut nadużycia ze strony Sweeny'ego

które miało miejsce w Archidiecezji Baltimore, kiedy Sweeney był na University of Maryland Base Community w Relay. Zgłoszenie zostało sporządzone anonimowo. ¹¹¹

111 *Zawiadomienie w sprawie Paulisty ks. Francis Sweeney* , OJCE PAULISTY (6 grudnia 2018 r.), dostępne pod adresem: <https://paulist.org/the-conversation/notification-regarding-paulist-fr-francis-sweeney/> .

W kwietniu 2019 roku Biuro Prokuratora Generalnego przeprowadziło wywiad z ofiarą, która donosi, że w 1991 roku, w wieku 6 lat, została zgwałcona analnie przez Sweeneya w 1991 roku, co doprowadziło do problemów z nietrzymaniem stolca u ofiary do szóstej klasy. Ofiara doświadczyła stłumionych wspomnień, kiedy zobaczyła Sweeneya z grupą młodzieżową w latach 1999-2001. Sweeney był kilkakrotnie w domu ofiary, aw domu przyjaciela, ofiara opisuje gwałt, który miał miejsce w pojeździe.

Archidiecezja złożyła obowiązkowe raporty władzom. Sweeney został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezję Waszyngtonu w 2019 r. I Archidiecezję Baltimore w 2002 r. Archidiecezja Los Angeles również wymieniła go jako wiarygodnego maltretowanego.

131. Ojciec William Alcuin Tasch (Benedyktyn)

Data urodzenia: 28 lipca 1892
Seminarium
duchowne: Nieznany
Data święceń: 21 grudnia 1918
Data zgonu: 17 kwietnia 1982

Znane zadania:

1920 Dziekana, St. Vincent College, Latrobe, Pensylwania
Pastor Kościoła Czternastu Świętych Męczenników,
1955-1964 Baltimore, MD

Streszczenie:

W listopadzie 1994 roku ofiara zgłosiła archidiecezji, że pod koniec lat pięćdziesiątych była wykorzystywana seksualnie przez Tascha w kościele Czternastu Świętych Męczenników. Ofiara była uczennicą szkoły parafialnej i została ministrantem. Miał nadzieję, że pewnego dnia zostanie księdzem. Znęcanie się zaczęło się, gdy był w trzeciej klasie i trwało do około 1960 roku, kiedy był w piątej klasie. Tasch pieścił go, masował w górę i w dół i wpychał język do ust ofiary. Ofiara wierzyła, że zakonnica w kościele była wówczas świadoma nadużyć Tascha.

W listopadzie 2003 r. ofiara zgłosiła archidiecezji, że była wykorzystywana seksualnie przez Tascha przez okres jednego roku, począwszy od 1955 r., kiedy Tasch był proboszczem kościoła Czternastu Świętych Męczenników, a ofiara była uczennicą parafii parafialnej szkoła. Latem 1955 roku Tasch podszedł do ofiary podczas letniego karnawału parafialnego i poprosił go, by został jego „najlepszym przyjacielem”. W następnym roku szkolnym ofiara została ministrantem i została przydzielona do Tasch. Tasch regularnie zapraszał ofiarę na plebanię. Tam Tasch sadzał ofiarę na kolanach, ścisnął ją bardzo mocno i wpychał jej język do ust. To zachowanie powtarzało się przez około rok. Ofiara została poinstruowana przez Tascha, aby wielokrotnie powtarzała, że Tasch był jego „najlepszym przyjacielem” podczas wykorzystywania. Nadużycia zakończyły się, gdy Tasch znalazła „nowego najlepszego przyjaciela”. Ofiara pamiętała, jak często widywała Tascha z młodymi chłopcami u jego boku, kiedy ofiara kończyła swoją trasę z gazetami. Ofiara była pewna, że inny ksiądz w kościele „wie, co się dzieje. Wiedział, że ojciec Tasch przyprawdzał do swojego biura chłopców; widział ich”. Skutki znęcania się nad ofiarą były druzgocące i trwały przez całe życie.

Archidiecezja złożyła obowiązkowe zawiadomienia władz o obu przypadkach nadużyć, zgodnie z wymogami prawa.

Tasch został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archopactwo św. Wincentego w Latrobe w Pensylwanii w 2018 r. Oraz przez archidiecezję Baltimore w 2019 r.

132. Brat Cuthbert, Joseph A. Thibault (Xaverian)

Data urodzenia: Nieznany
Seminarium
duchowne: Nieznany
Data dołączenia: 1933
Data zgonu: 8 października 1971

Znane zadania:

1937-45	St. John's Prep, Danvers, CT
1946-48	St Michael's, Brooklyn, NY
1949-54	Świętego Krzyża, Brooklyn, NY
1955-57	Misja HS, Roxbury, CT
1958-62	Mount St. Joseph High School, Baltimore, MD
1963-64	Notre Dame, Utica, Nowy Jork
1965-680	Xavier HS, Middletown
1969-71	Xaverian Bros HS, Westwood

Podsumowanie :

Brat Xaverian od 1933 roku, duszpasterstwo Thibaulta zaprowadziło go do Bostonu w Nowym Jorku,

Baltimore i Connecticut.

W 2007 r. ofiara zgłosiła się do archidiecezji, że była w pierwszej lub ostatniej klasie liceum

w szkole, 1961 lub 1962, był molestowany przez Thibaulta. Thibault był bibliotekarzem i Glee Club

instruktor w Mount Saint Joseph's High School. Kiedyś, gdy ofiara była sama w szkole,

Thibault podszedł do niego od tyłu, włożył ręce do spodni i dotknął jego penisa. Ofiara

poczuł erekcję Thibaulta. Ofiara powiedziała, że zgłosiła to dyrektorowi szkoły, bratu Pastorowi.

Po zgłoszeniu się do dyrektora, Thibault zapytał ofiarę, dlaczego powiedział. Oprócz mówienia

Thibaultowi, ofiara nie jest świadoma, że dyrektor podjął jakiegokolwiek działania, kiedy zgłosił to w placówce

czas nadużyć. Archidiecezja powiadomiła Xaverian i dokonała stosownych powiadomień

władzom w 2007 r.

Thibault został oskarżony w procesie cywilnym z 2005 r. o znęcanie się nad uczniem Mission High School w Bostonie w 1956 i 1957 r. W pozwie uczestniczyło wielu powodów i wymieniono wielu księży jako oskarżonych. Prawie wszystkie roszczenia zostały uregulowane.

¹¹²Poprawiona skarga, *John Doe nr 30-68 i Mary Roe nr 6-8 przeciwko rzymskokatolickiemu arcybiskupowi Bostonu i in. al.*, (złożony 31 grudnia 2007), dostępny pod adresem: https://www.bishop-accountability.org/complaints/2007_12_31_Boston_John_Doe_30_68_Complaint_RR.pdf).

Thibault został zidentyfikowany na sporządzonej przez braci Xaverian liście zmarłych lub byłych braci z wiarygodnym lub ustalonym przestępstwem wobec nieletniego w 2019 r. Lista wskazuje, że zarzuty zgłoszono w 2007 r., a nadużycie miało miejsce pod koniec lat pięćdziesiątych i na początku lat sześćdziesiątych w Baltimore w stanie Maryland i Roxbury w stanie Massachusetts. Thibault został również wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję w 2019 roku.

133. Brat Thomas Tomasunas (franciszkanin kapucyn)

Data
urodzenia: 25 czerwca 1926
Seminarium
duchowne: Nieznany
Data święceń: 28 lutego 1955
Data zgonu: 15 czerwca 2001

Znane zadania:

1959-1965	Program szkolenia braci kapucynów, Cumberland MD
1959-1965	Św. Piotra i Pawła, Cumberland, MD
1965-1968	Najświętszej Marii Panny, Herman, Pensylwania
1968-1977	Św. Piotra i Pawła, Cumberland, MD
1977-1978	Św. Konrad, Annapolis, MD
1980-2001	Św. Augustyna, Pittsburgh, Pensylwania

Podsumowanie :

W 2008 roku mężczyzna zgłosił, że był molestowany przez brata Thomasa Tomasunasa, kapucyna

Brata franciszkanów, począwszy od 1959 roku, kiedy ofiarą był ministrant u św. Piotra i św. Pawła z siedzibą w Cumberland. Miał 12 lub 13 lat. Po tym, jak ofiara wpadła w kłopoty jako ministrantem, Tomasunas pieścił go po raz pierwszy. Po tym Tomasunas zabrał ofiarę do klasztor i tamtejszy ogród. Tomasunas całkowicie go rozebrał cztery lub pięć razy i wielokrotnie uprawiał z nim seks oralny. Tomasunas powiedział mu, żeby nikomu nie mówił.

Wszystkie wymagane raporty zostały wykonane. Archidiecezja zawarła ugodę z ofiarą za 50 000 \$ w 2004 roku.

Tomasunas nie został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję.

134. Ojciec Jerome „Jeff” Toohey

Data urodzenia: 25 kwietnia 1946 r
Seminarium
duchowne: Seminarium Mariackie
Data święceń: 21 maja 1977
Data zgonu: Nie dotyczy

Znane zadania:

1977-1984 Asystent Pastor św. Franciszka z Asyżu, Baltimore, MD
Członek zarządu, a następnie prezes zarządu, John Carroll High
1980-1990 School,
Baltimore, MD
1987-1990 Kapelan, Departament Policji Hrabstwa Baltimore
1982-1993 Kapelan, Calvert Hall College High School, Baltimore, MD
1984-1993 Kapelan Wspólnoty Głuchych
1984-1993 Weekend Associate, St. John the Evangelist, Hydes, MD

Streszczenie:

W styczniu 1982 r. dyrektor Calvert Hall, Rene Sterner, poprosił arcybiskupa Borders o wyznaczenie pełnoetatowego kapelana w Calvert Hall. Sterner wskazał dalej, że Toohey, który w tym czasie był wolontariuszem jeden dzień w tygodniu, był gotów służyć w pełnym wymiarze godzin jako kapelan. Toohey napisał również do Borders, aby poprosić o przydział jako pełnoetatowy kapelan w Calvert Hall z weekendowymi obowiązkami w lokalnej parafii.

W 1984 arcybiskup Borders mianował Tooheya kapelanem społeczności głuchoniemych i Calvert Hall College, gdzie Toohey służył już jako kapelan. Pomimo uznania „wartości księży żyjących we wspólnocie”, Borders odniósł się do silnego przekonania Tooheya, że „prywatna rezydencja byłaby korzystna dla [jego] duszpasterstwa w szkole średniej” i zezwolił mu na zamieszkanie poza plebanią. Toohey był także członkiem Rady Dyrektorów Szkoły im. Johna Carrolla i asystował przy celebracji Mszy św. w kościele św. Jana Ewangelisty w Hydes.

W 1987 Toohey poprosił o zostanie kapelanem w John Carroll High School, ale arcybiskup Borders odrzucił tę prośbę.

W marcu 1990 roku dwóch studentów z Calvert Hall poskarżyło się na Tooheya. Jeden narzekał na graficzny język, którego używał, a drugi na to, że Toohey przytulał go i klepał po plecach, gdy udzielał porad. Nie podobał mu się „unoszący się” styl Tooheya. Notatka z 27 marca 1990 r. wskazywała, że dyrektor Rene Sterner napisze memorandum dokumentujące wywiady z uczniami, nauczycielem i Toohey oraz że będzie doradzał Toohey

„nie pracować z uczniami w swoim domu” i „uważać na dotykanie uczniów”. W memorandum, które Sterner napisał 28 marca, stwierdzono, że obawy „sprowadzają się do kwestii stylu” i że Toohey „ma pełne zaufanie i szacunek [sic] całej administracji w Calvert Hall”.

W grudniu 1993 roku mężczyzna zgłosił, że Toohey wykorzystywał go seksualnie w latach 1985-1989. Toohey poznał rodziców ofiary poprzez swoją służbę w zarządzie John Carroll High School, do której uczęszczała ofiara, gdy Toohey był w zarządzie. Jego rodzice zaczęli zapraszać Tooheya do swojego domu na kolację, gdzie Toohey spotkał ofiarę i innych synów. Rodzice wysłali ofiarę do Toohey na poradę w 1985 roku, kiedy miał 15 lat, kiedy powiedział im, że jest gejem. Po tym, jak ojciec ofiary był niezadowolony z jednego z doradców, zwrócił się do Arcybiskupa Bordersa, który zasugerował, aby zwrócił się o poradę duszpasterską do Toohey. Ofiara zaczęła uczęszczać na cotygodniowe sesje z Tooheym w jego prywatnej rezydencji, gdzie Toohey kładł rękę na udzie ofiary, gładził je i obejmował. Poprosił ofiarę o szczegółowe opisanie swoich aktów seksualnych. Toohey był jego sponsorem bierzmowania i co tydzień jadł obiady w swoim domu.

W grudniu 1988 Toohey widział ofiarę w ślad za nauczycielem francuskiego w John Carroll High School, który był także przyjacielem rodziny ofiary. Według ofiary był zrozpaczony i Toohey zaprosił go na noc do swojego domu. Chociaż Toohey miał pokój gościnny, powiedział ofierze, że jest niedostępny, więc spał w łóżku Tooheya. Ofiara zasnęła i obudziła się w nocy, aby stwierdzić, że Toohey miał ręce w spodniach, pieścił swojego penisa i pocierał klatkę piersiową. Ofiara udawała, że śpi i nie odezwała się ani słowem ani rano, ani później. Toohey następnie zerwał kontakt z rodziną ofiary. W pewnym momencie ofiara wpadła na Tooheya w barze dla gejów z byłym uczniem z Calvert Hall.

Toohey zaprzeczył oskarżeniom o nadużycia. Jego wydziały zostały usunięte, a on został umieszczony na urlopie administracyjnym do czasu dochodzenia przez archidiecezję. Toohey odmówił udziału w ocenie w St. Luke Institute. Archidiecezja przekazała władzom zlecony raport. Następnie ofiara złożyła pozew cywilny przeciwko Toohey i archidiecezji, który został oddalony z powodu przedawnienia.

W styczniu 1994 roku brat Kevin Strong, prezes Calvert Hall, napisał do wykładowców, że Toohey udał się na rekolekcje do Kalifornii w połowie grudnia i w rezultacie postanowił wziąć urlop. Strong powiedział: „Wiem, że było wiele spekulacji na temat jego nieobecności, ale do tej pory nie miałem żadnego oświadczenia, które mógłbym ci przekazać. Proszę o wsparcie modlitewne”.

W marcu 1994 roku Strong napisał do arcybiskupa, aby wyjaśnić, że szkoła powita Toohey z powrotem. 15 marca 1994 roku Prezydent Strong napisał list do rodziców Calvert Hall, wychwalając Toohey, zauważając, że „[znamy] tysiące młodych mężczyzn, którym [Toohey] pomógł” i stwierdzając, że „słyszał tylko dobre tego człowieka”, odkąd przybył do Calvert Hall. Stwierdził również, że Toohey będzie dążył do „odrzućcia pozwu, ponieważ nie doszło do przestępstwa”. Toohey został rozwiązany przez Calvert Hall z dniem 30 czerwca 1994 r. Archidiecezja zaprzestała udzielania świadczeń zdrowotnych i innych w lipcu 1996 r.

8 października 1996 r. **Wyłączony. B** napisał memorandum do [redacted] o Michaelu Spillane, innym księdzu, który dopuszczał się nadużyć, opisanym w tytule [redacted]cie. Memorandum zostało napisane, aby zapewnić Keelerowi punkty do rozmowy na temat tego, czy „Oświadczenie o polityce i procedurach w przypadkach wykorzystywania dzieci” wyklucza możliwość ponownego przydzielenia do ministerstwa na ograniczonych warunkach. W memorandum napisano: „Wierzę, że stwierdzenie „bez powrotu” jako polityki mogłoby spowodować pewną odpowiedzialność polityczną kardynała w ramach prezbiteratu... Bardziej zniuansowane stanowisko może dać kardynałowi większą siłę nacisku w wyjaśnianiu niektórych możliwych wyjątków w przyszłości (tj. Toohey) gdzie mężczyzna zostaje przeniesiony po zarzutach”.

W 2004 roku mężczyzna zgłosił, że Toohey wykorzystywał go seksualnie przez okres trzech lat, kiedy był studentem Calvert Hall. On i jego matka poznali Tooheya wkrótce po rozwodzie jego rodziców. Toohey pomógł mu zostać przyjętym do Calvert Hall, co uczyniło Tooheya „bohaterem [jego] rodziny”. Na początku jego drugiego roku matka ofiary skontaktowała się z Tooheyem, aby wyjaśnić, że jej syn walczy i poprosiła Tooheya, aby służył jako wzór do naśladowania i mentor. Ofiara rozmawiała z Tooheyem w zaufaniu, a Toohey zaprosił go do pozostania w swoim domu i spania w jego pokoju. Wykorzystywanie seksualne postępowało od przytulania i całowania do pieszczot i gwałtu ustnego i miało miejsce co najmniej raz w tygodniu od 1987 do 1990 roku. Najpoważniejsze nadużycie miało miejsce w domu Toohey, ale Toohey również dotykał i całował ofiarę w Calvert Hall.

Archidiecezja złożyła obowiązkowy raport władzom i wysłała list do absolwentów Calvert Hall, którzy uczęszczali do szkoły, gdy Toohey był kapłanem. W odpowiedzi na list jeden z absolwentów zadzwonił do archidiecezji, aby poinformować, że zachowanie Toohey było „powszechnie znane”. Dzwoniący poinformował również, że został niewłaściwie dotknięty przez świeckiego nauczyciela w Calvert Hall i że Toohey poradził dzwoniącemu, aby nie mówił rodzicom o tym, co się stało. Archidiecezja złożyła obowiązkowe zawiadomienie władz o nadużyciach.

Prokurator stanowy hrabstwa Baltimore wniósł oskarżenie przeciwko Tooheyowi w maju 2005 roku. W listopadzie 2005 roku Toohey przyznał się do wykorzystywania seksualnego drugiej ofiary. Toohey został skazany na 5 lat więzienia, z wyjątkiem 18 miesięcy w zawieszeniu oraz 18 miesięcy nadzorowanego okresu próbnego. Ostatecznie został zwolniony po odbyciu 10 miesięcy w więzieniu, z których większość spędził w izolacji, aby chronić go przed krzywdą ze strony innych więźniów.

W 2014 roku archidiecezja zawarła ugodę z kolejną ofiarą na kwotę 30 tys. dolarów. Nie ma żadnych innych dokumentów związanych z tą ofiarą, w tym żadnych dokumentów potwierdzających, że nadużycie zostało zgłoszone władzom.

W 2015 roku mężczyzna zgłosił, że był niewłaściwie dotykany przez Tooheya w latach 1980-1987, kiedy ofiara pracowała na plebanii św. Franciszka. Archidiecezja złożyła obowiązkowy raport władzom.

Wewnętrzny arkusz kalkulacyjny archidiecezji zawierający listę księży i ich ofiar miał dodatkowe nazwiska powiązane jako ofiary Toohey, ale nie ma dalszych informacji o nich w związku z Toohey.

Archidiecezja i Calvert Hall ostatecznie zawarły ugodę z obiema ofiarami na 85 000 i 100 000 dolarów. Toohey został zlaicyzowany w 2008 roku.

Toohey został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję w 2002 roku.

135. Ojciec James Toulas (redemptorysta)

Data urodzenia: 10 marca 1928
Seminarium
duchowne: Nieznany
Data święceń: 20 czerwca 1954
Data zgonu: 2000

Znane zadania:

1956-1960	Misjonarz, Bela Vista, Brazylia
1960-1964	Misjonarz, Aquidauana, Brazylia
1964-1967	Misjonarz, Campo Grande I, Brazylia
1967-1969	Misjonarz, Campo Grande II, Brazylia
1969-1977	Misjonarz, Campo Grande I, Brazylia
1977-1979	Misjonarz, Ponta Grossa I, Brazylia
1979-1981	St. Christopher, Kent Island, MD
1981-1993	Associate Pastor, Our Lady of Fatima, Baltimore, MD

Podsumowanie :

We wrześniu 1993 r. Ofiara zgłosiła, że była wielokrotnie wykorzystywana seksualnie przez Toulasa w 1969 lub 1970 r., Do czego Toulas przyznał się następnie władzom kościelnym. Ofiara miała około 14 lat w momencie nadużycia, które miało miejsce w parafii Najświętszego Serca Jezusowego w Baltimore. Pewnego razu Toulas zaproponował ofierze podwiezienie do Mergenthaler Vocational High School (Mervo), na co ofiara niechętnie się zgodziła, biorąc pod uwagę wcześniejsze znęcanie się. W samochodzie Toulas zapytał, dlaczego ofiara go unikała. Ofiara powiedziała, że „nie podobało mu się tarcie, które miało miejsce”. Mimo to Toulas „sięgnął i pieścił genitalia [ofiary] i powiedział: „To miłe”. Jakiś czas po tym incydencie, w bibliotece plebanii Najświętszego Serca Jezusowego, Toulas próbował „pogodzić się” z chłopca, ofiarowując mu w prezencie medalik i łańcuszek Najświętszej Maryi Panny. Następnie Toulas nalegał, aby sam założył łańcuch na ofiarę, a robiąc to, „potarł nos [dziecka] o własny nos, a następnie sięgnął w dół i pieścił genitalia [dziecka]”. Bezpośrednio po tym incydencie ofiara pobiegła z plebanii do domu woźnego i opowiedziała mu, co się stało. The woźny przekazał tę informację innemu księdzu w kościele, ██████████ który później zapewnił ofiarę, że Toulas odszedł i nie będzie go więcej wykorzystywał. To nadużycie nie zostało udokumentowane, kiedy zostało zgłoszone przez ofiarę woźnemu lub woźnego księdzu, a Archidiecezja nie podjęła wówczas żadnych działań.

Po skontaktowaniu się ofiary we wrześniu 1993 r., Archidiecezja zgłosiła to do Biura Prokuratora Generalnego Maryland, Zakonu Redemptorystów i proboszcza parafii Matki Bożej Fatimskiej, gdzie Toulas został przydzielony jako proboszcz stowarzyszony. Toulas został usunięty z parafii Matki Bożej Fatimskiej i umieszczony na urlopie administracyjnym. W liście od [REDAKTOR]

[REDAKTOR] do Tulas, poinformował go, że ma zostać umieszczony na urlopie administracyjnym [REDAKTOR] ędu na „charakter zarzutów” i „wyraźną możliwość publicznego zgorszenia”. [REDAKTOR] zachęcany [REDAKTOR]

Toulasowi, aby przyjął każdą okazję do uzyskania porady, i powiedział: „Wraz z waszymi przełożonymi zakonnymi jesteśmy gotowi pomóc wam w każdy możliwy sposób w tym czasie”. Toulas został następnie wysłany do Instytutu św. Łukasza w celu oceny psychologicznej i leczenia.

22 września 1993 roku „Przegląd Katolicki” opublikował artykuł o nadużyciach. Według artykułu do nadużyć doszło, gdy Toulas „pracował jako misjonarz w Brazylii i był w Baltimore na wakacjach. W tym czasie formalnie nie stacjonował [w Baltimore]... ale mógł asystować w lokalnych parafiach redemptorystów podczas wizyty”. W artykule zauważono, że „[w] przypadku postawienia zarzutu członkowi zakonu, obowiązkiem zakonu jest przeprowadzenie dochodzenia w porozumieniu z archidiecezją”.¹¹³

5 października 1993 r. Baltimore Sun doniósł o nadużyciu: „65-letni ksiądz rzymskokatolicki został usunięty ze stanowiska proboszcza dużej parafii we wschodnim Baltimore w związku z niedawnym zarzutem, że wykorzystywał seksualnie chłopca około 23 lat temu Ks. James Toulas, członek zakonu redemptorystów, przebywa ... obecnie na urlopie administracyjnym i przechodzi leczenie psychologiczne”. [REDAKTOR]

[REDAKTOR] 114

Poszkodowany udokumentował rozmowę z [REDAKTOR] po wstępnym dochodzeniu, w którym powiedział, że Toulas przyznał się do nadużyć, kiedy został skonfrontowany ofiara to zauważyła [REDAKTOR] [REDAKTOR] zauważył również, że jeszcze jeden ministrant mógł być władze kościelne. [REDAKTOR] wykorzystywany przez Toulasa również. Ofiara spotkała się również

[REDAKTOR] 2 lutego 1994 r. w celu dalszego omówienia sprawy. Na tym spotkaniu ofiara tak powiedziała

[REDAKTOR] potwierdził, że Toulas przyznał się do wykorzystywania seksualnego [REDAKTOR] ofiary i tyle [REDAKTOR] ukryty

że inny ministrant mógł być również wykorzystywany przez Toulasa. Według ofiary, kiedy on

¹¹³ Kate Pipkin, *ksiądz redemptorysta usunięty po oskarżeniu o wykorzystywanie seksualne*, CATHOLIC REVIEW, 22 września 1993.

¹¹⁴ Frank PL Somerville, *ksiądz jest oskarżony o wykorzystywanie seksualne dzieci*, BALTIMORE SUN, 5 października 1993 r., dostępne pod adresem <https://www.baltimoresun.com/news/bs-xpm-1993-10-05-1993278062-story.html>.

zażądał rozsądnej rekompensaty pieniężnej od Kościoła katolickiego za pośrednictwem redemptorystów

Nakaz za wykorzystywanie seksualne, którego doznał, ██████ stwierdził, że Zakon Redemptorystów ma politykę przeciwko _____

zapewnienie zadośćuczynienia pieniężnego ofiarom molestowanym przez księży. ██████ wyjaśnił ofierze _____

„ze zdaniem Kościoła jego zasoby nie są nieograniczone i powinny być wykorzystywane w innych obszarach potrzeb

gdzie lepiej się sprawdzają”. ██████ dalej powiedział, że „jeśli Kościół dawał pieniądze ofiarom, można to postrzegać jako zapłatę”.

W liście z dnia 5 kwietnia 1994 r., który ofiara skierowała do ██████, prosząc o przesłanie go do Archidiecezjalnej Komisji ds. Wykorzystywania Seksualnego, ofiara wyraziła swoje

rozczarowanie Kościołem katolickim i Zakonem Redemptorystów za ich traktowanie.

W odniesieniu do polityki przeciwko zadośćuczynieniu pieniężnemu poszkodowany stwierdził:

Radzę władzom kościelnym, aby były otwarte na taką politykę, gdy zgłaszają się ofiary. To smutne, że Kościół nie dysponuje mechanizmem prawnym, który mógłby skuteczniej rozwiązać ten problem. Jak tragiczne jest to, że każda ofiara wykorzystywania seksualnego staje się przeciwnikiem swojego Kościoła, aby rozwiązać te sprawy. Jakże tragiczne dla Kościoła. Ponadto radzę władzom kościelnym, aby były szczere w kontaktach z parafianami podczas działań następczych. Byłem rozczarowany, widząc niejasne informacje o księdzu Toulasie w biuletynie Matki Bożej Fatimskiej. Parafianie Matki Bożej Fatimskiej zasługiwali na prawdę.

Toulas został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję w 2002 roku.

136. Ojciec Gerald Tragesser

Data urodzenia: 27 września 1929
Seminarium
duchowne: Nieznany
Data święceń: 1956
Data zgonu: 2013

Znane zadania:

1956-1957 Niepokalane Serce Maryi, Towson, MD
1958 Kościół katolicki św. Klary, Essex, MD

Streszczenie:

W 1958 roku Gerald Tragesser został oskarżony o wykorzystywanie seksualne 13-letniej dziewczynki, począwszy od około 1956 roku. W czasie wykorzystywania Tragesser przebywał w szpitalu Niepokalanego Serca, ale mieszkał w St. Clare. Mieszkał z Albertem Stallingssem, który później został również oskarżony o wykorzystywanie seksualne dzieci. Biuro prokuratora stanowego hrabstwa Baltimore oskarżyło Tragessera na podstawie tych zarzutów. W ramach rozwiązania postępowania karnego, aby uniknąć kary więzienia, arcybiskup Keough obiecał, że Tragesser nigdy nie wróci do Maryland. Keough napisał do sędziego głównego sądu okręgowego hrabstwa Baltimore, Johna Gontruma, na jego prośbę, informując o „Via Coeli”, ośrodku leczenia „korekty i rehabilitacji księży, którzy poważnie odstępili od zaleceń prawa kanonicznego”. Powiedział sędziemu, że księża są pod ścisłą kontrolą i „w uzasadnionych przypadkach nie mogą powrócić do czynnej posługi bez zgody przełożonych instytucji i rekomendacji jej lekarza”. Zakończył stwierdzeniem, że „trudności ks. Trageser [sic] są takie, że może nigdy nie zostać dopuszczony do wykonywania swojej posługi w stanie Maryland”, ale „po długim okresie pokuty i opieki psychiatrycznej... może w końcu otrzymać pozwolenie na pracę jako ksiądz w jakiejś kościelnej jurysdykcji lub w pobliżu Nowego Meksyku. Sędzia główny Gontrum odpowiedział trzy dni później i podziękował Keoughowi. Powiedział o Tragesser: „młody człowiek cierpi na jakąś formę zaburzeń psychicznych i jego zachowanie w czasie przesłuchania, ma niewielką lub żadną świadomość powagi swojego przewinienia i jego niefortunnego wpływu na publiczną ocenę wszystkich duchownych... Wierzę, że interesom społeczeństwa i sprawiedliwości najlepiej będzie służyło powierzenie jego poprawy i rehabilitacji instytucji, którą zarekomendowałeś”. Użył zwrotu „wasz wielki Kościół katolicki” i opisał swoje „niezwykle serdeczne” stosunki z duchowieństwem katolickim.

Badanie psychologiczne Tragessera zorganizowane przez jego adwokata, które nie wspomniało o jego skłonnościach seksualnych ani o przestępstwie, o które został oskarżony, wykazało, że Tragesser był „osobą zaburzoną emocjonalnie i niedostosowaną”. Dalej powiedziano, że „istnieją mocne przesłanki, że zaburzenie jest podstępne i subtelne oraz że w ciągu ostatnich kilku lat stało się głębsze”. Nic nie wskazuje na to, aby ten raport został udostępniony sędziemu lub którejkolwiek z kolejnych diecezji, w których pracował Tragesser. W 1958 r. Tragesser został wysłany na leczenie do klasztoru Sług Parakleta, „Via Coeli”, znajdującego się w New Meksyk.

6 września 1958 r. arcybiskup Keough wysłał list do ojca Geralda Fitzgeralda (znanego po prostu jako „ojciec Gerald”), założyciela i „sługi generalnego” Via Coeli. W liście arcybiskup Keough wyjaśnił, że w ciągu roku od przyjęcia święceń Tragesser „poważnie związał się z młodą dziewczyną w wieku około czternastu lat” i że „romans trwał nawet po tym, jak został ostrzeżony przez policję, która znalazła je zaparkowane w samochód w kompromitującej sytuacji”. Keough stwierdził ponadto, że ofiara zgłosiła nadużycie pielęgniarce szkolnej ofiary, a rodzice w końcu dowiedzieli się o nadużyciu. Ofiarę skierowano do „szkoły poprawczej”, a „rodzice dziewczynki (z których jedno jest niekatolikiem) skierowali sprawę do władz cywilnych. Rodzice byli nie tylko zgorzkniali, ale nawet grozili przemocą i naciskali na publiczny proces, uwięzienie itp. ” Jednak „dzięki obecności kilku znakomitych świeckich katolików proces był prowadzony w sposób prywatny w izbach Sędziego Głównego Sądu Okręgowego dla hrabstwa Baltimore”.

2 grudnia 1958 arcybiskup Keough wysłał kolejny list do ojca Geralda na Via Coeli. Arcybiskup Keough opisał sytuację Tragessera jako „niezwykle niepewną sytuację prawną”, w której Tragesser „mógł zostać osądzony, a być może nawet skazany za ustawowy gwałt”. „Rodzice dziewczynki, o której mowa, gwałtownie wnieśli oskarżenie i zażądali otwartego procesu publicznego”. Keough wyjaśnił dalej, że „starając się doprowadzić do ukarania księdza, matka dziewczynki posunęła się nawet do tego, że skontaktowała się z jedną z gazet i ujawniła całą historię reporterowi” oraz że „[o] Tylko przedłużające się i niezwykle staranne negocjacje oraz szczęśliwy wpływ wysoko postawionego dziennikarza sprawiły, że cała afery nie wyszła na światło dzienne”.

18 grudnia 1958 arcybiskup Keough wysłał list do Tragessera, odrzucając jego prośbę o pracę w diecezji Youngstown i powiedział: z tego wynikało

konieczne jest dla mnie złożenie sędziemu uroczystej obietnicy, że nie wrócisz do Maryland ani żadnej pobliskiej miejscowości. Kiedy ojciec Gerald wyrazi na to zgodę, z radością pozwolę ci podjąć pracę kapłańską w jakiejś diecezji zachodniej lub południowo-zachodniej... Nie mogę zatwierdzić twojej inkardynacji w żadnej diecezji wschodniej lub środkowo-zachodniej". W liście do Keough, ojciec Gerald z Via Coeli wyjaśnił ich ostatni etap rehabilitacji, w którym biskup uwalnia księdza od „szczegółów z przeszłości, o których psychologicznie najlepiej zapomnieć, pod warunkiem, że dana partia definitywnie przystosowała swoje życie do kapłańskiego samo- dyscyplina."

1 stycznia 1959 r. ojciec Gerald z Via Coeli wysłał list oznaczony jako „ściśle poufny” do biskupa Duane Hunta, biskupa Salt Lake City w stanie Utah, informując Hunta, że wysłał Tragessera do diecezji Salt Lake City. Autor stwierdził, że za „pozwoleniem Jego Ekscelencji arcybiskupa Keougha” Tragesser miał zostać umieszczony w „zachodniej diecezji” i że „kłopotem Tragessera były kłopoty z dziewczynami”. Posunięcie to miało częściowo na celu „dać mu nowy początek”. Arcybiskup Keough wysłał list oznaczony jako „ściśle osobisty i poufny” do ks. Geralda na Via Coeli, dziękując ks. Geraldowi za życzliwość dla Tragessera i pozwolenie mu na pracę w diecezji Salt Lake City.

Tragesser został zwolniony z kapłaństwa dopiero w 1976 roku. Tragesser zmarł w 2013 roku.

W 1994 r. próba odnalezienia przez Archidiecezję akt sprawy karnej zakończyła się niepowodzeniem.

Tragesser został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję w

137. Ojciec Jorge Antonio Velez-Lopez (tercjarz kapucynów)

Data urodzenia: 17 stycznia,
Seminarium
duchowne: Papieski Uniwersytet Boliwariański – Medellin, Kolumbia,
Trzeciorzędowy Zakon Kapucynów
Data święceń: 8 lipca
Data zgonu: Nie dotyczy

Znane zadania:

1987-1989	Kapelan, Work School, San Jose, Kolumbia
1990	Kapelan, Holy Spirit College, Bogota, Kolumbia
1991	Koordynator Młodzieżowego Centrum Poradnictwa, Cajica, Kolumbia
1992	Koordynator, St. Anthony's College, Bogota, Kolumbia
1993-1998	Koordynator, Fray Louis Friendly Institute, Lamira, Kolumbia
1996-1998	Kapelan Fundacji Uniwersyteckiej, Palmyra, Kolumbia
1999-2001	Dyrektor Młodzieżowego Centrum Poradnictwa, Cajica, Kolumbia Velez przyjeżdża do Stanów Zjednoczonych, aby pracować w
2001	duszpasterstwie Archidiecezji Hiszpańskiej.
2002	„Posługa specjalna/duchowieństwo nieprzypisane
2001-2	Św. Ludwik Jana Ewangelisty, Columbia, MD

Podsumowanie :

Velez, znany także jako ks. Antonio, kapucyn trzeciorzędny (przyjazny), przybył do Archidiecezja Baltimore z Bogoty w Kolumbii w 2001 r. [REDACTED] oświadczyła dobry charakter moralny Veleza i że nie było żadnych nieprawidłowości seksualnych w jego przeszłości. Został przydzielony do św. Jana Ewangelisty w Kolumbii.

W 2003 roku złożono anonimową skargę, że Velez całował się i kupował bieliznę nocną dla nastolatki. Dziewczyna została zidentyfikowana i przesłuchana. Powiedziała, że Velez, przyjaciel rodziny, kupiła od niej piżamę damską i szlafrok w sklepie, w którym pracowała, ale tego nie zrobiła zachowywał się niewłaściwie. W 2009 roku mężczyzna zgłosił, że wszedł na Veleza nago iw łóżku z nastolatką w domu mężczyzny. Velez miał klucz, bo miał się zająć psa mężczyzny, gdy mężczyzna był na wycieczce. Mężczyzna miał rodzinę w Kolumbii i powiedział, że Velez zagroził, że jeśli powie komukolwiek o wykorzystywaniu seksualnym, spotka jego rodzinę krzywdą. The

Archidiecezja rozmawiała z Velezem i dziewczyną i obaj zaprzeczyli zarzutom. Velez zagroził pozwem

Archidiecezji za zniesławienie. Archidiecezja sporządziła wymagany raport.

Między lipcem 2009 a listopadem 2009 doszło do wymiany e-maili

który zgłosił Veleza i ██████████, przełożonego Veleza w Kolumbii. Mężczyzna powiedział ██████████

wszystkiego, czego był świadkiem, ██████████ wyrażał zdziwienie i mówił, bo to też delikatna sprawa on może zaalarmować prowincjałów i Velez albo człowiek może. Facet powiedział, ██████████ że powinien i zrobi

współpracować. W następnym e-mailu ██████████ powiedział, że najpierw napisze „poważny list” do Veleza, a następnie sprawdzi, czy potrzebne jest dochodzenie. Kiedy mężczyzna zameldował się, aby zobaczyć, jakie poczyniono postępy, ██████████ powiedział, że „napisał list charytatywny do ks. Antonio, uznając całe dobro, które tam uczynił, ale jednocześnie jasny list, mówiący wszystko, co napisałeś w swoim liście, oczywiście nie wymieniłem nazwisk, tylko wezwanie do refleksji w obecności Boże, co się dzieje i mam nadzieję, że potraktuje mój list bardzo poważnie i zrobi wszystko, co w jego mocy, aby to rozwiązać

sytuacji, na którą jeszcze nie odpowiedział. Nic nie wskazuje na ██████████ to, że miał kontakt z Archidiecezja Baltimore. W listopadzie mężczyzna podążył za nim ponownie i tym razem ██████████ powiedział: „Abyśmy mogli rozpocząć proces kanoniczny... Potrzebuję obiektywnych dowodów poważnych czynów”. Powiedział, że nie może nic zrobić, dopóki nie otrzyma pisemnych oświadczeń od ██████████ Urzędnik B osób z ich nazwiskami i numerami identyfikacyjnymi. W e-mailu od Veleza do mężczyzny, który zgłosił, Velez powiedział: „ojciec generał, który napisał do mnie, ogłaszając pewne środki, które będzie musiał podjąć, jeśli sytuacja się utrzyma”.

W marcu 2010 r.

napisał do

. Bogota,

Kolumbii, aby ██████████ Włacz ony, B powiedzieć mu, że Velez „odebrano mu uprawnienia do duszpasterstwa” na podstawie „kilku mylących skarg” złożonych przez lokalną społeczność. W liście napisano dalej, że chociaż Velez zaprzeczył zarzutom, ponieważ skargi „powodują pewne wątpliwości co do zdolności księdza Veleza do skutecznej posługi tutaj, zdecydowaliśmy, że byłoby właściwe, aby jego zdolności były

usuwane lokalnie”. I ██████████ napisali również do Veleza, aby to udokumentować, chociaż doszli do wniosku, że żaden

zarzutów była wiarygodna, „wspólnie zgodziliśmy się, że kończy się twoje przydział i wydział w archidiecezji” i podziękował mu za lata służby. W ciągu następnych trzech lat, kiedy Velez był w Aleksandrii w Luizjanie, wrócił do Maryland, aby przewodniczyć dwóm różnym ślubom. Za każdym razem diecezja aleksandryjska prosiła o pozwolenie w jego imieniu i pisała do niego list potwierdzający przydatność. Archidiecezja Baltimore otrzymała, rozpatrzyła i zatwierdziła te prośby bez wspomnienia o wcześniejszych skargach.

W krótkim czasie pomiędzy decyzją archidiecezji o usunięciu Veleza a jego wyjazdem, ofiara zaszła w ciążę z dzieckiem Veleza. Dziecko urodziło się, gdy Velez rozpoczynał swoją kadencję w Aleksandrii. Velez podpisał oświadczenie potwierdzające ojcostwo, odwiedził

okresowo i płacił jej czynsz. Po urodzeniu syna spędziła rok z rodziną Veleza w Kolumbii. W 2016 roku doniosła swojemu obecnemu księdzu, że jej syn, wówczas 5-letni, był dzieckiem Veleza. Śledztwo zostało wznowione, a ona przyznała, że wcześniej kłamała. Opisała, jak poznała Veleza, gdy miała 13 lat i przygotowywała się do katechezy. Velez flirtował z nią i zaczął ją wykorzystywać seksualnie, gdy miała 15 lat. Zaszła w ciążę w 2010 roku. Powiedziała, że nadużycia i ojcostwo były znane jego przełożonym. W konfrontacji Velez przyznał, że wszystko ofiara powiedziała, że to prawda. Powiedział też, że o wszystkim informował [REDAKTOR] kilka lat temu. Archidiecezja złożyła mandatowe zawiadomienie o nadużyciu władzom cywilnym, powiadomiła Konferencję Biskupów Katolickich Stanów Zjednoczonych i powiadomiła diecezję Aleksandrii (Luizjana).

W 2016 r. Dekret diecezji aleksandryjskiej wydał bp Ronald P. Herzog z diecezji aleksandryjskiej. W dekrete stwierdzono, że biorąc pod uwagę „uzasadnione zarzuty niewłaściwego zachowania seksualnego z nieletnią” oraz istnienie aktu urodzenia wymieniającego Veleza jako ojca jej dziecka, biskup nie ma już „powodu, by wierzyć w pismo z kwietnia 29, 2010 [REDAKTOR] [REDAKTOR] Archidiecezji Baltimore potwierdzające fakt, że w ciągu dziesięcioletniego okresu posługi tamte dwie skargi zostały uznane za niewiarygodne przez Archidiecezjalną Niezależną Komisję Rewizyjną ds. Wykorzystywania Dzieci”. Biskup powiedział dalej, że nie ma już „powodu, by wierzyć w „list kwalifikacyjny ”dotyczący [Velez] z 11 października, 2010 r [REDAKTOR]. ” lub „wierzyć, listowi kwalifikacyjnemu ” dotyczącemu [Velez] z dnia 15 sierpnia 2011 r... dnia [REDAKTOR] [REDAKTOR]”. Dekret natychmiast usunął Veleza z urzędu administratora duszpasterskiego St. Mary, Jena and St. Edward, Fishville, jego posługi dla Latynosów w diecezji i posługi w więzieniu federalnym. Velezowi zabroniono przebywania na terenie diecezji.

W 2020 roku Velez został skazany za wykorzystywanie seksualne nieletniego i skazany na 25 lat z zawieszeniem wszystkich z wyjątkiem dziewięciu lat. Diecezja Aleksandryjska wymieniła Veleza jako wiarygodnie oskarżonego w 2018 r., A archidiecezja Baltimore wymieniła go jako wiarygodnie oskarżonego w 2019 r.

138. Ojciec Franciszek Wagner

Data urodzenia: 11 marca 1914
Seminarium
duchowne: Seminarium Mariackie
Data święceń: 14 maja 1940 r
Data zgonu: 17 stycznia 1984

Znane zadania:

1940-1943 Asystent pastora, St. Augustine, Waszyngton, DC
1943-1946 kapelan armii amerykańskiej
Asystent pastora Matki Bożej z Góry Karmel, Essex,
1946-1959 MD
1959-1963 Pastor, St. Joseph, Taneytown, MD
1963-1983 Pastor kościoła św. Joanny d'Arc, Aberdeen, MD
Emerytowany pastor kościoła św. Joanny d'Arc,
1983 Aberdeen, MD

Streszczenie:

W 1995 roku ofiara zgłosiła, że była wykorzystywana seksualnie przez Wagnera pod koniec lat 60., kiedy miała około 11 lub 12 lat.¹¹⁵ W czasie wykorzystywania ofiara była uczennicą szkoły św. Joanny d'Arc w Aberdeen i była w trzeciej klasie. W noc poprzedzającą wycieczkę szkolną ofiara spała na plebanii, a Wagner spał w pokoju obok niej. Kilka razy w ciągu nocy Wagner wchodził do jej pokoju i pieścił ją, dotykając jej całego, łącznie z pochwą. Ofiara zeznała, że kiedy ostatni raz Wagner wszedł do jej pokoju, poczuła, jak coś większego niż palec wchodzi do jej pochwy, co „naprawdę bolało” i spowodowało krwawienie z pochwy ofiary oraz uniemożliwiło jej oddawanie moczu. Ofiara przypomniała sobie, że Wagner śmierdzał alkoholem i zagroziła ofierze, że pójdzie do piekła, jeśli zgłosi incydent. Ofiara pamiętała, że następnego ranka musiała spuścić bieliznę w toalecie, ponieważ była zakrwawiona. 1 marca 2017 r. Archidiecezja zawarła z ofiarą ugodę na kwotę 37 500 USD.

Wagner został mianowany proboszczem kościoła św. Joanny d'Arc z dniem 15 czerwca 1963 r. Godny uwagi w aktach archidiecezjalnych był list od arcybiskupa do Wagnera z datą i wysłany tego samego dnia, 15 czerwca 1963 r. List stwierdzał: „W czerwcu 13, omawiając twoją przyszłą posługę duszpasterską w Aberdeen, niechcący zapomniałem wspomnieć o konkretnej sprawie, która moim zdaniem jest wystarczająco ważna, aby zwrócić twoją uwagę. Wśród statutów archidiecezji, które zostały zaproponowane przez Komisję zajmującą się tematem „Duchowieństwa w ogólności” i zatwierdzone przez Generalnego

¹¹⁵ Archidiecezja nie skontaktowała się z ofiarą po otrzymaniu zgłoszenia o nadużyciu w 1995 r. Dopiero w 1999 r., kiedy ofiara ponownie zgłosiła nadużycie, archidiecezja zareagowała.

Komisji, którą mam zamiar uchwalić, przynajmniej merytorycznie, podczas Synodu Archidiecezjalnego, jest następująca: „Z wyjątkiem zatwierdzonej pomocy domowej, osoby świeckie nie mogą, bez pisemnej zgody ordynariusza, regularnie przebywać w plebanii. To oczywiście wykluczy wszelkie ustalenia, zgodnie z którymi dzieci miałyby mieszkać na plebanii. Przychodzi mi do głowy, że dobrze byłoby wspomnieć ci o tym teraz, aby wykluczyć możliwość wprowadzenia takiego układu lub podobnego do niego w twojej nowej plebanii. Arcybiskup zakończył list, wyrażając przekonanie, że Wagner „całkowicie dostosuje się zarówno do litery, jak i ducha tej dyrektywy”.

Wagner nie został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję.

139. Ojciec William Walsh (jezuita)

Data urodzenia: 1923
Seminarium
duchowne: Nieznany
Data święceń: 1954
Data zgonu: 2018

Znane zadania:

1949-1951	Szkoła przygotowawcza św. Józefa, Filadelfia, Pensylwania
1956-1961	Biuro Prowincji Maryland Towarzystwa Jezusowego, Baltimore, MD
1961-1965	Bishop's Latin School, Pittsburgh, Pensylwania
1966-1967	Profesor Uniwersytetu Georgetown w Waszyngtonie
1967-1978	Nowicjat św. Izaaka Joguesa, Wernersville, Pensylwania
1978-1985	Biuro Prowincji Maryland Towarzystwa Jezusowego, Baltimore, MD
1986-1991	Uniwersytet św. Józefa w Filadelfii, Pensylwania
1991-1996	Uniwersytet Xiamen, Xiamen, Chiny
1996-1998	Centrum Teologiczne Woodstock, Uniwersytet Georgetown, Waszyngton, DC

Podsumowanie :

W 1996 roku pewna kobieta zgłosiła się do Prowincji Towarzystwa Jezusowego (jezuitów) w Maryland

jej wujek William Walsh wykorzystywał seksualnie jej początki, gdy miała pięć lat w latach pięćdziesiątych.

Setki razy wykorzystywał seksualnie cztery jej siostry od lat 40.

mieli od 6 do 14 lat. Zaczął znęcać się po śmierci ojca. w 1996 r

Jezuici usunęli go z duszpasterstwa i przenieśli do Centrum Teologicznego Woodstock w Idzie

Ryan Hall na kampusie Georgetown. Został również wysłany na leczenie do Instytutu św. Łukasza. W

W 1998 roku siostry publicznie zażądały usunięcia Walsh z kampusu Georgetown. Po

na żądanie opinii publicznej, jezuici przenieśli Walsh z kampusu do jezuickiej rezydencji w Baltimore.¹¹⁶

W 2018 roku jezuici wymienili Walsh jako wiarygodnie oskarżonego i powiedzieli, że było ich wielu

doniesienia o wykorzystywaniu seksualnym w Filadelfii i Wernersville w Pensylwanii, w hrabstwie Prince George's,

Maryland i Waszyngton, DC

¹¹⁶Riley Rogerson, „*Sick Pleasure*”: *GU Jesuit Walsh Abused Nieces for Decades*, THE HOYA, 15 marca 2019 r., dostępne pod adresem: <https://thehoya.com/sick-pleasure-gu-jesuit-walsh-abused-nieces-dekady/>.

Walsh został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję Baltimore i archidiecezję waszyngtońską w 2019 roku.

140. Ojciec William Wehrle (jezuita)

Data urodzenia: 1 stycznia 1921
Seminarium
duchowne: Kolegium Woodstocka
Data święceń: 18 czerwca 1950 r
Data zgonu: 25 sierpnia 1995

Znane zadania:

1950-1951	Parafia Najświętszego Serca Pana Jezusa, Woodstock, MD
1951-1952	Parafia Matki Bożej Męczenników, Auriesville, NY
1952-1960	Parafia Niepokalanego Poczęcia, Mechanicsville, MD
1960-1966	Parafia św. Ignacego, Hilltop, MD Najświętszego Serca, La Plata, MD; Św. Katarzyna Aleksandryjska, McConchie, MD
1960-1966	Parafia Świętej Trójcy, Waszyngton, DC
1966-1971	Jezuicka rezydencja, Pittsburgh, Pensylwania
1971-1972	Kapelan Kapelan Szpitala Pittsburgh, Pittsburgh, Pensylwania
1972-1973	Szpital św. Józefa, Omaha, NE
1973-1974	Parafia św. Ludwika, Denver, Kolorado
1974-1976	Parafia św. Teresy, Aurora, Kolorado
1976-1980	Parafia św. Jakuba, Denver, Kolorado
1980-1981	Parafia św. Alfonsa Rodrigueza, Woodstock, MD; Dobry Samarytanin
1981-1985	Szpital, Baltimore, MD
1986-1993	Św. Piotra i Pawła, Pittsburgh, Pensylwania
1993-1995	St. Charles Lwanga, Pittsburgh, Pensylwania

Podsumowanie :

Równocześnie w 1985 r. pojawiły się doniesienia o wykorzystywaniu seksualnym młodych dziewcząt przez

William Wehrle w St. Alphonsus Rodriguez w Woodstock, Maryland. Wehrle został przydzielony do St.

Alfonsa od 1981 lub 1982 do 1986. Od lat 80. nie zachowały się żadne zapisy.

Odręczne notatki z 22 maja 2014 r. brzmiały: „Jezuici chcą wiedzieć, co mamy w naszych aktach –

Wehrle został przeniesiony po usunięciu ze św. Alfonsa”. Odręczne notatki z datą maj 23, 2014, powiedział: „Wehrle – więcej niż jeden zarzut – usunięty z Waszyngtonu – Trinity Church

– następnie wysłane do Denver – zdjęcia małych dziewczynek – następnie wysłane do Baltimore usunięte – wysłane na północ

Karolina, do kliniki seksualnej.

Archidiecezja zgłosiła władzom i Niezależnej Komisji Rewizyjnej, że „wydaje się

że ks. Wehrle miał przynajmniej kilka młodych dziewcząt siedzących na jego kolanach i była informacja

że wykonał niewłaściwe zdjęcia dzieci podczas wcześniejszego zadania”. Nie jest jasne, gdzie

pochoziły informacje. Wehrle został usunięty z archidiecezji Baltimore, kiedy lokalne oskarżenia wyszły na jaw w 1985 roku, ale został przeniesiony do Pensylwanii i kontynuował nienaruszone wydziały aż do śmierci. Wehrle służył jako ksiądz w sześciu diecezjach w Stanach Zjednoczonych. Jezuiti w 2018 roku wydali oświadczenie, że Wehrle wykorzystywał seksualnie dzieci od lat 1960 do 1982 z „wieloma zarzutami” w Denver i Waszyngtonie.

Wehrle został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję w 2002 roku i przez jezuitów w 2002 roku.

2018.

141. Prałat Thomas A. Whelan

Data urodzenia: 8 lutego 1906
Seminarium
duchowne: Nieznany
Data święceń: 13 czerwca 1941 r
Data zgonu: 21 kwietnia 1987

Znane zadania:

1941-1942	Asystent, St. Mary of the Assumption-Govans, Baltimore, MD
1942-1945	Kapelan Sił Zbrojnych USA w Teatrze Indie-Birma
1946-1957	Asystent św. Tomasza z Akwinu, Baltimore, MD
1957	Asystent, St. Bernard, Baltimore, MD
1957-1959	Asystent, St. Mary of the Assumption-Govans, Baltimore, MD
1959-1964 ¹¹⁷	Pierwszy/starszy asystent, Cathedral of Mary Our Queen, Baltimore, MD
1964-1965	Administrator/rektor, Cathedral of Mary Our Queen, Baltimore, MD
1965-1968	Pastor Katedry Maryi Naszej Królowej, Baltimore, MD
1968-1971	Pastor Katedry Maryi Naszej Królowej, Baltimore, MD
1971-1987	Emerytowany/emerytowany pastor, Cathedral of Mary Our Queen, Baltimore, MD

Podsumowanie :

Wiosną 2002 roku ofiara wysłała wiadomość e-mail do Archidiecezji, aby zgłosić, że była wykorzystywana seksualnie przez

Whelan, kiedy była małą dziewczynką. Nie otrzymawszy odpowiedzi, skontaktowała się z nimi ponownie we wrześniu

2002 i zgłosiła telefonicznie, że była wykorzystywana seksualnie przez Whelana w latach 50.

6 lat. Whelan, którego ofiara opisała jako „absolutnie szanowanego”, był wzajemny

przyjaciółka jej rodziców i ich rodziny w Roland Park. Tego szczególnego dnia zebrali się wszyscy w ich domu na imprezę towarzyską. „Wszyscy wyszli na zewnątrz, aby zagrać w badminton, z wyjątkiem prałata

Whelana i mnie. Poprosił mnie, abym została i porozmawiała z nim, co też uczyniłam. Zaczął łaskotać mnie po brzuchu...

co wydawało się OK, ponieważ członkowie mojej rodziny często łaskotali się nawzajem podczas zabawy.

Potem sięgnął do moich spodni (bielizny) i łaskotał mnie tam. śmiesznie się czułam

co się dzieje i powiedziałem mu, że wychodzę na zewnątrz”. Archidiecezja wprowadziła obowiązek

zgłosić nadużycie władzom, zgodnie z wymogami prawa.

14 października 2002 r. ██████████ zadzwonił do ofiary i powiedział jej, że nie może znaleźć e-maila, który początkowo wysłała, że Whelan nie ma innych doniesień o podobnym niewłaściwym postępowaniu i że Whelan miał problem z piciem. ██████a ofiara omawiała możliwość, że Whelan był pijany

¹¹⁷Według nekrologu w The Baltimore Sun Whelan „został wyniesiony na prałata przez papieża Jana XXIII w 1963 roku”. *Monsignor Whelan, 80, pierwszy rektor katedry North Charles, nie żyje*, BALT. ONZ, 23 kwietnia 1987 r.

w tym czasie ją znęcał.¹¹⁸ Archidiecezjalne zapisy ujawniły, że Whelan był kilkakrotnie leczony z powodu uzależnienia od alkoholu podczas wykonywania zadań w archidiecezji, a także po przejściu na emeryturę. W 1973 roku brał udział w wypadku pod wpływem alkoholu, który doprowadził do śmierci 82-letniej kobiety.

Whelan nie figuruje na żadnej liście wiarygodnych oskarżonych.

¹¹⁸8 grudnia 1940 roku Whelan podpisał zobowiązanie do powstrzymania się od alkoholu aż do ukończenia dziesiątego roku kapłaństwa.

142. Ksiądz Jan Wielebski

Data urodzenia: 23 października 1947 r
Seminarium
duchowne: Seminarium Mariackie
Data święceń: 15 lipca 1978
Data zgonu: Nie dotyczy

Znane zadania:

1978 Wyświęcony jako trynitarianin.
1974-1978 Stażysta, Najświętszego Serca, Glyndon, MD
1978-1981 Amerykański zakład karny, Marion, III
przełożony klasztoru Świętej Trójcy w Pikesville w stanie
Maryland
1981-1983 Redeemer House Shelter, Baltimore, MD
1983-1984 Tymczasowy administrator kościoła św. Bernarda, Baltimore,
MD
1984-1985 Zastępca pastora kościoła św. Dominika, Baltimore, MD
1985-1988 inkardynowany do archidiecezji Baltimore
1988 Dyrektor, prałat Clare J. O'Dwyer Retreat House
1988-1991 Pastor kościoła św. Patryka, Cumberland, MD
1991-1996 W miejscu zamieszkania, Sacred Heart, Glyndon, MD
1996-1999 Pastor Kościoła Zmartwychwstania Naszego Pana, Laurel, MD
1999-2009

Podsumowanie :

We wrześniu 2009 roku mężczyzna zgłosił swojemu doradcy, że był wykorzystywany seksualnie

Jana Wielebskiego. Został skierowany do Wielebskiego w 1987 roku na poradę w zakresie wykorzystywania seksualnego

cierpiał w wieku 14 lat i powiedział, że Wielebski zadawał drastyczne pytania dotyczące wykorzystywania.

Wielebski zaczął zabierać ofiarę na wycieczki zagraniczne mniej więcej w wieku 16 lat, że podczas niektórych z tych wypraw Wielebski pieścił jego genitalia. Kiedy ofiara miała 17 lat, Wielebski został przeniesiony do domu rekolekcyjnego w Sparks w stanie Maryland. Wielebski zorganizował dla

ofiara do pracy i pobytu w domu rekolekcyjnym w weekendy. W tym czasie Wielebski kazał mu spać z nim w łóżku i „przytulić się”. Kazał mu też rozebrać się do naga. Zrobił ofiara masuje plecy, aby pomóc mu „wyzdrowieć”, a także usuwa protezę nogi i sprawia, że ofiara masuje

nogę po zdjęciu protezy. Ofiara ostatecznie wyprowadziła się, ponieważ poczuła związek stawał się zbyt intensywny. Gdy ofiara miała około 20 lat, Wielebski pomagał w uzyskaniu go z więzienia i załatwił mu mieszkanie i pracę w St. Patrick's, gdzie przebywał Wielebski

posługę w tamtym czasie. (Potwierdzają to listy innych pracowników parafii przy ul
czas). Wielebski zaczął przychodzić nocami do mieszkania ofiary i robić zaloty.

Ofiara cierpiała na depresję i zespół stresu pourazowego w wyniku wykorzystywania seksualnego, którego doznał. Zmagał się także z uzależnieniami.

Również w 2009 roku druga ofiara zgłosiła, że była wykorzystywana seksualnie przez Wielebskiego. Do Wielebskiego na poradę skierował go brat, gdy miał 15 lat. On z kolei skierował pierwszą ofiarę do Wielebskiego. Druga ofiara spotykała się z Wielebskim mniej więcej raz w tygodniu, a poradnictwo obejmowało przytulanie i głaskanie w ubraniu. Chodził dalej, bo Wielebski zabierał go na miejsca, kłamał, żeby nie trafił do aresztu, mówił, co mówić lekarzom, żeby nie został skazany, i odrabiał za niego pracę domową. W wieku 15 lub 16 lat ofiara wybrała się z Wielebskim na wycieczkę do Wisconsin wraz z innym chłopcem. Wielebski kazał mu przynieść trawkę i razem „na haju”. Wielebski dzielił się też z obydwojma chłopcami lekami na receptę. Chociaż w Wisconsin nie wydarzyło się nic seksualnego, po drodze zatrzymali się w hotelu w Ohio, gdzie Wielebski kupił im film porno do oglądania w telewizji, kiedy leżeli razem w łóżku. Wielebski łaskotał ofiarę w brzuchu, zachęcając jednocześnie do obejrzenia filmu. To była jego ostatnia interakcja z Wielebskim, dopóki nie został zwolniony do aresztu Wielebskiego po aresztowaniu. Ofiara zamieszkała z Wielebskim w domu rekolekcyjnym i mimo posiadania własnego pokoju zawsze leżała w łóżku Wielebskiego. Wielebski pieścił jego genitalia pod pretekstem, że potrzebuje czułości ze względu na wszystko, co przeszedł w życiu. Archidiecezja złożyła obowiązkowe zawiadomienie władz o nadużyciach.

Drugi chłopiec, który był na wycieczce do Wisconsin, zaczął spotykać się z Wielebskim na poradę, gdy miał 18 lat. Wielebski stosował też „przytulanie” w ramach swojej „terapii”, która trwała od 10 do 20 minut, a czasem oboje byli nady. Osoba ta stwierdziła, że ostatni raz widział Wielebskiego w swoim mieszkaniu w Towson, gdzie Wielebski był nagi w wannie z hydromasażem. Wielebski przytulił go, gdy był nagi. Wielebski powiedział mu też, że jeśli kiedykolwiek powie komukolwiek o ich „terapii”, to będzie to po prostu „twoje słowo przeciwko mojemu”.

W 2010 roku ojciec drugiej ofiary zgłosił, że jego drugi syn był wykorzystywany seksualnie przez Wielebskiego. Syn ten opisał, jak został wysłany do Wielebskiego na terapię, gdy miał 17 lub 18 lat. Cierpiał na depresję wynikającą z zabójstwa brata, gdy był nastolatkiem. Z Wielebskim widywał się przez pięć lat. Wielebski zabierał go na weekendowe wypady i kupował mu alkohol, mimo że był nieletni. Pamiętał, jak obudził się w pokoju hotelowym w Towson z kacem. Zwykle spotykał Wielebskiego w pokojach hotelowych, ale nocował w domu rekolekcyjnym. Wielebski konsekwentnie nie pochwalał kobiet, z którymi się spotykał i ożenił, i próbował je rozdzielić. Zapytany, czy

Wielebski kiedykolwiek dotykał go w sposób seksualny, powiedział, że to zrobił, ale nie chciał o tym rozmawiać, bo to wywołałoby u niego depresję. Opisał ciężkie napady depresji, podczas których całymi dniami nie opuszczał łóżka. Wielebski czasem się wściekał, rzucał rzeczami i „traktował [go] jak chłopaka”. Pewnego razu, gdy leżał z Wielebskim w łóżku, ofiara się obudziła i Wielebski głaskał go po włosach, „pielęgnując mnie”. Stwierdził, że Wielebski „odciąłby mnie, a potem wciągnął z powrotem. Naprawdę cię upokorzył”. Nie był pewien, czy miał mniej niż 18 lat, kiedy zaczęło się wykorzystywanie.

Niepodpisana i niedatowana strona odręcznych notatek w teczce personalnej Wielebskiego zawierała następującą treść: „historia rchg [sic] dla chłopców z problemami, < -18, +18 z [nieczytelne] wakacje, mieszkanie i praca w Domu Rekolekcyjnym”. W notatce nadal wymieniano nazwisko drugiej ofiary, a następnie „uderzony SJ – sprowokowany”. W notatce wymieniono następnie inne nazwisko (nie było to żadne ze zgłoszonych ofiar) oraz zwrot „jeśli się zgłosił”. W notatce podano „kwestie graniczne” i wymieniono trzy dodatkowe nazwiska, z których po dwóch następowały słowa „w sypialni”. Następnie w notatce napisano: „Zadanie w Calvert Hall, „jak wysłanie lisa do kurnika”. Następnie wymieniono imię i nazwisko oraz dane kontaktowe drugiego chłopca, który pojechał do Wisconsin, a także słowo „zarzut” i „JW zagroził pozwem”. Były wtedy jeszcze trzy nazwiska, z których dwie miały obok siebie wzmiankę „Arizona”. Ostatnie zdanie stwierdził: „SJ w Domu Rekolekcyjnym '88-92”. Według danych IRB z 2010 roku, ██████████ powiedział, że napisał notatkę, ale nie pamięta źródła. Mimo notatek nie podjęto żadnych działań

przed 2009 r. i w 2007 r. ██████████ zaświadczył, że Wielebski cieszy się dobrą opinią i że „nigdy nie postawiono mu żadnych oskarżeń o niewłaściwe zachowanie seksualne lub niestosowność seksualną”.

15 września 2009 r. Archidiecezja wydała Dekret zabraniający Wielebskiemu pełnienia jakiegokolwiek posługi duszpasterskiej, zamieszkiwania w parafii Zmartwychwstania Pańskiego oraz wszelkich kontaktów z nieletnimi. W grudniu 2009 r. Archidiecezja skonfrontowała Wielebskiego z trzema doniesieniami o nadużyciach. Przyznał, że znał całą trójkę, podróżował z całą trójką i potwierdził inne szczegóły ich historii, ale zaprzeczył jakiegokolwiek wykorzystywaniu seksualnemu. Na zakończenie spotkania odsunięto go od ministerstwa i pozbawiono mu uprawnień do czasu zakończenia śledztwa.

można wszcząć proces o wymierzenie kary, ponieważ istnieją wystarczające dowody, aby ustalić ewentualne popełnienie przestępstwa w rozumieniu prawa kościelnego”; Dekret dalej stwierdzał: „Niniejszym kontynuuję nakładanie **nakazów** dotyczących wykonywania

duszpasterstwo ks. Jana Wielebskiego”. W dniu 30 czerwca 2010 r. Wielebski złożył pismo z dn rezygnacja.

W lipcu 2010 roku list archidiecezji Baltimore do Wielebskiego zawierał ugodę opartą na ustaleniach, że stawiane mu zarzuty były wiarygodne. Zgodnie z warunkami, Wielebski miał zrezygnować z funkcji proboszcza parafii Zmartwychwstania Pańskiego; nie mają kontaktu z ofiar, aby „nie wprowadzać w błąd parafian w parafii Zmartwychwstania Pańskiego lub innych osób dotyczące okoliczności związanych z Twoim wyjazdem;” nie popisywać się publicznie jako kapłan; odprawiaj mszę prywatnie; oraz podać Delegatowi ds. Duchowieństwa jego aktualny adres zamieszkania oraz numer telefonu. W zamian archidiecezja zgodziła się traktować Wielebskiego jako księdza emeryta z szacunkiem zapłacić i zasiłki, pokryć połowę kosztów przeprowadzki do Nevady, a nie dążyć do „laicyzacji karnej”. sprawy i jeśli sobie tego życzy, pomóż mu w złożeniu wniosku o dobrowolną laicyzację.

24 lipca 2010 r. Wielebski wysłał grupowy e-mail do wielu byłych parafian, w którym omówił status „fałszywych oskarżeń, które zostały skierowane przeciwko mnie”. Stwierdził w nim:

Powiedziano mi, że archidiecezja uznała te zarzuty za wiarygodne, pomimo faktu, że nie odbył się żaden rzetelny proces, a ja miałem do wyboru przejście na emeryturę bez moich uprawnień jako ksiądz, uzyskanie pełnej emerytury plus ubezpieczenie zdrowotne i samochodowe lub odwołanie się od ich decyzje do Rzymu.

Biorąc to wszystko pod uwagę, zdecydowałem, że nie staję się młodszy, a ponieważ było mało lub nie było żadnych szans, abym mógł dalej robić to, co kochałem bardziej niż cokolwiek innego, czyli służyć Panu jako kapłan zdecydowałem się przejść na emeryturę na warunkach określonych przez archidiecezję. Musiałem obiecać, że nie będę atakował ich decyzji ani komentował moich przemyśleń na temat sytuacji, która dla tych z Państwa, którzy znają mój polski temperament, jest to krzyż i pół.

E-mail kończył się informacją dla odbiorców, że 27 czerwca przeprowadził się do Las Vegas.

10 sierpnia 2010 r. Archidiecezja wysłała list do Przewielebnego Jose A. Pepe, Biskupa z Las Vegas, stwierdzając, że Wielebski, wcześniej inkardynowany do archidiecezji Baltimore, miał niedawno przeniósł się do diecezji Las Vegas i otrzymał zakaz pełnienia posługi w jakikolwiek sposób, ponieważ dochodzenie kanoniczne wykazało, że miał „niewłaściwe postępowanie z nieletni”. Dalej stwierdzono, że „[t]jego postępowanie nie wymagało podejścia zmierzającego do redukcji

go do stanu świeckiego”.

W styczniu 2012 roku kardynał Edwin O'Brien wysłał list do kardynała Williama Levady z

Kongregacji Nauki Wiary w Watykanie, który brzmi następująco:

Z tego długiego dochodzenia stało się bardzo jasne, że zachowanie księdza Wielebskiego w stosunku do młodych chłopców było pod wieloma względami niewłaściwe i samolubne. Wydaje się, że celuje w młodych, niespokojnych chłopców, którym brakuje jakiegokolwiek postaci ojca, aby zwrócić na siebie szczególną uwagę. Ten rodzaj uwagi może wahać się od wyciągnięcia młodego chłopca z więzienia za kaucją do nalegania, aby tylko chłopcy z problemami byli dla niego zakrystianami, podczas gdy ksiądz Wielebski był proboszczem w parafii. Wszystkie te zachowania sprawiły, że zaangażowani w to młodzi mężczyźni z czasem odczuwali dyskomfort, ponieważ rozwijające się relacje wydawały się nieodpowiednie. Jego zachowanie obejmowało samotne podróżowanie z dwiema ofiarami do miejsc poza stanem i spędzanie z nimi nocy w pokojach hotelowych. Z biegiem czasu zaczął homoseksualny związek z każdym mężczyzną, chociaż mieli wtedy ponad 18 lat. Ojciec Wielebski najwyraźniej przygotowywał tych młodych mężczyzn do tego niewłaściwego rodzaju relacji seksualnej, zaprzyjaźniając się z tymi niespokojnymi chłopcami w trudnym momencie, zniechęcając ich do utrzymywania odpowiednich relacji z kobietami w ich wieku oraz zasypując ich prezentami i wycieczkami, aby poczuli swój związek z był „wyjątkowy” w ekskluzywny sposób.

Następnie kardynał zalecił trwałe usunięcie uprawnień Wielebskiego.

7 listopada 2013 roku wielbny William Lori, arcybiskup Baltimore, otrzymał list od arcybiskupa Josepha Augustine Di Noia, sekretarza dykasterii ds. doktryny Wiary, arcybiskup tytularny miasta Oregon. W liście napisano, że „Dykasteria otrzymała w dniu 6 lutego 2012 r., teczka ks. Jana Wielebskiego, księdza archidiecezji Baltimore, który został oskarżony o naruszenie szóstego przykazania Dekalogu małoletni poniżej osiemnastego roku życia...” Szóste przykazanie Dekalogu mówiło: „będziesz nie cudzołóż”. W piśmie wyjaśniono, że po rozpatrzeniu sprawy pierwszy „skarżący” miała 16 lat, gdy doszło do nadużycia w 1988 r., a druga „skarżąca” była pomiędzy 17 i 18 lat, kiedy wykorzystywanie miało miejsce w latach 1992-1993. W liście napisano, że: w czasie nadużycia „can. 1395 Kodeksu Prawa Kanonicznego za małoletniego uważa się pod w wieku szesnastu lat”. W liście wysunięto więc wniosek, że na tej podstawie „wszelkie nadużycia, które mogły miały miejsce, nie byłyby uważane za przestępstwo kanoniczne” lub naruszenie prawa kanonicznego. Oparte na w tym piśmie stwierdzono, że Wielebski powinien pozostać pod kompetencją Lori, „w tym monitorowanie i upewnianie się, że ksiądz nie stanowi zagrożenia dla nieletnich” oraz „jeśli pojawią się nowe zarzuty przedłożony... uprzejmie prosimy o poinformowanie Kongregacji Nauki Wiary”.

Wielebski został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezję w 2012 roku.

143. Prałat Roger K. Drewniany

Data urodzenia: 4 stycznia 1899
Seminarium
duchowne: Seminarium Mariackie
Data święceń: 16 czerwca 1927
Data zgonu: 18 listopada 1976

Znane zadania:

1927-1943 Asystent pastora St. Mary, Star of the Sea, Baltimore, MD
1943 Administrator, St. Mary, Star of the Sea, Baltimore, MD
1943-1949 Pastor, Pani z Góry Karmel, Thurmont, MD
1949-1958 Pastor kościoła św. Hieronima, Baltimore, MD
1959 Podniesiony do rangi prałata
1958-1971 Pastor Kościoła Najświętszego Sakramentu, Baltimore, MD
Emerytowany, emerytowany pastor Kościoła Najświętszego
1971 Sakramentu, Baltimore,
lekarz medycyny

Streszczenie:

W 2002 roku kobieta zgłosiła, że Roger Wooden wykorzystał ją seksualnie w latach 70., kiedy była nastolatką pracującą na plebanii kościoła Najświętszego Sakramentu. Była „dziewczyną z plebanii” i odbierała telefony i drzwi w piątkowe wieczory i niedzielne popołudnia. Drewniany przeszedł na emeryturę i mieszkał na plebanii. Często z nią rozmawiał i komentował jej wygląd, ale kiedy jego komentarze stały się seksualne, starała się go unikać. Raz poprosił ją, aby przyniosła mu jedzenie do jego pokoju, a kiedy to zrobiła, zamknął drzwi i gonił ją po pokoju. Udało jej się uciec. Pewnej nocy, kiedy został przywieziony do domu pod wpływem alkoholu, zawołał ją, gdy został zabrany do swojego pokoju. Było tam dwóch seminarzystów, którzy usłyszeli i zapytali ją, jak długo trwa to zachowanie. Wooden poprosił ją, by przyniosła mu wodę. Powiedziała seminarzystom, żeby przyszli po nią, jeśli nie wróci w ciągu pięciu minut. Kiedy podniosła się, przygwoździł ją do ściany i otarł o nią swoim odsłoniętym penisem. Seminarzyści podeszli i pomogli jej wyjść z pokoju. Archidiecezja złożyła obowiązkowy raport władzom.

Baltimore Sun zamieszczone ogłoszenia osobiste z pytaniem: „Czy kiedykolwiek zostałeś ukarany przez prałata w Najświętszym Sakramencie w Baltimore, lata pięćdziesiąte i siedemdziesiąte?” Drugi zapytał: „Czy byłeś kiedykolwiek na zajęciach Najświętszego Sakramentu prowadzonych przez prałata Woodena w latach pięćdziesiątych, sześćdziesiątych lub siedemdziesiątych?” Archidiecezja próbowała, ale nie mogła znaleźć osoby, która umieściła ogłoszenia. Ofiara odpowiedziała na ogłoszenie, ale nie otrzymała żadnej odpowiedzi.

Drewniany nie jest wymieniony jako wiarygodnie oskarżony.

144. Ojciec Howard F. Yeakle

Data urodzenia: 25 czerwca 1926
Seminarium
duchowne: Seminarium Mariackie
Data święceń: 1951
Data zgonu: 15 lutego 1988

Znane zadania:

1951-53 Kościół św. Augustyna, Elkridge, MD
1953-55 Kościół św. Patryka, Baltimore, MD
Kościół Wszystkich Świętych, Baltimore,
1955-57 MD
1957-61 Kościół św. Mildred, Gray Manor, MD
Kościół św. Adriana, Inverness, MD
1961-69 Kościół św. Brygidy, Baltimore, MD
1970-71 Kościół św. Augustyna, Williamsport, MD
Kościół św. Michała, Clear Springs, MD
1971 *Zwolnienie lekarskie*
22 listopada 1972 *zlaicyzowany*

Podsumowanie :

W 1997 roku kobieta zadzwoniła, by zgłosić wykorzystywanie seksualne przez Yeakle w imieniu swoich trzech braci.

Używała swojego panieńskiego nazwiska. Rozmawiała z nim [REDAKTOWANO] i powiedziała mu, że nadużycie miało miejsce, gdy Yeakle był w St. Brigid, jego przydział w latach 1961-1969. Nie ma doniesień o jakichkolwiek działaniach

podjęte w tym czasie przez Archidiecezję lub powiadomienie organów ścigania i służb ds. dzieci.

W 2002 roku zadzwoniła ponownie, tym razem identyfikując się tylko swoim imieniem i nie zrobiła tego

zidentyfikować jej braci po imieniu. Powiedziała, że Yeakle stał się postacią ojca dla rodziny po ich ojciec został zabity. Powiedziała, że o wykorzystywaniu seksualnym dowiedziała się dopiero pięć lat wcześniej

braci, kiedy to po raz pierwszy złożyła raport do Archidiecezji. Po jej drugim wezwaniu

Urzędnik B [REDAKTOWANO] skontaktował się z księdzem, który wychował się jako parafianin u św. Brygidy (przed

kiedy służył tam Yeakle), a który sam nie służył jako ksiądz w parafii, i zapytał

czy słyszał plotki o niewłaściwym zachowaniu Yeakle w stosunku do dzieci. Ksiądz

„odpowiedź negatywna”. Nie ma wzmianki o dalszym śledztwie. Archidiecezja dokonała

odpowiednie powiadomienia skierowane do władz w 2003 r., odnosząc się jedynie do zaproszenia z 2002 r.

Również w 2002 r. ofiara skontaktowała się z Archidiecezją w celu uzyskania informacji o tym, czy

ktoś zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez Yeakle. Ofiara uczęszczała do kościoła św. Brygidy

i szkoły w latach 60., kiedy księdzem był Yeakle. Yeakle stał się postacią ojca do ofiara, ponieważ ojciec ofiary był odległy. Od 1960 do 1961 ofiara nocowała na plebanii,

czasami z innymi chłopcami, a czasami sam. Ojciec Yeakle zabierał ofiarę na wakacje, noclegi i wycieczkę na Florydę. Ofiara pamiętała, że przy takich okazjach częstowano ją alkoholem i pito. Ojciec Yeakle był mentorem ofiary, kiedy ofiara uczęszczała do seminarium św. Pawła w latach 1962-1963. Ofiara przeniosła się do innej szkoły i miała mniejszy kontakt z księdzem Yeakle. Ofiara pamiętała, że młodsze rodzeństwo było zdenerwowane po tym, jak ofiara została przeniesiona do Calvert Hall, ponieważ inna osoba stała się ulubienicą ojca Yeakle. W 2002 roku ofiara zaczęła mieć niepokojące sny o księdzu Yeakle i poprosiła o poradę. Ofiara uważa, że te sny mogą być stłumionymi wspomnieniami wykorzystywania seksualnego. Jeden taki sen miał ofiarę w łóżku, a ofiara miała na sobie tylko mokre szorty i rozpoznała łazienkę ojca Yeakle. Ofiara nie widziała ojca Yeakle od lat 70., zanim wyjechała do Wietnamu. Archidiecezja sporządziła stosowne raporty w 2003 roku, wraz z raportem o znęcaniu się nad trzema braćmi.

W 2018 roku archidiecezja otrzymała list od ofiary, która zgłosiła, że ojciec Yeakle raz dotknął swojego penisa w szatni na basenie. Ofiara powiedziała, że Yeakle był pastorem w St. Augustine w Williamsport i St. Michael's w Clear Springs, gdzie stacjonował w latach 1970 i 1971. Archidiecezja skontaktowała się z ofiarą, ale ofiara nie chciała się spotykać ani rozmawiać dalej o zarzut. Archidiecezja dokonała obowiązkowych notyfikacji w 2018 roku.

Nie było postępowania karnego (biorąc pod uwagę, że Yeakle zmarł w 1988 r.) ani roszczeń cywilnych

wniesiony.

Yeakle został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję Baltimore w 2019 roku.

145. Siostra Franciszka Marie Yocum

Data urodzenia: 9 marca 1909
Seminarium
duchowne: Nie dotyczy
Data święceń: Nie dotyczy
Data zgonu: 25 marca 1994

Znane zadania:

1950 Katolickie Liceum, Baltimore, MD

Streszczenie:

W lutym 2012 roku 75-letnia kobieta zgłosiła, że Yocum, zakonnica ze Zgromadzenia Sióstr św. Franciszka z Filadelfii, wykorzystała ją seksualnie w 1954 roku, gdy miała 16 lub 17 lat. Ofiara była uczennicą katolickiego liceum i w tym czasie pobierała prywatne lekcje śpiewu w Yocum. Wykorzystywanie seksualne miało miejsce w ciągu roku, kiedy ofiara chodziła na lekcje muzyki. Nadużycia obejmowały całowanie i pieszczenie piersi i genitaliów ofiary. Yocum był śpiewakiem operowym i prowadził w szkole chór i chór a cappella. Yocum traktował ofiarę jak „zwierzaka” i nazywał ją „chippy”, co odnosiło się do ofiary będącej „odpryskiem starego bloku” ze względu na jej talent. Yocum był również zazdrosny o przyjaciół i chłopaków ofiary. Archidiecezja złożyła obowiązkowe zawiadomienie władz o nadużyciu.

Auditorium Catholic High School of Baltimore nosi obecnie imię Yocum.

Yocum nie figuruje na żadnej wiarygodnej liście oskarżonych.

146. Prałat Henryk Franciszek Zerhusen

Data urodzenia: 10 stycznia 1925
Seminarium
duchowne: Seminarium Mariackie
Data święceń: 30 maja 1953 r
Data zgonu: 9 sierpnia 2003

Znane zadania:

Lato 1953	Tymczasowy asystent pastora kościoła św. Marcina, Baltimore, MD
1953-1964	Zastępca pastora kościoła św. Klemensa, Rosedale, MD
1964-1968	Pastor stowarzyszony Matki Bożej Królowej Pokoju, Middle River, MD Pastor stowarzyszony, „wspólna służba”, kościół św. Ambrożego, Baltimore, MD
1968-1987	Pastor kościoła św. Antoniego, Gardenville, MD
1987-1995	Podniesiony do rangi prałata
1990	Starszy kapłan kościoła św. Marka, Catonsville, MD
1995-2000	Emerytowany ksiądz rezydent – St. Mark, Catonsville
2000	

Streszczenie:

W 2013 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez Henry'ego Zerhusena w St. Ambrose w

1982 lub 1983, kiedy miał 8 lub 9 lat. Babcia ofiary była pracownicą tzw kościoła przez 40 lat i zabierała ofiarę ze sobą do pracy. Wysłała go na rozmowę z proboszczem przy wielu okazjach. Zerhusen zaprowadził ofiarę do swojego pokoju, ściągnął jej spodnie i dotknął jego penisa. Zerhusen uzasadnił dotknięcie, mówiąc, że wystawia go na egzamin. Zdarzyło się to pięć do dziesięciu razy i w jednym z tych przypadków Zerhusen kazał ofierze dotknąć jego penis.

Nadużycia miały bezpośredni wpływ na ofiarę i kiedy był leczony z powodu depresji miał 10 i 11 lat. Powiedział, że żył z traumą tego doświadczenia przez trzydzieści lat a jego chęć zgłoszenia nadużycia została wywołana, gdy jego matka niedawno znalazła jego chrzest zaświadczenie od św. Ambrożego. Oprócz ofiary archidiecezja rozmawiała z prałatem Artem Valenzano i **Urzędnik B**. Opisali Zerhusen jako „święty” i mało prawdopodobne, aby nim był

sprawca przemocy. Valenzano i Zerhusen służyli razem w St. Ambrose. W tym czasie mieszkał ksiądz

który aktywnie znęcał się nad dziewczyną. Podczas gdy Zerhusen był proboszczem w St. Anthony, zarówno Charles

Rouse i Thomas Bauernfeind, sprawcy znęcania się nad dziećmi, o których mowa w niniejszym Raporcie, zostali skierowani do pracy

pod nim. Archidiecezja zawarła z ofiarą ugodę na kwotę 32 500 dolarów. Archidiecezja złożył wymagane doniesienie do władz.

Zerhusen nie jest wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez archidiecezję.

147. #147

Data urodzenia: [REDACTED]
Seminarium duchowne: Nie dotyczy
Data święceń: Nie dotyczy
Data zgonu: Nie dotyczy

Znane zadania :

1968-1987 [REDACTED]

Podsumowanie :

W lutym 2020 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez [REDACTED] #147 Kiedy [REDACTED] #147 był zatrudniony w archidiecezji oo [REDACTED] #147. Ofiara uczestniczyła [REDACTED] #147 Szkoła Katolicka i [REDACTED] #147. Od 4 klasy, [REDACTED] #147 zaczął „pielęgnować” ofiarę dostarczając mu drogie prezenty, w tym zegarek i aparat. [REDACTED] #147 później starannie dobrane zabierał go też na wycieczki, ofiara do specjalnych ról, gdy ofiara była w 8 klasie. [REDACTED] #147 m.in trasa koncertowa po pięciu krajach w 1975 roku [REDACTED] #147 i ofiara dzielił pokój hotelowy na wycieczkę i [REDACTED] #147 chodził nago po kąpieli. [REDACTED] #147 próbował oddzielić ofiarę od innych osób. Początkowo, [REDACTED] #147 dotykał ofiary pieszczotami plecami, aby obudzić go na próby chóru lub obejmując go ramieniem, kiedy to robili napędowy. W pewnym momencie, [REDACTED] #147 Dał ofierze czasopisma pornograficzne i rozmawiał z nim o seks i masturbacja. [REDACTED] #147 liceum [REDACTED] #147 zabierał ofiarę na wakacje, w tym do Ocean City. Ofiara przyniosła swoje dwa młodszych braci przez jeden z dwóch tygodni, aby go „osłonić”. [REDACTED] #147. W tygodniu, kiedy [REDACTED] #147 był tam bez swoich braci, on i [REDACTED] #147 wspólne łóżko. [REDACTED] #147 chciał, żeby się razem, czego ofiara początkowo unikała, ale ostatecznie to zrobiła. W 1977 roku o godz [REDACTED] #147, [REDACTED] #147 powiedział ofierze, że „go kocha”, wziął ofiarę za rękę i położył ją na zewnątrz [REDACTED] #147 miał erekcję i powiedział mu: „Tak bardzo cię Kocham?”. [REDACTED] #147 The [REDACTED] #147 spodnie blisko zamka. [REDACTED] #147 następnie ofiara wyczoła

się

#147

W 1987 roku, kiedy był w seminarium, ofiara dowiedziała się o doniesieniach przeciw
#147 przez rodziców o #147, z #147 udziałem #147 kupowanie „prezentów dla dzieci”.
#147 godz #147 Pastor znęcał się nad nim.
#147 podszedł do ofiary w sprawie doniesień, a ofiara powiedziała to pastorowi #147

Archidiecezja [REDACTED] i zaprzeczył, by popełnił [REDACTED] została rozwiązana skonfrontowana [REDACTED] #147 jakiegokolwiek przestępstwo. [REDACTED] #147 od r [REDACTED] #147 zrobiłb zatrudnienie w Archidiecezji w 1987 roku. Archidiecezja powiedziała to ofierze [REDACTED] #147 ym nigdy więcej nie zostanie wpuszczony na teren Kościoła.

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED] #147 nie został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezję; dotychczas Archidiecezja [REDACTED] #147 umieścił jedynie duchownych na liście wiarygodnie oskarżonych.

148. #148 [redacted]
[redacted]

Data urodzenia: Nieznany
Seminarium
duchowne: Nieznany
Data święceń: Nieznany
Data zgonu: Nieznany

Znane zadania:

1964-1976 Asystent proboszcza, [redacted]
1976 [redacted]

Streszczenie:

[redacted], na zebraniu publicznym,
W [redacted] które odbyło się o godz [redacted]
[redacted] Archidiecezja poinformowała opinię publiczną o [redacted]
[redacted] postawionych zarzutach [redacted]
[redacted], kolejny sprawca przemocy omówiony w tym Raporcie. Po spotkaniu
[redacted] Archidiecezja
odbierali telefony spekulujące, że niektórzy
oskarżyciele o [redacted] mylili się i faktycznie mogli
był
maltretowany [redacted]
przez #148 [redacted] który był uważany za „odrażającego” przez młode parafianki. Jeden
– na
kobieta powiedziała, że w okresie od 5 do 8 klasy (między 1973-1977), #148 [redacted] więcej
nie raz – przywarł do jej piersi i pośladków. Kobieta też pamiętała
#148 [redacted] zachowuje się w ten sposób w stosunku do rówieśników, w szczególności członka
rodziny. Opisała go jako
„dotykacz”. Archidiecezja sporządziła wymagany raport.

W rozmowie Kancelarii Prokuratora Generalnego z ofiarą [redacted] jest, ofiara
stwier
dził #148 [redacted] łąpała uczniów za „tyłki” i skonfrontowała się z nim w 1975 lub 1976 roku.
zawieszony i wysłany [redacted].
[redacted] był również przesłuchiwany przez Biuro Prokuratora
Generalnego.
Drużga ofiara tzw [redacted]
Poszkodowany twierdzi, że krążyły plotki [redacted] i że studentom kazano zostać
z dala od niego i nie być z nim sam na sam.

Według archidiecezji i [redacted] #148 [redacted] W
1976 i oprócz „brak informacji o przyczynie jego powrotu”, #148 [redacted] S
„Miejsce pobytu jest nieznane archidiecezji Baltimore”.

#148 [redacted] nie jest wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez

██████████ Archidiecezję.

149. #149 [redacted]
[redacted]

Data urodzenia: [redacted]
Seminarium
duchowne: Nie dotyczy
Data święceń: Nie dotyczy
Data zgonu: Nieznany

Znane zadania:

1943-1945 Nauczyciel, [redacted]
czerwiec 1945 r. Lewa kolejność

Streszczenie:

W lipcu 2004 roku kobieta zgłosiła, że była wykorzystywana seksualnie przez [redacted] #149 [redacted] kiedy miała sześć lat [redacted] lat [redacted] był jej nauczycielem w [redacted] #149 [redacted] . W pierwszym dniu r [redacted] lat w 1944 r. [redacted] #149 [redacted] pierwszej klasie [redacted] #149 [redacted] w szkole była przerażona i nie przestawała płakać. [redacted] #149 [redacted] umieścić ją w szafie pod schodami i zamknął drzwi. Zostawiła ją tam do południa. [redacted] #149 [redacted] również uderzyć ofiarę i innych uczniów ich gołe pośladki w klasie za złe zachowanie, a jeśli uczeń czegoś dotknął, tak było nie wolno dotykać, [redacted] #149 [redacted] kazał im uderzać się linijką w rękę, aż ich ręka poczerwieniała. Ona kazał im też jeść mydło, jeśli rozmawiali w [redacted] #149 [redacted] przydzielał pracę klasie, a potem klasie. [redacted] #149 [redacted] dzwonił ofiarę do szatni na tyłach klasy. Zgwałciła ustnie ofiarę w [redacted] #149 [redacted] powiedział jej, szatnia. Gwałciła ją kilka razy w tygodniu przez cały rok szkolny. [redacted] #149 [redacted] że tak karę nałożoną przez dyrektora za złe zachowanie. Kiedy wróciła do drugiej klasy, [redacted] #149 [redacted] zniknął. [redacted] #149 [redacted]

[redacted] Według [redacted] #149 [redacted] opuścił Zakon w 1945 r.

Archidiecezja złożyła obowiązkowe zawiadomienie władz o nadużyciach.

150. #150

Data urodzenia: [REDACTED]
Seminarium duchowne [REDACTED]
Wyświęcony: nie
dotyczy
Data śmierci: nie
dotyczy

Podsumowanie :

W 2009 roku zgłosił to [REDACTED] #150, diakon i miejscowy nauczyciel męczyzna [REDACTED] #150, gimnazjalny, próbował wykorzystać go seksualnie w 1976 roku, gdy miał 15 lat. Spotkał [REDACTED] #150 kiedy był w 10 klasie o godz [REDACTED] #150 kiedy on i jego brat zgłosili się na ochotnika do koszenia trawy Kościół. [REDACTED] #150 zaprosił go na biwak do Sharpsburga i zaopatrzył w alkohol. The ofiara była pijana i [REDACTED] #150 próbował zdjąć chłopcu spodnie ciągnąc go za pasek klamra. [REDACTED] #150 powiedział: „Pozwól, że ci pomogę”. [REDACTED] #150 zszedł z niego i wyszedł z Ofiara pchnęła [REDACTED] #150 namiotu. On nie miał już z nim kontaktu. W 2009 roku archidiecezja przeprowadziła z nim wywiad w związku ze śledztwem w sprawie Toma Bevana, a ofiara opowiedziała, co się stało. Nie ma żadnej wzmianki, że zostało to zgłoszone władzom. Poszkodowany został przesłuchany przez Prokuraturę Generalną i potwierdził informacje podane przez niego w 2009 roku.

151. #151 [redacted]
[redacted]

Data urodzenia: [redacted]
Seminarium
duchowne: [redacted]
Data święceń: [redacted]
Data zgonu: Nie dotyczy

Znane zadania:

1982-1986 [redacted] NJ
1986-1992 [redacted], Nowy Jork, GA
1993-1997 [redacted], Nowy Jork
1997-2000 [redacted]
2000 Łukasza
2001 |

Streszczenie:

W 2000, [redacted] #151 [redacted] został wysłany z [redacted] W Georgii do St. Luke Institute w Maryland przez swoich przełożonych na leczenie po tym, jak trzykrotnie znaleziono go w posiadaniu ściągniętej pornografii dziecięcej. (

[redacted] powiedział, że pornografia dziecięca została „odrzucona” i [redacted] został później wiarygodnie oskarżony

własnych aktów wykorzystywania seksualnego). Oprócz posiadania pornografii, #151 [redacted] wziął tysiące zdjęć młodych dziewcząt, które wywieszał w swoim pokoju. (Zdjęcia, które zrobił, zostały uznane przez jego przełożonych za nieerotyczne). Miał „niezwykły pociąg do dziewcząt ze szkoły podstawowej”

i „stał się tajemniczy w kwestii swoich wizyt w szkole”. Również, [redacted] #151 [redacted] powiedziała młoda dziewczyna

skarżył się, że pocałował ją w czoło. [redacted] #151 [redacted] przyznał się do oglądania dziecka

pornografii i oglądanie pornografii nawet przez sześć godzin dziennie. Przyznał również, że pociągają go dziewczęta w wieku 11 lat. Powiedział, że przytulał i całował dzieci w czoła, ale zaprzeczał jakimkolwiek kontaktom seksualnym. St. Luke Institute zdiagnozował u niego „parafilię nieokreśloną inaczej”, ponieważ pociągały go przede wszystkim nastolatki. Później, po skierowaniu na drugą ocenę, tym razem do Centrum Konsultacyjnego w Saint Louis w 2003

roku, zdiagnozowano u niego „pedofilię, niewyłączny typ z wywiadem w remisji”, „możliwe skłonności pedofilskie”, ale nie spełniał kryteriów „zaburzenie parafiliczne”.

#151 [redacted] został odsunięty od czynnej posługi, ale po zwolnieniu z kapłaństwa św. Łukasza w 2001 r.

został
przydzielony do [redacted]

Nic z tego nie zostało zgłoszone
władzom.

Ocena z 2005 r. #151 prowadził psychiatra o godz. #151 prośba.
Tak mówiła ocena #151 przyznał się do masturbacji do pornografii dziecięcej i do pobieranie „najwyżej kilkudziesięciu” zdjęć na wspólny komputer, w tym zdjęć dziewcząt i chłopców. Chociaż obrazy nie były dla niego dostępne, psychiatra podsumował na podstawie #151 ich opis, który został pobrany obrazy były „erotyką dziecięcą”, nie pornografia, i że tysiące zdjęć, które #151 młodych dziewcząt „nie było wskaźnik... jakichkolwiek... zaburzeń seksualnych”. Dziewczyna, która #151 powiedział, że narzekał na bycie pocałowany przez niego w czoło „nie był zdenerwowany do tego stopnia, że złożył formalną skargę na pacjenta”. Dlatego „nie było wystarczających dowodów, aby uzasadnić diagnozę pedofilii”. Ocena psychiatry wykazała, że „na podstawie udostępnionych dowodów” nie było wskazanie, że #151 prawdopodobnie „zachowywał się [] w sposób niewłaściwy pod względem seksualnym wobec dziecka”.

Niemniej jednak psychiatra zalecił, że „najbardziej konserwatywnym podejściem byłoby przywrócić pacjenta do służby, w której uczestniczą tylko dorośli”. #151 zapewnił psychiatrę ewaluację do archidiecezji Baltimore w 2006 r., najwyraźniej w nadziei na przyznanie mu uprawnień kapłańskich w archidiecezji, ale nic nie wskazuje na to, by archidiecezja przyznała mu uprawnienia.

#151 wykorzystyw anie chwil seksualne a i władze kościelne zostały pozwane cywilnie za dziecko seksualne a #151 był W . Pozew rzekomo wykorzystwał seksualnie swoją #151 To #151 ofiarę m.in #151 , gdy ofiara miała sześć lat. #151 rzekomo poprosił ofiarę, aby opuściła salę, w której odbywała się pierwsza komunija i weszła do sali #151 sanktuarium do spowiedzi, a następnie w sanktuarium ofiara sięgnęła pod spód #151 'S szatę i dotknąć jego genitaliów. Tydzień #151 rzekomo ponownie poprosił ofiarę o później, #151 opuszczenie lokalu jego pierwsza klasa komunijna; tym razem, #151 kazał ofierze uprawiać z nim seks oralny ofiara nie dostałaby się do nieba. Pozew został oddalony jako przedawniony #151 przez #151 statut z spocząć w #151

#151 nie został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezję.

152. #152 [redacted]

Data urodzenia: [redacted]
Seminarium duchowne: [redacted]
Data święceń: [redacted]
Data śmierci: nie dotyczy

Znane zadania :

1965-1967 proboszcz [redacted]
1967-1969 pomocniczy, [redacted], NJ
1969-1970 proboszcz [redacted]
1970-1972 pomocniczy, [redacted], NJ
1972-1974 Dyrektor [redacted]
1974-1976 , [redacted], NJ
1976-1977 Dyrektor [redacted]
1977-1982 , [redacted], NJ
1982-1986 profesor nadzwyczajny, [redacted], MD
1986-1993 proboszcz pomocniczy, [redacted], MD
1993-1996 Tymczasowy Administrator, [redacted], MD
1996-1999 Administrator, [redacted], MD
1999-2003 Pastor, [redacted], MD
2003-2005 Pastor, [redacted], MD
2005-2022 Kapelan, [redacted], MD
styczeń 2022 r [redacted]
Pastor, [redacted] MD
Kapelan, [redacted] MD
Administrator, [redacted], MD
Pastor, [redacted] MD
[redacted], MD
[redacted], MD
Zawieszono dochodzenie w toku

Podsumowanie :

W 2014 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie [redacted] przez #152 [redacted] w 1980. Ofiara określiła się jako [redacted], „przybranym synem” i mieszkał w [redacted] z nim probostwo. [redacted] dał mu alkohol i „lubił robić [ofiarze] masowanie pleców”. [redacted] podniecony [redacted] składał „zaloty seksualne”, których on odmówił. Powiedział, że nie był seksualnie. [redacted] „molestowany” przez [redacted] ale podejrzewał, że inni chłopcy byli. Powiedział, że ostrzegał go młody człowiek [redacted]

ale nie podał imienia młodzieńca. Poszkodowany powiedział, że się [REDACTED] w 1986 i skonfrontował

#152 [REDACTED] był „zarozumiąły”. Archidiecezja przeprowadziła wywiad z asystentem administracyjnym [REDACTED]

[REDACTED] w tym czasie i tak [REDACTED] #152 [REDACTED] mieszkali z nim chłopcy. Opisała jednego chłopca, [REDACTED] który [REDACTED] powiedziała

za zgodą rodziców mieszkał z #152 [REDACTED] po rozwodzie rodziców i wyjeździe ze stanu.

Przypomniała sobie ofiarę i powiedziała, że był to „niepokojny nastolatek związany z narkotykami”. Ona miała

nie widziałem go [REDACTED] lub był świadkiem czegoś niewłaściwego [REDACTED] i dzieci. Ona z [REDACTED] #152 pomiędzy [REDACTED] #152

powiedzieć [REDACTED] #152 był jej przyjacielem i [REDACTED] #152 rodziny.

Archidiecezja przeprowadziła [REDACTED] #152 wywiad [REDACTED] #152 . Powiedział, że parafianin poprosił go, aby poszedł z nim do sądu 12-letniego chłopca, ponieważ jego rodzice nie byli w stanie się nim opiekować. [REDACTED] #152 pozwolił Sędzią zapytał [REDACTED] #152 olic

chłopiec mieszka z nim, a on żył przez 10 lat. [REDACTED] #152 powiedział, że w jego domu mieszka dwóch nastolatków

na kilka miesięcy. Początkowo twierdził, że nie pamięta ich imion.

W 2021 roku ofiara zgłosiła, że była wykorzystywana [REDACTED] #152 N [REDACTED] #152 a [REDACTED] #152 w 1976 lub

1978, kiedy miał 12 lub 13 lat. [REDACTED] #152 zapytał go i jego młodszego brata, czy chcą

dołączyć do skautów, co zrobili. [REDACTED] #156 , inny sprawca opisany w tego raportu, był dowódcą oddziału.

Pewnego dnia, [REDACTED] #156 poprosił ofiarę, aby poszła do kościoła i

[REDACTED] #152 . [REDACTED] #152 poprosił go o pomoc w zbieraniu śmieci. Następnie poprosił go, aby poszedł i pomogła [REDACTED] #152 wziął duży wazon

i przynieść mu to, co uczyniła ofiara. W wazonie były pieniądze. [REDACTED] #152 był na kolanach i

chwycił jądra ofiary przez ubranie, gdy ten trzymał wazon. Ofiara

natychmiast pobiegł do [REDACTED] #156 często dotykał chłopców po tyłku, pomagał im strzelać do bilarda, domu. [REDACTED] #156 dawał

ich „niedźwiedzie uściski” i podnosiły dzieci z nóg. Tego lata ofiara poszła do skautów

wycieczkę do Broad Creek i [REDACTED] #156 wykorzystał seksualnie co najmniej jednego z [REDACTED] #156 tamtejszych chłopców.

Archidiecezja przekazała władzom wymagane raporty w 2014 i 2021 roku.

[REDACTED] #152 był przesłuchiwany przez Prokuraturę Generalną w styczniu 2022 r. Powiedział [REDACTED] #152 dowiedział się o Williamsie Simmsie, innym oprawcy [REDACTED] #152 opisany w że kiedy poszedł do [REDACTED] #152

ten raport. Dowiedział się o wykorzystywaniu Simmsa i rozmawiał o tym z Centrum Katolickim [REDACTED] #152

mówi, że archidiecezja zawarła umowę z prokuratorem stanowym, że Simms zostanie usunięty i

został skierowany do pracy w „Trybunale Małżeńskim” w Centrum [REDACTED] #152 sprzeciwił się [REDACTED] #152 drodze

Simms został [REDACTED] #152 obsługiwany. [REDACTED] #152

NA [REDACTED] #152 Archidiecezja publicznie to ogłosiła [REDACTED] #152

w oczekiwaniu na wyniki śledztwa w sprawie [REDACTED] #152 nadużyć. [REDACTED] #152

nie został wy

był zawieszony

153. #153
[REDACTED]

Data urodzenia: [REDACTED]
Seminarium duchowne [REDACTED]
Data święceń: [REDACTED]
Data śmierci: nie
dotyczy

Znane zadania :

1975-1976 [REDACTED],
1977-1980 MD [REDACTED], MD
1980 *Opuścił marianistów i został zwolniony ze ślubów wieczystych*

Podsumowani

e.:

W lipcu 2003 roku zgłosiła to [REDACTED] wykorzystał seksualnie swojego
kobieta [REDACTED] #153 brata, kiedy

miał od 10 do 12 lat. Jej brat opisał znęcanie się, kiedy był
kontakt z Archidiecezją. [REDACTED] #153 był przyjacielem rodziny przez ich ojca, nauczyciela w

[REDACTED] .
Rodzice ofiary zachęcali go do związku [REDACTED] #153 bo oglądali [REDACTED] #153 jak
pozytywny wzór do naśladowania i miał nadzieję, że pomoże ofierze znaleźć powołanie. Ofiara
była jedną z

liczne rodzeństwo [REDACTED] zabierał go na mecze piłki nożnej i kupował mu rzeczy, na które
i [REDACTED] #153 mogli pozwolić jego rodzice

nie stać. [REDACTED] #153 pozwolono zabierać ofiarę i jej brata na nocne wycieczki. Nadużycie
miało miejsce, gdy ofiara spała z [REDACTED] #153 w łóżku. [REDACTED] #153 pieścił ofiarę
genitalia. Ofiara czuła się odpowiedzialna za to, co się stało, a „poczucie winy zżerało go
żywcem przez dziesięć lat”. Wpłynęło to na jego zachowanie jako nastolatka i młodego
mężczyzny.

Poszkodowany nie planował zgłaszać tego, co się stało, ale jego siostra zdecydowała się
to zgłosić

Po [REDACTED] #153 skontaktował się z nią w 2002 roku za pośrednictwem mediów
społecznościowych, próbując dotrzeć do jej brata. Ona

czuł, że zrobił to z powodu dużej liczby zarzutów o napaść na tle seksualnym, które wyszły na
jaw w tamtym czasie i martwił się odpowiedzialnością za własne nadużycia.

Archidiecezja sporządziła wymagany raport. Siostra ofiary powiedziała, że została
poinformowana przez biuro prokuratora stanowego miasta Baltimore, że nic nie zrobią ze
względu na wiek

#153 archidiecezja

archidiecezji filadelfijskiej o nadużycia, pisząc, że „zarzut wydaje się wiarygodny”.

Jednakże, #153 nie został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezję.

154. #154 [REDACTED]

Data urodzenia: [REDACTED]
Seminarium duchowne: [REDACTED]
Data święceń: [REDACTED]
Data zgonu: Nie dotyczy

Znane zadania:

1968-1973	proboszcz pomocniczy, proboszcz	[REDACTED]	[REDACTED], MD, lekarz medycyny
1973-1974	proboszcz pomocniczy, proboszcz	[REDACTED]	[REDACTED], lekarz medycyny
1974-1976	proboszcz pomocniczy,	[REDACTED]	
1976	Urlop		
1977	Prośba o laicyzację		
1978	zlaicyzowany		

Podsumowanie :

We wrześniu 2002 roku kobieta zgłosiła, że w połowie lat 70., kiedy miała 15 lub 16 lat stary, była wykorzystywana seksualnie przez [REDACTED] #154. W swoim liście i późniejszym spotkaniu z Archidiecezji, kobieta zgłosiła nadużycie [REDACTED] #154, Roger Wooden (sprawca przemocy opisany przez [REDACTED] #154 również w niniejszego Raportu) oraz nauczyciela-laika. Archidiecezja złożyła wymagane raporty do odpowiednich władz w 2002 roku.

Poszkodowana powiedziała, że była uczennicą kl [REDACTED] ale było uczęszczac [REDACTED] zaczął uczestniczyć w ać [REDACTED] Liceum, kiedy się poznała [REDACTED] #154 [REDACTED] #154 modlitwie grupy, do której należała ofiara. Zaproponował, że po spotkaniach odwiezie ją do domu i porozmawiają, zanim wejdzie do środka. Trwało to przez kilka tygodni. Powiedział jej, że słyszał od [REDACTED] że ofiara była wykorzystywana seksualnie przez [REDACTED] nauczyciela [REDACTED] byli student kl [REDACTED] jest [REDACTED] do [REDACTED] gdzie poznał kobietę Tam. Powiedział, że „został przeniesiony z [REDACTED] do [REDACTED] w którym się zakochał”. Powiedział, że ofiara może „pomóc mu przezwyciężyć tę kobietę, a on pomoże [jej] przezwyciężyć znęcającego się nauczyciela”. Uczyni ją lepszą, pokazując jej, „jak prawdziwa może być miłość między mężczyzną a kobietą”. Zaczął ją całować i pieścić w swoim samochodzie. Znęcanie się trwało w tym samym duchu przez jakiś czas, kiedy była w jego samochodzie. Przedstawił się jej ojcu i został gościem w ich domu rodzinnym, chociaż jej ojciec nabrał podejrzeń

#154

aw samochodzie położył rękę na jej nodze i wszedł pod jej spódnicę. Przyjaciel był „przerażony”
i nalegał, aby ofiara powiedziała proboszczowi. Ofiara opowiedziała proboszczowi [REDACTED] zrobi
co #154 ć

ją i nigdy nie widziała #154 Ponownie. Słyszała, że ostatecznie porzucił kapłaństwo. Nie ma odnotować, że kontaktowano się z nią w sprawie jej zgłoszenia do proboszcza w latach 70. lub jakiegokolwiek innego

działania ówczesnej archidiecezji.

W 1974 proboszcz #154 napisał do biskupa Francisca Murphy'ego i przy #154 powiedział To #154 chciał zostać przeniesiony. W liście pastor powiedział: „[a]s wiesz #154 ma problemy” i że nie miał nic przeciwko przeniesieniu. #154 został przeniesiony z #154 W 1974.

W listopadzie 1976 r. #154 poprosił o urlop kapłański. On dalej poprosił o laicyzację w 1977 r. z powodu niezdolności do życia w celibacie. W swoim liście do Watykanu towarzyszącym oficjalnej petycji napisał: „Nie wydaje mi się, żebym mógł dłużej pozostawać w celibacie bez wyrządzania sobie krzywdy i poważnego zgorszenia ludu Bożego”.

Biskup Murphy napisał list

poparcie dla arcybiskupa Borders w listopadzie 1977 roku i #154 ministerstwo #154 powiedział #154 o godz #154 "był charakteryzuje się głębokim osobistym #154 renderowane jako „raczej selektywny nieszczęściem”. #154 typ

praca; to znaczy usługiwanie w sposób, który mu odpowiadał. To, jak sędzę, było oznaką #154 [s] niedojrzałości w jego służbie”. Następnie powiedział, że co najmniej czterech #154 księży, którzy #154 [s] zdolność mieszkalem z #154 „wyraził niezadowolenie lub niezadowolenie z [#154 do duchownym w wyważony i skuteczny sposób oraz kierować się właściwym osądem w wykonywaniu swoich obowiązków”. Podjęto próbę znalezienia mu nowego zadania, ale oparł się temu posunięciu i stał się kimś więcej

trudno żyć i pracować. Murphy tak powiedział #154 zawarł już związek małżeński.

W innym dokumencie popierającym laicyzację Murphy napisał, że „w ostatnich latach [#154 's] pierwsze zadanie... Uznałem, że jest dość niedojrzały i podniósł kilka poważnych pytania o jego zdolność do życia w celibacie”.

Archidiecezja nie została wymieniona

#154 jako wiarygodnie oskarżony.

155. #155 [redacted]

Data urodzenia: [redacted]
Seminarium duchowne: [redacted]
Data święceń: [redacted]
Data zgonu: Nie dotyczy

Znane zadania:

1966-1967	Diakon, [redacted], MD
1967-1969	proboszcz pomocniczy, [redacted], MD
1969-1972	proboszcz pomocniczy, [redacted], MD
1972-1979	Administrator, [redacted], MD
1971-1993	lider duszpasterski, [redacted], MD
1979-1989	Koordynator duszpasterski [redacted]
1980	Tymczasowy Administrator, [redacted], MD
1993-1995	Tymczasowy Administrator, [redacted], MD
1993-1995	Tymczasowy Administrator, [redacted], MD
1995	Pastor, [redacted], MD
2010	Emerytowany

Podsumowanie :

[redacted]

[redacted]

[redacted]

[redacted]

[redacted]

[redacted]

[redacted]

[redacted]

[redacted]

[redacted]

[redacted]

[redacted]

[redacted]

[redacted]

[redacted]

[redacted]

[redacted]

[redacted]

[redacted]

[redacted]

[redacted]

[redacted]

[redacted]

ją i posadzić na kolanach. #155 weszła też do łazienki, gdy brała prysznic, albo kiedy miała na sobie ręcznik. Kolejna kobieta, #155 I która

z którymi rodzice byli blisko #155, powiedział, że całował dzieci w usta, które ją uczyniły i jej siostry czują się niekomfortowo. Nie wiedziała, czy to było seksualne, ale byli przez to odrzuceni.

Kobieta, która #155 powiedział, że zaczął regularnie jadać obiady w swoim domu począwszy od 1982 lub 1983 roku. W #155 1984 roku, kiedy miała 7 lat, #155 siadał obok niej i dotykał jej nogi pod stołem. Czasami próbował przesunąć rękę w kierunku jej genitaliów, a ona próbowała go powstrzymać. Gdyby to zrobiła, złapałby ją za rękę i przytrzymał. Innym razem zostawiał rękę na jej nodze. Kazał jej też usiąść sobie na kolanach, co jej się nie podobało. Takie zachowanie trwało latami. Bała się, że zrobi to samo z jej młodszą siostrą. W szkole średniej przestał ją dotykać. Rozmawiała o nim ze swoimi przyjaciółmi ze społeczności i dwóch z jej przyjaciół opisało to samo zachowanie. Oni wszystkie omawiane metody unikania go i odpierania go.

Kobieta, która #155. Tam było „reżim pieśczoł”, nieodpowiednie dotykanie i penetracja cyfrowa. Nie przypisała penetracja do #155. W 2021 roku kobieta, #155 powiedział, że dwukrotnie #155 siedział obok niej na kolacji w domu jej rodziców i śledził zarys jej stanika. Jej brat widział #155 obejmował ją ramieniem przy stole w jadalni, a matka kazała jej usiąść przy stole w przyszłości.

W 2000 roku gospodyni #155 został zwolniony przez #155. Ona #155 powiedziała, że #155 zachowywała się niewłaściwie, w tym mówiła o rozmiarze swoich piersi. Opisała również jego zachowanie z nastolatką jako nieodpowiednie, ale nie seksualne.

W czasie, gdy był księdzem, #155 został poproszony o pełnienie funkcji tymczasowego administratora w ślad po usuwaniu księży na podstawie doniesień o wykorzystywaniu seksualnym dzieci.

#155

#155

W 2009, #155 złożył wniosek o emeryturę i przyznano ją ze skutkiem od stycznia 2010 r. W 2020 roku zgłosiły to trzy #155 kobiety #155 dotykali ich piersi jako dorośli o #155 godz

██████████. Został wysłany na ocenę do Saint John Vianney Center w Pensylwanii. Archidiecezja usunął go z ██████████ i wyjaśnił swoje działania parafianom w liście, ██████████

[REDACTED] #155 opuścił św. Jana Vianneya wbrew radom ks
Archidiecezja.

#155 nie został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony.

156. #156

Data urodzenia: [REDACTED]
Seminarium duchowne: [REDACTED]
Data święceń: Nie dotyczy
Data zgonu: Nie dotyczy

Znane zadania:

1972-1982 Program dla młodzieży (Cub & Boy Scouts), [REDACTED], MD
Od połowy do późnych lat 70 [REDACTED], MD

Streszczenie:

#156 [REDACTED] przez pewien czas uczęszczał do seminarium, ale opuścił go z powodów akademickich. Nie był wyświęcony. On początkowo mieszkał i pracował [REDACTED] jako seminarzysta w latach 70., ale pozostał tam przez wiele lat po opuszczeniu seminarium. Przez pewien czas prowadził Program Młodzieżowy w [REDACTED], w tym Zuchy i Harcerzy. Zabierał harcerzy na nocne wyprawy pod namiot. Odszedł, [REDACTED] by zostać [REDACTED] in [REDACTED]. W końcu wrócił do [REDACTED], nie jako [REDACTED]. W [REDACTED], próbował zostać [REDACTED] bez powodzenia. [REDACTED]

W 2003 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany [REDACTED] w 1976 lub 1977 roku, seksualnie przez #156 [REDACTED] kiedy on miał 11 lub 12 lat iw harcerstwie o godz [REDACTED].¹¹⁹ #156 [REDACTED] stworzył kilku harcerzy zdjąć z nich wszystkie ubrania, a następnie dali klapsy w pośladki i złapali ich penisy. Archidiecezja złożyła wymagane raporty władzom. Archidiecezja również napisała do [REDACTED]

[REDACTED] powiadomić ich o zgłoszeniu. The [REDACTED] odpowiedział i [REDACTED] wyraził zainteresowanie wstąpieniem do Zakonu, ale [REDACTED] powiedział to [REDACTED] #156 [REDACTED] opierał się

w związku ze zgłoszonym nadużyciem, przerwaliby proces.

[REDACTED],¹²⁰ inny sprawca wykorzystywania seksualnego opisany w W 2021 roku ofiara #152 [REDACTED] tym Raporcie tak powiedział [REDACTED] prowadził wyprawy skautów do Broad Creek w hrabstwie Harford, kempingu używanego [REDACTED] przez skautów #156 [REDACTED]

w Marylandzie w latach 70. #156 [REDACTED] kazał jednemu z chłopców spać w swoim namiocie, a rano chłopiec płakał. Matka chłopca musiała po niego przyjechać. Archidiecezja złożyła obowiązkowe zawiadomienie władz o nadużyciach.

W 2022 roku mężczyzna zgłosił, że był wykorzystywany seksualnie przez [REDACTED] na kempingu Cub Scout rutynowo wzywał chłopców, aby przyszedli do jego namiotu i chociaż po wyjściu wydawali się zdenerwowani, nie rozmawiali o tym z każdym [REDACTED].

Inny. Gdy [REDACTED] wzywał ofiarę do swojego namiotu, dotykał genitaliów ofiary i zgwałcił go ustnie. Archidiecezja złożyła obowiązkowe zawiadomienie władz o nadużyciach. [REDACTED] nie został wymieniony jako wiarygodnie oskarżony przez Archidiecezję; dotychczas Archidiecezja ma tylko duchownych na liście wiarygodnie oskarżonych i [REDACTED] nigdy nie zakończył procesu stawania się [REDACTED].

Dodatek A – Księża archidiecezji, którzy dopuszczali się nadużyć w innych stanach

Poniżej znajdują się księża, w tym członkowie zakonów, którzy służyli w jakimś charakterze lub mieszkali w Archidiecezji Baltimore, ale dopuszczali się wykorzystywania seksualnego poza Maryland.

Nazwisko	Pierwszy Nazwa	Wiarygodnie oskarżony	Lokalizacja seksu Nadużywać
Kawaler	Franciszek	Diecezja Harrisburga; Archidiecezja Baltimore	Pensylwania
Fryzjer	Michael	jezuici; Archidiecezja Baltimore	New Jersey
Dzwonnik	Jan	jezuici; Archidiecezja Waszyngton; Archidiecezja Baltimore	Waszyngton
Burbon	Franciszek	jezuici; Diecezja Richmond; Archidiecezja Baltimore	Wirginia
brokat	Józef	Xaverianie; Archidiecezja Baltimore	Nowy Jork
Oparzenia	William	Xaverianie; Archidiecezja Baltimore	Nowy Jork; Massachusetts
Burtona	Jeffrey'a	jezuici; Diecezja Richmond; Diecezja Charlotte; Archidiecezja Baltimore	Karolina Północna, Wirginia
Carrolla	Douglasa	Archidiecezja Baltimore	New Jersey
Cofeny	Robert	Diecezja Allentown	Pensylwania
Dempster	Douglasa	Diecezja Wilmington	Delaware
Doyle'a	Tomasz	Diecezja Norwich; Marianiści; Archidiecezja Cincinnati; Archidiecezja Baltimore	Connecticut
Najpiękniejszy	Leśny	kapucyni; Archidiecezja Baltimore	Pensylwania
Gallena	Jan	jezuici; Archidiecezja Baltimore	Ohio
Gardiner	Jerzy	Xaverianie; Archidiecezja Waszyngton; Archidiecezja Baltimore	Nowy Jork
Garrity'ego	Stefan	jezuici; Archidiecezja Baltimore	Pensylwania
Geinzer	Jan	Diecezja Pittsburgha; Archidiecezja Baltimore	Pensylwania

Harrisona	Tomasz	Xaverianie; Archidiecezja Baltimore	Massachusetts
Izquierdo	Guillermo	Legioniści Chrystusa; Archidiecezja Hartford; Archidiecezja Baltimore	Connecticut
Jeselnick	Stefan	Diecezja Erie; Archidiecezja z Baltimore	Pensylwania
Kliknij	Waltera	Marianiści; Archidiecezja Baltimore	Ohio
Kuhna	Michael	Diecezja Arlington; Archidiecezja Baltimore	Wirginia
Zawietrzny	Tomasz	Archidiecezja Baltimore	Nowy Jork; Kanada
Lindemanna	Robercie	Marianiści; Archidiecezja Baltimore	Nowy Jork
Długi	Artur	jezuici; Diecezja Scranton; Diecezja Harrisburga; Archidiecezja Baltimore	Pensylwania
Maurera	Artur	Archidiecezja Baltimore	Floryda
McCarthy'ego	Jan	jezuici; Archidiecezja Baltimore	Nowy Jork
McLaughlina ¹²¹	Neila	Diecezja Scranton; jezuici; Archidiecezja Baltimore	Pensylwania
McMahon	Jan	Xaverianie; Archidiecezja Baltimore	Nowy Jork
Michele	Robercie	Pauliści; Archidiecezja Baltimore	Maine
Morrisey'a	Tomasz	Xaverianie; Archidiecezja Baltimore	Massachusetts
Ory	Claude	Jezuita; Archidiecezja Waszyngton; Archidiecezja Baltimore	Kalifornia
O'Toole	Donaldzie	Xaverianie; Archidiecezja Baltimore	Massachusetts
Uprawnienie	Edwarda	Xaverianie; Archidiecezja Baltimore	Nowy Jork
Presleya	Williama	Diecezja Erie; Archidiecezja z Baltimore	Pensylwania
Salerno	Michael	Archidiecezja Baltimore	Nowy Jork

¹²¹Wymieniony tutaj Neil P. McLaughlin (jezuita) nie jest tą samą osobą, co ksiądz z Archidiecezji Baltimore, ksiądz Neil R. McLaughlin.

Sheehana	Jan	Marianiści; Archidiecezja Baltimore	Nowy Jork
Sheehy	Edwarda	Pauliści; Archidiecezja Baltimore	Kalifornia
Steffena	Karol	Diecezja Harrisburga; Archidiecezja Baltimore	Pensylwania
Trupia ¹²²	Robercie	Diecezja Tucson	Arizona
Vasquez-Ortega	Urbano	kapucyni; Archidiecezja Waszyngton; Archidiecezja Baltimore	Waszyngton
Cnota	Williamama	Diecezja Peorii; Diecezja Joliet; Diecezja Rockford	Illinois
Worisek	Rudolf	Pauliści; Archidiecezja Los Angeles; Archidiecezja Baltimore	Kalifornia
Ziemskiego	Raynora	franciszkanie; Archidiecezja Baltimore	Nieznany

¹²²Robert Trupia został zawieszony w posłudze przez diecezję Tucson z powodu wielu wiarygodnych zarzutów wykorzystywania seksualnego nieletnich. Następnie przeniósł się do Maryland; nie był jednak księdzem archidiecezji Baltimore.

Dodatek B – Glosariusz

Poniższy glosariusz pochodzi głównie ze strony internetowej Konferencji Stanów Zjednoczonych ds

Biskupów Katolickich (USCCB), dostępne pod adresem: <https://www.usccb.org/office/public-affairs/catholic-terms>.

arcybiskup . Tytuł nadawany automatycznie biskupom zarządzającym archidiecezjami. Jest on również nadawany niektórym innym wysokim rangą urzędnikom kościelnym, zwłaszcza ambasadorom Watykanu, sekretarzom kongregacji watykańskich i przewodniczącym rad papieskich.

archidiecezja . Główna diecezja prowincji kościelnej. Jest zarządzany przez arcybiskupa.

biskup pomocniczy . Biskup przydzielony do katolickiej diecezji lub archidiecezji, aby pomagać jej biskupowi rezydentowi. Czy to w diecezji, czy archidiecezji, jego tytuł to biskup.

biskup . Najwyższy stopień święceń kapłańskich w nauczaniu katolickim. Większość biskupów to biskupi diecezjalni, naczelni kapłani w swoich diecezjach. Ale niektórzy (biskupi pomocniczy) są najwyższymi asystentami swoich biskupów diecezjalnych, a niektórzy księża są biskupami ze względu na specjalne stanowiska, które zajmują w Kościele, takie jak niektóre stanowiska w Watykanie. Biskupi diecezjalni i ich pomocnicy są odpowiedzialni za duszpasterstwo swoich diecezji.

brat / brat . Członek zorganizowanej grupy chrześcijan, uznanych przez Kościół, którzy złożyli śluby życia we wspólnocie i przestrzegania dyscypliny ubóstwa, czystości i posłuszeństwa. Członkowie mogą być kapłanami lub nie.

prawo kanoniczne . Kodeks praw kościelnych regulujących Kościół katolicki. W Kościele łacińskim lub zachodnim obowiązującym kodeksem jest Kodeks Prawa Kanonicznego z 1983 r., Rewizja Kodeksu Prawa Kanonicznego z 1917 r.

kardynał . Najwyżsi rangą duchowni katolicy poniżej papieża. Zgodnie z prawem kościelnym kardynałowie są uważani za najbliższych doradców papieża, a gdy papież umiera, ci, którzy nie ukończyli jeszcze 80 lat, spotykają się na konklawe w Rzymie, aby wybrać nowego papieża. Większość kardynałów to arcybiskupi.

kanclerz . Główny archiwista oficjalnej dokumentacji diecezji. Również notariusz i sekretarz kurii diecezjalnej, czyli administracji centralnej; on lub ona może mieć wiele innych obowiązków, jak również. Jest to najwyższe stanowisko diecezjalne dostępne dla kobiet.

duchowieństwo . W języku katolickim termin zbiorczy odnoszący się do wszystkich osób wyświęconych — biskupów, kapłanów i diakonów — którzy zarządzają obrzędami kościoła.

kongregacja . (1) Parafia. (2) Termin używany w odniesieniu do niektórych departamentów watykańskich odpowiedzialnych za ważne obszary życia kościoła, takie jak kult i sakramenty, duchowieństwo i sprawy świętych. (3) Właściwy termin prawny dla niektórych instytutów zakonnych męskich lub żeńskich, z których wszystkie są powszechnie nazywane **zakonami** .

Kongregacja Nauki Wiary . Organ odpowiedzialny za obronę i promowanie katolickiej nauki o wierze i moralności. Obowiązki obejmują dochodzenie w **sprawie przestępstw** lub poważnych naruszeń doktryny.

diakon, diakonat . W Kościele katolickim diakonat jest pierwszym z trzech stopni w posłudze święceń (kapłani i biskupi to odpowiednio drugi i trzeci stopień). Diakoni przygotowujący się do kapłaństwa są diakonami przejściowymi. Diakonami stałymi są ci, którzy nie planują przyjęcia święceń kapłańskich. Żonaci mężczyźni mogą być wyświęceni na diakonów stałych, ale tylko niezamężni mężczyźni zobowiązani do dożywotniego celibatu mogą zostać wyświęceni na diakonów, jeśli planują zostać kapłanami.

przestępstwo . Termin kościelny określający przestępstwo. Zbrodnie kościelne są wyszczególnione w Kodeksie Prawa Kanonicznego dla obrządku łacińskiego.

diecezja . Zwyczajny podział terytorialny Kościoła na czele z biskupem. Naczelną diecezją grupy diecezji nazywana jest archidiecezja.

wydział . W prawie władza jest upoważnieniem, przywilejem lub zezwoleniem na wykonanie czynności lub funkcji. W szerokim znaczeniu władza to pewna władza, czy to oparta na własnym prawie, czy otrzymana jako przysługa od kogoś innego, do ważnego lub zgodnego z prawem wykonywania jakiejś czynności. W węższym znaczeniu oznacza to nadanie podwładnemu przez przełożonego mającego jurysdykcję pewnych praw kościelnych, których odmawia podwładnemu prawo zwyczajowe.

laicyzacja . Proces przywracania kapłana do stanu świeckiego. Niekiedy stosuje się ją jako karę za poważne przestępstwo lub zgrzeszenie, częściej jednak na prośbę księdza. Kapłan zlaicyzowany nie może wykonywać żadnej posługi kapłańskiej z jednym wyjątkiem: może udzielić rozgrzeszenia osobie znajdującej się w bezpośrednim niebezpieczeństwie śmierci. Papież musi zatwierdzić wszystkie prośby o laicyzację. Kiedy ksiądz zostaje zlaicyzowany bez jego zgody, za przestępstwo, takie jak życie w konkubinacie, wykorzystywanie seksualne dzieci lub korzystanie z konfesjonału w celu nagabywania o seks, nazywa się to czasem **zdejnowaniem** lub **zdejnowaniem** . Terminów tych, których nie używa się w prawie kościelnym, należy ograniczyć do przymusowej laicyzacji, gdyż oznaczają karę.

świecki / świecki . W prawie kanonicznym każdy, kto nie został wyświęcony na diakona, prezbitera lub biskupa, jest osobą świecką. W tym sensie prawnym zakonnice (siostry) i zakonnicy nie wyświęceni (bracia) są świeckimi. Jednak w dokumentach Soboru Watykańskiego II świeckimi są ci, którzy nie są wyświęceni ani nie są członkami zakonu. Sens II Soboru

Watykańskiego jest zwykle zamierzony w większości dyskusji na temat osób świeckich i ich roli w Kościele.

prałat . Honorowy tytuł kościelny nadawany przez papieża niektórym księżom diecezjalnym. Kapłani w zakonach lub kongregacjach nigdy nie otrzymują tytułu prałata. W języku angielskim standardowym skrótem tytułu przed nazwiskiem jest Msgr. Amerykańskie publikacje różnią się pod względem tego, czy używają skrótu, czy pełnego słowa przed nazwiskiem w wiadomościach. Jednak relacjonując Kościół na arenie międzynarodowej, ważne jest również, aby zdać sobie sprawę, że Kościół katolicki i agencje informacyjne w wielu innych krajach używają ks. lub Mgr. jako tytuł zakonny przed imionami biskupów i arcybiskupów, a nie tylko przed imionami księży, którzy ten honorowy tytuł kościelny otrzymali od papieża. Sprawdź w Internecie lub w innych zasobach, aby ustalić, czy mężczyzna, o którym mowa, jest biskupem, czy tylko księdzem, który ma honorowy tytuł od papieża.

parafia . Specyficzna wspólnota wiernych w obrębie diecezji, posiadająca własny budynek kościelny, pod zwierzchnictwem proboszcza odpowiedzialnego za pełnienie posługi duszpasterskiej. Większość parafii jest tworzona na podstawie geograficznej, ale mogą być tworzone na podstawie granic narodowych lub etnicznych.

pastor . Kapłan kierujący parafią lub zgromadzeniem katolickim. Jest odpowiedzialny za udzielanie sakramentów, pouczanie parafian o doktrynie Kościoła oraz świadczenie innych usług na rzecz wiernych parafii. Pastor nie jest zwykle używany jako tytuł przed imieniem katolickiego księdza: jest to raczej ksiądz John Smith lub prałat John Smith lub wielebny John Smith.

ksiądz zakonny / ksiądz diecezjalny . Kapłani zakonnici to profesioniści należący do zakonu lub instytutu. Duchowieństwo zakonne żyje zgodnie z regułami swoich zakonów. W posłudze duszpasterskiej podlegają jurysdykcji swojego biskupa miejsca, a także przełożonych swojego zakonu. Księża diecezjalni są pod kierunkiem miejscowego biskupa. Większość służy w parafiach diecezji.

seminarium . Placówka edukacyjna dla mężczyzn przygotowujących się do kapłaństwa. Człowiek przygotowujący się do kapłaństwa nazywany jest **klerykiem** .

Konferencja Biskupów Katolickich Stanów Zjednoczonych (USCCB) . Narodowa organizacja członkowska biskupów katolickich Stanów Zjednoczonych, za pośrednictwem której działają kolegiąlnie w sprawach duszpasterskich, liturgicznych i porządku publicznego, które mają wpływ na Kościół katolicki w Stanach Zjednoczonych.

